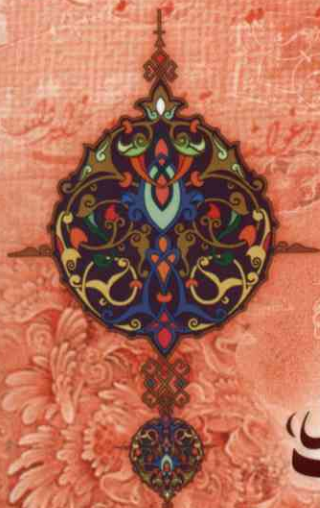


تصویر ابو عبد الرحمن الکوردی



حافظہ کوردی

# تاشکین



عمومہ راسا صاحب کویں

دیوان خواجہ شمس الدین محمد

حافظ شیرازی

تافلہ ہیٹھوین

عمومہ رسالچی صاحب (کنو لیل)

کردوویہ بہ کوردی

سرشناسه	: حافظ، شمس‌الدین محمد، - ۷۹۲ق.
عنوان قراردادی	: دیوان فارسی - کردی
عنوان و نام پدیدآور	: دیوان خواجه شمس‌الدین محمد حافظ شیرازی: تافگه‌ی نه‌وین / عومه رسالچی ساحیب (کۆلیل).
مشخصات نشر	: سنندج: دانشگاه کردستان، ۱۳۹۰.
مشخصات ظاهری	: ۱۰۰۵ص.: مصور (رنگی).
شابک	: ۹۷۸-۹۶۴-۲۷۹۷-۴۲-۴
وضعیت فهرست‌نویسی	: فیبا
یادداشت	: فارسی - کردی.
یادداشت	: عنوان دیگر: وهر گیتراوی غه‌زهبلیاتی خاچه حافظ شیرازی به زمانی کوردی.
موضوع	: شعر فارسی -- قرن ۸ ق.
موضوع	: شعر فارسی -- قرن ۸ ق. -- ترجمه شده به کردی
موضوع	: شعر کردی -- قرن ۱۴ -- ترجمه شده از فارسی
شناسه افزوده	: صالحی صاحب، عمر، ۱۳۲۲، مترجم
شناسه افزوده	: دانشگاه کردستان
رده بندی کنگره	: PIR0۴۲۶/۳۸۴۱۳۹۰
رده بندی دیوبی	: ۳۲/۱۶۸
شماره کتابشناسی ملی	: ۲۷۰۲۵۸۹



### زانستگای کوردستان

به هاوکاری ناوهندی ئیکۆئینه‌ومکانی کوردستان‌ناسی

« وهر گیتراوی دیوانی غه‌زهبلیاتی خاچه حافظ شیرازی به زمانی کوردی »

- |                           |                             |
|---------------------------|-----------------------------|
| ◇ شاعیر و وهر گیتِر       | ◇ عومه رسالچی ساحیب (کۆلیل) |
| ◆ ویراستاری + رازاندنه‌وه | ◆ ره‌زا یادگار نوین         |
| ◇ پیت‌چنی                 | ◇ میهرداد گۆل‌په‌سه‌ندی     |
| ◇ رووبه‌رگ                | ◇ خالید مه‌هده‌ویان         |
| ◆ بلاوکه‌روه              | ◆ زانستگای کوردستان-سنه     |
| ◇ چاپی به‌که‌م            | ◇ ۱۳۹۱ی همتاوی              |
| ◆ نه‌ژمار                 | ◆ ۱۵۰۰ به‌رگ                |
| ◇ نرخ                     | ◇ ۱۸۰۰۰ تمهن                |

« مانای نه‌په‌سه‌ندی به‌زانستگای کوردستان »



منیش لام وایه کوردستان بههشته  
که یاره بیسی نهینم روژی تالی!  
له ناوی چل چه مهی چاوی چه پهل دوورا  
که خزر ئیسته ش ده پرسئ هه هه والی  
له شاهۆ تا به زمزیران و هه مرین  
له قه ندیل و سه کو تا چه مچه مالی  
هه وازۆ تا به هه ورامانی سه ریهرز  
به زریان مۆله تی نادا شه مالی  
که نیوی دیته گۆرئ ته ختی جه مشید  
قه لایئ به رزی که ره فتوو وا له پالی  
وهرن بۆ سه ققز و فیری هونهر بنا  
له په دجهی میشکی خه لکی هه مه مالی

قلہ می «حافیز» ہر دارہ بیری شہ کر و نہ بات  
نیہ تی باخی ئدہدب نیشہ کەری، سەر لە مە بێ  
چەشنی «کۆلیل» ئەگەر هەلچنی ئەو میوہیە بم  
نامەوئ قەت لە ژیاننا، سەمەری، سەر لە مە بێ

## پیشہ کی

بەناوی خودای بەدی هینەری ناسمان و زەوین وە خولقی نەری تان و پۆی تاڤگە ی ئەوین،

بە یارمەتی یاری دلوا و دلۆقان، نەمردم و بەو شتە ی کە هەر لە مەلبەندی دێهات و  
حوجرە پر لە سەفا و خۆشەویستی دەوەر و ناوچەکانی کوردستانا، بە مەسەلی کوردی:  
«بیزووم پێو دە کرد»، گەیشتم. گەلی تامەزرۆ و دل بەئاواتی ئەو بووم کە رۆژی بتوانم و  
جوربزه و زاوریکی وا لە خۆدا بخولقیئم، تەنانت هەرچەن بە خۆهەلسپاردن و داخوازی  
لەم و لەویش بوو، لە ژێر چەپۆکە و قەیرانی بێ لایەنی و کەم تەرخەمی سەبارەت بە داب و  
نەریتی خۆمالی بە تایبەت هونەری شیعر و وێژە ی کوردی کە قەبالە ی بوونی باب و  
بایرمانانە، خۆ رزگار کەم و بەگوێرە ی وزە و دەسەلات هەول و تەقالایی بەدەم. بەختە وەرانە  
بە بەلگە ی ئەم واتە کە دەلین: «مرۆڤ لە گەل دلدارە کە ی حەشر دە کری»، لە تاکامدا  
بلیسە ی گر و تاوی تەندووری ئەم تاسە و خۆزگە و ئاواتە عاشقانە لە کوورە ی سینەمدا  
وہا زینگیایوہ کە ئەو جەسارەت و بوێریمە، بە کۆمەکی خودای عەشقی و دلداری،  
بە دەس هینا و بەر لە هەموو شت فالتیکم لە دیوانی «لیسانول غەیب خاجە شەمسەدین  
موحەممەد حافیز» ی شیرازی گرتوہ کە فەرمووی:



له تاقی نیرگری گیانانہ من دل و گیانم  
 ده زووبه زوو، ودره! سه سیریکی تاق و مہنزر کہ  
 به دہرکہوانی بهہشتی بلی کہ خاکی مہ  
 به رسمی ہدیه له جہننت به عوود و عہبہر کہ  
 فزولمایہ حہکایہت گلہی دہکا مہ یگنہر!  
 له دەستی خۆت نہدہی کار و مہی له ساغہر کہ  
 له پاش مہجلیسی نۆش و ئەوینی نازاران  
 دہرون له جہوہہری حافز، بہ کانی گہوہہر کہ

بڑی ٹوہندہی تر ہیز و وزہ زایینہ دلہم و توانیم بہ جہوہہر و کانی گہوہہری «خاجہ»  
 زہینی میٹک له تاریکی و فزولوی تہمبہلی نہجات بدہم و له باخی ہیوا خیوہ تی بہرپاکہم:  
 خیوہت له باخ ہلہلدہ! کہ نامادہ خزمہ تن  
 سہروی کراس سہوز و کہمہربہستہ شہکرہ نہی  
 حافز! فریوی سیحری حہلالت گہیسی بہ رۆم  
 تیپہر له میسر و چین بو، سہمہرقہندی گرت و رہی

دہیسا با رۆح و گیانی خاجہ ناگادار بی کہ سہحہری ئەم سیحہرہ ہہتاو بہرہمہی  
 ئەوان له ئاسۆی کوردستانیشہوہ پرشنگی گزینگ و گرشہی لیوان لیو له برق و ورشہی،  
 روون و رووناک تر له ہہر مہلبہند و شوپنیککی دیکہیہ؛ بہو نینویشانہ «گولیل» یکی  
 ئەوینداری کورد و کوردستان، سہرجہمی دیوانہ سیحراویبہ کہیانی له ماوہی سی سالی  
 و ئەندیکا، بہ بی ئەوہ سہر له بہڑنی کہلہگت و مہوزوونی بشیویتی و ہہرہوہا بہ بی  
 ئەوہ تاقہ خالی له و خہت و خالانہ کہ جہوہہری قہلہمیان گۆنای سافی ئەوینی بو ہہتا  
 ہہتای عہشق و دلداری خہملاندوہہ بسپرتہوہ، بہ شیعری کوردی و زمانی زگماکی خۆ، له  
 ژیر نازناوی «تافگہی ئەوین» و ہردہ گہرپڑ. ئەگہریش بلین: چۆن و لەبہر چی...!؟  
 دہلیم: لەبہر ئەوہ شیعری خاجہ ہہر ئەوہن خۆشہ و له سہر دلانہ، و ہہرہوہا تا رادہ و  
 پلہیی له بواری مہبہست و روالہت و کلکلہ بہبایہخ و دہولہمہندہ کہ ہہموو کەس بہ  
 گوپڑہی چیژہ و سرشتی و ہکوو ہونہری جوان پەرستی، دہتوانی لهو بہحرہ شہینہ توونہتی  
 خۆ بشکینی، بہ بی ئەوہ تہنانتہ تنۆکی له زہریای گہورہیی و بلیمہتی خاجہ کہمبیتہوہ.  
 پراوشم لەسہر ئەمہیہ ہہر ئەم تاییہ تہمہندیانہ بوونہتہ ہۆ کہ تا ئیستا سہدان ساغ کہرہوہ و  
 توپڑہ و نووسہری زانا و بہناویانگ بہ زمانی بیانی و خۆمالی له «شہرحی سوودی» یہوہ  
 بگرہ تا مامۆستایانی و ہک: «عہلامہ قہزوینی»، «مہسعوود فہرزاد»، «رۆزنوکی»، «ہیرمان  
 بینکیل»، «گووتہ»، «جووانی ماریا درمہ»، «خہتیپہرہبہر»، «ناہید فہرشادمیہر»،

«مہلای جہ زبری»، «نالی»، «نہ حممد خانی»، «حاجی قادر کوی»، «پیرہ میرد»، «گوران»، «ناری»، «قانع»، «ہہ زار»، «مہ لاغہ فووری حافز»، «عہ بباس حہ قیقی» و...، لہم زہریا دہ سنوژی عہ شقیان گرتووہ و ہہر کام بہ شیوہ یک لہ خزمہ تی دیوانی رندیک وہ کوو حافز بارہ و ہر دہ گرن. لہم ہش دا بی گومانم کہ رۆژ لہ گہل رۆژ ئەم قافلہ و کاروانہ گہ و ہہر ناسانہ، گہ لیک کیمیا گہری لیزان و پیزانی دیکہ شہی پیوہ دہ لکی. ہہر بۆیہ منیش «عومہری سالحی ساحیب» سی کوری «مہ لا مو حہ ممہ دساق» سی کوری «مہ لا سالح» سی «ساحیو» سی «سہ قز» سی، وہ کوو نووسہر و شاعیری بہ نازناوی «کۆلیل» واتہ دل پہ شیوکی ئەویندار، بہ چہن درہ میکی بی پڑہ واج و کہم عیار، بہ پال پیوہ نانی عہ شق و باوہر، ہاتمہ ریز و کۆری خواز یاران و کپارانی و ہک ئەم کاروان و قہ تارہ. بہو ہیوا یہ کہ ہہر شہی شیر ی برۆی شوخیکی شیرین لہ گوپی دل کۆلیل و فہرہ آدم دا بزرینگیتہ وہ. بہ لکوو منیش بتوانم بۆ ہیور کردنہ وہی سینگی پڑ لہ کول و چلم بلیم:

شہر مہ زارم لہ حوزووری مہی و مہ یگنر گہ لی

بہم کہوا شوڑوہ ہہر ئەونہ مہ لافی غلہ تہ

مانی ویرانہ، نہ بی ئەو دلہ «کۆلیل» سی برۆت

مالت ئاوا! بہ برۆی ئیوہ دلی ئیمہ لہ تہ

وہ ئەگہر وہ لامہ کہ شم پەسندی خاتری یار نہ کرا وہ یا زمان لہ خۆشی ئەو ہہر شہہ بشکیت و وسکوت بکا، ئەمجار بہ زمانی دل ہاوار دہ کہم و پیی رادہ گہ یەنم کہ:

منی «کۆلیل» ئەمہم بیستووہ دووسد کہ پڑ تیش

مہم بہ ئەم باخہ بہ عہ شقی دیبہ نی زینہ وہ ہات

ہات و لہ دلیشۆ مہ تہ قم لی برا، قسہی ئەو پیرہ ژنہ کہ دہ یویست بہ دہس پینچکی خوری و تہ شہہ کہی دہستی یوسف بکری، یانہی دہروون لہ گوینی باخیکی پڑ لہ گولی ہیوا و بہ یووون بۆن خۆش دہ کا تا سہرلہ نوئ نەفەس بہ ئوکسیژنی ئەوین ہہناسہی ژین ہہ لیکیشی. کاتی بہ تہوس و توانج بہ دا پیرہی خاوەن ئەزموون و بہ سالاجوویان وت: - «مہ گہر نازانی کہ ہہموو گہورہ بازگانانی میسر دہرہ قہت قیمہ تی گۆشہ چاویکی یوسف نایین؟! چۆنت ویرا بہم شتہ بی نرخ و سووکانہ خۆ رسوا کہی و ہہموو عالہم بہینیتہ سہیری خۆ...!!» ئەویش خیرا بہ بی سئ و دوو، و ہا وہ لامیکیان ئەداتہ وہ کہ ہہر ہہموو دہ میان دہ بی بہ تہلہی تہقی و دہ لی: - «من ہہر ئەوہ ندہم بہ سہ کہ لہ داہات و میژوودا لہ کۆری خواز یاران و مشتہریانی یوسفم حہ سیب کەن!».

بہراستی غزہ لہ کانی حافزیش یوسفی میسری دلانہ و لہ ہەر نرخ و قیمہ تی سہر و گہردنی سہرتہ. غزہ لہ کانی خاجہ بہستہ و مہقاماتی عشق و خوشہ ویستی یہ، باخی ہمیشہ بہہاریکہ کہ بای زریانی خہزان و ہناسہی ساردی زستانی پی ناویزی. میوہی ہم باخہ و ہکوو باخی بہہہستی بہرین قہت لہ تام و بہرامہ و بوی خوش ناکہوئی و ہہستی مرؤقی ہہستیار و خاوەن بہلین و ہریاری لی تیر نایی. وتار و کہلامی حافز ویستی موراد و مہرامی دلانہ، بوی لہسہر تہختی دلان حوکمہتی بہردہوام و پایہ دارہ:

غزہ ل و ہک دوہر دہہونیتو سہدا ہہلینتہ سا «حافز»!

خہلاتی ہم ہہواہت ملوہنی خاتوو سورہییا بی

سوروشی دوینتہ شو فہرموی دہبئ نہسرینی «کؤلیل» ت

لہ نیو پؤلی پہری، بہرمووری ملوانکہی کچی شا بی

وہکوو لہمہ پیش تریش ناماژہم پی کرد ئەو ہہموو تایہ تمہندیہ جوان و بی وینتہ یانہی دیوانی خاجہی شیراز بوون بہ ہؤکار و ہاندہرم و ئەو ہہل و دہرفہ تہیان بؤ رەخساندم تا کورد گو تہنی: «دہس لہ دہس و قہوہت لہ خوا»، ئەم کارہ سہخت و لہ ہہمان کاتدا گرینگہ بہ ناکام بگہ بہنم. گہلیکیش جیگہی شانازی و بہختہ و ہریہ کہ کاریکی و ہہا دژوار و بویرانہ بؤ ہہوہل جار لہ لایہن «کؤلیل» یکی ہہزاروہ لہسہر ہہمان کیشی عہرووزی و وەزنی تایبہت بہ ہەر کام لہ غزہ لہ کان و ہر گپردراوہ. لہمہش دا لہسہر ئەو باوہرہم کہ کاری ئەم و ہر گپراندنہش و ہکوو ئیشی ہەر مرؤقی، خالی لہ کہم و کوورپی و ہہلہ و بؤچوونی نادروست و یہک نہ ہاتنہوہ لہ گہل تایہ تمہندیہ کانی شیعری کلاسیک و عہرووزی نیبہ و ئەمہش بؤ من ناپیتہ ہؤی مہترسی و دلہراوکی. چونکوو تہواو دلنیام ئیوہی خوینہری نازیز و ہیژا، ریگہ ناسانی شیعہر و ویزہی کوردی، پەنجہی ئەمہ گداری و دلسؤزی لہسہر ئەو کہچی و کوورپیانہ دادہنن و بؤمی راست و پوخت ئەکەنہوہ. منیش بہ دلکی کہلہ گہت لہ چہشنی بہژنی باوہر بہلین ئەدہم ئەگہر بمینم و مہرگ مہودام بدا... لہ رەخنہ و پیشنیار و ری پیشاندانہ دلسؤزانہ کانتان کہلک و ہر بگرم و ئەو ریگیہ بگرمہ پینش کہ بہ چہرای ئیوہی بہریز بؤم رووناک کراوہ تہوہ و دہلیم:

لہبہر ئەو دہر کہ نہکەوتووہ لہبہر شۆرہت و نام

بؤ پەنا ہاتوم تاخر فەلەک ئالاوہ لہ پام

فوو لہ پؤلوی دلی «کؤلیل»، و ہکوو زولفی بکەن

شہوی تاریک لہسہر ریگہمہ، موحتاجی چرام



دەبی باوەریشم پێبکەن کە هەر ئەوەندەم وزە و توانا هەبووە یا هەر ئەوەم لە دەس هاتوووە کە خالی لە هەر خۆپیشاندا و ریاپێ وەک دیاری شوانی پیشکەش بە ئێوەی خۆشەویس و گەورەیی دەکەم.

دەلێن کە عاشق دەرفەتی بیرلێ کردنەووە و لیکۆلینەووەی نییە، دەنا کە لە لاقە کولەیی شیاوی مەحزەری حەزەرەتی سلیمانە؟! سەد بریا لەمە زیاترم لە دەس بەهاتبايە...

دوینەشەو دل لە دەسم چوو کە وتی «خاجە» بە سۆز

ئە ی سەبا بۆنی خۆشی زولفی فلانیکم ئەوئ

دلی «کۆلیل» دەلنی بۆیە لە گەلتا بە شەرم

تۆ کەزی بەرزت ئەوئ من کەژەوانیکم ئەوئ

دیارە گەیشتن بە لووتکەیی کێوی سەرلیندی ئاوات و خۆزگەیی بەجیماو و گیرخواردوو لە دوندی میژوودا کاری هەرکەسی نییە و نابێ.

پاشان هەستم بەو هەش کرد کە ئاوردانەووە و سەرئەنجان بە چەن خالیکی گرینگ کە لەم وەرگێراندەدا زەق و لەبەر چاوان، پێویستە. هەر بۆیە لانیكەم دەبی کورت و سەرپێیانەش بوووە نامازە یەکیان پێ بکری:

### خالی یە کەم

لە پاش وەرگێرانی هەریەک لە غەزەلەکانی «خاجە»، بە یتیکیش لە وەرگێر بە یاری وەرگرتن لە هیممەتی «لیسانول غەیب» بە دوادێری شیعەرەکان زیاد کراوە. چونکە لە زۆر جینگە و شوین کەسانێ بوون و ئیستەش هەر هەن ییخەیی خۆیان بە نیشانی کەسیکی دی دەخەملین و لەسەر سفرەیی ئەم و ئەو سەخاوەت ئەنوین!

ئەمەوئ بلێم هینانی ئەم تاقەبەیتانە لە پاش هەر غەزەلیک بۆ ئەو بوو کە ئەو ئارم و مۆرە جەخت لەسەر ئەو دانێ ئەم کارە ئەگەر چاکە یا خراو، تەنیا بەرھەمی فرمیسی ئال و رەنجی چەند سالی «کۆلیل» یکی عاشقە و مافیکی ئەو جۆرە کەسانەیی پێوە نییە. شایانی باسە کە هەر کامە لەو بەیت و دێرانی بۆ ئەو جوانی و شیواویی خۆ ئەدۆرینن، دەس لە داوینیی غەزەلەکانی «حافز» هەریزا و هەریز بەرنادەن، هەر بۆیە سەرلێ شیواو نین و رچە و ریبازە کە «خاجە» یان لە هەر روانگە و بابەتی کەووە لێ تیکەنە چوووە. بۆ وینە حافز لە غەزەلیکدا باسی تامەزرۆیی یار و سکالای دەردی دووری دەکات و دەفەرمی:

نەتیبستوووە چی نالە و هاوار کە کردم

پیموایە بەهۆی مەرتەبە بەرزیتە، نیگارا

منیش له پاش وەرگیرانی سەرجهمی غەزەلە که دەلیم:

تۆخوا وەرە! کۆلیل، له گەل ئیوه سەعاتی

نادا بە خەزیتەیی جەم و داراییسی دارا

یان حافظ له کۆتایی غەزەلێکی تردا دەفەرمی:

تا وتم خۆزگە له گەل «حافظی» دیوانە دەبوو

پینکە نین گرتی و فەرمووی ئەمە دیوانەیی کین؟

کۆلیل «ئیش له «حافظ» وە فیر دەبیت و ئەم بەیتە پاش هەمان بەیت و غەزەل دینی:

هەر وتم خالی رهشی وهک شهوی کۆلیل، دهچی

وتی بالی بکەن ئەم تەیرە له شوین دانەیی کین؟!

### خانی دووهەم

تا جیگایەک پینگەم بووبیت هەولم داوہ بۆ ئەم وەرگیرانە لە هەموو زاواوەکانی کوردەواری کەلک وەر بگرم. چونکە لە شیعری کلاسیکدا زۆر جار ئی دەکەوێ بەهۆی کیش و رەدیف و قافیە و پاشبەند و ئەم جۆرە شتانە شاعیر نەتوانی وشەیی دل خواز و یە کگر تووانەتر بە کاربێنی و پینشم وانییە ئەم کارە بەتایبەت لە شیعردا ببیتە هۆی دا بەزانندن و سووک کردنی هونەرە کە.

بۆ وینە گەلێ پینم خۆشە کە لەم چەن شیعەرە ئاوری بدەنەو:

حەققم نییە پینم هەن هۆشێ لە سەرم، خۆ نین

یا خۆ نییە پینم نین بۆ ئەو نەزەرم، خۆ هەس

ئەی جەرگی هەموو عالەم لەت لەت بە برۆی تیژت

«کۆلیل، لە بەر چاوی بازی بەزەییستا چەس؟!»

\*\*\*

نەفس نەفس لە سەبا نەشنەوم ئەگەر بۆنی

بەرۆک چاک دەمادەم بە غەم بە چەشنی گولم

مەرۆ بە تاوا کە تیغی برۆ سەپیشم کات

دریژە بۆ سەری فیتراقی زین مەبەستی گولم

\*\*\*

ئاوی ژین لیخن، ئەری خزری موبارە کە پین لە کوپیی؟!

شاخی گول خوین قەی دە کاتۆ بای بە هارانم لە کوین

هیچ کەس نالسی کە حەققیی وا لە سەر شانم گولنی

کوا ئەمەگ دارانی پینزانم، بە رارانم لە کوین؟

## خالی سینہ م

رہنگہ و ہا کہ سائیک بین و بلین کہ وەرگیراندنہ کہی ئیمہ لہ گہل وشہ گہلی  
 غزہ لہ کانی «خاجہ» دہقاودہق نیبہ و ئەمہش لہ ئیشی وەرگیراندن و تەرجمہ دا لہ  
 خوینەر سہردہ شیوینجی. ئەو ئازیزانہ دہبی لہمہ ناگدار بن کہ ہلگہراندنہ وہی دہقاودہق و  
 وشہ بہ وشہ، بہ تاییہت لہ شیعردا کہ تژیبہ لہ «چواندن (تشبیہ)»، «تہوس و توانج  
 (تعریض)»، «خوازہ (استعارہ)»، «زپیک و کینایہ» و... یاسای یہ کجار زہریف و جوانکیلہ،  
 بوینج لہ شیعر و غزہ لی حافظ و کہ سانی و ہکوو ئەو، وەرگیراندنی راستہ و خو کاریکی نہ گونج  
 و تہنانت ناحزہ و رہنگہ شان و شکوی شیعرہ کہش بخزینجی. ہەر بہم بوئہوہ لہم کارہ  
 خۆم پاراستووہ و لہ زۆر جینگہ دا تہنیا مہبہست و کاکلہی ہہستی خاجہم رہ چاو کردووہ و  
 ہیچی کہ. بی گومانیشم وتہی شارہ زایان لہم ہوارہ دا راستہ کہ دہلین: وەرگیراندن بہ  
 مہبہست و ہاوشان گہلی دژوارترہ لہ وەرگیراندنی دہقاودہق و راستہ و خو؛ بو وینہ حافظ  
 دہفہ رمی:

برو فسانہ مخوان و فسون مدم حافظ

کز این فسانہ و افسون مرا بسی یادست

واتہ:

(ہہجی مہجی) مہ کہ «حافظ» اکہ فوو لہ موو داوہ

کہ من حہ کایہت و فیلی فرہم ژنہفتہ لہ تو

یان:

زاهد ظاہرپرست از حال ما آگاہ نیست

در حق ما ہرچہ گوید جای ہیچ اکراہ نیست

تا چہ بازی رخ نماید بیبدقی خواہیم راند

عرصہی شطرنج رندان را مجال شاہ نیست

واتہ:

چون رووالہت بیبہ زاہید عاشق و شہیدا نیبہ

با بجائوی گۆشتی مردوو چی دہرئسن وا نیبہ

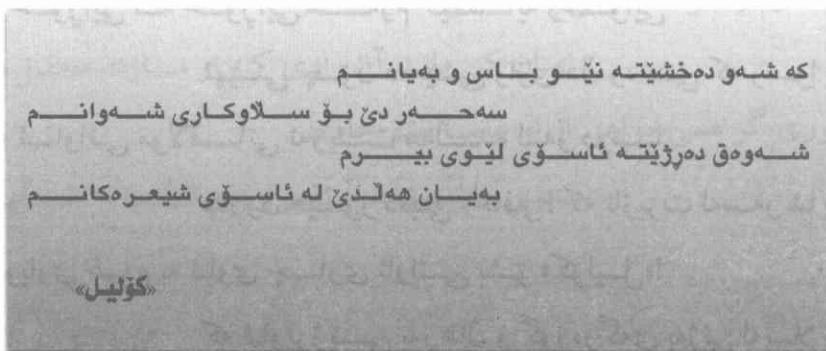
شا، روخی سووتا بہ تاخی گہرمی سہربازی گہرووم

ہہرکہ سن خۆ شارہزا بو کیش وماتی شا نیبہ

ئەم نمونانە و سەدان وینە ی تر لە «تافگە ی ئەوین» دا وە کوو زیویکی سپی و شی کراوہ لە گوینی لۆکە ی کانیاو خۆ دەنوینن . هەر چەن بری شاعیر ئەمجۆرە وەرگێراندانە ناو نانین تەرجەمە و بە شیعری خۆیان لە قەلمی ئەدەن و ناسنامە کە ی بە نازناوی خۆیانەوہ دەردینن ! بە لام کاریکی وا بە «کۆلیل» یکی بی تین و هەزار نا کریت و ناکەوئ .

### خانی چوارەم

هەر وە ک خوینە رانی هێژا ئاگادارن گە لیک دیوانی حافز شرو فە و چاپ، وە بلاو کراو نە تە وە تا رادە یە ک لە رووی ئەژماری غەزە لیا ت، چۆنیە تی ریزبە ند و چینی غەزە لە کان و... جیاوازیان لە گە ل یە ک هە بە . «تافگە ی ئەوین» لە رووی دەقی دیوانی حافز، ساغ کراوہ ی «عەللامە قەزوینی» کە بە لیکدانەوہ ی «دوکتور خەلیل خە تیب رە هبەر» لە سالی ۱۳۶۳ ی هە تاوی لە چاپخانە ی «سە عید نو» چاپ و بلاو کراو نە تە وە، وەرگێر دراوہ . بە پیتی ئەم نوسخە جی بڕوا و متمانە یە ئەژماری سەر جەمی غەزە لە کان دە بی تە ۴۹۴ غەزە ل و یە ک قە سیدە . کە لە م «تافگە ی ئەوین» هە ش دا غەزە لە کوردییە کان راستە و راست وە کوو ئە و نوسخە چێنراو ن و اتە سەر جەمی هەر غەزە لێ لە گە ل ساغ کراوہ کە ی عەللامە قەزوینی وە ک یە ک دینە وە .



عومەر سالحی ساحب (کۆلیل)

سەقز - پاییزی ۱۳۹۰ ی هەتاوی (۲۰۱۱ ز.)

ژمارە تەلەفوننی تاییبە تی بۆ پێوهندی لە گە ل شاعیر و وەرگێر (کۆلیل): ۴۶۶۱ ۷۹۵ ۹۱۸ ۹۸+

به گهردش بینه ساقی جامه که ت! به و نه‌زمه ههر با بئ  
 وتم ئاسانه عه‌شق ئه‌مما به بئ مه‌ی ریگه ته‌ی نابئ  
 به ئساواتی نه‌سیم‌ی پرچی تاریک و گری چینی  
 گه‌لئ خوئینن جیگه‌ر بون که‌ی سه‌با بئ زولفی ئازا بئ  
 ژووانی وه‌سلی گیانانم ده‌بئ چۆن بئ که ههر ساتئ  
 له زه‌نگی کاروان ده‌نگی (که‌ژاوه‌ی ساز که‌ن) را بئ  
 له مه‌ی هه‌لکیشه به‌رمال ئه‌ر غولامی پیری مه‌یخانه‌ی  
 له دابی مه‌نزل و ری، چی ده‌لئ ری‌پره‌و ده‌بئ وابئ  
 له ماسی هه‌لچنئ نایی بکا باسی غه‌می ته‌یری  
 له شه‌و توفانی زه‌ریا و ته‌نووره‌ی حۆل، دامابی  
 به‌خۆپایی له‌خۆپایی سه‌رم کیشایه‌ رسوایی  
 نه‌یئنی چۆن ده‌مئینئ رازی دل وه‌ختئ که رسوایی  
 به‌ئساواتی مولاقاتی ئه‌وینت هه‌لده‌ له‌و دونیا  
 ده‌رون هئور ده‌بئ «حافز»! که ئازیزت له‌سه‌ر شابی  
 غوباری غه‌م به‌ئاوی چاوی ئاواتئ بشۆ «کۆلیل»!  
 که ئاوپرژئنی به‌رمال و گوزه‌رگه‌ی به‌ژنی له‌یلا بئ

أَلَا يَا أَيُّهَا السَّاقِي أَدِرْ كَأْساً وَنَاوِلْهَا  
که عشق آسان نمود اول، ولی افتاد مشکل‌ها  
به بوی نافه‌ای کا آخر صبا زان طره بگشاید  
ز تاب جعد مشکینش چه خون افتاد در دل‌ها  
مرا در منزل جانان چه امن عیش چون هر دم  
جرس فریاد می‌دارد که بریندید محمل‌ها  
به می سجاده رنگین کن گرت پیر مغان گوید  
که سالک بی‌خبر نبود ز راه و رسم منزل‌ها  
شب تاریک و بیم موج و گردابی چنین هایل  
کجا دانند حال ما سبکباران ساحل‌ها  
همه کارم ز خود کامی به بدنامی کشید آخر  
نهان کی ماند آن رازی کز او سازند محفل‌ها  
حضوری گر همی خواهی از او غایب مشو حافظ  
مَتَى مَا تَلَقَ مَنْ تَهْوَى دَعِ الدُّنْيَا وَ أَهْمِلْهَا

ریای شیخ له کوینه و مهسی شهراب له کوین  
 بزا ته فواوتهی ژیر و منی خراب له کوین  
 دلّم له ته کیه که بیزاره وه ک حه کالی ریا  
 له کوینه مه یکده ناخو شهرابی ناب له کوین  
 چه نی قه له ندهر و شیخی درو له یه ک دوورن!  
 گراوی پهندی مه لا زه مزه مهی روباب له کوین  
 نه یاری کویر جه مالی نهوین چ نایینی  
 گری شه مؤله له گه ل شه وقی ئافتاب له کوین  
 کلهی گلاری مه خاکی بهر ئاستانه که ته  
 بچینه کوینه بفرموو کلی جه ناب له کوین  
 نه وه نده تیژ و تون نهی دل خه یالی کوینه ته، کوئی؟  
 ته ماحی سیوی چه نه و چالی پر عذاب له کوین  
 زه مانى پیکه وه بون چوو که یادی خو شی به خیر  
 و یقاری ناز له گه ل هه ییه تی عیتاب له کوین  
 قه رار و توقره له «حافز» نه دی مه پرسه، مه گه ر  
 قه رار چۆنه سه بر کامه یه و جوواب له کوین؟  
 دلی «عومه ر» وه کو توقله ی سه ر ئاو دیقی کرد  
 غه می نهوینت و هیزی دلی حوواب له کوین

صلاح کار کجا و من خراب کجا  
 بین تفاوت ره کز کجاست تا به کجا  
 دلم ز صومعه بگرفت و خرقه‌ی سالوس  
 کجاست دیر مغان و شراب ناب کجا  
 چه نسبت است به رندی صلاح و تقوارا  
 سماع و عظم کجا، نغمه‌ی رباب کجا  
 ز روی دوست دل دشمنان چه دریابد  
 چراغ مرده کجا، شمع آفتاب کجا  
 چو کحل بینش ما خاک آستان شماست  
 کجا رویم بفرما از این جناب کجا  
 مین به سیب زنخدان که چاه در راه است  
 کجا همی روی ای دل! بدین شتاب کجا  
 بشد که یاد خوشش باد روزگار وصال  
 خود آن کرشمه کجا رفت و آن عتاب کجا  
 قرار و خواب ز حافظ طمع مدار ای دوست  
 قرار چیست صبوری کدام و خواب کجا



که بیت و شوخی کورسانی له گه‌ل ئەو دلمه‌دا را بئ  
 سنه و سابلاخ و سه‌ققز قیমে‌تی خالی ره‌شی نابئ  
 ده‌ساقی جامی باقی بینه! فیرده‌وسی به‌رین ره‌نگه  
 قه‌راخی (حه‌وزی بوکان) و (سه‌کۆی مزگه‌وت و میرزا) بئ  
 ئەمان له‌م خووش سه‌دا شوخانه، له‌م عاره‌تگه‌رانه‌ی دل!  
 له‌ تورکی چاویان باوه‌ر مه‌که‌ن دل سفره‌شی ما بئ  
 ده‌سی وه‌سقم به‌به‌ژنی خوهره‌لانی کولمی تو ناگا  
 به‌ سووراو و خه‌ت و خالی چ حاجه‌ت روومه‌تی و ابئ  
 به‌ بئ مه‌رزی جوانی یوسفارۆژی هه‌وه‌ل زانیم  
 ده‌بئ رسوای ئەوینی سه‌ده‌زاران وه‌ک زلیخا بئ  
 جتیوم بئ بله‌یت و له‌عنه‌تم که‌ی هه‌ر دوعا گوتم  
 وه‌لامی تال شیرینه‌ له‌سه‌ر لیبوی گۆلی دابی  
 نه‌ستحه‌ت بگره‌ گوی گیانا! که‌ لاوانی به‌خت هاوه‌ل  
 وه‌ کوو گیانی ده‌پاریزن قسه‌ی پیرئ که‌ زانا بئ  
 له‌ حه‌یران بیژ و مه‌ی بیژن! له‌ رازی چه‌رخ‌ی که‌ چ ناگه‌ن  
 که‌ گه‌نجی سه‌ربه‌مۆری و ده‌بئ ره‌مزی به‌ بالابئ  
 غه‌زه‌ل وه‌ک دو‌ر ده‌هۆنیتۆ سه‌دا هه‌لبینه‌ سا «حافز»!  
 خه‌لاتی ئەم هه‌وایه‌ت ملوه‌نی خاتوو سوره‌یا بئ  
 سو‌رووشی دوینه‌شه‌و فه‌رموی ده‌بئ ئەسرینی «کۆلیل» ت  
 له‌ نیتو پۆلی په‌ری، به‌رمووری ملوانکه‌ی کچی شا بئ

اگر آن ترک شیرازی به دست آرد دل ما را  
 به خال هندوش بخشم سمرقند و بخارا را  
 بده ساقی می باقی که در جنت نخواهی یافت  
 کنار آب رکن آباد و گلگشت مصلا را  
 فغان کاین لولیان شوخ شیرین کار شهر آشوب  
 چنان بردند صبر از دل که ترکان خوان یغما را  
 ز عشق ناتمام ما جمال یار مستغنی است  
 به آب و رنگ و خال و خط چه حاجت روی زیبا را  
 من از آن حسن روزافزون که یوسف داشت دانستم  
 که عشق از پرده‌ی عصمت برون آرد زلیخا را  
 اگر دشنام فرمایی و گر نفرین، دعا گویم  
 جواب تلخ می‌زیبد لب لعل شکرخا را  
 نصیحت گوش کن جانا که از جان دوست تر دارند  
 جوانان سعادت‌مند پند پیر دانا را  
 حدیث از مطرب و می گو و راز دهر کمتر جو  
 که کس نگشود و نگشاید به حکمت این معمارا  
 غزل گفتی و در سفتی، بیا و خوش بخوان حافظ  
 که بر نظم تو افشانند فلک عقده ثریا را

سه با که ره م که بلی به و غزاله ره عنایه م  
 به عه شقی تو له بیابانه سه ره له گه ل مایه م  
 شه که رفروش که عومری در یژ بی! بوچی  
 وه رامی لوتفی نه بوو بو وتی شه که پایه م  
 جه مال و ناز مه که ده رفه تی نه دا ئه ی گول  
 دلج بده ی به غه می نه و ده روونه شه یدایه م  
 به گۆشه یی نه زه ری رامه، ته یری نه هلی نه زه ر  
 چه بند و توپه، ده ناسی ته واری سه س سایه م  
 چه هویه بیژه که بو ره نگی ناشنایی نین  
 له به ژن و نیر گزی نه و یاره مانگ سیمایه م  
 له گه ل نه وین که ده نیشیت و باده تو شیته  
 که ره م که یادم! نه که رچی سه بایه سه رمایه م  
 خه تا له روومه تی میناته بی به لینی که می  
 له ره خنه دووری دهنه، شاگولتی له نیو کایه م  
 به شیعی «حافز» و ئاوازی زوه ره که عیسا  
 سه ما بکا له سه مادا، توانجی لیتنایه م  
 شه می جه مالی له حاسی «عومر» که هه لبووبا  
 په پووله وینه چهنی خوش بو خوش بسووتایه م

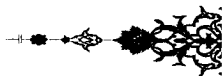
صبا به لطف بگو آن غزال رنارا  
 که سر به کوه و بیابان تو داده‌ای ما را  
 شکر فروش که عمرش دراز باد چرا  
 تفقدی نکند طوطی شکرخارا  
 غرور حسنت اجازت مگر نداد ای گل  
 که پرسشی نکنی عندلیب شیدا را  
 به خلق و لطف توان کرد صید اهل نظر  
 به بند و دام نگیرند مرغ دانارا  
 ندانم از چه سبب رنگ آشنایی نیست  
 سهی قلدان سیه چشم ماه سیما را  
 چو با حبیب نشینی و باده پیمایی  
 به یاد دار محبان باد پیمارا  
 جز این قدر نتوان گفت در جمال تو عیب  
 که وضع مهر و وفانست روی زیارا  
 در آسمان نه عجب گر به گفته‌ی حافظ  
 سرود زهره به رقص آورد مسیحارا

دل دهرده چی له دهستم، دلداره کان چاری  
 هه ی داد رازی دهردم دهر وا به ههر دیاری  
 کهشتی شکاوی عهشقم، سا دهی سه با مورادئ!  
 نه مجاره شهم له نازیز به لکوو پئی دیاری  
 گهردون ده رۆژه مه پللی، قیل و فریوه کاری  
 دهرهفت ده چی له دهستت لایی کهرۆ له زاری  
 دوتشه و له به زمی باده و گول خۆش له ناخی بولبول -  
 مورۆدهی نه دا به مهستان جامی سه حهر ده باری  
 نهی خواوهنی سه خواوت شوکری به هاری به ژنت  
 جئ بیسنه! پرس و جۆین فهرموو له کۆی هه ژاری  
 رزگاری ههر دو عالم دوو خاله مهشقی ژینی  
 بۆ یار خۆشه و یستی، ری چون له گهال نه یاری  
 رۆژی هه وه له به کۆری چاکانی ری نه دامئ  
 گهر تۆ قوبولتی ناکهی کاری قهزا که چاری  
 نه و تام تاله سۆفی ده یوت حهرامه، مه یخۆ  
 شیرین پتر له زارا تا ماچی گول عوزاری  
 رۆژانی تهنگدهستی گهنجی موراده مهستی  
 دهر ویش نه کا به فاروون نه و کیمیا به جاری  
 هیدی به! نه ک بسوتی وه ک شهم به سامی دلبر  
 مه پمه پ له دهستی وه ک مۆم چه وساو ههر به قاری  
 جامی جههان نوین ههر جامی شه رابه بر وا!  
 تاکوو بزانی دارا موحتاجه بۆ سه ناری  
 عومری له نۆ ده به خشن شۆخانی کورده واری  
 مه یگنیر! بیژه سۆفی نۆفی درۆ وه شارئ  
 «حافظ» به زۆر پۆشای رووسووری مهی عهباکهی  
 نهی شیخی پاک داوین بمبووره جار و باری  
 «کۆلیل»! شه و شوکور چوو، نالای خۆر شه کاوه  
 تا شیخی شه و په رستان رسوا بکا له شارئ



دل می رود ز دستم صاحب‌دلان خدا را  
 دردا که راز پنهان خواهد شد آشکارا  
 کشتی شکستگانیم ای باد شرطه برخیز  
 باشد که بازینیم دیدار آشنا را  
 ده روزه مهر گردون افسانه است و افسون  
 نیکی به جای یاران فرصت شمار یارا  
 در حلقه‌ی گل و مل خوش خواند دوش بلبل  
 هَاتِ الصَّبُوحَ هُبُوا يَا أَيُّهَا السُّكَّارَا  
 ای صاحب کرامت شکرانه‌ی سلامت  
 روزی تفقدی کن درویش بیسوا را  
 آسایش دو گیتی تفسیر این دو حرف است  
 با دوستان مروت با دشمنان مدارا  
 در کوی نیک‌نامی ما را گذر ندادند  
 گر تو نمی‌پسندی تغییر کن قضا را  
 آن تلخ وش که صوفی أم الحَبَائِثِش خواند  
 أَشْهَى لَنَا وَأَخْلَى مِنْ قُبْلَةَ الْقَذَارَا  
 هنگام تنگدستی در عیش کوش و مستی  
 کاین کیمیای هستی قارون کند گدا را  
 سرکش مشو که چون شمع از غیرت بسوزد  
 دلبر که در کف او موم است سنگ خارا  
 آینه‌ی سکندر جام می است بنیگر  
 تا بر تو عرضه دارد احوال ملک دارا  
 خوبان پارسی گو بخشندگان عمرند  
 ساقی بده بشارت رنسان پارسا را  
 حافظ به خود نپوشید این خرقه‌ی می آلود  
 ای شیخ پاکدامن معذور دار ما را

له هه‌ه‌واله‌کانی گیانان نییه کهس بلێ به میرم  
 که به شوکری سه‌روه‌ریتان وه‌ده‌رم مه‌نی! فه‌قی‌رم  
 له ره‌قیی دیو‌خه‌سه‌لت به‌خودا ده‌به‌م شکایه‌ت  
 مه‌گه‌ر نه‌و به‌به‌رقی تیرئ بسمی دزی گزی‌رم  
 که مژۆلی ره‌ش نیگارا! نه‌زه‌ری به‌خویتی من بوو  
 له‌فریوی چا‌نه‌زه‌ر که‌ی! به‌هه‌له‌ت نه‌که‌ی نه‌چی‌رم  
 دلێ عاله‌می ده‌سووتی که‌وه‌ده‌ر ده‌خه‌ی شه‌می روو  
 نه‌مه‌نام که‌لکی بۆ تو‌چییه‌ئهی شه‌می ته‌وی‌رم  
 گ‌شه‌وی به‌ئهو‌هه‌وایه‌م که‌نه‌سیم‌ی به‌به‌یانی  
 به‌په‌یامی دۆس هه‌لکا له‌دلێ شناس و‌ژی‌رم  
 چ‌قیامه‌تیکه‌گیاناکه‌نیشانی عاله‌مت دا  
 دل و‌گیانمت به‌قوربان وه‌نوینه‌روو ته‌می‌رم  
 به‌خودا قومنی به‌«حافز» سه‌حه‌رئ له‌ده‌م که‌ره‌م که‌ی  
 له‌دوعای ده‌م به‌یانم سه‌مه‌رئ ده‌به‌ی به‌بی‌رم  
 به‌«عومه‌ر» نه‌گه‌ر که‌ره‌م که‌ی له‌شه‌راوی لیو‌جاری  
 له‌به‌یان خه‌لائی به‌ژنت، شه‌وه‌قی ده‌روونی شی‌رم



به ملازمان سلطان که رساند این دعا را  
ز رقیب دیوسیرت به خدای خود پناهم  
مگر آن شهاب ثاقب مددی دهد خدا را  
مژهی سیاهت ار کرد به خون ما اشارت  
ز فریب او بیندیش و غلط مکن نگارا  
دل عالمی بسوزی چو عذار برفروزی  
تو از این چه سود داری که نمی کنی مدارا  
همه شب در این امیدم که نسیم صبحگاهی  
به پیام آشنایان بنوازد آشنا را  
چه قیامت است جانا که به عاشقان نمودی  
دل و جان فدای رویت بنما عذار ما را  
به خدا که جرعه‌ای ده تو به حافظ سحرخیز  
که دعای صبحگاهی اثری کند شما را



سوڤی! ئەشاح سافە شەرابی پیاڵەمان  
 تا حەز بکە ی سەفایە لە لە علی دە سائەمان  
 ئەسراری ژیری پەردە لە کن مەست و رەندە هەر  
 لەم حالە شیخی عالی قەدر بی قەبالەمان  
 سیمورغ چۆن لە تۆری من و ئیووە بەن دەبی  
 نیچیر لێرە بایە هەبان ئەو خەیاڵەمان  
 ئەم ژینگە یە ک دو دەورە ئەدا مە ی بە مەیلی تۆ  
 مان و ئەمان مە حالە بنووسن لە تالەمان  
 فەسلی تەمەن خەزانە مە گەر تازە گۆل چنن؟  
 پیرانە سەر هەبایە تەماحی گولالەمان  
 تا دەرفەتی بە دەستە لە ژین بارە وەر گەر  
 ئادەم نەما کە کاتی، لە جەننەت رەجالەمان  
 گەورەم بەم ئاستانە گەلی خزمەتی بە دل  
 کردوون ئەم غولامە چ تان بوو حەوالەمان؟  
 «حافز» موریدی جامی شەرابە و شەمال تۆش  
 بو شیخی جام هەلکە لە تاسە ی بە نالەمان  
 فەرموو بە پیری مەیکە دە «کۆلیل» تا بە کە ی  
 بیتەش لە جامی لە عل و شەرابی دە سائە، مان



صوفی بیا که آینه صافیست جام را  
تا بنگری صفای می لعل فام را  
راز درون پرده ز رندان مست پرس  
کاین حال نیست زاهد عالی مقام را  
عقا شکار کس نشود دام باز چین  
کآن جا همیشه باد به دست است دام را  
در بزم دور یک دو قدح درکش و برو  
یعنی طمع مدار وصال دوام را  
ای دل شباب رفت و نچیدی گلی ز عیش  
پیرانه سر مکن هنری ننگ و نام را  
در عیش نقد کوش که چون آبخور نماند  
آدم بهشت روضه‌ی دارالسلام را  
ما را بر آستان تو بس حق خدمت است  
ای خواجه بازیبن به ترحم غلام را  
حافظ مرید جام می است ای صبا برو  
وز بنده بندگی برسان شیخ جام را



هسته ساقی پر که خالی جامه کهم!  
باله سهر دهر چینی غه‌می نه‌یامه کهم  
بیده ده‌ستم پر له مه‌ی جامی، هه‌تا  
داکه‌نم خه‌رقه‌ی درۆ، دیتو جامه کهم  
عالمه‌می تینوو به‌پیتز و شۆره‌تن  
نامه‌وی من، نه‌نگه شۆره‌تنامه کهم  
باده بابئی! تا به‌که‌ی با بئ له سهر  
قوز به سهر نه‌فسی خراب نه‌نجامه کهم  
بون به پۆلئوو خیتلی دل‌مردوو له تاو  
سینگی نالان و هه‌ناسه‌ی زامه کهم  
که‌س نه‌بوو مه‌حره‌م به راز و خاتره‌ی  
ئهو دل‌ه‌ی شه‌یدا سهر و ناکامه کهم  
به‌و دل‌ارامه‌ی دل‌نارامم که‌وا  
سه‌ندی یه‌کجاری له دل، نارامه کهم  
کئ ده‌کا سه‌یری چناری لیوی جو  
تا‌کو سه‌وزن به‌ژنی شوخ نه‌ندامه کهم  
«حافز»ی ره‌ندم له‌گه‌ل سه‌ختی حه‌ریف  
عاقیبه‌ت روژی نه‌وینم رام نه‌که‌م  
روژی «کۆلیل»ن هه‌تاوی روومه‌تت  
وه‌ک شه‌وی تاریکی زولفت، شامه کهم

ساقیا! بر خیز و در ده جام را  
 خاک بر سر کن غم ایام را  
 ساغر می بر کفم نه! تا ز بر  
 بر کشم این دلق ازرق فام را  
 گرچه بدنامی ست نزد عاقلان  
 مانمی خواهیم ننگ و نام را  
 باده درده چند از این باد غرور  
 خاک بر سر نفس نافر جام را  
 دود آه سینه‌ی نالان من  
 سوخت این افسردگان خام را  
 محرم راز دل شیدای خود  
 کس نمی بینم ز خاص و عام را  
 با دلرامی مرا خاطر خوش است  
 کز دلم یکباره برد آرام را  
 ننگرد دیگر به سرو اندر چمن  
 هر که دید آن سرو سیم اندام را  
 صبر کن حافظ! به سختی روز و شب  
 عاقبت روزی بیابی کام را

سه‌رده‌م و فه‌سلی ژووانی گول و باخانه، گولم  
 مه‌ستی وه‌سلی کچی شه‌ویژ مه‌لی خوش‌خانه گولم  
 ئە‌ی سه‌با! هه‌ر که گه‌یشتیت به‌لاوانی چه‌مه‌ن  
 سه‌د سلاوم هه‌یه‌ی بۆ نیرگز و ریحانه گولم  
 هه‌روه‌ها ساقی ئە‌گه‌ر باده‌به‌ده‌س بیت و بچی  
 به‌و مژۆ لانه‌ده‌مالم ده‌ری مه‌یخانه گولم  
 تو که کیشاته‌له‌سه‌ر روو خه‌تی سومبول، مه‌که‌دی  
 نیگه‌ران‌تر له‌مه‌توخوا دلی دیوانه گولم  
 پیکه‌نی ئە‌و که سه‌به‌م خه‌ته‌بنۆشانه، یه‌قین  
 عاقیبه‌ت تالبی به‌یمانه‌به‌یمانه گولم  
 مه‌ردی مه‌یدانی خودا بن! که له‌نیو که‌شتی نوح  
 هه‌یه‌خاکێ که مه‌ترسی نه‌له‌تۆفانه گولم  
 چه‌رخێ گه‌ردون که ره‌میکی نییه، له‌م ماله‌به‌رۆ  
 کوشتی ئە‌م کاسه‌سیا، هه‌ر که‌سی میوانه گولم  
 خاکی نمناکه‌ده‌سی ئاخه‌ر ئە‌گه‌ر جیگه‌خه‌وت  
 چه‌نیازی به‌سه‌رای سه‌ر له‌فه‌له‌ک‌بانه گولم  
 مانگی که‌نعانم! ئە‌وا بوویه‌عه‌زیزی له‌میسر  
 وه‌ره‌ده‌ر وه‌خه‌تییه‌له‌و سووچه‌له‌زیندانه گولم  
 «حافز»! مه‌ست و قه‌له‌نده‌ر به‌وه‌لێ وه‌ک ئە‌م ئە‌و  
 دامه‌نه‌نی داوی ریا به‌و گوله‌قورئانه گولم  
 پیکه‌نینه‌ت به‌شه‌وی تیمه‌یی «کولیل» نه‌بی  
 هه‌ر شه‌می رو‌شنه‌تیفک‌ره‌له‌گریانه گولم

رونق عهد شباب است دگرستان را  
 می رسد مزدهی گل بلبل خوش الحان را  
 ای صبا! گر به جوانان چمن بازرسی  
 خدمت ما برسان سرو و گل و ریحان را  
 گر چنین جلوه کند مغبجه‌ی باده‌فروش  
 خاکروب در میخانه کنم مژگان را  
 ای که بر مه کشی از عنبر سارا چوگان  
 مضطرب حال مگردان من سرگردان را  
 ترسم این قوم که بر دُردکشان می خندند  
 در سر کار خرابات کنند ایمان را  
 یار مردان خدا باش که در کشتی نوح  
 هست خاکی که به آبی نخرد طوفان را  
 برو از خانه‌ی گردون به در و نان مطلب  
 کان سیه کاسه در آخر بکشد مهمان را  
 هر که را خوابگه آخر مستی خاک است  
 گو چه حاجت که به افلاک کشی ایوان را  
 ماه کنعانی من مسند مصر آن تو شد  
 وقت آن است که بدرود کنی زندان را  
 حافظا! می خور و رندی کن و خوش باش، ولی  
 دام تزویر مکن چون دگران قرآن را

چوۋو لە مزگەوتتو بەرەو مەيخاڤە دويشەو پيرمان  
 چۆنە يارانى تەريقتە چارەو تەدبيرمان  
 ئيمە دەرويشان چلۆن روو كەينە خانوى قبيلە، تا  
 روو لە مالى مەي فرۆشن حەزرەتى دەسگيرمان  
 بەو خەراباتەي كە تەشريفى دەچى، ئيمەش دەچين  
 چون وەها فەرموويەتى رۆژى ئەزەل تەقديرمان  
 عەقل ئەگەر دەيبوو خەبەر چەن خۆشە بۆ دل داوى شەو  
 عاقلان ديوانە بون بۆ بەندى دل زەنجيرمان  
 نايەتى لوتفى لە رووما روومەتى جوانت نوان  
 بۆيە غەيرى لوتف و جوانى تيانەبوو تەفسيرمان  
 هيچ ناخۆ لەو دلەي سەخت دەبى كارى شەوى  
 ئاورى ناخ و نزوولەي، سۆزە كەي شەو گيرمان  
 تيرى ناخى ئيمە گەردون پيكتە «حافز»! وس بە سا  
 هۆشى خۆت بى! كە نەتپيكتى كەوان و تيرمان  
 تا سەحەر «كۆليل» دويشەو هەر لە فيكرى زولفى بوو  
 رۆژى رون كاتى وەدەر كەو كۆلمى كەفتە و بيرمان

دوش از مسجد سوی میخانه آمد پیر ما  
 چیست یاران طریقت بعد از این تدبیر ما  
 ما مریدان روی سوی قبله چون آریم چون  
 روی سوی خانه‌ی خمار دارد پیر ما  
 در خرابات طریقت ما به هم منزل شویم  
 کاین چنین رفته‌ست در عهد ازل تقدیر ما  
 عقل اگر داند که دل دربند زلفش چون خوش است  
 عاقلان دیوانه گردند از پی زنجیر ما  
 روی خوبت آیتی از لطف بر ما کشف کرد  
 زان زمان جز لطف و خوبی نیست در تفسیر ما  
 با دل سنگینت آیا هیچ درگیرد شبی  
 آه آتشناک و سوز سینه‌ی شبگیر ما  
 تیر آه ما ز گردون بگذرد، حافظ خموش  
 رحم کن بر جان خود پرهیز کن از تیر ما



ساقی به شه‌وقی باده هه‌ناری که جامی مه  
 موتریب هه‌وا بگۆره جه‌هان بوو به کامی مه  
 دیومانه ئیمه به‌ژنی ده‌لالی له باده‌دا  
 ئه‌ی بیخه‌به‌ر له تامی شه‌رابی مودامی مه  
 په‌رژین له مه‌رگه ئه‌و که‌سه عه‌شقی له دێڵ ژیا  
 تۆماره ناوی ئیمه له سینگی مه‌رامی مه  
 تا ئه‌و زه‌مانه به‌ژنی خه‌رامانه سه‌روی ته‌ر  
 قه‌دقامه‌تی به له‌نجه نه‌یی نۆ نامامی مه  
 کاتێ گه‌ییته گۆلشه‌نی یاران، سه‌با ده‌خیل  
 گیانان له‌وێیه بووی به‌ره عه‌رز و په‌یامی مه  
 یادم بلێ له‌به‌ر چیه‌ عه‌مده‌ن ده‌به‌ی له بی‌ر  
 ئه‌و کاته دێ نه‌ده‌یته‌وه هه‌رگیز وه‌لامی مه  
 مه‌ستی له چاوی جوانه ئه‌وین، وا درا به‌ ده‌س  
 مه‌ستی له‌غاوی بی‌ر و سه‌ره‌نجامی رامی مه  
 لام وایه من که‌ روژی جه‌زا هه‌ر وه‌کوو یه‌کن  
 نانی سه‌لالتی شیخ و شه‌رابی سه‌رامی مه  
 «حافز»! برێژه دانه له یاقووتی دیده‌که‌ت  
 شایه‌ت که‌ ته‌یری وه‌سلێ سه‌ری با له دامی مه  
 پی‌روژه به‌حری چه‌رخ و هیلالی گه‌می، به‌ جووت  
 نو‌قمن له نی‌و سه‌خاوه‌تی حاجی قه‌وامی مه  
 گۆلشه‌نی رازی ئیوه‌یه مه‌حمووده بو‌هه‌یاس  
 «کۆلیل»ی ره‌مزی دیده‌ته ژیر و نه‌فامی مه

ساقی به نور باده برافروز جام ما  
 مطرب بگو که کار جهان شد به کام ما  
 ما در پیاله عکس رخ یار دیده ایم  
 ای بی خبر ز لذت شرب مدام ما  
 هرگز نمیرد آن که دلش زنده شد به عشق  
 ثبت است بر جریده‌ی عالم دوام ما  
 چندان بود کرشمه و ناز سهی قدان  
 کآید به جلوه سرو صنوبر خرام ما  
 ای باد اگر به گلشن احباب بگذری  
 زنهار عرضه ده بر جانان پیام ما  
 گو نام ما ز یاد به عمدا چه می‌بری  
 خود آید آن که یاد نیاری ز نام ما  
 مستی به چشم شاهد دلبند ما خوش است  
 زان رو سپرده‌اند به مستی زمام ما  
 ترسم که صرفه‌ای نبرد روز بازخواست  
 نان حلال شیخ ز آب حرام ما  
 حافظ ز دیده دانه‌ی اشکی همی‌فشان  
 باشد که مرغ وصل کند قصد دام ما  
 دریای اخضر فلک و کشتی هلال  
 هستند غرق نعمت حاجی قوام ما

نه‌ی ده‌قی مانگی جووانی روومه‌تی ره‌خشان‌تان

وه‌ی سه‌فابه‌خشی ده‌لالی چای چناکه‌ی جوان‌تان

بۆ زیاره‌ت گیانی شیرینم به‌ سهر لیو هاتووه

بیته‌ دهر یا چپته‌ سهر؟ تا چی بلی فه‌رمان‌تان

بیته‌ به‌ لابی! که‌س له‌ ده‌ستی چاوه‌ کانت دهر نه‌چوو

عه‌قل و ته‌قوای شیخه‌ تالانی شکۆی مه‌ستان‌تان

وا له‌ خه‌وه‌ هه‌ستا شوکور به‌ختی خه‌والۆی چاومان

چون له‌ گریانن به‌ عه‌شقی مانگی رووی تابان‌تان

بین له‌ گه‌ل بای سروه‌ چه‌پکێ گول له‌ باخی کولتم

بۆ بیتیرن، با بکه‌م بۆی خاکی کۆی بیسان‌تان

کامه‌ران و پر ته‌مه‌ن بن ساقیانی به‌زمی جه‌م

گه‌رچی هه‌ر گیز پر نه‌بوو جامم له‌ مه‌ی گێپران‌تان

دل په‌ریشانی ده‌ کا، بیتژن به‌ دل‌بهر ده‌رده‌ که‌ی!

نه‌ی ره‌فیتقان بۆ خودا ده‌ستی من و دامان‌تان

که‌ی ده‌ گا شه‌و کاته‌ یاره‌بی له‌ گه‌ل یه‌ که‌ یه‌ کگرن

خاتری جه‌م و په‌ریشان زولفی وه‌ که‌ قه‌تران‌تان

هه‌لکه‌ داویتت له‌ خاک و خوین به‌ لاما نا که‌ دپی

زۆره‌ له‌م ریگا شه‌ لالی تیغی نه‌برۆ کانتان

واده‌ کا «حافز» دوعایی، ئیوه‌ش نامینی به‌ دل

ده‌ که‌ به‌ قسه‌ت بین شه‌رابی لیوی شه‌کر نه‌فشان‌تان

با سه‌با بیتژی له‌ باتی من به‌ خه‌لکی شاری یه‌زد

نه‌ی سه‌ری خیتلی نه‌یاران بین به‌ گۆی یاران‌تان

دووهره‌ دیدارم وه‌لێ هیممه‌ت نزیکن ئیوه‌ گشت

خۆم غولام و شیعره‌ کانیشم به‌ گولباران‌تان

نه‌ی ستاره‌ی به‌خت‌روشن هیممه‌تی تو بی و خودا

وه‌ که‌ هه‌ساره‌ی ماچ که‌م تا خاکی به‌ر هه‌یوان‌تان

بۆیه‌ «کۆلیل» ت کلاوی خه‌لکی نه‌وړۆی سهر نه‌چوو

تاجی شیعری نا له‌ سهر، چون په‌رجه‌می په‌خشان‌تان

ای فروغ ماه حسن از روی رخشان شما  
 آب روی خوبی از چاه زنخدان شما  
 عزم دیدار تو دارد جان بر لب آمده  
 باز گردد یا برآید چیست فرمان شما  
 کس به دور نرگست طرفی نبست از عافیت  
 به که نفروشند مستوری به مستان شما  
 بخت خواب آلود ما بیدار خواهد شد مگر  
 زان که زد بر دیده آبی روی رخشان شما  
 با صبا همراه بفرست از رخت گلدسته‌ای  
 بو که بویی بشنویم از خاک بستان شما  
 عمرتان باد و مراد ای ساقیان بزم جم  
 گرچه جام ما نشد پر می به دوران شما  
 دل خرابی می کند دلدار را آگه کنید  
 زینهار ای دوستان جان من و جان شما  
 کی دهد دست این غرض یا رب که همدستان شوند  
 خاطر مجموع ما زلف پریشان شما  
 دور دار از خاک و خون دامن چو بر ما بگذری  
 کاندرا این ره کشته بسیارند قربان شما  
 ای صبا با ساکنان شهر یزد از ما بگو  
 کای سرحق ناشناسان گوی چوگان شما  
 گرچه دوریم از بساط قرب همت دور نیست  
 بنده‌ی شاه شماییم و ثناخوان شما  
 ای شهنشاه بلند اختر خدا را همتی  
 تا بیوسم همچو اختر خاک ایوان شما  
 می کند حافظ دعسایب بشنو آمینی بگو  
 روزی ما باد لعل شکرافشان شما!

تا سه حه ر هات بهستی په رده، سه حاب  
 هاوه لان! وا گه ییوه سوبحی شه راب  
 نه شکى شه ونم تکایه سه ر گولئى ناز  
 زووبه نازیزینه جامى گولاب!  
 له چه من دیت بۆنى عه تری به هه شت  
 ساله سه ر یه ک بتۆشه ساغه رى ناب  
 ته ختى سه وزى له باخ گول لیدا  
 ماتلى له على سووره شیخ و شه باب  
 به ستیان بۆچ ده ر کى مه یکه ده لیم  
 بیکه یۆ ئه ی کلیل و ره مزى جه و اب  
 لیوه کانت هه یانه حه ققى نه ک  
 له سه ر ئه و دلّمه، وه ک ده روونى که باب  
 له به هارى وه ها سه رم سه ره هه ی!  
 چۆنه مه یخانه قوفله؟ خانه خراب!  
 به حه زى ساقى ئه و به ژن په ریم  
 وه کو «حافز» بتۆشه باده جه ناب  
 لیوى له على ده قى جه مالّه «عومهر»!  
 چاوى نازى که مالئى وه قر و عتاب

می‌دمد صبح و کله بست سحاب  
 الصَّبَّوحُ الصَّبَّوحُ يَا أَصْحَاب  
 می‌چکد ژاله بر رخ لاله  
 المُّدَامُ المُّدَامُ يَا أَحْبَاب  
 می‌وزد از چمن نسیم بهشت  
 هان بنوشید دم به دم می‌ناب  
 تخت زمرد زده است گل به چمن  
 راح چون لعل آتشین دریاب  
 در میخانه بسته‌اند دگر  
 اِفْتَحْ يَا مُفْتَحَ الْأَبْوَابِ  
 لب و دندان را حقوق نمک  
 هست بر جان و سینه‌های کباب  
 این چنین موسمی عجب باشد  
 که بیندند میکده به شتاب  
 بر رخ ساقی پیری پیکر  
 همچو حافظ بنوش باده‌ی ناب

پیم وت ئە‌ی شاه‌ی جوان‌ی خیره‌ ده‌رمان‌ی غه‌ریب  
 پیتی وتم ئاواره‌یی دل چاری ناییتی بۆ ته‌یب  
 تا وتم جارئی مه‌رۆ فه‌رموی ده‌بووری چۆن ده‌بی  
 من گولتی تاقانه‌ ئیوه‌ش پۆلی شه‌یدا عه‌نده‌لیب  
 نازه‌نینی که‌ولتی نه‌رمینی سمۆره‌ی دۆشه‌ که  
 که‌ی گرۆی بالنجی به‌رده‌ و درک و دالتی وا غه‌ریب  
 وه‌ی که‌ خالتی ره‌ش له‌ رۆمی روو چه‌نی خۆش خه‌وتوو  
 ئە‌ی له‌ زه‌نجیره‌ی حه‌به‌شتان ناشنا دیلن عه‌جیب  
 عه‌کسی سووری مه‌ی له‌ نیو مانگی روخت په‌یدا، وه‌ کوو  
 نه‌رخه‌وان سه‌حنی سه‌پیی نه‌سرینی کریا بی‌نه‌سیب  
 وه‌ک سه‌فی میروو قه‌تاره‌ی خه‌تت و خالت سه‌یره‌ سه‌یر  
 خه‌تتی میشکین بۆ به‌هاری رووت ئە‌گه‌رچی زیبه‌ زیب  
 پیم وت ئە‌ی شتیوی غه‌ریبان شه‌وره‌شی کاکۆله‌ که‌ت  
 لاده‌ خۆ! با نه‌تگرئی ناله‌ی غه‌ریبی شه‌وره‌قیب  
 شاره‌زایان مات و حه‌یرانن وتی «حافزا!» ئە‌دی  
 چۆن غه‌ریبی تیده‌گا ئە‌فسوونی چاوی دل فه‌ریب  
 پیم وت ئاخ‌ر لازمه‌ ریزی ئە‌دی بی‌ وه‌ک «عومه‌ر»  
 پیتی وتم که‌ی باوی ماوه‌ حورمه‌تی خیتلی ئە‌دی ب

گفتم ای سلطان خوبان رحم کن بر این غریب  
 گفت در دنبال دل ره گم کند مسکین غریب  
 گفتمش مگذر زمانی گفت معذورم بدار  
 خانه پروردی چه تاب آرد غم چندین غریب  
 خفته بر سنجاب شاهی نازینی را چه غم  
 گر ز خار و خاره سازد بستر و بالین غریب  
 ای که در زنجیر زلفت جای چندین آشناست  
 خوش فتاد آن خال مشکین بر رخ رنگین غریب  
 می‌نماید عکس می در رنگ روی مهوش  
 همچو برگ ارغوان بر صفحه‌ی نسرين غریب  
 بس غریب افتاده است آن مور خط گرد رخت  
 گرچه نبود در نگارستان خط مشکین غریب  
 گفتم ای شام غریبان طره‌ی شبرنگ تو  
 در سحرگاهان حذر کن چون بنالد این غریب  
 گفت حافظ آشنایان در مقام حیرتند  
 دور نبود گر نشیند خسته و مسکین غریب



ئهی بووکه پهری کیتته له سهرا لابهری تارا؟

وهی تهیری چه مهن کامه غولامی چه مهن ئارا؟

خه و چوو له دیبهم شهو به خه یالتیکی جیگه رسۆز

ئاخۆ له گهلت کهی دهنووی سهرا گۆلی سارا؟!

ناپرسی له حاللی منی دهرویش، ده ترسم

بروایه نه که ی چاک و خراپیکه له ئارا؟

ئه و چاوه خو ماریته دللی عاشقی لی دا

مه علوومه که مهی مهسته له دوو چاوی خومارا

ئه و تیره خه تا چوو که کریشمهت له دللی گرت

هه م دیس بزانه مه زهرت چۆنه له کارا

نه تیستوووه چی ناله و هاوار که کردم

پیموایه به هۆی مه رته به بهرزیته، نیگارا

ئه م چۆله تراویله که یه کانلی نیه، ئامان

داویکی بیوانه له دهس حۆلی نه یارا

چوو سهردهمی گهنجی به ههلهت ئهی دللی غافل

چی دی غهلهتت ئیسته به پیری ههیه یارا

ئه م کۆشکی سه فابه خشه هه تا مه نزللی تۆیه

یاره بیی نه بیی هه له مه تی چه رخی له که نارا

«حافز» نه غولامیکه له دهس خاوه نی هه لیت

ناشتم که وه مردم له چلهی دووری و قارا

توخوا وهره! «کۆلیل» له گهلت ئیوه سه عاتی

نادا به خه زینهی جهم و دارایی دارا



ای شاهد قدسی که کشد بند نقابت  
و ای مرغ بهشتی که دهد دانه و آبت  
خوابم بشد از دیده در این فکر جگرسوز  
کاغوش که شد منزل آسایش و خوابت  
درویش نمی‌پرسی و ترسم که نباشد  
اندیشه‌ی آمرزش و پروای ثوابت  
راه دل عشاق زد آن چشم خماری  
پیدا است از این شیوه که مست است شرابت  
تیری که زدی بر دلم از غمزه خطا رفت  
تا باز چه اندیشه کند رای صوابت  
هر ناله و فریاد که کردم نشنیدی  
پیدا است نگارا که بلند است جنابت  
دور است سر آب از این بادیه هشدار  
تا غول بیابان نفریبد به سرابت  
تا در ره پیروی به چه آیین روی ای دل  
باری به غلط صرف شد ایام شبابت  
ای قصر دل افروز که منزلگه انسی  
یارب مکناد آفت ایام خرابت  
حافظ نه غلامی ست که از خواجه گریزد  
صلحی کن و باز آ که خرابم ز عتابت

خه مین که شوخه برۆکه ی له که چ که وانی خست  
 به قهستی سه ر دلی بی هیـز و پر له ژانی خست  
 خه بهر نه بوو له دو عالم، که خوشه ویستی بوو  
 زه مانه نه خشی نه مانی له پیش نه وانی خست  
 به نازی دیده که بو خوشوو اندنی فه رموو  
 هه زار و یه ک شه پری هینا له نیو جهانی خست  
 مه سی شه راب و عه ره ق که رده، ره نگه چوو یه چه مه ن  
 گولای روت که واره نگی نه ره خه وانی خست  
 زه ماوه نی چه مه نم دوینه شه و به مهستی دی  
 که غونچه سه د له ده می تو م به دل گومانی خست  
 وه نه وشه کاکوئی لوولی هه تا گریچن کرد  
 سه با به رازی که زیکت به مل شکانی خست  
 هه تا وتم وه کو روتن سه مه ن شه رم گرتی  
 له ده م به دهستی سه با بویه خاکنانی خست  
 چ مو تریب و چ شه رابم نه دی له بهر پارینز  
 هه وای ساقیه نی مه ی به هه ردوانی خست  
 ده بی به ناوی مه ی نه م خه رقه کۆنه پاکۆ که م  
 به شم نه زه ل نه مه بوو تا نه به د له شانی خست  
 یه قین به مهستییه «حافز» نه سیی تا ماوه  
 که پیری مه یکه ده ناوا له کۆی موغانی خست  
 جه هان به مه یلمه نیستا که چه رخ و سوو پری زه مان  
 منی به داوی نه مانی سه رۆکی جه هانی خست  
 فه له ک له ده ور می جامی نه دا که بیغشه ش بئ  
 هه موو له ساغه ری «کولیل» (شه وکه ران) ی خست

خمی که ابروی شوخ تو در کمان انداخت  
 به قصد جان من زار ناتوان انداخت  
 نبود نقش دو عالم که رنگ الفت بود  
 زمانه طرح محبت نه این زمان انداخت  
 به یک کرشمه که نرگس به خود فروشی کرد  
 فریب چشم تو صد فتنه در جهان انداخت  
 شراب خورده و خوی کرده می روی به چمن  
 که آب روی تو آتش در ارغوان انداخت  
 به بزمگاه چمن دوش مست بگذشتم  
 چو از دهان توام غنچه در گمان انداخت  
 بنفشه طره‌ی مفتول خود گره می زد  
 صبا حکایت زلف تو در میان انداخت  
 ز شرم آن که به روی تو نسبتش کردم  
 سمن به دست صبا خاک در دهان انداخت  
 من از ورع می و مطرب ندیدم زین پیش  
 هوای مغیجانم در این و آن انداخت  
 کنون به آب می لعل خورقه می شویم  
 نصیبه‌ی ازل از خود نمی توان انداخت  
 مگر گشایش حافظ در این خرابی بود  
 که بخشش از لیش در می مغان انداخت  
 جهان به کام من اکنون شود که دور زمان  
 مرا به بندگی خواجه‌ی جهان انداخت

غەمى ناسۆرى دىلم سىنە و سامانەمى سووت  
 تاڭگى ئەو غەمە ئەم مالا چكۆلانەمى سووت  
 لەش بە تاوى غەمى دوورى لە عەزىزان بووہ ئا  
 ئاورى روومەتى گيان، گيان و دل و يانەمى سووت  
 سۆزى دل تاڭگى ئەسرینمى بەردا بووہ شەم  
 شەوى پيشوو وە كو بال و بەرى پەروانەمى سووت  
 ئاشنا چۆن بەزەيى نايە بە حاللى منى زار  
 ئەو لە خو چوونمە وەختى دلى بىگانەمى سووت  
 چۆمى مەيخانە بە خوڤ هات و جبەى زوهدى رفا  
 ئاوى خومخانە بە گوڤ ئەو سەرە فەرزانەمى سووت  
 من كە تۆبەم نەشكان ئەو دلى مینامى شكاند  
 ھەر وە كوولالە دلى بى مەى و مەيخانەمى سووت  
 مەگرە دى پەلپ و بيانوو، وەرە وا خەلكى دىيەم  
 چەشنى قەقنەس لە بەرا، خەرقە بە شوكرانەمى سووت  
 «حافز»!! راز و حە كايەت مەكە، مەى خوۋە دەمى  
 باسى پيشوو شەم و شەو، شەو كەتى ئەفسانەمى سووت  
 من بەقوربانى گولتى رووتم و «كۆليل»ى بەلتىن  
 گەرچى پەيمانى كەچت بادە و پەيمانەمى سووت

سینه از آتش دل در غم جانانه بسوخت  
 آتشی بود در این خانه که کاشانه بسوخت  
 تنم از واسطه‌ی دوری دلبر بگداخت  
 جانم از آتش مهر رخ جانانه بسوخت  
 سوز دل بین که ز بس آتش اشکم دل شمع  
 دوش بر من ز سر مهر چو پروانه بسوخت  
 آشنایی نه غریب است که دلسوز من است  
 چون من از خویش برفتم دل بیگانه بسوخت  
 خرقه‌ی زهد مرا آب خرابات ببرد  
 خانه‌ی عقل مرا آتش میخانه بسوخت  
 چون پیاله دلم از توبه که کردم بشکست  
 همچو لاله جگرم بی می و خمخانه بسوخت  
 ماجرا کم کن و باز آ که مرا مردم چشم  
 خرقه از سر به در آورد و به شکرانه بسوخت  
 ترک افسانه بگو حافظ و می نوش دمی  
 که نخفتیم شب و شمع به افسانه بسوخت

ساقی ئەم جهژته پیرۆز وه لئی بیخهوه بیر  
 ئەو هه موو واده که دابووت به ئیمه‌ی کز و پیر  
 وپ و واقم که له رۆژانی جودایت به دل  
 له و حه‌ریفانه دلت که ندوه وه ک به ختی فه‌قیـر  
 به کچی ره‌ز بکه شاباش سلاویک و بلئی  
 به دوعای ئیمه‌ی ئەمیستا نه له نیو کوپه‌ی ئەسیر  
 هاتنی ئیوه به ئەم کۆره زه‌ماوه‌ندی دلـه  
 هه‌ر که تۆی شاد نه‌وی، غه‌م له دلتی بی به ئەمیرا  
 خواشو کور دووره له تالانی خه‌زان باخی گولت  
 سه‌روی ته‌رپۆشه قه‌دت، یاسه‌مه‌نت له‌علی مونیر  
 وه‌ره مه‌یگی‌ر! شو کور ده‌وله‌تی زکماکی ئەتۆ  
 چاوی دووپۆیی و ئاژاوه‌ گه‌ر ئەسمیت به تیر  
 «حافز!» ئەو که‌شتیه نوو‌حه‌ت مه‌ده‌د و یار نه‌بی  
 له بنت هه‌لده‌که‌نی قودره‌تی تۆفانی که‌بیر  
 که‌ره‌م ئەو جامه‌ که فه‌رمووت، نووانی که‌ره‌می  
 گول و گولزاره‌ له‌به‌ر چاوی «عومه‌ر» ده‌شتی که‌ویر

ساقیا آمدن عید مبارک بادت  
 وان مواعید که کردی مرواد از یادت  
 در شگفتم که در این مدت ایام فراق  
 برگرفتی ز حریفان دل و دل می دادت  
 برسان بندگی دختر رز گوبه در آی  
 که دم و همت ما کرد ز بند آزادت  
 شادی مجلسیان در قدم و مقدم توست  
 جای غم باد مر آن دل که نخواهد شادت  
 شکر ایزد که ز تاراج خزان رخنه نیافت  
 بوستان سمن و سرو و گل و شمشادت  
 چشم بد دور کز آن تفرقات باز آورد  
 طالع نامور و دولت مادرزادت  
 حافظ از دست مده دولت این کشتی نوح  
 ورنه طوفان حوادث ببرد بنیادت



ئەهی سهبا کۆشکی پشوو دان و خهوی یار له کوین  
 مه نزلێ مانگی من ناشق کوزی عه ییار له کوین  
 شهوه تاریکه به رهو خاکی ولاتم سه فه ریم  
 ناگری تووری سنین و گری دیدار له کوین  
 ههر که سهی هاته جه هان رۆلی خراپیکێ نووان  
 له خه رابات بلێ پیم که سهی وه شیار له کوین  
 عاقیبهت خیره ئەوهی ره مزێ ئیشارهت به له ده  
 شاره زای ئیوه ئەری مه حره می ئە سرار له کوین  
 یه ک یه کی موو له له شم ره مزێ ئەوینتکی گه شه  
 ئیمه له کوینو توانجی گه لی بیکار له کوین  
 زولفی چین چینی ده زانیت فه قهت، لیلی پرسن  
 ئەو دلی و تلمه فه رموو که گرفتار له کوین  
 پرچی زهنجیری له کوین عه قلی سه رم شیتی په تین  
 دل به گۆشه ی چه می چوو تا قی برۆی یار له کوین  
 مهی و مه یگێر و ده ف و ساز هه موو سازه به لام  
 جیژنی بی یار گه وارا نییه دلدار له کوین  
 با زه مه ن گه ر به چه مه ن هاته وه دلگیر نه بی  
 نیو نیشانی بده «حافز»! گۆلی بی خار له کوین  
 کوشتمی با ره شی زریان وه کو «کۆلیل»، ئەری  
 هه ره شه ی گه رمی شه مال و ده می هاوار له کوین

ای نسیم سحر آرامگه یار کجاست  
 منزل آن مه عاشق کش عیار کجاست  
 شب تار است و ره وادی ایمن در پیش  
 آتش طور کجا موعد دیدار کجاست  
 هر که آمد به جهان نقش خرابی دارد  
 در خرابات بگویند که هشیار کجاست  
 آن کس است اهل بشارت که اشارت داند  
 نکته‌ها هست بسی محرم اسرار کجاست  
 هر سر موی مرا با تو هزاران کار است  
 ما کجاییم و ملامت گریکار کجاست  
 باز پرسید ز گیسوی شکن در شکنش  
 کاین دل غمزده سرگشته گرفتار کجاست  
 عقل دیوانه شد آن سلسله‌ی مشکین کو  
 دل ز ما گوشه گرفت ابروی دلدار کجاست  
 ساقی و مطرب و می جمله مهیاست ولی  
 عیش بی یار مهیا نشود، یار کجاست  
 حافظ از باد خزان در چمن دهر مرنج  
 فکر معقول بفرما گل بی خار کجاست

گهردن ئازادییه، جه‌ژنی دله، رۆیی ره‌مه‌زان  
 مه‌ی له‌خومخانه به‌کول هاتوو به‌تۆم تیکه‌ئه‌مان!  
 لار و له‌نجه‌ی گولسی سه‌رچۆپی و گۆرانی و ساز  
 ره‌ونه‌قی زوه‌دفرۆشانی گرانجانی شکان  
 مه‌که‌ لۆمه‌ی ئه‌وه جارجاره‌ ده‌تۆشیت شه‌راب  
 بیتخه‌به‌ر بون له‌سه‌ری خاو، مه‌گه‌ر جورم و خه‌تان؟!  
 باده‌تۆشی له‌دلی مه‌کر و ریا‌ره‌نگی نه‌بی  
 بی‌گومان چاتره‌ له‌و شیخه‌که‌ ره‌نگ‌په‌ژی ریان  
 نه‌ه‌ه‌واداری ریا‌ئین و نه‌یارانی ده‌غهل  
 خوا که‌ زانا به‌ه‌موو رازه‌ ده‌زانی له‌دلان  
 به‌قه‌سی خواهش ده‌که‌ین و به‌که‌سیش زولم نه‌که‌یم  
 هه‌رچی به‌و خه‌لکه‌ ره‌وانین به‌ئیمه‌ش نه‌ره‌وان  
 چ ده‌قه‌ومی له‌گه‌لم چهن قه‌ده‌حنی باده‌وه‌خۆی  
 خوین مژی باخی ره‌زین ئیمه‌ نه‌خوین خۆری که‌سان  
 باده‌تۆشینیی ئه‌من هه‌تزی خه‌تاییکیی نیه  
 ئه‌گه‌ریش عه‌یبه‌ ده‌لین پاک له‌هه‌ر عه‌یب خودان  
 تف له‌نیو چاوی ریا‌کار و درۆزن «کۆلیل»!  
 گورگن ئه‌م خه‌له‌ له‌نیو پیستی مه‌پا دینه‌که‌وان

روزه یک سوشد و عید آمد و دلها برخاست  
می ز خمخانه به جوش آمد و می باید خواست  
نوبه‌ی زهدفروشان گران‌جان بگذشت  
وقت رندی و طرب کردن رندان پیداست  
چه ملامت بود آن را که چنین باده خورد  
این چه عیب است بدین بی‌خردی وین چه خطاست  
باده‌نوشی که در او روی و ریایی نبود  
بہتر از زهدفروشی که در او روی و ریاست  
مانه رندان ریاییم و حریفان نفاق  
آن که او عالم سراسر است بدین حال گواست  
فرض ایزد بگذاریم و به کس بد نکنیم  
وان چه گویند روا نیست نگوییم رواست  
چه شود گرمین و تو چند قدح باده خوریم  
باده از خون رزان است نه از خون شماست  
این چه عیب است کز آن عیب خلل خواهد بود  
ور بود نیز چه شد مردم بی‌عیب کجاست

گول دَل و دینی رفان و به مهلامت هستا  
 وتی کنی بوو له گهلت ساغ و سهلامت هستا  
 ههرکه دانیشتوو له م کۆشکه دهمی لیتو به کهنین  
 دهسی ئاخربه گرین و به نهدامت هستا  
 لافی سهر لیتوتی شه م بوو له سهره بۆیه شهوان  
 بۆ گهلی عاشقی لیتوت به غهرامت هستا  
 سروه خیرا له که ناری گول و سهروی چه مهنا  
 به نهوینی گوئی روخسارت و قامت هستا  
 مهس دهچووی و به تهماشات له نیو کۆری مه له ک  
 بوو به غهوغا له سهرت روژی قیامت هستا  
 سهروی تهرپۆش شکا نازی سهری خسته بهرا  
 سهروم نهو کاته خهرامان قهد و قامت هستا  
 فرده نهو خهرقه یه «حافظ»! له دهسی راکه، که لهو  
 بنکه فیلاوییه ئاگر له کهرامت هستا  
 به ده ماری که وه واعیز له ههوا و فیزی دهوت  
 بۆیه «کولیل»ی قهله ندهر به شهامت هستا



دل و دینم شد و دلبر به ملامت برخاست  
گفت با ما منشین کز تو سلامت برخاست  
که شنیدی که در این بزم دمی خوش بنشست  
که نه در آخر صحبت به ندامت برخاست  
شمع اگر زان لب خندان به زبان لافی زد  
پیش عشاق تو شبها به غرامت برخاست  
در چمن باد بهاری ز کنار گل و سرو  
به هواداری آن عارض و قامت برخاست  
مست بگذشتی و از خلوتیان ملکوت  
به تماشای تو آشوب قیامت برخاست  
پیش رفتار تو پا برنگرفت از خجلت  
سرو سرکش که به ناز از قد و قامت برخاست  
حافظ این خرقة بینداز مگر جان بیری  
کآتش از خرقة‌ی سالوس و کرامت برخاست

له ئه هلی دڤ قسه وه بگره قهت مه لئێ که خه تان  
 خه تا له تۆیه که مێشکی قسهت نه بێ، نه ئه وان  
 به دوو جه هانی نه بوو سه ر نه زه ر وه یا هه وه سێ  
 عه جه ب ده مه ق بووه دڤ! ئه م نه وایه چن له سه ران؟  
 له نیتو دلی شه که تم کئی موقیمه؟ نازانم  
 که سر ته نایه له من ئه و له ویتوه ده م به هه ران  
 دڤم له سیننه وه ده ر هات، مو تریب! ئاهه نگنێ  
 له ناله سه ر خه وه! ئاخه ر هه ر ئه و هه وامه هه وان  
 هه تاوی کو لمه که تی گه ر جه هان له سه ر نه ده که وت  
 گه رم نه بوو نه زه ری دڤ به رتبه نانی جه هان  
 نه نو ستووم له په ژاره ی خه یالی شه و له سه را  
 خو ماری هه ر شه وه تم، هه ر شه را بـخانه ده وان  
 وه ها شه لاله له خوینسی دڤم، مزه وتی گه ره ک  
 بشو ن ئه گه ر به شه را بـم، گه لئێ ره وان و ره وان  
 گو لـم! له ده یری موغان بو یه خو شه و یسه گلـم  
 هه میشه چون ده گر ئێ دڤ به سو زی سینه که مان  
 له کامه نه زم و چ ده ز گایه کی ده ژهن مو تریب  
 که چوو ته مه نم و که چی دڤ هه ر ئه و هه وایه نه وان  
 ده روونی دوینه شه وم پر له نه زمی ده نگت بوو  
 سه رای ی سینه یی «حافز» له میژه نو قمی سه دان  
 شری تی گیانمه «کولیل»! سازی ئاواز ت  
 و جاخی رو شه ئاهه نگی گیانی روو له به یان

چو بشنوی سخن اهل دل مگو که خطاست  
 سخن شناس نه‌ای جان من خطا اینجاست  
 سرم به دینی و عقبی فرو نمی‌آید  
 تبارک الله از این فتنه‌ها که در سر ماست  
 در اندرون من خسته دل ندانم کیست  
 که من خموشم و او در فغان و در غوغاست  
 دلم ز پرده برون شد کجایی ای مطرب  
 بنال هان که از این پرده کار ما به نواست  
 مرا به کار جهان هرگز التفات نبود  
 رخ تو در نظر من چنین خوشش آراست  
 نخفته‌ام ز خیالی که می‌پزد دل من  
 خمار صد شبه دارم شرابخانه کجاست  
 چنین که صومعه آلوده شد ز خون دلم  
 گرم به باده بشوید حق به دست شماست  
 از آن به دیر مغانم عزیز می‌دارند  
 که آتشی که نمیرد همیشه در دل ماست  
 چه ساز بود که در پرده می‌زد آن مطرب  
 که رفت عمر و هنوزم دماغ پر ز هواست  
 ندای عشق تو دیشب در اندرون دادند  
 فضای سینه‌ی حافظ هنوز پر ز صداست



خه‌یالی روومه‌تی ته‌نیا هه‌والی نیو دلی مه‌ن  
 شه‌میمی په‌رچه‌می تیکه‌ل به‌ئاوه‌زی گلی مه‌ن  
 جه‌مالی ئیوه‌ ده‌لیلی نزا که‌تی عه‌شقه  
 نه‌فامه‌ ئه‌و که‌سه‌ به‌رگر له‌ عه‌شق و میملی مه‌ن  
 له‌ چالی سه‌ر چه‌نه‌تا هاته‌ گوئی سه‌دآیین خوش  
 هه‌زار یوسفی میسری قه‌تیس‌ی بابلی مه‌ن  
 نه‌گه‌ر به‌ زولفی دریژت نه‌گا ده‌سی دل‌مان  
 خه‌تا له‌ به‌ختی په‌ریش و له‌ ده‌س ده‌سی کوتلی مه‌ن  
 به‌ ده‌ر که‌وانی حه‌ره‌مخانه‌ خاسه‌ که‌ت فه‌رموو  
 که‌ ئه‌و فلاسه‌، ئه‌وینداری خاکی مه‌نزلی مه‌ن  
 بلن به‌لن به‌ رواله‌ت له‌ خزمه‌تم دوورن  
 وه‌لن هه‌میشه‌ له‌ به‌ر چاوی خاتر و دلی مه‌ن  
 نه‌گه‌ر ده‌سی دلی «حافز» له‌ ده‌ر کی دا، وه‌یکه‌ن!  
 له‌ میژه‌ چونکه‌ به‌ ئاواتی روومه‌تی گوئی مه‌ن  
 وه‌ یا له‌ چالی چه‌نه‌م گیره‌ گیانی «کولیل» ئی  
 نه‌جاتی هه‌ر به‌ ته‌نافی دریژی سومبولی مه‌ن

خیال روی تو در هر طریق همره ماست  
نسیم موی تو پیوند جان آگه ماست  
به رگم مدعیانی که منع عشق کنند  
جمال چهره‌ی تو حجت موجه ماست  
بین که سبب زنخندان تو چه می‌گوید  
هزار یوسف مصری فتاده در چه ماست  
اگر به زلف دراز تو دست ما نرسد  
گناه بخت پریشان و دست کوتاه ماست  
به حاجب در خلوت سرای خاص بگو  
فلان ز گوشه‌نشینان خاک در گه ماست  
به صورت از نظر ما اگر چه محبوب است  
همیشه در نظر خاطر مرفه ماست  
اگر به سالی حافظ دری زند بگشای  
که سال‌هاست که مشتاق روی چون مه ماست

له منی مهس مه که داوا نه دیانته نه به لاین  
 چون قهده حنوشی هه وه لپوژم و په یمانه شکین  
 زوو هه لمگر تووه ده سنویژ له چاوانه یی عه شق  
 تا بکه م نو یژ له سه ر ته رمی جه هان، جه م خه له تین  
 بینه مهی! تا کو بلیم رازی قهزا، ره مزی قهده ر  
 هه م بلیم مهست به بوی کیم و دل م مه یلی به کین  
 که مه ری کیو نیه تی تا قه تی باری که مه رم  
 عاشقی مهستم و دل هیز و وزه ی لوتفتی پین  
 نیه وه ک چاوی مهست، پیتی نه گه یین چاوی چه په ل!  
 خوش نشینیک له ژیر تا قی فه له ک غه مزه نووین  
 گیان به قوربانی ده می بی که له نیو باخی دیه م  
 نه وه، بو عاله می خونچه ی چه مه نی ژینگه، هه وین  
 «حافر» نه ور و که سوله یمانه له کزی عه شقی سه بات  
 واته نه و ده ولته تی وه سله ی چووه، هه ربای له جین  
 هه ر که «کولیل» ی نه وینت بووه ئایینی نه ما  
 کتی که مه ن کیشی شهوی زولفته ئایینی له وین

مطلب طاعت و پیمان و صلاح از من مست  
 که به پیمانہ کشی شهره شدم روز آلت  
 من همان دم که وضو ساختم از چشمه‌ی عشق  
 چار تکبیر زدم یکسره بر هر چه که هست  
 می بده تا دهمت آگهی از سرقضا  
 که به روی که شدم عاشق و از بوی که مست  
 کمر کوه کم است از کمر مور اینجا  
 ناامید از در رحمت مشوای باده‌پرست  
 بجز آن نرگس مستانه که چشمش مرصاد  
 زیر این طارم فیروزه کسی خوش نشست  
 جان فدای دهنش باد که در باغ نظر  
 چمن آرای جهان خوش تر از این غنچه نیست  
 حافظ از دولت عشق تو سلیمانی شد  
 یعنی از وصل تو اش نیست بجز باد به دست

که نینی سووره گوته و (هه ی به نازی) بولبولی مهست  
 (شرین به هاره) ده بیسم له شیخی باده پهرهست  
 غورووری تۆبه که وه ک مه پمه پری ره قی ده نووان  
 ئەشا که جامی بلوورین چلۆنی داوه شکهست  
 ده تیکه مهی! که له دیوانی بی نیازی خودا  
 چ دهر که وان و چ شا یا چ وه شیار و چ مهست  
 له ئەم غه رییه سه را دوو دهرهت، زه رووره ته کۆچ  
 که وایه مائی ژیانته چ سه ربلیند و چ پهست  
 به ههشت و ههشتی که سنی بن خه بات و ههول نه دی  
 به لئی به ئەمری به لا به ستراره عه هدی ئەلهست  
 غه مین مه نیشه به بوون و نه بون، که عاقیبه تی  
 به کۆی که مال گه یشتن به ره و زه وائله مه بهست  
 وه زیری ئاسه ف و ئەسه پی سه با زمانی مه لات  
 به که لکی خاجه نه هاتن که به ختی دابو له دهست  
 مه نازه بال و په پرت! چه شنی تیری سه ر به هه وا  
 ده نا ده مت ده چه قی عاقیبهت له خاکی که نهست  
 له دهستی نایه قه لهم ئەو سپاسه قهت «حافز»!  
 که ده فته ری غه زه لته چون له نیوه دهست به دهست  
 که بولبولی خله تان بو سه با گولاله، ئەدی  
 «عومه ر» له گه ل گولتی حاشا قه رار و قه ولتی نه بهست

شکفته شد گل حمرا و گشت بلبل مست  
 صلاهی سرخوشی ای صوفیان باده پرست  
 اساس توبه که در محکمی چو سنگ نمود  
 بین که جام زجاجی چه طرفه اش بشکست  
 بیار باده که در بارگاه استغنا  
 چه پاسبان و چه سلطان چه هوشیار و چه مست  
 از این رباط دودر چون ضرورت است رحیل  
 رواق و طاق معیشت چه سربلند و چه پست  
 مقام عیش میسر نمی شود بی رنج  
 بلی به حکم بلا بسته اند عهد الست  
 به هست و نیست مرنجان ضمیر و خوش می باش  
 که نیستی ست سرانجام هر کمال که هست  
 شکوه آصفی و اسب باد و منطق طیر  
 به باد رفت و از او خواجه هیچ طرف نبست  
 به بال و پر مرو از ره که تیر پرتابی  
 هوا گیرفت زمانی ولی به خاک نشست  
 زبان کلک تو حافظ چه شکر آن گوید  
 که گفته سخت می برند دست به دست

به بزهی لیو قزی په‌خشان عه‌ره‌قی روو سه‌ری مه‌س  
 به یه‌خه‌ی باز و به‌گورانی و جامی‌ک له‌ده‌س  
 به‌کریشه‌ی فه‌ن و فی‌ل و به‌شه‌ر و شو‌ری دو‌چاو  
 نیوه‌شه‌و هاته‌سه‌رینم مه‌س و زانا به‌مه‌به‌س  
 سه‌ری هی‌نایه‌ بنا‌گو‌ی‌م و به‌ده‌نگی‌کی به‌سو‌ز  
 وتی ئه‌ی عاشقی می‌ژینه‌شه‌وی خه‌و به‌سه‌به‌س!  
 عاشقی جامه‌شه‌راییکی وه‌ها‌شه‌و‌گری بی‌ت  
 به‌ئه‌وین کافره‌، رسوا که‌نه‌بی و باد‌ه‌په‌ره‌س  
 خه‌به‌ریکی نییه‌زاهید له‌خه‌لا‌تی ئه‌زه‌لی  
 تانه‌له‌و خلت‌ه‌بنۆشانه‌ئه‌دا وا به‌هه‌وه‌س  
 هه‌رچی ئه‌و رشتیه‌په‌یمان، به‌دل نۆشیمان  
 ئاوی که‌وسه‌ر بو‌وه‌یا خۆ له‌شه‌رابی مه‌س و خه‌س  
 به‌بزهی له‌علی مه‌ی و زولفی گری‌چینی نیگار  
 تۆبه‌بشکینی وه‌کوو «حافز»ی بی‌چاره‌فره‌س  
 که‌س دل‌یکی نییه‌له‌م زی‌ده‌که‌لای ئیوه‌نه‌بی  
 دل‌ی لا‌تۆبه‌«عومه‌ر» تۆبی و خوا‌نه‌یده‌یه‌که‌س!

زلف آشفته و خوی کرده و خندان لب و مست  
پیرهن چاک و غزل خوان و صراحی در دست  
نرگش عربده جوی و لبش افسوس کنان  
نیم شب دوش به بالین من آمد بنشست  
سرفرا گوش من آورد به آواز حزین  
گفت ای عاشق دیرینه‌ی من خوابت هست؟  
عاشقی را که چنین باده‌ی شبگیر دهند  
کافر عشق بود گر نشود باده پرست  
برو ای زاهد و بر درد کشان خرده مگیر  
که ندادند جز این تحفه به ما روز الست  
آن چه او ریخت به پیمانه ما نوشیدیم  
اگر از خمر بهشت است و گر باده‌ی مست  
خنده‌ی جام می و زلف گره گیر نگار  
ای بسا توبه که چون توبه‌ی حافظ بشکست



بۆ دەيىرى موغان ھاتۆ ساقى بە شەرابى خەس  
ئەو مەس بە دەس و جامى، من مەس بە دو چاوى مەس  
دەر كە وتووە مانگى نۆ وە ك نالى پەلى ئەسپى  
لا بە ژنى بلىندى ئەو ھەر سەول و سنەوبەر پەس  
حەققم نىيە بىژم ھەن ھۆشى لە سەرم، خۆ نىن  
يا خۆ نىيە بىژم نىن بۆ ئەو نەزەرم، خۆ ھەس  
ھاواری ھەواداران ھەستا كە ئەوين دانىشت  
مۆمى دلە كەم سووتا ھەستا كە گوللى ئە تەس  
خۆشبۆيە ئە گەر عەمبەر ئالالە قىزى دلەبر  
وە ك وسمە كە مان كىشى فىر بوو لە برۆى پەيوەس  
بىرۆ كە ھەتا بىتۆ «حافز» تەمەنى، ھەر چەن  
تيرئ لە كەمان دەرچوو نايىتەوہ بۆ ھەر كەس  
ئەى جەرگى ھەموو عالەم لەت لەت بە برۆى تىژت  
«كۆليل» لەبەر چاوى بازى بەزە يىستا چەس!؟

در دیر مغان آمد یارم قدحی در دست  
 مست از می و میخواران از نرگس مستش مست  
 در نعل سمنند او شکل مه نو پیدا  
 وز قد بلند او بالای صنوبر پست  
 آخربه چه گویم هست از خود خبرم چون نیست  
 وز بهر چه گویم نیست با وی نظرم چون هست  
 شمع دل دمسازم بنشست چو او برخاست  
 و افغان ز نظر بازان برخاست چو او بنشست  
 گر غالیه خوش بو شد در گیسوی او پیچید  
 و ر و سمه کمانکش گشت در ابروی او پیوست  
 باز آی که باز آید عمر شده‌ی حافظ  
 هر چند که ناید باز تیری که بشد از شست

قهسه م به گیانی جه نابت! به عه هد و حورمه تی کۆن  
 که هاوه لئی سه حهرم ههر دوعا به ده ولته تی تۆن  
 سرشکی من که له توفانی نوو حی برده وه مهرج  
 له سینه نه بیووه یارا نه وینی ئیوه، وه شۆن  
 دلّم بسینه نه گهرچی شکاوه، به مَجۆره ش  
 ده ژێ هه زار و گهلێ دل، که ساغ و هه مده می خۆن  
 زمان در یژی میروو به ئاسه فی مه، ره وان  
 که چۆنه خاتمه می دلبر کراوه بی سه ر و شۆن  
 له لوتفی بی حه دی دلبر نه که ی ته ماح ئه ی دل!  
 که مافی تۆ نییه، عاشق به لافی یار ده پۆن  
 به سو بچی دووه م و راسی، دهمت هه تاوی له دون  
 وه ها که سو بچی به رین، روو پره شی هه والی درۆن  
 به عه شقی ئیوه له ده شت و دهرم که چی هیما  
 شلت نه کردووه به ندی جه فاله دل، که به تۆن  
 مه پر نه جه «حافز»! نه وه ی دل ده با وه فانییه لای  
 له باخی مه گره نه گهر تیا نه بوو گولیکی به بۆن  
 له دۆسی بیستووه «کولیل» با به تۆشی بلیم  
 زه والی ده ولته ته کاتێ غه می هه ژار نه خۆن

به جان خواجه و حق قدیم و عهد درست  
 که مونس دم صبحم دعای دولت توست  
 سرشک من که ز طوفان نوح دست برد  
 ز لوح سینه‌ی نیارست نقش مهر تو شست  
 بکن معامله‌ای وین دل شکسته بخر  
 که با شکستگی ارزد به صد هزار درست  
 زبان مور به آصف دراز گشت و رواست  
 که خواجه خاتم جم یاوه کرد و بازنجست  
 دلاطمع مبر از لطف بی‌نهایت دوست  
 چو لاف عشق زدی سر بیاز چابک و چست  
 به صدق کوش که خورشید زاید از نفست  
 که از دروغ سیه‌روی گشت صبح نخست  
 شدم ز دست تو شیدای کوه و دشت و هنوز  
 نمی‌کنی به ترحم نطق سلسله سست  
 مرنج حافظ و از دلبران حفاظ مجوی  
 گناه باغ چه باشد چو این گیاه نرست

مه‌ستم به خه یالت چ نیازی به شه‌راوه  
 نه‌ی خوم سه‌ری خۆ هه‌لگره‌ خومخانه‌ روخواوه  
 سه‌د جامی به‌هه‌شتم بده‌نی تاله‌ به‌ بی‌ تو  
 ساقیشم نه‌ گهر عازوه‌ هه‌ر عه‌ینی عه‌زاوه  
 هاوار که چوو دل‌بهر و بو وینه‌ گری هۆش  
 کیشانی خه‌ت و خالی، حوبابی سه‌ری ئاوه  
 نه‌ی دیده‌ له‌ خه‌ و هه‌سته! به‌ سیلاوی ده‌ماده‌م  
 ها! وه‌خته‌ بخنکی، خه‌وی نه‌م شوینه‌ خراوه  
 دل‌بهر به‌ عه‌یان دیت و له‌ تو چیره‌ ده‌پۆشی  
 چون زی‌ری نه‌وینی دلی تو‌ی، قه‌لبه‌ به‌ لاوه  
 له‌ و رۆژه‌وه‌ گول‌ ئاره‌قی سه‌ر کولمی نه‌ تو‌ی دی  
 به‌و ئاگره‌ سووتاووه‌ که‌ و انوقمی گولاوه  
 تا وه‌رزی گول‌ و پاکیه‌ دوورۆ نه‌ که‌وینۆ  
 له‌م کانی و سه‌ر ئاوه‌، که‌ دونیا که‌ سه‌راوه  
 «حافز!» چیه‌ به‌م عاشقی و به‌زمه‌ که‌ که‌وتووی  
 نه‌م گه‌نجه‌ له‌ بو گه‌نجه‌، نه‌ پیرینکی چه‌ماوه  
 من مالی دلم‌ پریه‌ له‌ ناله‌ی نه‌ی و شمشال  
 تو به‌س که‌ نه‌سیحه‌ت! که‌ سه‌رم قوفلی دراوه  
 سه‌رمه‌س که‌ له‌ ده‌ر هات دلی ئیمه‌ وه‌ده‌ر هات  
 به‌م حاله‌وه‌ «کۆلیل» سی به‌جی هیشته‌ و گه‌راوه

ما را ز خیال تو چه پروای شراب است  
 خم گو سر خود گیر که خمخانه خراب است  
 گر خمر بهشت است بریزید که بی دوست  
 هر شربت عذیم که دهی عین عذاب است  
 افسوس که شد دلبر و در دیده‌ی گریان  
 تحریر خیال خط او نقش بر آب است  
 بیدار شو ای دیده که ایمن نتوان بود  
 زین سیل دمام که در این منزل خواب است  
 معشوق عیان می‌گذرد بر تو ولیکن  
 اغیار همی‌بینند از آن بسته نقاب است  
 گل بر رخ رنگین تو تا لطف عرق دید  
 در آتش شوق از غم دل غرق گلاب است  
 سبز است در و دشت بیا تا نگذاریم  
 دست از سر آبی که جهان جمله سراب است  
 در کنج دماغم مطلب جای نصیحت  
 کاین گوشه پر از زمزمه‌ی چنگ و رباب است  
 حافظ چه شد ار عاشق و رند است و نظرباز  
 بس طور عجب لازم ایام شباب است

زۆرن ئەسیری زولفی بە داوی چلنی لە مووی  
 بەستووێه پڕی لە چاره، لە دوو لا، لە پشت و پرووی  
 تا گیان بە بۆی نەسیمی بدەن عاشقان، گری  
 کردۆ لە زولفی، ژەندی لە دل دەر کی هاتوچووی  
 شەیدام ئەمیستە بۆیە گوتم عەینی هەیفی نو  
 ئەبرۆی نوواند و جیلوه گەری کرد و بەستی رووی  
 حەورەنگ و جۆری رشتوووە مە یگپر، مە ی لە جام  
 عەینی بە هاره یانی ئەوێ و لە نیو کە دووی  
 مینای مە ی خودایە! بە جورمی چ غەمزەین  
 نالە ی شەراب گیرە لە لوولە ی کپی گەر ووی  
 موتریب چلۆن نە وایە کی لیدا کە و سەما  
 شێوا لە ئەهلی خەلۆه نەما بەزم و های و هووی  
 «حافز!» کە سێ کە وەسلێ تەمەننایە بێ ئەوین  
 لە ش بیسی کۆی سەفایە لە ئیحرامی ئارەزووی  
 دەسنوێژی عەشقی هەر کە نە گرتون بە خوینی سوور  
 وە ک لاوی کوردهواری، لە جۆی جەرگی پاره بووی

زلفت هزار دل به یکی تار مو بیست  
راه هزار چاره گراز چار سو بیست  
تا عاشقان به بوی نسیمش دهند جان  
بگشود نافه‌ای و در آرزو بیست  
شیدا از آن شدم که نگارم چو ماه نو  
ابرو نمود و جلوه‌گری کرد و رو بیست  
ساقی به چند رنگ می اندر پیاله ریخت  
این نقش‌ها نگر که چه خوش در کدو بیست  
یارب چه غمزه کرد صراحی که خون خم  
با نعره‌های قلقلش اندر گلو بیست  
مطرب چه پرده ساخت که در پرده‌ی سماع  
بر اهل وجد و حال در های و هو بیست  
حافظ هر آن که عشق نورزید و وصل خواست  
احرام طوف کعبه‌ی دل بی وضو بیست



ئەو شەوێ پێوەندە ئەهلی دڵ دەلێن هەر ئەمشەو  
 خوایە کام ئەستیره ئەوشۆ خوش بلیسە و پرتەو؟  
 تانە گا نامە حەرەمێ دەستی بە زولفی، هەر دڵی  
 زیگری یارەب یارەبە و سەرشۆری تالی مووی ئەو  
 دڵ هیلایکی چای چەنە ی ئیوون عەزیزم! هەر وە کوو  
 سەد هەزاران گەردنی گیانت لە تەوقی غەوغەو  
 مانگی چەرخ نایبەندە داری شاسواری ئیمە بە  
 تاجی شیرینی هەتاوم خاکی بەرپیتی خوسرەو  
 ئارەقی هەنیه‌ی تەماشاکەن! کە خۆری گەرمەتاو  
 چۆن هەموو رۆژی لە عەشقی ئاوی کولمی بێخەو  
 تەرکی لیوی یار و جامی مە ی بە من قەت ناکرێ  
 زاهیدا! بمبوورە من پیری موغانم رێرەو  
 بۆ سوله‌یمان زین سەبا هەردەم دەکەن، ئیژم بە خۆم  
 نەچە ئەم مەیدانە تو مێرووسواری داکەو!  
 کێ لە ژیر چاوی هەزاران تیری بۆ دڵ خستە رێ  
 هەر بزە ی ژیر لیوی ئەو دەرمانە، وە ک دەردم بەو  
 ئاوی ژینی لێ دەچۆرێ «حافز»! نووکی قەلەم  
 چاوی دژ دەربێ! خەتی تاریکی وە ک زولفی شەو  
 تیکەلن پەخشانی زولف و شیعری «کولیل»ت، دەلێنی  
 لەنجەیی کۆتر، رەمۆکی مامز و خالی کەو

آن شب قدری که گویند اهل خلوت امشب است  
 یارب این تاثیر دولت در کدامین کوکب است  
 تا به گیسوی تو دست ناسزایان کم رسد  
 هر دلی از حلقه‌ای در ذکر یارب یارب است  
 کشته‌ی چاه زنخندان توام کز هر طرف  
 صد هزارش گردن جان زیر طوق غنغب است  
 شهسوار من که مه آینه‌دار روی اوست  
 تاج خورشید بلندش خاک نعل مرکب است  
 عکس خوی بر عارضش بین کآفتاب گرم رو  
 در هوای آن عرق تا هست هر روزش تب است  
 من نخواهم کرد ترک لعل یار و جام می  
 زاهدان معذور داریدم که اینم مذهب است  
 اندر آن ساعت که بر پشت صبا بندند زین  
 با سلیمان چون برانم من که مورم مرکب است  
 آن که ناوک بر دل من زیر چشمی می‌زند  
 قوت جان حافظش در خنده‌ی زیر لب است  
 آب حیوانش ز منقار بلاغت می‌چکد  
 زاغ کلک من به‌نام ایزد چه عالی مشرب است

خودا هەر ئەو دەمه نهخشی برۆتی دا له قهڵەم  
 کریشمه کانتی فەرموو بە شەو کە رانی ستم  
 کراسی نیرگری مهستی، فەله ک له بەر تۆیه و  
 من و چناری چه مەن، خاکساری سه روی نیرم  
 شنەى سه حەر که به عه شقت سه ریکی دا له چه مەن  
 گری براله ده می غونچه وه ک له دل گری غەم  
 زه مانه کردمی رازی که شیتی زولفت بم  
 وه لێ چ سوود وه لی! ریگه تی نه دا شهوی شەم  
 دلی هه ژار گری چن نه که ی! وه کوو زولفت  
 له سینه ما، که به لینی گری گوشاته، ره قەم  
 نه سیمی سروه، وتم سه ر له نوژیانی منه  
 نه شا چ سهیره ئومیدی دلی هه ژار وه هه لەم  
 به پیکه نین وتی «حافز!» که پاتی نه به ستوو وه که س  
 له دهستی تۆ که وتم، ته رکى ئەم دیاره ده که م  
 حه کایه تی منی «کۆلیل» و جورمی چه رخی دیهت  
 له کوفری زولفی عه ره ب نایه چه شنی لیوی عه جه م

خدا چو صورت ابروی دلگشای تو بست  
 گشاد کار من اندر کرشمه‌های تو بست  
 مرا و سرو چمن را به خاک راه نشاند  
 زمانه تا قصب نرگس قبای تو بست  
 ز کار ما و دل غنچه صد گره بگشود  
 نسیم گل چو دل اندر پی هوای تو بست  
 مرا به بند تو دوران چرخ راضی کرد  
 ولی چه سود که سررشته در رضای تو بست  
 چو نافه بر دل مسکین من گره مفکن  
 که عهد با سر زلف گره گشای تو بست  
 تو خود وصال دگر بودی ای نسیم وصال  
 خطا نگر که دل امید در وفای تو بست  
 ز دست جور تو گفتم ز شهر خواهم رفت  
 به خنده گفت که حافظ برو که پای تو بست

خه‌لوه‌ت‌نشین‌ه‌ری به‌ته‌ماشا‌نیازی‌چین  
 مه‌جنون‌له‌کۆشی‌له‌یلی‌به‌سارا‌نیازی‌چین  
 تو‌ئه‌و‌نیازه‌ه‌ر‌به‌خودا‌بووته!‌چی‌ده‌بئ  
 بیت‌و‌ده‌مئ‌پرسی‌له‌دل‌ما‌نیازی‌چین  
 تو‌بی‌و‌خودا‌که‌ت‌ئه‌ی‌مه‌له‌که‌ی‌جوانی‌ئا‌گرم  
 تی‌چوو،‌ژه‌مئ‌پرسه‌نه‌دارا‌نیازی‌چین  
 خاوه‌ن‌نیازه‌سینه‌وه‌لئ‌لاله‌زارمان  
 لای‌ئه‌و‌که‌سه‌ی‌که‌ریمه‌به‌داوا‌نیازی‌چین  
 خوینم‌حه‌لالی‌ده‌سته‌که‌تن،‌گه‌ر‌نیازی‌پئین  
 گیانی‌که‌مالی‌خۆته‌به‌یه‌غما‌نیازی‌چین  
 جامی‌جه‌هان‌نوویننه‌دلئ‌روشنی‌ئه‌وین  
 هه‌ل‌کردنی‌شه‌مۆله‌به‌رۆژا‌نیازی‌چین  
 دی‌باری‌مننه‌تی‌مه‌له‌وانم‌نه‌ماله‌کۆل  
 گه‌وه‌ر‌که‌ده‌ستی‌داوه‌به‌زه‌ریا‌نیازی‌چین  
 ئه‌ی‌دژمنی‌سه‌ر‌و‌گه‌له‌که‌م‌گوم‌به‌زوو‌له‌لام!  
 دۆسان‌له‌ده‌ور‌و‌پشتن‌به‌ئه‌عدا‌نیازی‌چین  
 گیان‌به‌خشه‌له‌علی‌ئیه‌وه،‌ده‌زانئ‌به‌راتی‌دل  
 هه‌ر‌ماچی‌لیوی‌ئاله،‌ته‌قازا‌نیازی‌چین  
 «حافز»‌وته‌ی‌ته‌واوه،‌هونه‌ر‌خۆری‌ده‌رده‌خا  
 دژمن‌که‌دژ‌به‌خۆیه‌به‌داوا‌نیازی‌چین  
 شاعر‌و‌هونه‌ر‌له‌ده‌وری‌«عومه‌ر»‌حه‌ددی‌وا‌له‌سه‌ر  
 ئیژن‌به‌ده‌مه‌ه‌راش‌و‌به‌کوینغا‌نیازی‌چین

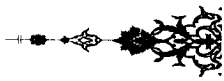
خلوت گزیده را به تماشا چه حاجت است  
 چون کوی دوست هست به صحرا چه حاجت است  
 جانبا به حاجتی که تو را هست با خدا  
 کاخردمی پرس که ما را چه حاجت است  
 ای پادشاه حسن خدا را بسوختیم  
 آخر سال کن که گدا را چه حاجت است  
 ارباب حاجتیم و زبان سال نیست  
 در حضرت کریم تمنا چه حاجت است  
 محتاج قصه نیست گرت قصد خون ماست  
 چون رخت از آن توست به یغما چه حاجت است  
 جام جهان نماست ضمیر منیر دوست  
 اظهار احتیاج خود آن جا چه حاجت است  
 آن شد که بار منت ملاح بردمی  
 گوهر چو دست داد به دریا چه حاجت است  
 ای مدعی برو که مرا با تو کار نیست  
 اجباب حاضرند به اعدا چه حاجت است  
 ای عاشق گدا چو لب روح بخش یار  
 می داندت وظیفه تقاضا چه حاجت است  
 حافظ تو ختم کن که هنر خود عیان شود  
 با مدعی نزاع و محاکا چه حاجت است

سه‌رای مه‌ردمی چاوم که باله‌خانه‌ی تۆن  
 که‌رم که دابه‌زه تیدا که یانه یانه‌ی تۆن  
 له عارفان به دنه‌ی خال و خه‌ت رفانت دل  
 گه‌لی مه‌لی دلّه دیله و له داوی دانه‌ی تۆن  
 دلت به بووکی گولّ نه‌ی بولبولی سه‌هر شابین  
 کهژ و چه‌من شه‌له‌قاوی چه‌زی ته‌رانه‌ی تۆن  
 غه‌می ده‌روونی مه‌ بسپیره لیوی لوقمانت  
 که له‌عل و گه‌وه‌ری شایی له‌نیو خه‌زانه‌ی تۆن  
 به له‌ش نه‌ری له سنووری حوزوورتان دوورم  
 وه‌لی گه‌لاله‌یی گیان خاکی ئاستانه‌ی تۆن  
 به گه‌نجی دلمی نه‌بوو ریگه‌ دل‌به‌ری هه‌رگیز  
 که نه‌و خه‌زینه‌یه هه‌ر شه‌قلی جاویدانه‌ی تۆن  
 له خیلّی سیحره مه‌گه‌ر شاسواری چالاکم  
 که نه‌سپی چه‌رخ‌ی فه‌له‌ک ره‌خشی رۆسته‌مانه‌ی تۆن  
 نه‌ هه‌ر نه‌من، فه‌له‌کی فیلّه‌واز هه‌لده‌خزئ  
 به نه‌و به‌هانه و مه‌که‌ری له نیو هه‌وانه‌ی تۆن  
 نه‌وای مه‌جلیس نه‌میستا فه‌له‌ک ده‌خاته سه‌ما  
 که شیعری «حافظ» ه‌ گولبانگی نه‌م شه‌وانه‌ی تۆن  
 زه‌مانی ئیوه له «کۆلیل»ی هه‌ر نه‌بوو باسی  
 هه‌والی ئیمه وه‌لی سه‌رخه‌تی زه‌مانه‌ی تۆن

رواق منظر چشم من آشیانه‌ی توست  
 کرم نما و فرود آ که خانه خانه‌ی توست  
 به لطف خال و خط از عارفان ربودی دل  
 لطیفه‌های عجب زیر دام و دانه‌ی توست  
 دلت به وصل گل ای بلبل صبا خوش باد  
 که در چمن همه گلبانگ عاشقانه‌ی توست  
 علاج ضعف دل ما به لب حوالت کن  
 به این مفرح یاقوت در خزان‌ی توست  
 به تن مقصرم از دولت ملازمتت  
 ولی خلاصه‌ی جان خاک آستانه‌ی توست  
 من آن نیم که دهم نقد دل به هر شوخی  
 در خزان به مهر تو و نشانه‌ی توست  
 تو خود چه لعبتی ای شهسوار شیرین کار  
 که توسنی چو فلک رام تازیانه‌ی توست  
 چه جای من که بلغزد سپهر شعبده باز  
 از این حیل که در انبانه‌ی بهانه‌ی توست  
 سرود مجلس است اکنون فلک به رقص آرد  
 که شعر حافظ شیرین سخن ترانه‌ی توست



به فیکری خۆوه به، واعیز! به‌سی که وه‌عزی درۆ  
 منم دلّم بووه رسوا! نه‌تۆ له شینی و رو؟  
 له سه‌رده‌می که خودا گوم له چاوی دامه‌رزان  
 نه‌پن گرتیه‌که، ده‌ستی عه‌قل ده‌بات له گۆ  
 به ئاره‌زوم نه‌گه‌یینی که لیوی وه‌ک شمشال  
 نه‌سیحه‌تی ئەم و ئەو هه‌ر هه‌وايه دیت و ده‌پۆ  
 هه‌ژاری چه‌زره‌تی تۆ بێ نیازی هه‌شت به‌هه‌شت  
 له هه‌ر دو عالمه ئازا ئه‌سیری عه‌شقی نه‌تۆ  
 خراوی کردم نه‌گه‌رچی نه‌وینی سه‌ر به‌هه‌وا  
 هه‌ر نه‌و خراپیه‌ بوو، بۆ هه‌میشه مانمه‌ هو  
 مه‌نالە سینه‌ له بیداد و زلمی یار، که نه‌و  
 نه‌سییتی ئەمه‌ فه‌رموو له کۆنه‌ یا‌کو له نۆ  
 (هه‌جی مه‌جی) مه‌که «حافز»! که فوو له موو داوه  
 نه‌من چه‌کایه‌ت و فیلی فه‌رم ژنه‌فته‌ له تۆ  
 که‌لیکی دی مه‌لی عاشق وتی وه‌کوو «کۆلیل»  
 که‌دای نه‌وینم و ده‌رباز، دیم که بوو به‌هه‌لۆ



برو به کار خود ای واعظ این چه فریادست  
مرا فتاد دل از ره تو را چه افتادست  
میان او که خدا آفریده است از هیچ  
دقیقه ای است که هیچ آفریده نگشادست  
به کام تا نرساند مرا لبش چون نای  
نصیحت همه عالم به گوش من بادست  
گدای کوی تو از هشت خلد مستغنی ست  
اسیر عشق تو از هر دو عالم آزادست  
اگرچه مستی عشقم خراب کرد ولی  
اساس هستی من زان خراب آبادست  
دلا منال زبیداد و جور یار، که یار  
تو را نصیب همین کرد و این از آن دادست  
برو فسانه مخوان و فسون مدم حافظ  
کز این فسانه و افسون مرا بسی یادست

تاكو شانهای سه‌ری زولفت ده‌می سه‌روی سه‌ه‌ره  
 دلّی شیواوی نه‌من ده‌وله‌تی دهد و که‌سه‌ره  
 چاوی جادوو‌گه‌ری تو ده‌س‌خه‌تی سیحریکی ره‌شه  
 وه‌ی له‌ نه‌م ده‌ست و خه‌ته‌ی چه‌نده خومار و خه‌ته‌ره  
 چیه‌ نه‌و نوخته ره‌شهی و له‌ خه‌می زولفه‌ که‌تا  
 وه‌ کو نوخته‌ی حه‌ره‌می جیمه‌ له‌ مائی چه‌مه‌ره  
 زولفی قه‌ترانی و په‌خشانی له‌سه‌ر کولمی ده‌لّیی  
 چه‌تری تاووسه‌ له‌ نیو‌باخی به‌ه‌شتی هونه‌ره  
 دلّه‌ که‌م، مؤنسی گیانم! به‌ نه‌وینی گولّی رووت  
 خاکی به‌ر پئی شنه‌باییکه‌ که‌ کوی توی گوزه‌ره  
 هر نه‌وه‌ن قورسه‌ مه‌قامم که‌ له‌ گه‌لّ ئیوه‌ ده‌بم  
 روّحی خاوه‌ن به‌ر و بالّم له‌ فرین بیخه‌به‌ره  
 سیبه‌ری سه‌روی ته‌رت وه‌ ک ده‌می عیسا له‌ سه‌رم  
 سیبه‌ری گیانه‌ له‌ به‌ر ئیسکی پتوو‌کاوی سه‌ره  
 دوینه‌ حاجی حه‌ره‌م و مه‌حره‌می کابه‌ و حه‌جی بووم  
 چوومه‌ مه‌یخانه‌ نه‌میستا که‌ حه‌جی توّم له‌ به‌ره  
 «حافز»ی بی سه‌رو شوین قه‌ولّی به‌ غه‌م داوه‌ قه‌دیم  
 ئیتیحادی دلّ و غه‌م قه‌ولّی قه‌دیمی له‌ سه‌ره  
 ئیمه‌ «کولیل»ی غه‌مین و له‌ گه‌لّ ئیمه‌ش غه‌مه‌ شاد  
 عه‌هد و په‌یمانی من و غه‌م وه‌ کو عه‌دلّ و «عومر»ه



تا سر زلف تو در دست نسیم افتادست  
دل سودازده از غصه دونیم افتادست  
چشم جادوی تو خود عین سواد سحرست  
لیکن این هست که این نسخه سقیم افتادست  
در خم زلف تو آن خال سیه دانی چیست  
نقطه‌ی دوده که در حلقه‌ی جیم افتادست  
زلف مشکین تو در گلشن فردوس عذار  
چیست طاووس که در باغ نعیم افتادست  
دل من در هوس روی تو ای مونس جان  
خاک راهی ست که در دست نسیم افتادست  
همچو گرد این تن خاکی نتواند برخاست  
از سر کوی تو زان رو که عظیم افتادست  
سایه‌ی قد تو بر قالبم ای عیسی دم  
عکس روحی ست که بر عظم رمیم افتادست  
آن که جز کعبه مقامش بُد از یاد لب  
بر درِ میکده دیدم که مقیم افتادست  
حافظ گمشده را با غمت ای یار عزیز  
اتحادی ست که در عهد قدیم افتادست

شه‌راب تیکه‌وه ساقی ته‌من به‌ره‌و باده  
 نه‌سای کۆشکی نه‌مه‌ل بوومه‌له‌رزه بونیاده  
 غولامی سه‌روی ره‌وانم که سه‌وز و سه‌ره‌رزه  
 که‌نیزی رهنگ نه‌بوو وا همیشه ئازاده  
 بلیم له مه‌یکه‌ده دویتسه‌و سه‌ری خراب و مه‌ست  
 له غه‌یبی موژده چ بز هات؟ وا نه‌وه‌ن شاده  
 نه‌یا هه‌لتۆ سپی، نه‌ی به‌رزه‌فر، له سیدره نشین!  
 شی‌اوای تو نیه لانه‌ت نشپوی بیت‌داده  
 له ژووری عه‌رشه‌وه بانگت ده‌که‌ن ئه‌ری گیانت  
 له ئه‌م فریوگه‌یه گوئی بیستی کامه‌ فه‌ریاده  
 له ئیمه‌ بز نه‌وه په‌ندی‌ک و بی‌که سه‌رمه‌شقت  
 که ئه‌م که‌لامه له شیخی ته‌ری‌تقه‌تم یاده  
 بیسه لیم غه‌می دنیا مه‌خۆ! وتی پیری  
 که عه‌شقی لیوی ئه‌وم ری نووین و ئوستاده  
 به‌قسه‌تی بیه رازی جه‌می که چینی برۆ  
 مه‌گه‌ر که شه‌ش‌ده‌ری نه‌ردی زه‌مانه ئازاده؟!  
 به‌لین و قه‌ول به‌دوینا نه‌بوو مه‌گه‌ر حاشا  
 که ئه‌م قورقۆله وه‌ویله‌ی هه‌زار داماده  
 له پیکه‌نینی گولا چون وه‌فانیشانی نه‌بوو  
 بناله بولبولی شه‌یدا که وه‌ختی هه‌ی داده  
 به‌نزمی «حافز» ته‌سووتی نه‌زان و نازانی  
 په‌سه‌ندی خاتر و قه‌ندی غه‌زه‌ل خوداداده  
 هه‌تا له گۆیه ده‌می فیتنه ئیمه «کۆلیل»ین  
 هه‌میشه شیوه‌نی شیرین و مه‌رگی فه‌رهاده

بیا که قصر امل سخت سست بنیادست  
 بیار باد که بنیاد عمر بر بادست  
 غلام همت آنم که زیر چرخ کبود  
 ز هر چه رنگ تعلق پذیرد آزادست  
 چه گویمت که به میخانه دوش مست و خراب  
 سروش عالم غییم چه مژده‌ها دادست  
 که ای بلند نظر شاهباز سدره نشین  
 نشیمن تونه این کنج محنت آبادست  
 تو را ز کنگره‌ی عرش می‌زنند صفیر  
 ندانمت که در این دامگه چه افتادست  
 نصیحتی کنمت یاد گیر و در عمل آر  
 که این حدیث ز پیر طریقتم یادست  
 غم جهان مخور و پند من مبر از یاد  
 که این لطیفه‌ی عشقم ز رهروی یادست  
 رضا به داده وز جبین گره بگشای  
 که بر من و تو در اختیار نگشادست  
 مجو درستی عهد از جهان سست نهاد  
 که این عجزه عروس هزار دامادست  
 نشان عهد و وفا نیست در تبسم گل  
 بنال بلبل بیدل که جای فریادست  
 حسد چه می‌بری ای سست نظم بر حافظ  
 قبول خاطر و لطف سخن خدادادست

بی رۆژی دهمت ژووری دلم نووری نه‌ماوه  
 غه‌یری شه‌وی شیوه‌ن ته‌مه‌نم سووری نه‌ماوه  
 له‌و رۆژه‌وه‌ ره‌یشتوو‌ی چاو‌شینی ئه‌وه‌ن کرد  
 په‌رژین بی له‌تۆ! غه‌یری شه‌تی سووری نه‌ماوه  
 خالی له‌خه‌ت‌وخالی روخت‌چاو‌بووه، بۆیی  
 هاواریه‌ ئه‌م ماله‌ په‌له‌ی نووری نه‌ماوه  
 وه‌سلت له‌سه‌رم دووری ده‌خستۆ ئه‌جه‌ل ئه‌مما  
 فه‌سلت ئه‌مه‌لی مه‌رگمه‌ رۆی دووری نه‌ماوه  
 نیزیکه‌ ره‌قییم که‌خه‌به‌ر با به‌ئهم و ئه‌و  
 تۆخه‌ی که‌ئه‌وین عاشقی ره‌نجووری نه‌ماوه  
 ده‌رمانی غه‌می تۆ که‌بی سه‌به‌ره، به‌لامی  
 بیچاره‌ دل ئه‌م کاره‌ له‌مه‌قدووری نه‌ماوه  
 ئه‌و رسته‌ له‌هیجرت که‌دیه‌م هۆنیه‌تۆ بۆت  
 سه‌ده‌حیف جیگه‌ر گه‌وه‌ه‌ری به‌رمووری نه‌ماوه  
 شین ژهن‌دی ده‌می «حافز» و ده‌ردی به‌که‌نین دا  
 غه‌مبارن و هۆکاری بزه‌و شووری نه‌ماوه  
 ئه‌و په‌رچه‌می پرچینه‌ په‌رژین له‌«عومەر» بوو  
 بۆچی گه‌لی چین ره‌غه‌تی فه‌غفوری نه‌ماوه



بی مهر رخت روز مرا نور نماندست

وز عمر مرا جز شب دیجور نماندست

هنگام وداع تو ز بس گریه که کردم

دور از رخ تو چشم مرا نور نماندست

می رفت خیال تو ز چشم من و می گفت

هیئات از این گوشه که معمور نماندست

وصل تو اجل را ز سرم دور همی داشت

از دولت هجر تو کنون دور نماندست

نزدیک شد آن دم که رقیب تو بگوید

دور از رخت این خسته‌ی رنجور نماندست

صبر است مرا چاره‌ی هجران تو لیکن

چون صبر توان کرد که مقدور نماندست

در هجر تو گر چشم مرا آب روان است

گو خون جگر ریز که معذور نماندست

حافظ ز غم از گریه نپرداخت به خنده

یاتم زده را داعیه‌ی سور نماندست



باخی دلم چ کاری به سهول و سنبهوبه ره  
 شمشالی سهر له ههر دو، یه قین به ژنی دل به ره  
 نهی لای شوخ بیژه له سهر کامه دینی وا  
 وه ک شیر داکه خوته ره وا خوینی به کسه ره  
 ساقی ده تیکه باده! که خوی داوه غهم له دهق  
 شاباشی نهو نیگاره شه رابی موعه تهره  
 چون سهر له ئاستانی مورادی موغان نه دم  
 به ختم که لهو سهرایه، موریدم که بهو دهره  
 باسی نهوین یه کیکه سهرم گیکه ههر له مه  
 ههر کس که لیتی دوواوه، تهره و تازه نوبه ره  
 دوی قهولتی وه سللی دا به سهری مهست و پر له مهی  
 نه مرو هه تا بلتی چیی و چی که ی له بن سهره  
 شیراز و ئاوی روکن و نه سیمی سه حهرده می  
 خالی له عیب و خالی چه نهی ههر چی کیشوره  
 ئاوی خدر له چاله ره شیکایه که س نه دیو  
 کانیاوی بهرز و روونی مه، (الله اکبر) ه  
 ده رویشی و قه ناعه ته سولتانی ئیمه، نهی  
 پاشای نهزان! بزانه که روژی موقه دده ره  
 «حافز» له کامه باخه قه لهم خه تتی وا به ری  
 شیرین وه کوو نه بات و خه لاتی جه ماوه ره  
 لهو روژه وو قه لهم به برۆی ئیوه دادرا  
 «کولیل» سی کوی برۆته شیرین بار و پر به ره

باغ مرا چه حاجت سرو و صنوبر است  
 شمشاد خانه پرور ما از که کمتر است  
 ای نازنین پسر تو چه مذهب گرفته‌ای  
 کت خون ما حلال‌تر از شیر مادر است  
 چون نقش غم ز دور بینی شراب خواه  
 تشخیص کرده‌ایم و مداوا مقرر است  
 از آستان پیر مغان سر چرا کشیم  
 دولت در آن سرا و گشایش در آن در است  
 یک قصه بیش نیست غم عشق وین عجب  
 کز هر زبان که می‌شنوم نامکرر است  
 دی وعده داد و صلح و در سر شراب داشت  
 امروز تا چه گوید و بازش چه در سر است  
 شیراز و آب رکنی و این باد خوش نسیم  
 عیش مکن که خال رخ هفت کشور است  
 فرق است از آب خضر که ظلمات جای اوست  
 تا آب ما که منبعش الله اکبر است  
 ما آبروی فقر و قناعت نمی‌بریم  
 با پادشه بگوی که روزی مقدر است  
 حافظ چه طرفه شاخ نباتی ست کلک تو  
 کش میوه دلپذیرتر از شهد و شکر است

سەد شوکری خودا بۆ دەری مە یخانیی بازم  
 مەحموودمە ئەو شوینە و خۆشم که ئە یازم  
 وە ک من دە کۆلێ کۆوبەیی مە ی مەستی شەرابە  
 لەو بادە یە وا خالیسە نە ک دورد و مە جازم  
 لەو دلبەرە هەر مەستی و گەردەن کە شییە و ناز  
 بێچارە و حەیران ئە منیش کانی نیازم  
 ئەو رازە لە لای ئێمە یە شەقلی نەشکا، چون  
 بۆ دلبەری ئەو نەقلە دە کەم، مەحرەمی رازم  
 مەنتی سەری زولفت کە دەبێ شەرحی لە سەر کەم  
 ئەم باسە درێژە و منی تور کورتە جەوازم  
 ئەم باسە قسە ی قەیس و شەوی پەرچەمی لە یلان  
 ژێر پای هە یاسە و روخی مەحموودی فەرازم  
 وە ک بازی شکاری کە نە چیری نەزەرە و بەس  
 بۆ سەیری بزە ی لیتوتە وا دوو دیبە بازم  
 ئەو کابە یە کۆی تۆبە کە سێ بیتە تووافی  
 رووگە ی دلی، ئەبرۆتە وە کوو من لە نمازم  
 ئە ی کۆری ئەوین سۆزی دلی «حافز» ی سووتاو  
 بۆ مۆمی بلین هاوەلی دلسۆز و گودازم  
 ئەو پەرچە مە پەرژینی خەت و خالە وە یا داو  
 یا سو مبولە؟ یە لدا شەوی «کۆلیل» نەوازم

أَلْمِنةُ لَهِ لَهِ كَهِ دَر مِیْکَدَه بَاز اَست  
 ز آن رُو کَهِ مَرابَر دَر او رُو نِیاز اَست  
 خَم ها هَمه دَر جَوش و خَروش نَد ز مَستی  
 و ان مِی کَهِ دَر آن جَاسَت حَقِیقت نَه مَجاز اَست  
 از وی هَمه مَستی و غَرو ر اَست و تَکبَر  
 و ز ما هَمه بَیچارگی و عَجز و نِیاز اَست  
 رازی کَهِ بَسر غَیَر نَگفتیم و نَگوییم  
 با دَوست بَگوییم کَهِ او مَحرم راز اَست  
 شَرح شَکن زلف خَم اندر خَم جَانان  
 کَوتَه نَتوان کَرَد کَهِ اِین قِصَه دَراز اَست  
 بار دَل مَجنون و خَم طَره ی لیلی  
 رِخساره ی مَحمود و کَف پای ایاز اَست  
 بَر دِوختَه ام دِیدَه چو بَاز از هَمه عَالم  
 تا دِیدَه ی مَن بَر رِخ زِیبای تُو بَاز اَست  
 دَر کَعبه ی کَوی تُو هَر آن کَس کَهِ بَیاید  
 از قِبله ی اِبروی تُو دَر عَین نَماز اَست  
 ای مَجلسیان سَوز دَل حَافظ مَسکین  
 از شَمع بَرسید کَهِ دَر سَوز و گَداز اَست

شه‌راب نه‌گه‌رچی ده‌کا‌ناز و سروه‌گول‌پریزه  
 مه‌نوشه‌مه‌ی به‌ده‌ف و نه‌ی که‌شه‌و له‌پاریزه  
 ره‌فیتیق و جامت نه‌گه‌ر ده‌سکه‌وی بنوشه‌به‌هوش  
 که‌روژگار گه‌لی هه‌وچی و شه‌ره‌نگیزه  
 وه‌شاره‌باده‌له‌بن‌باخه‌لی له‌پینه‌پرت  
 که‌چه‌شنی چاوی سوراحی زه‌مانه‌خوین‌خیزه  
 به‌ئاوی دیده‌وه‌شورین شه‌رابی خه‌رقه‌که‌مان  
 که‌وه‌رزی وه‌رع و زه‌مانی قوماری پاریزه  
 له‌چه‌رخ‌کی که‌چ‌مه‌که‌داوا ژه‌می ژیانی خوش  
 که‌خلته‌سافی، خومی ژه‌ه‌ری پر له‌نامه‌زه  
 فه‌له‌ک له‌ئه‌و سه‌ره‌بیژنگه‌کاری بیژینه  
 که‌دانی ئه‌و سه‌ری خاقان و تاجی په‌رویزه  
 هه‌رات و فارسی گرتوونه‌شیعری تو «حافز»!  
 نه‌میسته‌نۆبه‌تی به‌غداد و خاکی ته‌وریزه  
 ته‌فاوه‌تی هونه‌ر و مال، مان و چوونه «عومەر»!  
 ده‌نا له‌خاجه‌پرسن که‌ئه‌و شه‌که‌رپریزه

اگرچه باده فرح‌بخش و باد گل‌بیز است  
به بانگ چنگ مخور می که محتسب تیز است  
صراحی‌ای و حریفی گرت به چنگ افتد  
به عقل نوش که ایام فتنه‌انگیز است  
در آستین مرقع پیاله پنهان کن  
که همچو چشم صراحی زمانه خون‌ریز است  
به آب دیده بشویم خرقه‌ها از می  
که موسم ورع و روزگار پرهیز است  
مجوی عیش خوش از دور باژگون سپهر  
که صاف این سر خم جمله دردی آمیز است  
سپهر برشده پرویز نیست خون‌افشان  
که ریزه‌اش سر کسری و تاج پرویز است  
عراق و فارس گرفتی به شعر خوش حافظ  
بیا که نوبت بغداد و وقت تبریز است

به ئه‌وین دل نوانددم به دلن  
 رازی خو هه‌لرژاندنم به دلن  
 ئاره‌زووی خاوی من ته‌ماشاکهن  
 ئاشقی و سه‌ر خه‌واندنم به دلن  
 راس و پاکی شه‌وی قه‌در ئه‌گهرم  
 تو نه‌چی ئه‌و چوواندنم به دلن  
 هه‌ی له‌ مرواریی وه‌هاناسک  
 تا سه‌حه‌ر دوپ سماندنم به دلن  
 ئه‌ی سه‌با ئه‌وشه‌وم مه‌ده‌د فه‌رموو  
 که به‌یانی دوواندنم به دلن  
 له‌ هه‌واتا به‌له‌علی فرمیتسک  
 گوئی نه‌خشین روواندنم به دلن  
 وه‌کو «حافز» له‌ داخی شیعری شرۆڤ  
 هه‌لبه‌سی دل ته‌زاندنم به دلن  
 نییه «کۆلیل» ی ئیوه‌ ده‌ربه‌سی سه‌ر  
 غه‌زه‌لی سه‌ر هه‌ژاندنم به دلن



حال دل با تو گفتنم هوس است  
خبر دل شنفتنم هوس است  
طمع خام بین که قصه‌ی فاش  
از رقیبان نهفتنم هوس است  
شب قدری چنین عزیز و شریف  
با تو تا روز خفتنم هوس است  
وه که دردانه‌ای چنین نازک  
در شب تار سفتنم هوس است  
ای صبا امشبم مدد فرمای  
که سحر که شکفتنم هوس است  
از برای شرف به نوک مژه  
خاک راه تو رفتنم هوس است  
همچو حافظ به رگم مدعیان  
شعر رندانه گفتنم هوس است



خۆشه سه‌حنی میترگولان و کۆری مه‌بخارانه خۆش  
کاتی گول یارهب به خیرئ! مه‌جلیسی یارانانه خۆش  
گیان له بۆنی بای سه‌هر ناخ و ده‌ماخی پر له گول  
وه ک ده‌روون و خاتره‌ی پاکی هه‌وادارانانه خۆش  
بی‌ئه‌وه‌ی گول رووبه‌نی لادا له روو ته‌شریفی چوو  
نالنه سه‌ر کهن بولبولان! نالینی دللارانانه خۆش  
ئافهرین بو ده‌نگی خۆش و سۆزه کهت ئه‌ی مورغی شه‌وا!  
چونکه دل‌به‌ر شه‌و به نالنه و سۆزی بیدارانانه خۆش  
شیوه‌یی خۆشیم له دونیادا نه‌کردون بۆیه هه‌ر  
شیوه چالاکانه که‌ی بی‌خه‌وشی عه‌ییارانانه خۆش  
خۆم له زاری سوئسنه‌ی ئازاد و بیزارم ژنه‌فت  
له‌م سه‌را کۆنه‌ش که حالی سووک و سۆل‌بارانه خۆش  
«حافز»!! ریی خۆشدلی جوامیتری و ئازادییه  
وانه‌زانی کات و داهاتی جه‌هاندارانه خۆش  
کۆلی قورسی پینه‌بوو چون سه‌روی ته‌ر، «کۆلیل» وار  
سووک و ئازاده و به سه‌ربه‌رزی له جۆبارانه خۆش

صحن بستان ذوق بخش و صحبت یاران خوش است  
 وقت گل خوش باد کز وی وقت میخواران خوش است  
 از صبا هر دم مشام جان ما خوش می شود  
 آری آری طیب انفاس هواداران خوش است  
 ناگشوده گل نقاب آهنگ رحلت ساز کرد  
 ناله کن بلبل که گلبانگ دل افکاران خوش است  
 مرغ خوشخوان را بشارت باد کاندر راه عشق  
 دوست را با ناله‌ی شب‌های بیداران خوش است  
 نیست در بازار عالم خوشدلی و رزان که هست  
 شیوه‌ی رندی و خوش باشی عیاران خوش است  
 از زبان سوسن آزاده‌ام آمد به گوش  
 کاندر این دیر کهن کار سبکباران خوش است  
 حافظا ترک جهان گفتن طریق خوش دلی ست  
 تا نپنداری که احوال جهان داران خوش است

نه‌میسته مه‌ی که له نیو جامی لاله‌دا سافه  
 به سه‌ده‌ه‌وا مه‌لی ده‌نگ‌خۆش نو‌قمی نه‌وسافه  
 برۆ به‌ده‌شت و چه‌مه‌ن ده‌س به‌ده‌فته‌ری نه‌شعار  
 چ‌کاتی خویندنی ته‌فسیری شیخی که‌ششافه  
 مه‌لاله‌جامیعه‌فتوایه‌کی به‌مه‌ستی‌دا  
 که‌مه‌ی چه‌رامه‌نه‌به‌و‌پ‌را‌ده‌مالی نه‌وقافه  
 به‌ده‌ستی تو‌نییه‌خلت و خولاسه‌توشینت  
 که‌لوتفی‌ساقیه‌مه‌ی، لیله‌که‌یشی هه‌ر سافه  
 له‌خه‌لکی نه‌و‌ده‌مه‌دوو‌ری بکه‌ن وه‌کوو‌سیمورغ  
 که‌ناوی‌خه‌لو‌ه‌نشینان له‌قاف‌بو‌قافه  
 قیاسی‌میشکی‌حه‌ریف و وته‌ی ره‌قیب و من  
 وه‌کوو‌کراسی‌حه‌ری‌ر و پ‌لا‌سی‌مو‌وب‌افه  
 ده‌وس به‌«حافز»! و نه‌م‌گه‌وه‌ه‌رانه‌دا‌شاره!  
 که‌هه‌رچی‌قه‌لبه‌له‌نیو‌شاری‌ئیمه‌سه‌ر‌پ‌رافه  
 مه‌گه‌ر سه‌ری‌فه‌له‌کی‌زوو‌شکانبی «کۆلیل»  
 که‌ئسته‌وش‌ری‌نه‌وی‌لیم و تالی‌مافه

کنون که بر کف گل جام باده صاف است  
به صد هزار زبان بلبش در اوصاف است  
بخواه دفتر اشعار و راه صحرا گیر  
چه وقت مدرسه و بحث کشف کشاف است  
فقیه مدرسه دی مست بود و فتوی داد  
که می حرام ولی به ز مال اوقاف است  
به درد و صاف تو را حکم نیست خوش درکش  
که هر چه ساقی ما کرد عین الطاف است  
ببر ز خلق و چو عنقا قیاس کار بگیر  
که صیت گوشه نشینان ز قاف تا قاف است  
حدیث مدعیان و خیال همکاران  
همان حکایت زر دوز و بوریاباف است  
خموش حافظ و این نکته های چون زر سرخ  
نگاه دار که قلاب شهر صراف است

له ئەم زەمانە هەفائیی کە پاک و بێ دەغەلە  
 شەرابی ناب و سوراچی زەرافەتی غەزەلە  
 کە تەنگە رینگوزەری عافیەت، بە سەلتە پڕۆ  
 بنۆشە مەیی کە تەمەن خۆشەویست و بێ بەدەلە  
 نە هەر منم بە تەنئ مەلوولی بێ عەمەلئ  
 مەلامەلالەتی گشتی لە عیلمی بێ عەمەلە  
 بە چاوی دەرکەووە بپروانە رێ عوبووری زەمان  
 لە فیتنە نوقمە جەهان بێ وەفایە پڕههچەلە  
 حە کایەت بەسە کاکۆلئ یار بگرە مەلئ  
 کە تالعی سپی و رەش بە زوهره یازوحەلە  
 بە وەسل و دیتنی بەژنت فرەم ئومید هەبوو  
 وەلئ لە رێی تەمەنارینگری ئەمەل ئەجەلە  
 ئەبەد مەحالە ئەدی «حافز» ت لە خەو هەستی  
 ئەوەندە مەستی شەرابی خەسی دەسی ئەزەلە  
 شەرابی وایە «عومەر»! هەرکەسئ ئەزەل دەسکەوت  
 لە چاوی حورمەتی ساقی هەتا ئەبەد هەوەلە



در این زمانه رفیقی که خالی از خلل است  
صراحی می نابد و سفینه‌ی غزل است  
جریده رو که گذرگاه عافیت تنگ است  
بیاله گیر که عمر عزیز بی بدل است  
نه من ز بی عملی در جهان ملولم و بس  
ملالت علما هم ز علم بی عمل است  
به چشم عقل در این رهگذار پر آشوب  
جهان و کار جهان بی ثبات و بی محل است  
بگیر طره‌ی مه چهره‌ای و قصه مخوان  
که سعد و نحس ز تاثیر زهره و زحل است  
دلم امید فراوان به وصل روی تو داشت  
ولی اجل به ره عمر رهزن امل است  
به هیچ دور نخواهند یافت هشیارش  
چنین که حافظ ما مست باده‌ی ازل است

یارم له گه‌ن و مه‌ی به کهف و جام به کامه  
 کاتیکی وه‌هاقه‌یسهر و دارام غولامه  
 فهرموو که چرامان نییه لازم شه‌وی نه‌وشو  
 چون مانگی ته‌واوی گولتی رووی ئیوه چرامه  
 ساقیم له‌گه‌ لابی مه‌ی و مه‌ی‌خانه‌هه‌ لاله  
 بین روومه‌تی نه‌و سه‌روی خه‌رامانه‌هه‌رامه  
 گوئی پرپه له‌ ناله‌ی نه‌ی و شل‌شل به‌ نه‌وا‌ی چه‌نگ  
 دل‌ لئوه‌یه‌ بۆ لئو و له‌وئ‌هاوخولی جامه  
 پیوستی گولای نییه‌ نه‌م کۆره‌ گولتی‌من!  
 پرچی ره‌ش و خۆشبینی نه‌تو سوبولتی شامه  
 هه‌ر گیز له‌ مه‌زه‌ی قهند و شه‌که‌ر هه‌یج مه‌فه‌رموو  
 فه‌ره‌ادی نه‌من شه‌ربه‌تی شیرینی مه‌رامه  
 تا‌گه‌نجی غه‌مت ساکنی و یرانه‌یی دل‌مه  
 هه‌ر مه‌یکه‌ده‌ شوینی منی بین‌شوین و مه‌قامه  
 رسواییه‌ هۆی شو‌ره‌تی من ئیوه‌ ده‌لین چی  
 سه‌رشۆرییه‌ بۆ ئیمه‌ نه‌وه‌ی شو‌ره‌ت و نامه  
 مه‌ی‌تۆشم و ئاواره‌ نه‌زه‌ریازم و بین‌قه‌ید  
 له‌م شاره‌ وه‌کوو ئیمه‌ مه‌گه‌ر کنی نییه‌، کامه‌؟!  
 بۆ موخته‌سییم عه‌یب مه‌لین خۆیشی وه‌کوو من  
 مه‌ستی مه‌ی و سه‌رگه‌ی هه‌لاله‌ی گولتی جامه  
 وا‌جه‌ژنی به‌هاره‌ و ره‌مه‌زان «خاجه» له‌گه‌ن یار  
 دانیشه‌ و مه‌ی تیکه‌هه‌تا غه‌م دلی زامه  
 جامنی بده‌ «کولیل» و یه‌کنی جام به‌ دل‌به‌ر  
 بۆی‌پا‌گره‌ خۆی ده‌ستی له‌به‌ر ناز‌جه‌مامه‌!

گل در بر و می در کف و معشوق به کام است  
 سلطان جهانم به چنین روز غلام است  
 گو شمع میارید در این جمع که امشب  
 در مجلس ما ماه رخ دوست تمام است  
 در مذهب ما باده حلال است ولیکن  
 بی روی تو ای سرو گل اندام حرام است  
 گوشم همه بر قول نی و نغمه‌ی چنگ است  
 چشمم همه بر لعل لب و گردش جام است  
 در مجلس ما عطر میامیز که ما را  
 هر لحظه ز گیسوی تو خوش بوی مشام است  
 از چاشنی قند مگو هیچ و ز شکر  
 زان رو که مرا از لب شیرین تو کام است  
 تا گنج غمت در دل ویرانه مقیم است  
 همواره مرا کوی خرابات مقام است  
 از ننگ چه گویی که مرا نام ز ننگ است  
 وز نام چه پرسی که مرا ننگ ز نام است  
 میخواره و سرگشته و رندیم و نظرباز  
 وان گس که چو ما نیست در این شهر کدام است  
 با محتسبم عیب مگویید که او نیز  
 پیوسته چو ما در طلب عیش مدام است  
 حافظ منشین بی می و معشوق زمانی  
 کایام گل و یاسمن و عید صیام است



به ئه‌رکی مه‌یکه‌ده هه‌ر رێپه‌وێ که رێزانه  
 هه‌والتی ده‌رکی تری گه‌ر بێی له‌جێمانه  
 شیاوی ئه‌فسه‌ری ئازاده‌گی که‌سیکه‌ فه‌قه‌ت  
 به‌ دڵ بکا هه‌وه‌سی ئه‌م کلاوه‌ شایانه  
 به‌ نووری جام له‌ ئه‌سراری خانه‌قایه‌ به‌له‌د  
 گه‌ر ئاشقانه‌ که‌سی پێ بئێسته مه‌یخانه  
 ئه‌وه‌ی له‌ حه‌وخه‌تی جاما دو‌عالمی ته‌ی کرد  
 هه‌والتی جامی جه‌هان‌بین له‌ خاکی رێ زانه  
 به‌ دین و مه‌زه‌بی رهن‌دان گونا‌حه‌ عاقل بوون  
 له‌وێوه‌ بوم به‌ غولامی گورۆبی دیوانه  
 دلم له‌ نیرگزی ساقی ئه‌مانی گیانی نه‌گرت  
 که‌ ره‌سم و عاده‌تی ئه‌م دڵپه‌شانه‌ تالانه  
 سه‌حه‌ر له‌ داخی هه‌ساره‌ی زوجه‌ل وه‌ها گریا  
 دیه‌م، که‌ عاشقی ئه‌و شینه‌ مانگ و که‌یوانه  
 حه‌کایه‌تی مه‌ی و «حافز» چلۆن ده‌بێ په‌نه‌ان  
 که‌ جێ له‌ شه‌وگه‌ر ئه‌زانێ ئه‌میری فه‌رزانه  
 بئێند مه‌رتبه‌به‌ شایین که‌ تو‌ ئاسمانی فه‌له‌ک  
 وه‌ کوو که‌وانی برۆی تا‌قی باره‌گه‌ی دانه  
 له‌ ده‌ردی دڵ نییه‌ سووتانی وه‌ک شه‌می «کۆلیل»  
 مه‌را‌هت و گه‌ری عاشق له‌ ده‌ستی ده‌رمانه

به کوی میکده هر سالکی که ره دانست  
 دری دگر زدن اندیشه‌ی تبه دانست  
 زمانه افسر رندی نداد جز به کسی  
 که سرفرازی عالم در این کله دانست  
 بر آستانه‌ی میخانه هر که یافت رهی  
 ز فیض جام می اسرار خانقه دانست  
 هر آن که راز دو عالم ز خط ساغر خواند  
 رموز جام جم از نقش خاک ره دانست  
 ورای طاعت دیوانگان ز ما مطلب  
 که شیخ مذهب ما عاقلی گنه دانست  
 دلم ز نرگس ساقی امان نخواست به جان  
 چرا که شیوه‌ی آن ترک دل سیه دانست  
 ز جور کوب طالع سحر گهان چشمم  
 چنان گریست که ناهید دید و مه دانست  
 حدیث حافظ و ساغر که می‌زند پنهان  
 چه جای محتسب و شحنه پادشه دانست  
 بلند مرتبه شاهی که نه رواق سپهر  
 نمونه‌ای ز خم طاق بارگه دانست

به بزه ی جام فه قی رازی نیهانی زانی  
 ره مزی نهو له عله دلی سووک و گرانی زانی  
 قیمه تی ده فته ری گول بولبول نه زانیت چه نی  
 که ی هه موو کولکه مه لای بی له به یانی زانی  
 دوو جه هانم به دلی پر له که سه ر داوه نیشان  
 عه شقی پی باقی و باقی تری فانی زانی  
 نیمه ترسی له کورانی که له ک و خیلی درۆ  
 چونکه دارۆغه به تاوانی نهوانی زانی  
 به سه لاهی نه دی نه م کاته که هیور بم نهوین  
 نهو ده نا دل نیگه رانی، نیگه رانی زانی  
 به نه زه ر خاک ده گپری به دور و گه وهه ری پاک  
 هه ر که قه در ی بهر و بۆی بادی یه مانی زانی  
 ده فته ری سه ر خت و خالی له خه ت و خالی نهوین  
 نایه تی وایه فه قه ت گیانی مه عانی زانی  
 تیکه مه ی ساقی و گول وینه نه نازی به به هار  
 نهو که سه ی سه خله ت و تالائی خه زانی زانی  
 «حافز» نهو ره شته یی مروارییه هونراوه یه گشت  
 به ره مه می ته ربییه تی ئاسه فی سانی زانی  
 «عومه ر» نهو ملوه نه سووره ی که به شین هۆنییه تو  
 له که چی به ختی و تاوانی فلائی زانی

صوفی از پرتو می راز نهانی دانست  
 گوهر هر کس از این لعل توانی دانست  
 قدر مجموعه ی گل مرغ سحر داند و بس  
 که نه هر کو ورقی خواند معانی دانست  
 عرضه کردم دو جهان بر دل کار افتاده  
 بجز از عشق تو باقی همه فانی دانست  
 آن شد اکنون که ز ابنای عوام اندیشم  
 محتسب نیز در این عیش نهانی دانست  
 دلبر آسایش ما مصلحت وقت ندید  
 ورنه از جانب ما دل نگرانی دانست  
 سنگ و گل را کند از یمن نظر لعل و عقیق  
 هر که قدر نفس باد یمانی دانست  
 ای که از دفتر عقل آیت عشق آموزی  
 ترسم این نکته به تحقیق ندانی دانست  
 می بیاور که ننازد به گل باغ جهان  
 هر که غارتگری باد خزانی دانست  
 حافظ این گوهر منظوم که از طبع انگیخت  
 ز اثر تربیت آصف ثانی دانست

چه‌من و باخی به‌رین خه‌لوه‌تی ده‌رویشانه  
ده‌وله‌تی شان و شکۆ خزمه‌تی ده‌رویشانه  
گه‌نجی خه‌لوه‌ت که ده‌لین قوفلی ته‌له‌سمی له‌ سه‌ره  
ناوه‌لا بۆ نه‌زه‌ری ره‌حمه‌تی ده‌رویشانه  
کۆشکی فیرده‌وس که شیتی ئه‌وه ریزوانی به‌هه‌شت  
دیمه‌تیکی چه‌من و جه‌ننه‌تی ده‌رویشانه  
کیمیاین که ده‌گۆرپێ دلی قه‌لبم به‌ ته‌لا -  
بئێ گومانم نه‌زه‌ر و حورمه‌تی ده‌رویشانه  
ئه‌و شکۆ تاجی له‌ کۆی خزمه‌تی داناوه‌ه‌تاو  
هه‌ر شکۆی سه‌لته‌نه‌ت و شه‌وکه‌تی ده‌رویشانه  
ده‌وله‌تی ده‌ستی قه‌لاچۆی فه‌له‌کی پین نه‌گه‌یین  
لیمی وه‌ربگه‌ره به‌ دل ده‌وله‌تی ده‌رویشانه  
حاکمی رووگه‌یه بۆ کۆپی هه‌زارانی جه‌هان  
خۆی غولامیک له‌ کۆی چه‌زه‌تی ده‌رویشانه  
شاریاران که ده‌پارینه‌وه بۆ گه‌نجی مو‌راد  
نایه‌نه‌ی گه‌نج نوین روومه‌تی ده‌رویشانه  
مۆله‌تی سه‌ند له‌ دونیا شه‌ری زۆردار، وه‌لئ  
تافه‌که‌ک واله‌ خولا مۆله‌تی ده‌رویشانه  
نازمه‌فرۆشه ئه‌میر ئه‌و سه‌ر و ساماته‌ چون  
کۆ، له‌ سایه‌ی که‌ره‌م و هیممه‌تی ده‌رویشانه  
گه‌نجی قارون که زه‌وی ئیسته‌شی هه‌ر قووت ئه‌دات  
ئه‌گه‌رت خویندوه‌ هۆی خیره‌تی ده‌رویشانه  
«حافز» ئه‌ر ئاوی ژبانێ ئه‌زله‌ت ئاره‌زووه  
چه‌شه‌که‌ی خاکی ده‌ری خه‌لوه‌تی ده‌رویشانه  
خۆم غولامی که‌ره‌می ئاسه‌فی ئه‌م سه‌رده‌مه‌ بـم  
خۆی سوله‌یمان وه‌لئ عاده‌تی ده‌رویشانه  
ئه‌و (زریباری) مه‌ریوان) ه‌ دو‌عا کرده «عو مه‌ره»!  
فه‌یله‌ قووسێ نیه‌تی قودره‌تی ده‌رویشانه

روضه‌ی خلد برین خلوت درویشان است  
 مایه‌ی محتشمی خدمت درویشان است  
 گنج عزلت که طلسمات عجایب دارد  
 فتح آن در نظر رحمت درویشان است  
 قصر فردوس که رضوانش به دریائی رفت  
 منظری از چمن نزهت درویشان است  
 آن چه زر می‌شود از پرتو آن قلب سیاه  
 کیمیایی ست که در صحبت درویشان است  
 آن که پیشش بنهد تاج تکبر خورشید  
 کبریایی ست که در حشمت درویشان است  
 دولتی را که نباشد غم از آسیب زوال  
 بی‌تکلف بشنو دولت درویشان است  
 خسروان قبله‌ی حاجات جهانند ولی  
 سببش بندگی حضرت درویشان است  
 روی مقصود که شاهان به دعا می‌طلبند  
 مظهرش آینه‌ی طلعت درویشان است  
 از کمران تا به کمران لشکر ظلم است ولی  
 از ازل تا به ابد فرصت درویشان است  
 ای توانگر مفروش این همه نخوت که تو را  
 سر و زر در کنف همت درویشان است  
 گنج قارون که فرو می‌شود از قهر چمنوز  
 خوانده باشی که هم از غیرت درویشان است  
 من غلام نظر آصف عهدم کورا  
 صورت خواجگی و سیرت درویشان است  
 حافظ ار آب حیات ازلی می‌خواهی  
 منبعش خاک در خلوت درویشان است

دلّم که گیره له زولفت خه تای خۆیه تی ههر  
 به عیشوه بیکوژه خوینی له پای خۆیه تی ههر  
 نه گهر له دهستت نه خیزی مورادی نهو دلّمه  
 دریغی لی مه که، چاوی له شای خۆیه تی ههر  
 به گیانت نهی بتی باوهر قه سهه! که دلّ وه کتّ شهه  
 شهوانه عاشقی سۆز و فه نای خۆیه تی ههر  
 وتم مه چۆ مه لی عاشق به ره و چه مه ن چونکوو  
 گولاله دهه به که نیی سیه وای خۆیه تی ههر  
 به موشکی چین و ته تهر گول نه بو نیازی قهت  
 که خه وشه عه تری له دوگمه ی که وای خۆیه تی ههر  
 نه چیه بهر ده ری قاروونی پاره پیس، هه ژار  
 که پر له گه نجی قه ناعهت سه رای خۆیه تی ههر  
 نه گهرچی مه رجی نهوین گیانی «حافظ» ی سووتان  
 وه لی له دلّ شه می عه هد و وه فای خۆیه تی ههر  
 مه حاله بیته وه هیلانه که ی دلّی «کولیل»  
 نه سیری زولمه تی زولف و هه وای خۆیه تی ههر



به دام زلف تو دل مبتلای خویشتن است  
بکش به غمزه که اینش سزای خویشتن است  
گرت ز دست برآید مراد خاطر ما  
به دست باش که خیری به جای خویشتن است  
به جانت ای بت شیرین دهن که همچون شمع  
شبان تیره مرادم فنای خویشتن است  
چو رای عشق زدی با تو گفتم ای بلبل  
مکن که آن گل خندان برای خویشتن است  
به مشک چین و چگل نیست بوی گل محتاج  
که نافه‌هاش ز بند قبای خویشتن است  
مرو به خانهای ارباب بی مروت دهر  
که گنج عافیت در سرای خویشتن است  
بسوخت حافظ و در شرط عشق‌بازی او  
هنوز بر سر عهد و وفای خویشتن است



له‌علی تینووی به خوین لیوی ته‌ری یاری منه  
 قیمه‌تی قامه‌تی هه‌ر گیانه، ئەمه‌ش کاری منه  
 شه‌رمی له‌و چاوه‌ ره‌شهی بیت و له‌ ئەلماسی مژۆل  
 هه‌ر که ره‌خه‌ی له‌ ئەوینی من و دل‌داری منه  
 ساره‌وان! لیره‌ نه‌که‌ی کۆچ که‌ بازارپی دلّه  
 ئیره‌ شارپ‌نگه‌یه، کۆی دل‌به‌ری نازاری منه  
 خۆم و به‌ختم له‌ خه‌زانی که‌ وه‌فاقات و قره  
 عه‌شقی ئەو قه‌شمه‌ری ره‌شماله‌ له‌ تیماری منه  
 به‌خشی بۆنی قژی په‌خشانی شنه‌ی عه‌تری ده‌می  
 که‌مترین به‌ره‌می کۆی دل‌به‌ری عه‌تاری منه  
 باخه‌وان! زلمه‌ وه‌ کوو با وه‌ده‌رم نیی له‌ ده‌رت  
 ره‌نگی ئەو باخه‌ له‌ چۆمی چه‌می خوین‌باری منه  
 ماچی لیوی شه‌که‌ری یاره‌ ده‌وای دلّ به‌ قسه‌ی  
 چاوی مه‌ستی، که‌ حه‌کیمی دلّی بیماری منه  
 ده‌رسی لوتفی غه‌زه‌لّ و سیحری به‌ «حافز» و تووه  
 له‌علی ئەو دل‌به‌ره‌ شیرین‌به‌ر و گوفتاری منه  
 شیعی «کولیل» له‌ گه‌لّ زولفی ره‌شت چوو به‌ شکار  
 بۆیه‌ داوی شه‌وی توّ پاوه‌نی ئەشعاری منه

لعل سیراب به خون تشنه لب یار من است  
 وز پی دیدن او دادن جان کار من است  
 شرم از آن چشم سیه بادش و مژگان دراز  
 هر که دل بردن او دید و در انکار من است  
 ساروان رخت به دروازه میرکان سر کو  
 شاهراهی ست که منزلگه دلدار من است  
 بنده‌ی طالع خویشم که در این قحط وفا  
 عشق آن لولی سرمست خریدار من است  
 طبله‌ی عطر گل و زلف عیبرافشانش  
 فیض یک شمه زبوی خوش عطار من است  
 باغبان همچو نسیم ز در خویش مران  
 کآب گلزار تو از اشک چو گلنار من است  
 شربت قند و گلاب از لب یارم فرمود  
 نرگس او که طیب دل بیمار من است  
 آن که در طرز غزل نکته به حافظ آموخت  
 یار شیرین سخن نادره گفتار من است

عه‌شقی رووی ئی‌وه گه‌لی سا‌له که ئایینی منه  
 نۆشی ئەم نیشه‌ دنه‌ی شادی و هۆی ژینی منه  
 چاوی گیان‌بینم ئەوئ بۆ دینه‌ی روومه‌تی تو  
 چون جه‌مالت فره‌ سه‌رتر له‌ جه‌هان‌بینی منه  
 دل‌به‌ری من به‌ که تو فه‌رپی سوره‌ییلای له‌ ژوور  
 زینه‌تی کولمی زه‌وی، لۆستری په‌روینی منه  
 وه‌زنی شیعر و غه‌زه‌لم قامه‌تی مه‌وزوونی ئەتۆن  
 ئافه‌رینی دل و گیان بۆیه له‌سه‌ر دینی منه  
 خوایه‌ سامانی هه‌زاری له‌ سه‌رم که‌م مه‌که‌وه!  
 چونکه‌ بۆ باخی شه‌ره‌ف هه‌ر ئەوه په‌رژینی منه  
 ئە‌ی ئەوه‌ی حاکی شار‌ت به‌ دلن تون مه‌به‌ لیم!  
 ئە‌رکی سولتانی ئە‌وین چون دلی شه‌رمینی منه  
 خوایه‌! ئە‌م رووگه‌یه‌ جی‌ژوانی دلی کتیه‌ که‌ وا  
 در‌که‌زئ که‌ی سه‌ره‌پ‌نگه‌ی، گولئ نه‌سیرینی منه  
 له‌ شکۆی خوسره‌وی په‌رویتز له‌ کن «خاجه» مه‌لین  
 لیوی ئە‌و ته‌ر به‌ شکۆی ساغه‌ری شیرینی منه  
 به‌که‌ر شۆفارم ئە‌گه‌رچی له‌ که‌مین دایه‌ به‌ لام  
 کورده‌واری مه‌می «کۆلیل» و وه‌ته‌ن زینی منه



روزگاری ست که سودای بتان دین من است  
غم این کار نشاط دل غمگین من است  
دیدن روی تو را دیده‌ی جان‌بین باید  
وین کجا مرتبه‌ی چشم جهان‌بین من است  
یار من باش که زیب فلک و زینت دهر  
از مه روی تو و اشک چو پروین من است  
تا مرا عشق تو تعلیم سخن گفتن کرد  
خلق را ورد زبان مدحت و تحسین من است  
دولت فقر خدایا به من ارزانی دار  
کاین کرامت سبب حشمت و تمکین من است  
واعظ شحنه‌شناس این عظمت گو مفروش  
زان که منزلگه سلطان دل مسکین من است  
یارب این کعبه‌ی مقصود تماشاگه کیست  
که مغیلان طریقش گل و نسرین من است  
حافظ از حشمت پرویز دگر قصه مخوان  
که لبش جرعه کش خسار و شیرین من است

له سووچی مه یکه ده خو شم که خانه قای منه  
 دوروودی پیری موغان تا سه هر دو عای منه  
 سو حانه نیمه که دهنگی روباب و چهنگ چ نین  
 هه تا کو سوژی سکالا شه وه ق نه وای منه  
 شو کور نه حا کمی شارم نه خواز له لۆک و چنۆک  
 که خاکساری جه نابت حو کمپره وای منه  
 مه بهس له مزگت و مه یخانه چوونی من هه رتوی  
 خه یالی که م نیه هه رگیز خودا گه وای منه  
 مه گه ر به تیغی نه جهل پاره بئ ته نافی ته مه ن  
 ده نا له ده رکی نه تو بون هه تا هه تای منه  
 گه لی له روژ سه رم سه رترن، له روژیکۆ  
 نه م ئاستانه فه له ک پایه تان سه رای منه  
 خه تا نه گه رچی له خاکی سرشته «حافز»! تو  
 بلخی به ره سمی نه دهب هه ر خه تا خه تای منه  
 به ره می نیرگری چاوت قه سه م سه ری «کۆلیل»  
 له رازی ئیوه وه کوو عه شقی بئ ده وای منه

منم که گوشه‌ی میخانه خانقاه من است  
دعای پیر مغان ورد صبحگاه من است  
گرم ترانه‌ی چنگ صبح نیست چه باک  
نوای من به سحر آه عذرخواه من است  
ز پادشاه و گدا فارغم بحمدالله  
گدای خاک در دوست پادشاه من است  
غرض ز مسجد و میخانه‌ام وصال شماست  
جز این خیال ندارم خدا گواه من است  
مگر به تیغ اجل خیمه برکنم ورنی  
رمیدن از در دولت نه رسم و راه من است  
از آن زمان که بر این آستان نهادم روی  
فراز مسند خورشید تکیه گاه من است  
گناه اگرچه نبود اختیار ما حافظ  
تو در طریق ادب باش و گو گناه من است

مژۆلی مهردمی چاوم گۆلۆپی گۆلگۆونه  
 گلاری مهردمی دیکهش له گوینی کاروونه  
 به یادی نیرگزی مهست و ههناری لیوانت  
 له جامی غهم چ دهنۆشم گ زووخى گهردوونه  
 ته گهر هه لیت له ئاسۆ ده مین هه تاوی رووت  
 به قین که به ختی ئەمن وه ک هوما، هوما یوونه  
 چه کایه تی ده می شیرین به لیسوی فهراهه  
 له چینی په رچه می له ییلاقه راری مه جنوونه  
 مه گهر به قامه تی دلجۆ گوناچه دلجۆبی؟!  
 قسم له گه ل که! به بیانت که لامی مه وزوونه  
 به چه رخی باده بلاوینه گیان ژه مین ساقی  
 که دل مه لولوی جه فاکانی چه رخی بیچوونه  
 له نه و ده مانه وه رۆبی که رۆله ی نازیزم  
 له کۆشی دیده خورۆشی به هاری جه یحوونه  
 دلی غه مینم نه بی شاد چۆن بیی کاتی  
 بلووری گیانی په رۆشم په راش و هه پروونه  
 له مه ی خه بهر نییه «حافز» که که لکه له ی ئیوه ی  
 وه ک نه و گه دایه ته ماحی به گه نجی قاروونه  
 ئەمن له وه رزی به هارم شنه فتوون «کۆلیل»!  
 که شین له گۆری عه زیزان، چنوور و به یبوونه

ز گریه مردم چشمم نشسته در خون است  
بین که در طلبت حال مردمان چون است  
به یاد لعل تو و چشم مست میگونت  
ز جام غم می لعلی که می خورم خون است  
ز مشرق سر کو آفتاب طلعت تو  
اگر طلوع کند طالعم همایون است  
حکایت لب شیرین کلام فرهاد است  
شکنج طره‌ی لیلی مقام مجنون است  
دلم بجو که قدت همچو سرو دلجوی است  
سخن بگو که کلامت لطیف و موزون است  
ز دور باده به جان راحتی رسان ساقی  
که رنج خاطر از جور دور گردون است  
از آن دمی که ز چشمم برفت رود عزیز  
کنار دامن من همچو رود جیحون است  
چگونه شاد شود اندرون غمگینم  
به اختیار که از اختیار بیرون است  
ز بیخودی طلب یار می کند حافظ  
چو مفلسی که طلبکار گنج قارون است



له کارستانی زولفی کنی ئەمینه؟  
که تۆپری کوفره، هه‌ر وه‌ک داوی دینه  
جووانی یار بئ‌مه‌رز و سونووره  
قسه‌ی نازی مه‌که‌ن! سیحری موبینه  
به تیری تیژی ئەبرۆی چون که‌وانی  
که‌مینی گرتوون له‌و (گۆمه‌شین)ه  
هه‌زاران ئافه‌رین بۆ چاوی مه‌ستا!  
له‌ ئاشق کوشتنا سیحرا ئافه‌رینه  
چ سیحراوین یار په‌ب! چه‌رخ‌ی چاوی  
که چه‌رخ‌ی هه‌شتی وه‌ک هه‌وته‌م زه‌وینه  
به‌ره‌و کوئ‌ی ده‌رده‌چی فیتنه‌ی شه‌پراشو!  
چه‌پ و راست کیرا مول کاتیبینه  
نه‌بی غافل له‌ مه‌کری زولفی «حافز»!  
رفانی دل، له‌ دوی تالانی دینه  
ده‌لێی هه‌وخوانی «کۆلیل»ن، ده‌م و لێو  
گلار و کولم و گه‌ردن، زولف و سینه



خم زلف تو دام کفر و دین است  
ز کارستان او یک شمه این است  
جمالت معجز حسن است لیکن  
حدیث غمزات سحر مبین است  
ز چشم شوخ تو جان کی توان برد  
که دایم با کمان اندر کمین است  
بر آن چشم سیه صد آفرین باد  
که در عاشق کشی سحر آفرین است  
عجب علمی ست علم هیأت عشق  
که چرخ هشتمش هفتم زمین است  
تو پنداری که بدگو رفت و جان برد  
حسابش با کرام الکاتبین است  
مشو حافظ ز کید زلفش ایمن  
که دل برد و کنون در بند دین است

مالتی دل مه‌نزلی مه‌حبیه‌تی یار  
 مه‌ردمی دیده جامی روومه‌تی یار  
 له دو عالم سه‌رم له کس نه‌خه‌وان  
 چومه ژیر باری قورسی مننه‌تی یار  
 فیکری هدرکس به وه‌زنی هیمه‌تی خوی  
 تۆ له تووبایه، من له قامه‌تی یار  
 من که ناپاکم و چه‌واشه، به‌تام  
 گه‌ل هه‌موو شایه‌تی قه‌داسه‌تی یار  
 هاوه‌تی خه‌لوه‌تی سه‌بایه چلۆن  
 من ده‌بم بۆ نه‌دیمی حورمه‌تی یار  
 خه‌لکی چاوم به بی جه‌مالتی نه‌بی!  
 هه‌ر نه‌ویمانان چونکه خه‌لوه‌تی یار  
 چه‌مه‌ن‌ئارا که بوو له باخ گولتی  
 خه‌تتی پێداوه لێوی هه‌ززه‌تی یار  
 ده‌می مه‌جنون ته‌واوه، تۆبه‌تی مه‌ن  
 هه‌رکسێ سه‌رده‌مێ له خزمه‌تی یار  
 گه‌نجی شاییم و ته‌خت و تاجی نه‌وین  
 وه‌ک دل و گل، له لوتف و هیمه‌تی یار  
 دل و من با فه‌دا بین، چ ده‌بی؟  
 سه‌ر له هه‌رچی فه‌قه‌ت سلامه‌تی یار  
 به‌روواته‌ت هه‌زاره «خاجه» ده‌نا  
 سینگی پرپر له گه‌نج و سه‌روه‌تی یار  
 شه‌وی «کۆلیل» هه‌رون به‌ئه‌شکی بلوور  
 به‌خه‌یال و ئومێدی روئیه‌تی یار

دل سراپرده‌ی محبت اوست  
 دیده آیینه‌دار طلعت اوست  
 من که سردر نیاورم به دو کون  
 گردنم زیر بار منت اوست  
 تو و طوبی و ما و قامت یار  
 فکر هر کس به قدر همت اوست  
 گر من آلوده‌دامنم چه عجب  
 همه عالم گواه عصمت اوست  
 من که باشم در آن حرم که صبا  
 پرده‌دار حریم حرمت اوست  
 بی خیالش مباد منظر چشم  
 زان که این گوشه جای خلوت اوست  
 هر گل نو که شد چمن‌آرای  
 ز اثر رنگ و بوی صحبت اوست  
 دور مجنون گذشت و نوبت ماست  
 هر کسی پنج روز نوبت اوست  
 ملک عاشقی و گنج طرب  
 هر چه دارم ز یمن همت اوست  
 من و دل گر فدا شدیم چه باک  
 غرض اندر میان سلامت اوست  
 فقر ظاهر مبین که حافظ را  
 سینه گنجینه‌ی محبت اوست

یاری رهشاله که رشتهی دلی عالم به نهوه  
 چاوی مهست و شه کهری لیو شهوی په رچهم به نهوه  
 خوسرهوی تهختی دلم نهو کهسه شیرینه دهمی  
 نه ک له نهام عهسیری سوله یمانه که خاتهم به نهوه  
 زیوهری جوانی و کانی هونه ره و دامه نی پاک  
 دهمی پرپر له دوعا، هیمه تی سهرجه م، به نهوه  
 ره مزی نهو خاله له سهر روومه تی گهنمینی ده لیتی  
 رازی نهو دانه که گرتی دلی ئاده م، به نهوه  
 دل بهرم سهر و سه فهر که وته سهری ئیوه ن و خوا  
 نه م برینانمه چین چاری؟ که مه ل ه م به نهوه  
 گیژه له م رازه سهر م کوشته یی زاری که دلم  
 نوینه ری ژینه هه ناسه ی کوری مریم به نهوه  
 حورمه تی لازمه «حافز»، به هه وای تووه ده ژئی  
 سینه بی کینه یه هم گیانی مو که پرهم به نهوه  
 نه کی لیوی نهوی کردووه «کولیل» و ده لیتی  
 گیانی تینوو به من و که وسهر و زه مزهم به نهوه

آن سیه چرده که شیرینی عالم با اوست  
 چشم میگون لب خندان دل خرم با اوست  
 گرچه شیرین دهنان پادشهانند ولی  
 او سلیمان زمان است که خاتم با اوست  
 روی خوب است و کمال هنر و دامن پاک  
 لاجرم همت پاکان دو عالم با اوست  
 خال مشکین که بدان عارض گندمگون است  
 سر آن دانه که شد رهزن آدم با اوست  
 دلبرم عزم سفر کرد خدا را یاران  
 چه کنم با دل مجروح که مرهم با اوست  
 با که این نکته توان گفت که آن سنگین دل  
 کشت ما را و دم عیسی مریم با اوست  
 حافظ از معتقدان است گرامی دارش  
 زان که بخشایش بس روح مکرم با اوست

سهری نهوینی من و خاکی ده رکی هزره تی دؤس  
 نهوهی که دیته بهرم نیعمه ته و سه خاوه تی دؤس  
 له جامی مانگک و هه تاوم به دل گهلین روانی  
 نه که وته بهر نه زهری دل، نه زیری روومه تی دؤس  
 که غه م له گوینی په پری خونچه جه م له دل توتون  
 له شهرحی سینه چ بیژئ سه با به ده وله تی دؤس  
 سهری سه ران و به لینی جه هان، بلوورن و بهرد  
 چ ده رحقی منی مه ی نوش یا چ شه و که تی دؤس  
 بلاوه عه تری سه با، خوش نه سیمی خا که مه گهر  
 شه واری سومبولی کردوته شانه هزره تی دؤس  
 قه لهم و پینه ده کائو زمان بپراوه هه موو  
 زمان که بئ مه تهق و لال مال ته لعه تی دؤس  
 به پیشکشی گولتی کولمت گولوک و بهرگی چه مه ن  
 چنار و سهرو و سنه و بهر که نیزی قامه تی دؤس  
 که وینه تم له دلادی وتم ده گهم به موراد  
 نیشانی شاییه بئ شک به سینه روئیسه تی دؤس  
 نه هه ر نه میسته یه «حافز» له نیو گپری عه شقت  
 نه زه ل گولاله به داخو ده زئ له جه ننه تی دؤس  
 هه تا نه به د دلی «کولیل» ی نیمه سو و تاوه  
 که لاله داغی نه زه ل بوو به دهستی قوره تی دؤس



سر ارادت ما و آستان حضرت دوست  
که هرچه بر سر ما می رود ارادت اوست  
نظیر دوست ندیدم اگرچه از مه و مهر  
نهادم آینه‌ها در مقابل رخ دوست  
صبا ز حال دل تنگ ما چه شرح دهد  
که چون شکنج ورق‌های غنچه تو بر توست  
نه من سبوکش این دیر رندسوزم و بس  
بسا سرا که در این کارخانه سنگ و سبوست  
مگر تو شانه زدی زلف عنبرافشان را  
که باد غالیه سا گشت و خاک عنبربوست  
نثار روی تو هر برگ گل که در چمن است  
فدای قد تو هر سرو بن که بر لب جوست  
زبان ناطقه در وصف شوق نالان است  
چه جای کلک بریده زبان بیهده گوست  
رخ تو در دلم آمد مراد خواهم یافت  
چرا که حال نکو در قفای فال نکوست  
نه این زمان دل حافظ در آتش هوس است  
که داغدار ازل همچو لاله‌ی خودرست



چاوم له لوتفی دۆسه له‌سه‌ر نه‌و خه‌تا نه‌رۆن  
 تاوانی من بچوو‌که، که‌ره‌م گه‌وره عه‌فوی تۆن  
 به‌خشی‌نی ئیمه سه‌هله ده‌زانی جه‌نابی یار  
 هه‌رچه‌ن په‌ری سرشته، به‌لامی فریشته هۆن  
 به‌و شیوه گه‌رمه‌شینه، که‌س که‌س نه‌مانه‌لێت  
 ئەم جۆگه پر له له‌عه‌له نه‌ری چین و کامه جۆن؟  
 ون بوو ده‌می شه‌که‌ریه‌تی نه‌دی‌ار و بی‌نیشان  
 یه‌ک موو فه‌قه‌ت که‌مه‌ریه‌تی ئەمما چ موو چلۆن؟  
 نه‌خشی خه‌یالی چۆنه نه‌شۆراوه‌تۆ له‌سه‌ر  
 دوو دیده‌ خو‌هه‌میشه له‌گریان و شستوشۆن  
 بی‌گفتوگۆ به‌زولفی نه‌کیشی ده‌رون، مه‌گه‌ر  
 زولفی درێژ و دلکه‌شی نه‌و گوی له‌گفتوگۆن؟  
 عومری‌که‌ بۆنی په‌رچه‌می ئی‌وه‌م ژنه‌فتووه  
 هه‌شتا له‌میشکماوه‌کو نه‌ورۆ به‌ره‌نگ و بۆن  
 «حافز»! گه‌رانه‌ بۆمه‌ په‌ریشان‌دلی، به‌لام  
 چون بۆعه‌ییری زولفی په‌ریشانه‌ غه‌م مه‌خۆن  
 «کۆیل» تا غولامه‌ له‌ئه‌رکی جه‌نابی دۆس  
 سولتانی کۆی سه‌بایه‌ سوله‌یمانی پرشکۆن

دارم امید عاطفتی از جانب دوست  
 کردم جنایتی و امیدم به عفو اوست  
 دانم که بگذرد ز سر جرم من که او  
 گرچه پریوش است ولیکن فرشته خوست  
 چندان گریستم که هر کس که برگذشت  
 در اشک ما چو دید روان گفت کاین چه جوست  
 هیچ است آن دهان و نیبم از او نشان  
 موی است آن میان و ندانم که آن چه پوست  
 دارم عجب ز نقش خیالش که چون نرفت  
 از دیده‌ام که دم به دمش کار شست و شوست  
 بی‌گفت و گوی زلف تو دل را همی کشد  
 با زلف دلکش تو که را روی گفت و گوست  
 عمری ست تا ز زلف تو بویی شنیده‌ام  
 زان بوی در مشام دل من هنوز بوست  
 حافظ بد است حال پریشان تو ولی  
 بر بوی زلف یار پریشانیست نکوست

ئەو پەیکە خۆش هەواڵە کە هاتۆ لە شاری یار  
 هینای چاوهزار و خەتی موشکباری یار  
 خۆشی دەوت لە وەسفی کەمال و جەمالی دۆس  
 خۆشی لە دەم حە کایەتی شان و یقاری یار  
 پیم دا دلّم لە موزدە وەلنی شەرمەزاری بووم  
 بیخەوش نەمبوو نەغدی پتر بۆ نیساری یار  
 شوکری خودا کە هیممەتی ئیقباتی چاره‌ساز  
 پێوانی مەیلی دلّمە هەموو کار و باری یار  
 مانگ و فەلە ک کە بی دەسە لاتن لە دەوری خۆ  
 هەروا لە دەوری دۆس و قەرار و مەداری یار  
 توفانی توندی فیتنە دو عاڵەم بنیتە یە ک  
 ئیمە و شەمی دو دیدە لە ریتی لوتفی یاری یار  
 بیتنا کلنی بە جەوهەری بینایی ئەی سەبا  
 تیکەل بە خاکی پاکی دەر و رینگوزاری یار  
 سەر خاکساری رینگە نیازی سەراکە تین  
 تا چاوی کینی بە خەو چینی لە کۆش و کەناری یار  
 دژمن لە عەیبی «حافز» ئەلنی هەرچی با بلنی  
 خویا سوپاسی ئیوہ کە نیم شەرمەزاری یار  
 «کۆلیل»ی ئەی رەقیبە قەلەم خویین و جەوهەری  
 دلگەرمی لوتفی دۆسە شەنی (سەرچناری) یار

آن پیک نامور که رسید از دیار دوست  
 آورد حرز جان ز خط مشکبار دوست  
 خوش می دهد نشان جلال و جمال یار  
 خوش می کند حکایت عز و وقار دوست  
 دل دادمش به مژده و خجلت همی برم  
 زین نقد قلب خویش که کردم نثار دوست  
 شکر خدا که از مدد بخت کارساز  
 بر حسب آرزوست همه کار و بار دوست  
 سیر سپهر و دور قمر را چه اختیار  
 در گردش اند بر حسب اختیار دوست  
 گر باد فتنه هر دو جهان را به هم زند  
 ما و چراغ چشم و ره انتظار دوست  
 کحل الجواهری به من آرای نسیم صبح  
 زان خاک نیکبخت که شد رهگذار دوست  
 ماییم و آستانه‌ی عشق و سر نیاز  
 تا خوابِ خوش که را برد اندر کنار دوست  
 دشمن به قصد حافظ اگر دم زند چه باک  
 منت خدای را که نیم شرمسار دوست

سەبا دەخيلە برۆ بۆ ولاىتى دلبەرى دۆس  
 لە زولفى سومبولى تەر بينە! بينى عەنبەرى دۆس  
 بە گيانى ئەوا كە لە مزگىنيا ئە دەم گيانم  
 لە تۆم ئە گەر خەبەرى بىت و زولفى چەمبەرى دۆس  
 وە گەر نەبوو بە نەسبەت حوزوورى خەلۆه تى يار  
 بەينە بۆ ديبە تۆزى لە خاكى بەر دەرى دۆس  
 منى هەزار و خەياللى گەيين بە ئەو، هە يهۆ!  
 مە گەر بە خەونى بينم جەمالى مەحشەرى دۆس  
 دللى سنەوبەرى من چەشنى دارە بى لەرزى  
 لە تاوى قامەتى بەرزى وە كوو سنەوبەرى دۆس  
 ئە گەرچى دۆس بە هيچىك ناكړئ ئيمە  
 بە هەر دو عالەمى نادەين موويه كى سەرى دۆس  
 لە بەندى غەم دللى ئازا مە گەر ببى، چ دەبى  
 هەزارە «حافز»ى عاشق، غولام و نوکەرى دۆس  
 بەرى وەرى تەمەن ئاخۆ دللى حەزى «كۆليل»  
 دەبى بە قسەمە تى بۆنى لە باخى نۆبەرى دۆس!؟

صبا اگر گذری افتدت به کشور دوست  
 بیار نفعه‌ای از گیسوی معنبر دوست  
 به جان او که به شکرانه‌ی جان برافشانم  
 اگر به سوی من آری پیامی از بر دوست  
 و گر چنان که در آن حضرتت نباشد بار  
 برای دیده بیاور غباری از در دوست  
 من گدا و تمنای وصل او هیهات  
 مگر به خواب بینم خیال منظر دوست  
 دل صنوبریم همچو بید لرزان است  
 ز حسرت قد و بالای چون صنوبر دوست  
 اگر چه دوست به چیزی نمی‌خرد ما را  
 به عالمی نفروشیم مویی از سر دوست  
 چه باشد ار شود از بند غم دلش آزاد  
 چو هست حافظ مسکین غلام و چاکر دوست

ئافهرین په‌یکه‌ی به‌شاره‌ت بۆم بلێی په‌یغامی دۆس  
 تا بکه‌م گیانم به‌لاگه‌ردانی هۆش و فامی دۆس  
 شیت و شه‌یدا هه‌ر وه‌ کوو بولبول له‌ نێو به‌ند و قه‌فه‌س  
 شین ئه‌که‌م بۆ لێوی شه‌کر و چاوی وه‌ک بادامی دۆس  
 دانه‌یی خاڵی فریوی دام و نه‌م‌زانی له‌وێ  
 چیم به‌ سه‌ردا دێ به‌ دانه‌ی خاڵ و زولفی دامی دۆس  
 چه‌شنی من سه‌رمه‌سته تا روژی قیامه‌ت هه‌ر که‌سێ  
 نۆشی گیانی کردبێ یه‌ک قوم له‌ ده‌ست و جامی دۆس  
 با له‌مه‌ زیاتر نه‌که‌م باسی بلێسه‌ی عه‌شقی خۆم  
 نه‌شله‌قیته‌ی تا وتارم خاتره‌ی ئارامی دۆس  
 هه‌ر ئه‌وه‌م چاتر برێژم چه‌م به‌ سورمه‌ی گه‌ردی ریی  
 حیکمه‌تی لوقمانی وا پێ خاکی ژێر پێ و قامی دۆس  
 ئه‌وپه‌ری ئاواتی من هه‌ر چه‌ن ئه‌ون ئه‌و نایه‌ویم  
 وا به‌ ناکامی ده‌نیمۆ سه‌ر له‌ به‌ر ناکامی دۆس  
 سا بساچینه و بسووتین «حافز»!! به‌و زامه‌وه  
 چونکه‌ بێ ده‌رمانه‌ ده‌رد و سۆزی تۆتۆی زامی دۆس  
 شه‌وکه‌تی به‌ژنت ده‌می «کۆلیل»ی به‌ست و دل شوکر  
 سه‌ر له‌نۆ هه‌لبوو له‌ شه‌وقی روومه‌تی جه‌م جامی دۆس

مرحبا ای پیک مشتاقان بده پیغام دوست  
 تا کنم جان از سر رغبت فدای نام دوست  
 واله و شیدا است دایم همچو بلبل در قفس  
 طوطی طبعم ز عشق شکر و بادام دوست  
 زلف او دام است و خالش دانه‌ی آن دام و من  
 بر امید دانه‌ای افتاده‌ام در دام دوست  
 سر ز مستی برنگیرد تا به صبح روز حشر  
 هر که چون من در ازل یک جرعه خورد از جام دوست  
 بس نگویم شمه‌ای از شرح شوق خود از آنک  
 دردسر باشد نمودن بیش از این ابرام دوست  
 گر دهد دستم کشم در دیده همچون توتیا  
 خاک راهی کان مشرف گردد از اقدام دوست  
 میل من سوی وصال و قصد او سوی فراق  
 ترک کام خود گرفتم تا برآید کام دوست  
 حافظ اندر درد او می‌سوز و بی‌درمان بساز  
 زان که درمانی ندارد درد بی‌آرام دوست



رووتی که سنی نه دیت و هه زارت ره قیبه ههر  
 دهم خونچه نازه چۆنه نه وهندهی نه دیبه ههر  
 که وتووم نه گهر له خاکی بهری پیت سهیر نین  
 وه ک من له نه دیماره هه زاران غه ریبه ههر  
 نه عه شقه خانه قسا و خه راباتنی بۆ نیکیه  
 له کوئی جه مالی دل به ره عاشق، ره قیبه ههر  
 له کوئی که دهره، نه لبه ته ههر باسی راهیب و  
 ناقووس و دهنگی زهنگی و خاج و سه لیبه ههر  
 کئی عه شقی یاری پییه له گهل ره حمی یار نه بی  
 نهی وای دهر دقاته دهنه نه و ته بیبه ههر  
 هاوار و دادی «حافز» ی عاشق چه واشه نین  
 باسی نهوین و شهرحی غه ریبه و عه جیبه ههر  
 فه ره هاد نه گهر چه کایه تی شیرین بلتی به لئی  
 «کولیل» نه گهر ره وایه تی کا دل فریبه ههر

روی تو کس ندید و هزارت رقیب هست  
 در غنچه‌ای هنوز و صدت عندلیب هست  
 گر آمدم به کوی تو چندان غریب نیست  
 چون من در آن دیار هزاران غریب هست  
 در عشق خانقاه و خرابات فرق نیست  
 هر جا که هست پرتو روی حبیب هست  
 آن جا که کار صومعه را جلوه می‌دهند  
 ناقوس دیر راهب و نام صلیب هست  
 عاشق که شد که یار به حالش نظر نکرد  
 ای خواجه درد نیست و گرنه طیب هست  
 فریاد حافظ این همه آخر به هرزه نیست  
 هم قصه‌ای غریب و حدیثی عجیب هست

هونه‌ر له مه‌حزهری تۆدا به‌یانی بی‌هونه‌رین  
 زمان براره وه‌لنی دهم به‌هاری شیعرى ده‌رین  
 فریشته روومه‌تی پۆشی، جنۆکه نازفرۆش  
 وڤ و دهمه‌ق بووه چاوم که دیتوه چۆنه په‌رین؟!  
 به‌نووری ئەحمەد و ناری ئەبووله‌هه‌ب ژانیم  
 دڤوو شه‌راره‌تی بۆگۆل رووا، له‌چه‌رخى به‌رین  
 مه‌پرسه هۆچیه له‌م چه‌رخه سپله لاوتنه  
 گهنیک خاوه‌نی گهنجه و گهلنی له‌پيله‌وه‌رین  
 منی که ئه‌رکی موغان و ته‌لاری کووپه‌مه‌جی  
 کپینی ته‌کیه به‌جۆینی نیشانی بی‌خه‌به‌رین  
 کچی ترئ که له‌په‌رده‌ی زواجی و عینه‌بین  
 مه‌گه‌ر له‌نووری گلاری منن له‌له‌عل گه‌رین؟!  
 ته‌واوی هۆش و نه‌زه‌ر بوو سه‌رم گه‌وره! ده‌منی  
 که ئیسته‌بی‌ده‌م و مه‌ستم سه‌لاح بی‌نه‌زه‌رین  
 شه‌راب تیکه که وه‌ک «حافز»م گهلنی هیوا  
 به‌پشتیوانی گرین و که‌رامه‌تی سه‌حه‌رین  
 شکا شه‌هینی هونه‌ر بالی هه‌لفرینی «عومه‌ر»!  
 ئەوه‌ی که بلحه ئەمیستا ته‌واری بی‌هونه‌رین

اگرچه عرض هنر پیش یار بی ادبی است  
 زبان خموش ولیکن دهان پر از عربی است  
 پری نهفته رخ و دیو در کرشمه‌ی حسن  
 بسوخت دیده ز حیرت که این چه بوالعجبی است  
 در این چمن گل بی‌خار کس نچید آری  
 چراغ مصطفوی با شرار بوله‌بی‌ست  
 سبب مپرس که چرخ از چه سفله‌پرور شد  
 که کام‌بخشی او را بهانه بی‌سببی است  
 به نیم جو نخرم طاق خانقاه و رباط  
 مرا که مصطبه ایوان و پای خم طنبی‌ست  
 جمال دختر رز نور چشم ماست مگر  
 که در نقاب زجاجی و پرده‌ی عنبی‌ست  
 هزار عقل و ادب داشتم من ای خواجه  
 کنون که مست خرابم صلاح بی‌ادبی‌ست  
 بیار می که چو حافظ هزارم استظهار  
 به گریه‌ی سحری و نیاز نیم شبی‌ست

خۆشتر له جهژن و بهژنی ئەوین و بههار چین  
 مه یگیڕ بۆ نههات و درهنگی له کار چین؟  
 کاتی خۆشت له دەس مه ده دەستی که داوه دەم  
 ناخۆ کهس ناگه داره ده بهی روژگار چین  
 عومری مه یه ک هه ناسه یه هاتوو نه هه کاته دهر  
 غه مخۆری گیانی خۆ به! فرانک و دولار چین  
 ئاوی ژیان و باخی به هه شتی به رین، مه گهر  
 غه یری شه راب و لێوی شهت و کۆی نیگار چین  
 ده رویش و مه ست هه ر دو که سه رخۆشی دل به رن  
 دل به ینه نازی کئی؟ سه ری ژیرا ئیختیار چین  
 وه ختی فه له ک نه زانه له ژیر په رده چین و چۆن  
 یا شیخ وس به! مووچه خۆری په رده دار چین  
 تاوانمان به زۆره ته گهر وه ک ره قیب ئەلێ  
 با پێم بلێ مه بهستی له به خشی نی یار چین  
 زا هید له ئاوی که وسه ر و «حافز» شه راوی ویست  
 له و نیوه ویستی ساقی هه تا چۆنه چار چین  
 «کۆلیل» مهستی ژار و چزی زولفی گه زۆکی  
 ئەو نیشه نۆشه بۆ مه شه رابی هه نار چین

خوش تر ز عیش و صحبت و باغ و بهار چیست  
 ساقی کجاست گو سبب انتظار چیست  
 هر وقت خوش که دست دهد مغتنم شمار  
 کس را وقوف نیست که انجام کار چیست  
 پیوند عمر بسته به مویی ست هوش دار  
 غمخوار خویش باش غم روزگار چیست  
 معنی آب زندگی و روضه‌ی ارم  
 جز طرف جویبار و می خوشگوار چیست  
 مستور و مست هر دو چو از یک قبیله‌اند  
 ما دل به عشوه که دهیم اختیار چیست  
 راز درون پرده چه داند فلک خموش  
 ای مدعی نزاع تو با پرده‌دار چیست  
 سهو و خطای بنده گرش اعتبار نیست  
 معنی عفو و رحمت آمرزگار چیست  
 زاهد شراب کوثر و حافظ پیاله خواست  
 تا در میانه خواسته‌ی کردگار چیست

بناله بولبول ته گهر وه ک منت سه ری یارین  
 که ههر دو عاشقی زارین و ئیشمان زارین  
 له نه و زه وینه سه با بونی په رچه می بینیت  
 زه مانی وسکوتی مامز له میسکی تاتارین  
 شه راو بیننه هه تا نه و کراسه کنجه وه شتوین  
 که مهستی لافی غوروورین و مهنگی وه شیارین  
 خه یالتی په رچه می خاوت نه ئیشی ههر خاوی  
 که چوونه ژیر قه فی زه نجیر، کاری عه ییارین  
 بریقه ییکی نه پینی که عه شقی داگرساند  
 نه له علی لپوه، نه پیروزه خالی مروارین  
 جه مالتی یار نه کوئم و که زین و چاو و برو  
 هزار نوکته هه وینی که مالتی نازارین  
 قه لهنده رانی دلاوا له تیکی جو نادهن  
 به تهخت و نه فسه ری شایین که حولی سهر دارین  
 به ئاستانی جه مالت گه لی گرانه گه یین  
 فرین به ره و فله کی گه وره یی به دژوارین  
 سه حهر به نازی گلاری خومارتم خه و نه دی  
 چه نئ موباره که خه ونئ که بوو کی بیدارین  
 دلئی به ناله مه ره نجینه به س که سا «حافر»!  
 نه جاتی تا سه ری ههر که س، به لوتفی دلدارین  
 به لئی نه وه نده هونه رمن هه ژار و «کولیل»ه  
 مه گهر به خه ونی بیینی له کوشی رزگارین

بنال بلبل اگر با منت سر یاری ست  
 که ما دو عاشق زاریم و کار ما زاری ست  
 در آن زمین که نسیمی وزد ز طره‌ی دوست  
 چه جای دم زدن نافه‌های تاتاری ست  
 بیار باده که رنگین کنیم جامه‌ی زرق  
 که مست جام غروریم و نام هشیاری ست  
 خیال زلف تو پختن نه کار هر خامی ست  
 که زیر سلسله رفتن طریق عیاری ست  
 لطیفه‌ای ست نهانی که عشق از او خیزد  
 که نام آن نه لب لعل و خط زنگاری ست  
 جمال شخص نه چشم است و زلف و عارض و خال  
 هزار نکته در این کار و بار دلداری ست  
 قلندران حقیقت به نیم جو نخرند  
 قبای اطلس آن کس که از هنر عاری ست  
 بر آستان تو مشکل توان رسید آری  
 عروج بر فلک سروری به دشواری ست  
 سحر کرشمه‌ی چشمت به خواب می‌دیدم  
 زهی مراتب خوابی که به زبیداری ست  
 دلش به ناله می‌آزار و ختم کن حافظ  
 که رستگاری جاوید در کم آزاری ست



خواجه نه‌و شه‌وقی ده‌روونه‌م شه‌می ئاسانه‌یی کین  
 نه‌و کزه‌ی گیانه‌ پیرسن گولی گیانه‌یی کین  
 ئیسته کاول‌کهری ژین و دل و دینم گولی ناز  
 شه‌و له‌گه‌ل کئی ده‌نووی شاگولی گولخانه‌یی کین  
 له‌علی لیوی که له‌ لیوی منی لیواو که‌وی!  
 جامی پیوانه‌یی کامه و شه‌می په‌روانه‌یی کین  
 هاوه‌لی ده‌وله‌تی نه‌و روومه‌ته ره‌خشانه‌ بلین  
 ئیوه‌ن و خوا که به‌ ده‌سنووس و به‌ په‌روانه‌یی کین  
 هه‌ر که نه‌فسوونی نه‌کا بۆی و نه‌بوو که‌س خه‌به‌ری  
 نه‌و دلی ناسکی، گوئی‌رایه‌لی نه‌فسانه‌یی کین  
 یاره‌ب نه‌و زوه‌ره له‌قامانگی من نه‌و شاه‌په‌ریه  
 له‌علی بی‌وینه‌ و مرواری شاهانه‌یی کین  
 تا وتم خۆزگه له‌گه‌ل «حافز»ی دیوانه‌ ده‌بوو  
 پیکه‌نین گرتی و فه‌رمووی نه‌مه‌ دیوانه‌یی کین؟  
 هه‌ر وتم خالی ره‌شی وه‌ک شه‌وی «کزیل» ده‌چن  
 وتی بالی بکه‌ن نه‌م ته‌یره له‌ دووی دانه‌یی کین؟!

یارب این شمع دل افروز ز کاشانه‌ی کیست  
جان ما سوخت بپرسید که جانانه‌ی کیست  
حالی‌ا خانه برانداز دل و دین من است  
تا در آغوش که می‌خسبد و هم‌خانه‌ی کیست  
باده‌ی لعل لبش کز لب من دور مباد  
راح روح که و پیمان‌ده پیمانه‌ی کیست  
دولت صحبت آن شمع سعادت پرتو  
باز پرسید خدا را که به پروانه‌ی کیست  
می‌دهد هر کسش افسونی و معلوم نشد  
که دل نازک او مایل افسانه‌ی کیست  
یارب آن شاهوش ماه رخ زهره جبین  
در یکتای که و گوهر یکدانه‌ی کیست  
گفتم آه از دل دیوانه‌ی حافظ بی تو  
زیر لب خنده‌زنان گفت که دیوانه‌ی کیست

چه و ته ییکی چووه مانگی من و یه کسالتی پره  
 دل له هیجرانی دهنالتی وه کو شمشالتی زپره  
 جامی کولمی که گلینهی رهشی دوو دیده می دا  
 به گومانم شهوی ره شخاله له قه دپالتی گپره  
 گهرچی مندالن و بوی شیری نه چوریت له دهم  
 دل له په یکانی موژۆلی خه تهر و زالتی، پپره  
 که ره می حاته می نه م شاره به نیو بانگه، به لام  
 بو غه ریبان له هه موو لایه ده لیتی سالتی قپره  
 جه وه هری فهردی ده می ئیوه ده لیلیکه ده لئی  
 مونگیری جه وه هری وا میتشکی له زوو خالتی سپره  
 موژده یان داوه ده چئی بو سه فهر و لیره وه دی  
 ئوغری خیره! به سه رفی دلی عه ودال و وپره  
 قورسه هه لگرتنی کئیوی غه می دووری به که سئی  
 مل وه کوو تاله ده زوو، دل وه کو بیژنگی شپره  
 مل که چی به ختی ره شی خۆم و شکۆی قاری نهوم  
 ههر که «کۆلیل» له کۆی جهوری خهت و خالتی خپره

ماهم این هفته برون رفت و به چشم سالی است  
 حال هجران تو چه دانی که چه مشکل حالی است  
 مردم دیده ز لطف رخ او در رخ او  
 عکس خود دید گمان برد که مشکین خالی است  
 می چکد شیر هنوز از لب همچون شکرش  
 گرچه در شیوه گری هر مژه اش قتالی است  
 ای که انگشت نمایی به کرم در همه شهر  
 وه که در کار غریبان عجت اهمالی است  
 بعد از اینم نبود شابه در جوهر فرد  
 که دهان تو در این نکته خوش استدلالی است  
 مژده دادند که بر ما گذری خواهی کرد  
 نیت خیر مگردان که مبارک فالی است  
 کوه اندوه فراق به چه حالت بکشد  
 حافظ خسته که از ناله تنش چون نالی است

کئی بی که له پینچ و خه می دوو زولفی ره شائین  
 نهو حلقه له دهور و بهری کئی داوی به لائین  
 چاوت که فریوی دلی هر گوشه نشینه  
 شوین که وتی تاوانی من و شیخ و مه لائین  
 جامیکه خودایی به به قین روومه تی روونت  
 نه لحه قوه کو جامی غزه تم خلّتی تیا نین  
 نیرگزه کو چاوت ده یه وئ ساحیر و مهس بی  
 دیده و سه ری به و هژیوه و زیر و به حیا نین  
 توخوا نه دی نهو زولفه مه قرتینه به میقرازا  
 نالینی دلتم شه و نیسه چنگاوشی با نین  
 تاریکه ده روونم و هره بنویننه شه می رووت!  
 بی تیوه که له م کۆپی حه ریفانه سه فائین  
 سه به رزیه تیماری غه ربیان له کن ئیمه  
 نه م ره سمه له نیو تیوه مه گهر گیانه ره وائین  
 پیم وت که ده چوو دویتنه عه سر جوانه وه فا که  
 فه رموی که هه لته کرد نه مه خۆ عه سری وه فائین  
 سه د پییری موغان ریبه ری دل بی وه کو تو وام  
 خالی نیسه هه رچی سه ره بی سیرپی خودائین  
 بۆ سه رزه نشی خه نجه ری چاوت دله نیشان  
 روستم سه به ری بۆ خه ته ری تیری قه زائین  
 میحرا به له بۆ زاهید و سوّفی خه می نه برۆت  
 کئی بی که له گوشه ی خه می تو دهس به دوعائین  
 نه ی په نجه به خوینی دلی «حافز» گوئی نه تلهس  
 شه رمت له خودا، غیره تی قورئان، چیه لائین  
 «کؤلیل» ی دهس و تیغته سه ر تا به قه ده م دل  
 شمشیری نه تو لایه قی هر بی سه ر و پائین

کس نیست که افتاده‌ی آن زلف دوتا نیست  
 در رهگذر کیست که دامی ز بلا نیست  
 چون چشم تو دل می‌برد از گوشه‌نشینان  
 همراه تو بودن گنه از جانب ما نیست  
 روی تو مگر آینه‌ی لطف الهی است  
 حقا که چنین است و در این روی و ریا نیست  
 نرگس طلبد شیوه‌ی چشم تو زهی چشم  
 مسکین خبرش از سر و در دیده حیا نیست  
 از بهر خدا زلف می‌پیرای که ما را  
 شب نیست که صد عربده با باد صبا نیست  
 بازآی که بی روی تو ای شمع دل افروز  
 در بزم حریفان اثر نور و صفا نیست  
 تیمار غریبان اثر ذکر جمیل است  
 جانما مگر این قاعده در شهر شما نیست  
 دی می‌شد و گفتم صنما عهد به جای آر  
 گفتا غلطی خواجه در این عهد وفا نیست  
 گر پیر مغان مرشد من شد چه تفاوت  
 در هیچ سری نیست که سری ز خدا نیست  
 عاشق چه کند گر نکشد بار ملامت  
 با هیچ دلاور سپر تیر قضا نیست  
 در صومعه‌ی زاهد و در خلوت صوفی  
 جز گوشه‌ی ابروی تو محراب دعا نیست  
 ای چنگ فروبرده به خون دل حافظ  
 فکرت مگر از غیرت قرآن و خدا نیست

هر به رووی ئیوه نه بی خه لکی دیه م وازر نین  
 غه یری توی تیا نییه دل چونکه له تو چاتر نین  
 وا له ئیحرامی ته و افولقه ده مت سه یلی سرشک  
 هر چهن ئاویتسه به خوینی جگهره و تاهیر نین  
 گیان هه تا عهرش به بالئی بفرئی بالئی ده که م  
 نه و مه لی وه حشیه گهر بوقه فه ست حازر نین  
 عاشقی رووتم و قه لبی له مسم پیشکه شی رووتم  
 کیسه خالی به نیساری زهر و زیو قادر نین  
 به ژنی سه رووتم ده سی ئاخر به ده س ئینیت که سنی  
 که و چانی نییه له شوینت و خوړاگر نین  
 دم نه دم چاکه له نه نفاسی دم و لئوی مه سیح  
 که له گیاندانه وه وه ک له علی نه تو ماهیر نین  
 من له کووره ی گری عه شقت قه و قه پ شاکر هه م  
 کامه ناکه س وتی به و داغه وه دل شاکر نین  
 هر هه وه ل زولفی په ریشانی نه تو م دیت، وتم  
 که په ریشانی ئه م خیله قه تی ئاخر نین  
 کامه دل وه ک دلی «حافز» نییه کولیلی نه تو  
 کئی سه ری خاتری ئیوه ی له دلا خاتر نین  
 نووری روخساری گه شت رووگه یی «کولیل» هه و به س  
 سوژده بهر له و گره گهر گاوره، کئی گاور نین؟!

مردم دیده‌ی ما جز به رخت ناظر نیست

دل سرگشته‌ی ما غیر تو را ذاکر نیست

اشکم احرام طواف حرمت می‌بندد

گرچه از خون دل ریش دمی طاهر نیست

بسته دام و قفس باد چو مرغ وحشی

طایر سدره اگر در طلبت طایر نیست

عاشق مفلس اگر قلب دلش کرد نثار

مکنش عیب که بر نقد روان قادر نیست

عاقبت دست بدان سرو بلندش برسد

هر که را در طلبت همت او قاصر نیست

از روان بخشی عیسی نزنم دم هرگز

زان که در روح‌فزایی چو لب ماهر نیست

من که در آتش سودای تو آهی نزنم

کی توان گفت که بر داغ دلم صابر نیست

روز اول که سر زلف تو دیدم گفتم

که پریشانی این سلسله را آخر نیست

سر پیوند تو تنها نه دل حافظ راست

کیست آن کش سر پیوند تو در خاطر نیست



چون رووالت بیسنه زاهید عاشق و شه‌یدا نییه  
 با بجاوئی گۆشتی مردوو چی ده‌پرسی وانییه  
 خیره بۆ نه‌هلی ته‌ریقه‌ت هر شتیکی بیته پیش  
 ئەم شه‌قامه هر که‌سی بگری له پئی گومرا نییه  
 شا، روخی سووتا به ناخی ناخی سه‌ربازی گه‌رووم  
 خۆ هه‌موو که‌یس شاره‌زا بۆ کیش و ماتی شانیه  
 پیم بلین ئەم میچه به‌رزهی پرگۆل و ساکاره چین  
 چۆنه وا به‌م رازه له‌م دونیا که‌سی زانا نییه  
 خوایه هر تو بئ نیاز و قادری، وه‌سفی چیه  
 بۆ برینی سه‌ختی ئەم خه‌لکه‌ت ده‌وایی وانییه  
 خواهنی دیوانمان میشکی حسابی پی نییه  
 مۆره‌که‌ی ئارمی فریوه، دل به‌ مۆری خوانیه  
 هر که‌ دئی ره‌یی به‌خیری! چی ده‌وئی بیژن بلیت  
 په‌رده‌دار و نازی ده‌رگاوان له ئەم ده‌رگانییه  
 کئی له‌ ده‌رکی ئه‌رکی مه‌بخانه، به‌ ک‌په‌نگه و حه‌ریف  
 مه‌یفرۆشی وه‌زنی سووکی خۆفرۆشی لانییه  
 قامه‌تی ئیمه‌ن دریتز و قۆل و بیفرمن، دنا  
 قه‌ت خه‌لاتی ئیوه بۆ به‌ژنی که‌سی کوتانییه  
 خۆم غولامی پیری مه‌بخانه‌م که‌ لوتفی دائمه  
 لوتفی شیخ و زاهید ئاخه‌ر گا هه‌یه و گاگانییه  
 هیممه‌ت و ته‌بعی بلیندم پتیه ژوورم بۆ چیه  
 باده تۆشی عاشقم «حافز»! زه‌رم سه‌ودانییه  
 بیت بلنی نیو بانگی «کۆلیل» ت له‌به‌ر چی ده‌رچوو  
 چونکه‌ عوودی عه‌شقی ئه‌و شه‌و سووتنی بیجانییه

زاهد ظاهرپرست از حال ما آگاه نیست  
 در حق ما هرچه گوید جای هیچ اکراه نیست  
 در طریقت هر چه پیش سالک آید خیر اوست  
 در صراط مستقیم ای دل کسی گمراه نیست  
 تا چه بازی رخ نماید بیدقی خواهیم راند  
 عرصه‌ی شطرنج رندان را مجال شاه نیست  
 چیست این سقف بلند ساده‌ی بسیار نقش  
 زین معما هیچ دانا در جهان آگاه نیست  
 این چه استغناست یا رب وین چه قادر حکمت است  
 کاین همه زخم نهان هست و مجال آه نیست  
 صاحب دیوان ما گویی نمی‌داند حساب  
 کاندرا این طغرا نشان حسبة الله نیست  
 هر که خواهد گویا و هر چه خواهد گو بگو  
 کبر و ناز و حاجب و دربان بدین درگاه نیست  
 بر در میخانه رفتن کار یک‌رنگان بود  
 خودفروشان را به کوی می فروشان راه نیست  
 هر چه هست از قامت ناسازبی اندام ماست  
 ورنه تشرف تو بر بالای کس کوتاه نیست  
 بنده‌ی پیر خراباتم که لطفش دایم است  
 ورنه لطف شیخ و زاهد گاه هست و گاه نیست  
 حافظ از بر صدر ننشیند ز عالی‌مشریبی ست  
 عاشق دردی کش اندر بند مال و جاه نیست

دهشتی نهوین بهرینه له بهندی کناره نین  
 ئەم دهشته غهیری گۆری گهلی دل په ژاره نین  
 پیروزه هەر دهقیقه که دهسپیری دل به عشق  
 ئەم کاره خیره، زوو به! دەمی نیستخاره نین  
 ساقی شەراب تیکه، به لۆمه‌ی عه‌قل نه‌گه‌ی!  
 چون له‌م ولاتی سه‌رمه‌ عه‌قل هیچ کاره نین  
 به‌و چاوه‌ مه‌سته‌ بیژه که خوین‌پژی تيمه کین  
 تازیزا جورمی هەر که‌س، له نه‌حسی هه‌ساره نین  
 هەر حه‌قی چاوی پاکه، بیننی هیلالی تو  
 هەر چاو، چاوی دیتنی ئەو ماهواره نین  
 شیوه‌ی ژیا‌نی ره‌ندی له‌به‌ر بگه‌ره چونکه ئەم  
 سامانه سه‌ربه‌مۆره به ره‌ندان غه‌واره نین  
 نه‌یوو گرین و شیوه‌نی «حافز» له تو نه‌سه‌ر  
 که‌متر دلته له نه‌سل و به‌ره‌ی به‌رده‌هاره نین  
 «کۆلیل»! کئی به‌سینه‌شل و نه‌رمه، دل په‌قه  
 شیرینه هەر که چه‌شنی روت‌ه‌ب، وایه، چاره نین

راهی ست راه عشق که هیچش کناره نیست  
 آن جا جز آن که جان بسپارند چاره نیست  
 هر گه که دل به عشق دهی خوش دمی بود  
 در کار خیر حاجت هیچ استخاره نیست  
 ما را ز منع عقل مترسان و می بیار  
 کان شحنه در ولایت ما هیچ کاره نیست  
 از چشم خود پیرس که ما را که می کشد  
 جانا گناه طالع و جرم ستاره نیست  
 او را به چشم پاک توان دید چون هلال  
 هر دیده جای جلوه‌ی آن ماه پاره نیست  
 فرصت شمر طریقه‌ی رندی که این نشان  
 چون راه گنج بر همه کس آشکاره نیست  
 نگرفت در تو گریه‌ی حافظ به هیچ رو  
 حیران آن دلم که کم از سنگ خاره نیست

عه‌شقی رووی ئیوه له مالتی نه‌زه‌رئ نین که نین  
 خاکی ریگه‌ت کلی چاوی به‌شه‌رئ نین که نین  
 خه‌لکی دل سه‌یری شه‌می روومه‌تی ره‌خشانته‌کا  
 رازی په‌نهانی که‌زیکه‌ت له سه‌رئ نین که نین  
 نه‌شکی من سووره به‌هۆی فیتنه‌گه‌ری زار و خه‌جَل  
 سه‌ر به‌ره‌و ژیری عه‌مه‌ل، خوین جگه‌رئ نین که نین  
 نه‌ک له داوینسی بێشخ، به‌نه‌سیمۆ گه‌ردئیی  
 په‌ر له سیلاوی دیه‌م ریگه‌زه‌رئ نین که نین  
 تاله‌هر جیگه‌ له زولفی ره‌شی تو‌باس نه‌بئ  
 وتووێژی من و شه‌وبا، سه‌حه‌رئ نین که نین  
 من له‌به‌ر به‌ختی ره‌شی خۆمه‌ده‌سووتیم ده‌نا  
 لوتفی تو‌ده‌ره‌قی هه‌ر ده‌ربه‌ده‌رئ، نین که نین  
 له مه‌ترسی ده‌می شیرینته‌ئهی که‌وسه‌ری ژین  
 نوقمی ناوی شه‌رم نه‌وپۆ، شه‌که‌رئ نین که نین  
 شه‌قلی نه‌شکاوه‌سه‌ و باسی دل‌م گه‌رچی له‌لای  
 کۆری ره‌ندان و حه‌ریفان، خه‌به‌رئ نین که نین  
 له‌ویاوانه‌ئوین راویه‌، که‌رویشکه‌پلینگ  
 وه‌ی له‌ئهم ریگه‌ که‌جیگه‌ی خه‌ته‌رئ نین که نین  
 چاومنه‌تباری کل‌هی خاکی ده‌ری تو‌یه‌که‌وا  
 تاسه‌خۆری دیه‌که‌م خاکی ده‌رئ نین که نین  
 هه‌ر نه‌وه‌ی ماوه‌له‌شم بێتییه‌گو‌یزیکه‌وه‌سووک  
 چونکه‌جیژوانی غه‌م و هه‌ر که‌سه‌رئ نین که نین  
 گه‌رچی «حافز» له‌ده‌ست خوین له‌دلن، خۆم و خودام  
 هه‌ر له‌سه‌ر تا‌قه‌ده‌مت هه‌ر هونه‌رئ نین که نین  
 سه‌روی «کۆلیل»ی و نازادییه‌باره‌و سه‌مه‌رت  
 عاشقی به‌ره‌می تو‌ده‌ربه‌ده‌رئ نین که نین

روشن از پرتو رویت نظری نیست که نیست  
منت خاک درت بر بصری نیست که نیست  
ناظر روی تو صاحب نظرانند آری  
سر گیسوی تو در هیچ سری نیست که نیست  
اشک غماز من از سرخ بر آمد چه عجب  
خجل از کرده ی خود پرده دری نیست که نیست  
تابه دامن ننشیند ز نسیمش گردی  
سیل خیز از نظرم رهگذری نیست که نیست  
تادم از شام سر زلف تو هر جا نزنند  
با صبا گفت و شنیدم سحری نیست که نیست  
من از این طالع شوریده برنجم ورنی  
بهره مند از سر کویت دگری نیست که نیست  
از حیای لب شیرین تو ای چشمه ی نوش  
غرق آب و عرق اکنون شکری نیست که نیست  
مصلحت نیست که از پرده برون افتد راز  
ورنه در مجلس رندان خبری نیست که نیست  
شیر در بادیه ی عشق تو روباه شود  
آه از این راه که در وی خطری نیست که نیست  
آب چشمم که بر او منت خاک درخوست  
زیر صد منت او خاک دری نیست که نیست  
از وجودم قدری نام و نشان هست که هست  
ورنه از ضعف در آنجا اثری نیست که نیست  
غیر از این نکته که حافظ ز تو ناخشنود است  
در سراپای وجودت هنری نیست که نیست

به ره می بوون و خولی توپی زه مان نهونه نیسه  
 زوو به مهی بیسه! که بریاری جه مان نهونه نیسه  
 گیان و دل بویه درا پیشکشی گیانان بکری  
 چونکه خالی له مه، روتبهی دل و گیان نهونه نیسه  
 سیتهری سیدره و تووبا، له سهرت بی به منهت  
 ژیری نهو سایه مه چۆ سه روی ره وان! نهونه نیسه  
 ناز و نیعمهت چیه گهر خوینی دل و گیانی دهوی  
 دل نه بی نرخیی گول و باخی جه مان، نهونه نیسه  
 کورته چون ژینت و مه ودا نیسه دل شا به ده می!  
 نه سپی غم زین مه که! مه یدانن ژیان نهونه نیسه  
 ساقیا فرسه ته توفانی نه جهل و له که میسن  
 تیکه مهی! دهر فتهی لیتو تا به زمان نهونه نیسه  
 خیره تی حق له ریا توور په زاهید به سهرت  
 خانه قا به بینی هتا دهیری موغان نهونه نیسه  
 روومه تی زهر د و ته لایی هونه ری دهر دی دلّه  
 به روالهت نه سه ری شهرح و به بیان نهونه نیسه  
 ناوی چاکه ی چووه «حافز» به هه موو لایه به لام  
 رهنده نهو، دهر به سی قازانج و زیان نهونه نیسه  
 خووشه رسوایی «کولیل» به هوی عه شقی نیگار  
 شوهر تی شاعر و غزه ل، نام و نیشان، نهونه نیسه

حاصل کار گه کون و مکان این همه نیست  
باده پیش آر که اسباب جهان این همه نیست  
از دل و جان شرف صحبت جانان غرض است  
غرض این است و گرنه دل و جان این همه نیست  
منت سدره و طوبی ز پی سایه مکش  
که چو خوش بنگری ای سرو روان این همه نیست  
دولت آن است که بی خون دل آید به کنار  
ورنه با سعی و عمل باغ جنان این همه نیست  
پنج روزی که در این مرحله مهلت داری  
خوش بیاسای زمانی که زمان این همه نیست  
بر لب بحر فنا منتظریم ای ساقی  
فرصتی دان که ز لب تا به دهان این همه نیست  
زاهد ایمن مشو از بازی غیرت زنهار  
که ره از صومعه تا دیر مغان این همه نیست  
دردمندی من سوخته زار و نزار  
ظاهراً حاجت تقریر و بیان این همه نیست  
نام حافظ رقم نیک پذیرفت ولی  
پیش رندان رقم سود و زیان این همه نیست



خهوی نهو نیرگزه قه ترانته بئ شت نییه خو

پتیچی نهو په رچه مه په خشانته بئ شت نییه خو

ده تکا شیر له نهو لیوه، وتوومانه که ئهم

شه کری ده ورائی نمه کدانته، بئ شت نییه خو

پر تمهن بیت! ده زانم که له نیو قه ئوسی برؤ

تیری نهو نه شتیری موژگانته بئ شت نییه خو

تیکلاوی به غه می دووری و قهیرانی فیراق

نهی دل! ئهم شیوه ن و گریانته بئ شت نییه خو

دویننه شه و سروه له کوی یاره وه گولزاری هه ژاند

نهی گول! نهو بیتخه درینانته بئ شت نییه خو

دل ده شاریتته وه گهرچی غه می عه شقی له م و له و

«حافز» ئهم ریژنه یی چاوانته بئ شت نییه خو

دیده تاریکه له دین هه ر وه کو «کولیل» نه لیت

تیشکی نهو روومه ته ره خشانته بئ شت نییه خو

خواب آن نرگس فتان تو بی چیزی نیست  
 تاب آن زلف پریشان تو بی چیزی نیست  
 از لب شیر روان بود که من می گفتم  
 این شکر گرد نمکدان تو بی چیزی نیست  
 جان درازی تو ببادا که یقین می دانم  
 در کمان ناوک مژگان تو بی چیزی نیست  
 مبتلایی به غم محنت و اندوه فراق  
 ای دل این ناله و افغان تو بی چیزی نیست  
 دوش باد از سر کویش به گلستان بگذشت  
 ای گل این چاک گریبان تو بی چیزی نیست  
 درد عشق ار چه دل از خلق نهان می دارد  
 حافظ این دیده ی گریان تو بی چیزی نیست

سه‌رای ئیوه نه‌بی بۆ سه‌رم سه‌رایین نین  
 له‌عاله‌ما مه‌گه‌رم ده‌رکی تو‌په‌نایین نین  
 که‌دژ، به‌تیغه‌وه‌هه‌لمه‌ت ئه‌دا، سپه‌ر ناده‌م  
 که‌تیغی ئیمه‌مه‌گه‌ر ناله‌نال و وایین نین  
 چلۆن له‌مه‌یکه‌ده‌روو وه‌ربگێرم ئاخه‌ر بۆ؟  
 که‌چاترم له‌جه‌هان هیه‌چ داب و رایین نین  
 زه‌مانه‌ئاگر ئه‌دا گه‌ر له‌خه‌رمه‌نی ژینم  
 گرینگ بۆ ئه‌وه، بۆ من پڕووشه‌کایین نین  
 غولامی نیرگزی پڕ سیحری ئه‌و به‌ژن سه‌وزه‌م  
 هه‌ر ئه‌ونه‌مه‌سته‌که‌هیچی به‌که‌س نیگایین نین  
 به‌مه‌یلی خۆ بکه‌به‌و مه‌رجه‌که‌س نه‌په‌نجینی  
 به‌شه‌رعی ئیمه‌که‌سه‌ر له‌م گونا‌گونایین نین  
 ره‌مۆک وامه‌به‌ئهی حاکی و لاتی جه‌مال!  
 که‌نه‌بوه‌ریگه‌نشینن که‌بۆ رجایین نین  
 به‌هه‌ر ته‌ره‌ف که‌ده‌بینم له‌ریگه‌ما داوه  
 له‌پێچی زولفی ره‌شی چاترم په‌نایین نین  
 ئه‌وینی دل مه‌ده «حافز»! به‌هه‌ر خه‌ت و خالین  
 که‌کاری دل‌به‌ری ئاخه‌ر به‌هه‌ر سیایین نین  
 له‌سیحری چاوی ده‌مه‌ق ما، سه‌ری گه‌لن زانا  
 «عومه‌ر» به‌ساحیری واه‌سه‌ر بدا خه‌تایین نین

جز آستان توأم در جهان پناهی نیست  
سر مرا بجز این در حواله گاهی نیست  
عدو چو تیغ کشد من سپریندانم  
که تیغ ما بجز از ناله‌ای و آهی نیست  
چرا ز کوی خرابات روی برتابم  
کزین به هم به جهان هیچ رسم و راهی نیست  
زمانه گر بزند آتشم به خرمن عمر  
بگو بسوز که بر من به برگ گاهی نیست  
غلام نرگس جمّاش آن سهی سرورم  
که از شراب غرورش به کس نگاهی نیست  
مباش در پی آزار و هرچه خواهی کن  
که در شریعت ما غیر از این گناهی نیست  
عنان کشیده روای پادشاه کشور حسن  
که نیست بر سر راهی که دادخواهی نیست  
چنین که از همه سو دام راه می‌بینم  
به از حمایت زلفش مرا پناهی نیست  
خزینهی دل حافظ به زلف و خال مده  
که کارهای چنین حد هر سیاهی نیست

بولبولتی بهرگی گولتیکی ئال و کالی بوو له زار  
 دهم له گه ل یارا له نیو دهم بوو که چی گریان و زار  
 پیم وت ناخر خو به کامی دل گه یشتی، ناله چین؟  
 پیتی وتم بو حه زره تی یاره و گروی شهوقی دیار  
 گهر به من رازی نه بوو ته شریفی چوو چارم چیه  
 نهو که سولتانی به هاره و عاره خوی بینیتته خوار  
 که ی نیاز و نازی من که ی؟ هاوترازی روی گولته  
 خوش به حالی نهو که سه ی دلگیره لا ههستی نیگار  
 سا وهرن! با خو به قوربانی هونه رمه ندی بکه یین  
 سووری په ر گاریکی، نه م نه خش و نیگاره ی خسته کار  
 ریپه وی پیری نهو یین ترسی له رسوایی نیسه  
 شیخی سه نعان خه رقه ده فروشن به جامی چاوی یار  
 کاتی نهو ده رویشه شیرین کاته شیرین بی! که پاک  
 وه ک مه له ک ههر یار یاری بوو له نیو خیتلی نه یار  
 ئاوی چاوی «حافز» ی عاشق له کۆشکی دلبره را  
 عه یینی نهو چۆمه ی له ژیر باخی به هه شتا دیتته خوار  
 عاده تی به ختم وه ها بوو قهت له گه لمارا نه یین  
 چۆن ده گا «کۆلیل» ی پیخاوس به ئیوه ی شاسوار؟

بلبلی برگ گلی خوش رنگ در منقار داشت  
 وندر آن برگ و نوا خوش ناله های زار داشت  
 گفتمش در عین وصل این ناله و فریاد چیست  
 گفت ما را جلوه‌ی معشوق در این کار داشت  
 یار اگر نشست با ما نیست جای اعتراض  
 پادشاهی کامران بود از گدایی عار داشت  
 در نمی‌گیرد نیاز و ناز ما با حسن دوست  
 خرم آن کز نازنینان بخت برخوردار داشت  
 خیز تا بر کلک آن نقاش جان افشان کنیم  
 کاین همه نقش عجب در گردش پرگار داشت  
 گر مرید راه عشقی فکر بدنمایی مکن  
 شیخ صنعان خرقة رهن خانه‌ی خمار داشت  
 وقت آن شیرین قلندر خوش که در اطوار سیر  
 ذکر تسبیح ملک در حلقه‌ی زنار داشت  
 چشم حافظ زیر بام قصر آن حوری سرشت  
 شیوه‌ی جنات تجری تحتها الأنهار داشت

ئادیتە یار قەستی مە گەر هەر ستم نه‌بوو  
 عەهدی شکان و بۆ غەمی ئیمەیشی غەم نه‌بوو  
 لئی مە گره‌ خوایه‌ گەرچی سەری کۆتری دلئی  
 هەلکەند و حورمەتیکئی به‌ ته‌یری حەرەم نه‌بوو  
 به‌ختی نه‌یاری خۆمه‌ جه‌فاکاره‌ وه‌رنه‌ یار  
 حاشای قەت له‌ داب و نه‌ریتی که‌رەم نه‌بوو  
 به‌م حاله‌ شو ئه‌وه‌ی که‌ نه‌بێ مەست و په‌ستی ئه‌و  
 هەر جینگه‌ چوو له‌ چاوی که‌سێ موحتەرەم نه‌بوو  
 مە یگێر باده‌ بیتنه‌ به‌ دارۆغە بیژە با  
 به‌ر گر نه‌بێ! که‌ جامی جه‌می وایه‌ جه‌م نه‌بوو  
 سۆفی که‌ ریتی نه‌برده‌ حەریمی جه‌نابی تو  
 چی چۆلی ئه‌و هه‌زاره‌ بری هەر حەرەم نه‌بوو  
 بر فینه‌ گۆی به‌یان و غه‌زه‌! «حافز»! په‌قیب  
 نه‌ک هەر هونەر نه‌داره‌ خه‌به‌ردار هەم نه‌بوو  
 ساقی شه‌راب تیکه‌! نه‌ بۆ مودده‌عی، که‌ ئه‌و  
 «کۆلیل» و شیتی پینچی خەمی زولفی شه‌م نه‌بوو



دیدی که یار جز سر جور و ستم نداشت

بشکست عهد و ز غم ما هیچ غم نداشت

یارب مگیرش ارچه دل چون کبوترم

افکند و کشت و عزت صید حرم نداشت

بر من جفا ز بخت من آمد و گرنه یار

حاشا که رسم لطف و طریق کرم نداشت

با این همه هر آن که نه خواری کشید از او

هر جا که رفت هیچ کسش محترم نداشت

ساقی بیار باده و با محتسب بگو

انکار ما مکن که چنین جام جم نداشت

هر راهرو که ره به حریم درش نبرد

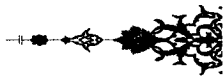
مسکین برید وادی و ره در حرم نداشت

حافظ ببر تو گوی فصاحت که مدعی

هیچش هنر نبود و خبر نیز هم نداشت



شنه‌ی نه‌سیمی به‌هه‌شتی که دئی له ده‌شتی به‌هار  
 من و هه‌تاوی مه‌ی و چاوی پر له نازی نیگار  
 هه‌ژار چوونی نه‌بیی مافی سه‌لته‌ننه‌ت نه‌ووړو  
 له ژوووری خپوه‌تی هه‌وره‌و له ژیری فه‌رشی به‌هار  
 به‌باخی جه‌ننه‌تی ناده‌م به‌هه‌شتی نه‌غدی ژیان  
 چه‌مه‌ن چه‌کایه‌تی مانگی گولائی سه‌وزه له زار  
 دل‌ئاوه‌دان که به‌مه‌ی! چون جه‌هانی کاول‌بوو  
 گه‌ره‌کیه‌ خاکی سه‌ر و پین بکا به‌خشتی ته‌لار  
 له دژ وه‌فامه‌که داوا! که روشنی نادا  
 شه‌می که‌نیسه، به‌مزگه‌وتی دل‌له شه‌وار  
 مه‌لامه‌تی منی مه‌س، که‌ی ره‌وا به‌تومه‌تی تون  
 به‌کی درا‌خه‌به‌ری سه‌رنویشت و ده‌سخه‌تی یار؟  
 بچو له‌گه‌ل له‌شی بی‌گیانی «خاجه» تا‌قه‌بران  
 که نه‌هلی جه‌ننه‌ته هه‌رچه‌ن گوناحی زوره‌هه‌ژار  
 خه‌تای بی‌حه‌دی «کولیل» نا‌گه‌یی به‌عه‌تای  
 ده‌لالی تیمه، که چه‌شنی به‌هاره‌بو گول و خار



کنون که می‌دمد از بوستان نسیم بهشت  
من و شراب فرح بخش و یار حور سرشت  
گدا چرا نزند لاف سلطنت امروز  
که خیمه سایه‌ی ابر است و بزمگه لب کشت  
چمن حکایت اردیبهشت می‌گوید  
نه عاقل است که نسیه خرید و نقد بهشت  
به می‌عمارت دل کن که این جهان خراب  
بر آن سراسر است که از خاک ما بسازد خشت  
و فامجوی ز دشمن که پرتوی ندهد  
چو شمع صومعه افروزی از چراغ کنشت  
مکن به نامه سیاهی ملامت من مست  
که آگه است که تقدیر بر سرش چه نوشت  
قدم دریغ مدار از جنازه‌ی حافظ  
که گرچه غرق گناه است می‌رود به بهشت

پاکبازی نه‌گه سوّفی! زه‌می رهندان چه‌به‌له  
 تو به‌هه‌شتی به‌ا جه‌حانم به‌شی گهند و ده‌غه‌له  
 ئیوه چا بن من نه‌گه‌ر سوک و چرووک و گه‌نه‌لم  
 ده‌غلّ و خهرمانی فه‌لا به‌ره‌می تووی هه‌وه‌له  
 هه‌ر که‌سین عاشقی یاره له هه‌موو شوینّ و مه‌قام  
 چ له مزگه‌وت و کلیسا، چ بزان و چ هه‌له  
 سه‌ری دلّ سوژده‌به‌ری خشتی ده‌ری مه‌یکه‌ده‌یه  
 تینه‌گا بیت و ره‌قیب نه‌م و ته، میتشکی پنه‌له  
 له سه‌رم ده‌رمه که هیوا به‌شنه‌ی لوتفی قه‌دیم  
 تو که بین‌زه‌ینی مه‌لّی کئی په‌رییه و کئی چه‌قه‌له  
 نه‌خه‌تاباری هه‌وه‌لّ منم و نه‌ئه‌و توّله‌گره  
 له‌م له‌ده‌سدان و به‌ده‌سکه‌وته، بایم نه‌وه‌له  
 «حافز»! روژی مهرگ جامه‌شهرابیی خه‌یه ده‌س  
 له‌خه‌راباته‌وه‌ده‌تباته‌به‌هه‌شت نه‌و عه‌مه‌له  
 با بلّیم کامه‌به‌هه‌شتی دلّی «کولیل»ی منه  
 به‌ژن و چاوی که‌ژه‌لّ و عه‌تر و به‌هار و غه‌زه‌له

عیب رندان مکن ای زاهد پاکیزه سرشت  
 که گناه دگران بر تو نخواهند نوشت  
 من اگر نیکم و گریبد، تو برو خود را باش  
 هر کسی آن درود عاقبت کار که کشت  
 همه کس طالب یارند چه هشیار و چه مست  
 همه جا خانه‌ی عشق است چه مسجد چه کنشت  
 سر تسلیم من و خشت در میکده‌ها  
 مدعی گر نکند فهم سخن گو سرو خشت  
 ناامیدم مکن از سابقه‌ی لطف ازل  
 تو پس پرده چه دانی که که خوب است و که زشت  
 نه من از پرده‌ی تقوا به در افتادم و بس  
 پدرم نیز بهشت ابد از دست بهشت  
 حافظا روز اجل گسر به کف آری جامی  
 یکسر از کوی خرابات برنندت به بهشت

بولبولی سووره گولتکی له سهحر واده دووان  
 ناز مه فرۆشه! به ئەم باخه دهلتین باخی ژووان  
 پیکه نی گول وتی ههروایه که فهرموت، به لام  
 کامه عاشق به قسهی تالی وه یاری دووان؟!  
 تاله مل کیژی مژۆلت نه کهی ئەسرینی شهوهق  
 دەس له مل کیژی رهز و ماچی بزهی له علی کووان؟  
 تا قیامهت نه چه شی بۆنی هه ناسه ی گولی ناز!  
 هه رکه خۆلی ده ری مه یخانه نه لیسێ به ژووان  
 چوومه نیو باخی ئیره م دوینه شهوئ دیم که لهوئ  
 سومبول و زولفی له گه ل سروه یه کیکن نه دووان  
 پیموت ئە ی په یکی جه م و ته ختی! سوله یمان له کوئین؟  
 سه د مغابن وتی ئەم چه رخه نه وانیشی چووان  
 ئەم قسه و باسته ساقی به سه، بۆم تیکه شه راب!  
 واعیز نه ورۆ له وتارا گری عه شقی ده نووان  
 نو قمی ئەسرینییه سه بر و خیره دی «حافز» ی زار  
 به حری سووری بووه دژمن گولی ئەسراری رووان  
 خۆش له گه ل میگه لی عه شقی دلێ ناشادییه شیخ  
 بۆیه «کولیل» به دل بۆ غه می تۆ بوو به شووان



صبحدم مرغ چمن با گل نوخاسته گفت  
ناز کم کن که در این باغ بسی چون تو شکفت  
گل بخندید که از راست نرنجیم ولی  
هیچ عاشق سخن سخت به معشوق نگفت  
گر طمع داری از آن جام مرصع می لعل  
ای بسا دُر که به نوک مژغات باید سفت  
تا ابد بوی محبت به مشامش نرسد  
هر که خاک در میخانه به رخساره نرفت  
در گلستان ارم دوش چو از لطف هوا  
زلف سنبل به نسیم سحری می آشت  
گفتم ای مسند جم جام جهان بینت کو  
گفت افسوس که آن دولت بیدار بخت  
سخن عشق نه آن است که آید به زبان  
ساقیا می ده و کوتاه کن این گفت و شنفت  
اشک حافظ خرد و صبر به دریا انداخت  
چه کنی سوز غم عشق نیارست نهفت

نه و شوخی پهری روومه ته چی بوو که وه ها چوو  
 ناخو که خه تاي ئيمه بو يا نهو به خه تا چوو؟  
 بيليله يی دوو دیده هه تا چوو له نه زه رما  
 بۆم نايه بلایم چاوی سهرم چی به سه را چوو  
 دویشه و به دلای شهم نه چو به و سۆزی ده روونه ی  
 نهو دوو که ل و سووتانه به ناخی جیگه را چوو  
 په رزین له روخی ئیوه، له روخی چه می (سیروان)  
 لیلای سرشکم وه کو توفانی فه نا چوو  
 که و توومه ته جی تا غه می دووریته له گیانم  
 مردم له بهر نه م ده رده، له دهس چاره دهوا چوو  
 تا سهر وتی دؤعا بکه دل بیته وه گاههس  
 عومر یکه که عومرم سه روکاری به دوعا چوو  
 روو گهی دلای حاجی چوو، ئیحرامی چ پۆشین  
 بۆ مهروه هه را کردنی چیمانته؟! سه فا چوو  
 دوکتور که دهسی نا له دلیم دوی وتی سه د حه یف  
 نه م ده رده دلای ئیوه له قانونی شفا چوو  
 «حافز» به ته ما ما، قه ده منی هه لگره بۆ لای  
 ها وه خته خه بهر بی که به ره و مالتی به قا چوو  
 چون عاقیبه تی مردنه «کۆلیل»! هه موو کهس  
 خوژگه م به که سنی سه ر به غه می عه هد و وه فا چوو



آن ترک پری چهره که دوش از بر ما رفت  
آیا چه خطا دید که از راه خطا رفت  
تا رفت مرا از نظر آن چشم جهان‌بین  
کس واقف ما نیست که از دیده چه‌ها رفت  
بر شمع نرفت از گذر آتش دل دوش  
آن دود که از سوز جگر بر سر ما رفت  
دور از رخ تو دم به دم از گوشه‌ی چشم  
سیلاب سرشک آمد و طوفان بلا رفت  
از پای فتادیم چو آمد غم هجران  
در درد بمردیم چو از دست دوا رفت  
دل گفت وصالش به دعا باز توان یافت  
عمری ست که عمرم همه در کار دعا رفت  
احرام چه بندیم چو آن قبله نه اینجاست  
در سعی چه کوشیم چو از مروه صفا رفت  
دی گفت طیب از سر حسرت چو مرا دید  
هیئات که رنج تو ز قانون شفا رفت  
ای دوست به پرسیدن حافظ قدمی نه  
زان پیش که گویند که از دار فنا رفت



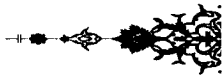
گەر له دهستی خالی میشکینت خه تاین بوون، بوون  
 یاله جهوری زولفی پرچینت جه فاین بوون، بوون  
 عشق نه گەر خهرمانی ههستیشم بسووتینچی چ بوو  
 جهوری سولتانی دهرن گەر بۆ گه داین بوون، بوون  
 من وهفاداری نهوینی بی غهل و خهوشی نه تۆم  
 جامه کهت یینا جه فاکانت سه فاین بوون، بوون  
 کتیوی سه برن دل له ژیر باری گرانی ئیوه دا  
 گەر مه لولت کردبی یا هر گونای بی بوون، بوون  
 یا نه گەر له رزی غه می نازت هه لئی چۆقاندوم  
 یاله نیوانی «مه م» و «زین» دا هه رای بی بوون، بوون  
 ناحه زان هه رچه نده به یینی به یینی شیوانین به لام  
 گەر له کۆری ئیمه یاران ناره وای بی بوون، بوون  
 عه ییی «حافز» با نه لئی واعیز له مزگه وتی که چوو  
 دل نه چیری راوی نه و زووتر که رای بی بوون، بوون  
 گۆچی شیر خیرهت و عشقم وه کوو «کۆلیل» نه لیم:  
 مه شقی ترس و قین له گویمه سوو که بای بی بوون، بوون

گر ز دست زلف مشکینت خطایی رفت رفت  
ور ز هندوی شما بر ما جفایی رفت رفت  
برق عشق از خرمن پشمینه پوشی سوخت سوخت  
جور شاه کامران گر بر گدایی رفت رفت  
در طریقت رنجش خاطر نباشد می بیار  
هر کدورت را که بینی چون صفایی رفت رفت  
عشقبازی را تحمل باید ای دل پای دار  
گر ملالی بود بود و گر خطایی رفت رفت  
گر دلی از غمزه‌ی دلدار باری برد برد  
ور میان جان و جانان ماجرای رفت رفت  
از سخن چینان ملالت‌ها پدید آمد ولی  
گر میان همشینیان ناسزایی رفت رفت  
عیب حافظ گو مکن واعظ که رفت از خانقاه  
پای آزادی چه بندی گر به جایی رفت رفت

ساقی شهراب تیکه! که مانگی (سیام) چوو  
 جامم ده بین که دهره تی خیلی عهوام چوو  
 چون کات خۆشه و یسه وهرن تۆله که یسه وه  
 عومری که بی که نین و بزهی لئوی جام چوو  
 بهو شیوه سه رخۆشم که نه زانم به کوی خه یال  
 کنی هات نیتوه پرۆژ و دهمه و شام کام چوو  
 به لکوو بگا به دهستی دلم، جامی ههستی تو  
 شه و تا سه حهر له مه یکه ده تیری رجام چوو  
 دل مردبوو دوباره ژبانی له بهر کرا  
 تا بۆی نه سیمی باده به گیانی مه شام چوو  
 زاهد به هۆی ریا بو سلامت نه چوو به ری  
 زاننا له بهر نیازی به (دارالسلام) چوو  
 نه غدی دلم نه دا به شهرابی حه لالی یار  
 رووکesh بو زیبری ئیمه که وا بو حهرام چوو  
 تا که ی به سۆزی تۆبه بسو وتم له گوینی عوود  
 مه ی بینه! چون ته من به خه یالاتی خام چوو  
 سا بهس بکن نه سیحه تی «حافز» که چۆله ری  
 له و گوم بووه ی شهرابی مورادی به کام چوو  
 سۆفی وتی «عومهر»! وهره بو خانه قا، وتم  
 بو چوونی تو نه چووم و حزی خانه قام چوو

ساقی بیار باده که ماه صیام رفت  
 در ده قدح که موسم ناموس و نام رفت  
 وقت عزیز رفت بیا تا قضا کنیم  
 عمری که بی حضور صراحی و جام رفت  
 مستم کن آن چنان که ندانم ز بیخودی  
 در عرصه‌ی خیال که آمد کدام رفت  
 بر بوی آن که جرعه‌ی جامت به ما رسد  
 در مصطبه دعای تو هر صبح و شام رفت  
 دل را که مرده بود حیاتی به جان رسید  
 تا بویی از نسیم می‌اش در مشام رفت  
 زاهد غرور داشت سلامت نبرد راه  
 رند از ره نیاز به دارالسلام رفت  
 نقد دلی که بود مرا صرف باده شد  
 در تاب توبه چند توان سوخت همچو عود  
 می‌ده که عمر در سر سودای خام رفت  
 دیگر مکن نصیحت حافظ که ره نیافت  
 گمگشته‌ای که باده‌ی نابش به کام رفت

نه‌مچه‌شی حه‌یف شه‌رابی له گولتی زاری و چوو  
 نه‌بو دل پر له دیاری شه‌می روخساری و چوو  
 له گه‌ل ئیمه‌ی وه کو بیژی فره دژواره ژیان  
 توژی پایم نه‌شکان، به‌ستی بنه و باری و چوو  
 فاتحه و زیکری یه‌مانیم به ئیخلاسه‌وه خویند  
 به‌لکو ته‌شریفی نه‌چی هیچ نه‌بوو چاری و چوو  
 فیلی لی کردم نه‌وه‌ی پیمی ده‌وت لی‌ره‌وه دئ  
 دیته چۆن که‌وتمه نیتو داوی فریوکاری و چوو؟  
 نه‌وه له نیتو باخی جه‌مالا ده‌گه‌را و ئیمه له دوی  
 نه‌یچنی که‌س گولته‌ماچیک له گولتزاری و چوو  
 چه‌شنی «حافز» گک شه‌وی شیوه‌ن و زاریمه که حه‌یف  
 نه‌گه‌یشتم به وه‌داعی، منی زاماری و چوو  
 سه‌ر وتی سه‌بره ده‌وا بو دلی «کولیل»، که‌چی  
 دل وتی سه‌ر نییه‌حالی له نه‌وینداری و چوو



شربتی از لب لعلش نچشیدیم و برفت  
روی مه پیکر او سیر ندیدیم و برفت  
گویی از صحبت ما نیک به تنگ آمده بود  
بار بربست و به گردش نرسیدیم و برفت  
بس که ما فاتحه و حرز یمانی خواندیم  
وز پیاپی اش سوره‌ی اخلاص دمیدیم و برفت  
عشوه دادند که بر ما گذری خواهی کرد  
دیدی آخر که چنین عشوه خریدیم و برفت  
شد چمان در چمن حسن و لطافت لیکن  
در گلستان وصالش نچمیدیم و برفت  
همچو حافظ همه شب ناله و زاری کردیم  
کای دریغا به وداعش نرسیدیم و برفت

مه یگیر موژده بی که نهوین کولمی خسته دهر  
 شهوقی شه می له خه لوه تی یارانہ شوعله وهر  
 نهو مزمه سهر کراوه گری خۆش تری نوواند  
 نه م پیهره هانه رهنگی شهواری درا به سهر  
 نازی وه ها به موفتی نیشان دا له خسته چوو  
 لوتفی به دۆس نهوین بو که دژ ترسی که و ته بهر  
 هه بهی له نهو عیباره ته سیحراوییهی دهمت!  
 یه ک پسته چۆن کراوه به کانی قهن و شه کهر  
 باری غه می که خاتری ئیمه ی شه کهت نه کرد  
 عیساده می گه یشته و غه می دهر پهرانه دهر  
 نهو قامه ته ی که نازی له سهر مانگ و خۆر نه کرد  
 تا دیتی به ژنی ئیوه سهری شهرمی خسته بهر  
 نه م عه شقه چه رخی هه و گومه زی پر له ناله کرد  
 ساویلکه کورت بیسه که گرتوو به موخته سهر  
 سیحری به بیان له کی وه به «حافز» درا که بهخت  
 وه ک چاوه زار شیعی نهوی گرتنه بهرگی زهر  
 چاوی سه حهر که روونه وه کوو بهختی دل بهران  
 مومی شکۆی به یانی غه زه ل بیژی وه ک «عومه ر»

ساقی بیا که یار ز رخ پرده بر گرفت  
 کار چراغ خلوتیان باز در گرفت  
 آن شمع سرگرفته دگر چهره بر فروخت  
 وین پیر سالخورده جوانی ز سر گرفت  
 آن عشوه داد عشق که مفتی ز ره برفت  
 وان لطف کرد دوست که دشمن حذر گرفت  
 زنهار از آن عبارت شیرین دل فریب  
 گویی که پسته‌ی تو سخن در شکر گرفت  
 بار غمی که خاطر ما خسته کرده بود  
 عیسی دمی خدا بفرستاد و برگرفت  
 هر سروقد که بر مه و خور حسن می فروخت  
 چون تو در آمدی پی کاری دگر گرفت  
 زین قصه هفت گنبد افلاک پر صداست  
 کوتاه نظر بین که سخن مختصر گرفت  
 حافظ تو این سخن ز که آموختی که بخت  
 تعویذ کرد شعر تو را و به زر گرفت



په یمانی کولم و ایوی شرینت جه هانی گرت  
 وه ک یه کیه تی ولاتی له دهس دژمنانی گرت  
 شه م ویستی رازی خه لوه نشینان بلتی به لام  
 شوکری خودا زمانی قسه ی لالمانی گرت  
 نه و ناگره ی نهینه له نه م سینه، خور فه قهت  
 یه ک ژبله مؤ پزیسکه که حه و ناسمانی گرت  
 تا خونچه ویستی لافی ده مت لی بدا، سه با  
 خوستی بری که خستی به مستی دووانی گرت  
 په پ گاری دل له ده ور و خولی خو، له غه م که نار  
 ده وران به جه غزی خست و به نوخته ی میانی گرت  
 نه و روزه شه وقی باده دلی سووت و خه رمه نم  
 وا گر شه یی له کولمی گه روی جامه کانی گرت  
 هه ر نه مه چاکه ییخه ته کان بچمه مه یکده  
 چون گه رد و خاک ی فیتنه سه راپا زه مانی گرت  
 مه ی خو! که هه ر که ژین و سه ره نجامی کاری دی  
 سوو کتی له غه م ده رات و له کووپه ی گرانی گرت  
 به رگی گولان به خوینی شه قایه ق شه لال و سوور  
 هه ر که س که ژیره، جامی وه کوو نه ر خه وانی گرت  
 ناوی ژیا نه «خاجه»! ده چور پی له شیعی ری تو  
 گیانی حه سووده عه یی له چه شمه ی ره وانی گرت  
 «کزیل» به رقی نه زمی سه حه ر گرت ه چ باخی؟  
 بی شک به عه شقی ئیوه له باخی به یانی گرت

حسنت به اتفاق ملاحت جهان گرفت  
آری به اتفاق جهان می توان گرفت  
افشای راز خلوتیان خواست کرد شمع  
شکر خدا که سر دلش در زبان گرفت  
زین آتش نهفته که در سینه‌ی من است  
خورشید شعله‌ای ست که در آسمان گرفت  
می خواست گل که دم زند از رنگ و بوی دوست  
از غیرت صبا نفسش در دهان گرفت  
آسوده بر کنار چو پرگار می شدم  
دوران چو نقطه‌ی عاقبتم در میان گرفت  
آن روز شوق ساغر می خرمم بسوخت  
کآتش ز عکس عارض ساقی در آن گرفت  
خواهم شدن به کوی مغان آستین فشان  
زین فتنه‌ها که دامن آخر زمان گرفت  
می خور که هر که آخر کار جهان بدید  
از غم سبک برآمد و رطل گران گرفت  
بر برگ گل به خون شقایق نوشته‌اند  
کان کس که پخته شد می چون ارغوان گرفت  
حافظ چو آب لطف ز نظم تو می چکد  
حاسد چگونه نکته تواند بر آن گرفت

قسهی خویشیکه که ئیژن له پیری که نمانه  
 «فهراقی یار نهوه ناکا که بیژم ئاوانه»  
 مه لاله خوئی قیامت که باس نه کامه بهسی  
 دهروونی عاشق و شهوگاری سهختی هیجرانه  
 سوئالی دل بهری کوچه ره له کنی بکه م دیسان  
 له شهرحی چونکه سه با چه شنی من په ریشانه  
 له دهستی نهو گوته بی ره حمه وهی! که عه هدی شکان  
 فوغان که تهرکی ره فیتقانی بو چهن ئاسانه  
 گه لئی ده که م له مه بهولا سپاسی جهوری ره قیب  
 دلیم که عاده تی دهرده و له تهرکی دهرمانه  
 شه رابی کونه مه گهر لابه ری غه می کونم  
 که تووی خوشدلی جووتیر نه لئی له په یمانه  
 گری له با مه ده! با کامه ران و به خته وهری  
 که نه م که لامه قسهی با له گهل سوله یمانه  
 به مؤله تی که فه له ک دایه تی له خشته مه چو  
 مه گهر که سین وتی نه م زال له دهس له وه ستانه  
 مه تهق له خزمه تی دل بهر ده بی نه که ی عاشق!  
 که به ختی تو به دل و گیان له گفنی گیانانه  
 له کوینه؟ کنی وتی «حافز» له سۆزی ئیوه نه ما  
 نه من و توومه؟ نه! ههر کهس و توویه بوختانه  
 نه گهر شه وی شه می «کؤلیل» گول بکا بی شک  
 زه لانسی فیتنه شه ویکی وه هاله جه ولانه

شنیده‌ام سخنی خوش که پیر کنعان گفت  
 فراق یار نه آن می‌کند که بتوان گفت  
 حدیث هول قیامت که گفت واعظ شهر  
 کنایتی ست که از روزگار هجران گفت  
 نشان یار سفر کرده از که پرسم باز  
 که هر چه گفت برید صبا پریشان گفت  
 فغان که آن مه نامهربان مهرگسل  
 به ترک صحبت یاران خود چه آسان گفت  
 من و مقام رضا بعد از این و شکر رقیب  
 که دل به درد تو خو کرد و ترک درمان گفت  
 غم کهن به می‌سالخورده دفع کنید  
 که تخم خوشدلی این است پیر دهقان گفت  
 گره به باد مزن گرچه بر مراد رود  
 که این سخن به مثل باد با سلیمان گفت  
 به مهلتی که سپهرت دهد ز راه مرو  
 تو را که گفت که این زال ترک دستان گفت  
 مزن ز چون و چرا دم که بنده‌ی مقبل  
 قبول کرد به جان هر سخن که جانان گفت  
 که گفت حافظ از اندیشه‌ی تو آمد باز  
 من این نگفتم آن کس که گفت بهتان گفت

یاره ب له سه فەر بیته وه دلّبه ره به سه لامهت!  
 فریام که وئ کوشتمی زیندانی مه لامهت  
 خاکی سه ره پئی عه شقی سه فەر که رده که بینن  
 دوو بیلبله م ئاماده یه بو کوشکی ئیقامهت  
 هاوار له هه ر شه ش تهره فۆرئ ده به سنّ لئیم  
 خالی ره شو و روو، به ژنو خهت و زولف و شه مامهت  
 تا ماوه حه یاتم که ره می چاکه نه گینا  
 بو چیمه که مردم شه تی نه سرینی نه دامهت  
 ته فسیری ئه وین مردنه بو یار نه ده ممان  
 وه ک یه ک نییه فرمیسکی غه م و نه شکی هه لامهت  
 عاشق نییه تی ناله له شمشیری عه زیزان  
 به م عیله ده بی کوشته بدا حه ققی غه رامهت  
 ئه و ده لّقی ریا فر ده! که ساقی خه می ئه برۆی  
 سه ندی له مه لا تاقه تی میحراب و ئیمامهت  
 حاشا که بنا لیم له ده س ئه و جه ور و جه فاته  
 بیدادی هه موو لوتفه گولی خوش قه د و قامهت  
 کورتی مه که «حافز» غه زه لّی زولفی درپژی  
 ئه و رشته یه په یوه نده هه تا رۆژی قیامهت  
 «کۆلیل» که رسوا سه ری زولفت بووه چی بوو  
 رسوائیه بو عاشقی بی خه وش عه لامهت

یارب سببی ساز که یارم به سلامت  
 باز آید و برهاندم از بند ملامت  
 خاک ره آن یار سفر کرده بیارید  
 تا چشم جهان بین کنمش جای اقامت  
 فریاد که از شش جهتم راه بیستند  
 آن خال و خط و زلف و رخ و عارض و قامت  
 امروز که در دست توأم مرحمتی کن  
 فردا که شوم خاک چه سود اشک ندامت  
 ای آن که به تقریر و بیان دم زنی از عشق  
 ما با تو نداریم سخن خیر و سلامت  
 درویش مکن ناله ز شمشیر احبا  
 کاین طایفه از کشته ستانند غرامت  
 در خرقه زن آتش که خم ابروی ساقی  
 بر می شکنند گوشه‌ی محراب امامت  
 حاشا که من از جور و جفای تو بنالم  
 بیداد لطیفان همه لطف است و کرامت  
 کوتاه نکند بحث سر زلف تو حافظ  
 پیوسته شد این سلسله تا روز قیامت

ئەهی سرۆه بۆ دهلالی سهباتان بهپڕی ده کهم  
 بپروانه چۆن به باخی سهفاتان بهپڕی ده کهم  
 نابیی مهلی وه ک ئیوه له ژیر بالی غه م سهری  
 دلخۆش به بۆ لیانی وهفاتان بهپڕی ده کهم  
 دوور و نزیکیی بۆ نیسه ریگهی نهوین، نه منه  
 ده تینم ئاشکار و دوعاتان بهپڕی ده کهم  
 هه ر سویح و شه و سپایی مونا جات و چاوه زار  
 هاو پڕی له گه ل شه مال و سه باتان بهپڕی ده کهم  
 ویرانی تا نه کردووه هیزی غه مت وجود  
 ئازیزا دل به لوتفی په ناتان بهپڕی ده کهم  
 ئەهی نه و که سهی له دیده ون و حازری له دل  
 پڕ گو ل هه زار ده شتی سه ناتان بهپڕی ده کهم  
 سه یرانگهی خوداییه بپروا به هاری رووت  
 جامی خودانو وینسی خوداتان بهپڕی ده کهم  
 مو تریب هه تا له سۆزی دلم بۆت بلسی هه وا  
 شیعر و غه زه ل به ساز و نه واتان بهپڕی ده کهم  
 مه یگتیر بیسه باده له غه بیم خه بهر درا  
 ده ردی نهوین بکیشه! ده واتان بهپڕی ده کهم  
 «حافز» نه وای کۆری مه، یادی به خیری تۆن  
 زووتر وهرن که نه سب و که واتان بهپڕی ده کهم  
 «کۆلیل»! حه ققی خۆته خه لاتی حوزووری یار  
 بۆ پیتشوازی ئیوه هوماتان بهپڕی ده کهم



ای هدهد صبا به سبا می فرستمت  
 بنگر که از کجا به کجا می فرستمت  
 حیف است طایری چو تو در خاکدان غم  
 زین جا به آشیان وفا می فرستمت  
 در راه عشق مرحله ی قرب و بعد نیست  
 می بینمت عیان و دعا می فرستمت  
 هر صبح و شام قافله ای از دعای خیر  
 در صحبت شمال و صبا می فرستمت  
 تا لشکر غمت نکند ملک دل خراب  
 جان عزیز خود به نوا می فرستمت  
 ای غایب از نظر که شدی همنشین دل  
 می گویمت دعا و ثنا می فرستمت  
 در روی خود تفرج صنع خدای کن  
 کآینه ی خدای نما می فرستمت  
 تا مطربان ز شوق منت آگهی دهند  
 قول و غزل به ساز و نوا می فرستمت  
 ساقی بیا که هاتف غییم به مژده گفت  
 با درد صبر کن که دوا می فرستمت  
 حافظ سرود مجلس ما ذکر خیر توست  
 بشتاب هان که اسب و قبا می فرستمت



نهی گوم له خه لکی دیده خودا ناگه داری تۆم  
 سووتاوه گیانم ئه رچی، به دل بئقه راری تۆم  
 داوینسی یار شهرته له دهس بهر نه ده م ههریز  
 داوین سپی هه تا کوو به گۆری گلین ده پۆم  
 دهستی دو عا ده که م له ملت تا سه حه ر ئه گهر  
 بنوینسی رووگه واته خه می تا قی دوو برۆم  
 هارووتی بابلیش ئه گهر م یاوه ری بکات  
 ده تخم به دهس به سیحر و به سۆزی (غهریو مه پۆم)  
 دل چاوه پریه گیانی بکا پیشکه شت، وه ره  
 نهی بئوه فا ته یسی ده رون! ههر برین به سۆم  
 ئاودیری باخی به ژنته سه د جوگه ئه شکی چاو  
 سا تۆش گیانه! تۆوی هه زینکت به پئی که بۆم  
 سه د ئافه رین له خه نه جهری نازت که خوینمی  
 رشت و ده رون هه ساوه له دهس عه شقی بئ مهۆم  
 ده گریم هه تا له گوینسی سرشکم له سینه تان  
 گوئزاری خو شه ویستی بچینم به که یفی خو م  
 روخسه ت که ره م که دیده! هه تا دل په سا په سا  
 دا کا له له علی سووری وه کوو چۆمی تانه رهۆم  
 «حافز!» شه راب و عه شق و جووانی ته واو بوو  
 تیفک ره چۆن ده سووتی ئه میسته ش به چه شنسی مۆم  
 «کۆلیل» و ته رککی تورکی گلار ت مه حاله، چون  
 (که رکوو ک) سی ئاره زوومی غه مت کوفره بۆ نه خو م



ای غایب از نظر به خدا می سپارمت  
جانم بسوختی و به دل دوست دارمت  
تا دامن کفن نکشم زیر پای خاک  
باور مکن که دست ز دامن بدارمت  
محراب ابرویت بنما تا سحرگهی  
دست دعا بر آرم و در گردن آرمت  
گر بایدم شدن سوی هاروت بابلی  
صد گونه جادویی بکنم تا بیارمت  
خواهم که پیش میرمت ای بی وفا طیب  
بیمار باز پرس که در انتظارمت  
صد جوی آب بسته‌ام از دیده بر کنار  
بر بوی تخم مهر که در دل بکارمت  
خونم بریخت و از غم عشقم خلاص داد  
منت پذیر غمزه‌ی خنجر گذارمت  
می‌گیریم و مرادم از این سیل اشکبار  
تخم محبت است که در دل بکارمت  
بارم ده از کرم سوی خود تا به سوز دل  
در پای دم به دم گهر از دیده بارمت  
حافظ شراب و شاهد و رندی نه وضع توست  
فی‌الجمله می‌کنی و فرو می‌گذارمت

میره کهم چهن خوش نه‌چی چه‌یرانی بالاتم به دل  
 خۆم به سهر گهردی خه‌رامانی، سهر اپاتم به دل  
 دوینه فهرمووتانه که‌ی ده‌مری له بهر پیمما؟ ده‌مین  
 تو ته‌قازا که‌ی، نه‌من مردوی ته‌قازاتم به دل  
 عاشقیکی نیوه مه‌ست و دووره ده‌ستکم ساقیا!  
 من که کوشته‌ی لاروله‌نجه‌ی سه‌روی ئازاتم به دل  
 گهر ده‌پرسی چۆنه عومریکه نه‌خۆشی؟ چاوه کهم  
 چونکه تامه‌زرۆ به سه‌یری چاوی شه‌هلاتم به دل  
 له‌علی لیوت دهر د و دهرمانم وه کوو فهرمووته پیم  
 دهردی تو ئاواتی من، شیتی موداواتم به دل  
 چهن به ناز و راز نه‌پۆی ئه‌ی چاوی پیست لی به دوور  
 دل به خۆزگه و سه‌ر به عه‌شقی خاکی ژیر پاتم به دل  
 خه‌لوه‌تی وه‌سلت نه‌ گهرچی قسه‌تی «حافر» نه‌بوو  
 ئه‌ی سه‌راپا دل‌رفین ههر شیت و شه‌یداتم به دل  
 عه‌ینی «کولیل» م وه کوو شه‌ونم له حاسی خۆری رووت  
 چاوه له هالاوی به‌تین و توندی گهرماتم به دل

میر من خوش می‌روی کاندر سر و پا میرمت  
خوش خرامان شو که پیش قد رعنا میرمت  
گفته بودی کی بمیری پیش من تعجیل چیست  
خوش تقاضا می‌کنی پیش تقاضا میرمت  
عاشق و مخمور و مهجورم بت ساقی کجاست  
گو که بخرامد که پیش سرو بالا میرمت  
آن که عمری شد که تا بیمارم از سودای او  
گو نگاهی کن که پیش چشم شهلا میرمت  
گفته لعل لبم هم درد بخشد هم دوا  
گاه پیش درد و گه پیش مداوا میرمت  
خوش خرامان می‌روی چشم بد از روی تو دور  
دارم اندر سر خیال آن که در پا میرمت  
گرچه جای حافظ اندر خلوت وصل تو نیست  
ای همه جای تو خوش پیش همه جا میرمت

چ‌گه‌وره مه‌رحمه‌تی بوو له جه‌وهه‌ری قه‌له‌مت  
 که حه‌ققی خزمه‌تی ئیمه‌ی نووانه‌ کۆی که‌ره‌مت  
 له سه‌رده‌می قه‌له‌مت خو‌ش ره‌قمه‌م کراوه‌ سلاو  
 به‌ مۆری چه‌رخ‌ی به‌رین بی‌! هه‌تا هه‌تا ره‌قه‌مت  
 مه‌حاله‌ یاده‌ له‌ ئەم بی‌دله‌ت خه‌تا بو‌و‌یت  
 عه‌قل ده‌لتی نیسه‌ عه‌یبی له‌ خاتره‌ی قه‌له‌مت  
 له‌ ده‌رکی حورمه‌تی خو‌تم وه‌ده‌ر مه‌نی! کاتنی  
 غولامه‌ ده‌وله‌تی تا سه‌ر له‌ ئەرکی موخته‌ره‌مت  
 به‌لین ئەده‌م به‌ سه‌ری په‌رچه‌مت گو‌لم وه‌ره‌ لام  
 که‌ تا سه‌رم نه‌ب‌ری هه‌لنه‌سم له‌ ژیر قه‌ده‌مت  
 له‌ ده‌ردی ئیمه‌ دله‌ت تیده‌گا به‌ لامه‌ ده‌می  
 که‌ لاله‌ شینه‌ له‌ گۆری شه‌هیده‌کانی غه‌مت  
 قومنی خه‌لات که‌ ته‌نیا به‌ گیانی تینوومان  
 که‌ ئاوی ژینه‌ تنۆکنی له‌ لوتفی جامی جه‌مت  
 که‌ گیانی دل‌شه‌که‌تی «حافز»ت ژیاوه‌ وتم  
 سه‌با بژیت به‌ خو‌شی که‌ وه‌ک مه‌سیحه‌ ده‌مت  
 شه‌مال و سه‌روه‌ له‌ «کۆلیل» ییزن نازیزم  
 وتوو‌یه‌ چون وه‌کو موشکی ته‌تاره‌ زولفی خه‌مت



چه لطف بود که ناگاه رشحه‌ی قلمت  
حقوق خدمت ما عرضه کرد بر کرمت  
به نوک خامه رقم کرده‌ای سلام مرا  
که کارخانه‌ی دوران مباد بی رقمت  
نگویم از من بیدل به سهو کردی یاد  
که در حساب خرد نیست سهو بر قلمت  
مرا ذلیل مگردان به شکر این نعمت  
که داشت دولت سرمد عزیز و محترمت  
بیا که با سر زلفت قرار خواهم کرد  
که گر سرم برود برنذارم از قدمت  
ز حال ما دلت آگه شود مگر وقتی  
که لاله بردمد از خاک کشتگان غمت  
روان تشنه‌ی ما را به جرعه‌ای دریاب  
چو می دهند زلال خضر ز جام جمت  
همیشه وقت تو ای عیسی صبا خوش باد  
که جان حافظ دل خسته زنده شد به دمت

له و یاره دلنه وایهه هم شوکر و هم شکایهت  
 ریبوارى ریی نهوین کین لیم بژنهوئ حیکایهت  
 عاسمانی وشک و بی خیر یاره ب نه بی له سر کهس  
 بۆ دل بۆ هرچی کردم نه یوو که من عینایهت  
 بۆ لیوی وشکی رهندان ناویکی کهس نه هینا  
 هر شهه و هلی ده ناسی چوو چۆل بوو ولایهت  
 هه هی هه هی له پیچ و داوی زولفی که مهندی تهی دل  
 بۆ عاشقان سه لیبن بی جورم و بی جینایهت  
 فرمانی خۆته چاوت غه مراز و خوین پڑینه  
 کهنگی ده شیت نازیز خوین پڑی بۆ حیمایهت  
 چاوی مه بهستی به ستم تاریکه شه و له ری مام  
 هه لبی له گوشه ییکۆا تهی شه و شه می هیدایهت  
 روییم به هر تهره فدا ترسی دلم پتر بوو  
 ناخ ته م که ویره ناخر پایانی بۆ مه نایهت  
 تهی خۆری خیلی شوخان کول هه لده خا ده روونم  
 روخسهت ته دهی سه عاتین فینکۆ بییم له سایهت؟  
 بی تاقه تی له پیتشا عاشق خه تهر له پیتشه  
 به سراوه ریگه عه قلنی له م ریگه دا نیهایهت  
 ناچم له ده رکی ته رکت با ده رکمت نه فه رموو  
 حاشا له شه کری دژمن ژه هری ته توم کیفایهت  
 عاشق ده گهی به دل بهر بیت و به چه شنی «حافز»  
 قورئان له بهر بخوینسی هر چارده ره وایهت  
 بی جایه (گولشه نی راز) شه رحی به زاری «کولیل»  
 ته ماما به لوتفی لیوی (ته فسیری خالی) سی شایهت

زان یار دلنوازم شکریست با شکایت  
 گر نکته‌دان عشقی بشنو تو این حکایت  
 بی‌مزد بود و منت هر خدمتی که کردم  
 یارب مباد کس را مخدوم بی‌عنایت  
 رندان تشنه لب را آبی نمی‌دهد کس  
 گویی ولی شناسان رفتند از این ولایت  
 در زلف چون کمندش ای دل مپیچ کآنجا  
 سرها بریده بینی بی‌جرم و بی‌جنایت  
 چشمت به غمزه ما را خون خورد و می‌پسندی  
 جاناروا نباشد خون‌ریز را حمایت  
 در این شب سیاهم گم گشت راه مقصود  
 از گوشه‌ای برون آی ای کوكب هدایت  
 از هر طرف که رفتم جز وحشتم نیفزود  
 زنهار از این بیابان وین راه بی‌نهایت  
 ای آفتاب خوبان می‌جوشد اندرونم  
 یک ساعت بگنجان در سایه‌ی عنایت  
 این راه را نهایت صورت کجا توان بست  
 کش صد هزار منزل بیش است در بدایت  
 هر چند بردی آبسم روی از درت نتابم  
 جور از حییب خوش‌تر کز مدعی رعایت  
 عشقت رسد به فریاد ار خود به‌سان حافظ  
 قرآن ز بر بخوانی در چارده روایت



ده‌میکه مه‌ست و سه‌رخۆشی نه‌سیم‌ی پیچی گیسو‌وتم  
 شه‌ل و شیتی په‌لاماری فریوی چاوی جادوو‌تم  
 خودا! سه‌برم نه‌ما، بیژی دلی تا‌قم شه‌وی بیژی  
 شه‌می چاوم شو‌کور هه‌ل بوو له‌پاتاقی برۆی جوو‌تم  
 ده‌زانی خه‌لکی دوو چاوم له‌به‌رچی خۆشه‌وی هینه‌ده  
 به‌دل نا‌خر نه‌وینداری شه‌واری خالی هیندوو‌تم  
 نه‌گه‌ر مه‌یلی بیی دنیا بکا رو‌شن بزه‌ی لی‌وت  
 ده‌سی گیانم ده‌لئ: من لابه‌ری رووبه‌ندی سه‌ر روو‌تم  
 قه‌لاجۆی عاله‌میشته‌گه‌ر له‌سه‌ردا بی‌منیش ته‌لبه‌ت  
 وه‌کوو جاران خه‌فه‌تباری په‌ریشان کردنی موو‌تم  
 له‌گه‌ل بای سه‌روه‌بی‌حاسل به‌دووتا دووبه‌دوو ویلین  
 سه‌با بۆ زولف و من بۆ چاوی مه‌ست و نیوه‌خه‌وتوو‌تم  
 چه‌میمه‌ت به‌رزه «حافز» خۆش که‌فه‌رموی من له‌دوو دنیا  
 به‌شم ناوئ‌فه‌قه‌ت موشتاقی خاکی ده‌رکی خانوو‌تم  
 له‌چالی بابلی چانه‌ت به‌سه‌ربه‌رزی ده‌ژی «کۆلیل»  
 به‌سه‌رشۆری نه‌گه‌رچی هه‌ر وه‌کوو هاپووت و ماپوو‌تم

مدامم مست می‌دارد نسیم جعد گیسویت  
 خرابم می‌کند هر دم فریب چشم جادویت  
 پس از چندین شکیبایی شبی یا رب توان دیدن  
 که شمع دیده افروزیم در محراب ابرویت  
 سواد لوح بینش را عزیز از بهر آن دارم  
 که جان را نسخه‌ای باشد ز لوح خال هندویت  
 تو گر خواهی که جاویدان جهان یک سر بیارایی  
 صبا را گو که بردارد زمانی برقع از رویت  
 و گر رسم فنا خواهی که از عالم براندازی  
 برافشان تا فرو ریزد هزاران جان ز هر مویت  
 من و باد صبا مسکین دو سرگردان بی‌حاصل  
 من از افسون چشمت مست و او از بوی گیسویت  
 زهی همت که حافظ راست از دنیی و از عقبی  
 نیاید هیچ در چشمش بجز خاک سر کویت

باخی وه سلّم وشکه، باران کۆمه کئی!  
 کوشتمی ئەم دەرده یاران کۆمه کئی  
 دین و دلمی برد و گیانی لیم ئەوئ  
 وهی له نازی گول عوزاران کۆمه کئی  
 رۆح و دل هەر قیمه تی ماچیکه لای  
 دلرفینان، چه شنی جاران، کۆمه کئی  
 خویتمانی خێلی کافر دل رژاند  
 ئەی موسولمانان! بهراران کۆمه کئی  
 هەر وه کوو «حافز» پهریشان رۆژ و شهو  
 ئاورم تیچوو گلاران! کۆمه کئی  
 مات و «کۆلیل» و کزیم نازیزه کهم!  
 ئەی شکۆی بهزمی ههواران کۆمه کئی



درد ما را نیست درمان الغیث  
هجر ما را نیست پایان الغیث  
دین و دل بردند و قصد جان کنند  
الغیث از جور خوبان الغیث  
در بهای بوسه‌ای جانی طلب  
می‌کنند این دل‌ستانان الغیث  
خون ما خوردند این کافردلان  
ای مسلمانان چه درمان الغیث  
همچو حافظ روز و شب بی‌خویشتن  
گشته‌ام سوزان و گریان الغیث

که تۆ له سه‌رسه‌ری شوخانی عالمی وه ک تاج  
 ده‌شی نه‌وانه به جه‌م، جه‌م بکه‌ن خه‌راج و باج  
 به چاوی شوخه‌ژانت شه‌ری خه‌تا و حه‌به‌ش  
 به چینی زولفتی ماچین و هیند داوه خه‌راج  
 کتییی روومه‌ت و روخساری، وه ک هه‌تاوئێ به‌یان  
 قژی ره‌شی شه‌وی یه‌لدا ده‌کات شیت و وپراج  
 ده‌می شرینته مایه‌ی ره‌واجی ئاوی حه‌یات  
 گوناحی لیوته نه‌یما نه‌باتی میسر ره‌واج  
 له ئەم نه‌خۆشیه‌ی بی‌شک که تم شه‌فانایی  
 نه‌گه‌ر نه‌بێ دلی شیتم به‌ لیوی ئیوه‌ عه‌لاج  
 به‌ کامه‌ هۆ ده‌شکینی به‌ دل‌ره‌قی دل‌مان  
 که شیشه‌ چانییه‌ بشکێ، براهه‌ چون به‌ مه‌زاج  
 به‌ لیو جه‌نابی خزر، ده‌م به‌ چه‌شنی ئاوی ژیان  
 به‌ژن سه‌رو، که‌مه‌رت موو، سینه‌ هه‌ر وه‌ کو عاج  
 نه‌وینی دل‌به‌ری وه‌ ک تۆ که‌ که‌وته‌ دل‌ «حافز»  
 وتی به‌ خاکی ده‌رت خۆزگه‌ دل‌ بیایه‌ هه‌راج  
 ده‌میکه‌ ماتلی لوتفی به‌ هاره‌ «کۆلیل» ت  
 گولتی که‌ره‌م که‌! به‌ داخی دلی خه‌زانی که‌لاج

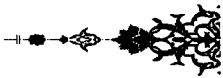
تویی که بر سر خوبان کشوری چون تاج  
 سزد اگر همه‌ی دلبران دهندت باج  
 دو چشم شوخ تو برهم زده خطا و حبش  
 به چین زلف تو ماچین و هند داده خراج  
 بیاض روی تو روشن چو عارض رخ روز  
 سواد زلف سیاه تو هست ظلمت داج  
 دهان شهد تو داده رواج آب خضر  
 لب چو قند تو برد از نبات مصر رواج  
 از این مرض به حقیقت شفا نخواهم یافت  
 که از تو درد دل ای جان نمی‌رسد به علاج  
 چرا همی شکنی جان من ز سنگدلی  
 دل ضعیف که باشد به نازکی چو زجاج  
 لب تو خضر و دهان تو آب حیوان است  
 قد تو سرو و میان موی و بر به هیأت عاج  
 فتاد در دل حافظ هوای چون تو شهی  
 کمپنه ذره خاک در تو بودی کاج

به دینی ئیسوه نه گهر خوینی عاشقانه مهباح  
 به مزهه بی گهلی رهندان مهباحی تویه سه لاج  
 شهواری زولفی رهشت بوو شهوی بهدی هیتا  
 هه تاوی روومه تی جوانت شکانی شه قلی سه باح  
 دلئی له تیری کهوانی رهشی نه ماوه به ساغ  
 له بهندی زولفی که مهندی سهرانی دژ به گوناح  
 چه منی له سووچی گلارم نه چنی که هر مه له وان  
 به دیتنی له هه لاتن، به دل ده کات ته ماح  
 حیات و هیزی مه ئاوی ژیانی لیوی نه تون  
 دو عا به لیوی نهوین بویه بۆت نه بیسته سیلاح  
 له له علی لیوتم ناخر به لاله ماچی سهند  
 دلیم به ناله گه بی عاقیبهت به مافی مهباح  
 خه لاتی گیانته دو عا به گیانی تامه زررۆم  
 به بی پرانه وه شه و تا ده گهم به به ژنی سه باح  
 ته لب له من مه که «حافز»! سه لاج و تویه له مهی  
 له شیت و عاشقی رهندی که سنی نه دیوه سه لاج  
 وتووته جهژنه به «کولیل» نه دهم خه لاتی ماچ  
 به لئی وتوومه به پراسی، وه لئی به قهستی مزاح!

اگر به مذهب تو خون عاشق است مباح  
 صلاح ما همه آن است کان تو راست صلاح  
 سواد زلف سیاه تو جاعل الظلمات  
 بیاض روی چو ماه تو فالق الاصباح  
 ز چین زلف کمندت کسی نیافت خلاص  
 از آن کمانچه‌ی ابرو و تیر چشم نجاح  
 ز دیده‌ام شده یک چشمه در کنار روان  
 که آشنا نکند در میان آن ملاح  
 لب چو آب حیات تو هست قوت جان  
 وجود خاکی ما را از اوست ذکر روح  
 بداد لعل لب‌ت بوسه‌ای به صد زاری  
 گرفت کام دلم ز او به صد هزار الحاح  
 دعای جان تو ورد زبان مشتاقان  
 همیشه تا که بود متصل مسا و صباح  
 صلاح و توبه و تقوی ز ما مجو حافظ  
 ز رند و عاشق و مجنون کسی نیافت صلاح



دهروونم پر له عه شقی رووی دلّبه ر  
 په ریشانه به چه شنی مووی دلّبه ر  
 مه گهر زولفی ره شی، نیزنی نه بوو کس  
 بکا ماچیکی روو گهی رووی دلّبه ر  
 نه من خۆزگه م ده بوو به ختیکی رهش وه ک  
 خهت و کاکۆل و دوو هیندووی دلّبه ر  
 به به ژنی سه رووی ئازادا نه بریا  
 شکۆی به ژن و قه دی هه لچووی دلّبه ر  
 ده ساقی تیکه بۆم جامی! به یادی  
 دو چاوی ساحیر و جادووی دلّبه ر  
 فه له ک به ژنی چه مانم چون که وانی  
 به غه م په یوه س چمان نه برووی دلّبه ر  
 نه ریتی میسکی تاتاری خه جلّ ما  
 له لا دوو زولفی عه مبه رخووی دلّبه ر  
 دلّی هه ر کس نه دا چلّ بۆ نه وینی  
 دلّی من چلّ نه دا بۆ کووی دلّبه ر  
 غولامی هیممه تی به رزی که سیکم  
 وه کوو «حافز» له جی که وتووی دلّبه ر  
 له مه یدانی وه فا «کۆلیل» ه که ی تو  
 سه ر و دلّ گۆیه بۆ گیسووی دلّبه ر



دل من در هوای روی فرخ  
 بود آشفته همچون موی فرخ  
 بجز هندوی زلفش هیچ کس نیست  
 که برخوردار شد از روی فرخ  
 سیاهی نیک بخت است آن که دایم  
 بود همراز و هم زانوی فرخ  
 شود چون بید لرزان سرو آزاد  
 اگر بیند قد دلجوی فرخ  
 بده ساقی شراب ارغوانی  
 به ییاد نرگس جادوی فرخ  
 دو تاشد قامت هم چون کمانی  
 ز غم پیوسته چون ابروی فرخ  
 نسیم مشک تاتاری خجل کرد  
 شمیم زلف عنبربوی فرخ  
 اگر میل دل هر کس به جایی ست  
 بود میل دل من سوی فرخ  
 غلام همت آنم که باشد  
 چو حافظ بنده و هندوی فرخ

یادی به‌خیر دویتنه وتی پیری مه‌ی فروش  
 مه‌ی تیکه‌ی غم به با ده له باده‌ی سه‌فا که نوش!  
 پیم وت شهرابی ئیوه به با ئابروو ئهدات  
 فه‌رموی به‌قه‌ولتی من که، له لۆمه‌ت نه‌بین په‌روش  
 قازانج و مایه‌ی چه‌شنی زهره‌ر گشت نه‌چی له‌ده‌س  
 بۆ مامه‌له‌ی وه‌ها نییه‌ی غه‌مگین سه‌ری به‌هوش  
 له‌و جی که ته‌ختی جه‌م به‌فه‌نا چوو ئه‌گر که‌سێ  
 دونیا بکا به‌مایه، به‌با، کاده‌کا فروش  
 «حافز»! ئه‌گر له‌په‌ندی چه‌کیمان مه‌للولی، با  
 کۆتا که‌م ئه‌م وتاره، که‌من مردم ئیوه‌خۆش  
 «کۆلیل» ئه‌گر له‌لوتفی وته‌ی خاجه‌ناگه‌یی  
 وه‌ک نیشته‌ویی بنیشه‌خه‌مین دۆش و غه‌م له‌کۆش

دی پیر می فروش که ذکرش به خیر باد  
گفتا شراب نوش و غم دل بیر زیاد  
گفتم به باد می دهم باده نام و ننگ  
گفتا قبول کن سخن و هر چه باد باد  
سود و زیان و مایه چو خواهد شدن ز دست  
از بهر این معامله غمگین مباش و شاد  
بادت به دست باشد اگر دل نهی به هیچ  
در معرضی که تخت سلیمان رود به باد  
حافظ گرت ز پند حکیمان ملالت است  
کوته کنیم قصه که عمرت دراز باد

شه‌راب و به‌زمی دزی مهرگی رهن‌دی سهرشاده  
 ده‌چینه کۆری حهریفانی مه‌ست و ئازاده  
 گری له دل که‌وه، فکری فه‌له‌ک له سهر لاوه!  
 که له‌م گری سهری زاناگ قوفله، خۆ لاده!  
 له ئال و گۆری چه‌رخ سه‌ر مه‌ینه چونکه زه‌مان  
 له مه‌کر و فیل هه‌زاران هه‌زاری بێداده  
 قه‌ده‌ح به‌ ره‌سمی نه‌ده‌ب بگره! چون له خاکی سهری  
 جه‌نابی به‌همه‌ن و جه‌مشید و سهرده‌می ماده  
 خه‌به‌ر نه‌هاته‌وه کاووس و که‌ی به‌ره‌و کوی چوون  
 وه یا چلۆنه که جه‌م ته‌خت و به‌ختی به‌ریاده  
 له حه‌سه‌رتی ده‌می شیرین ده‌بینم ئیستا که‌ش  
 گولاله‌سووره شه‌لالی هه‌ناوی فه‌ره‌اده  
 به‌قین گولاله‌زه‌مانی به‌ بئ‌به‌لین زانی  
 که که‌ف له بوونه‌وه تا چون، به‌ جامه‌ ئاماده  
 وهرن هه‌تا که‌وه‌مانی مه‌س و هه‌وایی بین  
 مه‌گه‌ر وه‌ها به‌سه‌ینۆ له ئه‌م هه‌وا واده  
 بزهی ده‌می (جه‌خه‌توون) و هه‌واری (هه‌ورامان)  
 سه‌فه‌ر خه‌وینی خوجه‌ند و فوراتی به‌غداده  
 مه‌نۆشه‌ مه‌ی وه‌کو «حافز» مه‌گه‌ر به‌ ناله‌ی چه‌نگ  
 که تیکه‌ لاوه به‌ هه‌وریشمی، به‌سه‌ی شاده  
 ده‌لین و توویه به‌ «کۆیل» و پل و بیکاره‌ن  
 بلین به‌ شیتییه سهرگه‌رم و کاری ئازاده

شراب و عیش نهان چیست کار بی بنیاد  
 زدیم بر صف رندان و هر چه بادا باد  
 گره ز دل بگشا و از سپهر یاد مکن  
 که فکر هیچ مهندس چنین گره نگشاد  
 ز انقلاب زمانه عجب مدار که چرخ  
 از این فسانه هزاران هزار دارد یاد  
 قدح به شرط ادب گیر زان که ترکیش  
 ز کاسه‌ی سر جمشید و بهمن است و قباد  
 که آگه است که کاووس و کی کجا رفتند  
 که واقف است که چون رفت تخت جم بر باد  
 ز حسرت لب شیرین هنوز می بینم  
 که لاله می دمداز خون دیده‌ی فرهاد  
 مگر که لاله بدانست بی وفایی دهر  
 که تا بزاد و بشد جام می ز کف نهاد  
 بیا بیا که زمانی ز می خراب شویم  
 مگر رسیم به گنجی در این خراب آباد  
 نمی دهند اجازت مرا به سیر و سفر  
 نسیم باد مصلا و آب رکن آباد  
 قدح مگیر چو حافظ مگر به ناله‌ی چنگ  
 که بسته اند بر ابریشم طرب دل شاد

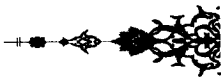
دویشهو سه‌با، هه‌والئی سه‌فه‌ر که‌رده هات بات  
 بردی شه‌مالّ دلّم و به‌رئ هه‌رچی هات هات  
 کارم هه‌ر ئاخئی ناخه به‌ روژا، شه‌وانه‌شم  
 چه‌خماخه دلّ ئه‌دات و له به‌رقی هه‌وات وات  
 دلّ وائه‌سیری زولفه، ئه‌وینی به‌ زیدئی خو  
 یانی ولّائی سینه، له به‌ر کۆی له‌قات قات  
 خوا، روّحی په‌ندبئیژی مه‌ شا‌کا به‌ دلّبه‌ری!  
 بۆ لیبوی ئه‌و جووانه، که‌ نوقلّ و نه‌بات بات  
 دلّ جه‌رگی خوینه چونکه‌ گولئی دی له‌ میز گولان  
 دوگمه‌ی به‌روکی بازه به‌ره‌و سروه کات کات  
 بی‌هیزه له‌ش له‌ ده‌س چووه، دیسان له‌ توژیان  
 نازینزا! به‌وه‌ژاره مه‌ گه‌ر هه‌ر سه‌بات بات  
 «حافز!» به‌هۆی سرشت و خده‌ی پاکی کامه‌ران  
 چون سینه سافی عه‌شقی، دلّی خوهره‌لات لات  
 «کۆلیل» ئه‌و غولامه که‌ دیوانی وه‌سفی تۆن  
 هاوار چۆن له‌ ده‌ستی ئه‌وینت شکات کات



دوش آگهی زیار سفر کرده داد باد  
من نیز دل به باد دهم هرچه باد باد  
کارم بدان رسید که همراز خود کنم  
هر شام برق لامع و هر بامداد باد  
در چین طره‌ی تو دل بی حفاظ من  
هر گز نگفت مسکن مالوف یاد باد  
امروز قدر پند عزیزان شناختم  
یارب روان ناصح ما از تو شاد باد  
خون شد دلم به یاد تو هر گه که در چمن  
بند قبای غنچه گل می‌گشاد باد  
از دست رفته بود وجود ضعیف من  
صبحم به بوی وصل تو جان باز داد باد  
حافظ نهاد نیک تو کامت بر آورد  
جان‌ها فدای مردم نیکونهاد باد



کاتی دلداری و ئه‌وین یادی به‌خیرا!  
 ماچ و مووچ و به‌ی گوشین یادی به‌خیرا  
 کوشتمی ژاری غه‌می دووری له یار  
 خوړخوړی مه‌ی هاونشین یادی به‌خیر  
 چووم ئه‌گه‌رچی من له بیرى هاوه‌لان  
 پر له سینگی من له‌وان، یادی به‌خیر  
 بۆ نه‌جاتی دل له به‌ندی غه‌م ئه‌لیم  
 به‌کیه‌تی کۆپى به‌رین، یادی به‌خیر  
 چۆمی چاوانم ده‌چی بۆ (ئه‌رخه‌وان)  
 رازی «حافز» باسی ئیتر ناکرئ  
 کواره‌فیتی رازیین؟ یادی به‌خیر  
 به‌کره‌دژ «کۆلیل» ی وه‌ک مه‌م خسته‌داو  
 بیخه‌به‌ر ماوم له زین، یادی به‌خیر



روز وصل دوستداران یاد باد

یاد باد آن روزگاران یاد باد

کامم از تلخی غم چون زهر گشت

بانگ نوش شادخواران یاد باد

گرچه یاران فارغاند از یاد من

از من ایشان را هزاران یاد باد

مبتلا گشتم در این بند و بلا

کوشش آن حق گزاران یاد باد

گر چه صد رود است در چشمم مدام

زنده رود باغ کاران یاد باد

راز حافظ بعد از این ناگفته ماند

ای دریغا رازداران یاد باد

جه مالت روژی هر دید و نه زهر بیت

جووانی کولمه کانت روو له سهر بیت

موباره ک شاپه ری شاهینی زولفت

له سهر نوخته ی دلی شیتیم چه مهر بیت

که سی روچی له بهندی زولفی توین

شه لالی خوینی چه وجوشی جیگه بیت

دلنی بو عه شقی کولمت هه لئه چوقی

له خوینی جه رگی خو نوقمی خه ته بیت

جووانا چونکه تیرئه ندازه نازت

دلی زاماری من بوئه و سپه بیت

که لیوی کانی شه کرت ماچ ئه به خشین

دهمی گیانم به له علت پر شه که بیت

له من ههر ساعه تی عه شقیکی تازه

که تو ههر چر که حوسنت بهر له بهر بیت

په پوولهی خوری رووته گیانی «حافز»

گه لینی موشتاقی لوتفیکم، نه گه بیت

له پیتی پامووره که ی ملتا شه و روژ

دلی «کولیل» و ویلم سهر له بهر بیت

جمالت آفتاب هر نظر باد

ز خوبی روی خوب تر باد

همای زلف شاهین شهپرت را

دل شاهان عالم زیر پر باد

کسی کو بسته‌ی زلفت نباشد

چو زلفت درهم و زیر و زیر باد

دلی کو عاشق رویت نباشد

همیشه غرقه در خون جگر باد

بتا چون غمزات ناوک فشاند

دل مجروح من پیشش سپر باد

چو لعل شکرینت بوسه بخشد

مذاق جان من زو پرشکر باد

مرا از توست هر دم تازه عشقی

تو را هر ساعتی حسنی دگر باد

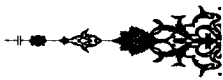
به جان مشتاق روی توست حافظ

تو را در حال مشتاقان نظر باد

سۆفی ئەر جام بنۆشی ژهم و دەم، نۆشی بی!  
 گەر نه ناسی هەدی خو، باده فهرامۆشی بی  
 هەر کەسی لەو مه یه سەرتر له قومێ نۆش نه کات  
 دەستی ئاواتی له مل، دل بهری سه رخۆشی بی!  
 پیری مه یخانه وتی خه تێ خه تای نه بۆه قه لێم  
 باره که لالا له وتهی چاک و خه تا پۆشی بی  
 شاهی تووران که قسه ی فیتنه ئه بیسیت به دل  
 ئیشی تۆی جه رگی سیاوش له دلی خو شی بی  
 گوڵ له بهر شان و شکۆ و نازی له گه لمانه دووا  
 گیان به قوربانی شکوفه ی ده می خامۆشی بی  
 چاوم ئاوینه گری خال و خه تی سه وزی و لیو  
 ژهم و دەم ماچ رفینی دەم و لی مۆشی بی  
 دیدیه یی خه لک نه واز و مه س و شه رمینی ئه گەر  
 خوینی ئیمه ی به قه ده ح ناوه له سه ر، نۆشی بی  
 شۆرته تی ده رچوو ه «حافز» به غولامت، چ ده بی  
 دوو خه می زولفی ره شی ئیوه له دوو گو شی بی  
 لایه قی پیشکه شی نه و که ی سه ری «کۆلیل» مه گەر  
 هەر به خۆراکی دور ه ش ماری له سه ر دۆشی بی

صوفی ار باد به اندازه خورد نوشش باد  
 ورنه اندیشه‌ی این کار فراموشش باد  
 آن که یک جرعه می از دست تواند دادن  
 دست با شاهد مقصود در آغوشش باد  
 پیر ما گفت خطا بر قلم صنع نرفت  
 آفرین بر نظر پاک خطاپوشش باد  
 شاه ترکان سخن مدعیان می شنود  
 شرمی از مظلومی خون سیاوشش باد  
 گرچه از کبر سخن با من درویش نگفت  
 جان فدای شکرین پسته‌ی خاموشش باد  
 چشمم از آینه‌داران خط و خالش گشت  
 لبم از بوسه ربایان بر و دوشش باد  
 نرگس مست نوازش کن مردم دارش  
 خون عاشق به قدح گر بخورد نوشش باد  
 به غلامی تو مشهور جهان شد حافظ  
 حلقه‌ی بندگی زلف تو در گوشش باد

لهشت به نازی چه کیمان منهت بزار نه بیت  
 وجودی ناسکت ئالتوز و دهرده دار نه بیت  
 هموو سلامه تی دونیا سه ری سلامه تی تون  
 به زاری هیچ گه زوکی دلت په زار نه بیت  
 رهواجی زاهیر و باتن له کوی سلامه تی تون  
 که رهیبی باتن و زاهیر غه مت به بار نه بیت  
 خهزان دهمی که خه زینه ی چه من ده کا غاره ت  
 به تووشی قامه تی سه روی ته پ و چنار نه بیت  
 جه مالی ئیوه له هه ر جی خه ریکی جیلوه گه رین  
 مه جالی لومه گه ری خو نووین و لار نه بیت  
 وه ک نه سه نه ر له سه ر ئاگر بیته دوو که ل و مزا  
 که سی به دیتنی کولمت شو کر گوزار نه بیت  
 شفا ته لب که! له شه کری که لامی «خاجه» هه تا  
 نیازی دل به عه لاجی گوئی به هار نه بیت  
 شه رابی وه ک غه زه لی سافی توم نه دی «کولیل»!  
 مه گه ر وتاری دو لیوی شه که رته بار نه بیت



تنت به ناز طیبیان نیازمند مباد  
وجود نازکت آزرده‌ی گزند مباد  
سلامت همه آفاق در سلامت توست  
به هیچ عارضه شخص تو دردمند مباد  
جمال صورت و معنی زامن صحت توست  
که ظاهرت دژم و باطنت نژند مباد  
در این چمن چو درآید خزان به یغمایی  
رهش به سرو سهی قامت بلند مباد  
در آن بساط که حسن تو جلوه آغازد  
مجال طعنه‌ی بدبین و بدپسند مباد  
هر آن که زوی چو ماهت به چشم بد بیند  
بر آتش تو بجز جان او سپند مباد  
شفاز گفته‌ی شکرشان حافظ جوی  
که حاجت به علاج گلاب و قند مباد

۷



به ژنت تهر و نه برۆت هه سون بیتا!

روومەت گۆلی ژاله سووری رون بیتا!

سەر پر له وتاری عه شقی شیرین

کۆ کهن له بناری بیستون بیت

ئهو سهروه که سهوز ئه بی له گۆلزار

بو خزمه تی به ژنه که ت نگون بیت

چاوی که نه بی خوماری چاوت

وه ک گه وه هری من شه لالی خون بیت

چاوت له بوواری دل پرفینی

پرپر له فریو، فهن و فسون بیت

هر سینه هه می شه که یلی عه شقت

لیوانه له ناله! بی سکون بیت

قه دقامه تی تو قیامی تا کرد

چی قامه ته خه م به شکلی نون بیت

کئی دل له خه می که زیته ئازاد

له م کۆری ئه وینه ته فر و تون بیت

لیوت که له سه ریه گیانی «حافز»

یاره ب به حه رامی لیوی دون بیت

فیداری بزه ت له میژه «کۆلیل»

به و ده رده وه تا ده چی زه بون بیت

حسن تو همیشه در فزون باد  
 رویت همه ساله لاله گون باد  
 اندر سر ما خیال عشقت  
 هر روز که باد در فزون باد  
 هر سرو که در چمن در آید  
 در خدمت قامتت نگون باد  
 چشمی که نه فتنه‌ی تو باشد  
 چون گوهر اشک غرق خون باد  
 چشم تو ز بهر دل‌ریایی  
 در کردن سحر ذوفنون باد  
 هر جا که دلی ست در غم تو  
 بی صبر و قرار و بی سکون باد  
 قدمه دلبران عالم  
 پیش الف قدت چون نون باد  
 هر دل که ز عشق توست خالی  
 از حلقه‌ی وصل تو برون باد  
 لعل تو که هست جان حافظ  
 دور از لب مردمان دون باد

شاریارا سهری گهردون خه می گوچانت بی!  
هه ره موو توپی زه مین جینگه بی جه ولانت بی  
پرچی خاتوونی زه فەر په رچه می پیروژت بی  
چاوی سه رکه وتنی تا سه ر حهزی جیژوانت بی  
نووسه ری وه سفی شکوتان عوتارد شه و روژ  
کومه تی ژیر، فه لته م هه لگری دیوانت بی  
سه روی بالا شکسی داوه به تووبای به هه شت  
باخی فیرده وس به داخی گولتی لیوانت بی  
عالمه می خه لک نه ته نیا وه کو ئینسان و جه ماد  
عالمه می نه مر وه کوو گیان له فه رمانت بی  
قرژی شوپرت ملی «کولیل» بخنکینیت و  
سه ر و سامان و دل و گیانی به قوربانن بی

خسروا گوی فلک در خم چوگان تو باد  
ساحت کون و مکان عرصه‌ی میدان تو باد  
زلف خاتون ظفر شیفته‌ی پرچم توست  
دیده‌ی فتح ابد عاشق جولان تو باد  
ای که انشاء عطارد صفت شوکت توست  
عقل کل چاکر طغراکش دیوان تو باد  
طیره‌ی جلوه‌ی طویی قد چون سرو تو شد  
غیرت خلد برین ساحت بستان تو باد  
نه به تنها حیوانات و نباتات و جماد  
هرچه در عالم امر است به فرمان تو باد

زۆرینکه گولم عه‌تر و گولاوینکی نه‌داپیم  
 بۆ ئاگری دل گۆزه‌له ئاوینکی نه‌داپیم  
 سه‌د جاره دلی بی‌سه‌ر و پیم چووبه دووایا  
 هه‌ر ماتلی جواوینکم و جواوینکی نه‌داپیم  
 مامز ره‌وشی، که‌و خه‌ت و خالیکی نه‌هاتوون  
 بی‌چاو و سه‌رم هه‌ی سه‌ر و چاوینکی نه‌داپیم  
 زانی که‌ مه‌لی دل له‌ به‌ده‌ن کۆچه‌ره‌ بۆچی  
 له‌و زولفه‌ ره‌ش و خاویه‌ داوینکی نه‌داپیم  
 هه‌رچه‌نده‌ که‌ ساقی خه‌به‌ری لیمه‌ خومارم  
 له‌و لیسوه‌ شه‌که‌ر باره‌ شه‌راوینکی نه‌داپیم  
 نه‌ونه‌ی که‌ ده‌مم دا، له‌ پله‌ی شه‌ره‌ت و ناوم  
 نه‌یبوو نه‌زه‌ری شه‌ره‌ت و ناوینکی نه‌داپیم  
 «حافز» که‌ غولامیکه‌ نه‌ده‌ب وایه‌ نه‌پرسی  
 وه‌سفی چیه‌ نازیز کلل‌اوینکی نه‌داپیم  
 «کولیل» م و بی‌زه‌ین له‌ رازی ده‌می زانای  
 به‌محاله‌وه‌ ره‌مزی سه‌ره‌ و اوینکی نه‌داپیم



دیری است که دلدار پیامی نفرستاد  
ننوشت سلامی و کلامی نفرستاد  
صد نامه فرستادم و آن شاه سواران  
پیکری ندوانید و سلامی نفرستاد  
سوی من وحشی صفت عقل رمیده  
آهوروشی کبک خرامی نفرستاد  
دانست که خواهد شدنم مرغ دل از دست  
و از آن خط چون سلسله دامی نفرستاد  
فریاد که آن ساقی شگرلب سرمست  
دانست که مخمورم و جامی نفرستاد  
چندان که زدم لاف کرامات و مقامات  
هیچم خبر از هیچ مقامی نفرستاد  
حافظ به ادب باش که واخواست نباشد  
گر شاه پیامی به غلامی نفرستاد

بهم پیریه عه‌شقی ده‌می لاویم به‌سهر که‌وت  
 ئەو رازە حەشارم لە دلا دابو بە دەر که‌وت  
 سەیرانی مەلی سینه‌هەواگیری نەزەر بوو  
 ئەو دلمە تەماشالە چ داویکی خەتەر که‌وت  
 هاوار لە ئاسکی خوتەن و چاوی رەشی ئەو  
 وه‌ک موشکی بەری نیوکی چ خوینم لە جگەر که‌وت  
 بۆی خاکی دەر و ریگوزەری تۆیه‌ لە سەرما  
 هەر عەتر و عەیری که‌ بە دەستم لە سەحەر که‌وت  
 تا تیغی جەهانگیری ئە کیشیت مژۆلت  
 هەر گۆی سەری دڵ زیندوو بەو نێزەو سەر که‌وت  
 دەر که‌وتوو بۆ ئیمە، مە‌کۆی تۆلە‌یه‌ گەردون  
 لەم کۆرە تلت‌نۆشە ئەو‌هی که‌وتوو هەر که‌وت  
 نابیتە لە‌عل موورە شەو‌هی بە‌خت بە‌رۆ‌حیش  
 چی دێی لە‌سرشتن که‌ بە‌قسەت شەو‌ی بە‌ر که‌وت  
 «حافز» که‌ بە‌چاوساغی زولفت بە‌سەری بوو  
 ئەفسووس ئە‌میتساکە لە‌ دەس کیش و نەزەر که‌وت  
 سەد وادە‌یی دیداری لە‌ گیرفانی درۆ‌خست  
 هەستاو درۆ‌بە‌ختی و ئیق‌بالی «عومەر» که‌وت

پیرانه سرم عشق جوانی به سر افتاد  
 وان راز که در دل بنهفتم به در افتاد  
 از راه نظر مرغ دلم گشت هواگیر  
 ای دیده نگه کن که به دام که در افتاد  
 دردا که از آن آهوی مشکین سیه چشم  
 چون نافه بسی خون دلم در جگر افتاد  
 از رهگذر خاک سر کوی شما بود  
 هر نافه که در دست نسیم سحر افتاد  
 مژگان تو تا تیغ جهان گیر بر آورد  
 بس کشته‌ی دل زنده که بر یک دگر افتاد  
 بس تجربه کردیم در این دیر مکافات  
 با دُردکشان هر که در افتاد بر افتاد  
 گر جان بدهد سنگ سیه لعل نگرود  
 با طینت اصلی چه کند بد گهر افتاد  
 حافظ که سر زلف بتان دست کشش بود  
 بس طرفه حریفی ست کش اکنون به سر افتاد



نووری روخساری نه تو تا به دلی جام کهوت  
 له بزهی مهی سهری ناشق به حزی خام کهوت  
 لوتفی ههنیهت نه زهریکی له دلی ئایه نه دا  
 بویه چی نه خشه له جامی جهمی نه وهام کهوت  
 مهی که نهو عالهمه نه خشین و نیگارهی دهنواند  
 شهوقی سمروومته تی مه یگپره له نیو جام کهوت  
 شیریه عشقت مه ته قی تا قمی خاسانی بری  
 چۆنه رازی غه می لیوت به ده می عام کهوت  
 من له مزگه و ته وه بو خۆم به خه رابات نه چووم  
 ماف و ریکه وتی نه زه ل بو، که سه ره نجام کهوت  
 چم له دهس دئی وه کو په رگار نه کهم باوه خولی  
 گپژه چون هر که له گپژ و خولی نه پیام کهوت  
 دل دهسی دا که مه نی زولفی له چالی زه قه نا  
 وهی که له و چاله وه ده رهات و له نیو دام کهوت  
 گوزه را نهو ده مه سو فی! له گه لت بیتمه مزه وت  
 دهس له مل ساقی و کارم به بزهی جام کهوت  
 زه بری شمشیری برۆ به زم و زه ماوه نده له لام  
 چونکه روو سووره که سنی خوینی و پرزام کهوت  
 هه رده می تازه ده واییکی له بو دهر دهنواند  
 شا! که دایین که ره می شاهی چهن نارام کهوت  
 بساده تو شانن و چاو گپژ هه موو شیخ و مه لا  
 «حافزه» ی دل که سه رم له م جه مه به دنام کهوت  
 ده می خۆش بی که له به دناوی «کۆلیل» ده لی  
 چونکه نه م شو ره تی به دناوییه فریام کهوت

عکس روی تو چو در آینه‌ی جام افتاد  
 عارف از خنده‌ی می در طمع خام افتاد  
 حسن روی تو به یک جلوه که در آینه کرد  
 این همه نقش در آینه‌ی اوهام افتاد  
 این همه عکس می و نقش نگارین که نمود  
 یک فروغ رخ ساقی ست که در جام افتاد  
 غیرت عشق زبان همه خاصان بیرید  
 کز کجا سر غمش در دهن عام افتاد  
 من ز مسجد به خرابات نه خود افتادم  
 اینم از عهد ازل حاصل فرجام افتاد  
 چه کند کز پی دوران نرود چون پرگار  
 هر که در دایره‌ی گردش ایام افتاد  
 در خم زلف تو آویخت دل از چاه زنج  
 آه کز چاه برون آمد و در دام افتاد  
 آن شد ای خواجه که در صومعه بازم بینی  
 کار ما با رخ ساقی و لب جام افتاد  
 زیر شمشیر غمش رقص کنان باید رفت  
 کآن که شد کشته‌ی او نیک سرانجام افتاد  
 هر دمش با من دل سوخته لطفی دگر است  
 این گدا بین که چه شایسته‌ی انعام افتاد  
 صوفیان جمله حریف‌اند و نظر باز ولی  
 زین میان حافظ دل سوخته بدنام افتاد

کئی به دلّبه ر گولئی روو سومبول و نه سرین ئەدات  
 تاملتیکیش به گیان و دلئی غه مگین ئەدات  
 دەس دریتزی له چ کهس زولفی دریتزت بووه فیر  
 لهو ئە پاریمه وه، بئ شک به ئەوم شین ئەگات  
 من دەسم ئەو دەمه بهرداوه له فەرهادی دلّم  
 دیم که باسی غه می خو بو دەمی شیرین ده کات  
 گهنج و زیرم که نه بئ سووچی قه ناعهت به له دم  
 چه رخه! به م چینه هه زاری به گه لئ چین ئەدات  
 شوخه ئەم شاژنی دونیا به رووالت، وه به لام  
 شوو به هه رکهس که بکا گیانی له کابین ئەبات  
 دامه نی سه روی قه راخی چه مه ن ئە گرم له مه پاش  
 غه م له خو بو جه له که م؟ خو ر که له حه وسین هه لات  
 دلئی «حافز» له جه فاکانی فه له ک خوینی په تین  
 کئی مه گه ر خاجه عه لاجی دلئی خوینین ئە کات  
 رهنگی گولنارییه ئە شکم به ئەوینی گولئی رووت  
 خوینی «کولیل» ه په راویزه له گولچین که وات

آن که رخسار تو را رنگ گل و نسرين داد  
 صبر و آرام تواند به من مسکين داد  
 وان که گيسوی تو را رسم تظاول آموخت  
 هم تواند کرمش داد من غمگين داد  
 من همان روز ز فرهاد طمع بپریدم  
 که عنان دل شیدا به لب شیرين داد  
 گنج زر گر نبود کنج قناعت باقی است  
 آن که آن داد به شاهان به گدایان این داد  
 خوش عروسی است جهان از ره صورت لیکن  
 هر که پیوست بدو عمر خودش کاوین داد  
 بعد از این دست من و دامن سرو و لب جوی  
 خاصه اکنون که صبا مزدهی فروردین داد  
 در کف غصه‌ی دوران دل حافظ خون شد  
 از فراق رخت ای خواجه قوام‌الدین داد

وهنه وشه دوئ به گولئی خوش وت و نیشانی دا  
 که پیچی زولقمی بهم شیوه هر فلانی دا  
 دلم خه زینه یی رازی نهین بو دهستی قهزا  
 له ئیمه ژهندی و ره مزی به چاوه کانی دا  
 شکاوه باللم و هاتوومه ئاستانی تو  
 به مؤمیاتی دوکتور که نیونیشانی دا  
 به لهش سلامهت و دلشاد بیت و خاتری خوش!  
 که سنی که هیز و تهوانیکی بی تهوانی دا  
 به فیکری خو به برۆ واعیز نهی ههواری ریا  
 شهراب و دل بهری شیرین له کئی زیانی دا!  
 به لا منا گوزه ری کرد و خوش وتی به ره قیب  
 که چهنده «حافظ» ی بیچاره سهخت گیانی دا  
 چه یا له مه زه بی کوردا چه یاته، بۆیه «عومهر»  
 چه یای نه گه رچی ره قیبی نه بوو نه مانی دا



بنفشه دوش به گل گفت و خوش نشانی داد  
که تاب من به جهان طره‌ی فلانی داد  
دلم خزان‌هی اسرار بود و دست قضا  
درش بست و کلیدش به دلستانی داد  
شکسته‌وار به درگاہت آمدم که طیب  
به مومیایی لطف توام نشانی داد  
تنش درست و دلش شاد باد و خاطر خوش  
که دست دادش و یاری ناتوانی داد  
برو معالجه‌ی خود کن ای نصیحت‌گو  
شراب و شاهد شیرین که رازیانی داد  
گذشت بر من مسکین و با رقیبان گفت  
دریغ حافظ مسکین من چه جانی داد

نه گهر به دل نه زهر یتکت به جی گوزهرمانه  
 هومای به خته وهری سیهری له سه زمانه  
 له خو شیا له سه رم دیق نه کا حویابی کلاو  
 له ساغر نه و ده مه وینت له بهر نه زهرمانه  
 شهوئ که مانگی نه مه ل نوور نه دا به گه ل، بیژی  
 بداله نه و دلّه تاریک و پر که سه زمانه؟  
 به ناستانی شکۆتانی با نه بوو باری  
 مه جال که ی به سلوئیکی ده ربه ده زمانه  
 فیدای لیوی ده می بوو دلّم، خه یالّم نه کرد  
 که یه ک تنۆک له له علی به شی هونه زمانه  
 خه یالی زولفی وتی گیان که له علی لیو ناکات  
 گه لی نه چیری خه می زولفی شه و خه ته زمانه  
 که دل گرانی مه رۆ لیره لیده فالئی خو ش  
 چون ئیره ده رکی موراد و هه واری هه زمانه  
 ده می حه کایه تی خاکی ده رت ده کا «حافر»  
 نه سیمی باخی مه عانی له میتشکی سه زمانه  
 که مانگی روومه تی خه رمانی نووره، «کۆلیل» یش  
 به خوئی و شیعی له ده وری ده بیته خه زمانه

همای اوج سعادت به دام ما افتد  
 اگر تو را گذری بر مقام ما افتد  
 حباب وار براندازم از نشاط کلاه  
 اگر ز روی تو عکسی به جام ما افتد  
 شبی که ماه مراد از افق شود طالع  
 بود که پرتو نوری به بام ما افتد  
 به بارگاه تو چون باد را نباشد بار  
 کی اتفاق مجال سلام ما افتد  
 چو جان فدای لبش شد خیال می بستم  
 که قطره‌ای ز زلالش به کام ما افتد  
 خیال زلف تو گفتا که جان وسیله مساز  
 کز این شکار فراوان به دام ما افتد  
 به ناامیدی از این در مرو بزن فالی  
 بود که قرعه‌ی دولت به نام ما افتد  
 ز خاک کوی تو هر گه که دم زند حافظ  
 نسیم گلشن جان در مشام ما افتد



نمامی خوشه ویستی باخی دللداری به بارینتی  
 دره ختی دژمنی بیرن قه تاره ی هیلکه ماریتینی  
 له خاکی دهر کی مه یخانان نه دهب بنوینه بۆ رهندان  
 به مهستی سهر که شی کردن له سهر دهر که ی! خوماریتینی  
 شهوی دیداری دلبر خوش هه لیکه با له دوس نه پروا  
 که گهر دون هه لده سووریت و گهلئی له یل و نه هاریتینی  
 که ژاوهی کیژه له یلا خاوه نی ته ختی شکۆ یارهب  
 چ بوو به و پرینگه دا پروا که مه جنون خوین نه باریتینی  
 به هاری ژینه عشق نهی دل! نه گینا له م چه مه نزاره  
 گهلئی گول هات و با بردی، هه زار ئیستاش نه زاریتینی  
 ده سا تو بی و خودا دل چون قهراری وا له گهل زولفت  
 له لیوی شیرنت ماچنی که ره م فهرمووا قهراریتینی  
 خودا له م باخی دونیا تا به مردن «حافظ» ی پیرت  
 له جیژوانی لچی جۆ دهم له سهر لیوی نیگاری نی  
 سه ری هه رچه ن سبی چه شی سه حهر «کۆلیل» بوو نه ماما  
 گهلئی هیوایه نه و روژه ی شهوی تاری بتاریتینی

درخت دوستی بنشان که کام دل به بار آرد  
 نهال دشمنی بر کن که رنج بی شمار آرد  
 چو مهمان خراباتی به عزت باش با رندان  
 که درد سر کشی جاننا گرت مستی خمار آرد  
 شب صحبت غنیمت دان که بعد از روزگار ما  
 بسی گردش کند گردون بسی لیل و نهار آرد  
 عماری دار لیلی را که مهد ماه در حکم است  
 خدا را در دل اندازش که بر مجنون گذار آرد  
 بهار عمر خواه ای دل و گرنه این چمن هر سال  
 چو نسرین صد گل آرد بار و چون بلبل هزار آرد  
 خدا را چون دل ریشم قراری بست با زلفت  
 بفرما لعل نوشین را که زودش با قرار آرد  
 در این باغ از خدا خواهد دگر پیرانه سر حافظ  
 نشیند بر لب جویی و سروی در کنار آرد

که سڼی که نووری جه مالتی نهوینی بوو له نه زهر  
 یه قین دو چاوی نهیینی که مالتی به ژنی هونهر  
 وه کوو قه لاهم خه تی نهو گرتنم ره وان و ره وان  
 سه رم له رییه تی ههر بیبری به تیغی مه گهر  
 که سیکه لایه قی وه سلت، که چه شنی شه م ههر چی  
 سه ری به تیغ بکریی گری له سه رتره ههر  
 به ماچی پاتی که سڼی دهم گهی، که وه ک دریا  
 له ئاستانی نابین، هه تا هه تایه تی سه ر  
 له زوهدی وشک مه لوولم ده بیینه ساقی مه ی!  
 که لوتفی باده مه گهر تهر بکا ده ماغی په کهر  
 شه راب که لکی نه گهر ههر نه بی نه وه ی هه یه بو ت  
 که لایکه م له دنه ی سه ر ده میتک نیته خه بهر  
 که سڼی که یه ک قه ده می لانه دا له ریگه، نهوا  
 به قهستی مه یکه ده بهستی ته داره کاتی سه فهر  
 به گوری پاک ده چی «خاجه» دل شکاو وه کوو  
 گولاله، داغ کراوی گراوی سۆزی جیگهر  
 مه بهس له دیده فه قهت دیتنی جه مالتی تون  
 دهنابه که لکی چ دئی چاوی گیره نو کی «عومهر»



کسی که حسن و خط دوست در نظر دارد  
 محقق است که او حاصل بصر دارد  
 چو خامه در ره فرمان او سر طاعت  
 نهاده ایم مگر او به تیغ بردارد  
 کسی به وصل تو چون شمع یافت پروانه  
 که زیر تیغ تو هر دم سری دگر دارد  
 به پای بوس تو دست کسی رسید که او  
 چو آستانه بدین در همیشه سر دارد  
 ز زهد خشک ملولم کجاست باده‌ی ناب  
 که بوی باده مدام دماغ تر دارد  
 ز باده هیجت اگر نیست این نه بس که تو را  
 دمی ز وسوسه‌ی عقل بی خبر دارد  
 کسی که از ره تقوا قدم برون نهاد  
 به عزم میکده اکنون ره سفر دارد  
 دل شکسته‌ی حافظ به خاک خواهد برد  
 چو لاله داغ هوایی که بر جگر دارد

دلتي من به رووته ماييل نه چهمن نه باخي وهردم  
 وه كو سهول ههر به پيوهم وه كو لاله داغي دهردم  
 له خه مي بروي كه سيكا سهري ٽيمه قهت نه خه وتوون  
 له گوروپي گوشه گيران له جههان ته ريڪ و فهردم  
 له وه نه وشه بويه زي زم ده مي داله زولفي ره شان  
 ٺه مه مي سكي نافي مامز ٺه وه رووسياهي مهردم  
 وه ره بؤ چهمن ته ماشا كه گولاله شايه، لاله ش  
 به وه زيري شا ده ميني له كه في شهرايي سهردم  
 شهوي تاره سر سر و چول ده چلون ده گهم، مه گهر تو  
 شه مي روو له ريگه هه ٺكه ي شه كه تي بريني ههردم  
 من و شه م هه تا سه حر دي به خه يالي تو وه ده گرين  
 خه به رت نه بوو كه سو و تام به حه واوه ٽيسته گهردم!  
 وه كو هه وري مانگي نيسان له چهمن به كول ده كه م شين  
 قه له ره ش له مالي بولبول ده قري له وه ردي زهردم  
 دلتي پر له دهردي «حافز» به هه واي ٺه وين ٺه دا چل  
 نه له خاترم ته ماشا نه له باخم و نه ههردم  
 به زه غه ن بلتي پرسني له ته باري كورده «كؤليل»  
 له چلاني چنگ ٺه كه م گير كه هه ٺو له شاخ و زهردم

دل ما به دور رویت ز چمن فراغ دارد  
 که چو سرو پایبند است و چو لاله داغ دارد  
 سر ما فرو نیاید به کمان ابروی کس  
 که درون گوشه گیران ز جهان فراغ دارد  
 ز بنفشه تاب دارم که ز زلف او زند دم  
 تو سیاه کم بها بین که چه در دماغ دارد  
 به چمن خرام و بنگر بر تخت گل که لاله  
 به ندیم شاه ماند که به کف ایام دارد  
 شب ظلمت و بیابان به کجا توان رسیدن  
 مگر آن که شمع رویت به رهم چراغ دارد  
 من و شمع صبحگاهی سزد ار به هم بگیریم  
 که بسوختیم و از ما بت ما فراغ دارد  
 سزدم چو ابر بهمن که بر این چمن بگیریم  
 طرب آشیان بلبل بنگر که زاغ دارد  
 سر درس عشق دارد دل دردمند حافظ  
 که نه خاطر تماشا نه هوای باغ دارد

جامت که به ده‌سته کام خۆشه  
 جه‌مشیدی که شه‌وقی جام خۆشه  
 ئەو ئاوه ژیان‌ی دا به (به‌لیا)  
 چا‌بۆی بگه‌ری له جام خۆشه  
 ده‌سپیرمه ده‌ستی با‌ده ژینم  
 ئەو له‌عله بی‌نی نی‌زام خۆشه  
 ئیمه و مه‌ی و سو‌فی و حه‌کالی  
 تا یار دلی به کام خۆشه؟  
 ئەو ده‌وره که جام لی‌وی تۆیه  
 هه‌ر له‌و ده‌مه نۆش و کام خۆشه  
 نی‌رگ‌ز که ئە‌دا قه‌رز به مه‌ستان  
 قه‌رزاری دی‌یه‌ت له لام خۆشه  
 یادی ده‌م و زول‌فی تۆ له دل‌دا  
 زی‌کری منه، سو‌بح و شام خۆشه  
 بۆ جه‌زی‌ی برینی ده‌ردمه‌ندان  
 لی‌وت نمه‌کین و زام خۆشه  
 له‌و چالی زه‌نه‌خته گیانی «حاف‌ز»  
 وه‌ک ئیمه، گه‌لی غو‌لام خۆشه  
 ئۆخه‌ی که ئە‌سیری تۆیه «کۆ‌لیل»  
 له‌م داوه گو‌لم ده‌وام خۆشه



آن کس که به دست جام دارد  
سلطانی جم مدام دارد  
آبی که خضر حیات از او یافت  
در میکده جو که جام دارد  
سررشته‌ی جان به جام بگذار  
کاین رشته از او نظام دارد  
ما و می و زاهدان و تقوا  
تایار سر کدام دارد  
بیرون ز لب تو ساقیانست  
در دور کسی که کام دارد  
نرگس همه شیوه‌های مستی  
از چشم خوشت به وام دارد  
ذکر رخ و زلف تو دلم را  
وردی ست که صبح و شام دارد  
بر سینه‌ی ریش دردمندان  
لعلت نمکی تمام دارد  
در چاه ذقن چو حافظ ای جان  
حسن تو دو صد غلام دارد



دلّی که عهرشی خودایه و له نه سلی جامی جهمه  
 له کلکه وانه رفیسی مه گهر هه راس و غه مه  
 شیاوی گه وه هری دلّ نین گه دای خوش خهت و خال  
 که بوو کی گه نجی نهوین شا کچیککی خونچه ده مه  
 که هه رچی به ژنه له جه وری خه زانی سه رّ ده خه وان  
 غولامی قامه تی سه روم هه میشه دژ به خه مه  
 گه یی ده می وه کو نیرگز له خوشیا هه رکه س  
 بکاته خه رچی قه ده ح مال، نه گه رچی چهن دره مه  
 له مه ی دریغ مه فه رموو به چه سنی گوّل زه پ و زیو  
 ده نا به عه قلی مه سه رسد له ته خته کانی که مه  
 له پشتی په رده که س ناگا نه بوو مه ته ق مه که سا!  
 ته نانه مه حره می دلّ بیخه بهر له نیو حره مه  
 دلّی قه لّ ندهر و بیکارم ئیسته سه د کاری  
 به بوئی زولفت و با، تا به یانی خوش قه ده مه  
 مورادی دلّ مه که داوا! قه پاته دلّ داری  
 که بیژم نه هلی دلّ و هه وری ره حمهت و که ره مه  
 چ خیری نه و جه تیدایه بو مه یا «حافز»؟  
 سه مه د که دلّ بهری ئیمه و نیگاری نه و سه نه مه  
 «عومه ر» له بهر نه وه کوردیکه پیچه وانه مه لا  
 له کوی مه راره تی گه ردوونی دون لفی نه له مه

دلی که غیب‌نمای است و جام جم دارد  
 ز خاتمی که دمی گم شود چه غم دارد  
 به خط و خال گدایان مده خزینه‌ی دل  
 به دست شاه و شی ده که محترم دارد  
 نه هر درخت تحمل کند جفای خزان  
 غلام همت سرورم که این قدم دارد  
 رسید موسم آن کز طرب چو نرگس مست  
 نهد به پای قدح هر که شش درم دارد  
 زر از بهای می اکنون چو گل دریغ مدار  
 که عقل کل به صدت عیب متهم دارد  
 ز سر غیب کس آگاه نیست قصه مخوان  
 کدام محرم دل ره در این حرم دارد  
 دلم که لاف تجرد زدی کنون صد شغل  
 به بوی زلف تو با باد صبحدم دارد  
 مراد دل ز که پرسم که نیست دل‌داری  
 که جلوه‌ی نظر و شیوه‌ی کرم دارد  
 ز جیب خرقره‌ی حافظ چه طرف بتوان بست  
 که ما صمد طلبیدیم و او صنم دارد

ده‌لالم شاگولتی نازه و له سونبول سایه‌بانی ههس  
 به‌هاری کولمی خه‌تتیکی له ره‌نگی نه‌رخه‌وانی ههس  
 خهت و خالتی له سه‌ر روخساری وه‌ک خۆری رووا، یاره‌ب  
 ده‌وامی یه‌ک جه‌هانی بی‌ا که نه‌و جوانی جه‌هانی ههس  
 که عه‌شقم هاته‌ری، ده‌موت به‌ئاواتی دلم گه‌شتم  
 که چی نه‌مزانی نه‌م به‌حیره شه‌پۆلی خوین فشانی ههس  
 له ده‌ستی چاوه‌کانت واده‌زانم گیان به‌ده‌ر نابهم  
 له هه‌ر گۆشه‌ی که‌مینج سه‌د که‌مین، تیر و که‌مانی ههس  
 له زولفی خاتری تیمه‌ی ته‌کان و دایه‌ده‌م با‌دا  
 سه‌با سیخۆره‌ نه‌ک بیژن، قه‌ناره‌ی عاشقانی ههس  
 به‌سه‌ر خاکا‌دلۆپین مه‌ی پرێژه‌گویی به‌دل بگه‌ره  
 له جه‌مشید و قوباد و که‌ی هه‌زاران داستانی ههس  
 بزه‌ی گول داوه، بولبول! چاوی فیلت لی‌ده‌قرتینی  
 نه‌مانی گول نه‌بوو بۆ که‌س که‌حوسنی بی‌نه‌مانی ههس  
 له دل‌به‌ر تو‌بی و خوا پیری مه‌یخانهم پیرسن بۆچ  
 له‌گه‌ل خه‌لکی ده‌نۆشیت و له‌گه‌ل من سه‌رگرانی هه‌س!؟  
 نه‌گه‌ر شوپرم به‌لازینا ده‌که‌ی، فه‌رموو شکارم که‌ن!  
 ژبانی تیمه‌چونکوو له‌م بیا‌وانه‌زیانی هه‌س  
 ناممی قامه‌تی سه‌روت له‌سه‌ر چاوم بیژن، تا  
 بزانی گیانه‌! نه‌م چا‌وانه‌ئاویکی ره‌وانی هه‌س  
 له ترسی هیج‌ره‌تم ده‌ریته‌! یا خۆ هه‌ر نه‌رۆی ئۆغر  
 خودا نه‌و چاوه‌هه‌لکۆلتی به‌ره‌و تو‌تیره‌ژانی هه‌س!  
 له‌به‌ختی خۆته «حافز»! نه‌و عه‌یاری شار شی‌ویته  
 به‌تالی ده‌تکوژیت و چی له‌شه‌کر و قه‌ن دو‌کانی هه‌س  
 هه‌تا «کۆلیل» که‌ت ماوه‌به‌تالت کام شیرینه  
 له‌جامی چاوه‌کانت مه‌یلی ژاری شه‌وکه‌رانی هه‌س

بتی دارم که گرد گل ز سنبل سایه بان دارد  
 بهار عارضش خطی به خون ارغوان دارد  
 غبار خط پوشانید خورشید رخس یا رب  
 بقای جاودانش ده که حسن جاودان دارد  
 چو عاشق می شدم گفتم که بر دم گوهر مقصود  
 ندانستم که این دریا چه موج خون فشان دارد  
 ز چشمت جان نشاید برد کز هر سو که می بینم  
 کمین از گوشه ای کرده ست و تیر اندر کمان دارد  
 چو دام طره افشانند ز گرد خاطر عشاق  
 به غماز صبا گوید که راز ما نهان دارد  
 بیفشان جرعه ای بر خاک و حال اهل دل بشنو  
 که از جمشید و کیخسرو فراوان داستان دارد  
 چو در رویت بخندد گل مشو در دامش ای بلبل  
 که بر گل اعتمادی نیست گر حسن جهان دارد  
 خدا را داد من بستان از او ای شحنه مجلس  
 که می با دیگری خورده ست و با من سر گران دارد  
 به فتراک ار همی بندی خدا را زود صیدم کن  
 که آفت هاست در تأخیر و طالب را زیان دارد  
 ز سرو قد دلجویت مکن محروم چشم را  
 بدین سرچشمه اش بنشان که خوش آبی روان دارد  
 ز خوف هجرم ایمن کن اگر امید آن داری  
 که از چشم بداندیشان خدایت در امان دارد  
 چه عذر بخت خود گویم که آن عیار شهر آشوب  
 به تلخی کشت حافظ را و شکر در دهان دارد

که‌سێ خاتر جه‌م و خو‌شبه‌خته، یاری نازه‌نینی بی  
 کلاوی لاره‌ هه‌ر که‌س نو‌نماینی دل‌نشینی بی  
 گه‌لێ سه‌ر تر له‌ عه‌قل و هۆشه‌ ده‌ر کی عه‌شق و دل‌داری  
 که‌سێ نه‌و ئاستانه‌ی ماچ ته‌کا، رو‌حی نه‌وینی بی  
 ده‌می شیرین و ته‌نگت کلکه‌وانه‌ی شا سلێمانه  
 نه‌شن ئاقیتقی لیوت، نه‌خش و مۆری سه‌ر نگینی بی  
 دو لیوی له‌عل و یاقووته و خه‌ت و خالی گولتی یاسه  
 ده‌وا بی له‌علی یاقووتی ته‌بیبم یاسه‌مین بی!  
 به‌چاوی سووکیۆ حاجی! له‌حالی ئیمه‌ مه‌روانه  
 ده‌بی مووسا هه‌زارێ چه‌شنی قارون ری‌نشینی بی!  
 له‌سه‌ر نه‌و خاکه‌ وشکه‌ی ماوه‌ فرسه‌ت خاوه‌نی سامان  
 به‌فیکری روژی ته‌نیایی له‌ژێر خاکی نینیی بی  
 به‌لاگه‌ردانی گیان و له‌ش، له‌لیوی بینه‌وا شینه  
 به‌لا‌لوینه‌ کێ له‌و جاره‌ عاری گول‌چینی بی  
 سه‌با! ره‌مزێ له‌ رازی دل، بلێ به‌و شا که‌ سه‌د خوسره‌و  
 وه‌کوو فه‌ره‌هاد قوربانی بزه‌ی لیوی شرینی بی!  
 نه‌گه‌ر بیژێ ره‌جال و عاشقی وه‌ک «حافز»م ناوی  
 بلێن پینی گا ده‌بی سولتان، گه‌داینی یاری ژینی بی  
 له‌سه‌ر تا پینی ده‌زانی بو‌گر و نه‌سرینه «کولیل»ت  
 به‌لینی زوو به‌ دل‌به‌ر داوه‌ مۆمی ئاورینی بی

هر آن کو خاطر مجموع و یار نازنین دارد  
 سعادت همدم او گشت و دولت همنشین دارد  
 حریم عشق را در گه بسی بالاتر از عقل است  
 کسی آن آستان بوسد که جان در آستین دارد  
 دهان تنگ شیرینش مگر ملک سلیمان است  
 که نقش خاتم لعلش جهان زیر نگیں دارد  
 لب لعل و خط مشکین چو آتش هست و اینش هست  
 بنامزم دلبر خود را که حسنش آن و این دارد  
 به خواری منگری ای منعم ضعیفان و نحیفان را  
 که صدر مجلس عشرت گدای رهنشین دارد  
 چو بر روی زمین باشی توانایی غنیمت دان  
 که دوران ناتوانی‌ها بسی زیر زمین دارد  
 بلاگردان جان و تن دعای مستمندان است  
 که بیند خیر از آن خرمن که ننگ از خوشه چین دارد  
 صبا از عشق من رمزی بگو با آن شه خوبان  
 که صد جمشید و کیخسرو غلام کمترین دارد  
 و گر گوید نمی‌خواهم چو حافظ عاشق مفلس  
 بگویدش که سلطانی گدایی همنشین دارد

خودا که سێ له هه‌موو نار‌ه‌وا ده‌پاریزی  
 به‌ دڵ که حورمه‌تی خه‌لکی خودا ده‌پاریزی  
 په‌ یامی یار بفرموو فه‌قته‌ به‌ حه‌زره‌تی یار  
 که ئاشنا هونسه‌ری ئاشنا ده‌پاریزی  
 دلا! که سێ به‌ ئه‌ده‌ب پێ بنی، که هه‌ل‌له‌غزا  
 فریشه‌ پای به‌ ده‌ستی دوعا ده‌پاریزی  
 ئه‌وین له‌ دڵ گره‌ تا توش ئه‌وین له‌ دڵ بگری  
 دلێ که خالییه‌ له‌م خاله‌ به‌ ده‌پاریزی  
 سه‌با! له‌ سه‌ر خه‌می زولفی، به‌ ته‌یری دڵ فه‌رموو  
 که له‌ وه‌مه‌داره‌یه‌ گیانی سه‌فا ده‌پاریزی  
 که پیم وتی به‌ که‌ره‌م راگری ئه‌وین به‌! وت  
 ئه‌وینی ئیمه‌ فه‌قته‌ لوتفی خوا ده‌پاریزی  
 دڵ و گل و سه‌ر و مالتم، هه‌موو به‌ قوربانی  
 که سێ که حورمه‌تی میهر و وه‌فا ده‌پاریزی  
 غوباری ریگه‌ عوبوووری له‌ کوپیه‌ چون «حافز»  
 به‌ یادمانی، نه‌سیممی سه‌با ده‌پاریزی  
 به‌هاری لاله‌ به‌ «کۆلیل» ئه‌لێ چه‌می چاوت  
 گلاری نیرگزی مه‌ستم چ چا ده‌پاریزی

هر آن که جانب اهل خدا نگه دارد  
خداش در همه حال از بلا نگه دارد  
حدیث دوست نگویم مگر به حضرت دوست  
که آشنا سخن آشنا نگه دارد  
دلا معاش چنان کن که گر بلغزد پای  
فرشته‌ات به دو دست دعا نگه دارد  
گرت هواست که معشوق نگسلد پیمان  
نگاه دار سر رشته تا نگه دارد  
صبا بر آن سر زلف ار دل مرا بینی  
ز روی لطف بگویش که جا نگه دارد  
چو گفتمش که دلم را نگاه دار چه گفت  
ز دست بنده چه خیزد خدا نگه دارد  
سر و زر و دل و جانم فدای آن یاری  
که حق صحبت مهر و وفا نگه دارد  
غبار راه راه‌گذارت کجاست تا حافظ  
به یاد گار نسیم صبا نگه دارد



خاوهنی سازی نهوین به خ چ نهواییکى ههیه  
 ههر ههواییکى به جى و ریگه به جاییکى ههیه  
 خوايه خالى مه که! نالهى دلى شه يدام له گوئ  
 ئەم ههوا چون له دلى تيمه ههواییکى ههیه  
 خلتنه نۆشى که ده کاپيرو زهر و زورى نييه  
 خوش خه تا پۆش و که ره مدار، خوداییکى ههیه  
 چونکه ميشى دلى من عاشقى شه کرى ده مى تۆن  
 خاوهنی بالى شکۆ، فه پرى هومايیکى ههیه  
 کابه که چ نابى ئە گهر بيت و پيرسيت به دل  
 شاريارى که له بهر ده رکى گه دايیکى ههیه  
 ئەشكى خوينيمى دوکتور له مه حه ک داوه، ده لى  
 دهردى عه شقم خه ته ره و تاقه دهواییکى ههیه  
 فيرى کوشتارى کرشمه ت مه به له م مه کته به چون  
 چاکه خيړىک و خراپيش سزايیکى ههیه  
 ئەرمه نى کيژه جووانى چ زهرىفى قسه کرد  
 به سه فای ئەو که سه مه ی خووه! سه فاییکى ههیه  
 خوسره و! «حافز» ه مل که چ له په نا خاکی دهرت  
 دەم به دۆعاله ده مت چاوى دو عايیکى ههیه  
 ده ست و په نجه ی به خه نه ی خوینى «عومه ر» کردووه سوور  
 لیوى شایه تمه، که خۆى ده س به حه نايیکى ههیه

مطرب عشق عجب ساز و نوایی دارد  
 نقش هر نغمه که زد راه به جایی دارد  
 عالم از ناله‌ی عشاق مبادا خالی  
 که خوش آهنگ و فرح‌بخش هوایی دارد  
 پیر دُردی کش ما گرچه ندارد زر و زور  
 خوش عطابخش و خطاپوش خدایی دارد  
 محترم دار دلم کاین مگس قندپرست  
 تا هواخواه تو شد فرّ همایی دارد  
 از عدالت نبود دور گرش پرسد حال  
 پادشاهی که به همسایه گدایی دارد  
 اشک خونین بنمودم به طیبان گفتند  
 درد عشق است و جگرسوز دوایی دارد  
 ستم از غمزه میاموز که در مذهب عشق  
 هر عمل اجری و هر کرده جزایی دارد  
 نغز گفت آن بت ترسابچه‌ی باده‌پرست  
 شادی روی کسی خور که صفایی دارد  
 خسروا حافظ در گاه‌نشین فاتحه خواند  
 وز زبان تو تمنای دعایی دارد

کئی نه سیمی قژی بۆ گوڤ ، گر و تاویکی ههیه  
 سه ر له نۆ بۆ مهلی دلّ دانه و داویکی ههیه  
 ده مکوژیت و له سه رم توند نه چینی چه شنی سه با  
 چاره چین؟! عومری منه و جۆره شیتاویکی ههیه  
 زولفی تاریکی له سه ر مانگی وه کوو خۆزی، نه لئی  
 هه وری په خشانه، له ژیر په رده هه تاویکی ههیه  
 چاوم نه سرینی له هه ر گۆشه وه ریکه وتوو ه چون  
 سه روی به ژنت هه وه سی زه مزه م و ناویکی ههیه  
 نازی چاوت به خه تا گه رچی له خویتم ده گه پئی  
 مۆله تیکی بده ری! فیکر و هه ساویکی ههیه  
 ئاوی ژین گه ر نه وه تا، لیوی شرینت ههیه تی  
 بئ گومانم که خزر خه ونی سه راویکی ههیه  
 چاوی مه ستت ده یه وئی قیمه بکا جه رگ و دلّم  
 هه ر که مه یلی به مه یه سیخ و که واویکی ههیه  
 گیانی عه شقم نییه تی ده رفه تی پرسین له رووت  
 خۆزگه به و شه خسه له تۆ سوو که جوواویکی ههیه  
 چۆن ده کا چاوی مه سی بۆ دلّی «حافز» نه زه ری  
 نه و که هه ر لایه ده چینی شیت و خراویکی ههیه  
 مه س و رسوا به دو دیده ت بووه «کۆلیل»، چما  
 نیرگزی ئیوه خه س و خۆل شه راویکی ههیه

آن که از سنبیل او غالیه تابی دارد  
باز با دل شدگان ناز و عتابی دارد  
از سر کشته‌ی خود می‌گذری همچون باد  
چه توان کرد که عمر است و شتابی دارد  
ماه خورشید نمایش ز پس پرده‌ی زلف  
آفتابی ست که در پیش سحابی دارد  
چشم من کرد به هر گوشه روان سیل سرشک  
تا سهی سرو تو را تازه‌تر آبی دارد  
غمزه‌ی شوخ تو خونم به خطا می‌ریزد  
فرصتش باد که خوش فکر صوابی دارد  
آب حیوان اگر این است که دارد لب دوست  
روشن است این که خضر بهره سرابی دارد  
چشم مخمور تو دارد ز دلم قصد جگر  
ترک مست است مگر میل کبابی دارد  
جان بیمار مرا نیست ز تو روی سؤال  
ای خوش آن خسته که از دوست جوابی دارد  
کی کند سوی دل خسته‌ی حافظ نظری  
چشم مستش که به هر گوشه خرابی دارد

شیتی ئەو دل‌بەرە بی! ئاوی ژیانیکی هه‌یه  
 که‌ی هه‌موو موو که‌مه‌رئ خه‌تت و نیشانیکی هه‌یه  
 روومه‌ت و به‌ژنی په‌ری دل‌گه‌ره، ئەمما گوئی من  
 خوین شریتیکه‌ بزه‌ی نه‌رم و نیانیکی هه‌یه  
 توقیانی چه‌می چاوم به‌ دلئی لیوی ئەتۆن  
 خوړ و خاوتن عه‌جه‌ب ئاوی ره‌وانیکی هه‌یه!  
 مانگی که‌نعانی و خوړ گۆیه له‌ گۆچانی که‌زیت  
 کن له‌ مه‌یدانی روخت شه‌وکه‌ت و شانیکی هه‌یه  
 دل‌نشین بوو غه‌زه‌لم، تا په‌سه‌نی ئیوه‌ کرا  
 باسی عه‌شقی دلّه، بۆ هه‌ر که‌ مه‌کانیکی هه‌یه  
 سه‌نعه‌تی فه‌وسی برۆتی ئەگه‌ به‌ه‌رام ئەدی  
 نه‌یده‌وێرا که‌ بلئی تیر و که‌وانیکی هه‌یه  
 ئاشنای رازی ئەوین چون به‌ حه‌قیقه‌ت نییه‌ که‌س  
 هه‌ر سه‌رئ جوۆره‌ به‌ر و نه‌وعه‌ گومانیکی هه‌یه  
 لافی دین لیمه‌ده‌ لای ئیمه‌یی مه‌یخانه‌نشین  
 هه‌ر که‌لامی وه‌ کو هه‌ر نوکته‌ مه‌کانیکی هه‌یه  
 ته‌یری زیره‌ک نییه‌ هیلانه‌ له‌ گۆلزار بکات  
 هه‌ر به‌هاری که‌ ده‌زانیت، خه‌زانیکی هه‌یه  
 پیتی بلئی نوکته‌ به‌ «حافز» نه‌فرۆشیت ره‌قیب  
 فه‌له‌می وه‌ ک سه‌حه‌ره‌ و سیحری به‌یانیکی هه‌یه  
 پیتی بلین به‌رد له‌ شووشه‌ی دلئی «کۆلیل» نه‌دات  
 له‌تله‌تی ده‌وله‌تی ئەو کاری ده‌بانیکی هه‌یه

شاهد آن نیست که مویی و میانی دارد  
 بنده‌ی طلعت آن باش که آنی دارد  
 شیوه‌ی حور و پری گرچه لطیف است ولی  
 خوبی آن است و لطافت که فلانی دارد  
 چشمه‌ی چشم مرا ای گل خندان دریا  
 که به امید تو خوش آب روانی دارد  
 گوی خوبی که برد از تو که خورشید آنجا  
 نه سواری‌ست که در دست عنانی دارد  
 دل نشان شد سختم تا تو قبولش کردی  
 آری آری سخن عشق نشانی دارد  
 خم ابروی تو در صنعت تیراندازی  
 برده از دست هر آن کس که کمانی دارد  
 در ره عشق نشد کس به یقین محرم راز  
 هر کسی بر حسب فکر گمانی دارد  
 با خرابات نشینان ز کرامات ملاف  
 هر سخن وقتی و هر نکته مکانی دارد  
 مرغ زیرک نزند در چمنش پرده سرای  
 هر بهاری که به دنباله خزان‌ی دارد  
 مدعی گولغز و نکته به حافظ مفروش  
 کلک ما نیز زبانی و بیانی دارد

بی مانگی کولمی ئازیز زیزم به دل له گیانی  
 وهختی که دلبرم نین بی سووچه ههر ژیانی  
 نه مدی له کهس نیشانی له و دلرفیتنه، نه لبت  
 یا من به بیخه بهر لهو، یا لهو نه بوو نیشانی  
 ئاوهنگی چاوی عاشق سه د به حری ئاگرینه  
 ئهی وهی که ئهم موعه ماما، هه ئنایه بو به یانی  
 سه رکاروان له ده سمان نابی بچی پشوودان  
 ئهم ریگه تهی نه کریا بو تاک و کاروانی  
 چهنگی چه ماوه بانگی هه لداوه بو زه ماوه ن  
 دل بگره بو په نی پیرا! وا چاکه بو جووانی  
 داروغه رهنده ئهی دل! چاتر که چه شنی ئه و بی  
 با مهسته کهس له شانی نادا وه ها گومانی  
 سامان و گه نجی دارای ئهم چه رخه دا به با دا  
 بچیینه گوپی دهروونا، ئهم ره سمه کۆنه داننی!  
 ههر چه ن حهریف شه م بی، رازی دلت مه فهرموو  
 ئه و شوخه سه برپراوه ش موری زمانی نانی  
 ئاله و جه هانه ههر وه ک «حافز» نه بوو غولامی  
 چون له و جه هانه شایی وه ک تو نه بوو زه ماننی  
 ههر کهس به ئه مری چاوی شاهیتنی چه شنی «کولیل»  
 سینگی نه کا به نیشان، مافی ئه وینی کوانی؟!

جان بی جمال جانان میل جهان ندارد  
 هر کس که این ندارد حقا که آن ندارد  
 با هیچ کس نشانی زان دلستان ندیدم  
 یا من خبر ندارم یا او نشان ندارد  
 هر شب نمی در این ره صد بحر آتشین است  
 دردا که این معما شرح و بیان ندارد  
 سرمنزله فراغت نتوان ز دست دادن  
 ای ساروان فروکش کاین ره کران ندارد  
 چنگ خمیده قامت می خواندت به عشرت  
 بشنو که پند پیران هیچت زیان ندارد  
 ای دل طریق رندی از محتسب بیاموز  
 مست است و در حق او کس این گمان ندارد  
 احوال گنج قارون کایام داد بر باد  
 در گوش دل فروخوان تا زر نهان ندارد  
 گر خود رقیب شمع است اسرار از او بپوشان  
 کان شوخ سربریده بند زبان ندارد  
 کس در جهان ندارد یک بنده همچو حافظ  
 زیرا که چون تو شاهی کس در جهان ندارد



په‌رته‌وی کولمت به میهر و ماه‌نه‌بوو هه‌ر  
 گول له‌ه‌نای ئیوه‌ په‌رپی کاه‌نه‌بوو هه‌ر  
 تاقی برۆکه‌ت ته‌لار و کۆشکی و جوو‌دم  
 قه‌سری جووانیکی وایه، شاه‌نه‌بوو هه‌ر  
 لاده‌ له‌ ئۆفی دلی مه‌ جامی جه‌مالت!  
 رووبه‌نی ئاوینه‌ چه‌شنی ئاه‌نه‌بوو هه‌ر  
 نیرگری سه‌ر چل هه‌لیبری له‌ کنت چاو  
 شه‌رم و ته‌ده‌ب چوو، هه‌یا په‌ناه‌نه‌بوو هه‌ر  
 دیتیم و دیتیم دلی چاوت ره‌شه‌ بئ‌ه‌د  
 خاتری دۆستی له‌ دل نیگاه‌نه‌بوو هه‌ر  
 جامی گرانی په‌رنگ تیکه‌ بئۆشم  
 خۆشیی شیخت له‌ خانه‌قاه‌نه‌بوو هه‌ر  
 وس به‌ له‌ نالین! ده‌روونی ناسکه‌ دل‌به‌ر  
 تیکه‌لی هاواری دادخاه‌نه‌بوو هه‌ر  
 قوم بووه‌ له‌ خوینی دیده‌ سینگ و به‌رۆکم  
 چونکه‌ به‌ دیوانی ئیوه‌ راه‌نه‌بوو هه‌ر  
 من به‌ ته‌نی نیم له‌ به‌ندی زولفی دریژت  
 به‌و شه‌وه‌ کنی داخ و دل سیاه‌نه‌بوو هه‌ر  
 مه‌گره‌ له‌ «حافظ» ده‌به‌م که‌ سوژده‌ له‌به‌ر بیت  
 عاشقی تو تیکه‌لی گونا‌ه‌نه‌بوو هه‌ر  
 که‌ی غه‌می «کولیل» فه‌وج و له‌شکه‌ری هینا؟  
 بیجگه‌ له‌ ته‌سرین قه‌تی سپاه‌نه‌بوو هه‌ر



روشنی طلعت تو ماه ندارد  
پیش تو گل رونق گیاه ندارد  
گوشه‌ی ابروی توست منزل جانم  
خوش تر از این گوشه پادشاه ندارد  
تا چه کند بارخ تو دود دل من  
آینه دانی که تاب آه ندارد  
شوخی نرگس نگر که پیش تو بشکفت  
چشم دریده ادب نگاه ندارد  
دیدم و آن چشم دل سیه که تو داری  
جانب هیچ آشنا نگاه ندارد  
رطل گرانم ده ای مرید خرابات  
شادی شیخی که خانقاه ندارد  
خون خور و خامش نشین که آن دل نازک  
طاقت فریاد دادخواه ندارد  
گو برو و آستین به خون جگر شوی  
هر که در این آستانه راه ندارد  
نی من تنها کشم تطاول زلفت  
کیست که او داغ آن سیاه ندارد  
حافظ اگر سجده‌ی تو کرد مکن عیب  
کافر عشق ای صنم گناه ندارد

قاته له‌م شاره نیگاری دلی زامار به‌ری  
 کۆمه‌کی به‌خت مه‌گه‌ر، ئیمه‌ له‌ نیو شار به‌ری  
 کواحه‌ریفی مه‌س و جوامیتر، له‌ خزمه‌ت که‌ره‌می  
 عاشقی نیوی چه‌زی دل‌به‌ر و دل‌دار به‌ری  
 باخه‌وان! واده‌نووتنی له‌ خه‌زان بی‌خه‌به‌ری  
 وه‌ی له‌ ئه‌و رۆژه‌ زه‌لان عومری گو‌لت زار به‌ری  
 ریگری دز خه‌به‌ره‌ و واله‌ که‌مینی ته‌مه‌نا  
 بی‌گومان ماتله‌ ژینی من و سه‌رکار به‌ری  
 ئه‌و هه‌موو بوو که‌ ده‌قم‌دا له‌ خه‌یالا به‌ غه‌زه‌ل  
 دلی ته‌هلی نه‌زه‌ری به‌لکو به‌ دیدار به‌ری  
 دل‌ به‌ چل سالی وه‌ کۆ کردوو زاین و هونه‌ر  
 چاوی مه‌ستانه‌ ده‌ترسم له‌ سه‌رم بار به‌ری  
 نازی بو‌په‌ی له‌قه‌زی گو‌په‌که‌، بی‌ساز و نه‌وان  
 سامری کین وه‌ کو مووسا که‌ره‌می یار به‌ری  
 جامی بیگه‌ردی شه‌رابت ده‌پ‌فینتی ته‌می غه‌م  
 مه‌ی نه‌بی، مه‌ینه‌تی دل‌ دئی سه‌ر و سه‌ردار به‌ری  
 سه‌نگه‌ری چاو و برۆی یاره‌ که‌مینی دل‌ه‌ که‌م  
 هه‌ر که‌سه‌ن رهنده‌ ده‌بی ریگه‌ به‌ ئه‌س‌رار به‌ری  
 «حافز»!! یار به‌ نازۆ وتی ئه‌ر گیانم ئه‌وی  
 غه‌یر خالی که‌ له‌ دل! بیله‌ که‌ ژیار به‌ری  
 عاشقی لیوه‌یه «کۆلیل» و ته‌لێ لیوی ئه‌وین  
 که‌وسه‌ری ژینه‌، چ بوو رۆح دوسه‌د جار به‌ری

نیست در شهر نگاری که دل ما ببرد  
 بختم اریار شود رختم از این جا ببرد  
 کو حریفی کش سرمست که پیش کرمش  
 عاشق سوخته دل نام تمنا ببرد  
 باغباناز خزان بی خبرت می بینم  
 آه از آن روز که بادت گل رعنا ببرد  
 رهزن دهر نخفته ست مشو ایمن از او  
 اگر امروز نبرده ست که فردا ببرد  
 در خیال این همه لعبت به هوس می بازم  
 بو که صاحب نظری نام تماشا ببرد  
 علم و فضلی که به چل سال دلم جمع آورد  
 ترسم آن نرگس مستانه به یغما ببرد  
 بانگ گاوی چه صدا باز دهد عشوه مخر  
 سامری کیست که دست از ید بیضا ببرد  
 جام مینایی می سدّ ره تنگدلی ست  
 منه از دست که سیل غمت از جا ببرد  
 راه عشق ارچه کمینگاه کمانداران است  
 هر که دانسته رود صرفه ز اعدا ببرد  
 حافظ ار جان طلبد غمزه ی مستانه ی یار  
 خانه از غیر پرداز و بهل تا ببرد

شهراپ نه گهر غهم و حه سرهت له فيكري ئيمه نه بات  
 هه راس و جه وري فه له ك پر له بيخي ريشه نه دات  
 نه گهر شهراپ نه خا له ننگهري شعور و هوش  
 به كامه كه شتي نه دهی دل، له گيژي توف نه جات  
 نه بوو كه سني كه ره تي چه رخي كه چ بدا كيشي  
 كه چي هه موو كه سي نه و زالمانه كردوو ه مات  
 ژيان عوبووري به تاريكساني جه هله، مه گهر  
 خزر بكا مه ده دي، غهم دهنه حه يام ده بات  
 به ره و چه مهن دلي بي هيژ مه يل نه كا به لكوو  
 سه با نه خو شه نه گهر چي، ده مي بكات خه لات  
 نه من ته بيبي دلّم بينه مهی! كه مه له مهی وا  
 خه تا له سهر به ره وه ك شه م، شه وار روشن نه كات  
 بسووت «حافز» و دل بهر له حالي بيخه به ره  
 له بهر خودا مه گهري با، خه بهر به دل بهري بات  
 شهراپ نه ميسته خه فه تباره خوشي، وه ك «كوليل»  
 كه سهر له دوو سهری دو مينه مهی ده كات قه بات



اگر نه باده غم دل زیاد ما ببرد  
نهیب حادثه بنیاد ما ز جا ببرد  
اگر نه عقل به مستی فرو کشد لنگر  
چگونه کشتی از این ورطه‌ی بلا ببرد  
فغان که با همه کس غایبانه باخت فلک  
که کس نبود که دستی از این دغا ببرد  
گذار بر ظلمات است خضر راهی کو  
مباد کآتش محرومی آب ما ببرد  
دل ضعیفم از آن می کشد به طرف چمن  
که جان ز مرگ به بیماری صبا ببرد  
طیب عشق منم باده ده که این معجون  
فراغت آرد و اندیشه‌ی خطا ببرد  
بسوخت حافظ و کس حال او به یار نگفت  
مگر نسیم پیامی خدای را ببرد

۷

سه‌هر بولبول شکاتی لاسه‌با کرد  
 ده‌زانی عه‌شقی گول چندی سزا کرد؟  
 به‌ره‌نگی روومه‌تی دل پر له خوینم  
 له نیو گولزاری هه‌ر در کی عه‌تا کرد  
 غولامی هیممه‌تی به‌رزی که‌سیکم  
 ده‌سی خیری له مل کیژی وه‌فا کرد  
 له ده‌ستی ناکه‌سان بوچی بنالم  
 که‌سم، سینه‌ی به‌نالین ناشنا کرد  
 له نازیزم ته‌مه‌نا هه‌ر وه‌فا بوو  
 له سولتان نه‌و ته‌مه‌نایه‌م خه‌تا کرد  
 نه‌سیممی به‌ر به‌یانی هه‌ر نه‌نالتی  
 که‌ده‌ردی شه‌ونشینانی ده‌وا کرد  
 له گول رووبه‌ند و سومبول پرچی لادا  
 به‌خه‌ی غونچه‌ی له دوگمه‌ی شین ره‌ها کرد  
 له بولبول ده‌نگی واوه‌یلا و شینه  
 گول نه‌ی هاوار له‌نجه‌ی بو سه‌با کرد  
 به‌کۆری مه‌ی فرۆشان بیژه‌ ساقی!  
 که‌«حافز» پشتی له‌و زوه‌د و ریا کرد  
 له‌گه‌لما سه‌روه‌رانی شار ته‌نیا  
 به‌په‌یمانی وه‌فا، هه‌ر بولوه‌فا کرد  
 له‌گه‌ل «کۆلیل» چۆن بیژم ته‌نانه‌ت  
 دل‌ی خو‌شی هه‌واری لی جودا کرد

سحر بلبلی حکایت با صبا کرد  
 که عشق روی گل با ما چه ها کرد  
 از آن رنگ رخم خون در دل افتاد  
 و از آن گلشن به خارم مبتلا کرد  
 غلام همت آن نازنینم  
 که کار خیر بی روی و ریا کرد  
 من از بیگانگان دیگر ننام  
 که با من هر چه کرد آن آشنا کرد  
 گر از سلطان طمع کردم خطا بود  
 و راز دلبر وفا جستم جفا کرد  
 خوشش باد آن نسیم صبحگاهی  
 که درد شب‌نشینان را دوا کرد  
 نقاب گل کشید و زلف سنبل  
 گره‌بند قبای غنچه وا کرد  
 به هر سو بلبلی عاشق در افغان  
 تنعم از میان باد صبا کرد  
 بشارت بر به کوی می‌فروشان  
 که حافظ توبه از زهد ریا کرد  
 وفا از خواجگان شهر با من  
 کمال دولت و دین بوالوفا کرد



وهرن فهلهك ره مه زانی قوتار و غارته كرد  
 كه مانگی یه كشه وه جامی جه می له چارهت كرد  
 كه سنی له رۆژوو نه با خیر و چه جج و عومره ره وان  
 به دل كه خاکی ده ری مه یكه ده ی زیارهت كرد  
 كه سووچی مه یكه ده بوو بو هه تا هه تا شوینم  
 دروودی حهق له وه بی مه یكه ده ی عه مارهت كرد  
 به چی نه ده ن قه ده حی مه ی؟! به گه وه هری ژیری  
 هه لئی كه خیر نه وه بر دی نه مه ی تیجارهت كرد  
 به لئی له نیو خه می نه برۆ سه وابی نو یژه گه لئی  
 له بو كه سنی كه به خوینی گه شی ته هارهت كرد  
 نه مان له چاوی فریوت كه شیخی شار نه ورۆ  
 به سوو کییۆ نه زه ری بو زه ده ی ئیشارهت كرد  
 كه كوئمی یار ده بینم، سپاسی چاوم نه كه م  
 سه رنجی چاوتی چونكوو به دل نه زارهت كرد  
 كه لامی عه شق له «حافز» بیسه نه ك واعیز  
 نه گه رچی سه نعه تی زۆری به ده م جه سارهت كرد  
 په یامی عه شق له «كوئیل» ی دل كه سه ر بو یار  
 سه با! له بهر چ بو نه ت برد، مه گه ر شه وارته كرد؟!

بیا که ترک فلک خوان روزه غارت کرد  
 هلال عید به دور قدح اشارت کرد  
 ثواب روزه و حج قبول آن کس برد  
 که خاک میکده‌ی عشق را زیارت کرد  
 مقام اصلی ما گوشه‌ی خرابات است  
 خدش خیر دهد آنکه این عمارت کرد  
 بهای باده‌ی چون لعل چیست جوهر عقل  
 بیا که سود کسی برد کاین تجارت کرد  
 نماز در خم آن ابروان محرابی  
 کسی کند که به خون جگر طهارت کرد  
 فغان که نرگس جمّاش شیخ شهر امروز  
 نظر به دُردکشان از سر حقارت کرد  
 به روی یار نظر کن ز دیده منت دار  
 که کار دیده نظر از سر بصارت کرد  
 حدیث عشق ز حافظ شنو نه از واعظ  
 اگرچه صنعت بسیار در عبارت کرد

سه‌هر به مه‌ی شتی ده‌سنوئیز، عارفی دل‌رون  
 به‌یانی زوو که به مه‌یخانه بو زیارته چون  
 هیلالی یه‌کشه‌وه ده‌ستووری ده‌وری جامی‌دا  
 هه‌تا بلووری هه‌تاوی زهرین له‌که‌ل‌گوم‌بون  
 قوبووله‌نوئیزی به‌ئاوات و پر له‌سوژی که‌سی  
 له‌خوینی جه‌رگی که‌ده‌سنوئیزی حورمه‌تی‌گرتون  
 هه‌وه‌ل به‌خوینی کچی‌ره‌ز مه‌لا‌عه‌باکه‌ی‌شت  
 به‌دل، له‌پاش‌ئه‌مه‌نوئیزی‌ئه‌و‌شه‌وه‌ی‌فه‌رمون  
 دل‌م له‌په‌رچه‌می، داوی‌شه‌ری‌کپی‌بو‌خوی  
 له‌ئه‌م‌تیجاره‌ته‌ئاخو‌به‌هایه‌کی‌بردون؟  
 ئیمامی‌جومعه‌گه‌ر‌ئه‌حوالی «حافز»‌ی‌پرسی  
 بلین به‌باده‌که‌وسلی‌جه‌معه‌تی‌کردون  
 شه‌هاده‌تی‌کوره‌کوردیکی، بو‌ده‌می‌شیرین  
 «عومهر» له‌لیوی‌که‌ژی‌چه‌شنی‌بیستون‌بیستون

به آب روشن می عارفی طهارت کرد  
 عَلَى الصَّبَّاحِ که میخانه را زیارت کرد  
 همین که ساغر زرین خور نهان گردید  
 هلال عید به دور قدح اشارت کرد  
 خوشا نماز و نیاز کسی که از سر درد  
 به آب دیده و خون جگر طهارت کرد  
 امام خواجه که بودش سر نماز دراز  
 به خون دختر رز خرقه را قصارت کرد  
 دلم ز حلقه‌ی زلفش به جان خرید آشوب  
 چه سود دید ندانم که این تجارت کرد  
 اگر امام جماعت طلب کند امروز  
 خبر دهید که حافظ به می طهارت کرد

سۆفی به ئۆف و داوی ریا مه‌کری ساز کرد  
 له‌م چه‌رخه‌ فیتله‌وازه‌ حوقه‌ی لیوی باز کرد  
 هیلکه‌ی له‌ ژیر کلاوی فه‌له‌ک زوو له‌ سه‌ر شکان  
 فیتل و فریوی هه‌ر که له‌ گه‌ل ئه‌هلی راز کرد  
 مه‌یگی‌ر زوو که دل‌به‌ری والای سۆفیان  
 هه‌مدیس ده‌س به‌ جیلوه‌، به‌ عیشوه‌ و به‌ ناز کرد  
 مو‌تریب له‌ کوین که سازی مه‌قامی عه‌راقی وت  
 کۆکی له‌ پر به‌ نه‌زم و نه‌واکه‌ی حیجاز کرد  
 ئه‌ی دل ده‌خیه‌له‌ زوو به‌ که‌ خو‌خه‌ینه‌ مالتی یار  
 چونکوو خه‌تای زۆری به‌ سولتان ئه‌یاز کرد  
 خه‌وشت نه‌بی! که هه‌ر که نه‌بوو پاک‌بازی عه‌شق  
 ده‌ر کی قه‌لای ژووری له‌سه‌ر خو‌فه‌راز کرد  
 سۆزی که رۆژی چه‌شره‌ هه‌موو شت ده‌بیت روون  
 سه‌رشۆره‌ کئی چه‌قیقه‌تی خه‌رجی مه‌جاز کرد  
 کۆتر به‌ لار و له‌نجه‌ مه‌رۆ نوێژ ئه‌کاره‌وی  
 به‌م کاره‌ سۆفیا‌نه‌یه‌ پۆلیکی ساز کرد  
 «حافزا!» قه‌له‌نده‌ران به‌ غه‌زه‌ل سه‌رزه‌نش نه‌که‌ی  
 خوا تۆی ئه‌زه‌ل له‌ شیعی ریا بی‌نیاز کرد  
 «کۆلیل» وس! مه‌ته‌ق مه‌ که بولبول قه‌رانه‌ باخ  
 پر پر له‌ لاش‌خۆره‌ گه‌مه‌ی قه‌ل به‌ باز کرد



صوفی نهاد دام و سر حقه باز کرد  
بنیاد مکر با فلک حقه باز کرد  
بازی چرخ بشکنش بیضه در کلاه  
زیرا که عرض شعبده با اهل راز کرد  
ساقی بیا که شاهد رعناى صوفیان  
دیگر به جلوه آمد و آغاز ناز کرد  
این مطرب از کجاست که ساز عراق ساخت  
و آهنگ بازگشت به راه حجاز کرد  
ای دل بیا که ما به پناه خدا رویم  
زان چه آستین کوتاه و دست دراز کرد  
صنعت مکن که هر که محبت نه راست باخت  
عشقش به روی دل در معنی فراز کرد  
فردا که پیشگاه حقیقت شود پدید  
شرمنده ره روی که عمل بر مجاز کرد  
ای کبک خوش خرام کجا می روی بایست  
غره مشو که گربه‌ی زاهد نماز کرد  
حافظ مکن ملامت رندان که در ازل  
ما را خدا ز زهد ریایی نیاز کرد

دلّی بولبول بووه خوین، تا گولّی سووری گولّی کرد  
 ره شه با هات، گولّی برد و پهریشان دلّی کرد  
 دلّی تووتی که ئومیدی شه کهری بوو له خه یال  
 خه تی ئاواتی له پر مۆری مه رگ باتلی کرد  
 نووری چاوانم و ئه و جهرگی دلّهم یادی به خیر  
 چهنده زوو چوو له دهسم، وای که چهن موشکلّی کرد  
 کاروان! باری ئه من که وتوووه توخوا مه دهدهئ  
 دلّ له گه لّ ئیوه به خاتر که ره مئی تاملّی کرد  
 خاکی رووم و نمی چاوم دهسی کهم مه گره! که ههوت  
 کۆشکی شایبی فهله کی شین، له گلّی من گولّی کرد  
 داد و هاوار له چاوی چه په لّی مانگی چه رخ!  
 مانگی من که وته مه حاق و له گلامه نزلّی کرد  
 ئه ونه «حافز»! له روخی شات نه دا، کات نه ما  
 دهسه لاتم نه بو من، به زمی فهله ک ماتلی کرد  
 بۆیه سووتاوه شه قایه ق دلّی، «کۆلیل» ی له باخ  
 بۆ سه با چون له سه حهر داغی دلّی بولبولّی کرد



بلبلی خون دلی خورد و گلی حاصل کرد  
باد غیرت به صدش خار پریشان دل کرد  
طوطیی را به خیال شکری دل خوش بود  
ناگهش سیل فنا نقش امل باطل کرد  
قُرَّة الْعَيْنِ مِنْ آن میوهی دل یادش باد  
که چه آسان بشد و کار مرا مشکل کرد  
ساروان بار من افتاد خدا را مددی  
که امید کرمم همره این محمل کرد  
روی خاکی و نم چشم مرا خوار مدار  
چرخ فیروزه طریخانه از این کهگل کرد  
آه و فریاد که از چشم حسود مه چرخ  
در لحد ماه کمان ابروی من منزل کرد  
نزدی شاه رخ و فوت شد امکان حافظ  
چه کنم بازی ایام مرا غافل کرد

۷



وه کوو سه با هه وه سی میرغوزارم ئاواته  
 له بهر چه می نه فه سی موشکبارم ئاواته  
 ده می که بی مه ی و دل بهر هه دهر ده چنی ته مه نم  
 به تاله تم به سه له و پووه، کارم ئاواته  
 هه ر ئا بر وویه به ده س هات، دینه یا زانین  
 هه موو نیسار به چاوی نیگارم ئاواته  
 به چه شنی خوړی سبه ی نانه رون، هه تا ماوم  
 مه به س له سه رفی ته مه ن عه شقی یارم ئاواته  
 به یادی چاوی خومارت له خو که دیمه دهری  
 ده وامی مه حکه می قه وۆ و قه رارم ئاواته  
 سه با له کو ییه که نه و گیانه خو ینیه م وه کو گوۆ  
 فه دای سومبوۆ و بو نی به هارم ئاواته  
 سه فای دل به ده غه ل کاری و ریا رو یی  
 ته ریقی «حافز» ی رهنه د و عه یارم ئاواته  
 له داخی زاهیدی مله وور و شاعیری دل ساغ  
 ده روونی چه شنی «عومه ر» کوۆ له وارم ئاواته



چو باد عزم سر کوی یار خواهم کرد  
نفس به بوی خوشش مشکبار خواهم کرد  
به هرزه بی می و معشوق عمر می گذرد  
بطالتم بس از امروز کار خواهم کرد  
هر آبروی که اندوختم ز دانش و دین  
نثار خاک ره آن نگار خواهم کرد  
چو شمع صبحدم شد ز مهر او روشن  
که عمر در سر این کار و بار خواهم کرد  
به یاد چشم تو خود را خراب خواهم ساخت  
بنای عهد قدیم استوار خواهم کرد  
صبا کجاست که این جان خون گرفته چو گل  
فدای نکبت گیسوی یار خواهم کرد  
نفاق و زرق نبخشد صفای دل حافظ  
طریق رندی و عشق اختیار خواهم کرد

-

ده‌ستی وه‌سلی من و ئەو زولفه‌ دو‌تا چۆن ده‌ کرئ  
 وه‌ی که باوه‌ر به‌ وه‌فاتان و سه‌با چۆن ده‌ کرئ  
 ئەرکی سه‌ر شانه‌ له‌ پیناوی دلا‌هه‌ول و خه‌بات  
 هه‌ر ئەوه‌نده‌ی هه‌یه‌ تیکدانی قه‌زا چۆن ده‌ کرئ؟!  
 چاکی داوینی به‌ سه‌د خوینی جیگه‌ر که‌وته‌ ده‌سم  
 به‌ فه‌ن و فیلی به‌ غیایک ره‌ها چۆن ده‌ کرئ  
 روومه‌تی ئەو به‌ مه‌سه‌ل هه‌یفه‌ بلین مانگی پره‌  
 که‌ قیاسی له‌ گه‌ل ئەو بی‌سه‌ر و پا چۆن ده‌ کرئ  
 چاوی خاوتنه‌ شیاوی نه‌زه‌ری روومه‌تی یار  
 که‌ له‌ ئاوتنه‌ نه‌زه‌ر، بی‌ له‌ سه‌فا چۆن ده‌ کرئ  
 موشکلی عه‌شق و ئەوین دووره‌ له‌ عیلمی من و تو  
 که‌ شفی ئەم رازه‌ به‌ قه‌ولی عوله‌ما چۆن ده‌ کرئ  
 داخه‌م ئەو داخه‌ که‌ دل‌داری جه‌انیت، وه‌لین  
 شه‌ری ئەم عه‌شقه‌ له‌ گه‌ل خه‌لکی خودا چۆن ده‌ کرئ  
 ئەو دل‌ه‌ی ناسک و ئەو ته‌بعه‌ له‌ تیفه‌ت وتی پیم  
 نو‌تقی په‌روانه‌ له‌ کن کولمی چ‌را چۆن ده‌ کرئ  
 هه‌ر له‌ میحراوی برۆ تا دل‌ی «حاف‌ز» ده‌چه‌مین  
 تاعه‌تی غه‌یری ئەتۆ له‌و خه‌مه‌دا چۆن ده‌ کرئ  
 قامه‌تت روو‌گه‌یی «کۆلیل» به‌ ئاشیره‌تی چا  
 قیله‌دۆزینه‌وه‌ بی‌ قیله‌نوما چۆن ده‌ کرئ

دست در حلقه‌ی آن زلف دوتا نتوان کرد  
 تکیه بر عهد تو و باد صبا نتوان کرد  
 آن چه سعی است من اندر طلبت بنمایم  
 این قدر هست که تغییر قضا نتوان کرد  
 دامن دوست به صد خون دل افتاد به دست  
 به فسوسی که کند خصم رها نتوان کرد  
 عارضش را به مثل ماه فلک نتوان گفت  
 نسبت دوست به هر بی سرو پا نتوان کرد  
 سرو بالای من آن گه که در آید به سماع  
 چه محل جامه‌ی جان را که قبا نتوان کرد  
 نظر پاک تواند رخ جانان دیدن  
 که در آینه‌ی نظر جز به صفا نتوان کرد  
 مشکل عشق نه در حوصله‌ی دانش ماست  
 حل این نکته بدین فکر خطا نتوان کرد  
 غیرتم کشت که محبوب جهانی لیکن  
 روز و شب عریده با خلق خدا نتوان کرد  
 من چه گویم که تو را نازکی طبع لطیف  
 تا به حدیست که آهسته دعا نتوان کرد  
 بجز ابروی تو محراب دل حافظ نیست  
 طاعت غیر تو در مذهب ما نتوان کرد

رفانی دلم و دی نه مدی که چهی کرد  
 بهری ناخو به کنی که نگتی ده بهی کرد؟  
 شهوی دووری له مهرگم نیشته پارینز  
 به هوی لوتفی خه یالی بوو، که نهی کرد  
 له دل چۆن چون گولاله م خویین نه چۆر پی  
 که چاوی چهن له گه لمانا گزه ی کرد  
 به کنی بیژم به هاودهستی برینان  
 ته بیبم قهستی گیانی پر له وهی کرد  
 وه کوو مۆمی که گر بهر دا له گیانم  
 سوراخی شیوهن و نالیینی نهی کرد  
 نه گهر کار پی له دهستت دئی سه با دهی  
 که دهردی ئاره زوم ئارامی په ی کرد  
 له کوپی عاشقان ناشی بلتی که س  
 که یاری ئیمه چی فهرموون و چهی کرد  
 به گیانی «حافز» ی دژمن نه کردوون  
 نه وهی تیرو و کهوانی تو نه وهی کرد  
 له روژیکو «عومهر» مهستی قهزا بوو  
 قهدهر دوو چاوتانی پر له مهی کرد

دل از من برد و روی از من نهان کرد  
خدا را با که این بازی توان کرد  
شب تنهاییم در قصد جان بود  
خیالش لطف‌های بیکران کرد  
چرا چون لاله خونین دل نباشم  
که با ما نرگس او سرگران کرد  
که را گویم که با این درد جان‌سوز  
طیّبم قصد جان ناتوان کرد  
بدان سان سوخت چون شمع که بر من  
صراحی گریه و بریط فغان کرد  
صبا گر چاره داری وقت وقت است  
که درد اشتیاقم قصد جان کرد  
میان مهربانان کی توان گفت  
که یار ما چنین گفت و چنان کرد  
عدو با جان حافظ آن نکردی  
که تیر چشم آن ابرو کمان کرد

سه فهری یادی به خیر نه و له که سی یاد نه کرد  
 به هه والئی دلئی غه مباری که منی شاد نه کرد  
 نه و جوان به خته که مۆری که رمی نه خسه له دل  
 بو غولامیکی که نه فتی له غه م ئازاد نه کرد؟  
 نه م که وا کاغه زیه م شهرته به خوینا و وه شۆم  
 ری نویتیمی فه له ک چونکو به کۆی داد نه کرد  
 بیستوون شیوه نمی بیستووه و اهه رده گری  
 چ بوو شیرین که مه کنی ره حمی به فه رهاد نه کرد  
 سیبهرت تا له چه من گرت هه بولبول له وه پاش  
 قه تی هیلانه له نیو په رچه می شمشاد نه کرد  
 حه ققی خۆی بوو که سه با ره وتی ره وانیکی نه ما  
 چونکه چالا کتری له و سه فه رته، باد نه کرد  
 نه خشی ئاواتی نه کیشی قه له می شینی فه له ک!  
 هه ر که یقاراری به نه م جوانیه، بیتداد نه کرد  
 مو تریبا! په رده له سه ر نه زمی عه راقی بکه کۆک  
 چونکه له م ریگه وه چوو یار و که سی یاد نه کرد  
 شیعی «حافز» له مه قاماتی عه راقی غه زه لئن  
 نه م هه وا که وته دلئی کنی گپی ئیجاد نه کرد؟!  
 عه شقی پی ری شه وی رسوائیه «کولیل»! به لام  
 که س وه کوو لئوی نه وین، جوانمی ئیرشاد نه کرد

یاد باد آن که ز ما وقت سفر یاد نکرد  
 به وداعی دل غم دیده‌ی ما شاد نکرد  
 آن جوان بخت که می‌زد رقم خیر و قبول  
 بنده‌ی پیر ندانم ز چه آزاد نکرد  
 کاغذین جامه به خوناب بشویم که فلک  
 رهنمونیم به پای علم داد نکرد  
 دل به امید صدایی که مگر در تو رسد  
 ناله‌ها کرد در این کوه که فرهاد نکرد  
 سایه تا باز گرفتگی ز چمن مرغ سحر  
 آشیان در شکن طره‌ی شمشاد نکرد  
 شاید ار پیک صبا از تو بیاموزد کار  
 ز آن که چالاک تر از این حرکت باد نکرد  
 کلک مشاطه صنعش نکشد نقش مراد  
 هر که اقرار بدین حسن خداداد نکرد  
 مطربا پرده بگردان و بزن راه عراق  
 که بدین راه بشد یار و ز ما یاد نکرد  
 غزلیات عراقی ست سرود حافظ  
 که شنید این ره دل سوز که فریاد نکرد



مالیم روو له ریگهی و لیمی گوزهر نهبوو

سه د تیشکی بوو گلار و یه کیککی نه زهر نهبوو

لافای چاوی ئیمه دلی شست وشۆ نه دا

باران له بهردی مه پمه پری هه رگیز ئه سه ر نهبوو

یاره ب له تیری ناخی پپاریزه شوخی شار

هه رچه ن له ناخی گۆشه گرانی هه زهر نهبوو

شه و ناله کم له چاوی مه ل و مۆری خه و رفان

ئه و شوخه دل پرفینه، له خه و نی خه وهر نهبوو

ویستم که چه شنی مۆمی بسو وتم له ریگه یا

ئه و هه ر نه هات و ره وتی نه سیمی سه حه ر نهبوو

ئه و دل له بهرده کتیبه ئه وه ن می شکی بوو چه له

بو تیغی قاری عه شقی ئه تو سه ر له بهر نهبوو

ئه و بی زمانه «خاجه»! واته قه له م، عه شقی توی

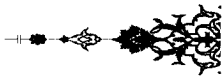
بو که س نهوت هه تا کولج و لیو و سه ر نهبوو

دیوانی عه شقی خاجه به دل شیستی کردووم

میوانی به ژنی بۆیه که سین وه ک «عومه ر» نهبوو

رو بر رهش نهادم و بر من گذر نکرد  
 صد لطف چشم داشتم و یک نظر نکرد  
 سیل سرشک ما ز دلش کین به درنبرد  
 در سنگ خاره قطره باران اثر نکرد  
 یارب تو آن جوان دلاور نگاه دار  
 کز تیر آه گوشه نشینان حذر نکرد  
 ماهی و مرغ دوش ز افغان من نخفت  
 وان شوخ دیده بین که سر از خواب برنکرد  
 می خواستم که میرمش اندر قدم چو شمع  
 او خود گذر به ما چو نسیم سحر نکرد  
 جاناکدام سنگ دل بی کفایتی ست  
 کو پیش زخم تیغ تو جان را سپر نکرد  
 کلک زبان بریده‌ی حافظ در انجمن  
 با کس نگفت راز تو تا ترک سر نکرد

چۆن یار چوون و عاشقی زاری خه‌به‌ر نه‌کرد  
 یادی له‌ دۆسی شاری و یاری سه‌فه‌ر نه‌کرد؟  
 یا به‌ختی من مه‌رامی نه‌وانی نه‌گرته‌ به‌ر  
 یا نه‌و به‌ کۆی مه‌رامی منی هه‌ر گوزه‌ر نه‌کرد  
 پیم‌ و ابو‌ گه‌رمه‌شینی نه‌وین نه‌رم نه‌گادلی  
 ناله‌م گه‌یی به‌ عه‌رش و له‌ نالی نه‌سه‌ر نه‌کرد  
 سووکی مه‌که‌ن له‌ حه‌قی مه‌لی بی‌قه‌راری دل  
 چون عه‌شقی داوی زولفی له‌ سه‌ر قه‌ت به‌ده‌ر نه‌کرد  
 گولزاری رووت هه‌ر که‌ ده‌بینی به‌ دل ده‌کات  
 ماچی دیه‌م، که‌ چاوی له‌ تو‌بین نه‌زه‌ر نه‌کرد  
 وه‌ستام تا به‌ چه‌شنی شه‌می دامرم له‌ ری  
 نه‌و خۆی عوبووری چه‌شنی هه‌ناسه‌ی سه‌حه‌ر نه‌کرد  
 «کۆلیل» وه‌ک په‌پووله‌ په‌ر و بالی سووتیا  
 چونکه‌ له‌ مۆمی رووتی به‌ عومری خه‌ته‌ر نه‌کرد



دلبر برفت و دل شدگان را خیر نکرد  
یاد حریف شهر و رفیق سفر نکرد  
یا بخت من طریق مروت فرو گذاشت  
یا او به شاهراه طریقت گذر نکرد  
گفتم مگر به گریه دلش مهربان کنم  
چون سخت بود در دل سنگش اثر نکرد  
شوخی مکن که مرغ دل بی قرار من  
سودای دام عاشقی از سر به در نکرد  
هر کس که دید روی تو بوسید چشم من  
کاری که کرد دیده‌ی من بی نظر نکرد  
من ایستاده تا کنمش جان فدا چو شمع  
او خود گذر به ما چو نسیم سحر نکرد

دیته ئه‌ی دلّ که هه‌میشان غه‌می دلّ‌به‌ر چ ده‌کا  
 به‌و سه‌فه‌ر چوونیه له‌م سینگه‌ به‌ نه‌شته‌ر چ ده‌کا  
 له‌ ده‌س ئه‌و چاوه‌ سیحرباز و شه‌ره‌نگیزیه‌ وه‌ی  
 هه‌ی که ئه‌و مه‌سته له‌ وه‌شیاری هونه‌روه‌ر چ ده‌کا  
 شه‌وه‌قی سووری سرشکم هونه‌ری قاری ئه‌ون  
 به‌ختی به‌دبه‌خت ته‌ماشاکه له‌ گه‌وه‌هر چ ده‌کا  
 که له‌ کۆی له‌یله‌وه‌ ده‌ریتت بروسکه‌ی سه‌حه‌ری  
 وه‌ی له‌ ده‌غلی دلّی مه‌جنوونی ده‌ره‌و ده‌ر چ ده‌کا  
 ساقیا ساغری مه‌ی بی‌نه‌وه! نه‌ققاشی ئه‌زه‌ل  
 کئی ده‌زانی که له‌ گه‌لّ چه‌رخ‌ی موده‌وه‌وه‌ر چ ده‌کا  
 کئی له‌ جه‌غز و خولی په‌رگاری ئه‌وی داوه‌ خه‌به‌ر  
 له‌ وه‌موو نه‌خشه‌ په‌رهنگه‌ی فه‌له‌کی، سه‌ر چ ده‌کا  
 فکری عه‌شق، ئاوری غه‌م، «حافر»ی گر داوه‌ ئه‌شا!  
 یاری میژینه له‌ گه‌لّ عاشقی بی‌وه‌ر چ ده‌کا  
 بوونی عه‌شقی دلّی سووتاوی «عومه‌ر» عاله‌می گرت  
 له‌ نه‌سیم‌ی گولّی غه‌م، عوود و سنه‌وبه‌ر چ ده‌کا

دیدى اى دل كه غم عشق دگر بار چه كرد  
 چون بشد دلبر و با يار وفادار چه كرد  
 آه از آن نرگس جادو كه چه بازى انگيخت  
 آه از آن مست كه با مردم هشار چه كرد  
 اشك من رنگ شفق يافت ز بى مهورى يار  
 طالع بى شفقت بين كه در اين كار چه كرد  
 برقى از منزل ليلى بدرخشيد سحر  
 وه كه با خرمن مجنون دل افگار چه كرد  
 ساقيا جام مى ام ده كه نگارندهى غيب  
 نيست معلوم كه در پردهى اسرار چه كرد  
 آن كه پرنقش زد اين دايره مى ميانى  
 كس ندانست كه در گردش پرگار چه كرد  
 فكر عشق آتش غم در دل حافظ زد و سوخت  
 يار ديرينه ببيند كه با يار چه كرد

ئهی حه‌ریفان کچی ره‌ز تۆبه له په‌نهانی ئه‌کات  
 به‌هه‌واداریی دارۆغه دور ئه‌فشانی ئه‌کات  
 ئاره‌قی پاک له روو که‌ن! که له خومخانه ده‌رات  
 با نه‌لێن ئه‌و کچه به‌م کۆره گرانجانی ئه‌کات  
 موژده ئه‌ی دل! که هه‌وا بیژی ئه‌وین هه‌مدیسان  
 سیوی لیوی شه‌که‌ری چاری په‌ریشانی ئه‌کات  
 نه‌ک به‌حه‌و ئاو، به‌سه‌د ئاگره هه‌ر سوور به‌مبه‌ی  
 ئه‌وه‌با قرمزه یاشیخ له سه‌ر شانی ئه‌کات  
 پیکه‌نی خونچه‌یی وه‌سلّم به‌شنه‌ی په‌رچه‌می یار  
 وه‌سفی گول بولبولی ده‌نگه‌خۆش به‌گۆرانی ئه‌کات  
 خاکساری مه‌ده «حافز»! له ده‌س، ئاخه‌ر که به‌غیلا  
 ئابروو، دینی، دلی، هه‌ر به‌شی شه‌یتانی ئه‌کات  
 بۆیه «کۆلیل»ی گولتی کیوی و سه‌ر ئه‌شکه‌وتم  
 پاسه‌وانی له شکۆی ده‌شت و ده‌ری جوانی ئه‌کات

دوستان دختر رز توبه ز مستوری کرد  
 شد سوی محتسب و کار به دستوری کرد  
 آمد از پرده به مجلس عرقش پاک کنید  
 تا نگویند حریفان که چرا دوری کرد  
 مزدگانی بده ای دل که دگر مطرب عشق  
 راه مستانه زد و چاره‌ی مخموری کرد  
 نه به هفت آب که رنگش به صد آتش نرود  
 آن چه با خرقه‌ی زاهد می انگوری کرد  
 غنچه‌ی گلبن و صلح ز نسیمش بشکفت  
 مرغ خوشخوان طرب از برگ گل سوری کرد  
 حافظ افتادگی از دست مده زان که حسود  
 عرض و مال و دل و دین در سر مغروری کرد



ته‌مه‌نی، دل هه‌وه‌سی جامی جه‌م ئارای ده‌کرد  
 خۆی ئه‌وه‌ی بوو له‌بیانی که‌ته‌قازای ده‌کرد  
 گه‌وه‌ری دل که‌له‌کان و سه‌ده‌فی بون به‌ده‌ره  
 بۆ له‌گوم‌بووی لچی زه‌ریا ته‌له‌بی وای ده‌کرد؟!  
 دو‌یشه‌و ئه‌م رازمه‌ بۆ مورشیدی مه‌یخا‌نه‌ ده‌وت  
 بێ گومان بوم که‌دلی ئه‌و گۆلی مه‌ع‌نای ده‌کرد  
 دیم له‌زاری گۆلی زه‌رده‌و له‌ده‌سی جامی شه‌راب  
 خۆش له‌ئه‌و ئایه‌نه‌سه‌د جو‌ره‌ته‌ماشای ده‌کرد  
 و تم ئه‌م جامی جه‌هان‌بینته‌که‌ی بوو به‌خه‌لات  
 وتی ئه‌و رۆژه‌خودا خه‌وته‌ی بالای ده‌کرد  
 عاشقی خوا له‌گه‌لی بوو له‌هه‌موو کات و ئه‌ویش  
 چاوی بینینی نه‌بوو! پێ به‌ده‌م ئه‌للای ده‌کرد  
 ئه‌و هه‌موو فیله‌که‌کردی به‌دل و گیانی وه‌کوو  
 سامری بوو که‌له‌گه‌ل چه‌زهره‌تی مووسای ده‌کرد  
 وتی ئه‌و دۆسه‌، که‌به‌و بوو سه‌ری سێ‌داره‌ بلیند  
 هه‌ر گوناحی ئه‌وه‌بوو که‌شفی که‌ر و گای ده‌کرد  
 نه‌فه‌سی چه‌زهره‌تی جبیریل بگا‌گه‌ر به‌که‌سێ  
 ئه‌و که‌سه‌ش لێوی وه‌کوو لێوی مه‌سیحای ده‌کرد  
 زولفی زنجیری بوتان بۆ چیه‌په‌پرسیم، وتی  
 چونکه‌«حافز» له‌دلی شیتی سکا‌لای ده‌کرد  
 دل که‌نه‌یه‌سه‌وه‌«کۆلیل»! به‌داوێکی وه‌ها  
 چۆن به‌ئه‌و چاوه‌جووان‌بینته‌بپروای ده‌کرد

سال‌ها دل طلب جام جم از ما می‌کرد  
 و آن‌چه خود داشت زیگانه تمنا می‌کرد  
 گوهری کز صدف کون و مکان بیرون است  
 طلب از گمشدگان لب دریا می‌کرد  
 مشکل خویش بر پیر مغان بردم دوش  
 کو به تأیید نظر حل معما می‌کرد  
 دیدمش خرم و خندان قدح باده به دست  
 و ندر آن آینه صد گونه تماشا می‌کرد  
 گفتم این جام جهان‌بین به تو کی داد حکیم  
 گفت آن روز که این گنبد می‌نا می‌کرد  
 بی‌دلی در همه احوال خدا با او بود  
 او نمی‌دیدش و از دور خدا را می‌کرد  
 این همه شعبده‌ی خویش که می‌کرد اینجا  
 سامری پیش عصا و ید بیضا می‌کرد  
 گفت آن یار کز او گشت سردار بلند  
 جرمش این بود که اسرار هویدا می‌کرد  
 فیض روح القدس از باز مدد فرماید  
 دیگران هم بکنند آن‌چه مسیحا می‌کرد  
 گفتمش سلسله‌ی زلف بتان از پی چیست  
 گفت حافظ گله‌ای از دل شیدا می‌کرد

به ره‌مزی جامی جه‌م ئه‌و کاته روونه چاوی نه‌زهر  
 به خاکی مه‌یکه‌ده هه‌ر رشتبیتی دیده‌یی سه‌ر  
 مه‌ژێ به‌ بێ‌مه‌ی و مو‌تریب له‌ ژێ‌ر که‌وانی فه‌له‌ ک!

که‌ به‌م دووانه‌ غه‌می دڵ ده‌نیسه‌ چه‌رخ‌یی چه‌مه‌ر  
 گو‌لی مو‌راد ده‌می لانه‌دا له‌ روو، تارا  
 له‌ خه‌زه‌تی قه‌زی هه‌ر وه‌ ک سه‌با به‌! تا به‌ سه‌حه‌ر  
 له‌ ده‌رکی مه‌یکه‌ده‌ ئه‌ کسیری بێ‌ نه‌زیره‌ سوواڵ  
 بکه‌ی به‌ زی‌ر به‌ ئه‌م کاره‌ خاکی ری‌گه‌ مه‌گه‌ر  
 به‌ کۆ‌ی ئه‌وین ئه‌ گه‌رت قودره‌تی سه‌فه‌ر ما‌بێ  
 چه‌ساوی به‌ره‌می نایێ به‌ هۆش و میتشکی به‌شه‌ر  
 که‌سێ له‌ مالتی ته‌بی‌عه‌ت نه‌چیتته‌ ده‌ر ئاخۆ  
 چلۆن به‌ با‌لی ته‌ریقه‌ت گوزه‌ر ده‌کا له‌ خه‌ته‌ر؟!

له‌ په‌رده‌دا نیسه‌ هه‌رچه‌ن جه‌مالتی یار، به‌لام  
 غو‌باری دیده‌ بشۆ‌ری ده‌بی به‌ خو‌ینی جی‌گه‌ر  
 ته‌لب که‌ ره‌ونه‌قی دیدار و جه‌ژنی سه‌ره‌به‌ری  
 فه‌قه‌ت له‌ سه‌ر جه‌ز و خه‌رمانی لوتفی ئه‌هلی نه‌زهر  
 وه‌لی ده‌بی مه‌به‌ست یار بیت و با‌ده، ده‌نا  
 ته‌ما‌حی دیکه‌ به‌ گشتی هه‌مانه‌ بایه‌ له‌ سه‌ر  
 دلی که‌ روونه‌ به‌ نووری ئه‌وین، ده‌کا وه‌ کو‌شه‌م  
 به‌ پیکه‌نین سه‌ری پێشکه‌ش، به‌ عه‌شقی و شه‌وقی هونه‌ر  
 گه‌ر ئه‌م نه‌سی‌حه‌ته‌ پیرانه‌ بژنه‌وێ «حافز»  
 شه‌قامی مه‌یکه‌ده‌ ژیرانه‌ سه‌ر، ده‌کاته‌ گوزه‌ر  
 گه‌ر ئه‌م ته‌بی‌عه‌ته‌ وێ‌رانه‌ دڵ نه‌کا وێ‌ران  
 مه‌رامی پیری موغانی مو‌را‌ده‌ ته‌بعی «عو‌مه‌ر»

به سر جام جم آن گه نظر توانی کرد  
که خاک میکده گُحل بصر توانی کرد  
مباش بی می و مطرب که زیر طاق سپهر  
بدین ترانه غم از دل به در توانی کرد  
گل مراد تو آن گه نقاب بگشاید  
که خدمتش چو نسیم سحر توانی کرد  
گدایی در میخانه طرفه‌ی اکسیری ست  
گر این عمل بکنی خاک زر توانی کرد  
به عزم مرحله‌ی عشق پیش نه قدمی  
که سودها کنی از این سفر توانی کرد  
تو کز سرای طبیعت نمی‌روی بیرون  
کجا به کوی طریقت گذر توانی کرد  
جمال یار ندارد نقاب و پرده ولی  
غبار ره بنشان تا نظر توانی کرد  
بیا که چاره‌ی ذوق حضور و نظم امور  
به فیض بخشی اهل نظر توانی کرد  
ولی تو تالِب معشوق و جام می خواهی  
طمع مدار که کار دگر توانی کرد  
دلا ز نور هدایت گر آگهی یابی  
چو شمع خنده‌زنان ترک سر توانی کرد  
گر این نصیحت شاهانه بشنوی حافظ  
به شاهراه حقیقت گذر توانی کرد

چ مهستیگه به سه‌رمانی له‌علی مه‌ی هینا  
 بلین چ کاره‌یه ساقی شه‌رابی چه‌ی هینا  
 به جامی باده‌وه سا زوو به! روو له سه‌حرا که!  
 که ناخی بولبولی خوش‌خوین خرۆشی نه‌ی هینا  
 بلین به خونچه‌سکالا له زاری به‌سته‌ نه‌کا  
 سه‌حەر نه‌سیمی سه‌با دار و ده‌سته که‌ی هینا  
 که‌یشتنی گول و نه‌سرین به خیر و خوشی بی!  
 وه‌نه‌وشه شاد به دل، وه‌ک سه‌مه‌ن که‌شه‌ی هینا  
 سه‌با به خوش‌خه‌به‌ری وه‌ک به‌پوسلیمانه  
 له به‌ژنی گول‌شهنی باخی سه‌باشنه‌ی هینا  
 به‌نازی ساقیه‌ده‌رمانی گیانی لا‌وازم  
 هه‌لینه‌چاو که دوکتور به‌زه‌ی به‌زه‌ی هینا  
 غولامی پیری موغانم، له من مه‌رهنجه‌جه‌ناب!  
 که قه‌ولی باده له تو بوو، وه‌لن نه‌وه‌یه‌ینا  
 فیدای سه‌روه‌ری شوخان و چاوی ته‌نگی بم  
 که زوری چه‌ن له هه‌ژاریک بو‌جه‌ی هینا  
 فه‌له‌ک غولامی «حافز» به دل ده‌کا ئیستا  
 په‌ناهی چونکه به‌خاکی جه‌نابی که‌ی هینا  
 وتم دیه‌م گلی تیچوو‌گه، سورمه‌یین «کۆلیل»!  
 وتی له‌خاکی (سنه‌ی) بو‌مه‌ گول‌کله‌ی هینا

چه مستیست ندانم که رو به ما آورد  
 که بود ساقی و این باده از کجا آورد  
 تو نیز باده به چنگ آر و راه صحرا گیر  
 که مرغ نغمه سرا ساز خوش نوا آورد  
 دلا چو غنچه شکایت ز کار بسته مکن  
 که باد صبح نسیم گره گشا آورد  
 رسیدن گل و نسرين به خیر و خوبی باد  
 بنفشه شاد و کش آمد سمن صفا آورد  
 صبا به خوش خبری هدهد سلیمان است  
 که مژده‌ی طرب از گلشن سبا آورد  
 علاج ضعف دل ما کرشمه‌ی ساقیست  
 برآر سر که طبیب آمد و دوا آورد  
 مرید پیر مغانم ز من مرنج ای شیخ  
 چرا که وعده تو کردی و او به جا آورد  
 به تنگ چشمی آن ترک لشکری نازم  
 که حمله بر من درویش یک قبا آورد  
 فلک غلامی حافظ کنون به طوع کند  
 که التجا به در دولت شما آورد

سه با کاتی سه حەر له و زولفه عه تر و عه مبهری هینا  
 له خۆشی وانه سیمین، دل به جینگهی پنی سه ری هینا  
 له نیو باخی دییم شکلی سه وه بهر هه لکه نم چاکه  
 نامای به ژنی چون دایم له دهر د و غه م، به ری هینا  
 که مانگی روومه تی دهر که و له ئاسۆی کۆشک ئه وه ن روۆشن  
 له شه رما روۆزی رون گریا به روۆکی ئه حمه ری هینا  
 له تالان و بپروی چاوی دلی خوینینم جی هیشته  
 وه لینی به و خویننه شو، عه شقی جه سوورم، جه وهه ری هینا  
 به واتهی موتریب و ساقی له ری دهر چووم و عاشق بووم  
 به ده گمه ن چونکه له م ریگا، سه با بۆی دل به ری هینا  
 له روی لوتف و که ره م بوو، هه ر خه لانی گول و تی هانی  
 ئه گه ر ژاری هه لاهه ل یا گولای قه سه ری هینا  
 بپرستی لینی بریم ئه رچی بروی، سه د گه ردنی ئازا  
 که سه د نازی شه فابه خشی له حه وزی که وه سه ری هینا  
 وپرم دویشه وه له مه ی نۆشینی «حافر» ماق ما، ئه م ما  
 وتم مه یکه ن که وه ک سو فی شه راوی ئه تهه ری هینا  
 به هه شته و داره تووبا که ی له باوه رتا نه بوو «کۆلیل»!  
 هه تا ئه و روژه ساقی کولم و به ژنی عه ره ری هینا

صبا وقت سحر بویی ز زلف یار می آورد  
 دل شوریده‌ی ما را به بو در کار می آورد  
 من آن شکل صنوبر را ز باغ دیده برکندم  
 که هر گل کز غمش بشکفت محنت بار می آورد  
 فروغ ماه می دیدم ز بام قصر او روشن  
 که رواز شرم آن خورشید در دیوار می آورد  
 ز بیم غارت عشقش دل پر خون رها کردم  
 ولی می ریخت خون و ره بدان هنجار می آورد  
 به قول مطرب و ساقی برون رفتم گه و بی گه  
 کز آن راه گران قاصد خبر دشوار می آورد  
 سراسر بخشش جانان طریق لطف و احسان بود  
 اگر تسبیح می فرمود اگر ز نار می آورد  
 عفا الله چین ابرویش اگر چه ناتوانم کرد  
 به عشوه هم پیامی بر سر بیمار می آورد  
 عجب می داشتم دیشب ز حافظ جام و پیمانه  
 ولی منعش نمی کردم که صوفی وار می آورد



نه سیمی سروه، سه حر، عه تر و عه مبهری هینا  
 زه لان شکا که سه با فهوج و لهشکهری هینا  
 کراسی پاره ده به خشم به نهیژهنی مهی نوش  
 له مژدهی نه و خه بهری خو شه سوح دهری هینا  
 ده گیانه زوو وهره! بژ نه م غولامه بوو ریژوان  
 که بهم جه هانه کچ و به ژنی عه رعهری هینا  
 دلا! ده گه یته وه شیراز بهخت نه گهر یاره  
 له دهوری یار گهرم! بهختی یاوهری هینا  
 به دهستی بیته دلتم چون گه لئی ته قیللهی شرپ  
 دو سه د وه ک نه فسهری شایی فه پری سهری هینا  
 له جه غزی ناله مه مانگی ته واو و خه رمانه ی  
 بروی به چه شنی هیلالی که خه نجهری هینا  
 گه ییوه په رچه می «حافظ» به ژووری عه رشی فه له ک  
 هه واری چونکه به ده رباری سه روهری هینا  
 به تاجی هه ر نییه «کؤلیل»! گول نیازیکی  
 که فه پری سومبولئی سه د تاجی گه وههری هینا

نسیم باد صبا دوشم آگهی آورد  
 که روز محنت و غم رو به کوتاهی آورد  
 به مطربان صبوحی دهیم جامه‌ی چاک  
 بدین نوید که باد سحرگهی آورد  
 بیا بیا که تو حور بهشت را رضوان  
 در این جهان ز برای دل رهی آورد  
 همی رویم به شیراز با عنایت بخت  
 زهی رفیق که بختم به مهرهی آورد  
 به جبر خاطر ما کوش کاین کلاه نمود  
 بسا شکست که با افسر شهی آورد  
 چه ناله‌ها که رسید از دلم به خرمن ماه  
 چو یاد عارض آن ماه خرگهی آورد  
 رساند رایت منصور بر فلک حافظ  
 که التجا به جناب شهنشهی آورد

دلبر که قهدهح به دست بگری  
 کی شوخه غه می شکست بگری  
 کی دیده تی دیوه کردی هاوار  
 داروغه له کوپیه مهست بگری؟  
 ماسی دلّه کهم له به حری چاوت  
 تاییار قولای ههست بگری  
 که وتوومه ته خاکی پئی به زاری  
 ئاخوده کرئی که دهست بگری؟  
 خورپرهم دلّه، هه رکه چه شنی «حافز»  
 جامی له دهسی ئه لهست بگری  
 «کولیل» ه ئه وهی له گوینی من بی  
 دژمن مه ته قی به شهست بگری

یارم چو قدح به دست گیرد  
بازار بتان شکست گیرد  
هر کس که بدید چشم او گفت  
کو محتسبی که مست گیرد  
در بحر فتادهام چو ماهی  
تایار مرا به شست گیرد  
در پاش فتادهام به زاری  
آیا بود آن که دست گیرد  
خرم دل آن که همچو حافظ  
جامی زمی الست گیرد

دلّم بئ خۆشه‌ویسی روومه‌تی جوان و په‌ری، ناوئ  
 به هه‌ر جزوئ نه‌دم وه‌عزى ئەلئ پئم، نه‌شته‌رى ناوئ  
 له‌مه‌ولا تو‌بى و دینت! له‌ ساز و مه‌ی بلئ واعیز  
 كه خۆش تر له‌م خه‌یاله‌ی سه‌ر بئ، گيانم سه‌رى ناوئ  
 فیدای روخسارى ئالت ساقیا! بۆم بئنه‌ جامئ تال  
 كه دلّ غه‌بىرى بزەى مه‌بگئپر و باده‌ی نه‌حمه‌رى ناوئ  
 له‌ ژئپر نه‌و خه‌رقه‌ وه‌ك ده‌فته‌ر دوعا، جامئ مه‌ی نه‌وئتم  
 گه‌رى فئیل و ریا سه‌یره‌ حه‌رىفى ده‌فته‌رى ناوئ  
 ده‌بئ نه‌م خه‌رقه‌ پناویمه‌ روژئكى بسووتئتم  
 كه پئىرى مه‌ی فرۆشانئ، به‌ جامئ موشته‌رى ناوئ  
 گه‌شه‌ی كۆپى حه‌رىفان هه‌ر به‌ جامئ مه‌ی ده‌بئ حاسل  
 كه غه‌بىرى نه‌خشى به‌ك په‌نگئ، له‌ له‌عل و گه‌وه‌رى ناوئ  
 نه‌سئحه‌ت بئژى رهن‌دان، چۆن ده‌گۆپئ چاره‌نووسئ ژئن  
 به‌ دلّ ته‌نگئ ده‌بئتم، دا بزانن ساغه‌رى ناوئ؟!  
 ده‌لئى ده‌س هه‌لگرم له‌و شوخه‌ لئو ئاله‌ و گوله‌ندامه‌م!!  
 بۆ لاچۆ قسه‌ی پووچه‌ل، گولئ بۆ عه‌مه‌به‌رى ناوئ  
 گرئین و پئكه‌نئتم تئكه‌لاون، وه‌ك شه‌مئ مه‌جئس  
 زمانم گه‌رمه‌ وه‌ك ئاور وه‌لئ كه‌س ئاورئ ناوئ  
 له‌ زولفئ داوبازت ئافه‌رئین خۆش ته‌بىرى دلّمئ گرت  
 كه بۆ راوى هه‌لئ هه‌ر كه‌س له‌ زولفت چاترئ ناوئ  
 قسه‌ی سامانئ مه‌جبوب و نئازئ عاشقئنه‌ی دلّ!  
 غه‌زه‌ل سئحروئ ده‌زئ وه‌ختئ غه‌زالت هۆنه‌رى ناوئ؟!  
 من نه‌و روخساره‌، وه‌ك جامئ سكه‌نده‌ر، ده‌س ده‌خه‌م روژئ  
 نه‌وئنه‌شتم دلّمئ نه‌گرئ، دلّمئ من ئاوه‌رى ناوئ  
 هه‌زارئ ده‌ركئ تۆم نه‌ی ده‌وله‌مه‌ن تو‌بئ و خوا ره‌حمئ!  
 به‌له‌د نئم ئاستانئ كه‌س، دلّم عه‌قلئ سه‌رى ناوئ  
 شئباوى «خاچه‌» ئازئزم، به‌ شئبوه‌ی شئعئرى شئرئنى  
 خه‌لائئ زئپرى سه‌ر تا پائه‌، مه‌رجئ داوه‌رى ناوئ  
 دلّ و گئان و شوعوور و شئعئر و له‌ش گه‌شتئ به‌ قوربانئ  
 ده‌م و لئو، چاو و نه‌برۆ، به‌ژنئ، هه‌رچه‌ن «هۆمه‌ر»ئ ناوئ

دلم جز مهر مه‌رویان طریقی بر نمی‌گیرد  
 ز هر در می‌دهم پندش ولیکن در نمی‌گیرد  
 خدا را ای نصیحتگو حدیث ساغر و می‌گو  
 که نقشی در خیال ما از این خوش‌تر نمی‌گیرد  
 بیا ای ساقی گلرخ بیاور باده‌ی رنگین  
 که فکری در درون ما از این بهتر نمی‌گیرد  
 صراحی می‌کشم پنهان و مردم دفتر انگارند  
 عجب گسر آتش این زرق در دفتر نمی‌گیرد  
 من این دلق مرقع را بخواهم سوختن روزی  
 که پیر می‌فروشانش به جامی بر نمی‌گیرد  
 از آن رو هست یاران را صفاها با می‌لعلش  
 که غیر از راستی نقشی در آن جوهر نمی‌گیرد  
 سر و چشمی چنین دلکش تو گویی چشم از او بردوز  
 برو کاین وعظ بی‌معنی مرا در سر نمی‌گیرد  
 نصیحتگوی زندان را که با حکم قضا جنگ است  
 دلش بس تنگ می‌بینم مگر ساغر نمی‌گیرد  
 میان گریه می‌خندم که چون شمع اندر این مجلس  
 زبان آتشیستم هست لیکن در نمی‌گیرد  
 چه خوش صید دلم کردی بنام چشم مست را  
 که کس مرغان وحشی را از این خوش‌تر نمی‌گیرد  
 سخن در احتیاج ما و استغنائی معشوق است  
 چه سود افسونگری ای دل که در دلبر نمی‌گیرد  
 من آن آیینه را روزی به دست آرم سکندر و آرم  
 اگر می‌گیرد این آتش زمانی ورنه نمی‌گیرد  
 خدا را رحمی ای منعم که درویش سر کویت  
 دری دیگر نمی‌داند رهی دیگر نمی‌گیرد  
 بدین شعر تر شیرین ز شاهنشاه عجب دارم  
 که سر تا پای حافظ را چرا در زر نمی‌گیرد

ساقی ئەم جوۆره بکا ناز له هەر جامیكا  
 چینگهی ئەهلی دڵه مه یخانه له هەر شامیكا  
 تاله ژیر داوی خه می دانه بی غه م داشاری  
 گیره تهیری ئەمه لم بالی له مل دامیكا  
 خوژگه به و مهسته! نه زانی له گری عه شقی دلی  
 میزه ری یا سه ری پیشکەش به گوله ندامیكا!  
 زاهیدی گیژ که نه فرینی مه ی و جامی ئە کرد  
 ژیر ئەبێ گهر نه زه ری خو ش له دلی جامیكا  
 روژ کاتی هونه ره و کار، نه نو شینی شه راب  
 ره ش نه که ی جامی ده روونت له گه روی کامیكا  
 کاتی نو شینی شه رابی سه حه رئا کاره، ده می  
 خه وتبێ خو ر که له ژیر خپوه تی ره ش فامیكا  
 قه ت له گه ل مو حته سی بی شار نه نو شیت، ده خیل!  
 پیاله بشکینه و مه ی نو ش له هەر تامیكا  
 تاجی زی پرنی هه تاوت له سه رن «خاجه» ئە گهر  
 فال ده ر بێ له گه ل ئە و مانگه له فه رجامیكا  
 شانسی «کۆلیل» نه بوو فالی هه موو پوو چه، وه لی  
 دلی هه روا له خه یالاتی دلارامیكا

ساقی ار باده از این دست به جام اندازد  
عارفان را همه در شرب مدام اندازد  
ور چنین زیر خم زلف نهد دانه‌ی خال  
ای بسا مرغ خرد را که به دام اندازد  
ای خوشا دولت آن مست که در پای حریف  
سر و دستار نداند که کدام اندازد  
زاهد خام که انکار می و جام کند  
پخته گردد چو نظر بر می خام اندازد  
روز در کسب هنر کوش که می خوردن روز  
دل چون آینه در زنگ ظلام اندازد  
آن زمان وقت می صبح فروغ است که شب  
گرد خرگاه افق پرده‌ی شام اندازد  
باده با محتسب شهر ننوشی زنه‌ار  
بخورد باده‌ات و سنگ به جام اندازد  
حافظا سر ز کله گوشه‌ی خورشید بر آر  
بخت ار قرعه بدان ماه تمام اندازد



له گه‌ل غه‌م هاوه‌لی وه‌ختی، هه‌موو دونیا ده‌می ناکا  
 به‌جامی که‌متری بفرۆشه! ئه‌م عابا، ژه‌می ناکا  
 له‌کۆری مه‌ی فرۆشانی به‌جامیکی پری نابهن  
 جبه‌ی دین ئافه‌رینی بی! ته‌نانه‌ت وه‌ره‌مه‌ی ناکا  
 به‌لۆمه‌ی پاسه‌وانانت چلۆن جی‌بی‌لم ئه‌و ده‌رگا  
 چ‌قه‌وماوه‌ له‌ ده‌رکی دلبه‌را، سه‌ر شیله‌می ناکا  
 جووانی تاجی سولتانی که‌باسی سه‌ر له‌وا مۆره  
 کلای فه‌خره‌ ئه‌مما سه‌ر که‌چوو ئه‌و دره‌مه‌ی ناکا  
 غه‌می زه‌ریا له‌سه‌ر شانی دلم‌چوو بۆ شه‌پۆلی گه‌نج  
 هه‌له‌م بوو، چونکه‌ له‌م تۆفانه‌ گه‌وه‌ر ماته‌می ناکا  
 له‌خیلی عاشقان داپۆشه‌روخسارت که‌دل‌خۆشی  
 جه‌هان‌گیری، غه‌می قه‌تل و‌قه‌لاچۆی عاله‌می ناکا  
 قه‌ناعه‌ت چاکه‌«حافز»! مننه‌تی دونیا مه‌نی کۆلت  
 که‌گه‌نج و‌مولکی قاروونی، له‌ژیر بارا، خه‌می ناکا  
 وه‌کوو «کۆلیل» ئه‌ساجینم، به‌دونیا خۆ له‌تۆ ناکه‌م  
 له‌کوردستانی ئیمه‌چه‌رخ‌ی گه‌ردون په‌رچه‌می ناکا

دمی با غم به سر بردن جهان یک سر نمی‌ارزد  
 به می بفروش دل‌ق ما کز این بهتر نمی‌ارزد  
 به کوی می فروشانش به جامی بر نمی‌گیرند  
 زهی سجاده‌ی تقوا که یک ساغر نمی‌ارزد  
 رقیم سرزنش‌ها کرد کز این به آب رخ برتاب  
 چه افتاد این سر ما را که خاک در نمی‌ارزد  
 شکوه تاج سلطانی که بیم جان در او درج است  
 کلاهی دلکش است اما به ترک سر نمی‌ارزد  
 چه آسان می‌نمود اول غم دریا به بوی سود  
 غلط کردم که این طوفان به صد گوهر نمی‌ارزد  
 تو را آن به که روی خود ز مشتاقان پوشانی  
 که شادی جهان‌گیری غم لشکر نمی‌ارزد  
 چو حافظ در قناعت کوش و از دنیی دون بگذر  
 که یک جو منت دو نان دو صد من زر نمی‌ارزد

روژى ئەووەل کە جەمالت لە گولستان دەمی دا  
 ئاگرى تاسە لەو یەرا لە دلى عالەمی دا  
 چونکە عاشق بە جەمالت نەبو شەیتانی بەغیل  
 بوو بە ئاگر، بە حەسوودی لە گلى ئادەمی دا  
 هۆش فەرموویەتی لەو شۆلە چرایى بکە رون  
 خیرەتی عەشق درەوشایەو، سەر پەرچەمی دا  
 بى ئەمەگ وىستی کە هەلدا تەو، پەردەى حەرەمی  
 دەستى غەیبى لە دەم و سەر دلى نامەحرەمی دا  
 قسەتی خەلك لە زین شادی و سەرکەوتى ئەمەل  
 تیری ئاواتى دلى ئیمە لە خالى غەمی دا  
 دل و گیانم هەوەسى چالى چەنەى کەوتە سەرى  
 ترسى چاهى غەمی بوو دەستى لە زولفى خەمی دا  
 «حافز» ئەو پۆژە ئەوین نامەبى تۆى دا لە رەقەم  
 کە لە شایى دلى خۆ، رەش قەلەمى ماتەمی دا  
 منى «کۆلیل» شکاتى غەمى خۆ ناکەم بۆى  
 هەر ئەلیم زۆرى خەفەت بەو دلە بیچارەمی دا

در ازل پرتو حسنت ز تجلی دم زد  
 عشق پیدا شد و آتش به همه عالم زد  
 جلوه‌ای کرد رخت دید ملک عشق نداشت  
 عین آتش شد از این غیرت و بر آدم زد  
 عقل می‌خواست کز آن شعله چراغ افروزد  
 برق غیرت بدرخشید و جهان برهم زد  
 مدعی خواست که آید به تماشاگاه راز  
 دست غیب آمد و بر سینه‌ی نامحرم زد  
 دیگران قرعه‌ی قسمت همه بر عیش زدند  
 دل غم‌دیده‌ی ما بود که هم بر غم زد  
 جان علوی هوس چاه زنخدان تو داشت  
 دست در حلقه‌ی آن زلف خم اندر خم زد  
 حافظ آن روز طرب‌نامه‌ی عشق تو نوشت  
 که قلم بر سر اسباب دل خرم زد

که خۆری پر چه می هه لدا، له دوندی کۆهساران دا  
 به کۆری عاشقان دلبر ئومیدی چه شنی جاران دا  
 سه حر تا تیگهی خۆر بی وه فایه و خۆ ده شاریتۆ  
 به پر قهی یتکه نین تانهی له عه هدی کامکاران دا  
 له کۆری دوینسه شه و دلبر به قهستی هه لپه پین هه ستا  
 گری کردۆ له نه برۆ، دایه کۆلی گیانی یاران دا  
 له ته قوا دهستم نه و ساتهی به خوینی جهرگ و دل شۆری  
 که چاوی مهستی، میوانی به خیتلی هۆشیاران دا  
 له کام ئاسن دلێ به و شپوه فیری دل په قهی بووی  
 که هه ر ئیواره ده س بردت له خیتلی ده رده داران دا  
 خه یالی قیر و قاچی که وته سه ر بیچاره دل، یاره ب  
 ده سی لوتفی به سه ر بینا، له جهر گهی شاسواران دا  
 دل و گیانم به گولزاری به هاری روومه ت نه سپارد  
 که چی فه رمانی تالانی هه وه ل یۆ دل سپاران دا  
 به نه و په شمینه عابا چۆن له تۆری خه م، که مه ندرای  
 که زولفسی داوی دانساوه له رینی خه نجه ر گوزاران دا  
 هه موو کامی دلتم، چاوی له دهستی حاته می ته ی بوو  
 که «حافز» فالنتی لیدا له کۆری به ختیاران دا  
 شه هی خاوه ن شکۆ (منصور)ی دوو دونیا، دلنیر و ژیر  
 که ئیحسانی بزه ی، به رقی له سه ر هه وری به هاران دا  
 له روژیکۆ که جامی مه ی به له علی ئیوی عاشق بوو  
 فه له ک هه ر ساغه ری شایب به کۆری مه ی گوساران دا  
 دره وشایۆ به ناوی شیری، سه ر که وتن له وی روژۆ  
 که چاوی پۆلی نه ستیره ی، به ته نیا شۆله باران دا  
 ده وامی ده ولته تی له خوا ده که م داوا، شوکور گه ردون  
 سکه ی عه شقی نه وی کیشا له سه ر سینگی هه زاران دا  
 به نه و هیوا به «کۆلیل»ی شه ی سه رو ی به هاریتم  
 دلێ کوردم بلاوینێ له سه حنی روژگاران دا

سحر چون خسرو خاور علم بر کوهساران زد  
 به دست مـرحمت یـارم در امیـدواران زد  
 چو پیش صبح روشن شد که حال مهر گردون چیست  
 بر آمد خنده‌ی خوش بر غرور کامگاران زد  
 نگارم دوش در مجلس به عزم رقص چون برخواست  
 گره بگشود از ابرو و بر دل‌های یاران زد  
 من از رنگ صلاح آن دم به خون دل بشستم دست  
 که چشم باده‌پیمایش صلا بر هوشیاران زد  
 کدام آهن دلش آموخت این آیین عیاری  
 کز اول چون برون آمد ره شب‌زنده‌داران زد  
 خیال شهسواری پخت و شد ناگه دل مسکین  
 خداوندا نگه‌دارش که بر قلب سواران زد  
 در آب و رنگ رخسارش چه جان دادیم و خون خوردیم  
 چو نقشش دست داد اول رقص بر جان‌سپاران زد  
 منش با خرقه‌ی پشمین کجا اندر کمند آرم  
 زره مویی که مژگانش ره خنجر گزاران زد  
 شهنشاه مظفر فر شجاع ملک و دین منصور  
 که جود بی‌دریغش خنده بر ابر بهاران زد  
 از آن ساعت که جام می به دست او مشرف شد  
 زمانه ساغر شادی به یاد می‌گساران زد  
 ز شمشیر سرافشانش ظفر آن روز بعذر خشید  
 که چون خورشید انجم سوز تنها بر هزاران زد  
 دوام عمر و ملک او بخواه از لطف حق ای دل  
 که چرخ این سکه‌ی دولت به دور روزگاران زد  
 نظر بر قرعه‌ی توفیق و یمن دولت شاه است  
 بده کام دل حافظ که فال بختیاران زد

کۆکی که ساز جوړی دم بی له گه ل غه مانا  
 شیعری بلنی شهرابی شهم بی له توی دلانا  
 گهر سر له دهر کی مالی دلبر له خاک مالی  
 نیوبانگی سهر بلیندیت دهر وا به ناسمانا  
 پشتی چه ماوی نیمه ت پین سووک بوو، به لام نهو  
 خوش پیکه چاوی دژمن، تیری له ژنی که وانا  
 رازی نهوین چوزانی سو فی له خانه قادا  
 نه م ره مزه وا له جامی پیری موغانی زانا  
 دهر ویشی بی نه وام و سامانی شام ناوی  
 نیمه یین و خه رقه کونی، خوش سووت و شپ، له شانا  
 دلدار ههر دو دونیای داناوه ههر به چاوی  
 عاشق ده بی له پیشا گیان با، له ریتی گیانا  
 سامان و کوشکی وه سلت دهر کی مه گهر بکاتو  
 ههر به و خه یاله ناخر خاکم له ناستانا  
 گه نجی، نهوین و رندی، ئاواتی ههر دلپیکه  
 گهر نه م سیانه کون، کۆکی له کوی به یانا  
 سه د کاروانی لیدا زولفت وه کوو دلنی من  
 غاره تگهرم که توی بی ناچم له کاروانسا  
 «حافز» به عه شقی قورئان مه کر و ریا وه لانی!  
 شایهت خه لاتی شایی دهس باله دوو جه هانا  
 ناسازه سازی نه غمه و ژیتاری ئاهی «کولیل»  
 نه ینا چلون ده بی نهو، نه روا به گژ زه مانا

راهی بزن که آهی بر ساز آن توان زد  
شعری بخوان که با او رطل گران توان زد  
بر آستان جانان گر سر توان نهادن  
گلبانگ سربلندی بر آسمان توان زد  
قد خمیده‌ی ما سهلت نماید اما  
بر چشم دشمنان تیر از این کمان توان زد  
در خائنه نگنجد اسرار عشق‌بازی  
جام می مغانه هم با مغان توان زد  
درویش را نباشد برگ سرای سلطان  
ماییم و کهنه دلقی کآتش در آن توان زد  
اهل نظر دو عالم در یک نظر بیازند  
عشق است و داو اول بر نقد جان توان زد  
گر دولت وصال خواهد دری گشودن  
سرها بدین تخیل بر آستان توان زد  
عشق و شباب و رندی مجموعه‌ی مراد است  
چون جمع شد معانی گوی بیان توان زد  
شد رهن سلامت زلف تو وین عجب نیست  
گر راهزن تو باشی صد کاروان توان زد  
حافظ به حق قرآن کز شید و زرق بازای  
باشد که گوی عیشی در این جهان توان زد



نه گهر هه والتی نه پرسم شه پریم دوچار ده کات  
 وه گهر له حالی نه پرسم ژیان به ژار ده کات  
 وه یا له ریگوزهری یه ک نه فهس به ره سمی وه فا  
 بیم به خاک، له خاکی گوزهر فهارار ده کات  
 بکا ته ماح که لیوم له نیوه ماخچیکی  
 له دورجی لیوی هه زاران خوشن خه سار ده کات  
 من نهو فریوه ده بینم له چاوی ئیوه ده لیم  
 ده با حه یا له مه لا، شیخ شیت و هار ده کات  
 که چال و چۆلی که ویری نهوین گگ داوی به لان  
 له کوئییه شیردلئی وا به لا شکار ده کات  
 ته مهن دریتز و به تاقهت مه گهر بزانی چه رخ  
 که سه یرتر له مه شوخی له گهل هه ژار ده کات  
 سه ری ره زا بخره وئی چاکه بۆقه زا «حافز»!  
 شکستی حه تمییه کئی شه پر به رۆژگار ده کات  
 ته فاوه تی منی «کۆلیل» و یار وا له مه دا  
 که من له باسی نهوم نهو قسه ی نه یار ده کات



اگر روم ز پیاش فتنه‌ها برانگیزد  
و راز طلب بنشینم به کینه برخیزد  
و گر به رهگذری یک دم از وفاداری  
چو گرد در پیاش اتم چو باد بگریزد  
و گر کنم طلب نیم بوسه صد افسوس  
ز حقه دهنش چون شکر فرو ریزد  
من آن فریب که در نرگس تو می‌بینم  
بس آب روی که با خاک ره برآمیزد  
فراز و شیب بیابان عشق دام بلاست  
کجاست شیردلی کز بلا نپرهیزد  
تو عمر خواه و صبوری که چرخ شعبده‌باز  
هزار بازی از این طرفه‌تر برانگیزد  
بر آستانه‌ی تسلیم سر بنه حافظ  
که گر ستیزه کنی روزگار بستیزد

به خولق و به ژن و وه‌فا که‌س به یاری من نه‌گه‌یی  
 پلاری تانه به لوتفی وتاری من نه‌گه‌یی  
 گه‌لن به ره‌مزی جوانی خه‌ریکی جیلوه‌گه‌رین  
 که‌سئ به رازی کریشمه‌ی نیگاری من نه‌گه‌یی  
 قه‌سه‌م به دۆسی جارانمان! که‌سئ به وه‌فا  
 به یاری یه‌کدل و حورمه‌ت گوزاری من نه‌گه‌یی  
 قه‌له‌م به بی‌حه‌دی کیشاوه‌نه‌خشی دلگر و شوخ  
 به‌لام هیچ یه‌کیکی به یاری من نه‌گه‌یی  
 له‌زی‌ری خالس و بی‌خه‌وشی زۆره‌کان، وه‌لن  
 یه‌کئ به زی‌ر و سکه‌ی پرعه‌یاری من نه‌گه‌یی  
 هه‌زار حه‌یف! ته‌مه‌ن کاروانی و اتون چوو  
 که‌گه‌ردی رئ به سنووری دیاری من نه‌گه‌یی  
 مه‌ره‌نجه‌ئی دلی من بی‌گومان که‌مه‌کری حه‌سوود  
 ده‌سی به خیه‌وتی هیوا‌قه‌راری من نه‌گه‌یی  
 وه‌ها‌بژئ که‌ته‌گه‌ر بوویه‌خاکی رئ‌ئی‌ئی ده‌ی دل!  
 بلتیم به خاتری دل‌به‌ر غوباری من نه‌گه‌یی  
 بسووت «حافظ» و داخه‌م ئه‌وه‌ن حه‌کایه‌تی ئه‌و  
 به یاری کام‌ره‌وا شاریاری من نه‌گه‌یی  
 خه‌زانی چه‌رخه‌خه‌زینه‌ی خه‌می دلی «کۆلیل»  
 خودا خودامه، که‌هه‌رگیز به‌هاری من نه‌گه‌یی

به حسن و خلق و وفا کس به یار ما نرسد  
 تو را در این سخن انکار کار ما نرسد  
 اگرچه حسن فروشان به جلوه آمده‌اند  
 کسی به حسن و ملاحظت به یار ما نرسد  
 به حق صحبت دیرین که هیچ محرم راز  
 به یار یک جهت حق گزار ما نرسد  
 هزار نقش برآید ز کلک صنع و یکی  
 به دلپذیری نقش نگار ما نرسد  
 هزار نقد به بازار کائنات آرند  
 یکی به سکه‌ی صاحب عیار ما نرسد  
 دریغ قافله‌ی عمر کآنچنان رفتند  
 که گردشان به هوای دیار ما نرسد  
 دلا ز رنج حسودان مرنج و واثق باش  
 که بد به خاطر امیدوار ما نرسد  
 چنان بزی که اگر خاک ره شوی کس را  
 غبار خاطری از رهگذار ما نرسد  
 بسوخت حافظ و ترسم که شرح قصه‌ی او  
 به سمع پادشه کامگار ما نرسد

کئی له گهڵ نۆ خه تی سه وزت سه ری سه ودای بیی  
 پی له نهو دایه ره پیوه نده، هه تا پای بیی  
 شه رته وه ک لاله له گۆرئی که سه رم هانییه دهر  
 نهو ده مه ش داغی نهوینت له دلّم جای بیی  
 ناخر نهی گه وه هری تاقانه له بهر چی گومی لیم  
 دیده تا که ی له غه مت ده ولّه تی زه ریای بیی  
 کانیاو یکه بنی خیلّی موژۆلم وه کوزیو  
 خوش ته ماشاییه، کئی مه یلی ته ماشای بیی  
 گوئی سوورم! له حیجا با وه دهرئی چه شنی شه راب  
 کیژی دیدار به ده گمه ن هه لی ئاوا ی بیی  
 که م نه بیی سیبه ری زولفت له سه رم! چونکه دلّی  
 تاسه به و سایه مه گه ر، گیانی ته سه لّای بیی  
 چاوی نازت نییه تی مه یل به «حافز» که ده لّین  
 مه ست و مه غرووره که سنی نیر گزی شه هلا ی بیی  
 دلّ به قوربانی دهر و ده شتی سه قز، خاک و هه وای  
 گیان نیساری کورپی مه جنون کچی له یلای بیی

هر که را با خط سبزت سر سودا باشد  
 پای از این دایره بیرون نهد تا باشد  
 من چو از خاک لحد لاله صفت برخیزم  
 داغ سودای توام سرّ سویدا باشد  
 تو خود ای گوهر یکدانه کجایی آخر  
 کز غمت دیده‌ی مردم همه دریا باشد  
 از بن هر مژهم آب روان است بیا  
 اگرت میل لب جوی و تماشا باشد  
 چون گل و می دمی از پرده برون آی و درآ  
 که دگر باره ملاقات نه پیدا باشد  
 ظلّ ممدود خم زلف توام بر سر باد  
 کاندرا این سایه قرار دل شیدا باشد  
 چشمت از ناز به حافظ نکند میل آری  
 سرگرانی صفت نرگس رعنا باشد

من و نه‌فرینی شه‌راب! ئەم وتەش ئینکار نه‌که‌م؟!  
 ئە‌ونه‌ عەقل و خیره‌دم نین که‌ قسه‌ی لار نه‌که‌م!  
 نه‌مه‌زانی چیه‌ مه‌یخانه‌ هه‌تا ئیسته‌ دهنه‌  
 نه‌ له‌ چاکیمه‌ به‌ مه‌ی، خه‌رقه‌ که‌ گولنار نه‌که‌م  
 زاهید و نازی نوێژ و من و سه‌رمه‌ستی شه‌راب  
 به‌و گوناهه‌م بکوژن، شه‌رته‌ که‌ هاوار نه‌که‌م  
 چونکه‌ سو‌فی سه‌ری رهن‌دی نییه‌، ریشی به‌دله‌  
 خه‌لعه‌تی یاره‌ ئه‌وین، کوفره‌ که‌ ئیقرار نه‌که‌م  
 من به‌ یاری ده‌ف و نه‌ی ریگه‌یی ته‌قوام ده‌به‌ست  
 ئیسته‌ سه‌ر بینه‌ ری و گوئی له‌ قسه‌ی یار نه‌که‌م؟!  
 پیری مه‌یخانه‌ له‌ گیژی وه‌ده‌ری‌نام ده‌ چۆن  
 سه‌ر به‌ پۆیله‌ی مه‌ده‌دی پیری ئه‌ویندار نه‌که‌م  
 شه‌و نه‌خه‌وتم له‌ غه‌می ئەم قسه‌، دۆسی که‌ وتی  
 «حافظ» ئه‌ر مه‌سته‌ چلۆن مه‌دحی مه‌سی شار نه‌که‌م  
 مه‌یکه‌ده‌ی چاوی ئه‌گه‌ر ریگه‌ به‌ «کۆلیل» نه‌دات  
 چۆن له‌ مه‌یخانه‌ به‌ جامی غه‌می دل چار نه‌که‌م



من و انکار شراب این چه حکایت باشد  
غالباً اینقدرم عقل و کفایت باشد  
تا به غایت ره میخانه نمی دانستم  
ور نه مستوری ما تا به چه غایت باشد  
زاهد و عجب و نماز و من و مستی و نیاز  
تا تو را خود ز میان با که عنایت باشد  
زاهد ار راه به رندی نبرد معذور است  
عشق کاریست که موقوف هدایت باشد  
من که شبها ره تقوا زده ام با دف و چنگ  
این زمان سر به ره آرام چه حکایت باشد  
بنده‌ی پیر مغانم که ز جهلم برهاند  
پیر ما هر چه کند عین عنایت باشد  
دوش از این غصه نخفتم که رفیقی می گفت  
حافظ ار مست بود جای شکایت باشد



زیږی سوږفی له مسی زهردی ولاتی سته من  
 بابه تی سووتنه نهو خه رقه له سهر شانی نه من  
 زاهیدی ټیمه که ویردی سه حهری مهستی ده کا  
 له شهوی سهیر که! چون مهستی شهرابی حهره من  
 بیته پیشی مه حه کی ته جهره به وا خو شه هه تا  
 دهر که وئی رووی ره شی ههر که س که عه یاریکی که من  
 توبه، نه خشیک له سهر ئاوه که مه یگیر نه مه بی  
 وهی چهنی چیره به عه شقی چه مهنی خوین له چه من؟!  
 خو پهرس نابه له دی ریگه یی دلداره، ئهری!  
 عاشقی کاری جه فاکیش و جگه رداغی شه من  
 مهی بخونه ک غه می دونیا که دلی زیر گه لئ  
 حه یفه ئالوز و پهریشان به په لاماری غه من  
 جامی «حافر» له دهسی ساقیه گهر باده فروش!  
 نرخی ئم لوتفه مه گهر خه رقه و بهر ماله که من  
 ریپره وی عه شقم و «کولیل» ه دلم ماتلی توم  
 کورده واری له به لئین دا که ده لئین زین و مه من

نقد صوفی نه همه صافی بی غش باشد  
 ای بسا خرقه که مستوجب آتش باشد  
 صوفی ما که ز ورد سحری مست شدی  
 شامگاهش نگران باش که سرخوش باشد  
 خوش بود گر محک تجربه آید به میان  
 تا سیه روی شود هر که در او غش باشد  
 خط ساقی گر از این گونه زند نقش بر آب  
 ای بسا رخ که به خونابه منقش باشد  
 ناز پرورد تنعم نبرد راه به دوست  
 عاشقی شیوهی رندان بلاکش باشد  
 غم دنیی دنی چند خوری باده بخور  
 حیف باشد دل دانا که مشوش باشد  
 دلق و سجادهی حافظ ببرد باده فروش  
 گر شرابش ز کف ساقی مهوش باشد

سهفایه خه لوت ئه گهر له یل مه یلی بۆ من بئ  
 نه من بسو وتم و ئه و بۆ ره قیب رو شن بئ  
 چلۆن به مۆری سلیمان سه ری سه وا، شا کم  
 که جار و باره له ده ستی جنۆ که دا ون بئ  
 ره وا مه بی نه خودایا! له باخی دل به ردا  
 ئه من ته ری ک و نه یارم خه ری کی به ی پ ن بئ  
 بلێ که سی به ری بالی هوما نه خا هه ر گیز!  
 له ئه و دیاره، په ری ژێر ده سی رمووزن بئ  
 به یانی عه شق چ لازم پزوسکی ئاگری دل  
 عه یانه خو له وتارم که چاوی دیتن بئ  
 قه تم ئه وینی دیارت له سه ر به ده ر نا چئ  
 غه ری بیم و به وه تن دل قه راره هیمن بئ  
 له گویتی سو سه ن ئه گهر چه ن زمان به «حافر» بئ  
 به سانی خونچه له حاست ده می گری چن بئ!  
 گوزه ر به چه شنی سه باشی نه بو و به «کۆلیل» ی  
 به ئه مری چه رخه که دو ست له گه ل به دژمن بئ



خوش است خلوت اگر یار یار من باشد  
نه من بسوزم و او شمع انجمن باشد  
من آن نگین سلیمان به هیچ نستادم  
که گاهگاه بر او دست اهرمن باشد  
روا مدار خدایا که در حریم وصال  
رقیب محرم و حرمان نصیب من باشد  
همای گو مفکن سایه‌ی شرف هرگز  
در آن دیار که طوطی کم از زغن باشد  
بیان شوق چه حاجت که سوز آتش دل  
توان شناخت ز سوزی که در سخن باشد  
هوای کوی تو از سر نمی‌رود آری  
غریب را دل سرگشته با وطن باشد  
به سان سوسن اگر ده زبان شود حافظ  
چو غنچه پیش تو اش مَهر بر دهن باشد

چۆن شیعیری ته‌ری بۆ بێ، زه‌وقی که‌ حه‌زین ماوه  
 وتمان له‌ غه‌م خالی، ده‌شتیکی به‌رین ماوه  
 له‌و لێوه‌ وه‌ کوو له‌ عله‌ی گه‌ر مۆری ئه‌مانم بێ  
 ئینسان و په‌ریزادم وه‌ ک با له‌ نگین ماوه  
 غه‌مگین مه‌به‌ ئه‌ی دل! بۆ تانه‌ و ته‌شه‌ری نا که‌س  
 گاهه‌س که‌ سه‌لاحی ژین به‌و قینه‌ مه‌تین ماوه  
 نه‌خشم به‌ حه‌رامی بێ! سووره‌تگه‌ری چین کاتی  
 ده‌رکی قه‌له‌می نا کاکا، وه‌ ک سیه‌ری موبین ماوه  
 من خوینی دلّم به‌ر که‌وت، ئه‌و جامی شه‌رابی سوور  
 قسه‌ت ئه‌مه‌یه‌ و هه‌روان، تا تۆپی زه‌مین ماوه  
 ده‌ستووری هه‌وه‌لّ و ابوو په‌و کێ له‌ گولاو و گوڵ  
 ئه‌م دلّبه‌ری بازاری، ئه‌و خه‌لوه‌نشین ماوه  
 ئامانه‌ ئه‌لّین «حافز» رهن‌دی له‌ سه‌ری لاچوو  
 ئه‌م سه‌روه‌ته‌ میژینه‌ی تا روژی په‌سین ماوه  
 ده‌م تاله‌ «عومه‌ر» چه‌شنی فه‌ره‌اده‌تا روژی  
 خوسره‌و له‌ قه‌نی شیرین میشی له‌ که‌مین ماوه

کی شعر تر انگیزد خاطر که حزین باشد  
 یک نکته از این معنی گفتیم و همین باشد  
 از لعل تو گر یابم انگشتی زنه‌ار  
 صد ملک سلیمانم در زیر نگین باشد  
 غمناک نباید بود از طعن حسود ای دل  
 شاید که چو وایینی خیر تو در این باشد  
 هر کو نکند فهمی زین کلک خیال‌انگیز  
 نقشش به حرام ار خود صورتگر چین باشد  
 جام می و خون دل هر یک به کسی دادند  
 در دایره‌ی قسمت اوضاع چنین باشد  
 در کار گلاب و گل حکم ازلی این بود  
 کاین شاهد بازاری وان پرده‌نشین باشد  
 آن نیست که حافظ را رندی بشد از خاطر  
 کاین سابقه‌ی پیشین تا روز پسین باشد

به خیرئ گول که خوشتر کاتی وانین  
 وهلئ بی جامی ساقی خوش سه فانین  
 بزانی ریژی شادی! تا بزانی  
 له سینگه هه سه دهه ف گه وهه ز چرانین  
 شه رابی ناب و له نجه‌ی ساقی نه وپون  
 مه گه وه به کک حه فته گول خاوه ن که وانین  
 که نه وپو جامی زیپین پر له له علی  
 مه فه رموو بی زه ر و له عل و نه وانین  
 ده سا یا شیخ پر له و کووبه جامی  
 له سه ر نی! له ززه تی که وسه ر، که وانین  
 نه گه ر هاوده رسی نیمه‌ی خه ت مه نووسه  
 که مه شقی عه شقی نیو ده فته ر، ره وانین  
 دلّت بو دلّ به ری دانئ! که حوسنی  
 له بازنه‌ی زیپ و تیف تیفه و ده وانین  
 له باده‌ی عه شقی پاکم بیبه یاره ب!  
 که ناو پته‌ی خه وی مه سنی و به لانین  
 به گیان و دلّ غولامی کوی نه ونیم  
 نه گه رچی یادی نیمه‌ی نه و له لانین  
 به تاجی عالمه ئاراکه‌ی! که خوریش  
 شیاوی نه فسه ری، وه کک تاجی شانین  
 له نه زمی «حافز»ات ره خنه‌ی که سنی گرت  
 به به حری گه وهه ری شیعر ناشنانین  
 له «کزیل» سنی نه پرسنی با نه لئین پیت  
 که سنی هاوشانی شیبکی وهه انین



خوش آمد گل و زآن خوش تر نباشد  
 که در دست بجز ساغر نباشد  
 زمان خوشدلی دریاب و دُر یاب  
 که دایم در صدف گوهر نباشد  
 غنیمت دان و می خور در گلستان  
 که گل تا هفته‌ی دیگر نباشد  
 ایابر لعل کرده جام زرین  
 بیخشا بر کسی کش زر نباشد  
 بیای شیخ و از خمخانه‌ی ما  
 شرابی خور که در کوثر نباشد  
 بشوی اوراق اگر همدرس مایی  
 که علم عشق در دفتر نباشد  
 ز من بنیوش و دل در شاهدی بند  
 که حسنش بستهی زیور نباشد  
 شرابی بی‌خمارم بخش یارب  
 که باوی هیچ دردسر نباشد  
 من از جان بنده‌ی سلطان اویسم  
 اگرچه یادش از چاکر نباشد  
 به تاج عالم آرایش که خورشید  
 چنین زیبنده‌ی افسر نباشد  
 کسی گیرد خطا بر نظم حافظ  
 که هیچش لطف در گوهر نباشد



بى تۆ گول و لالەزار خۆش نىن

بى ساقى و مەى بەھار خۆش نىن

گۆشەى چەمەن و گوزەر لە گولزار

بى كولم و دىيەى خومار خۆش نىن

گۆشەند و زەماوەندى گول و گيا

بى دەنگى خۆشى ھەزار خۆش نىن

شەككەر دەمى نازەنىن لە گەل بى

بى باخى بەى و ھەنار خۆش نىن

ھەر وىنە بە دەستى عەقلە رەسمى

وہ ك نہ خشى روخى نىگار خۆش نىن

كەم قىمەتە گىانى قەلبى «حافز»

ئەو مەفرەقە بۆ نىسار خۆش نىن

«كۆليل» م و كۆلەوارى دوورى

دل بى دىيەنى دىار خۆش نىن

گل بی رخ یار خوش نباشد  
 بی باده بهار خوش نباشد  
 طرف چمن و طواف بستان  
 بی لاله عذار خوش نباشد  
 رقصیدن سرو و حالت گل  
 بی صوت هزار خوش نباشد  
 بایار شکر لب گل اندام  
 بی بوس و کنار خوش نباشد  
 هر نقش که دست عقل بنهد  
 جز نقش نگار خوش نباشد  
 جان نقد محقر است حافظ  
 از بهر نثار خوش نباشد

سر وه ئۆخه‌ی به نه‌سیمی قژئی دل‌داره‌وه دئی  
 عاله‌می کۆنه، ته‌ر و تازه به گول‌زاره‌وه دئی  
 ئه‌رخه‌وان ساغره‌ یا قوتیه‌ که‌ی دا به سه‌مه‌ن  
 گولّه‌ خه‌شخاشه‌ و نیر‌گزه‌ به جوقه‌ی لاره‌وه دئی  
 ده‌س در‌یژی غه‌می هیجران له سه‌ری چوو بولبول  
 وا به‌ره‌و خپه‌تی گول، زار، به (هه‌ی نار)ه‌وه دئی  
 گهر له مز‌گه‌وته‌وه بۆ مه‌یکه‌ده‌ چوم، چونکه‌ ده‌چوو  
 کاتم و واعیزه‌ که‌ش باسی له پیراره‌وه دئی  
 ئه‌ی دل ئه‌ر جیژئی ئه‌میستا به سه‌هینی بکه‌وئ  
 زامنی مانه‌وه کئین؟ کامه‌ به ها‌واره‌وه دئی؟!  
 مانگی شابان هه‌لی نۆشینه، که‌ وا تاوی شه‌راب  
 داده‌چی تا ره‌مه‌زان جیژئی له پی‌واره‌وه دئی!  
 سوچه‌تی فرسه‌ته‌ گول تا له ده‌ر و ده‌شته‌ عه‌زیز!  
 بکه‌ بۆنیک‌ی ده‌نا‌باد به خومپاره‌وه دئی  
 مو‌تریا کۆره‌ که‌مان دۆسی و ئه‌شعار و نه‌وان  
 که‌م بلئی چی چوووه‌ سوح، چی که‌ به ئی‌واره‌وه دئی  
 که‌وته‌ ری «حافز» ئه‌وا چوو، قه‌ده‌می هه‌لنه‌ وه‌لای!  
 زوو وتی خۆی به جه‌هان، تاقه‌ به هۆی یاره‌وه دئی  
 مه‌رگی «کۆلیل» به سیداره، ئه‌ گهر مه‌یلی ئه‌تون  
 له چه‌زی مه‌رگی وه‌ها، ره‌قسی به سه‌ر داره‌وه دئی

نفس باد صبا مشک فشان خواهد شد  
 عالم پیر دگر باره جوان خواهد شد  
 ارغوان جام عقیقی به سمن خواهد داد  
 چشم نرگس به شقایق نگران خواهد شد  
 این تطاول که کشید از غم هجران بلبل  
 تا سراپرده‌ی گل نعره‌زنان خواهد شد  
 گرز مسجد به خرابات شدم خرده مگیر  
 مجلس وعظ دراز است و زمان خواهد شد  
 ای دل ار عشرت امروز به فردا فکنی  
 مایه‌ی نقد بقا را که ضمان خواهد شد  
 ماه شعبان منه از دست قدح کاین خورشید  
 از نظر تا شب عید رمضان خواهد شد  
 گل عزیز است غنیمت شمردش صحبت  
 که به باغ آمد از این راه و از آن خواهد شد  
 مطربا مجلس انس است غزل خوان و سرود  
 چند گویی که چنین رفت و چنان خواهد شد  
 حافظ از بهر تو آمد سوی اقلیم وجود  
 قدمی نه به وداعش که روان خواهد شد

ئەوینی نیرگری چاوی جووانانم له سەر ناچی  
 دەسووری ئاسمان وابوو، له سەر ئەم عەشقه دەرناچی  
 حەریف ئازاری زۆری کردم و ریی سولحی لێ بەستم  
 شوکور نالەیی سەحەر خیزم بەرەو گەردون هەدەرناچی  
 بە من روژی ئەزەل، رەندی نەبێ هیچی نەبەخشی پێم  
 ئەو هی ئەو روژه دابەش بوو له خەرمانی قەدەر، ناچی  
 له ئاوازی دەف و نەیی پاسەوان! توخوا نەکی لۆمەم  
 که دەنگی ساز و قانونی شەرع بەو لۆمە سەر ناچی  
 مەجاللی من ئەوەن بوو هەر نەپینی عاشقی تۆبم  
 کنار و ماچ و ئامیزت، بە نێو جەغز و چەمەر ناچی  
 شەرابی ناب و خەلوت، دلەبەر و ساقی جەمن پیکۆ  
 ئەگەر نەفەعی نەبەیی ئەو روژ، هەتا مردن زەرەر ناچی  
 برینی سینەیی «حافز» بە ئەسرینت مەشو ئەی چاوی  
 که خوینی تیری دلداریی، بە ئەشکی بێ هونەر ناچی  
 دلەم تەنیا بە بەختی رەش له بەر دیدەیی رەشی خۆشە  
 ئەگەرچی چاوی قەترانی له شەوگاری «عومەر» ناچی

مرا مهر سیه چشمان ز سر بیرون نخواهد شد  
 قضای آسمان است این و دیگر گون نخواهد شد  
 رقیب آزارها فرمود و جای آشتی نگذاشت  
 مگر آه سحرخیزان سوی گردون نخواهد شد  
 مرا روز ازل کاری بجز رندی نفرمودند  
 هر آن قسمت که آنجا رفت از آن افزون نخواهد شد  
 خدا را محتسب ما را به فریاد دف و نی بخش  
 که ساز شرع از این افسانه بی قانون نخواهد شد  
 مجال من همین باشد که پنهان عشق او ورزم  
 کنار و بوس و آغوشش چه گویم چون نخواهد شد  
 شراب لعل و جای امن و یار مهربان ساقی  
 دلا کی به شود کارت اگر اکنون نخواهد شد  
 مشوی ای دیده نقش غم ز لوح سینه‌ی حافظ  
 که زخم تیغ دلدار است و رنگ خون نخواهد شد

روژی هیجران و شهوی غم له شکۆی یار هه لات  
 فالی به ختم له گهڵ نهستیرهیی دلدار هه لات  
 نه هه موو فیزه خهزان کردی به زیران و هه وای  
 به شه مالتیکی به هاری گهلی زۆردار هه لات  
 خوایه شوکرت به دنه ی پیچ و شه ده ی لاری گوڵووک  
 نه گبه تی تۆف و پلووره ی یه خی پاسار هه لات  
 روژی هیوا که له مزگه وتی حه ره م دهم به دوعان  
 پیی بلێ روومه تی ده رخا، شهوی شوفا ر هه لات  
 نه و په ریشانی و شه و گاره دریشه ی غه می دل  
 مه ده دی په رچه می گوڵ هات و هه موو زار، هه لات  
 نیمه ئیسته ش له خراوی فه له ک، نه م بر وایه  
 که په ژاره ی دل و ترس و غه می دیدار هه لات  
 که ره می ساقیه، یار په قه ده حی پر له شه راب!  
 که مه ترسی له خو ماری سه ری لاسار هه لات  
 که س دلی «حافز» ی هه رچه ن له دلاری گه نه دا  
 شوکری خوا له شکری غم بێ حه د و نه ژمار هه لات  
 من و ساقی له چه مه ن بولبول و گوڵ ده س له ملین  
 زه وقی «کۆلیل» وه کوو خوۆری بزهی یار هه لات



روز هجران و شب فرقت یار آخر شد  
زدم این فال و گذشت اختر و کار آخر شد  
آن همه ناز و تنعم که خزان می فرمود  
عاقبت در قدم باد بهار آخر شد  
شکر ایزد که به اقبال کله گوشه‌ی گل  
نخوت باد دی و شوکت خار آخر شد  
صبح امید که بد معتکف پرده‌ی غیب  
گو برون آی که کار شب تار آخر شد  
آن پریشانی شب‌های دراز و غم دل  
همه در سایه‌ی گیسوی نگار آخر شد  
باورم نیست ز بدعهدی ایام هنوز  
قصه‌ی غصه که در دولت یار آخر شد  
ساقیا لطف نمودی قدحت پر می باد  
که به تدبیر تو تشویش خمار آخر شد  
در شمار ار چه نیاورد کسی حافظ را  
شکر کان محنت بی حد و شمار آخر شد



ههساره یی گولتی کیشا، به مانگی مه جلیس بوو  
 که بۆ دهروونی ره مۆکم به یار و مۆنس بوو  
 له مه کته بێ قه له می یار مه شقی خه تسی نه کرد  
 به عیلمی عیشوه سه ر ئوستادی هه ر موده پرپس بوو  
 به سانی سروه دلی عاشقی نه خوۆش فیه دای  
 نه سیمی روومه تی نه سرین و چاوی نه رگس بوو  
 له ژوووری ته ختمی داناوه دل به رم برپوا  
 هه ژاری شاری نه میرم به میری مه جلیس بوو  
 هه زی له ئاوی ژیان و شه رابی خو سه ره و بوو  
 که سنج که جورعه خوۆری دهستی بولفه وارس بوو  
 نه میسته مالی زه ماوه ندی سینگم ئاوايه  
 که تا قی جووته برۆ کانتیم موهه نندس بوو  
 له لیتوی لیتو به خاتر خودا وه شوۆره شه راب  
 که خاترم به خه یالاتی ناره و اسس بوو  
 کریشمه که ت چ شه رابیتیکی دا به گه ل هه ی پۆ  
 نه ما که هۆش به زانین و فام بێ حیس بوو  
 غه زه ل به چه شنی دووړم پر په هایه چون لوتفی  
 په سه ندی ئیتوه یه کرپاری، وه رنه هه ر مس بوو  
 له چوونی مه یکه ده یاران ده خیله دوووری که ن  
 چون نه م ته ریقیه «حافز» برپین و موفلس بوو  
 شه رابی چاوی گه رانتۆ گولتی کریشمه گران  
 وتی هه رامه مه لا! مه ی، «عومه ر» نه دی وس بوو

ستاره‌ای بدرخشید و ماه مجلس شد  
دل رمی‌دهی ما را رفیق و مونس شد  
نگار من که به مکتب نرفت و خط نوشت  
به غمزه مسئله آموز صد مدرس شد  
به بوی او دل بیمار عاشقان چو صبا  
فدای عارض نسرین و چشم نرگس شد  
به صدر مصطبه‌ام می‌نشانند اکنون دوست  
گدای شهرنگه کن که میر مجلس شد  
خیال آب خضر بست و جام اسکندر  
به جرعه نوشی سلطان ابوالفوارس شد  
طرب‌سرای محبت کنون شود معمور  
که طاق ابروی یار منش مهندس شد  
لب از ترشح می‌پاک کن برای خدا  
که خاطر من به هزاران گنه موسوس شد  
کرشمه‌ی تو شرابی به عاشقان پیمود  
که علم بی‌خبر افتاد و عقل بی‌حس شد  
چو زر عزیز وجود است نظم من آری  
قبول دولتیان کیمیای این مس شد  
ز راه میکده یاران عنان بگردانید  
چرا که حافظ از این راه رفت و مفلس شد

توواوھ گيان كە بگا دل، بە كۆي مەرامى و ھىچ  
 بە ئەم ھەوايەوھ سووتا خەيالى خامى و ھىچ  
 وتى بە فيل، شەوئ دەبمە ميرى مەجلىسى تو  
 لە شەوقى وادە كە يا بوومە يەك غولامى و ھىچ  
 بە خلتە توش و قەلەندەر زراوھ نىوم چون  
 پەيامى دابو قەلەندەر دەگا بە كامى و ھىچ  
 رەوايە بالە تەپئى كردنى مەلى ئەمەلم  
 كە خالى دانە دەبىنى لە جەغزى دامى و ھىچ  
 بە ئەو ھەوايە بە مەستى لە ئىوى ماچ بدا  
 دەمىكە خوئىن لە دلەم من، بە چەشنى جامى و ھىچ  
 لە كۆي ئەوين مەنە قەت بئى دەلىلى رى قەدەمنى!  
 كە من گەلئى غەمى ئەو چۆلەپرى، كوتامى و ھىچ  
 چەنئى گەپرام خودا يا! لە رەمزى گەنجى ئەوين  
 بە غەم لە خۆ بە دەراتم لە ھەر نەفامى و ھىچ  
 درىغ و حەيف! بە ئاواتى دەولتە تى دىبەنى  
 قەدى نەمانە چەمىتۆ بە ئىحترامى و ھىچ  
 ھەزار جۆرە بە «حافز» دەمى تەوېر و رجان  
 بە ئەو ئومىدە بىئى ئەو دەلالە رامى و ھىچ  
 وەنەوشە بۆ چىيە مل كەچ لە ئىوى جۆ، «كۆليل»!  
 شكايە تى بەرەزا دئى بكا لە مامى و ھىچ

گداخت جان که شود کار دل تمام و نشد  
 بسوختیم در این آرزوی خام و نشد  
 به لابه گفت شبی میر مجلس تو شوم  
 شدم به رغبت خویشش کمین غلام و نشد  
 پیام داد که خواهم نشست با رندان  
 بشد به رندی و دردی کشیم نام و نشد  
 رواست در بر اگر می‌طپد کبوتر دل  
 که دید در ره خود تاب و پیچ دام و نشد  
 بدان هوس که به مستی ببوسم آن لب لعل  
 چه خون که در دلم افتاد همچو جام و نشد  
 به کوی عشق منه بی‌دلیل راه قدم  
 که من به خویش نمودم صد اهتمام و نشد  
 فغان که در طلب گنج نامه‌ی مقصود  
 شدم خراب جهانی ز غم تمام و نشد  
 دریغ و درد که در جستجوی گنج حضور  
 بسی شدم به گدایی بر کرام و نشد  
 هزار حيله برانگیخت حافظ از سر فکر  
 در آن هوس که شود آن نگار رام و نشد

گهل دهسی چاکهی براوه، خیلتی یارانم له کوئین  
 خوڤه ویستی کهی به سه رچوو عه شقی جارنم له کوئین  
 ناوی ژین لیخن، ئه ری خزری موباره ک پی له کوئی  
 شاخی گولّ خوین قهی ده کاتو بای به هارنم له کوئین  
 هیچ کهس نالتی که حه ققی واله سه رشانم گولتی  
 کوا ئه مه گ دارانی پیزانم، به رارانم له کوئین  
 گه وه ری چهن ساله ده رنایی له کانی حاته من  
 روژی رون، سه روی به یان، ریژانی بارنم له کوئین  
 شاری یاران و ولاتی عاشقان بوو زیده کهم  
 عاشقی که نگئی وه لا چوو شار یارانم له کوئین  
 گوئی جوامی ری له به ینا، هه لسو که و تیکی نه ما  
 کهس به مه یدان نایه ناخو شاسو وارانم له کوئین  
 سه ده زاران خونچه پشکووت و مه لی توفی نه کرد  
 چی له بولبول بیژی قه و مایی، دلارانم له کوئین  
 عوودی زوهره ش ده نگئی نایه، ههستی ساقی سازین  
 مهستی باده ی خهستی دهستی چاو خومارانم له کوئین  
 کهس له رازی حه ق نه بوو زانا ده «حافز» بهس بلتی  
 کئی ده زانی ده وری پیشوی روژ گارانم له کوئین  
 مه یکه با «کولیل» ی ئه م شاره ش له بهر خو یو بلتی  
 لاوی کوردی ده سفروش و ویتلی شارنم له کوئین

یاری اندر کس نمی‌بینیم یاران را چه شد  
 دوستی کی آخر آمد دوستانان را چه شد  
 آب حیوان تیره گون شد خضر فرخ‌پی کجاست  
 خون چکید از شاخ گل باد بهاران را چه شد  
 کس نمی‌گوید که یاری داشت حق دوستی  
 حق‌شناسان را چه حال افتاد یاران را چه شد  
 لعلی از کان مروت بر نیامد سال‌هاست  
 تابش خورشید و سعی باد و باران را چه شد  
 شهر یاران بود و خاک مهربانان این دیار  
 مهربانی کی سر آمد شهریاران را چه شد  
 گوی توفیق و کرامت در میان افکنده‌اند  
 کس به میدان در نمی‌آید سواران را چه شد  
 صدهزاران گل شکفت و بانگ مرغی برنخاست  
 عندلیبان را چه پیش آمد هزاران را چه شد  
 زهره سازی خوش نمی‌سازد مگر عودش بسوخت  
 کس ندارد ذوق مستی میگساران را چه شد  
 حافظ اسرار الهی کس نمی‌داند خموش  
 از که می‌پرسی که دور روزگاران را چه شد

ئه‌وشه‌وه سوۆفی به‌جیی خه‌لوه له مه‌یخانه بوو  
 وه ك منی په‌یمان شكین عاشقی په‌یمانه بوو  
 دویكه رزانی به‌هۆی جه‌هله‌وه زاهید شه‌راب  
 به‌ك قومی ئه‌و پۆ له مه‌ی نۆشی و فه‌رزانه بوو  
 خۆش به‌خه‌وی هاتبوو دلبه‌ری ده‌ورانی پیش  
 ریش سپی، سه‌ر له‌ نۆ، عاشق و دێوانه بوو  
 تووله‌ نمامی‌کی دی ریگری دین و ده‌رون  
 وی‌ل له‌ دووی ئاشنا و خیل، به‌ بیگانه بوو  
 ئاگری سه‌ر كۆلمی گۆل به‌ربووه بۆلبۆل وه‌ كوو  
 روومه‌تی ره‌خشانی شه‌م ئافه‌تی په‌روانه بوو  
 زایه‌ نه‌بوو خوا شوکور، شیوه‌نی رۆژ و شه‌وم  
 به‌ره‌می بارانی چاو گه‌وه‌هه‌ری تاقانه بوو  
 خویندی كه‌ ساقی به‌ چاو، ئایه‌تی سیحر و فسوون  
 كۆری ته‌لیله‌ و دوعای، ئیمه‌ به‌ ئه‌فسانه بوو  
 «حافز» ئه‌میستا له‌ نیو كۆشکی شكۆی دلبه‌ره  
 دل په‌ر و بالی نه‌ما، گیانی به‌ گیانانه بوو  
 ده‌وله‌ته‌ چاوی ته‌ری ئه‌و كه‌سه «كۆلیل»ی تۆن  
 باره‌ له‌سه‌ر شانی له‌ش، ئه‌و دله‌ تۆی لا نه‌بوو

زاهد خلوت‌نشین دوش به میخانه شد  
 از سر پیمان برفت با سر پیمانه شد  
 صوفی مجلس که دی جام و قدح می شکست  
 باز به یک جرعه می عاقل و فرزانه شد  
 شاهد عهد شباب آمده بودش به خواب  
 باز به پیرانه سر عاشق و دیوانه شد  
 مغبچه‌ای می گذشت راهزن دین و دل  
 در پی آن آشنا از همه بیگانه شد  
 آتش رخسار گل خرمن بلبل بسوخت  
 چهره‌ی خندان شمع آفت پروانه شد  
 گریه‌ی شام و سحر شکر که ضایع نگشت  
 قطره‌ی باران ما گوهر یکدانه شد  
 نرگس ساقی بخواند آیت افسونگری  
 حلقه‌ی اوراد ما مجلس افسانه شد  
 منزل حافظ کنون بارگه پادشاست  
 دل بر دیدار رفت جان بر جانانه شد



دویشهو وه زیری زانا په یکی به شاره تی هات  
 نه ورپو که شا به شایی، نه برپوی ئی شاره تی هات  
 جه ستم به ئاوی سووری، چاوم به خشت و گل که ن  
 وپرانه مائی گیانم کاتی عه ماره تی هات  
 نه و گفتماننه بوویان، یاران له جه ورپی زولفی  
 په ک نوکته بوو له شهر حی مه تنی شهراره تی هات  
 روو سووری باده عابا! داپوشه عه بیم ئامان  
 بی عه یب یاره که م چون عه زمی زیاره تی هات  
 نه ورپو پله ی جه مائی هه ر دل به ری ده بی رون  
 چون مانگی مه جلیس ئارا، نوبه ی سه داره تی هات  
 میرووله بی بچوو کی، هیممه ت گه یانده ته ختی  
 یاری، فه له ک له به ختی به رزی هه قاره تی هات  
 نه ی دل به تیری چاوی ئیمان و دین ده پیکی  
 هوش بیی که وانی، جادوو به غاره تی هات  
 تاوان زوره «حافز»! به خشین له شا ته له ب که  
 جوامیره بو که سانی وه ک تو جه ساره تی هات  
 کاتی به هاری دل هات، ئالای روژ سه رکه وت  
 فه رهادی ته بی «کولیل» شیرین عیاره تی هات



دوش از جناب آصف پیک بشارت آمد  
کز حضرت سلیمان عشرت اشارت آمد  
خاک وجود ما را از آب دیده گل کن  
ویران سرای دل را گاه عمارت آمد  
این شرح بی نهایت کز زلف یار گفتند  
حرفی ست از هزاران کاندرا عبارت آمد  
عبیم پپوش زنهاری خرقه‌ی می‌آلود  
کان پاک پاکدامن بهر زیارت آمد  
امروز جای هر کس پیدا شود ز خوبان  
کان ماه مجلس افروز اندر صدارت آمد  
بر تخت جم که تاجش معراج آسمان است  
همت نگر که موری با آن حقارت آمد  
از چشم شوخش ای دل ایمان خود نگه دار  
کان جادوی کمانکش بر عزم غارت آمد  
آلوده‌ای تو حافظ فیضی ز شاه درخواه  
کان عنصر سماحت بهر طهارت آمد  
دریاست مجلس او دریاب وقت و درِ یاب  
هان ای زیان رسیده وقت تجارت آمد

عه شقت سهرومائی هه لوه دایی  
 وه سلت خهوی کالی هه لوه دایی  
 زوری به خه یالی وه سلی غه رقی  
 چی ده چنه وه، حالی هه لوه دایی  
 بنوینه دلئی! که نه یکوتایی  
 سه رکولمی به خالی هه لوه دایی  
 نه مبوو خه به ری له خوم وه سلیم  
 جه م بوو که خه یالی هه لوه دایی  
 گویمان که به هر ته ره ف ده بوو باز  
 ئاواز وه هه والی هه لوه دایی  
 شکیا به جه لالی سه ربلیندی  
 کنی گه ییه که مائی هه لوه دایی  
 گیان وه لشی «حافز» ت له عه شقا  
 وه ک تازه نه هالی هه لوه دایی  
 سهر تاقه ده می وجودی «کولیل»  
 زامار وشه لالی هه لوه دایی



عشق تو نهال حیرت آمد  
وصل تو کمال حیرت آمد  
بس غرقه‌ی حال وصل کاخر  
هم بر سر حال حیرت آمد  
یکک دل بنما که در ره او  
بر چهره نه خال حیرت آمد  
نه وصل بماند و نه واصل  
آنجا که خیال حیرت آمد  
از هر طرفی که گوش کردم  
آواز سؤال حیرت آمد  
شد منهزم از کمال عزت  
آن را که جلال حیرت آمد  
سرتاقدم وجود حافظ  
در عشق نهال حیرت آمد

خه می نه برۆی له رکاتی هه وه لا که وته وه بیر  
 چوو مه حالێ که هه ژاندم دلی میحراوی هه ژیر  
 له من ئیتر ته له بی سه بری دل و هوش مه کهن  
 گشتی رامالییه تۆفانی سه ری مهستی که ویر  
 رۆژی هه له هاتوو ه باده و له چه مهن مهسته هه زار  
 سه رده می عاشقییه و به ره ه می جه ولانی ته ویر  
 بۆی نهوین داری نه بیسم له خولی تۆپی زه مین  
 که سه با هاته وه شاد و گوئی شادی بووه میر  
 له دهس ئیقبال شکایهت مه که ئه ی بوو کی نه ده ب  
 په رده ئارا به! که زاوای هونه ر بوو به ده بیر  
 دل پفینانی گوڵ و گیا به گوپی ئاله وه هات  
 دل به ری من به جه مالی نه زه لی زولفی عه بیر  
 داره بهر پشتی له ژیر باری گرانا بووه خه م  
 سه ول ئازاده له غه م، خۆزگه به ئازاده و ژیر!  
 تی چریکینه له «حافز» غه زه لێ خۆش چاوه ش!  
 تا بلیم کاتی جوانی هه وه لم هاته وه بیر  
 وه ک سه رم، گوڵ به ده می باوه ده ره قسێ «کۆلیل»!  
 نه مه یانی نییه گوئی پرایه لێ تۆ، بولبولی پیر

در نمازم خم ابروی تو با یاد آمد  
 حالتی رفت که محراب به فریاد آمد  
 از من اکنون طمع صبر و دل و هوش مدار  
 کآن تحمل که تو دیدی همه بر باد آمد  
 باده صافی شد و مرغان چمن مست شدند  
 موسم عاشقی و کار به بنیاد آمد  
 بوی بهبود ز اوضاع جهان می شنوم  
 شادی آورد گل و باد صبا شاد آمد  
 ای عروس هنر از بخت شکایت منما  
 حجله‌ی حسن بیارای که داماد آمد  
 دلفریبان نباتی همه زیور بستند  
 دلبر ماست که با حسن خداداد آمد  
 زیر بارند درختان که تعلق دارند  
 ای خوشا سرو که از بار غم آزاد آمد  
 مطرب از گفته‌ی حافظ غزلی نغز بخوان  
 تا بگویم که ز عهد طربم یاد آمد

موزده ئه‌ی دل! نه‌فه‌سی پاکی سه‌با هاته‌وه باز  
 مه‌لی خووش خوین و خه‌به‌ر، وا له سه‌با هاته‌وه باز  
 ده‌نگه داوودیه‌که‌ت گول بده! بولبول له سه‌حه‌ر  
 که سوله‌ی‌مانه‌ گول و گۆفه‌نه، شاهاته‌وه باز  
 عارفین نین به زمانی گولتی سۆسه‌ن بدوی  
 تابلتی چۆنه که چوو، بۆ به ره‌زا هاته‌وه باز  
 که‌ره‌م و لوتفی خوداوه‌ند له گه‌لمانه که ئه‌و  
 مانگی دوو حه‌وته له گه‌ل عه‌هد و وه‌فا هاته‌وه باز  
 لاله بۆی خووشی له مه‌ی بیستبو، زوو سه‌ر له به‌یان  
 به دلتی داغ‌ه‌وه بۆ لوتفی ده‌وا هاته‌وه باز  
 چاوه‌رپی قافله‌ هه‌ر ماوه هه‌تا ئه‌و ده‌مه‌ دل  
 وتی تۆخه‌ی که جه‌ره‌س ده‌م به هه‌را هاته‌وه باز  
 که‌رچی «حافز» دلتی شکیابو که په‌ی‌مانی شکاند  
 ده‌شتی ده‌ستی که‌ره‌می پر له سه‌فا هاته‌وه باز  
 مه‌ستی چاوی به‌له‌ک و به‌ژنی نیگاریکم ئه‌لئی  
 شیعی «کولیل» ه‌ده‌می، پر له نه‌وا هاته‌وه باز

مژده ای دل که دگر باد صبا باز آمد  
 هدهد خوش خبر از طرف سبا باز آمد  
 برکش ای مرغ سحر نغمه‌ی داوودی باز  
 که سلیمان گل از باد هوا باز آمد  
 عارفی کو که کند فهم زبان سوسن  
 تا پیرسد که چرا رفت و چرا باز آمد  
 مردمی کرد و کرم لطف خداداد به من  
 کآن بت ماه رخ از راه وفا باز آمد  
 لاله بوی می نوشین بشنید از دم صبح  
 داغ دل بسود به امید دوا باز آمد  
 چشم من در ره این قافله‌ی راه بماند  
 تا به گوش دلم آواز درا باز آمد  
 گرچه حافظ در رنجش زد و پیمان بشکست  
 لطف او بین که به لطف از در ما باز آمد



سەبا بە خىزمەتى پىرى لەعل فرۆش گەيى  
 كە وەرزى گۆۋەنى خۆشى، بەھارى نۆش گەيى  
 زەمان وە كوو دەمى عىسا دەمە و زەمىن خۆش بۆ  
 بىرا بە بەر چەمەنا گۆل، بە مەل خورۆش گەيى  
 تەنوورى لالە بە فوويىكى سىرۋە وا گرى سەند  
 كە غەرقى ئارقە خونچە و سەمەن بە جۆش گەيى  
 لە من بىسى ئەبى خۆش پىيوى ئەم دونيا  
 كە ئەم قسەم لە سرۆشى، سەھەر بە ھۆش گەيى  
 لە بىرى تەفرەقە دەرىن بە خاترى جەم بوون  
 جنۆكە دەر كە لە دل! وا فرىشتە خۆش گەيى  
 لە دەم مەلى سوحى، ئاخۆچ بىستبوو سۆسەن  
 كە دەھزمانى گرى دا، مەگەر سرۆش گەيى؟!  
 ھەرامە سوجبەتى زاھىد لە مەجلىسى ياران  
 دەبى پىيالە وەشارن كە خەرقە پۆش گەيى  
 لە خانەقاۋە دەچى «خاجە» بۆ خەراباتى  
 كە شىخى مەستى رىا ھەر لەوئى بە ھۆش گەيى  
 نەدەي نەيار بە مەيخانە رى! وە كوو «كۆليل»  
 كە ئەو بەھەشتە بە يارانى دل پەرۆش گەيى

صبا به تهنیت پیر می فروش آمد  
 که موسم طرب و عیش و ناز و نوش آمد  
 هوا مسیح نفس گشت و باد نافه گشای  
 درخت سبزشد و مرغ در خروش آمد  
 تنور لاله چنان برفروخت باد بهار  
 که غنچه غرق عرق گشت و گل به جوش آمد  
 به گوش هوش نیوش از من و به عشرت گوش  
 که این سخن سحر از هاتفم به گوش آمد  
 ز فکر تفرقه باز آی تا شوی مجموع  
 به حکم آن که چو شد اهرمن سروش آمد  
 ز مرغ صبح ندانم که سوسن آزاد  
 چه گوش کرد که باده زبان خموش آمد  
 چه جای صحبت نامحرم است مجلس انس  
 سر پیاله پیوشان که خرقه پوش آمد  
 ز خانقاه به میخانه می رود حافظ  
 مگر ز مستی زهد ریا به هوش آمد

بەختی یارم لە سەحەر دەم بە بزەوی ژینەووە هات  
 وتی خەو بەسیهەتی! خوسرەو کە بە شیرینەووە هات  
 قەدەحی خەست وەخۆ، مەست تەماشاکە! کە چۆن  
 دلبەری شوخ بە ئارایش و تەمکینەووە هات  
 موژدە ئەی خەلۆه‌نشین! عاشقی بۆی خووشی بە هار  
 مامزی دەشتی خوتەن مایه، لە ماچینەووە هات  
 ئابروویان بە گرین کەوتەتە دەس سووتەدلان  
 مەدەدی نالە بە دەم عاشقی بێ تینەووە هات  
 کۆتری دل بوووە شەیدا بە کەوان ئەبرۆی  
 لەووە ترسی نییە راوچی کە بە شاهینەووە هات  
 یینە مەی ساقی غەمی یار و نە یاریک مەخۆ  
 خوا شوکور دژ ئەووە چوو، دۆس بە ئاینەووە هات  
 بێ وەفایی لە فەلەک دیووە، کە شین گێری بە هار  
 زوو بە دەم یاسەمەن و نیرگز و نەسرینەووە هات  
 تالە بولبول غەزەلی «حافز»ی شەو سروە شەوت  
 بە هەناسە ی گۆلی نیو باخی سەحەریینەووە هات  
 وە کو بیستووتە لە «کۆلیل»ی ئەوین سەد کەرەتیش  
 مەم بە ئەم باخە بە بۆنە ی دیبەنی زینەووە هات

سحرم دولت بی‌دار به بالین آمد  
 گفت برخیز که آن خسرو شیرین آمد  
 قدحی درکش و سرخوش به تماشا بخرام  
 تا ببینی که نگارت به چه آیین آمد  
 مزدگانی بده ای خلوتی نافه گشای  
 که ز صحرای ختن آهوی مشکین آمد  
 گریه آبی به رخ سوختگان باز آورد  
 ناله فریادرس عاشق مسکین آمد  
 مرغ دل باز هوادار کمان ابروئی ست  
 ای کبوتر نگران باش که شاهین آمد  
 ساقیا می بده و غم مخور از دشمن و دوست  
 که به کسام دل ما آن بشد و این آمد  
 رسم بدعهدی ایام چو دید ابر بهار  
 گریه اش بر سمن و سنبل و نسرين آمد  
 چون صبا گفته‌ی حافظ بشنید از بلبل  
 عنبرافشان به تماشای ریاحین آمد

نه هه رکه روومه تی ره خشانه دلّبهری زانی  
 نه هه رچی جامه، له جامی سکه ندهری زانی  
 نه هه ر کلاو که چئی، توند و خاوه نی سامان  
 نه ریّتی دلّبهری ئادابی ریّبهری زانی  
 وه کوو که دا به کری بهنده گی نه که ی! که نه وین  
 به گیان و دلّ رهوشی بهنده پهروهری زانی  
 غولامی هیمه تی نه و رهنده ژیر و نازایه م  
 هه ژاره گه رچی، وه لئی کیمیا گهری زانی  
 هونه ر وه فایه به عه ه و گرانه نه زموونی  
 که بینه هونه ر له خه ویشا سته مگهری زانی  
 ده سی وه شان له دلّی شیت و نه مده زانی من  
 که ئاده می نه وه یئی، سه نعه تی پهری زانی  
 هه زار جاره ته سک تر له مووت نه م نوکته  
 نه هه ر که سئی سهری تاشی، قه له ندهری زانی  
 گلینه یی نه زهرم واله جه غزی خاله که تا  
 که نرخ ی گه وه هری یه کتامي گه وه هری زانی  
 به کوّلم و قامه تی هه ر که س ده لال و سالاره  
 ده بی به حاکی عالهم، که دلّبهری زانی  
 له شیعی دلّگری «حافز» بلیمه تی حالین  
 که تهبعی ناسک و ناخه وتنی دهری زانی  
 غه زه له په وانم و عاشق به قافییه ی کوردی  
 که سه ر له شیعی «عومه ر» وه زنی سهروهری زانی

نه هر که چهره برافروخت دلبری داند  
 نه هر که آینه سازد سکندري داند  
 نه هر که طرف کله کج نهاد و تند نشست  
 کلاه‌داری و آيين سروري داند  
 تو بندگی چو گدايان به شرط مزد مکن  
 که دوست خود روش بنده پروري داند  
 غلام همت آن رند عافيت سوزم  
 که در گداصفتی کيمياگری داند  
 وفا و عهد نکو باشد ار بیاموزی  
 و گرنه هر که تو بینی ستمگری داند  
 بی‌اختم دل دیوانه و ندانستم  
 که آدمی بچه‌ای شیوه‌ی پری داند  
 هزار نکته‌ی باریک‌تر ز مو اینجاست  
 نه هر که سر بتراشد قلندری داند  
 مدار نقطه‌ی بینش ز خال توست مرا  
 که قدر گوهر یک‌دانه جوهری داند  
 به قد و چهره هر آن کس که شاه خوبان شد  
 جهان بگیرد اگر داد گستری داند  
 ز شعر دلکش حافظ کسی بود آگاه  
 که لطف طبع و سخن گفتن دری داند

رازداری دلّه کئی پاک به کۆی یار ده چئی  
 ههر که ئەم کاره نه زانی له ده سی کار ده چئی  
 مه که مه نعی دلّ ئە گهرچی له حیجابین وهده رات  
 خواجه شو کرت! که له په رده ی شک و ئینکار ده چئی  
 ریشی سو فی که له مه یخانه بو خو ی هاته وه باز  
 ههر جبهی من له گریوی مه ی و خه ممار ده چئی  
 شیخه ئیستا دزی شار و نیه ناویکی که چئی  
 شه رحی سوو کی منی بیچاره به ههر شار ده چئی  
 ههر شه رابی له بلوورین که فی تو مان ده گرت  
 ئیسته خو ئینی دلّه له م چاوه گو هه روار ده چئی  
 مه گهر ئەو دلّمه نه بی عه شقی ئە تو ی نه خشه له تو  
 دلی زاهید به سه عاتیک له سه د یار ده چئی  
 گوئی نیرگز که وه کوو چاوی ئە تو ی پی نه کرا  
 دیده بیمار چلۆن هاتووه، بیمار ده چئی  
 له نهوای ئە شق و ئەوین خو ش تری گیانم نه شهوت  
 سو زی سازی که به گوئی ئەم گو مه زه ی یار ده چئی  
 ئەو عه با کۆنه که سه د عه یی ده بو شیم ئەویش  
 چوو به ره هنی مه ی و ساقی، وه کو زینار ده چئی  
 مات و چه یران له جه مالت بووه سووره تگه ری چین  
 ئیسته ش ئەم باسه به ژووری دهر و دیوار ده چئی  
 واولی «خاجه!» نه بوو دلّ، به نیگای زولفی که چوو  
 ههر وه ها خو شه، که سی شیته گرفتار ده چئی  
 شهوی ئاواتی «عومه ر» زولفی په ریشانیه چون  
 روژی رووناکي به ژیر په رچه می شه وگار ده چئی

هر که شد محرم دل در حرم یار بماند  
 و آن که این کار ندانست در انکار بماند  
 اگر از پرده برون شد دل من عیب مکن  
 شکر ایزد که نه در پرده‌ی پندار بماند  
 صوفیان واستدند از گرو می همه رخت  
 دل‌ق ما بود که در خانه‌ی خم‌ار بماند  
 محتسب شیخ شد و فسق خود از یاد ببرد  
 قصه‌ی ماست که در هر سر بازار بماند  
 هر می لعل کز آن دست بلورین ستدیم  
 آب حسرت شد و در چشم گهربار بماند  
 جز دل من کز ازل تا به ابد عاشق رفت  
 جاودان کس نشنیدیم که در کار بماند  
 گشت بیمار که چون چشم تو گردد نرگس  
 شیوه‌ی تو نشدش حاصل و بیمار بماند  
 از صدای سخن عشق ندیدم خوش‌تر  
 یاد‌گاری که در این گنبد دوار بماند  
 داشتم دل‌قی و صد عیب مرا می‌پوشید  
 خرّقه‌ی رهن می و مطرب شد و زنار بماند  
 بر جمال تو چنان صورت چین حیران شد  
 که حدیثش همه‌جا در در و دیوار بماند  
 به تماشا‌گه زلفش دل حافظ روزی  
 شد که باز آید و جاوید گرفتار بماند



له ئیوه موژده، که شه‌وگاری غه‌م ده‌چی بۆ خۆی  
 وه‌هانه‌ماوه‌ دهم و واشه‌ هه‌م ده‌چی بۆ خۆی  
 نه‌گه‌رچی یار له‌ من چاوی حورمه‌تی تۆرا  
 مه‌گه‌ر ره‌قیبی ئه‌من موخته‌ره‌م ده‌چی بۆ خۆی؟!  
 که په‌رده‌دار قه‌لاچۆ ده‌کا به‌ شیرێ، هه‌موو  
 ته‌نانه‌ خه‌لکی حه‌ره‌م هه‌م به‌ جه‌م، ده‌چی بۆ خۆی  
 نه‌گه‌رنجه‌ شوکر و سکا‌لاله‌ ده‌ستی چاک و خراو  
 که به‌رگی ده‌فته‌ری ژین بێ په‌قه‌م ده‌چی بۆ خۆی  
 نه‌وای مه‌جلیسی جه‌مشید ئه‌مه‌ی ده‌وت مه‌یگنیر!  
 که بینه‌ جامی بلوورین! که جه‌م ده‌چی بۆ خۆی  
 چ ده‌رفه‌تیکه‌ و یسالی په‌پوله‌ بۆ شه‌م شه‌و!  
 که ئه‌م زه‌ماوه‌نه‌ هه‌م، سو‌ب‌حه‌ده‌م، ده‌چی بۆ خۆی  
 دلی هه‌ژار به‌ جی بینه‌، ده‌وله‌مه‌ن! وه‌ک خۆت  
 که بانگی پاره‌، ته‌لا، هه‌م دره‌م، ده‌چی بۆ خۆی  
 له‌ سه‌رده‌ری فه‌له‌کی شین له‌ زی‌په‌ خه‌تتی سوور  
 که غه‌یری به‌خششی ده‌ستی که‌ره‌م، ده‌چی بۆ خۆی  
 به‌ لوتفی هه‌زه‌ری ئازیز «حافز»! بێ شک  
 نه‌ریتی زلم و نیشانی سته‌م، ده‌چی بۆ خۆی  
 به‌ له‌علی لیوی پی‌یون شه‌که‌ر! وه‌کوو «کۆلیل»  
 که ژه‌ه‌ری تالی شه‌رابی ئه‌له‌م، ده‌چی بۆ خۆی

رسید مزده که ایام غم نخواهد ماند  
 چنان نماند چنین نیز هم نخواهد ماند  
 من ار چه در نظریار خاکسار شدم  
 رقیب نیز چنین محترم نخواهد ماند  
 چو پرده دار به شمشیر می زند همه را  
 کسی مقیم حریم حرم نخواهد ماند  
 چه جای شکر و شکایت ز نقش نیک و بد است  
 چو بر صحیفه ی هستی رقم نخواهد ماند  
 سرود مجلس جمشید گفته اند این بود  
 که جام باده بیاور که جم نخواهد ماند  
 غنیمتی شمرا ی شمع وصل پروانه  
 که این معامله تا صبحدم نخواهد ماند  
 توانگرا دل درویش خود به دست آور  
 که مخزن زر و گنج درم نخواهد ماند  
 بدین رواق زبرجد نوشته اند به زر  
 که جز نکویی اهل کرم نخواهد ماند  
 ز مهربانی جانان طمع مبر حافظ  
 که نقش جور و نشان ستم نخواهد ماند

ئە‌ی لیو‌ه کە‌ت بە‌ خە‌ندە‌ پە‌نی دا بە‌ شە‌ کر و قە‌ن  
تۆ‌خوا دڵ‌م بە‌رئ‌ی کە‌! بزە‌ت هە‌لکە‌ لە‌ چیمە‌ن  
تووب‌ا بە‌ بژنی کور‌تە‌، سە‌ری بۆ‌ نە‌وی دە‌ کا  
لە‌م با‌سە‌ سا گوزەر کە‌! نە‌بێ‌ با بە‌ چۆ‌ن و چە‌ن  
پیت خۆ‌شە‌ چا‌و نە‌بیتە‌ چە‌می خوی‌نی پ‌ر خورۆ‌ش  
مە‌سپێ‌رە‌ دڵ‌ بە‌ لی‌وی دە‌ لالانی گۆ‌ل‌بە‌دە‌ن  
گەر نازە‌ یا ریا‌یە‌، بە‌ هەر چێ‌کی نی‌و ئە‌بە‌ی  
نی‌مانە‌ با‌وەر ئیمە‌ بە‌ شێ‌خانی خۆ‌ پە‌سە‌ن  
ئاگە‌ی لە‌ حال‌مان نی‌یە‌ هەر کە‌س نە‌بو‌و دڵ‌ی  
نالانی، چە‌شنی ئیمە‌ گ‌رفتاری تۆ‌ی کە‌مە‌ن  
دڵ‌ پ‌ر لە‌ ئە‌شتیا‌یە‌ کە‌ هە‌ل‌بێ‌ هە‌تا‌وی رو‌وت  
و‌ه ک‌ ئە‌سپە‌نەر بسو‌وتی هە‌تا گیانی ئە‌نجومە‌ن  
لە‌ و جێ‌گە‌ دلبە‌ری مە‌ دە‌می شە‌ کری گۆ‌ل‌ دە‌ کا  
ئە‌ی پستە‌ بێ‌ مە‌تە‌ق بە‌! کە‌ لچ شۆ‌ری، دە‌بیە‌ پە‌ن  
«حاف‌ز!» کە‌ تور کی عیشو‌ه بە‌ تۆ‌ تەر کی ناک‌ری  
بێ‌ژم کە‌ جیت لە‌ کو‌تیە‌؟ لە‌ خارە‌زمە‌ یا خو‌جە‌ن  
«کۆ‌لیل» مە‌ستی مو‌شکی غە‌زالی خە‌تایە‌تی  
بۆ‌یێ‌ لە‌ دا‌وی زولفی‌یە‌ خۆ‌شتر لە‌ کۆ‌ی خوتە‌ن

ای پسته‌ی تو خنده زده بر حدیث قند  
 مشتاقم از برای خدا یک شکر بخند  
 طوبی ز قامت تو نیارد که دم زند  
 زین قصه بگذرم که سخن می شود بلند  
 خواهی که برنخیزدت از دیده رود خون  
 دل در وفای صحبت رود کسان مبنند  
 گر جلوه می‌نمایی و گر طعنه می‌زنی  
 ما نیستیم معتقد شیخ خودپسند  
 ز آشفته‌گی حال من آگاه کی شود  
 آن را که دل نگشت گرفتار این کمند  
 بازار شوق گرم شد آن سروقد کجاست  
 تا جان خود بر آتش رویش کنم سپند  
 جایی که یار ما به شکرخنده دم زند  
 ای پسته کیستی تو خدا را به خود مخند  
 حافظ چو ترک غمزه‌ی ترکان نمی‌کنی  
 دانی کجاست جای تو خوارزم یا خجند

وهره دهستی من و داوینه کهت ئهی سه روی بوله‌ند  
 که قهد و قامه‌تی و آلات ره گ و ریشه‌می که‌ند  
 نامه‌وی موتریب و مه‌ی رووبه‌نه کهت لاده که‌می  
 ناگری رووت هه‌لمخاته‌وه با چه‌شنی سپه‌ند  
 جامی به‌ربووی به‌خت روومه‌تی تاکیک نیه  
 مه‌گر ئه و کولمه به توژی سمی ئه‌سپت، گولی سه‌ند  
 نه‌کوژی مامزه تاتارییه کهم راوچی ئه‌مان!  
 بکه له و چاوه ره‌شهی شهرم و مه‌یالینه که‌مه‌ند  
 کردم ئیقراری غه‌مت هه‌رچی ده‌بی بیله‌ بیی  
 نیه سه‌بری پترم تاملی دل تا که‌ی و چه‌ند  
 خاکه‌ساریکی وه‌کوو من که له جی که‌وتووو چون  
 سه‌رکه‌وی ماچی له دیواری شکوی کوشکی بوله‌ند  
 «حافز»! دل له ده‌سی زولفی ره‌شی مه‌گره‌وه باز  
 چونکه دیوانه وه‌ها چاکه بمینیت له به‌ند  
 ئه و قهد و قامه‌ت و سه‌ر وینه «عومه‌ر»! دلتی رفاند  
 کاری دۆنارییه یا سه‌روی چه‌مانی هه‌مه‌وه‌ند

بعد از این دست من و دامن آن سرو بلند  
 که به بالای چمان از بن و بیخم بر کند  
 حاجت مطرب و می نیست تو برقع بگشا  
 که به رقص آوردم آتش رویت چو سپند  
 هیچ رویی نشود آینه‌ی حجله‌ی بخت  
 مگر آن روی که مالند در آن سم سمند  
 گفتم اسرار غمت هر چه بود گو می باش  
 صبر از این بیش ندارم چه کنم تا کی و چند  
 مکش آن آهوی مشکین مرا ای صیاد  
 شرم از آن چشم سیه دار و میندش به کمند  
 من خاکی که از این در نتوانم برخاست  
 از کجا بوسه زخم بر لب آن قصر بلند  
 باز مستان دل از آن گیسوی مشکین حافظ  
 زان که دیوانه همان به که بود اندر بند

ته‌مه‌نی چوون و هه‌والی خه‌تی گوڤ فامی نه‌بوو  
 مه‌حره‌میکی نه‌بو ئه‌و دل‌مه که په‌یغامی نه‌بوو  
 پین‌شکاو‌م له‌ گه‌یشتن به‌ دیاری گوڤی رووی  
 ماتلی یه‌ ک قه‌ده‌می بوم، که به‌ره‌و لامی نه‌بوو  
 مه‌ی رزا جام و له‌ روو رووبه‌نی فر‌داوه‌ گوڤووک  
 فرسه‌تی به‌زمه، فه‌له‌ ک هات و سبه‌ی جامی نه‌بوو  
 قه‌نی تیکه‌ل به‌ گوڤ ئه‌م زامه‌ له‌ دل لانا‌با  
 ماچی جو‌ینا‌وییه‌ ده‌رمان، که کزه‌ی فامی نه‌بوو  
 زاهید ئارام له‌ کوڤانی ره‌قیبان گوزه‌را  
 سوچه‌تی رهند و قه‌له‌نده‌ر ده‌می ئارامی نه‌بوو  
 عه‌ییی باده‌ت که هه‌موو وت هونه‌ری کامه‌ بلتی  
 ده‌می حاشا و فریوت که مه‌زه و تامی نه‌بوو  
 ئه‌م هه‌زارانی ده‌ری مه‌یکه‌ده‌ یارانی خودان  
 دو‌سی ئه‌و چاو له‌ ده‌سی خیللی (کال‌انعام)ی نه‌بوو  
 پیری مه‌یخانه به‌ مه‌ی نو‌شی چ خوش وت که مه‌للی  
 حاللی دل به‌و که‌سه‌ هه‌رگیز دللی ناکامی نه‌بوو  
 ئاره‌زوی خو‌ری ده‌مت «حافز»ی سووتان و که‌چی  
 روژی کامت گوڤه‌تا‌ویکی له‌ ناکامی نه‌بوو  
 نه‌زمی «کوڤلیل» وه‌ کوو قامه‌تی مه‌وزوونه، به‌لام  
 شیعری که‌چیین هونه‌ری به‌ژنی دل‌ارامی نه‌بوو

حسب حالی نوشتی و شد ایامی چند  
 محرمی کو که فرستم به تو پیغامی چند  
 ما بدان مقصد عالی نتوانیم رسید  
 هم مگر پیش نهد لطف شما گامی چند  
 چون می از خم به سبو رفت و گل افکند نقاب  
 فرصت عیش نگه دار و بزن جامی چند  
 قند آمیخته با گل نه علاج دل ماست  
 بوسه ای چند بر آمیز به دشنامی چند  
 زاهد از کوچهی رندان به سلامت بگذر  
 تا خرابت نکند صحبت بدننامی چند  
 عیب می جمله چو گفתי هنرش نیز بگو  
 نفی حکمت مکن از بهر دل عامی چند  
 ای گدایان خرابات خدا یار شماست  
 چشم انعام مدارید ز انعامی چند  
 پیر میخانه چه خوش گفت به دُردی کش خویش  
 که مگو حال دل سوخته با خامی چند  
 حافظ از شوق رخ مهر فروغ تو بسوخت  
 کامگارا نظری کن سوی ناکامی چند



سه‌حەری دوینە‌شەوئ دۆس له‌ غەم دامی نه‌جات  
 شەوی تاریک و دەمی وشکی من و ئاوی حەیات  
 خۆمی لئ سەندەوه‌ دل، نووری ئەوین مەوجی ئەدا  
 که‌ جه‌مالی سێفەتی، عەشقی حەقم بوو بە خەلات  
 چ بەیانئیکی موبارە ک، چ شەوئیکی بە شکۆ  
 ئەو شەوی قەدر و خەلاتەم، وه‌ ک ئەلئین جیژنی بەرات  
 لەمە بە‌ولا دل و من جامی جه‌هان‌بینی مورا  
 چون له‌ ئەو جامه‌وه‌ دیتوو مە جه‌مالئیک له‌ زات  
 من ئەگەر دەستی مەبەستم له‌ مله‌ و خۆشه‌ دل  
 که‌رەمی فەرمووه‌ دل‌بەر بە هەژارئیک زە کات  
 بە من ئەو رۆژە درا، دە‌وڵەت و سامانی وه‌ها  
 که‌ قری خسته‌ سپای زۆر و ستم سەبر و سوبات  
 ئەو هەموو شەربەتە شیرینە دە‌چۆرئ له‌ قەلەم  
 بەرەمی شاخە نه‌باتیکه‌، له‌ شاکاری خەبات  
 هیممەتی «حافز» و دۆعای سه‌حەری چاکان بوو  
 که‌ له‌ زیندانی غەم و سووری فەله‌ ک، دامی نه‌جات  
 بولبول و قومری و «کۆلیل» و گول و عەشقی دەرون  
 بە دەنووک و غەزەل و بەژن و نه‌وا، دێنە سەنات

دوش وقت سحر از غصه نجاتم دادند  
 واندر آن ظلمت شب آب حیاتم دادند  
 بیخود از شعشعهای پرتو ذاتم کردند  
 باده از جام تجلی صفاتم دادند  
 چه مبارک سحری بود و چه فرخنده شبی  
 آن شب قدر که این تازه براتم دادند  
 بعد از این روی من و آینه‌ی وصف جمال  
 که در آن جا خبر از جلوه‌ی ذاتم دادند  
 من اگر کامروا گشتم و خوش دل چه عجب  
 مستحق بودم و این‌ها به زکاتم دادند  
 هاتف آن روز به من مژده‌ی این دولت داد  
 که بدان جور و جفا صبر و ثباتم دادند  
 این همه شهد و شکر کز سخنم می‌ریزد  
 اجر صبیریست کز آن شاخ نباتم دادند  
 همت حافظ و انفاس سحرخیزان بود  
 که زیند غم ایام نجاتم دادند

دیم به خه و فه و جی مه له ک، مه و ج له مه یخانه درا  
 گلی ئاده م به گولی باده له په یمانه درا  
 عالمی غیب له نیو خه لوه تی پاکا له گه ل ئه م  
 ری نشینه ت، به که ره م شهر به تی جانانه درا  
 ئاسمانیش له ژیر باری ئه مانه ت چۆوه دهر  
 وهی که ئه م باره به کۆلی منی دیوانه درا  
 شهر ی هفتاد و دو مه زه ب به نه زاینه وه هات  
 زاری حه ق لاله هه موو ههر ده می ئه فسانه درا  
 له بهر ئه و ئاشتییه ی کردی له گه ل ئیمه ئه وین  
 مه ی به سو فی له سه ماعا وه کو شو کرانه درا  
 ئاگر ئه و ئاگره نین پییده که ننی شه م به گری  
 ئاگر ئه و پۆله شهراره ن که له په روانه درا  
 که س خه یالی وه کو «حافز» له جه مالانه نوواند  
 له وه تا زولفی قسه ی دل به قه لئهم شانیه درا  
 مه به «کۆلیل» وه کوو تا قمی دم پر له ئه وین  
 ئیشی وایه عنی له دل تو مه تی بلحانه درا

دوش دیدم که ملایک در میخانه زدند  
 گل آدم بسرشتند و به پیمانہ زدند  
 ساکنان حرم ستر و عفاف ملکوت  
 با من راه‌نشین بادہی مستانہ زدند  
 آسمان بار امانت نتوانست کشید  
 قرعہی کار به نام من دیوانہ زدند  
 جنگ ہفتاد و دو ملت ہمہ را عذر بنہ  
 چون ندیدند حقیقت رہ افسانہ زدند  
 شکر ایزد کہ میان من و او صلح افتاد  
 صوفیان رقص کنان ساغر شکرانہ زدند  
 آتش آن نیست کہ از شعلہی او خندد شمع  
 آتش آن است کہ در خرمن پروانہ زدند  
 کس چو حافظ نگشاد از رخ اندیشہ نقاب  
 تا سر زلف سخن را بہ قلم شانہ زدند

زیږ ناسیځم نه‌وین، دل مه‌حه کی وه‌زن و عه‌یار  
 تا به مز‌گه‌وت نه‌چن قه‌لب فرو‌شانی نه‌یار  
 مه‌سله‌حت وایه هه‌موو ده‌س له هه‌موو کار بشو‌ن  
 بی‌نه ژیر حو‌کمی فه‌له کنازی خه‌می کاکو‌لی یار  
 پرچی ساقی حه‌ره‌می ده‌ستی حه‌ریفانه‌ نه‌گه‌ر  
 فه‌له ک نه‌و عه‌ه‌ده به‌یل‌یت له سه‌ر زولفی قه‌رار  
 هی‌زی ته‌قوا مه‌نو‌وینن به‌ ده‌لالان که له‌وان  
 شاسو‌واریک ده‌پی‌چیته‌وه سه‌د شو‌ره‌سو‌وار  
 خوا‌یه نه‌م شو‌خ سو‌وارانه چ خو‌ین ری‌تر و مه‌سن  
 که به په‌یکانی برؤ دینه‌ که‌مینی دل‌ی شار  
 هه‌لپه‌رین، شی‌عری ته‌ر و ناله‌یی نه‌ی، خو‌شه به‌لام  
 له‌وه خو‌شتر که بنی‌ی ده‌ست له نی‌و ده‌ستی نی‌گار  
 «حافز!» نه‌و خه‌لکه نه‌وه‌ی چه‌رخن و بی‌به‌ین و به‌قا  
 نه‌گه‌رت موم‌کینه وا چاتره زوو بچی‌ه که‌نار  
 گیانی «کولیل» به‌ قوربانی دی‌یه‌ی نه‌و که‌سه‌ بی  
 که هه‌ژاندی دل‌ی چه‌رخنی فه‌له ک و هه‌وری به‌هار



نقدها را بود آیا که عیاری گیرند  
تا همه صومعه داران پی کاری گیرند  
مصلحت دید من آن است که یاران همه کار  
بگذارند و خم طره‌ی یاری گیرند  
خوش گرفتند حریفان سر زلف ساقی  
گر فلکشان بگذارد که قراری گیرند  
قوت بازوی پرهیز به خوبان مفروش  
که در این خیل حصاری به سواری گیرند  
یا رب این بجهی ترکان چه دلیرند به خون  
که به تیر مژه هر لحظه شکاری گیرند  
رقص بر شعر تر و ناله‌ی نی خوش باشد  
خاصه رقصی که در آن دست نگاری گیرند  
حافظ ابنای زمان را غم مسکینان نیست  
زین میان گر بتوان به که کناری گیرند

پیری موغان به چاکه نه گهر مهی عه تاده کا  
 ره حمی خوداش زوره ده مینی به لاده کا  
 ساقی به عه دلی باده گه دا مهس که! چونکه نهو  
 دهم پیسه دل حه سووده، به مه جلیس جه فاده کا  
 نه لبهت که لهم غه مانه ده گا کاتی نه ماننی  
 سو فی به لینی داوه نه مانهت نه دا ده کا  
 گهر گه نجه یا نه ره نجه قه ناعت که، نهی حه کیم!  
 چون دهستی نهو له نیوه ده نا کئی وه هاده کا  
 بهو کار گایه عیلم و هونه رینگه نابهلده  
 لاوازه فامی، هه رکه فزوولی لهوا ده کا  
 مو تریب سه دا هه لینه! که بی واده کهس نه مرد  
 ناههنگی نهم هه واته دهرون پر سه فاده کا  
 نیمه ی که ده ردی عه شق و برو سکه ی خومار کوشت  
 یا وه سللی دۆسه چاره وه یا مهی دهوا ده کا  
 «حافز» به عه شقی سووت و به مهی هوشی چوو له سهر  
 له کوین مه سیحی لیوی؟! که سهر له نو چاده کا  
 زوری شه هیلد داوه به بارامی دوو برۆی  
 نه شکلی «عومه ر»، که نه ورۆ، وره ی خوین به هاده کا

گرمی فروش حاجت رندان روا کند  
 ایزد گنه بیخشد و دفع بلا کند  
 ساقی به جام عدل بده باده تا گدا  
 غیرت نیاورد که جهان پر بلا کند  
 حقا کز این غمان برسد مژده‌ی امان  
 گر سالکسی به عهد امانت وفا کند  
 گر رنج پیش آید و گر راحت ای حکیم  
 نسبت مکن به غیر که این‌ها خدا کند  
 در کارخانه‌ای که ره عقل و فضل نیست  
 فهم ضعیف رای فضولی چرا کند  
 مطرب بساز پرده که کس بی‌اجل نمرد  
 و آن‌گونه این ترانه سراید خطا کند  
 ما را که درد عشق و بلای خمار کشت  
 یا وصل دوست یا می صافی دوا کند  
 جان رفت در سر می و حافظ به عشق سوخت  
 عیسی دمی کجاست که احیای ما کند



دهرن بناآه! که هه ناله کاره بایه له دل  
 پلاری نیوه شهوئ ده فعی سه د به لایه له دل  
 مه لامه تی دمی دل به ره به عاشقانه ره وا  
 کریشمه یی قهره بوی سه د که ره ت جه فایه له دل  
 له خاک تافه له کول نه تله سی حیجاب نیه  
 که سئ که خاده می جامی جه هان نومایه له دل  
 ده می مه سیحه نهوین و ده سی موباره کی نه و  
 وه لی که دهر د نه بوو که ی ده وا شفایه له دل  
 نیازی دل بده دهستی خودا به خاتری عه شق  
 که ره حم نه گهر چووه قاتی، خودایه مایه له دل  
 مه لوولی به ختی خه و التووم خویه بیداری!  
 له به ره یانی ته مه ننا بکا دوعایه له دل  
 توواوه «حافز» و بوئیکی زولفی یاری نه بیست  
 ده لئین که ده ولته تی وه سلی سه با، سه بایه له دل  
 به سوژی گیانی شهرم شهرمه زاره «کولیل» ی  
 که کولمی ناسکی، رووشاوی سه د هه وایه له دل

دلا بسوز که سوز تو کارها بکند  
 نیاز نیم شبی دفع صد بلا بکند  
 عتاب یار پری چهره عاشقانه بکش  
 که یک کرشمه تلافی صد جفا بکند  
 ز ملک تا ملکوتش حجاب بردارند  
 هر آن که خدمت جام جهان نما بکند  
 طیب عشق مسیحادم است و مشفق لیک  
 چو درد در تو نیند که را دوا بکند  
 تو با خدای خود انداز کار و دل خوش دار  
 که رحم اگر نکند مدعی خدا بکند  
 ز بخت خفته ملولم بود که بیداری  
 به وقت فاتحه‌ی صبح یک دعا بکند  
 بسوخت حافظ و بویی به زلف یار نبرد  
 مگر دلالت این دولتش صبا بکند

له من ره قیب له بهر دل، نه زهر به عیب ئه دا  
 زمانی تانه له ئه سراری دهستی غه یب ئه دا  
 که مائی لوتفی دلاری بیینه! نه جورمی گوناح  
 که ههر که عاشقی خو بی، هونهر به عیب ئه دا  
 نه سیمی عه تری به هه شتی، ده می ده چی ئه فه سی  
 که خاکی ده رکی خه رابات سه ر له جه یب ئه دا  
 وه ها به نازه وه ساقی که لینی دین ده به سی  
 پیلاری لومه له مینای، ههر (سوه یب) ئه دا  
 کلینی گه نجی سه عاده ت به لئوی ئه هلی دل  
 هه ژاره ئه و که سه له م شووشه به ردی ره یب ئه دا  
 شووانی عاشقه موسا، یه قین ده گا به موراد  
 که جهوت ساله به دل رهنج بو شو عیب ئه دا  
 له دیده خوین ده تکیننی جه کایه تی «حافز»  
 ده می که شهر حی شه باب و جه نابی شه یب ئه دا  
 ده بی له گۆچ کراوی ئه وین نه پرسی «عومه ر»!  
 وتاری موعجیزه بو؟! بو به نی کوله یب ئه دا

مرا به رندی و عشق آن فضول عیب کند  
 که اعتراض بر اسرار علم غیب کند  
 کمال سرّ محبت بین نه نقص گناه  
 که هر که بی هنر افتد نظر به عیب کند  
 ز عطر حور بهشت آن نفس بر آید بوی  
 که خاک میکده‌ی ما عبیر جیب کند  
 چنان زند ره اسلام غمزه‌ی ساقی  
 که اجتناب ز صهبا مگر صهیب کند  
 کلید گنج سعادت قبول اهل دل است  
 مباد آن که در این نکته شک و ریب کند  
 شبان وادی ایمن گهی رسد به مراد  
 که چند سال به جان خدمت شعیب کند  
 ز دیده خون بچکاند فسانه‌ی حافظ  
 چو یسار وقت زمان شباب و شیب کند

له سهرم بالئی هوما گهشت و گوزاریکی ههیه  
 بویه دلبر له گهلم قهول و قهراریکی ههیه  
 چاو ئه گهرچی له دهسی داوه دوور و گهوههری خو  
 که له دل خوین ده مژئی، عهزمی نيساریکی ههیه  
 دویشهوم بوو له دل ئه مخوزگه، که بدوئی له گهلم  
 یه ک سورۆشیک وتی لوتفی به هاریکی ههیه  
 ههر که زاتی نییه دم باله قسه و باسی دلّم  
 سامه گهر سروه که ئه و چهرخ و مه داریکی ههیه  
 نه زهری دیده مه، شاهینی شکاری دلی یار  
 مه سه لی باوه که هه ر باز شکاریکی ههیه  
 که مه ئه و رهنده که بو یار له خو بیسته ده ری  
 عاشق ئه و پۆ که عه جهب فیز و ده ماریکی ههیه  
 کوا جو و امیری به جامی له زه ماوه ندی سه خای  
 غه م په وین بی له دلی هه ر که خو ماریکی ههیه  
 له سه با نایه شنه ی وه سلی ئه تو یا خه به ری  
 لایکه م مه رگی ره قییم، که شه راریکی ههیه  
 «حافز!» ئه و پۆ که ئه گه ر دوور له ده رکی نه که وی  
 دئ زه مانئ له کنارت که گوزاریکی ههیه  
 بو منی گرده نشینیک که «کولیل» ی ئه تو م  
 هه ر ئه وه م چاکه بلین گوشه کناریکی ههیه

طایر دولت اگر باز گذاری بکند  
 یار باز آید و با وصل قراری بکند  
 دیده را دستگه در و گهر گر چه نماند  
 بخورد خونی و تدبیر نثاری بکند  
 دوش گفتم بکند لعل لبش چاره‌ی من  
 هاتف غیب ندا داد که آری بکند  
 کس نیارد بر او دم زند از قصه‌ی ما  
 مگرش باد صبا گوش گذاری بکند  
 داده‌ام باز نظر را به تذروی پرواز  
 بازخواند مگرش نقش و شکاری بکند  
 شهر خالی ست ز عشاق بود کز طرفی  
 مردی از خویش برون آید و کاری بکند  
 کو کریمی که ز بزم طربش غمزده‌ای  
 جرعه‌ای در کشد و دفع خماری بکند  
 یا وفا یا خبر وصل تو یا مرگ رقیب  
 بود آیا که فلک زین دو سه کاری بکند  
 حافظا گر نیروی از در او هم روزی  
 گذری بر سرت از گوشه کناری بکند

قهله می ئیوه زه مانی که له من یاد نه کات  
 دلێ ئەم کۆزێله له بهندی خهفته ئازاد نه کات  
 قاسیدی ئیوه که لا بی له به لا! کوفره مه گهر  
 شاد کا دل به سلاوی که هه موو شاد نه کات  
 سینگی ویرانمه نه و گه نجه که تو بۆی نه گه پری  
 خاوهنی هۆش له ویرانه وه ئاباد نه کات  
 خوسره وی لایه قی شیرینه که شهرمی له وه فای  
 زامی رووسووری سه ری سه روهری فه رهاد نه کات  
 نوێژی سه د ساله سه وابی نییه بو شام وه کوو  
 یه ک سه عاتیک له عومری که به گهل داد نه کات  
 نازی تازه ی ره گی بونیادی هیناوه له بیخ  
 تا بزانی به کریشمه یشی چ بونیاد نه کات  
 گه وهه ری پاکی نه تو دووره له تاریفی قه له م  
 پاخه سوو چی له جه مالتیکی خوداداد نه کات  
 ریم نه بردوون له شیراز به ئازیز خو شیا  
 «حافظ» نه و روژه هه وای دل به ری به غداد نه کات  
 داد و بیداد چ که لکی هه یه «کۆلیل»! که دۆس  
 وه کو دژمن له دهرون خه نجه ری بیداد نه کات

کلک مشکین تو روزی که ز ما یاد کند  
برد اجر دو صد بنده که آزاد کند  
قاصد منزل سلمی که سلامت بادش  
چه شود گر به سلامی دل ما شاد کند  
امتحان کن که بسی گنج مرادت بدهند  
گر خرابی چو مرا لطف تو آباد کند  
یا رب اندر دل آن خسرو شیرین انداز  
که به رحمت گذری بر سر فرهاد کند  
شاه را به بود از طاعت صدساله و زهد  
قدر یک ساعتی عمری که در او داد کند  
حالیآ عشوه‌ی ناز تو ز بنیادم برد  
تا دگر باره حکیمانه چه بنیاد کند  
گوهر پاک تو از مدحت ما مستغنی ست  
فکر مشاطه چه با حسن خداداد کند  
ره نبردیم به مقصود خود اندر شیراز  
خیرم آن روز که حافظ ره بغداد کند



ئاخۆ که سیکى وا ده‌بى لوتفى هه‌وادارى بکات  
 نه‌ک وه‌ک منى په‌يمان شکين، فرميسكى دل جارى بکات  
 نه‌وو هل به‌ ناله‌ى ناخ و نه‌ى دل پر بکا په‌ يگامه‌ که‌ى  
 نه‌مجا به‌ جامى پر له‌ مه‌ى ساقى وه‌ فادارى بکات  
 دل‌به‌ر که‌ گيانم سوو له‌ رى، کامى نه‌وین ژه‌نراوه‌ لى  
 هيشتا ئوميدم ماوه‌ پى رۆژى که‌ دلدارى بکات  
 پيم وت له‌ کاکول يه‌ک گرى بۆچى به‌ من وا ناکرى  
 فه‌رموى که‌ خۆم فه‌رموومه‌ پى به‌م شيوه‌ ته‌رپارى بکات  
 سه‌رمه‌ست و رهند و نوکته‌ گۆ، بيژن به‌ شىخى ده‌م گورۆ  
 گوى که‌ر له‌ عه‌شق وه‌هه‌ست و بۆ، تا ته‌رکى وه‌شيارى بکات  
 بۆ من هه‌ژارى بن‌نیشان چۆن يارى وه‌ک ئيوه‌ى جوان؟  
 سولتان چلۆن عيشوه‌ى عه‌يان بۆ رهندى بازارى بکات  
 ئاسانه‌ بۆم جه‌ور و سه‌تم له‌و زولفه‌ خه‌ملاوه‌ت به‌ خه‌م  
 زيندانى پرچى تۆى چ غه‌م، هه‌ر که‌س که‌ عه‌بيارى بکات  
 غه‌م له‌شکه‌رى هه‌ينا سه‌رم، سووتاندى به‌ژن و په‌يکه‌رم  
 دل‌به‌ر مه‌گه‌ر وه‌ک دوکته‌رم ده‌رمان و تيمارى بکات  
 «حافز!» له‌ مه‌کرى چاوى نه‌و خۆ لاده‌، هاتوو داوى نه‌و  
 يانى که‌ پرچى خاوى نه‌و ناجۆرى مۆجارى بکات  
 «کۆليل»ى به‌ژنى دل‌به‌رم شاگردى زه‌خمى خه‌نجه‌رم  
 هاومالى به‌حرى نه‌حه‌رم گه‌ر گه‌وه‌رم يارى بکات

آن کیست کز روی کرم با ما وفاداری کند  
 بر جای بدکاری چو من یکدم نکوکاری کند  
 اول به بانگ نای و نی آرد به دل پیغام وی  
 و آن گه به یک پیمانه می با من وفاداری کند  
 دلبر که جان فرسود از او کام دلم نگشود از او  
 نومید نتوان بود از او باشد که دلداری کند  
 گفتم گره نگشوده ام زان طره تا من بوده ام  
 گفتم منش فرموده ام تا با تو طراری کند  
 پشمینه پوش تندخو از عشق نشنیده است بو  
 از مستی اش رمزی بگو تا ترک هشیاری کند  
 چون من گدای بی نشان مشکل بود یاری چنان  
 سلطان کجا عیش نهان با رند بازاری کند  
 زان طره ی پرپیچ و خم سهل است اگر بینم ستم  
 از بند و زنجیرش چه غم هر کس که عیاری کند  
 شد لشکر غم بی عدد از بخت می خواهم مدد  
 تا فخر دین عبدالصمد باشد که غمخواری کند  
 با چشم پرنیرنگ او حافظ مکن آهنگ او  
 کآن طره ی شبرنگ او بسیار طراری کند

سه‌روی ته‌ری ئیمه چلۆن مه‌یلی چه‌مه‌ن وه‌لا ده‌نی  
 ده‌س له‌ ملی گولتی نییه و یادی سه‌مه‌ن وه‌لا ده‌نی  
 دوینه‌ گله‌م له‌ پرچی بوو مه‌ کری ده‌می شه‌ کری رزان  
 نه‌و ره‌شه‌ که‌ چه‌راره‌ خۆی ره‌سمی ره‌سه‌ن وه‌لا ده‌نی  
 تا دلّی ویل گیلّی من روّیه‌ چینی زولفی نه‌و  
 نه‌و سه‌فه‌ره‌ی دریزه‌ وا عه‌زمی وه‌ته‌ن وه‌لا ده‌نی  
 گوئی به‌ گری دلّی منی قاشی برۆی نه‌داوه‌ قه‌ت  
 ده‌س به‌ که‌وانه‌ چاوی و پرچی که‌مه‌ن وه‌لا ده‌نی  
 گیژه‌ سه‌رم له‌ سه‌روه‌ چۆن بۆنی ده‌مت ده‌با، که‌چی  
 ری گوزه‌رت له‌ چاندنی، میسکی خوته‌ن وه‌لا ده‌نی  
 زولفی وه‌نه‌وشی وا به‌ ده‌م باوه‌ دلّی نه‌رمی منیش  
 بیت و به‌ یادی نه‌و نه‌بی، عه‌شقی ته‌مه‌ن وه‌لا ده‌نی  
 دلّ به‌ دیاری روومه‌تی روّیی و گیانمی نه‌برد  
 گیان له‌ هه‌واری خزمه‌تی، خزمه‌تی ته‌ن وه‌لا ده‌نی  
 کتیه‌ هه‌موو له‌شی نه‌کا چه‌شنی بلووری مه‌ی به‌ ده‌م  
 ساقی نه‌گه‌ر خلتنه‌ به‌ ده‌س سیننه‌ له‌ به‌ن وه‌لا ده‌نی  
 سووکی مه‌بینه‌ ئاوی روم! بی که‌ره‌می سرشکی من  
 هه‌وره‌ تریشقه‌ بی گومان دوپری عه‌ده‌ن وه‌لا ده‌نی  
 «حافز» ی په‌ند نه‌شنه‌وا خوینی به‌ نازی تو رزا  
 مه‌رگی شیاوه‌ هه‌ر که‌سه‌ی پیری سوخه‌ن وه‌لا ده‌نی  
 زولفی نه‌گه‌ر قوبوولتی کا گۆیه‌ «عومه‌ر» سه‌ری وه‌ کوو  
 میتشی ژیانی بۆ قه‌نی چالّی زه‌قه‌ن وه‌لا ده‌نی

سرو چمان من چرا میل چمن نمی کند  
 همدم گل نمی شود یاد سمن نمی کند  
 دی گله‌ای ز طره‌اش کردم و از سر فسوس  
 گفت که این سیاه کج گوش به من نمی کند  
 تاد دل هرزه گرد من رفت به چین زلف او  
 زان سفر دراز خود عزم وطن نمی کند  
 پیش کمان ابرویش لابه همی کنم ولی  
 گوش کشیده‌است از آن گوش به من نمی کند  
 با همه عطف دامنت آیدم از صبا عجب  
 کز گذر تو خاک را مشک ختن نمی کند  
 چون ز نسیم می شود زلف بنفشه پرشکن  
 وه که دلم چه یاد از آن عهدشکن نمی کند  
 دل به امید روی او همدم جان نمی شود  
 جان به هوای کوی او خدمت تن نمی کند  
 ساقی سیم ساق من گر همه درد می دهد  
 کیست که تن چو جام می جمله دهن نمی کند  
 دستخوش جفا مکن آب رخم که فیض ابر  
 بی مدد سرشک من دُرّ عدن نمی کند  
 کشته‌ی غمزه‌ی تو شد حافظ ناشنیده پند  
 تیغ سزاست هر که را درد سخن نمی کند

له نهوینی من و تو بئ هونه ران واق و ورن  
 گه وهه ری من ئەمه بوو ئیوه به چهندی ده برن؟  
 مهر کهزی جه غزی وجودن گه لی وه شیار به لام  
 عه شق ئەزانن که له ئەو دایه ره دا شیت و شرن  
 روومه تی یار نه ته نیا له دیه م مانگه شه وه  
 مانگک و خۆریش به ئەو ئایه نه هه ر گه رم و گورن  
 عه هدی ئیمه و شه که ری لئوی بوتان عه قدی خودان  
 ئیمه مؤغین و ئەمانه ش له دلئی تار گرن  
 بئ مه ی و مو تریب و بئ فلس و هه وادار و خه مین  
 خه لکه! ئەو خه رقه به جامی کی پر م لئ بکرن  
 چۆن ده گا شه مشه به خۆرئ که له نیو جامی ئەوا  
 سه د وه کوو یۆسفی میسری له گه ری مشت و مرن  
 لافی عه شق و گلّه کردن له نهوین مافی درۆن  
 عاشقانیکی وه ها موسته حه قی قات و قرن  
 هه ر مه گه ر مه که بی چاوی ره شی تۆم فیر بکات  
 ئە گینا مه ستی و ته قوا به سه ری ئیمه خرپن  
 که به نارامگه ی ئەرواح به ری، با نه فه ست  
 بو نیسارت سه ری هه ستی به ده سی خو ده برن  
 چ بو زاهید له قسه ی «حافز» ی وه شیار نه گات  
 دئو هه ر زیزه له وه ی سینگی له قورئان پر ن  
 ئاگه یان ئه ر له دلئی ئیمه بیی دیده مه سان  
 له گه ره و گرتنی به ر مالتی فلان سه رد و سرن  
 دلئی «کۆلیل» ئە گه ر سه وزه به یادی گولئی رووت  
 له شی لاوازی ره ش و شینه وه کوو کینوی (خرپن)

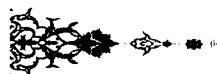
در نظربازی ما بی خبران حیرانند  
 من چنینم که نمودم دگر ایشان دانند  
 عاقلان نقطه‌ی پرگار وجودند ولی  
 عشق داند که در این دایره سرگردانند  
 جلوه‌گاه رخ او دیده‌ی من تنها نیست  
 ماه و خورشید همین آینه می گردانند  
 عهد ما با لب شیرین دهنان بست خدا  
 ما همه بنده و این قوم خداوندانند  
 مفلسانیم و هوای می و مطرب داریم  
 آه اگر خرقه‌ی پشمین به گرو نستانند  
 وصل خورشید به شب‌پره‌ی اعمی نرسد  
 که در آن آینه صاحب نظران حیرانند  
 لاف عشق و گله از یار زهی لاف دروغ  
 عشق‌بازان چنین مستحق هجرانند  
 مگرم چشم سیاه تو بیاموزد کار  
 ورنه مستوری و مستی همه کس نتوانند  
 گر به زهت‌گه ارواح برد بوی تو باد  
 عقل و جان گوهر هستی به نثار افشانند  
 زاهد ار رندی حافظ نکند فهم چه شد  
 دیو بگریزد از آن قوم که قرآن خوانند  
 گر شوند آگه از اندیشه‌ی ما مغبجگان  
 بعد از این خرقه‌ی صوفی به گرو نستانند

که یاران داده‌نیشن، تۆزی غه‌مباری ده‌تۆرینن  
 به‌ری‌پوویان به‌چینی هه‌نیه‌سه‌بری دلّ ده‌شۆرینن  
 به‌فتراقی جه‌فا هه‌ر دلّ که هه‌لّواسن به‌ری‌ناده‌ن  
 له‌سومبول تا گرییی باز ئه‌که‌ن سه‌د دلّ ده‌خنکینن  
 ئه‌گه‌ر ساتی له‌گه‌لما نیشیتین ده‌س به‌جی هه‌ستان  
 نامای ئاره‌زوو هه‌رده‌م له‌ده‌شتی سینه‌ده‌رۆینن  
 به‌گه‌وه‌هه‌ر ناده‌ن ئه‌شکی گۆشه‌گیران، ئه‌ر بیی ده‌ر کئی  
 به‌پراسی گه‌ر سه‌حه‌رخیزان بناسن روومه‌ت ئه‌نوینن  
 له‌چاوم له‌علی روممانی ده‌باری، پیکه‌نن وه‌ختی  
 که ده‌روانن له‌چیره‌م رازی دلّداری ئه‌درکینن  
 ئه‌وانه‌ی مه‌له‌ه‌می زامی ئه‌وین ئاسان و سووک ئه‌گرن  
 له‌چالی پووجه‌لی پیچی خه‌یالا سه‌ر ده‌گه‌وزینن  
 وه‌کوو مه‌نسووری سه‌ردارن که‌سانئ وا له‌سه‌ر دارن  
 له‌پیی دار و ته‌نافی ئیوه «حافر» بی‌سه‌ر و شوینن  
 ره‌قیبانم به‌ئاسانه‌ت نیاز ئینن، که‌ناز ئینن  
 له‌تیکۆشانی ئاوا، بۆ ده‌وا گیتژن، ده‌رپاویینن  
 «عومه‌ر» کاتی ته‌نافی په‌رچه‌می ئیوه‌ی له‌گه‌ردن بی  
 وه‌کوو قومری له‌خۆشی سومبولستان هه‌ر ئه‌خۆینن

سمن بویان غبار غم چو بنشینند بنشانند  
 پری رویان قرار از دل چو بستیزند بستانند  
 به فتراک جفا دل‌ها چو بریندند بریندند  
 ز زلف عنبرین جان‌ها چو بگشایند بفشانند  
 به عمری یک نفس با ما چو بنشینند برخیزند  
 نهال شوق در خاطر چو برخیزند بنشانند  
 سرشک گوشه گیران را چو دریابند دُر یابند  
 رخ مهر از سحر خیزان نگردانند اگر دانند  
 ز چشم لعل رمانی چو می‌خندند می‌بارند  
 ز رویم راز پنهانی چو می‌بینند می‌خوانند  
 دوی درد عاشق را کسی کو سهل پندارد  
 ز فکر آنان که در تدبیر درمانند در مانند  
 چو منصور از مراد آنان که بردارند بر دارند  
 بدین درگاه حافظ را چو می‌خوانند می‌رانند  
 در این حضرت چو مشتاقان نیاز آرند ناز آرند  
 که با این درد اگر دریند درمانند درمانند



غولامی نیرگزی مهستت له تاج دارانن  
 خراوی ساغهری لیوت له هوشیارانن  
 له تو سهبا، له من ئهشکی گلار جاسووسه  
 دهننا که دلبره و عاشق له رازدارانن  
 له لابه لای دو زولفت نه زهر که! کاتی گوزهر  
 که چهن له راس و چهپت چاوی ته زیه بارانن!  
 برۆ به چهشنی سهبا! بۆ وهنه وشه زار و بزا  
 که دهس دریژی زولفت ته نافی یارانن  
 به ههشت بۆ مه یه زاهید نه تو، ده زانی بۆچ؟  
 شیایوی عه فوی خواوهن گوناح کارانن  
 نه ههر ئه من غه زه لئی کولمی تو ده لیم و بهس  
 بو یژی باخی گولت قومری و هه زارانن  
 دهسی ئه من مه گهر ئه ی خزری خوش قه ده م بگری  
 که من پیاده م و یاران هه موو سووارانن  
 بچن له مه یکه ده روومه ت به ئه رخه وانی کهن  
 مه پۆنه ته کیه که چیگهی ریا ته بارانن  
 ره هانه بی دلئی «حافز» له داوی زولفانت!  
 که دیلی داوی ئه تو بازی رۆژ گارانن  
 به لهش «عومهر» وه کو زولفی، خه مین و لوولاه  
 به دل مه لوولی قه ف و لوولی جووته مارانن



غلام نرگس مست تو تاجدارانند  
خراب باده‌ی لعل تو هوشیارانند  
تورا صبا و مرا آب دیده شد غماز  
و گرنه عاشق و معشوق رازدارانند  
ز زیر زلف دوتا چون گذر کنی بنگر  
که از یمین و یسارت چه سوگوارانند  
گذار کن چو صبا بر بنفشه زار و بین  
که از تطاول زلفت چه بی‌قرارانند  
نصیب ماست بهشت ای خداشناس برو  
که مستحق کرامت گناهکارانند  
نه من بر آن گل عارض غزل‌سرایم و بس  
که عندلیب تو از هر طرف هزارانند  
تو دستگیر شو ای خضر پی خجسته که من  
پیاده می‌روم و هم‌رهان سوارانند  
بیابا به میکده و چهره ارغوانی کن  
مرو به صومعه کآنجا سیاه کارانند  
خلاص حافظ از آن زلف تابدار مباد  
که بستگان کمند تو رستگارانند

ئاخۆ که سێ له گۆل به نه زهر کیمیا ده کات

لوتفنی به دڵ له گۆشه یی چاوی عه تا ده کات؟

دهردی دهرون وه شاره که دوکتور به که شمه زۆر

خوا چاره سازی کاره، گک دهردی دهوا ده کات

دلبهر نیکاو پۆشه له چاوی مه نادیار

هر کهس بلێن چ رنگه هه کایهت له با ده کات

دوا پۆزی خیری هه که به پارێز و هۆش نین

ئه و کاره چاکه، لوتفی نهوین بۆتی چا ده کات

دڵ شاره زا به! چونکه له کاتی هه پراجی عه شق

ئه هلی نه زهر مامه له له لای ناشنا ده کات

ئه و پۆ له ژیری په رده وه زاهید خه ریکه، بهس

هه ر په رده هه لدراره هه موو کهس ره ها ده کات

پۆلاش بهم هه واته بکا ناته سه یر نین

عاشق شکایه تی دلی خۆ خۆش ئه دا ده کات

مه ی خۆ! که سه د گونا به نه یینی له تا عه تی

سۆفی، گه لێ ره واته ره وه ختی ریا ده کات

بۆنی کراسی یۆسفی دڵ دێ وه لێ گه لێ

ترسم له نابرایه ته ماحی که وا ده کات

مه یخانه جی مه ییله له وێ چونکه ئه هلی دڵ

بۆ تو ته مه ن به عه شقه وه، سه رفی دوعا ده کات

دوورم له چاوی پیسی به غیلان، به سه ر که! چون

حاته م که ره م به خاتری لوتفی خودا ده کات

«حافز»! هه مه شه رۆزی وه سل ده رفه تی نیه

سو لتان که که م نه زه ر به هه ژار و گه دا ده کات

دڵ خۆشی عه فوی ئیوه یه «کۆلیل» بن گومان

هه ر کهس له نه سلێ ئاده مه بێ شک خه تا ده کات

آنان که خاک را به نظر کیمیا کنند  
 آیا بود که گوشه‌ی چشمی به ما کنند  
 دردم نهفته به ز طیبان مدعی  
 باشد که از خزان‌هی غیبه دوا کنند  
 معشوق چون نقاب ز رخ در نمی‌کشد  
 هر کس حکایتی به تصور چرا کنند  
 چون حسن عاقبت نه به رندی و زاهدی ست  
 آن به که کار خود به عنایت رها کنند  
 بی‌معرفت مباش که در من یزید عشق  
 اهل نظر معامله با آشنا کنند  
 حالی درون پرده بسی فتنه می‌رود  
 تا آن زمان که پرده برافتد چه‌ها کنند  
 گر سنگ از این حدیث بنالد عجب مدار  
 صاحب‌دلان حکایت دل خوش ادا کنند  
 می‌خور که صد گناه ز اغیار در حجاب  
 بهتر ز طاعتی که به روی و ریا کنند  
 پیراهنی که آید از او بوی یوسفم  
 ترسم برادران غیورش قبا کنند  
 بگذر به کوی میکده تا زمره‌ی حضور  
 اوقات خود ز بهر تو صرف دعا کنند  
 پنهان ز حاسدان به خودم خوان که منعمان  
 خیر نهان برای رضای خدا کنند  
 حافظ دوام وصل میسر نمی‌شود  
 شاهان کم التفات به حال گدا کنند

گهر وه‌ها ههر دل‌بهری که‌ن قه‌شمه‌ران  
 دین ئە‌دا بۆ لاتهری شیخی زه‌مان  
 شاگوئی به‌ژنت له‌ ههر جی دهر که‌وی  
 شانشین چاوی مه‌ستی شو‌خه‌کان  
 ئە‌ی به‌ بالا وه‌ک سنه‌وبه‌ر، خو‌ش بژی!  
 به‌ر له‌وه‌ی تیرت جه‌مۆ که‌ن بۆ که‌وان  
 عاشقی حو‌کمی به‌ سه‌ر خو‌یا نییه  
 من غولام ئە‌مری ئیوه‌م پی ره‌وان  
 وه‌ک دل‌تۆپیکم له‌به‌ر چاوا نییه  
 هاتنی تۆفانی نووحی نه‌وحه‌خان  
 بیته‌ هه‌لپه‌ر کئی که‌ یارم خه‌لکی عه‌رش  
 تا قیامت که‌ف به‌ تۆقله‌ی چه‌پله‌دان  
 خه‌لکی چاوانم شه‌لالی خوینه‌ خوین  
 که‌ی، له‌ کوی؟ دژمن ده‌سی وا داوه‌شان  
 خو‌ش ده‌ساجینن له‌ گه‌ل غه‌م ئە‌هلی دل  
 ئاوری دووری که‌ بۆ گا‌ور ده‌وان  
 «حافز»! هه‌لکیشه‌ ئاخی نیوه‌شه‌و  
 جامه‌ که‌ت با ساف بی چه‌شنی به‌یان  
 ناله‌ نالی دل له‌ مالی خالی شین  
 بۆ «عومه‌ر» تا رۆژی مه‌حشه‌ر کاره‌بان

شاهدان گر دلبری زین سان کنند

زاهدان را رخنه در ایمان کنند

هر کجا آن شاخ نرگس بشکفتد

گل رخانش دیده نرگس دان کنند

ای جوان سرو قد گویی بیر

پیش از آن کز قامت چو گان کنند

عاشقان را بر سر خود حکم نیست

هر چه فرمان تو باشد آن کنند

پیش چشم کمتر است از قطره‌ای

این حکایت‌ها که از طوفان کنند

یار ما چون گیرد آغاز سماع

قدسیان بر عرش دست افشان کنند

مردم چشمم به خون آغشته شد

در کجا این ظلم بر انسان کنند

خوش بر آ با غصه‌ای دل کاهل راز

عیش خوش در بوته‌ی هجران کنند

سر مکش حافظ ز آه نیم شب

تا چو صبحت آینه رخشان کنند

پیم وت که یم دولیو و دهمت شادمان نه کهن  
 فهرموی که کاری واته، له گهل دا به گیان نه کهن  
 پیم وت خهراجی میسره دهلی لیوه کهت، بزهم  
 فهرموی که بهم قهراره دولیوم زیان نه کهن  
 پیم وت که کئی به سیفری دهمت ری دهبا، وتی  
 نه ناخته نهخت و باسی گهلی نوخته زان نه کهن  
 پیم وت که بت په رس مه به، را بئی له گهل خودا!  
 فهرموی له کوی نهوین به نه م و نه و زیان نه کهن  
 پیم وت که عه شقی مه یکده غه م لا دهبا له دل  
 فهرموی خووش نه و که سانه دهرن کامه ران نه کهن  
 پیم وت شه راب و خه رقه به مه زه ب حه رامه خو  
 فهرموی عه مه ل به مه کته بی پیری موغان نه کهن  
 پیم وت له سیوی لیوه که تی پیر، ده سکه وئی  
 فهرموی به ماچ، هانی وه کوو تو جووان نه کهن  
 پیم وت چ کات خاجه وه وی ماچ نه کا، وتی  
 نه و کاته مانگ و موشته ری پیکو قسان نه کهن  
 پیم وت له ناخی «حافز» ه ویردی دهوامی نه و  
 فهرموی مه له ک له عه ر شه وه وه ک تو به یان نه کهن  
 پیم وت «عومه ر» که ویره، دهرن وشکه بو دهمت  
 فهرموی به هاری تیمه، حه ز له میر گولان نه کهن

گفتم کی ام دهان و لب ت کامران کنند  
 گفتا به چشم هر چه تو گویی چنان کنند  
 گفتم خراج مصر طلب می کند لب ت  
 گفتا در این معامله کمتر زیان کنند  
 گفتم به نقطه‌ی دهن ت خود که برد راه  
 گفت این حکایتی ست که با نکته‌دان کنند  
 گفتم صنم پرست مشو با صمد نشین  
 گفتا به کوی عشق هم این و هم آن کنند  
 گفتم هوای میکده غم می برد ز دل  
 گفتا خوش آن کسان که دلی شادمان کنند  
 گفتم شراب و خرقه نه آیین مذهب است  
 گفت این عمل به مذهب پیر مغان کنند  
 گفتم ز لعل نوش لبان پیر را چه سود  
 گفتا به بوسه‌ی شکرینش جوان کنند  
 گفتم که خواجه کی به سر حجله می رود  
 گفت آن زمان که مشتری و مه قران کنند  
 گفتم دعای دولت او ورد حافظ است  
 گفت این دعا ملائک هفت آسمان کنند



واعیزان بۆچی بە رۆژا چەشنی تیشکی مینبەرن  
 شەو کە دادی نازکیشی چاوی مەست و قەشمەرن  
 کەس وەلامیکی نەدامۆچی و تەم بۆچی کە شیخ  
 تۆبە کاری زۆرە، خۆی کە مەتر لە بیرو مەحشەرن  
 رەنگە باوەرپیان نەبێ هەرگیز بە رۆژی داوەری  
 ئەم دەغەلکارانە بۆی چەت لە دەغلی داوەرن  
 خوایە بەم تۆکیسە کەردارانە سەرداری نە دەی!  
 چونکە سەرمەست و خراوی چەن کەریکی تۆکەرن  
 ئەی هەژاری خانەقا! مەیخانە رووگە ی ئارەزوون  
 چون لەو ئاوی ئاوی ئە دەن، خۆش تر لە ئاوی کەوسەرن  
 حوسنی بی پایانی ئەو هەرچەن دەکا تالانی دل  
 غەیبیانی وە ک پەری زیندوو بە لئوی دل بەرن  
 ئەی مەلە ک! سوژ دەی ئەوین لازم لە دەرکی مەیکە دەن  
 چون گلی ئادەم هەویری عەشقی بادە ی ئەحمەرن  
 دەم بەیان بەزم و هەراییی خۆش لە عەرشۆ هاتە گویم  
 قودسیان ئەشعاری «حافز» یان لە سینگا دەفتەرن  
 بۆیە «کۆلیل» و خەمینی تۆی خواوەن کردووم  
 کوردەواری با نەلین رۆمی ئەوین بی قەیسەرن

واعظان کاین جلوه در محراب و منبر می کنند  
 چون به خلوت می روند آن کار دیگر می کنند  
 مشکلی دارم ز دانشمند مجلس باز پرس  
 توبه فرمایان چرا خود توبه کمتر می کنند  
 گویا باور نمی دارند روز داوری  
 کاین همه قلب و دغل در کار داور می کنند  
 یا رب این نودولتان را با خر خودشان نشان  
 کاین همه ناز از غلام ترک و استر می کنند  
 ای گدای خانقه برجه که در دیر مغان  
 می دهند آبی که دلها را توانگر می کنند  
 حسن بی پایان او چندان که عاشق می کشد  
 زمره ی دیگر به عشق از غیب سر بر می کنند  
 بر در میخانه عشق ای ملک تسبیح گوی  
 کاندرا آن جا طینت آدم مخمر می کنند  
 صبحدم از عرش می آمد خروشی عقل گفت  
 قدسیان گویی که شعر حافظ از بر می کنند

ئەم دەنگی چەنگ و سازە دەزانی تەویر ئەکەن  
 نەدیار ئەلێن کە بادە وەخۆ، مەس ئەسیر ئەکەن  
 رینگا بە عەشق دەگرن و تالان ئەکەن دەروون  
 لاوان بە عەیب سەرکوت و پیران زەویر ئەکەن  
 قەلبە و پەتک گ رێسی تەشی دەستیان و چی  
 ئێستەش بە میتشکی پووچەلتی خۆ ھەر ھەریر ئەکەن  
 ئێژن نە دەم نە گوێ بە، لە رەمزی ئەوینی دڵ  
 ھەوخوانە رازی ئیمە، لە یە ک خوانی گیر ئەکەن  
 ژەنراوە دەرکی دیدار لە کۆری نەسەق گران  
 تائەو لەو یۆو بۆ مە چ جۆری تەویر ئەکەن  
 بیکار کاتی پیری موغان ھەر ھەدەر ئەدەن  
 ئەم سۆفیانە سەیرە کە شوخی بە پیر ئەکەن!  
 سەد دڵ بە یە ک نەزەر بە غولامی دەبێ وەلێ  
 شاھینی ئەو گرانی لە حاسی نەچیر ئەکەن  
 خێلتی خەریکی ھەولە، ھیلاکی گەیین بە یار  
 عێلێ لە چارەنۆوسی ئەزەل فیکر و بیڕ ئەکەن  
 باوەر نەکە ی دەخیلە بە عەھد و بەلێنی چەرخ!  
 ئەم کارخانە تاکو ھەتابی، تەغیر ئەکەن  
 مە ی خۆو شێخ و «حافز» و دارۆغە چونکە بۆ  
 مە کر و ریا و داوہ قسە ی ماس و شیر ئەکەن  
 «کۆلیل» ئەشا! کە چەرخ ی فەلە ک چۆنە دەورە کە ی  
 بۆ گیل چەندە سافە ج لیلی بە ژیر ئەکەن



دانی که چنگ و عود چه تقریر می کنند  
پنهان خورید باده که تعزیر می کنند  
ناموس عشق و رونق عشاق می برند  
عیب جوان و سرزنش پیر می کنند  
جز قلب تیره هیچ نشد حاصل و هنوز  
باطل در این خیال که اکسیر می کنند  
گویند رمز عشق مگویید و مشنویید  
مشکل حکایتی ست که تقریر می کنند  
ما از برون در شده مغرور صد فریب  
تا خود درون پرده چه تدبیر می کنند  
تشویش وقت پیر مغان می دهند باز  
این سالکان نگر که چه با پیر می کنند  
صد ملک دل به نیم نظر می توان خرید  
خوبان در این معامله تقصیر می کنند  
قومی به جد و جهد نهادند وصل دوست  
قومی دگر حواله به تقدیر می کنند  
فی الجمله اعتماد مکن بر ثبات دهر  
کاین کارخانه ای ست که تغییر می کنند  
می خور که شیخ و حافظ و مفتی و محتسب  
چون نیک بنگری همه تزویر می کنند

شه‌راوی خالیس و ساقی دو به‌ندی خوش هه‌ده‌فن  
 که هه‌ر بلیمه‌تی دونیا له‌ داویان که‌نه‌فن  
 ئه‌گه‌رچی عاشقی مه‌ست و له‌ ریگه‌ لاری منم  
 هه‌زار شوکری خودا شاره‌ راسه‌ که‌ی له‌ سه‌فن  
 جه‌فاله‌ ری‌ره‌وی ده‌رویشی ئیوه‌دا ئیسه‌ قه‌ت  
 ده‌ تیکه‌ جامی شه‌رابت! که‌ شیخ بی‌ته‌ره‌فن  
 به‌ سووک مه‌گره‌ هه‌ژاری ئه‌وین که‌ سولتانی  
 به‌ بی‌کلاو و که‌مه‌ربه‌ند و خوسره‌وی شه‌ره‌فن  
 له‌ خۆ به‌ زیوه‌ر و زه‌ر ده‌رمه‌چۆ ئه‌جه‌ل که‌ بگا  
 هه‌زار گه‌وه‌هر و دو‌ر قیمه‌تی له‌تین خه‌زه‌فن  
 ره‌وا مه‌بینه‌ جه‌فا چون هه‌موو که‌س و کارت  
 ده‌چن، که‌ سه‌لته‌نه‌تی دل‌به‌ری، به‌ده‌ر له‌ که‌فن  
 غولامی هیمه‌تی ئه‌و خلتنه‌نۆشه‌ یه‌ ک‌په‌نگه‌م  
 که‌ لا، له‌ دل‌په‌ش و شین پۆشه‌ کانی بی‌سه‌ده‌فن  
 مه‌چۆ به‌ مه‌یکه‌ده‌ زاهید! مه‌گر به‌ مه‌رجی ئه‌ده‌ب  
 که‌ ری‌ره‌وانی ئه‌وئ مه‌حره‌مانی (لا تَخَف) ن  
 گه‌لی گرینگه‌ ئه‌وین «حافز» ده‌ سا مه‌ده‌دی  
 که‌ عاشقان ده‌به‌سن ری له‌ هه‌ر که‌ ناخه‌له‌فن  
 «عومەر»! هه‌تا فه‌له‌ کی شین ده‌بی ئه‌مانه‌ ده‌بن  
 به‌ زاری ره‌ش له‌ گه‌ل و گول، له‌ عه‌شقی دل‌ ئه‌ گه‌فن

شراب بی غش و ساقی خوش دو دام رهند  
 که زیر کان جهان از کمندشان نرهند  
 من ار چه عاشقم و رند و مست و نامه سیاه  
 هزار شکر که یاران شهر بی گنهند  
 جفانه پیشه‌ی درویشی ست و راهروی  
 بیار باده که این سالکان نه مرد رهند  
 مبین حقیر گدایان عشق را کاین قوم  
 شهان بی کمر و خسروان بی گلهند  
 به هوش باش که هنگام باد استغنا  
 هزار خرمن طاعت به نیم جو نهند  
 مکن که کوکبه‌ی دلبری شکسته شود  
 چونندگان بگریزند و چاکران بجهند  
 غلام همت دُردی کشان یکرنگم  
 نه آن گروه که ازرق لباس و دل سیهند  
 قدم منه به خرابات جز به شرط ادب  
 که سالکان درش محرمان پادشهند  
 جناب عشق بلند است همتی حافظ  
 که عاشقان ره بی همتان به خود ندهند

کاتی ناخۆ که یه مه‌یخانه، سه‌با! باز که‌نۆ  
 به له‌ز ئه‌و کۆله‌ گریه‌م، له‌ دلا باز که‌نۆ؟  
 ئه‌ گهر ئه‌م به‌ستنه‌ بۆ زاهیدی خۆینه، ده‌بین  
 دلّی هی‌وا به‌ به‌زه و لوتفی خودا باز که‌نۆ  
 به‌ شقی سینگى گه‌لى مه‌ستانی سه‌هر، زۆر نیه  
 قوفلی ئه‌و ده‌ر که‌ به‌ ئیعجازی دو‌عا باز که‌نۆ  
 تاسه‌نامه‌ی ره‌شى مه‌ستانه بنووسن له‌ شه‌راب  
 باده‌نۆشان له‌ گری، زولف هه‌تا باز که‌نۆ  
 په‌لکه‌یی چه‌نگ به‌ هۆی مه‌رگی کچی ره‌ز بېرن  
 تا حه‌ریفان شه‌تی خۆینین به‌ چه‌ما باز که‌نۆ  
 ژه‌ندیان ده‌رکی خه‌رابات هه‌لینه‌ گری خودا!  
 که‌ دوکانی که‌ره‌سه‌ی فی‌ل و ریا باز که‌نۆ  
 «حافز!» ئه‌م خه‌رقه‌یه‌ پۆشاته سه‌بی ده‌رده‌ که‌وئ  
 که‌ چ خاجیکه‌ به‌ تۆ، بیتو‌عه‌با باز که‌نۆ  
 «عومهر!» ئه‌و پۆ که‌ درۆ، مه‌کر و ریا، پربره‌وه  
 زوو به‌ زوو! چوو که‌ دوکانیکی وه‌ها باز که‌نۆ

بود آیا که در میکده‌ها بگشایند  
 گره از کار فروبسته‌ی ما بگشایند  
 اگر از بهر دل زاهد خودبیین بستند  
 دل قوی دار که از بهر خدا بگشایند  
 به صفای دل رندان صبحی زدگان  
 بس در بسته به مفتاح دعا بگشایند  
 نامه‌ی تعزیت دختر رز بنویسید  
 تا همه مغیچگان زلف دو تا بگشایند  
 گیسوی چنگ ببرید به مرگ می ناب  
 تا حریفان همه خون از مژه‌ها بگشایند  
 در میخانه بیستند خدایا مپسند  
 که در خانه‌ی تزویر و ریا بگشایند  
 حافظ این خرقة که داری تو بینی فردا  
 که چه زَنار ز زیرش به دَغَا بگشایند



ته‌مه‌ن و ده‌فته‌ری ژینم له خه‌تی مه‌ی دا بوو  
 پیری مه‌یخانه وه‌ها مه‌شقی بو دا دا بوو  
 مه‌ده‌دی پیری خه‌را‌با‌ته به کۆ‌ری مه‌ستان  
 ناش‌رینی عه‌مه‌لی ئیمه که به‌و شی‌وا بوو  
 ده‌فته‌ری فه‌زل و هونه‌ر، پاکی به مه‌ی پا‌گۆ که‌ن!  
 چونکه ئه‌و چه‌رخه دژی عاله‌می دل‌زانا بوو  
 نمه‌کی لی‌و ئه‌گه جوان‌بینی له شو‌خان ب‌خه ده‌س!  
 ئه‌مه په‌ندی که‌سی زانا، له ژیا‌ن نا‌گا بوو  
 دل‌ده‌سو‌ورا وه‌کو په‌ر‌گا‌ر به ده‌وری خۆ‌یا  
 وه له ئه‌و جه‌غ‌زه‌یه سه‌ر‌گه‌شته له سه‌ر تا پا بوو  
 به غه‌می یاره‌وه نه‌یچی له هه‌وا‌ی‌کی ئه‌ژ‌ه‌ند  
 که هه‌موو ژیر و بز‌ان خو‌ین له دی‌یه‌ی چۆ‌را‌بوو  
 هه‌ر وه‌کوو گۆ‌ل ده‌گه‌شامۆ له قه‌راخ و ده‌می جۆ  
 سی‌به‌ری سه‌روی ته‌ری تا له سه‌رم بالا بوو  
 پیری رو‌وسو‌ور ئه‌گه‌رم ئیزنی ده‌بوو شه‌رحم ئه‌دا  
 دل‌ی شین‌پۆش چه‌نی پيس له شه‌و ئا‌لا بوو  
 به سکه‌ی رو‌و‌که‌شی «حاف‌ز» نی‌یه رازی، نازیز  
 چون سه‌با‌ره‌ت به مسی زی‌ر‌نو‌وین بی‌نا بوو  
 که‌ی وتم لایه‌قی تۆ نه‌ختی دل‌ی «کۆ‌لیل» هه  
 من ده‌ل‌یم لاقه‌کوله‌م بو دی‌یه‌نت هیتا بوو

سال‌ها دفتر ما در گرو صهبا بود  
رونق میکده از درس و دعای ما بود  
نیکی پیر مغان بین که چو ما بدمستان  
هرچه کردیم به چشم کرشم زیبا بود  
دفتر دانش ما جمله بشوید به می  
که فلک دیدم و در قصد دل دانا بود  
از بتان آن طلب ار حسن‌شناسی ای دل  
کاین کسی گفت که در علم نظر بینا بود  
دل چو پرگار به هر سو دورانی می‌کرد  
واندر آن دایره سرگشته‌ی پابرجا بود  
مطرب از درد محبت عملی می‌پرداخت  
که حکیمان جهان را مژده خون‌پالا بود  
می‌شکفتم ز طرب زان که چو گل بر لب جوی  
بر سرم سایه‌ی آن سرو سهی‌بالا بود  
پیر گلرنگ من اندر حق ازرق پوشان  
رخصتِ خبث نداد ار نه حکایت‌ها بود  
قلب اندوده‌ی حافظ بر او خرج نشد  
کاین معامل به همه‌ی عیب نهان بینا بود

خۆزگه به و رۆژه نهیینی به منت بوو نه زهری  
 بوو له هه نیهم له نهوینی خهت و خالت نه سه ری  
 خۆزگه به و رۆژه به چاوی هه ره شهی تا ده میکوشه  
 لیوی عیسا له ده می ژینی ده دامی شه که ری  
 خۆزگه به و رۆژه له گۆوه ندی گوڵ و بۆلبولی دل  
 هه ر خودا بوون و من و دل بهر و باده و سه حه ری  
 خۆش زه مانئێ گولئێ کیشابو شه می روومه تی تو  
 بۆ په پوولهی دلئێ بئ باکم و مه شقی هونه ری  
 خۆزگه به و رۆژه له کۆری نه ده ب و بوو کی حه یا  
 جئ له ساغه ر نه بو مه ستانه که نیئ له سه ری  
 خۆش زه مانئێ له قه ده ح پیده که نی کیژی شه راب  
 بوو له به ینی من و لیوت بهر و بۆی چه ن گو هه ری  
 خۆزگه به و رۆژه که عه زمی سه فه رت بوو له سه را  
 مانگی تو ده بوه وزه نگی به حه زی هه سه فه ری  
 خۆزگه به و رۆژه که سه ر خۆشی ده ری مه یکه ده بووم  
 چم که م نه و پۆ له مزه وتن، نه بو له و جئ خه به ری  
 خۆزگه به و رۆژه که «حافز» به سه لیقه ی دلئێ تو  
 که وه هه ری شیعه ری له چاوانه ده هی نایه ده ری  
 خۆزگه دووباره له پای (کوچکه موراد) «عومه ر» ت  
 به خه ویش ئه ر بووه ده ییوو له جه مالت نه زه ری

یاد باد آن که نهانت نظری با ما بود  
 رقم مهر تو بر چهره‌ی ما پیدا بود  
 یاد باد آن که چو چشمت به عتابم می‌گشت  
 معجز عیسویت در لب شکرخا بود  
 یاد باد آن که صبوحی زده در مجلس انس  
 جز من و یار نبودیم و خدا با ما بود  
 یاد باد آن که رخت شمع طرب می‌افروخت  
 وین دل سوخته پروانه‌ی ناپروا بود  
 یاد باد آن که در آن بزمگه خلق و ادب  
 آن که او خنده‌ی مستانه زدی صهبا بود  
 یاد باد آن که چو یاقوت قدح خنده زدی  
 در میان من و لعل تو حکایت‌ها بود  
 یاد باد آن که نگارم چو کمر بریستی  
 در رکابش مه نو پیک جهان‌پیما بود  
 یاد باد آن که خرابات‌نشین بودم و مست  
 و آن‌چه در مسجدم امروز کم است آن‌جا بود  
 یاد باد آن که به اصلاح شما می‌شد راست  
 نظم هر گوهر ناسفته که حافظ را بود

تا له بهینی دل و مه یخانه و مهی ماوه ژووان  
 سهری ته عزیمی من و خاکی دهری پیری موغان  
 حهلقه له گوپی هه وه لاین روژی نهوم، ئیستهش نه لیم  
 له سه ره و باوه ره تا روژی حه شر دیمه مه یان  
 که به گلکوی نه منت بوو گوزه ری روو که له دل!  
 چونکه کابه ی گه لی رهندانه له سهر توپی جههان  
 وس به ئه ی زاهیدی زل کویر و نه سه ق زل! چ ده لپی  
 له شی بیدل خه بهری چۆنه له بی نام و نیشان  
 جوانی عاشق کوژم نه ورپۆ که روخی مهستی نوواند  
 تا بزاین له چاوی چ که سئی خوینه رهوان  
 چاوم نه و کاته به عه شقت که له گۆرپایه سهری  
 تا ده می روژی قیامهت به ته مایه و نیگه ران  
 به ختی «حافز» که به ئه م شیوه بکا کۆمه کی دل  
 زولفی دل بهر ده شتی تو به هه ناسه ی دیگه ران  
 مه کته بی زولفی ره شی تو ی به دلّه، بۆیه «عومه ر»  
 عاشقی که وته له بهر پیته هه تا روژی نه مان



تا ز میخانه و می نام و نشان خواهد بود  
سر ما خاک ره پیر مغان خواهد بود  
حلقه‌ی پیر مغان از ازلم در گوش است  
بر همانیم که بودیم و همان خواهد بود  
بر سر تربت ما چون گذری همت خواه  
که زیارتگه رندان جهان خواهد بود  
برو ای زاهد خودبین که ز چشم من و تو  
راز این پرده نهران است و نهران خواهد بود  
ترک عاشق کش من مست برون رفت امروز  
تا دگر خون که از دیده روان خواهد بود  
چشم آن دم که ز شوق تو نهد سر به لحد  
تا دم صبح قیامت نگران خواهد بود  
بخت حافظ گر از این گونه مدد خواهد کرد  
زلف معشوقه به دست دگران خواهد بود

۷

مه‌یلی جارانت به یاران سهر له نه‌ورۆ سهر‌تروو  
 شۆره‌تی لوتفت له گه‌ل‌مانا گه‌لی مه‌حشه‌رتروو  
 باسی دلداری له کۆری عاشقان یادی به‌خیر  
 خۆزگه به‌و کاته‌ی که لیوت پر قه‌ن و شه‌ککه‌رتروو  
 به‌ر له‌وه‌ی ئەم میچه‌ سه‌وز و شینه‌ راکیشن له ژووو  
 چاوی من تاقی برۆی گیانانی خۆش مه‌نزه‌رتروو  
 هه‌ر هه‌وه‌ل‌پۆژی نه‌زه‌ل تا دواشه‌وی ژینگه‌ی نه‌به‌د  
 خۆشه‌ویستی یار و په‌یمان و به‌لین سه‌روه‌رتروو  
 سێبه‌ری دل‌به‌ر که چه‌تری که‌وته سهر عاشق چ بوو  
 نه‌و له دیوانی غه‌زه‌ل‌دا چون له ئەم هۆنه‌رتروو  
 گه‌رچی تالانی دل و دینی ده‌کردم چاوی یار  
 باز من وه‌سفی خه‌دی جوانی ئەوم پێ سه‌رتروو  
 نوکته‌ییکی پێ وتم شیتتی له به‌ر ئه‌رکی شه‌ها  
 چوومه سهر هه‌ر سفره‌پێ دیم خوانی خواپی به‌رتروو  
 گه‌رچی ته‌زو‌یحت چ‌راوۆ زاهیدا بمبووره! چون  
 ده‌ستی مه‌یگێرم له ده‌س بوو، نه‌و له تۆ قه‌شمه‌رتروو  
 گه‌ر شه‌وی قه‌درم سه‌حه‌ر، تۆ شیوه‌ مه‌ی مه‌نعم مه‌ که‌ن!  
 یاری مه‌ستم حازر و جامیکی مه‌ی حازرتروو  
 شیعی «حافز» نه‌وده‌مه‌ی ئاده‌م به‌هه‌شتی پێ درا  
 بۆ گوڵ و نه‌سرین له سه‌روه‌ی به‌ربه‌یان یاوه‌رتروو  
 (ئه‌شه‌ری) شه‌رحی ئوسوولتی مه‌تنی بالاتی نه‌کرد  
 گه‌نجول نه‌شعاری «عومه‌ر» له‌و به‌ژنه‌دا ئه‌شه‌رتروو

پیش از اینت بیش از این اندیشه‌ی عشاق بود  
 مهرورزی تو با ما شهره‌ی آفاق بود  
 یاد باد آن صحبت شب‌ها که با نوشین لبان  
 بحث سرّ عشق و ذکر حلقه‌ی عشاق بود  
 پیش از این کاین سقف سبز و طاق مینا بر کشند  
 منظر چشم مرا ابروی جانان طاق بود  
 از دم صبح ازل تا آخر شام ابد  
 دوستی و مهر بر یک عهد و یک میثاق بود  
 سایه‌ی معشوق اگر افتاد بر عاشق چه شد  
 ما به او محتاج بودیم او به ما مشتاق بود  
 حسن مهرویان مجلس گرچه دل می‌برد و دین  
 بحث ما در لطف طبع و خوبی اخلاق بود  
 بر در شاهم گدایی نکته‌ای در کار کرد  
 گفت بر هر خوان که بنشستم خدا رزاق بود  
 رشته‌ی تسیح اگر بگسست معذورم بدار  
 دستم اندر دامن ساقی سیمین ساق بود  
 در شب قدر ار صبحی کرده‌ام عیبم مکن  
 سرخوش آمد یار و جامی بر کنار طاق بود  
 شعر حافظ در زمان آدم اندر باغ خلد  
 دفر نسرین و گل را زینت اوراق بود



خۆزگه به و رۆژه له کۆی ئیوه دلم حاصلی بوو  
 چاو به سورمه و کلی ژیر پاته‌وه نووری دلی بوو  
 بێریا، پاک، به‌هۆی هه‌مده‌می وه‌ک سۆسه‌ن و گول  
 له دلت چی بو، له‌سه‌ر زاری نه‌من مه‌نزلی بوو  
 که قسه‌ی عه‌قلی ده‌گه‌ی‌رايه‌وه دل بۆ ته‌م و نه‌و  
 کۆمه‌کی عه‌شقی له‌به‌ر بوو نه‌گه‌ خۆی مو‌شکل‌ی بوو  
 ده‌س درێژ‌ی فه‌له‌ک و تو‌پ و که‌له‌ک پ‌ر له‌ دلم  
 وه‌ی له‌ نه‌و حه‌سه‌ره‌ته‌ بۆ کۆپ و گه‌لی عاقل‌ی بوو  
 دل به‌لێنی به‌ ژیا‌ن دا‌بو که بێ دۆس نه‌ژیت  
 چی ده‌کری‌ی که خه‌باتی من و دل می‌م‌لی بوو  
 دوینه‌شه‌و چوومه‌ خه‌رابات به‌هۆی چاو‌ت و دیم  
 کووپه‌ مه‌ی پا له‌ گل و خوینی دلی مو‌کل‌ی بوو  
 فره‌ داچوم که بزانه‌م چیه‌ هۆی ئیشی فیراق  
 سه‌ری زانا به‌ نه‌زانی‌ن نه‌زه‌ری کام‌لی بوو  
 کلکه‌وانه‌ی ده‌سی پی‌رۆزه‌یی پی‌رۆزی نه‌وین  
 خۆش دره‌وشایه‌وه‌ نه‌مما ته‌مه‌نی شا‌گول‌ی بوو  
 دیته‌ قه‌سه‌ی که‌وی ده‌نگ‌خۆش و خه‌رامان چلۆن  
 «خا‌جه!» په‌نجه‌ی در‌ی شاهینی به‌ لا‌مات‌لی بوو؟!  
 به‌ختی «کۆیل» ده‌بی ده‌س له‌ ملی مه‌یلی نه‌بی  
 نه‌و که به‌ژنی که‌له‌گه‌ت نه‌م قه‌د و ده‌ستی کول‌ی بوو

ی‌آد باد آن که سر کوی توام منزل بود  
 دیده را روشنی از خاک درت حاصل بود  
 راست چون سوسن و گل از اثر صحبت پاک  
 بر زبان بود مرا آن‌چه تو را در دل بود  
 دل چو از پیر خرد نقل معانی می کرد  
 عشق می گفت به شرح آن‌چه بر او مشکل بود  
 آه از آن جور و تطاول که در این دامگه است  
 آه از آن سوز و نیازی که در آن محفل بود  
 در دلم بود که بی دوست نباشم هرگز  
 چه توان کرد که سعی من و دل باطل بود  
 دوش بر ی‌آد حریفان به خرابات شدم  
 خم می دیدم خون در دل و پا در گل بود  
 بس بگشتم که پیرسم سبب درد فراق  
 مفتی عقل در این مسئله لایعقل بود  
 راستی خاتم فیروزه‌ی بواسحاقی  
 خوش درخشید ولی دولت مستعجل بود  
 دیدی آن قهقهه‌ی کبک خرامان حافظ  
 که ز سرپنجه‌ی شاهین قضا غافل بود

دَل بلووقی سه‌فهری عه‌شقی له پیدای چه‌مه‌ره  
 چه‌وری تۆشی که له سه‌ر بێ له وزه‌ی ئه‌و به‌ده‌ره  
 نه‌ جه‌فاشیوه‌یه لیوت نه‌ شیاوێ ده‌می تۆن  
 ئه‌و شتانه‌ی که له ریبازی وه‌فادا خه‌ته‌ره  
 سپی ئه‌و چاوه‌ که گریانێ ئه‌وین کویتری نه‌ کا  
 شه‌وه‌زهنگک ئه‌و دلّه خالی له شه‌می عه‌شقی سه‌ره!  
 سێبه‌ری زولفی ره‌شی ده‌ولت و سامانه‌ له سه‌ر  
 قه‌ل و قالاو له شابالی هوما بێ خه‌به‌ره  
 مه‌ که لۆمه‌م! له‌وه هاتوومه‌ ته‌ کۆی پیری موغان  
 خانه‌قا، شیخ ده‌لێ پێ له سه‌ری بێ سه‌مه‌ره  
 دلّی پاکت که نه‌بێ کابه‌ و بوته‌خانه‌ یه‌ کن  
 به‌ره‌ که‌ت نین له دلّیکا چه‌په‌ل و که‌چه‌زه‌ره  
 «حافز»! ئه‌و پۆکه له سه‌ر ته‌ختی، له ئه‌رکی حه‌ره‌ما  
 تاجی عیلم و ئه‌ده‌بت چون وه‌ کو شاهان له سه‌ره  
 هونه‌ر ئیستا که له کۆی بێ هونه‌ران وا له گرتو  
 بۆیه «کۆلیل»ی هونه‌رمه‌ندی سه‌قز بێ هونه‌ره

خستگان را چو طلب باشد و قوت نبود  
 گر تو بیداد کنی شرط مروت نبود  
 ما جفا از تو ندیدیم و تو خود نپسندی  
 آن چه در مذهب ارباب طریقت نبود  
 خیره آن دیده که آتش نبرد گریه‌ی عشق  
 تیره آن دل که در او شمع محبت نبود  
 دولت از مرغ همایون طلب و سایه‌ی او  
 زان که با زاغ و زغن شهپر دولت نبود  
 گر مدد خواستم از پیر مغان عیب مکن  
 شیخ ما گفت که در صومعه همت نبود  
 چون طهارت نبود کعبه و بتخانه یکی ست  
 نبود خیر در آن خانه که عصمت نبود  
 حافظا علم و ادب ورز که در مجلس شاه  
 هر که را نیست ادب لایق صحبت نبود

کوشتنی گیانی شه که ت قسمه تی شه وتیری نه‌بوو  
 دلّی بی‌میهری دهناره‌حمی به نیچیری نه‌بوو  
 چۆن له زهنجیره‌یی زولفت منی شه‌یدا وه‌ده‌دریم  
 که وه‌ک ئه‌و په‌رچه‌مه‌ شیتتی غولّ و زهنجیری نه‌بوو  
 خوایه ئه‌و گه‌وه‌ه‌ری ئاوینه‌یی روخسارییه‌ چین  
 که له‌وا هه‌وری هه‌ناسه‌م ده‌می ته‌ئسیری نه‌بوو  
 مه‌که مه‌نعم که له‌ مزگه‌وته‌وه‌ بۆ مه‌یکه‌ده‌ چووم!  
 چون شناسا به‌ ده‌می ئیوه، ئه‌وی پیری نه‌بوو  
 نازهنین‌تر له‌ چه‌مه‌ن گولّ وه‌کو به‌ژنت نه‌پرووا  
 نمه‌کین‌تر وه‌کو تو، ژینگه‌ له‌ ته‌سویری نه‌بوو  
 تا هه‌میشان وه‌کو سروه‌ت سه‌حه‌ری بی‌مه‌ حوزوور  
 دوینه‌شه‌و سینه‌ مه‌گه‌ر ناله‌یی شه‌وگیری نه‌بوو  
 سوژت ئه‌ی ئاوری هه‌جران! له‌ دلّم ئه‌ونه‌ جه‌مه  
 غه‌یری سووتانی وه‌کوو شه‌م سه‌ری ته‌دبیری نه‌بوو  
 ئایه‌تی بوو غه‌می تو، بۆ دلّی «حافز» له‌ غه‌زه‌ب  
 ئه‌وه‌که‌سه‌ی دیتمی ئه‌لبه‌ته‌ که ته‌فسیری نه‌بوو  
 دلّی ئاواره‌یی «کۆلیل» ئه‌وه‌ن خوینی رژاند  
 ده‌ستی لوقمانی غه‌زه‌لّ قودره‌تی ته‌عمیری نه‌بوو

قتل این خسته به شمشیر تو تقدیر نبود  
 ورنه هیچ از دل بی رحم تو تقصیر نبود  
 من دیوانه چو زلف تو رهامی کردم  
 هیچ لایق ترم از حلقه‌ی زنجیر نبود  
 یارب این آینه‌ی حسن چه جوهر دارد  
 که در او آه مرقاوت تأثیر نبود  
 سر ز حسرت به در میکده‌ها برگردم  
 چون شناسای تو در صومعه یک پیر نبود  
 نازنین تر ز قادت در چمن ناز نرست  
 خوش تر از نقش تو در عالم تصویر نبود  
 تا مگر همچو صبا باز به کوی تو رسم  
 حاصلم دوش بجز ناله‌ی شبگیر نبود  
 آن کشیدم ز تو ای آتش هجران که چو شمع  
 جز فنای خودم از دست تو تدبیر نبود  
 آیتی بود عذاب‌انده حافظ بی تو  
 که بر هیچ کسش حاجت تفسیر نبود

باسی کۆری شه‌وی پیشوو به خه‌می مووته‌وه بوو  
 تا دل‌ی شه‌و قسه‌ له‌رزانه به گیسووته‌وه بوو  
 شه‌تی خوینینی مژۆلت له‌ دل‌م کرد و که‌چی  
 دل‌ له‌ نیو مال‌ی که‌وان، تاقی برۆی جووته‌وه بوو  
 سروه‌ خوا کۆمه‌ کی خیری! که‌ له‌ کۆی دۆسه‌وه هات  
 غه‌یری ئه‌و هه‌ر که‌سی تر قوفلی به‌ یاقووته‌وه بوو  
 خه‌به‌ریکی نه‌بو دونیا له‌ شه‌ر و شوپری نه‌وین  
 شه‌ری عالم به‌ کریشه‌می گول‌ی جادووته‌وه بوو  
 دل‌ی ئاواره‌ به‌ده‌ر بوو له‌ گه‌ری به‌ند و که‌مه‌ن  
 داوی ریگه‌ی به‌ گرتی په‌رچه‌می هیندووته‌وه بوو  
 هاته‌ ده‌ر دل‌ له‌ قه‌سه‌س، دوگمه‌ تراز له‌ که‌وات  
 ئاخ‌ر ئه‌و گیانی به‌ کۆی سینگی سپی و رووته‌وه بوو  
 وه‌ره‌ سه‌ر توربه‌تی «حافز» به‌ به‌لینیکی که‌ دات  
 چونکه‌ تا مه‌رگی به‌ ئاواتی گول‌ی رووته‌وه بوو  
 خه‌و به‌ چاوی دل‌ی «کۆلیل» نه‌چوو قه‌ت له‌ ژیان  
 رۆژ و شه‌و هۆشی به‌ دوو چاوی خه‌وال‌ووته‌وه بوو

دوش در حلقه‌ی ما قصه‌ی گیسوی تو بود  
 تا دل شب سخن از سلسله‌ی موی تو بود  
 دل که از ناوک مژگان تو در خون می‌گشت  
 باز مشتاق کمانخانه‌ی ابروی تو بود  
 هم عفاالله صبا کز تو پیامی می‌داد  
 ورنه در کس نرسیدیم که از کوی تو بود  
 عالم از شور و شر عشق خبر هیچ نداشت  
 فتنه‌انگیز جهان غمزه‌ی جادوی تو بود  
 من سرگشته هم از اهل سلامت بودم  
 دام راهم شکن طره‌ی هندوی تو بود  
 بگشا بند قبا تا بگشاید دل من  
 که گشادی که مرا بود ز پهلوی تو بود  
 به وفای تو که بر تربت حافظ بگذر  
 کز جهان می‌شد و در آرزوی روی تو بود



دویننه‌شه‌و زیز ده‌هات و رقی هه‌ستا بوو نه‌وین  
 خوایه له کوپیی تری گپ دابو دلئی زار و غه‌مین!  
 ره‌مزی ئاشق کوژی و ره‌سمی شلیژاندنی شار  
 پر به به‌ژنی ئه‌وی دووران‌دبو خه‌ییاتی به‌رین  
 گوئی دابوو به شه‌می روومه‌تی، پیتی و آبوو هه‌موو  
 ئیمه ئه‌سپه‌ننهری سه‌ر ئاگری روخساری نه‌وین  
 هه‌رچه‌ن ئه‌یوت به روالله‌ت که به زارت ده‌کوژم  
 نه‌زه‌ریکی له دلۆبوو به دلئی پر له برین  
 ریی به دین گرتبوو زولفی شه‌وی ئه‌و دل‌په‌قه وه‌ک  
 هه‌لیگرسانبو سکل و گپی سه‌ر کولمی به‌تین  
 دل‌گه‌لی خوینی ده‌سینابو، دیه‌م پاکی رژاند!  
 خوایه کنی کردی و کنی بردی له سه‌ر تۆپی زه‌مین!  
 یار مه‌فرۆشه به دینار که قازانجی نه‌کرد  
 یوسفی ئه‌و که‌سه گۆراوه به قۆشه‌ی حه‌له‌بین  
 خۆش به «حافز» وتی ئه‌م خه‌رقه برۆ گپ بده‌زوو!  
 ئه‌م ده‌غه‌ل ناسیه چۆن فیر بووه یار به گوئی ژین  
 زی‌ری ناخالسی ئه‌م خیله‌ به‌غیله‌ش به‌منن  
 بۆیه «کۆلیل» م و جیماو له عیلی مه‌م و زین

دوش می آمد و رخساره برافروخته بود  
 تا کجا باز دل غم‌زده‌ای سوخته بود  
 رسم عاشق‌کشی و شیوه‌ی شهرآشوبی  
 جامه‌ای بود که بر قامت او دوخته بود  
 جان عشاق سپند رخ خود می دانست  
 و آتش چهره بدین کار برافروخته بود  
 گرچه می گفت که زارت بکشم می دیدم  
 که نهانش نظری با من دل سوخته بود  
 کفر زلفش ره دین می زد و آن سنگین دل  
 در پایش مشعلی از چهره برافروخته بود  
 دل بسی خون به کف آورد ولی دیده بریخت  
 الله الله که تلف کرد و که اندوخته بود  
 یار مفروش به دنیا که بسی سود نکرد  
 آن که یوسف به زر ناسره بفروخته بود  
 گفت و خوش گفت برو خرقه بسوزان حافظ  
 یارِ این قلب‌شناسی ز که آموخته بود

یه ک دو جامه‌یکم به‌یانی دوینه بو ری که وتبوو  
 وه ک شه‌رابی لیوی ساقیم پر به دل پی که وتبوو  
 دل‌به‌ری گه‌نجی به مه‌ستی ئاره‌زوم بوو وه‌ر گه‌ری  
 چون ته‌لاقی سی‌به‌سی بوو تازه هه‌ر سی که وتبوو  
 هه‌ر مه‌قامه‌یکم له‌عه‌شقا پشکنی بی عاقیبه‌ت  
 دیم له‌ده‌ر کی هه‌ر دل‌یکا یه‌ک مه‌راقی که وتبوو  
 ری‌ره‌وی عه‌شقم، په‌یاپه‌ی بی‌نه‌ساقی جامه‌که‌ت!  
 هه‌ر که عاشق بوو به‌ده‌م، له‌م ری‌گه‌ بی‌پی که وتبوو  
 خو‌ش خه‌وی‌کم دیوه‌ شه‌و، مز‌گینی ئه‌ی خه‌بو‌زیر!  
 دیم که روژی رون له‌گه‌لما هاودراوسی که وتبوو  
 هه‌ر چی هه‌ولمدا له‌ده‌ستی چاوی بچمه‌گوشه‌یی  
 تاقه‌تی سه‌برم له‌سه‌ر تاقی بروی جی که وتبوو  
 خاوه‌نی شان و شکوی دین، گه‌ر نه‌بوو با شاهی من  
 کاری ئاین و ولات ئاخۆ به‌ره‌و کوئی که وتبوو  
 ئه‌و ده‌مه‌ی «حافز» که شیعری وا په‌ریشانی ده‌وت  
 بالی ئه‌فکاری به‌داوی ئاره‌زوو تیکه‌وتبوو  
 هۆشی کال و کرچی من «کولیل» سی پرچی کالی بوو  
 چونکه دل زووتر به‌جه‌غزی زولفی کالی که وتبوو

یک دو جامم دی سحرگه اتفاق افتاده بود  
 وز لب ساقی شرابم در مذاق افتاده بود  
 از سر مستی دگر با شاهد عهد شباب  
 رجعتی می خواستم لیکن طلاق افتاده بود  
 در مقامات طریقت هر کجا کردیم سیر  
 عافیت را با نظربازی فراق افتاده بود  
 ساقیا جام دمادم ده که در سیر طریق  
 هر که عاشق وش نیامد در نفاق افتاده بود  
 ای معبر مژده ای فرما که دوشم آفتاب  
 در شکرخواب صبحی هم وثاق افتاده بود  
 نقش می بستم که گیرم گوشه ای زان چشم مست  
 طاقت و صبر از خم ابروش طاق افتاده بود  
 گر نکردی نصرت دین شاه یحیی از کرم  
 کار ملک و دین ز نظم و اتساق افتاده بود  
 حافظ آن ساعت که این نظم پریشان می نوشت  
 طایر فکِرش به دام اشتیاق افتاده بود

ئیسته‌ش نه‌و دل‌مه شه‌می عه‌شقی نه‌هانیکه که بوو  
 سینه سه‌ندووقی چه‌ز و میه‌ری جووانیکه که بوو  
 عاشقی ئیوه له پاکانی نه‌مانه‌تداره  
 چاو به فرمیسک و ده‌رون پر له غه‌مانیکه که بوو  
 هه‌ر سه‌با شایه‌ته بو ئیمه که شه‌و تا به سه‌حه‌ر  
 عه‌تری زولفت نه‌فه‌س و هاوده‌می گیانیکه که بوو  
 له‌عل و گه‌وه‌ر نیه ک‌ریاری، ده‌نا خۆر وه‌کو خۆی  
 له گه‌روی به‌ردی ره‌قا گه‌وه‌ره کانیکه که بوو  
 دیتنی لازمه کوزراوی کریشمه‌ت، وه‌ره چون  
 دل‌ی بی‌چاره هه‌مان دل‌نیگه‌رانیکه که بوو  
 ره‌نگی خوینی گه‌شی ئیمه‌ی ده‌س‌ری یار، به‌لام  
 وه‌کو جاران له گول‌ی لیوی، نیشانیکه که بوو  
 وتم ئیتر نیه چاوی ره‌شی ریگر به‌که‌سی  
 سال‌ه‌ها رو‌یی و نه‌و ده‌س به‌که‌وانیکه که بوو  
 «حافز»!! بی‌ژه که فرمیسکی ره‌وانت له‌چییه  
 تا بزنانن که هه‌ر نه‌و ئاوی ره‌وانیکه که بوو  
 دل‌ی بی‌ژنگ وه‌کوو سینه‌یی «کولیل» نه‌بین  
 تیری برژانگی هه‌ر نه‌و نوو که سه‌نانیکه که بوو

گوهر مخزن اسرار همان است که بود  
 حقه‌ی مهر بدان مهر و نشان است که بود  
 عاشقان زمره‌ی ارباب امانت باشند  
 لاجرم چشم گهربار همان است که بود  
 از صبا پرس که ما را همه شب تا دم صبح  
 بوی زلف تو همان مونس جان است که بود  
 طالب لعل و گهر نیست و گرنه خورشید  
 همچنان در عمل معدن و کان است که بود  
 کشته‌ی غمزه‌ی خود را به زیارت دریاب  
 ز آن که بیچاره همان دل‌نگران است که بود  
 رنگ خون دل ما را که نهان می‌داری  
 همچنان در لب لعل تو عیان است که بود  
 زلف هندوی تو گفتم که دگر ره نزند  
 سال‌ها رفت و بدان سیرت و سان است که بود  
 حافظا باز نما قصه‌ی خونابه‌ی چشم  
 که بر این چشمه همان آب روان است که بود

دیتم خه‌ویکی خو‌ش که له ده‌ستم پی‌ساله بوو  
 یه‌عنی که کاری ئیمه به چاوت حه‌واله بوو  
 چل ساله رهنج و دهردی ئه‌چیژین و عاقیبه‌ت  
 دهرمانی دل به شووشه شه‌رابی ده ساله بوو  
 نامه‌ی مورادی سینه له به‌ختم که بوو رجا  
 زانیم له کاکولتی ره‌ش و زولفسی قه‌باله بوو  
 کاتی سه‌حهر خوماری خه‌فه‌ت وه‌خته بمکوژی  
 شه‌نسم له گه‌ل بو ئه‌و ده‌مه مه‌ی پر پی‌ساله بوو  
 ههر که‌س نامی عه‌شق و ئه‌وینی نه‌بوو له دل  
 وه‌ک باره‌شی خه‌زان و جه‌نابی هه‌لاله بوو  
 بۆیی له ئه‌رکی مه‌یکه‌ده ههر خوین ئه‌خۆم مودام  
 سفره‌ی قه‌ده‌ر بلاوه قه‌زام ئه‌م نه‌واله بوو  
 کازیوه ده‌م بو چوومه چه‌مه‌ن، ئه‌و ده‌مانه‌ و  
 مورغی سه‌حهر به تاسه‌وه سه‌رگه‌رمی ناله بوو  
 ده‌یوت چ ته‌بعی دل‌گره «حافز» له وه‌سفی شا  
 ههر ته‌ک خه‌تیککی ئه‌م غه‌زه‌له‌ی سه‌د ریساله بوو  
 ئه‌و یاره شاسوواره که شیری فه‌له‌ک له لای  
 روژی نه‌به‌رد و هه‌لمه‌تی به‌رخین مناله بوو  
 شیعی «عومەر» له گه‌ل سه‌حهری روومه‌تی، یه‌کنی  
 مانگی پر و ئه‌وی که، له ده‌وری به‌هاله بوو



دیدم به خواب خوش که به دستم پیاله بود  
تعبیر رفت و کار به دولت حواله بود  
چهل سال رنج و غصه کشیدیم و عاقبت  
تدبیر ما به دست شراب دوساله بود  
آن نافه‌ی مراد که می‌خواستیم ز بخت  
در چین زلف آن بت مشکین کلاله بود  
از دست برده بود خماری غم سحر  
دولت مساعد آمد و می در پیاله بود  
بر آستان میکده خون می‌خورم مدام  
روزی ما ز خوان قدر این نواله بود  
هر کونکاشت مهر و ز خوبی گلی نچید  
در رهگذار باد نگهبان لاله بود  
بر طرف گلشنم گذر افتاد وقت صبح  
آن دم که کار مرغ سحر آه و ناله بود  
دیدیم شعر دلکش حافظ به مدح شاه  
یک بیت از این قصیده به از صد رساله بود  
آن شاه تندحمله که خورشید شیرگیر  
پیشش به روز معرکه کمتر غزاله بود



له ئهرکی مه یکه ده یارهب سه حهر چ مه شغه له بوو  
 نیگار و ساقی و شهمدان و شه م له مامه له بوو  
 که لامی گیانه نهوینم، نه حهر ف و باس به زار  
 فه قهت به ئو فی ده ف و نه ی نیاز و که لکه له بوو  
 به یانی کوړی جنون سهر له ده رسی مه دره سه یه  
 نه قیل و قالی فه قین و نه مه شقی ته شقه له بوو  
 دلّم به غه مزه یی ساقی که مین کراوه به لام  
 له به ختی ناحه زه فیکری گله م له سهر جه له بوو  
 هه زار و یه ک سهری وه ک سامری له میگه لی تون  
 شووانی ساحری چاوت گه لیککی سیسه له بوو  
 وتم حه واته که ماچی له لیوی گول به دهمت  
 که نی وتی له گه لت که ی وه هامه مامه له بوو  
 شو کور هه ساره یی به ختم هه لاتبوو شه وی پیش  
 له به نیی مانگی پر و رو مه ت موقابه له بوو  
 ده می نیگار که ده رمانی ده ردی «حافز»ه داد!  
 له کاتی لوتف و سه خاوه ت، چ ته نگ حه وسه له بوو  
 به مانگی یه کسه وه «کو لیل» نه گهر بلئی چ خه می!  
 ده لئی به حو کمی برۆی نه و نامه سه وزه له بوو

به کوی میکده یارب سحر چه مشغله بود  
 که جوش شاهد و ساقی و شمع و مشعله بود  
 حدیث عشق که از حرف و صوت مستغنی ست  
 به ناله‌ی دف و نی در خروش و ولولہ بود  
 مباحثی که در آن مجلس جنون می‌رفت  
 و رای مدرسه و قال و قیل مسئله بود  
 دل از کرشمه‌ی ساقی به شکر بود ولی  
 ز نامساعدی بختش اندکی گله بود  
 قیاس کردم و آن چشم جادوانه‌ی مست  
 هزار ساحر چون سامریش در گله بود  
 بگفتمش به لبم بوسه‌ای حوالت کن  
 به خنده گفت کی ات با من این معامله بود  
 ز اخترم نظری سعد در ره است که دوش  
 میان ماه و رخ یار من مقابله بود  
 دهان یار که درمان درد حافظ داشت  
 فغان که وقت مروت چه تنگ حوصله بود

ئەو یاره که مەنزل بە ئەوم، ماله پەری بوو  
 بێ خەوش سەرپا له هەموو عەیب بەری بوو  
 دل مایه‌وه له‌م شارە که بۆی بەژنی بنۆشی  
 بێچارە دلی ئیمە که یاری سەفەری بوو  
 نە ک هەر له دلی من فەلە ک ئەو پەردە یه لادا  
 ئەم چەرخه له بەر پەردەدەری و فیتنه گەری بوو  
 مەج‌ووبی من ئەو دل‌بەرە زانایه که بەژنی  
 سەروی تەپ و روشن سەر و حوسنی نەزەری بوو  
 ئیقباتی شەرم بوو، که له دەس مانگی دەرتام  
 دەورانە! که وا دەولتەتی بەختم قەمەری بوو  
 هە‌ی‌هە‌ی له دلی دەر که گەدا! شا که له مولکی  
 حوسنا که مەری زیپ و زەپین تاجی، سەری بوو  
 رۆزانی خۆش ئەو کاتە، له گەل ئیوه بەسەر چوو  
 باقی تەمەنم پووچ، هەموو بێ خەبەری بوو  
 خۆش بوو له که‌ناری گۆل و نەسرین و خورپە‌ی ناو  
 هاوار که ئەو گەنجە ره‌وانەم سپەری بوو  
 بولبول وەرە مەخوینتە ئەدی، بمره له داخا!  
 گۆل زولفی پەریشانی به‌ سروە‌ی سەحەری بوو  
 هەر گەنجی مورادیکی خودا به‌خشیه «حافز»  
 ویردی سەحەر و زیکری شەوانە‌ی، ئەسەری بوو  
 ئەو شانە که ئەو پەرچەم و ئەگریجە یه دادا  
 شیعر و قەلەمی کوردی و عەشقی «عومەر» ی بوو

آن یار کز او خانه‌ی ما جای پری بود  
 سر تا قدمش چون پری از عیب بری بود  
 دل گفت فروکش کنم این شهر به بویش  
 بیچاره ندانست که یارش سفری بود  
 تنه‌انه ز راز دل من پرده برافتاد  
 تا بود فلک شیوه‌ی او پرده‌دری بود  
 منظور خردمند من آن ماه که او را  
 با حسن ادب شیوه‌ی صاحب‌نظری بود  
 از چنگ من اش اختر بدمهر به در برد  
 آری چه کنم دولت دور قمری بود  
 عذری بنه ای دل که تو درویشی و او را  
 در مملکت حسن سر تاجوری بود  
 اوقات خوش آن بود که با دوست به سر رفت  
 باقی همه بی‌حاصلی و بی‌خبری بود  
 خوش بود لب آب و گل و سبزه و نسرين  
 افسوس که آن گنج روان رهگذری بود  
 خود را بکش ای بلبل از این رشک که گل را  
 با باد صبا وقت سحر جلوه‌گری بود  
 هر گنج سعادت که خدا داد به حافظ  
 از یمن دعای شب و ورد سحری بود

موسولمانان دلّیکم بوو زه مانئ  
که ده مگوت بینه سر ده یگوت که هانئ  
به گیتراوی غه مئی هر گاده که وتم  
له بیرو رای نهوم دابوو نه مانئ  
دلّی هاوده رد و کات و ده شناسئ  
ستوونی پشتی هر پیرو و جووانئ  
له دهستم چوو له کوی گیانان خودایا  
چ دلگر بوو و هها شوین و مه کانئ!  
هونه روهر عه بیی مه حروومی له سه ریه  
مرؤفئی وه ک منی مه حرووم کوانئ  
وهرن گیانی په ریشانی دهوا که ن!  
که مه له هم بوو بزهی فیکرت زه مانئ  
نهوین فیری قسه ی شیرینی کردم  
که فهر هادم له کوری عاشقانی  
مه لّین ئیتر که «حافز» نوکته سه نجه  
که جه هلی تیکه لاوی بوو عه یانئ  
که «کؤلیل» سی نه کا ته فسیری (وه لله یل)  
چلۆن شیتیکی وه ک مه جنون ده زانئ

مسلمانان مرا وقتی دلی بود  
 که با وی گفتمی گر مشکلی بود  
 به گردابی چو می افتادم از غم  
 به تدییرش امید ساحلی بود  
 دلی همدرد و یاری مصلحت بین  
 که استظهار هر اهل دلی بود  
 ز من ضایع شد اندر کوی جانان  
 چه دامن گیر یا رب منزلی بود  
 هنر بی عیب حرمان نیست لیکن  
 ز من محروم تر کی سائلی بود  
 بر این جان پریشان رحمت آرید  
 که وقتی کاردانی کاملی بود  
 مرا تا عشق تعلیم سخن کرد  
 حدیثم نکته‌ی هر محفلی بود  
 مگو دیگر که حافظ نکته‌دان است  
 که ما دیدیم و محکم جاهلی بود

ھەر كەسىڭىز رۆزى ئەزەل بەختى سولەيمانى ھەيە  
 تائەبەد جامى جەم و زولفى پەرىشانى ھەيە  
 مەن ھەر ئەو لەجزەي تەمامو تەركى مەي نۆشى بىكەم  
 ئېم يەقىن بوو كارى وابارى پەشىمانى ھەيە  
 چاكە و او ك سويىسنەش بەرمالى سەورم كوردە كۆل  
 كى بە خەرقەي مەي شەلالى شانم ئېمانى ھەيە  
 بى جەمالى جامى مەي خەلۆت نشىنى سەختە بۆم  
 كامە گۆشەي ئەھلى دل بى مۆمى نورانى ھەيە؟!  
 با ئەبى گەوھەر نىشان جامت، شەراب ئەر خالسى  
 بۆقەلەندەر مەي جەمالى لەئەلى روممانى ھەيە  
 مەن كە دەرويشم، بە چاوى سوكىيۆ مەروانە بۆم  
 چون گەدای ئەم زىدى ئېمە حوكمى سولتانى ھەيە  
 گەر بە ھىوای ئابرووى ئەي دل لە گەل فىزن مەچۆ!  
 ھەر كە خۆھەلكىشە پىناسەي بە مل پانى ھەيە  
 مەجلىسى شىعر و بەھار و عەشق و رەندىن چاوە كەم  
 مەي لە دەس دل بەر نەگرتن سەر گرانجانى ھەيە  
 خۆشەويسى دوى وتى «حافىز» نەپنى مەي دەخۆن  
 گىانە كەم ھەر كارى عەبى رەمىزى پەنھانى ھەيە  
 مەستى بادەي كىژى كەر كووكىم و «كۆليل» سى بزەي  
 بووكى كوردستان ھەزاران نەخشى بۆمانى ھەيە

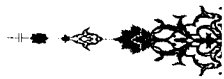
در ازل هر کو به فیض دولت ارزانی بود  
 تا ابد جام مرادش همدم جانی بود  
 من همان ساعت که از می خواستم شد توبه کار  
 گفتم این شاخ ار دهد باری پشیمانی بود  
 خود گرفتم کافکنم سجاده چون سوسن به دوش  
 همچو گل بر خرقه‌ی رنگ می مسلمانی بود  
 بی چراغ جام در خلوت نمی یارم نشست  
 ز آن که کنج اهل دل بایند که نورانی بود  
 همت عالی طلب جام مرصع گو مباحش  
 رند را آب عنب یا قوت رمانی بود  
 گرچه بی سامان نماید کار ما سهلش مبین  
 کاندرا این کشور گدایی رشک سلطانی بود  
 نیک‌نامی خواهی ای دل با بدان صحبت مدار  
 خودپسندی جان من برهان نادانی بود  
 مجلس انس و بهار و بحث شعر اندر میان  
 نستدن جِیام می از جانان گران جانی بود  
 دی عزیزی گفت حافظ می خورد پنهان شراب  
 ای عزیز من نه عیب آن به که پنهانی بود



که ئیسته گول له نه بون هاته میتر گولانی وجود  
 وهنه وشه خوڤس سه ری بو دانهوی به عهزمی سوجوود  
 بنۆشه جامی سوحانهت! به نالهی دهف و نهی  
 وه لیتسه غه و غهوی ساقی! به سۆزی سینهی عوود  
 زهمانی خوڤس نییه گول، بی شه راب و یار و روباب  
 ژیان ی وه ک من و تو کورته چون له باخی وجود  
 له شهوقی روومه تی گول وینه ی ئاسمانه زهوی  
 به بهختی روڤشن و رهوتی ههساره یی مهسعوود  
 له دهستی دل بهری ناسک له ش و مهسیح نه فهس  
 بنۆشه مهی! مه که باس و حه کایه تی له سه موود  
 به فهسل ی سۆسه ن و گول، خه لوه تی ئه وینه چه مه ن  
 وه لی که مردنی بولبول له ریگه دایه چ سوود  
 که گول سوواری سه با بوو سه حه ر سوله یمان سا  
 له ناخی بولبوله په رداخه نه غمه یی داوود  
 له باخ تازه وه که ن ره سمی دینی سه رده شتی  
 گولاله ئیسته که کردوویه تو ناگری نه مروود  
 ته له ب که جامی شه رابی سه حه ر! به یادی وه زیر  
 عه زیزی مولکی سوله یمان ستوونی دین (مهحموود)  
 شیاوی مه جلیسی «حافز» به حورمه تی هونه ری  
 شه راب و ساقی و یاره و هه وای خوڤس و سروود  
 به ناگری شه وی یه لدا دلی «عومه ر» بکه داخ  
 دهناله زلمی شه وی زولفه که ت ده بیته شو هوود

کنون که در چمن آمد گل از عدم به وجود  
 بنفشه در قدم او نهاد سر به سجود  
 بنوش جام صبوحی به ناله‌ی دف و چنگ  
 بیوس غبغب ساقی به نغمه‌ی نی و عود  
 به دور گل منشین بی شراب و شاهد و چنگ  
 که همچو روز بقا هفته‌ای بود معدود  
 شد از خروج ریاحین چو آسمان روشن  
 زمین به اختر میمون و طالع مسعود  
 ز دست شاهد نازک عذار عیسی دم  
 شراب نوش و رها کن حدیث عاد و ثمود  
 جهان چو خلد برین شد به دور سوسن و گل  
 ولی چه سود که در وی نه ممکن است خلود  
 چو گل سوار شود بر هوا سلیمان وار  
 سحر که مرغ در آید به نغمه‌ی داوود  
 به باغ تازه کن آیین دین زردشتی  
 کنون که لاله برافروخت آتش نمرود  
 بخواه جام صبوحی به یاد آصف عهد  
 وزیر ملک سلیمان عماد دین محمود  
 بود که مجلس حافظ به یمن تربیتش  
 هر آن چه می طلبد جمله باشدش موجود

خوینسی دلّم چه‌نیکه به روودا ره‌وا ده‌چئی  
 چه‌ن سالّه نه‌م پلوسکی گلارانه‌وا ده‌چئی؟!  
 گه‌نجئی له گیانمایه‌ئه‌وینیکه‌سه‌ر به‌مؤر  
 بیت و بچئی له‌سینه‌خه‌زینه‌ی سه‌فا ده‌چئی  
 خۆر بۆیه‌چاکی کردووه‌ییخه‌ی کراسی‌خۆ  
 یارم ده‌لّین به‌عیشوه‌به‌ناسۆی که‌وا ده‌چئی  
 سه‌ر خاکی به‌ر دو‌پیتته‌، مه‌نچ ده‌ستی ره‌د له‌رووی!  
 سه‌ر به‌رزه‌سه‌ر، ده‌می که‌له‌ژیر خاکی پا ده‌چئی  
 لافاوه‌ئاوی دیده‌له‌ری لاده‌، واه‌چه‌ژۆ!  
 دلّ هه‌ر چه‌نت له‌به‌رده‌، به‌سیلاوی‌وا ده‌چئی  
 نیوانی‌ئه‌شک و ئیمه‌شه‌و و رۆژه‌ماجه‌را  
 بوچی که‌به‌ر له‌سینه‌به‌جۆی دل‌به‌را ده‌چئی  
 «حافز» ده‌چیتته‌مه‌یکه‌ده‌دایم به‌عه‌شقی دلّ  
 ده‌رویش چۆن به‌ته‌کیه‌به‌سیدق و وه‌فا ده‌چئی  
 «کۆلیل» دل‌گه‌رانه‌که‌سۆفی ده‌مه‌و به‌یان  
 مه‌یخانه‌چۆلّ‌ئه‌کات و به‌ره‌و‌خانه‌قا ده‌چئی



از دیده خون دل همه بر روی ما رود  
بر روی ما ز دیده چه گویم چه ها رود  
ما در درون سینه هوایی نهفته‌ایم  
بر باد اگر رود دل ما زان هوا رود  
خورشید خاوری کند از رشک جامه چاک  
گر ماه مهر پرور من در قبا رود  
بر خاک راه یار نهادیم روی خویش  
بر روی ما رواست اگر آشنا رود  
سیل است آب دیده و هر کس که بگذرد  
گر خود دلش ز سنگ بود هم ز جا رود  
ما را به آب دیده شب و روز ما جراست  
زان رهگذر که بر سر کویش چرا رود  
حافظ به کوی میکده دایم به صدق دل  
چون صوفیان صومعه‌دار از صفا رود

۷

که دهس له سومبولی دلبر نهدم به قار، ده چنی  
 که لوتف و به خششی داوا ده کهم له شار، ده چنی  
 خهمی برۆ به درۆ تا ده نیتته به ردهسی دل  
 هیلالی یه کشه وه ئاسا، نیقابدار ده چنی  
 به شه و شه را بيم نه داتی که مهست و بی خه و بيم  
 به رۆژ نه گهر گله مهن بيم، به خه ونی پار ده چنی  
 چ پر له فیتنه یه ریگهی نهوینی دل، یاران!  
 ملی شکاوه له ئەم ریی که سنی به غار ده چنی  
 غوباری مه یکه ده نادهم به کۆشکی سه لته نه تی  
 هه ژاری ئەم دهره تا عهرشی کردگار ده چنی  
 که جه وه هری ره شی زولفت ته واوه، نامه سپین  
 به یانه، ههسته! که وا رنگی زولفی تار ده چنی  
 هه وا ده چیتته سه ری تو قله، وا له جامی شه راب  
 کلاوداری و حوکمی له بهر ده مار ده چنی  
 وجوود په رده یه «حافز»! فه نا به، لاده له خو!  
 خو شا که سنی که به بی له ش به ره و نیگار ده چنی  
 «عومه ر» له بولبولی پرسی ته بیعه تی گول چینی؟  
 وتی به داخه وه عهینه ن وه کوو به هار ده چنی

چو دست بر سر زلفش زخم به تاب رود  
 و ر آشتی طلبم با سر عتاب رود  
 چو ماه نوره بیچارگان نظاره  
 زند به گوشه‌ی ابرو و در نقاب رود  
 شب شراب خرابم کند به بیداری  
 و گر به روز شکایت کنم به خواب رود  
 طریق عشق پر آشوب و فتنه است ای دل  
 بیفتد آن که در این راه با شتاب رود  
 گدایی در جانان به سلطنت مفروش  
 کسی ز سایه‌ی این در به آفتاب رود  
 سوادنامه‌ی موی سیاه چون طی شد  
 بیاض کم نشود گر صد انتخاب رود  
 حجاب را چو فتد باد نخوت اندر سر  
 کلاه‌داریش اندر سر شراب رود  
 حجاب راه تویی حافظ از میان برخیز  
 خوشا کسی که در این راه بی حجاب رود

کچی له کۆی ئیوه ده‌تۆریت، په‌ریشانه‌ دلی  
 خه‌جل و بی‌سه‌ر و سامان و په‌شیمانه‌ دلی  
 کاروانی نه‌فه‌سی گه‌رمی ئه‌وینی له‌گه‌له  
 هه‌لسوکه‌وتی به‌شکو، په‌سه‌ر و سامانه‌ دلی  
 نووری ئیمانیه‌ موریدی ده‌گه‌یی‌نێ به‌موراد  
 کچی به‌مه‌نزل نه‌گه‌یی ئه‌لبه‌ته‌ و په‌رانه‌ دلی  
 بگه‌ره‌ کامی له‌ شه‌راب و ده‌می ئازیز، ده‌می  
 زینی دۆراندوو به‌یکار، گران‌جانه‌ دلی  
 ئه‌ی ده‌لیلی دلی گوم‌بوو، مه‌ده‌دی تۆبی و خوا!  
 شه‌ره‌زا، یاوه‌ر و دلسۆزی غه‌ریبانه‌ دلی  
 حوکمی پاکیی و چه‌په‌لی رۆژی سه‌ره‌نجامه‌ فه‌قه‌ت  
 له‌ ده‌می ئاخیری خۆه‌رکه‌ له‌ رامانه‌ دلی  
 «حافز»!! باده‌ له‌ چاوانه‌یی حیکمه‌ت بکه‌ نۆش  
 هه‌رکه‌ له‌و کانیه‌ ده‌خواته‌وه‌ زۆرزانه‌ دلی  
 هه‌وری یادته‌ له‌ سه‌ری سینه‌ هه‌لیداوه‌، که‌ خۆش  
 چاوی «کۆلیل» خه‌ریکی په‌له‌بارانه‌ دلی

از سر کوی تو هر کوه به ملالت برود  
 نرود کارش و آخر به خجالت برود  
 کاروانی که بود بدرقه اش حفظ خدا  
 به تجمل بنشیند به جلالت برود  
 سالک از نور هدایت ببرد راه به دوست  
 که به جایی نرسد گر به ضلالت برود  
 کام خود آخر عمر از می و معشوق بگیر  
 حیف اوقات که یک سر به بطلت برود  
 ای دلیل دل گمگشته خدا را مددی  
 که غریب از نبرد ره به دلالت برود  
 حکم مستوری و مستی همه بر خاتم تست  
 کس ندانست که آخر به چه حالت برود  
 حافظ از چشمه‌ی حکمت به کف آور جامی  
 بو که از لوح دلت نقش جهالت برود



سینه نهخشینه به یادت، سەر و سامانم ئەتۆی  
 بەش به حالی دلی خو سەروی خەرامانم ئەتۆی  
 لە دلی وێلمی یادت فەله ک و جەوری نەبرد  
 بە خەیاالی دەمی تو ماوم و هۆی مانم ئەتۆی  
 لە ئەزەل بەستەیی زولفت بووه دل تا ئەبەدیش  
 مل کهچی عەهدم و نەشکاو لە پەیمانم ئەتۆی  
 لە دلی ئیمه ئەوهی باری غەمی سەختە دەچی  
 هەر غەمی ئەووول و ئاخروە کو جارنم ئەتۆی  
 عەشقی ئیووم لە دل و گیان بووه جیگیر وەها  
 که سەریشم بە برین چی، لە دل و گیانم ئەتۆی  
 گەر دل وێله لە دووی ئیووه نەخۆشینی هەیه  
 چیه چارەم که ئەزەل چاره و دەرمانم ئەتۆی  
 پیت ئەگەر خۆشه وە کوو «خاجه» دل ئاواره نەبی  
 حەز لە شوخنی مه که! خاترجەمی دەورانم ئەتۆی  
 لەوه تا بوومەته «کۆلیل»ی ئەوین تووم لە دلی  
 ئەرزى بى ئاوى بەهارم، پەلە بارانم ئەتۆی

هرگز نم نقش تو از لوح دل و جان نرود  
 هرگز از یاد من آن سرو خرامان نرود  
 از دماغ من سرگشته خیال دهند  
 به جفای فلک و غصه‌ی دوران نرود  
 در ازل بست دلم با سر زلفت پیوند  
 تا ابد سر نکشد و از سر پیمان نرود  
 هرچه جز بار غمت بر دل مسکین من است  
 برود از دل من وز دل من آن نرود  
 آن چنان مهر توام در دل و جان جای گرفت  
 که اگر سر برود از دل و از جان نرود  
 گر رود از پی خوبان دل من معذور است  
 درد دارد چه کند کز پی درمان نرود  
 هر که خواهد که چو حافظ نشود سرگردان  
 دل به خوبان ندهد و از پی ایشان نرود

خوشا دلتيٰ که به عومري له سهر نه زهر ناچي  
 به هر سهر ايه که يبهن به بي خه بهر ناچي  
 به شه کري ليوي ٺوم چاترن ته ماح نه کهم  
 وه لبي مه حاله، چ ميشي به ره و شه کهر ناچي؟  
 ره شي مه شووه له چاوي غه مين به ٺه سرينم  
 نيشاني خالتي هه رگيز نه زهر له دهر ناچي  
 به چه شني سروه دريغي نه سيمي خوش مه که ليم!  
 ژيان که بي سهر ي زولفت له سهر به سهر ناچي  
 دلا! مه مينه وه هه رزه گيل و بي خواوهن  
 که کار و باري ژياني وه ها له بهر ناچي  
 به چاوي سو که وه مه روانه بو منيکي خراو  
 که ٺاو و تاوي شه ريعت به بي هونه ر ناچي  
 مني گه دا هه وه سي نونمامن وا له سهرم  
 له گهر دني که ده سي بي زهر و گوهر ناچي  
 له تو که خه لکي وه لاني سه خواوت و که ره مي  
 وه فا به قهول و قه رارت له سهر هه دهر ناچي  
 له عالمه ما نيه وه ک من خراب و چاره پ ه شي  
 ده چون به چه شني قه لاهم زو و خي دل به سهر ناچي  
 فريوي تاجي په پوو هه ي مه خوا! که بازي سپي  
 له شويني چوله که، نيچيري موخته سهر ناچي  
 پياله پر که له پيشا به «حافز» ت که ره مني  
 ٺه گهر به لئينه که باس و خه بهر به دهر ناچي  
 به ٺاوي که وسهر و جه ننه ت! به بي بزه ي لئوت  
 قه سه م به چه سره تي «کليل»! غم، که سهر، ناچي

خوشا دلی که مدام از پی نظر نرود  
 به هر درش که بخوانند بی خبر نرود  
 طمع در آن لب شیرین نکردنم اولی  
 ولی چگونه مگس از پی شکر نرود  
 سواد دیده‌ی غم دیده‌ام به اشک مشوی  
 که نقش خال توام هرگز از نظر نرود  
 ز من چو باد صبا بوی خود دریغ مدار  
 چرا که بی سر زلف توام به سر نرود  
 دلا مباش چنین هرزه گرد و هر جایی  
 که هیچ کار ز پشت بدین هنر نرود  
 مکن به چشم حقارت نگاه در من مست  
 که آبروی شریعت بدین قدر نرود  
 من گدا هوس سروقامتی دارم  
 که دست در کمرش جز به سیم و زر نرود  
 تو کز مکارم اخلاق عالمی دگری  
 وفای عهد من از خاطرت به در نرود  
 سیاه نامه تر از خود کسی نمی بینم  
 چگونه چون قلمم دود دل به سر نرود  
 به تاج هدهدم از ره میر که باز سفید  
 چو باشه در پی هر صید مختصر نرود  
 بیار باده و اول به دست حافظ ده  
 به شرط آن که ز مجلس سخن به در نرود

مه یگیر! گول به یانی به هار و گه شهی ده کا  
 باسی عه لاجی سیننه به سنی جامی مهی ده کا  
 مهی تیکه سووره گول له چه مهن جوانه بچ سنوور  
 ده لاله له و ده لاله نیگا کاله چهی ده کا؟!  
 شه ککه رشکین له هینده هه موو تووتیانی، چون  
 شیراز لوتفی قهنندی به بهنگاله کهی ده کا  
 تیپهر له کات و جیگه یه شیعرم که وا شه وی  
 مندالی ئیمه ریگه یی سه د ساله پهی ده کا  
 زاهید فریوی چاوی ته ماشا که چون له دووی  
 کاروانی مه کر و نازی، دهر ون ناله قهی ده کا  
 دونیا به مه کر و فیلی له خه شته نه با، ده خیل!  
 نه فسوونه هه لسو که وتی، قه راله و ده بهی ده کا  
 وه رزی به هاره سر وه شنهی دی له باخی گول  
 شه ونم سه با له جامی گولتی لاله ههی ده کا  
 «حافر!» له شه وقی نازیز بنالتینه هه ر به دل  
 ئهم ریگه زور دووره، فه قهت ناله تهی ده کا  
 «کولیل» ی ئیوه بۆیه وه کوو نهی له ناله دان  
 دهرمانی دهردی دووری به نالین و وهی ده کا

ساقی حدیث سرو و گل و لاله می رود  
وین بحث با ثلاثه‌ی غساله می رود  
می ده که نوعروس چمن حد حسن یافت  
کار این زمان ز صنعت دلاله می رود  
شکرشکن شوند همه طوطیان هند  
زین قند پارسی که به بنگاله می رود  
طی مکان بین و زمان در سلوک شعر  
کاین طفل یک شبه ره یک ساله می رود  
آن چشم جادوانه‌ی عابد فریب بین  
کش کاروان سحر ز دنباله می رود  
از ره مرو به عشوه‌ی دنیا که این عجز  
مکاره می نشیند و محتاله می رود  
باد بهار می وزد از گلستان شاه  
وز ژاله باده در قـدح لاله می رود  
حافظ ز شوق مجلس سلطان غیاث دین  
غافل مشو که کار تو از ناله می رود

ترسم له ئەشکی ئالە به سیخۆری دەرد ئەبێ  
 رازی به مۆری سینە عەیان چەشنی خۆر دەبێ  
 بەردی دەلێن به حەوسەلە رۆژی دەبیتە لەعل  
 ئەلبەت دەبێ بەلامە به خوینی جیگەر دەبێ  
 بۆچی نەپۆمە مەیکەدە نالان و حەق تەلێب  
 دەرد و کەسەر به جامی ئەوی چارەسەر دەبێ  
 تیری دوکارەوانە به هەر لایە بێ وچان  
 بێ شک یەکی لەوانە شوێ کارێگەر دەبێ  
 ئەی دل! بەیامی ئیمە هەمیسان بلێ به یار  
 ئەمما به سووک، ئەگینە له خەونی خەبەر دەبێ  
 روو زەردی عەشقی تۆیە، عەیاری تەواوێ رووم  
 ئەلبەت له یومنی ئیوێ گک خاکێ به زەر دەبێ  
 سەر سووکی فیز و نازی رەقیبم، کە یارەبی!  
 کەر مۆرە سەر نەچی کە له گەوهر زەرەر دەبێ  
 پیویستە جێ له جوانی گەلی خال، تا کەسێ  
 شیرین به تەبعی خوسرەوی خاوەن نەزەر دەبێ  
 واکەر دەنی به دیانەوێ کۆشکی کەناری تۆ  
 لەم ئاستانە چی سەرە وە کک خاکی دەر دەبێ  
 «حافظ!» کە عەتری زولفی بەرەو تۆیە، وس به وس  
 ئەوشۆ سەبا له خەونە، نەکەی! لیت خەوەر دەبێ  
 زریان برووسکە نیرە «عومەر!» بۆ هەموو گۆلی  
 کێ زولفی بۆنی خۆشە ئەوین چوونی هەر دەبێ

ترسم که اشک در غم ما پرده در شود  
وین راز سر به مهر به عالم سمر شود  
گویند سنگ لعل شود در مقام صبر  
آری شود ولیک به خون جگر شود  
خواهم شدن به میکده گریان و دادخواه  
کز دست غم خلاص من آن جا مگر شود  
از هر کرانه تیر دعا کرده ام روان  
باشد کز آن میانه یکی کارگر شود  
ای جان حدیث ما بر دلدار بازگو  
لیکن چنان مگو که صبا را خبر شود  
از کیمیای مهر تو زر گشت روی من  
آری به یمن لطف شما خاک زر شود  
در تنگنای حیرتم از نخوت رقیب  
یارب مباد آن که گدا معتبر شود  
بس نکته غیر حسن بیاید که تا کسی  
مقبول طبع مردم صاحب نظر شود  
این سرکشی که کنگره کاخ وصل راست  
سرها بر آستانه‌ی او خاک در شود  
حافظ چو نافه سر زلفش به دست توست  
دم درکش ار نه باد صبا را خبر شود



با له بهر واعیزی شار ئهم قسه ئاسان نییه

تاریاکار و زمان چه‌وره موسولمان نییه

فیری جوامیری و رهندی به! ده‌نا که‌ی هونه‌ره

بۆ که‌ر و گاکه نه‌نۆشی مه‌ی و ئینسان نییه

گه‌وه‌ه‌ری پاکه شیاوی شه‌ره‌فی به‌رزی خوزوور

هه‌رچی به‌رد و گلله مرواری و مه‌رجان نییه

ئیسمی ئه‌عه‌زم که هه‌وادارته ئه‌ی دل غه‌می چی؟!

دیو به ئه‌فسوون و فه‌ن و فیل، سوله‌یمان نییه

عه‌شقه کاری من و لام وایه که ئه‌م ئیشه وه‌کوو

هونه‌ری تر، له غه‌می لومه و بوختان نییه

شه‌وی پیشوو وتی سۆزی به‌ مورادت ده‌گه‌یی

کۆمه‌کی خوایه که تا ئیسته په‌شیمان نییه

خواعه‌تا کابه جه‌مالت ره‌وشی میهر و وه‌فا

سینه به‌م شیوه له‌ سامت، که په‌ریشان نییه

«حافز»! زه‌رپه ئه‌گه‌ر هیممه‌تی بالایی نه‌بی

عاشقی ماچی کچی خۆری دره‌خشان نییه

هه‌ر قه‌ساوی دلی «کۆلیل»ه شوکور تیغی برۆی

قۆچی قوربانی وه‌ک ئیمه‌ی که له‌ قوربان نییه

گرچه بر واعظ شهر این سخن آسان نشود  
تاریا ورزد و سالوس مسلمان نشود  
رندی آموز و کرم کن که نه چندان هنر است  
حیوانی که ننوشد می و انسان نشود  
گوهر پاک بیاید که شود قابل فیض  
ورنه هر سنگ و گلی لؤلؤ و مرجان نشود  
اسم اعظم بکند کار خود ای دل خوش باش  
که به تلیس و حیل دیو مسلمان نشود  
عشق می ورزم و امید که این فن شریف  
چون هنرهای دگر موجب حرمان نشود  
دوش می گفت که فردا بدهم کام دلت  
سببی ساز خدایا که پشیمان نشود  
حسن خلقی ز خدا می طلبم خوی تو را  
تا دگر خاطر ما از تو پریشان نشود  
ذره را تا نبود همت عالی حافظ  
طالب چشمه‌ی خورشید درخشان نشود

گہر لہ کولمت گولی یہ ک ماچ بچینم چ دہبی؟  
 بہ شہمی تیوہ کہ بہرپام بوینم چ دہبی؟  
 سا خودایا لہ پہنا سیبہری ٹہو سہروہ ٹہ گہر  
 منی مانووی دہمی خو وہ حہ سینم چ دہبی  
 ٹہی موبارہ ک ٹہ سہر ٹہی مؤری سولہ یمآن ٹہ گہر  
 گر شہ با ویزییہ سہر نہ خشی نہینم چ دہبی  
 واعیزی ٹیمہ بہ داروؤغہ و شا عاشقہ ٹہی  
 من ٹہ گہر دیدہ خوماری بدوینم چ دہبی  
 لہ سہرم ہوش پہریوہ گری مہی گہر ٹہمہ بی  
 بی گومانم کہ لہ سہر دین و بہ لینم چ دہبی  
 گہنج و زیری تہمہنم سہرفی مہی و کیڑہ لہ بوو  
 تا لہ ٹہم چم بہ سہر و لہو بہر و بیینم چ دہبی  
 خاجہ زانی کہ ٹہویندار و مہسم ہیچی نہوت  
 «حافز» یشت کہ نہ کا باس لہ شوینم چ دہبی  
 زاوری کہس نییہ لہم شارہ «عومہر»! بیڑہ بہ شیخ  
 دلی عاشق وہ کو ٹہو گہر نہ شکینم چ دہبی



گر من از باغ تو یک میوه بچینم چه شود  
پیش پایی به چراغ تو ببینم چه شود  
یا رب اندر کنف سایه‌ی آن سرو بلند  
گر من سوخته یک دم بنشینم چه شود  
آخر ای خاتم جمشید همایون آثار  
گر فتد عکس تو بر نقش نگینم چه شود  
واعظ شهر چو مهر ملک و شحنه گزید  
من اگر مهر نگاری بگزینم چه شود  
عقلم از خانه به در رفت و گر می این است  
دیدم از پیش که در خانه‌ی دینم چه شود  
صرف شد عمر گران‌مایه به معشوقه و می  
تا از آنم چه به پیش آید از اینم چه شود  
خواجه دانست که من عاشقم و هیچ نگفت  
حافظ از نیز بدانند که چنینم چه شود

به ختم له زاری یاره که می، پی نه بوو نیشان  
 شه نسیم له رازی بوونی ده می وا له تفره دان  
 گیان و دلّم خه لاتی به ماچی له لیتوی کرد  
 نه یبوو وه فا به قهولّ و که چی دلّمی برد و گیان  
 مردم له دهردی دووری و نه مبوو به ژووری ری  
 یا په رده داره ریگه ده کا گوم له بیگه سان!  
 زولفی له دهس سه بایه فه له ک چه نده سپله بوو  
 سوو کئی له کۆی سه باوه شه مالی منی خه وان  
 په رگار وینه گهرچی له ده ورانه دلّ وه لی  
 ده وران به چه شننی نوخته نه میخسته نیو مه بیان  
 شه ککه ر فرۆشه چه وسه له نه ممانه چون  
 که م شهرت و بی به لینه، زه مانئیکی پیم نه دان  
 ده موت ده پرۆمه خه و که بیینم جه مالی تو  
 «حافز» به ئاه و ناله مه گهر پیم ئه دا ئه مان؟!  
 بۆنی جه فاله باخی وه فا دیت بۆیه وا  
 «کۆلیل» دلّ گرانه له کرداری باخه وان



بخت از دهان دوست نشانم نمی‌دهد  
دولت خبیر ز راز نهانم نمی‌دهد  
از بهر بوسه‌ای ز لبش جان همی‌دهم  
اینم همی‌ستاند و آنم نمی‌دهد  
مردم در این فراق و در آن پرده راه نیست  
یا هست و پرده‌دار نشانم نمی‌دهد  
زلفش کشید باد صبا چرخ سفله بین  
کآن جا مجال باد وزانم نمی‌دهد  
چندان که بر کنار چو پرگار می‌شدم  
دوران چو نقطه ره به میانم نمی‌دهد  
شکر به صبر دست دهد عاقبت ولی  
بدعهدی زمانه زمانم نمی‌دهد  
گفتم روم به خواب و بیینم جمال دوست  
حافظ ز آه و ناله امانم نمی‌دهد

دلّم بچی له شه رابی شه مامه بو شایهت  
 که بونی تاسه له زوهدی ریا به دهر نایهت  
 هه موو جه هانت نه گهر بهر گری نهوینی دلّه  
 له کهس مه ترسه هه تا یاره کومه ک و پایهت  
 نهوین به لوتفه ته ماحی سه خاوه تّ پی پی بی  
 ده کا که ره م به هه موو عاشقان به بی غایهت  
 دلّم له حهلقه یی زیکر و دو عایه، به و خوژگا  
 شهوئ به حهلقه یی زولفی ره شی بکه وتایهت  
 نه تو که بوو کی خوداییت و به ختی زگماکی  
 له پیخه سوو هه له بوو به ژنتی که دهق دایهت  
 چه من که خو شه، هه وا دلگره و سوراحی پر  
 چ بوو نه گهر به دلّی خو ش نهوین بهاتایهت  
 جه میله خانمه بوو کی جه هان بزانی نه بی  
 که نه م که ژاوه نشینهت به عهقدی کهس نایهت  
 به سه د رجا وتم نهی مانگی من مه گهر کوفره  
 به مانووی گوله ماچی بدهی له سه رمایهت  
 که نی وتی مه به «حافز»! له بهر خودا رازی  
 بکا که روومه تم ئالووده مامه لهی زایهت  
 غه می له دل چووه «کولیل» ه کهت که فهرمووتان  
 برؤ! به حورمه تی جاران ده به خشم نه مپرایهت

اگر به باده‌ی مشکین دلم کشد شاید  
 که بوی خیر ز زهد ریانی آید  
 جهانیان همه گر منع من کنند از عشق  
 من آن کنم که خداوندگار فرماید  
 طمع ز فیض کرامت مبر که خلق کریم  
 گنه ببخشد و بر عاشقان ببخشد  
 مقیم حلقه‌ی ذکر است دل بدان امید  
 که حلقه‌ای ز سر زلف یار بگشاید  
 تو را که حسن خداداده هست و حجله‌ی بخت  
 چه حاجت است که مشاطه‌ات بیاراید  
 چمن خوش است و هوا دلکش است و می بی‌غش  
 کنون بجز دل خوش هیچ در نمی‌باید  
 جمیله‌ای ست عروس جهان ولی هشدار  
 که این مخدره در عقد کس نمی‌آید  
 به لابه گفتمش ای ماه‌رخ چه باشد اگر  
 به یک شکر ز تو دل خسته‌ای بی‌اساید  
 به خنده گفت که حافظ خدای را میسند  
 که بوسه‌ی تو رخ ماه را بی‌الاید



پیم وت غه می دلم توی فهرموی غه مت به سهر دئی

پیم وت که مانگی من بی فهرموی هه تا وه دهر دئی

پیم وت له عاشقانؤ فیتری وه فا به ئازیزا!

فهرمووی له گول عوزاران کاری وه ها مه گهر دئی

پیم وت به کوی خه یالم یادت که زیگه نادهم

فهرموی عه یاری شهو گیل ههر وه ک هه ناسه، وهر دئی

پیم وت نهوینی زولفت گومرا له دینی کردم

فهرموی ههر نهو سهره نجام دهسگیری ریتگه دهر دئی

پیم وت چ خوشه باین سر وهی سه هر هه لیکا

فهرموی نه سیمی خوش تر له و باخی موشکه بهر دئی

پیم وت که شه کری لیتو تئیمه ی به ئاره زوو کوشت

فهرموی که ههر غولامی لیوم به! تا شه کهر دئی

پیم وت دلی به ره حمت سولحی ده بین له گه لاما

فهرموی مه لئ به ههر که س! ئه م سولحه کاتی ههر دئی

پیم وت نه شازه مانی شایی چلون به سهر چوو

فهرموی ده وس به «حافز»! ئه م کاته شت به سهر دئی

پیم وت که رۆحی شیرین وه ربگره لیم به ماچی

فهرموی نه گهر وه ها بین ههر چر که سه د «عومه ر» دئی

گفتم غم تو دارم گفتا غمت سر آید  
 گفتم که ماه من شو گفتا اگر بر آید  
 گفتم ز مهرورزان رسم وفا بیاموز  
 گفتا ز خوبرویان این کار کمتر آید  
 گفتم که بر خیالت راه نظر بیندم  
 گفتا که شبرو است او از راه دیگر آید  
 گفتم که بسوی زلفت گمراه عالمم کرد  
 گفتا اگر بدانی هم اوت رهبر آید  
 گفتم خوشا هوایی کز باد صبح خیزد  
 گفتا خنک نسیمی کز کوی دلبر آید  
 گفتم که نوش لعلت ما را به آرزو کشت  
 گفتا تو بندگی کن کو بنده پرور آید  
 گفتم دل رحیمت کی عزم صلح دارد  
 گفتا مگوی با کس تا وقت آن در آید  
 گفتم زمان عشرت دیدی که چون سر آمد  
 گفتا خموش حافظ کاین غصه هم سر آید

سهر له سهريدايه گهر له دهستي سهري بڼ  
 ٺهلبه ته ڪاري بڪاله خوسپه بهري بڼ  
 دل نيهه ريگابدا به دلبره و دڙمن  
 ديونيهه له و خه لوه دا که پولي پهري بڼ  
 وه ڪ شهوي يه لدايه تاره مه جليسي شاهان  
 ههر دلي رهندانه خور بهر و سه مهري بڼ  
 چهنده له بهر ده رکي خاوهني زهر و دينار  
 ماتلي به شڪم که خيو له خه و خه بهري بڼ  
 تهر کي گه دا يي نه که ي! که گهنج به دس دي  
 گهر مه ده دي رپر هوي ٺهوين گوزهري بڼ  
 پاڪ و چه پهل ههر مه تاعي خو ده نوو ٽنن  
 تا که رهمي ٺه و مه گهر به کي نه زهري بڼ  
 بولبولي شهيدا ڙياني کورته هه تا باخ  
 فهرشي سهوز رابخات و گول له سهري بڼ  
 غفله تي «حافز» له ٺه م بچو و که سهرا بوو  
 مه يکه ده چوونم ده بي له بيخه بهري بڼ  
 ده وله تي «کوليل» ٺه ري! هه موو غه مي ياره  
 گهنجي وه هار هنگه به ره مه مي هونهري بڼ

بر سر آنم که گرز دست برآید  
 دست به کاری زخم که غصه سرآید  
 خلوت دل نیست جای صحبت اضداد  
 دیو چو بیرون رود فرشته درآید  
 صحبت حکام ظلمت شب یلداست  
 نور ز خورشید جوی بو که برآید  
 بر در ارباب بی‌مروت دنیا  
 چند نشینی که خواجه کی به درآید  
 ترک گدایی مکن که گنج ییابی  
 از نظر رهروی که در گذر آید  
 صالح و طالح متاع خویش نمودند  
 تا که قبول افتد و که در نظر آید  
 بلبل عاشق تو عمر خواه که آخر  
 باغ شود سبز و شاخ گل به برآید  
 غفلت حافظ در این سراچه عجب نیست  
 هر که به میخانه رفت بی‌خبر آید

که شکۆل به کۆلی عه شقم، تا باخی من به بهر بی  
 یا بن ده کا گۆلی گیان، یا گیان له بن به دهه بی  
 بی هه لته کینه گۆرم! دوا مردنی هه تاکوو  
 دوو کهل له ناخی سینگ و لۆلۆی کفن به دهه بی  
 بنوینه روو هه تا گه ل شیت و ده مه ق بمینن  
 بیزیتوه لیو که ناله ی هه ر پیاو و ژن به دهه بی  
 گیان گه ییه لیو و حه سه رت لیوانی دلمه، ئیزم  
 بیژی نه گه م به کامی دلّم و مرن به دهه بی؟!  
 بۆ حه زره تی ده می یار گیانم به ته نگ هاتوون  
 که ی کامی دلّ له باخی نه دیار و ون به دهه بی  
 ئیزن له کۆی نه وینی رهندان ده بی که ناوی  
 خیری جه نابی «حافز» به رز و مه زن به دهه بی  
 که و تۆته چای چنا که ت «کۆلیل» خۆی و به ختی  
 بی لاله با له ویدا گیانی نه من به دهه بی

دست از طلب ندارم تا کام من برآید  
یا تن رسد به جانان یا جان ز تن برآید  
بگشای تربتم را بعد از وفات و بنگر  
کز آتش درونم دود از کفن برآید  
بنمای رخ که خلقی واله شوند و حیران  
بگشای لب که فریاد از مرد و زن برآید  
جان بر لب است و حسرت در دل که از لبانش  
نگرفته هیچ کامی جان از بدن برآید  
از حسرت دهانش آمد به تنگ جانم  
خود کام تنگدستان کی زان دهن برآید  
گویند ذکر خیرش در خیل عشق‌بازان  
هر جا که نام حافظ در انجمن برآید

هه تا هه تاوی شهرا بئ له کۆی پیا له به دهر دئ  
 له باخی روومه تی ساقی قه تاری لاله به دهر دئ  
 شه میمی په رچه می سومبول له میتر گولان ده خه وی تا  
 نه سیمی یاسه مه نی زولفی نه و مناله خه بهر دئ  
 شکایه تی شه وی دووری نه نه و حه کایه ته کورته ن  
 که ههر که می له به یانی به سه د ریساله به سهر دئ  
 که سهر به ژیره فه له ک سفره گرده که ی، به ته ما نیم  
 که بی خه فه ت له ته نانئ بکا حه واله به مهردئ  
 به هه وئی خو نییه ده سکه وتی له عل و گه وهه ری ئاوات  
 خه یاله ههر که بلئ باخ بی قه واله وه بهر دئ  
 به چه شنی نووح له توفانی غهم سه بووره نه گهر دل  
 به لا ده چیت و ژیانی هه زار ساله به بهر دئ  
 که عه تری په رچه می تو روو بکا له مه رقه دی «حافز»  
 له خاکی گۆری هه زاران هه زار ژاله وه دهر دئ  
 «عومه ر» خه یالی شه وی زولفتی له سهر جه مه په و کئ  
 زوخاوی رهش له ده روونی به ئاه و ناله وه ههر دئ

چو آفتاب می از مشرق پیاله برآید  
ز باغ عارض ساقی هزار لاله برآید  
نسیم در سر گل بشکند کلله‌ی سنبل  
چو از میان چمن بوی آن کلله برآید  
حکایت شب هجران نه آن حکایت حالی ست  
که شمه‌ای ز بیانش به صد رساله برآید  
ز گرد خوان نگون فلک طمع نتوان داشت  
که بی ملالت صد غصه یک نواله برآید  
به سعی خود نتوان برد پی به گوهر مقصود  
خیال باشد کاین کار بی حواله برآید  
گرت چو نوح نبی صبر هست در غم طوفان  
بلا بگردد و کام هزارساله برآید  
نسیم زلف تو چون بگذرد به تربت حافظ  
ز خاک کالبدش صد هزار لاله برآید



چه‌نی موباره که کاتی که یاره کهم بیتو  
 به که‌یفی گیانی غه‌مین غه‌م گوساره کهم بیتو  
 دیهم وه که نه‌سپی به‌له که تاو نه‌دهم به‌ره و یادی  
 به نه و ئومیده که زوو شاسواره کهم بیتو  
 سه‌ری به گۆی سه‌ری زولفی نه‌بی، ده‌لیم یاره‌ب  
 له تن جودا سه‌ره پووچ و نه‌یاره کهم بیتو  
 به چه‌شنی خاک له سه‌ر ریگه‌یا که‌مینم گرت  
 به نه و هه‌وا یه له‌وی‌را نیگاره کهم بیتو  
 دلن له‌گه‌ل سه‌ری دوو زولفی تو‌قه‌راری بی  
 مه‌حاله به‌و دل‌ه هه‌ر گیز قه‌راره کهم بیتو  
 جه‌فاله بولبولی عاشق ده‌چی، له به‌فرانبار  
 که پر سه‌فا گۆلی باخی به‌هاره کهم بیتو  
 رجامه «خاجه»! له لوتفی قه‌زا، ده‌س و نه‌خشی،  
 که قامه‌تی وه کو سه‌روی دلاره کهم بیتو  
 خوماره سه‌ر وه کو «کۆلیل» و دل‌ده‌می به‌دوعا  
 که سه‌هول قامه‌ت و نیر‌گز خوماره کهم بیتو

زهی خجسته زمانی که یار باز آید  
به پیش خیل خیالش کشیدم ابلق چشم  
بدان امید که آن شهسوار باز آید  
اگر نه در خم چوگان او رود سر من  
ز سر نگویم و سر خود چه کار باز آید  
مقیم بر سر راهش نشسته‌ام چون گرد  
بدان هوس که بدین رهگذار باز آید  
دلی که با سر زلفین او قراری داد  
گمان مبر که بدان دل قرار باز آید  
چه جورها که کشیدند بلبان از دی  
به بوی آن که دگر نوبهار باز آید  
ز نقش بند قضا هست امید آن حافظ  
که همچو سرو به دستم نگار باز آید

ئۆخهی ئەو پاک سرشتم له سه‌فه‌ر دیته‌وه باز  
 شه‌وی تاریک به هیلانه‌یی سه‌ر دیته‌وه باز  
 همه‌هه‌وا به سرشکی وه‌کو بارانم، ئەدی  
 به‌رقی چاوی شله‌قاوم به نه‌زه‌ر دیته‌وه باز  
 ئەو که‌سه‌ی تاجی سه‌رم بوو، گل و خاککی به‌ری پتی  
 له خوداوه‌ندمه داوا که به سه‌ر دیته‌وه باز  
 هه‌ر به دوویا ده‌گه‌ر پیم و خه‌به‌ری‌کم که نه‌بوو  
 خۆ له مه‌رگی له‌شی ریبوار خه‌به‌ر دیته‌وه باز  
 گه‌وه‌ری گیان که به پۆیله‌ی قه‌ده‌می یار نه‌بی  
 بۆ چمن رۆحی وه‌ها سووک ئە‌گه‌ر دیته‌وه باز؟  
 ته‌پلی شایبی ده‌کوتم شه‌رته له سه‌ر بانی فه‌له‌ک  
 تا ببینم له سه‌فه‌ر قورسی قه‌مه‌ر دیته‌وه باز  
 خه‌وی شیرینی سوحانه و ده‌می نه‌ی به‌رگری بوو  
 بژنه‌وی سۆزی سه‌حه‌رخیزم ئە‌گه‌ر، دیته‌وه باز  
 «حافز!» ئاواتی مه‌ دیداری گوڵی رومه‌تی شان  
 مه‌ده‌دی تا به سلامت به ده‌وه‌ر دیته‌وه باز  
 ده‌وله‌تی دل چووه پیشوازی گوڵ و خۆشه‌دلی  
 به‌و قه‌راهی که به کۆی سینگی «عومه‌ر» دیته‌وه باز

اگر آن طایر قدسی ز درم باز آید  
 عمر بگذشته به پیرانه سرم باز آید  
 دارم امید بر این اشک چو باران که دگر  
 برق دولت که برفت از نظرم باز آید  
 آن که تاج سر من خاک کف پایش بود  
 از خدا می طلبم تا به سرم باز آید  
 خواهم اندر عقبش رفت به یاران عزیز  
 شخصم ار بازنیاید خبرم باز آید  
 گر نثار قدم یار گرامی نکنم  
 گوهر جان به چه کار دگرم باز آید  
 کوس نودولتی از بام سعادت بزنم  
 گر بیینم که مه نوسفرم باز آید  
 مانعش غلغل چنگ است و شکر خواب صبح  
 ورنه گر بشنود آه سحرم باز آید  
 آرزومند رخ شاه چو ماهم حافظ  
 همتی تا به سلامت ز درم باز آید

نه‌جه‌ل گه‌یشت و مورادی د‌لم به‌ ده‌ر نایین  
 نه‌مان له‌ به‌ختی ره‌شم بۆ له‌ خه‌و خه‌وه‌ر نایین  
 له‌ خاکی ده‌رکی ئه‌وانی سه‌با له‌ چاوم کرد  
 که ئاوی روونی ژبان‌ی وه‌به‌ر نه‌زه‌ر نایین  
 هه‌تا‌کو سه‌رووی ته‌ری قامه‌تی له‌ به‌ر نه‌گرم  
 نمامی به‌خت و مورادی د‌لم به‌ به‌ر نایین  
 مه‌گه‌ر به‌ هیممه‌تی به‌ژنی ب‌لیندی د‌لبه‌ر ب‌ین  
 ده‌نا که هیچ که‌سم لوتفی کاریگه‌ر نایین  
 نه‌سیره‌ د‌ل له‌ وه‌تا‌خۆش‌نیشینی زولفی تۆن  
 له‌ ئه‌و غه‌ریبه‌ به‌ لاکیشه‌ چی خه‌به‌ر نایین  
 به‌ ژیکه‌وانی دوعا تیره‌ راسه‌ که‌م نه‌یگرت  
 به‌ل‌ئێ نیشانه‌ که‌ که‌چ بوو له‌ د‌ل هونه‌ر نایین  
 گه‌ل‌ئێ حه‌کایه‌تی سه‌ر بۆ شنه‌ی سه‌حه‌ر وا‌ ب‌ین  
 وه‌ل‌ئێ له‌ به‌ختی من ئه‌وشۆ شو‌ک‌ور سه‌حه‌ر نایین  
 به‌ هیچ و پو‌و‌چ به‌ سه‌ر چوو ته‌مه‌ن که‌چی هیمما  
 به‌ ل‌ا له‌ سه‌ر خه‌می زولفی ره‌شت به‌ سه‌ر نایین  
 د‌لی فیرارییه‌ «حافز» له‌ ترسی فیل و فه‌ره‌ز  
 که‌ وا‌ له‌ جه‌غزی که‌زیتا ئه‌میتسه‌ ده‌ر نایین  
 به‌ دیقی چاوی نه‌یاران په‌یامی دا د‌لبه‌ر  
 که‌ که‌س به‌ چال‌ئێ چه‌نهم پاک و ه‌ک «عومه‌ر» نایین

نفس برآمد و کام از تو بر نمی آید  
 فغان که بخت من از خواب در نمی آید  
 صبا به چشم من انداخت خاکی از کویش  
 که آب زندگیم در نظر نمی آید  
 قد بلند تو را تا به بر نمی گیرم  
 درخت کام و مرادم به بر نمی آید  
 مگر به روی دلارای یار ماورنی  
 به هیچ وجه دگر کار بر نمی آید  
 مقیم زلف تو شد دل که خوش سوادی دید  
 و زآن غریب بلاکش خبر نمی آید  
 زشت صدق گشادم هزار تیر دعا  
 ولی چه سود یکی کارگر نمی آید  
 بسم حکایت دل هست با نسیم سحر  
 ولی به بخت من امشب سحر نمی آید  
 در این خیال به سر شد زمان عمر و هنوز  
 بلای زلف سیاهت به سر نمی آید  
 ز بس که شد دل حافظ رمیده از همه کس  
 کنون ز حلقه‌ی زلفت به در نمی آید

برۆی کەنیشکی جەژن دەق ئەدا هیلالی جەهان

هیلالی یە کەشەووە ئاسا بە هۆی برۆتە چەمان

چەمیووە چەشنی برۆکەت لە حەسرەتا پشتم

ئەوئەندە ساوت ئەدا بۆم بە وسمە، تیر و کەوان

مەگەر نفووسی بە باخی گولان گەیی نەفەست

کە گول کراسی لە بەر دادری بە چەشنی بەیان

نەبوو خەبەر لە دەف و نەیی، دەمی گلم تیکەل

لە گەل شەراب کرابوو بە ئەمری پیری موغان

بە تۆ دەلیم غەمی دلّم و مەرارەتی، وەرە لام!

حەرامە بیستنی بی تۆ، حەلالە لالە زمان

ئەگەر سەخاوەتی وەسلت بە رۆحە، راحەتە بۆم

کە نرخی نایە مەتاعی وەها، تەنانە بە گیان

کە مانگی روومەتی ئیووم ئەدی لە شامی قزا

بە رووت رۆشن ئەبوو چەشنی رۆ، شەواری خەمان

بە لێو گەیشتوووە گیان و مورادی دلّ نە گەیی

نەمالە سینە ئومێد و نیازی ئیمە هەمان

لە عەشقی بەژنتی «حافز» گوتووونە چەن غەزەلێ

بخوینە شیعری و وەك دور لە گوێ کە نەزمی ئەوان!

نە زاوری ئەووە دەستی بدم لە پەرچەمی شەو

نە قۆرەتی دلّی «کۆلیل» من بە تەرکی شەوان

جهان بر ابروی عید از هلال و سمه کشید  
 هلال عید در ابروی یار باید دید  
 شکسته گشت چو پشت هلال قامت من  
 کمان ابروی یارم چو سمه باز کشید  
 مگر نسیم خطت صبح در چمن بگذشت  
 که گل به بوی تو بر تن چو صبح جامه درید  
 نبود چنگ و ریاب و نبید و عود که بود  
 گل وجود من آغشته گلاب و نبید  
 بیا که با تو بگویم غم ملالت دل  
 چرا که بی تو ندارم مجال گفت و شنید  
 بهای وصل تو گر جان بود خریدارم  
 که جنس خوب مبصر به هر چه دید خرید  
 چو ماه روی تو در شام زلف می دیدم  
 شبم به روی تو روشن چو روز می گردید  
 به لب رسید مرا جان و بر نیامد کام  
 به سر رسید امید و طلب به سر نرسید  
 ز شوق روی تو حافظ نوشت حرفی چند  
 بخوان ز نظمش و در گوش کن چو مروارید



له ئیوه موژده! که نه ورۆزه، ژینگه شین و شه باب  
 هه موو ده کهن وه کو من مووچه سهرفی جامی شه راب  
 بلینده دهنگی مراوی، بلووری جام له کوین؟  
 له شینه بولبول ئەلێ چۆنه گول درانی حجاب  
 کهسی هه نار و شه مامه ی بتی به دل نه مژیت  
 چ تامی سیوی بهههشتی له زاره؟ خانه خراب  
 خه تایه ئۆف له ریتی دل بهر و مهلامه تی یار  
 به راحه تی نه گه یی کهس مه گه ر به رهنج و عه زاب  
 هه تا له باخی به هاری روواوه خه تتی به نه وش  
 گولێ له روومه تی مه یگێر بگره بیکه گولاب!  
 وه ها کریمه یی ساقی دلێ نزارمی برد  
 له گه ل که سم چ نه ما تاقه تی سوئال و جهواب  
 من ئه و عه بایه به رهنگی گولاله ئاور ئه ده م  
 که پیری مه یکه ده نه یسه ن به یه ک بیاله شه راب  
 به هار راگره یارهب! خه ریکه وه ختی ئه چی  
 به بی ئه وه ی به شی «حافز» له مه ی بنیته حه ساب  
 ته فاوه تی چیه «کولیل»! ئه ری به هار و خه زان  
 که بیبه شی له سوراحی له دهنگی چه نگ و روباب

رسید مژده که آمد بهار و سبزه دمید  
 وظیفه گر برسد مصرفش گل است و نبید  
 صفیر مرغ برآمد بط شراب که جاست  
 فغان فتاد به بلبل نقاب گل که کشید  
 ز میوه‌های بهشتی چه ذوق دریا بد  
 هر آن که سیب ز نخدان شاهدهی نگزید  
 مکن ز غصه شکایت که در طریق طلب  
 به راحتی نرسید آن که زحمتی نکشید  
 ز روی ساقی مهوش گلی بچین امروز  
 که گرد عارض بستان خط بنفشه دمید  
 چنان کرشمه‌ی ساقی دلم ز دست ببرد  
 که با کسی دگرم نیست برگ گفت و شنید  
 من این مرقع رنگین چو گل بخواهم سوخت  
 که پیر باده فروشش به جرعه‌ای نخرید  
 بهار می‌گذرد داد گستر را دریا بد  
 که رفت موسم و حافظ هنوز می‌نچشید

بادی نه‌ورۆزی شنه‌ی دئی پیکه‌نی هه‌وری به‌هار  
 حاته‌میتکم لازمن بۆ موترب و جامی هه‌نار  
 خۆنوویتنن دل‌به‌ران و شه‌رمه‌زاری کیسه‌ خۆم  
 قورسه‌ باری عاشقی بێ زه‌ر، وه‌لئێ ئازیزه‌ بار  
 وشکه‌سالی هیممه‌ته‌ و نایبێ فرۆشی ئاب‌روو  
 بۆ شه‌راب و گۆل ده‌بێ ئه‌و خه‌رقه‌ بفرۆشم له‌ شار  
 ده‌م به‌ دۆعا بوو شه‌وی پێشوو سه‌حه‌ر ئامینی وت  
 ده‌وله‌تی به‌ختم له‌ خه‌و هه‌لسی مه‌گه‌ر وه‌ک چاوی یار  
 گۆل به‌ کۆلمی سوور و لیبوی پر له‌ زه‌رده‌ی هاته‌ باخ  
 بیستبوی بۆنی سه‌خاوه‌ت دئی له‌ ده‌ستی جۆیار  
 چه‌ن کراسیکم له‌ جنسی پاک‌پۆشی کۆنه‌ کرد  
 با له‌ رهن‌دیشا یه‌خه‌ی چاکی کراسی بیته‌ خوار  
 ئه‌و هه‌موو نوکته‌ی له‌ لیبوی له‌ علی تۆم وت، کئی وتی  
 کئی له‌ زولفت ده‌س درێژی دی وه‌ کوو ئیمه‌ی هه‌زار  
 بیت و ده‌رمانی ئه‌وینداران نه‌کا وینووسی عه‌شق  
 گوشه‌گیران چۆن بژین ئاخۆ له‌ جه‌وری رۆژگار  
 من که‌ نازانم دلی «حافز» به‌ تیری کئی وه‌ بوو  
 هه‌ر ئه‌وه‌م زانی ده‌چۆرئێ خوین له‌ شیعری تاسه‌دار  
 چاوی تیراویتزتی کئی بوو به‌ دل، «کۆلیل» وار  
 کئی وه‌ک ئه‌و بارامه‌ گۆری سینگی کردم کۆله‌وار

ابر آذاری برآمد باد نوروزی وزید  
 وجه می می خواهم و مطرب که می گوید رسید  
 شاهدان در جلوه و من شرمسار کیسه‌ام  
 بار عشق و مفلسی صعب است می باید کشید  
 قنط جود است آبروی خود نمی باید فروخت  
 باده و گل از بهای خرقه می باید خرید  
 گویا خواهد گشود از دولت‌م کاری که دوش  
 من همی کردم دعا و صبح صادق می دمید  
 بالبی و صد هزاران خنده آمد گل به باغ  
 از کریمی گویا در گوشه‌ای بویی شنید  
 دامنی گر چاک شد در عالم رندی چه باک  
 جامه‌ای در نیک‌نامی نیز می باید درید  
 این لطایف کز لب لعل تو من گفتم که گفت  
 وین تطاول کز سر زلف تو من دیدم که دید  
 عدل سلطان گر نپرسد حال مظلومان عشق  
 گوشه گیران را ز آسایش طمع باید برید  
 تیر عاشق کش ندانم بر دل حافظ که زد  
 این قدر دانم که از شعر ترش خون می چکید

ھه والھ كه م! له ھه ريفى شه وانه يادى كه  
 به راتى خزمه تى ئه و عاشقانه يادى كه  
 له كاتى سه رمه سيبا، شه و له ناله نالى دل  
 به دهنگى چهنگ و هه وارى ته كانه يادى كه  
 گزىنگى باده كه هه لى له روومه تى مه يگير  
 له عاشقان به مه قامى، شه وانه يادى كه  
 كه دهس له گه ردنى هيواده كادلى تاوات  
 له قه ولى خوت به من له و ده مانه يادى كه  
 نه گه رچى مه ركه بى يقبال توند و سه ركيشه  
 له هاوه لان به كه رهم، حاته مانه يادى كه  
 كه نيته هه ر غه مى سوزى دلى وه فاداران  
 له بى وه فايى چه رخى زه مانه يادى كه  
 به لوتف و مه رحه مه تى گه وره كه سى ژوور نشين!  
 له عه شقى «خاجه» به نه م ئاستانه يادى كه  
 چ زه رده كولمى «عومهر» چه نده سووره لى وى تو  
 به هاره كه م به كه رهم له و خه زانه يادى كه

معاشران ز حریف شبانه یاد آرید  
 حقوق بندگی مخلصانه یاد آرید  
 به وقت سرخوشی از آه و ناله‌ی عشاق  
 به صوت و نغمه‌ی چنگ و چغانه یاد آرید  
 چو لطف باده کند جلوه در رخ ساقی  
 ز عاشقان به سرود و ترانه یاد آرید  
 چو در میان مراد آورید دست امید  
 ز عهد صحبت ما در میانه یاد آرید  
 سمنند دولت اگر چند سرکشیده رود  
 ز هم‌رهان به سر تازیانه یاد آرید  
 نمی‌خورید زمانی غم وفاداران  
 ز بی‌وفایی دور زمانه یاد آرید  
 به وجه مرحمت ای ساکنان صدر جلال  
 ز روی حافظ و این آستانه یاد آرید

ۋەرن كە پەرچەمى پىرۆزى شارىار گەيى  
 ھەۋالى فەتھى ھەتا چەرخى خۆرھەۋار گەيى  
 جەمالى بەختى نوۋانى زەرەفەتى زەفەرى  
 كەمالى عەدلى، بە ھاۋارى ھەر ھەزار گەيى  
 فەلەك ئەمىستە خول ئەخوا بە كەيف، خۆرى ھەلات  
 جەھان نامى بەرى پىنگەيى، كە يار گەيى  
 زەمانە چۆلە لە نامەرد و رىگىرى دۆل و دىن  
 مەترسە! قافلەسالار و پىاۋى كار گەيى  
 بە دىقى چاۋى براگەل عەزىزى مىسرە ئەۋىين  
 لە چالى قوۋلەۋە تا عەرشى كردگار گەيى  
 لە كويىپە سۆفىي ناپاس و شىۋە كنجى دەغەل  
 بلىى بسوۋتە! كە مەنسۋورى دىن مەدار گەيى  
 سەبا بە يار بفرمۋو لە سۆزى عەشقى ئەۋم  
 بە دۆل چەننى گىرى نالىن و تۆفى ژار گەيى  
 لە شەۋقى دىتت ئەي گول بە دۆل لە بەندى فىراق  
 ھەمان گەيۋە لە ئاگر كە بۆ پوۋار گەيى  
 چ كاتى خەۋتنە «حافىز»! كە دەرسى سوبح و دوغاي  
 سەحەر، بە ئەر كى قوبوۋلى، سەحەر وتار گەيى  
 كە بەختى نوستوۋە «كۆلىل» سوبحى رۆشنى چى  
 حەرەمە مەيكەدە بۆ من، بە شىخى شار گەيى



بیا که رایت منصور پادشاه رسید  
 نوید فتح و بشارت به مهر و ماه رسید  
 جمال بخت ز روی ظفر نقاب انداخت  
 کمال عدل به فریاد دادخواه رسید  
 سپهر دور خوش اکنون کند که ماه آمد  
 جهان به کام دل اکنون رسد که شاه رسید  
 ز قاطعان طریق این زمان شوند ایمن  
 قوافل دل و دانش که مرد راه رسید  
 عزیز مصر به رگم برادران غیور  
 ز قعر چاه برآمد به اوج ماه رسید  
 کجاست صوفی دجال فعل ملحدشکل  
 بگو بسوز که مهدی دین پناه رسید  
 صبا بگو که چه ها بر سرم در این غم عشق  
 ز آتش دل سوزان و دود آه رسید  
 ز شوق روی تو شاهها بدین اسیر فراق  
 همان رسید کز آتش به برگ کاه رسید  
 مرو به خواب که حافظ به بارگاه قبول  
 ز ورد نیم شب و درس صبحگاه رسید



بۆی زولفتی دهرون له جهنابی سه‌بای بیست  
 له‌واره ناشنایه قسه‌ی ناشنای بیست  
 تو شای جه‌مالتی لوتغی! به‌حالی گه‌دای خۆت  
 چون گویم گه‌لێ چه‌کایه‌تی شاهد و گه‌دای بیست  
 خۆشبۆ ده‌که‌م به‌باده‌ده‌ماری ده‌ماخ چون  
 له‌م خێله‌ دین‌فرۆشه‌هه‌موو بۆی ریای بیست  
 رێره‌و زمانی مۆره‌له‌ره‌مز و له‌رازی دۆس  
 ماقم، له‌کوێوه‌باده‌فرۆشی نه‌وای بیست  
 خوایا! له‌کوێیه‌مه‌هره‌می رازی هه‌تا بلێم  
 چم‌وت به‌یار و چۆن و چه‌نم نا‌په‌وای بیست  
 گوئی بیستی که‌س نه‌بوو گه‌دلی حه‌ق‌شنه‌وتی من  
 نه‌ونه‌ی له‌لیوی ئیوه‌هه‌له‌و ناسزای بیست  
 بێ به‌ش که‌بوم له‌باخی گولاله‌ی مه‌گه‌رچ بوو؟!  
 کێ له‌و به‌هاری چه‌رخه‌نه‌سیمێ وه‌فای بیست  
 مه‌یگیر! بێ بیسه‌نه‌وین جارێ دا بلیند  
 کێ کردی باسی ئیمه‌له‌زاری مه‌وای بیست  
 قایم له‌ژیری خه‌رقه‌نه‌یه‌که‌جاره‌مه‌ی ده‌که‌ین  
 سه‌د جار پیری مه‌یکه‌ده‌هه‌ر ماجه‌رای بیست  
 خۆ مه‌ی به‌ده‌نگی نه‌ی نه‌هه‌ر ئیستا که‌نۆش نه‌که‌ین  
 چه‌رخ‌یه‌مان له‌میژه‌که‌بانگ و سه‌لای بیست  
 په‌ندی چه‌کیم گه‌وه‌هر و گه‌نجی ژبانه‌هه‌ر  
 خۆشه‌خته‌نه‌و مرۆفه‌به‌گوێچکه‌ی ره‌زای بیست  
 «حافز!» دوعا و نزیاه‌وه‌زیفه‌ت، نه‌هیچی تر  
 نه‌بیست نه‌گه‌ر به‌تۆ چه‌! وه‌یا خۆ، رجای بیست  
 «کۆلیل» زۆری بیست‌وه‌هه‌ر که‌س هه‌زاره‌هه‌ر  
 دارایه‌به‌و دوعایه‌له‌ده‌م بینه‌وای بیست

بوی خوش تو هر که ز باد صبا شنید  
 از یار آشنا سخن آشنا شنید  
 ای شاه حسن چشم به حال گدا فکن  
 کاین گوش بس حکایت شاه و گدا شنید  
 خوش می کنم به باده‌ی مشکین مشام جان  
 کز دلق پوش صومعه بوی ریا شنید  
 سِرّ خدا که عارف سالک به کس نگفت  
 در حیرتم که باده فروش از کجا شنید  
 یارب کجاست محرم رازی که یک زمان  
 دل شرح آن دهد که چه گفت و چه شنید  
 اینش سزا نبود دل حق گزار من  
 کز غمگسار خود سخن ناسزا شنید  
 محروم اگر شدم ز سر کوی او چه شد  
 از گلشن زمانه که بوی وفا شنید  
 ساقی بیا که عشق ندا می کند بلند  
 کآن کس که گفت قصه‌ی ما هم ز ما شنید  
 ما باده زیر خرقه نه امروز می خوریم  
 صد بار پیر می‌کده این ماجرا شنید  
 ما می به بانگ چنگ نه امروز می کشیم  
 بس دور شد که گنبد چرخ این صدا شنید  
 پند حکیم محض صواب است و عین خیر  
 فرخنده آن کسی که به سمع رضا شنید  
 حافظ وظیفه‌ی تو دعا گفتن است و بس  
 در بند آن مباش که نشنید یا شنید

هه‌واله‌کان! به غه‌زه‌ل پرچی یار شان به‌که‌ین  
 شه‌ویکه‌ خو‌ش و در‌ی‌ثری به‌ نه‌م قسانه‌ به‌که‌ین  
 دلان له‌ خه‌ل‌وه‌تی شایی جه‌من هه‌موو، یاران!  
 به‌ چاوه‌زار ده‌می‌نی ره‌قی‌بی یانه‌ به‌که‌ین  
 روباب و چه‌نگ به‌ ده‌نگی بل‌یند و خو‌ش ده‌ل‌ین  
 له‌ لی‌وی خه‌ل‌کی ده‌رون نو‌شی عاشقانه‌ به‌که‌ین  
 به‌ گیانی یار! که‌ عه‌شق ئاب‌رووب‌هر و هه‌له‌ نین  
 نه‌ گ‌هر به‌ لوت‌فی خودا ته‌ کیه‌ خالی‌سانه‌ به‌که‌ین  
 که‌ لیکه‌ به‌ین، له‌ به‌ینی نه‌وین و عاشقی زار  
 که‌ یار ناز ده‌ کا شی‌وه‌نی شه‌وانه‌ به‌که‌ین  
 هه‌وه‌ل نه‌سی‌حه‌تی پیر نه‌م که‌ لامه‌ شیرینه‌ن  
 چه‌زه‌ر له‌ هاوه‌لی نام‌ه‌ردی نه‌م زه‌مانه‌ به‌که‌ین  
 که‌ سین له‌ دایه‌ره‌ی نه‌م کۆر‌ه‌دا به‌ عه‌شق نه‌ژیت  
 له‌ پیتی مه‌رگی نه‌بی نو‌ی‌ژه‌ مردووانه‌ به‌که‌ین  
 نه‌ گ‌هر له‌ ئی‌وه‌ بکا «خا‌جه‌» به‌خش‌ش‌ی داوا  
 به‌ لی‌وی دل‌به‌ر و لوت‌فی چه‌واله‌ جوانه‌ به‌که‌ین  
 زه‌کاتی خالی به‌ «کۆ‌لیل» هه‌ر ده‌گات به‌لام  
 له‌ تاوی په‌رچه‌می ناوی خه‌یالی دانه‌ به‌که‌ین

معاشران گره از زلف یار باز کنید  
 شبی خوش است بدین قصه‌اش دراز کنید  
 حضور خلوت انس است و دوستان جمعند  
 و آن یکاد بخوانید و در فراز کنید  
 رباب و چنگ به بانگ بلند می‌گویند  
 که گوش هوش به پیغام اهل راز کنید  
 به جان دوست که غم پرده بر شما ندرد  
 گر اعتماد بر الطاف کارساز کنید  
 میان عاشق و معشوق فرق بسیار است  
 چو یار ناز نماید شما نیاز کنید  
 نخست موعظه‌ی پیر صحبت این حرف است  
 که از مصاحب ناجنس احتراز کنید  
 هر آن کسی که در این حلقه نیست زنده به عشق  
 بر او نمرده به فتوای من نماز کنید  
 و گر طلب کند انعامی از شما حافظ  
 حوالتش به لب یار دلنواز کنید

ئەلۆ ئەی تووتی ئەی ئاوێنە‌ی ئەسرار!  
 ئەبێ خاڵیت قەن هەر گیز لە مینقار  
 دەمت گەرم و سەرت سەوز و دەمت خۆش  
 نووانت چونکە خاڵی سەوزە‌لە‌ی شار  
 قسە‌ی بێ‌پە‌رده‌ فەرموو بۆ حەریفان  
 گەری تۆخوا ئەمێنی با لەسەر زار  
 گوللای جامە‌کە‌ت پێژینە‌ لێمان  
 کە‌خە‌وتوو بە‌ختی ئێمە و ئێو بە‌یدار  
 چ‌نا‌هە‌نگی‌کی لێدا کاکێ ئەبێچی  
 کە‌نوقمێ هە‌لپە‌رینن مە‌ست و وە‌شیار  
 چ‌دەرمانێکی ساقی کردە‌ ئێومە‌ی  
 کە‌کە‌س نە‌یما لە‌سەر دە‌سمال و بێ‌یار  
 بە‌ئە‌سکە‌ندەر نە‌بێ‌یا قە‌ترە‌ ئاوێ  
 بە‌زۆر و زێ‌ر نابێ‌ خۆ‌هە‌موو کار  
 لە‌حالی دەر‌دە‌داران بێ‌ن بێ‌سن!  
 کە‌هەر تۆ‌فێ کتییکی لە‌ تۆ‌مار  
 خە‌واوە‌ننا! دڵ و دینم بە‌ دە‌س تۆ  
 لە‌ تالان و بێ‌رۆ‌ی چا‌و و بێ‌رۆ‌ی یار  
 بە‌بێ‌ غە‌م رازی سە‌رمە‌ستی مە‌فە‌رموو  
 کۆتە‌ی دڵ چۆ‌ن دە‌بیسێ‌ نە‌خشی دی‌وار  
 لە‌ سایە‌ی قە‌ندی لێ‌وی یارە «حافز»  
 لە‌ هەر جێ‌ شە‌ککە‌ری شیعری لە‌سەر زار  
 خۆ‌دایی رە‌حمی بوو بۆ‌چینی بێ‌دە‌س  
 خۆ‌دایا حیفزی فە‌رموو سا لە‌ ئازارا  
 دلتی «کۆ‌لیل» یارە‌ببێ‌ دە‌وا کە‌ی!  
 بە‌ دە‌ستی چا‌وی مە‌ستی شۆ‌خی نازار

الا ای طوطی گویای اسرار  
 مبادا خالیت شکر ز منقار  
 سرت سبز و دلت خوش باد جاوید  
 که خوش نقشی نمودی از خط یار  
 سخن سر بسته گفتی با حریفان  
 خدا را زین معما پرده بردار  
 به روی ما زن از ساغر گلابی  
 که خواب آلوده ایم ای بخت بیدار  
 چه ره بود این که زد در پرده مطرب  
 که می رقصند با هم مست و هشیار  
 از آن افیون که ساقی در می افکند  
 حریفان را نه سر ماند نه دستار  
 سکندر را نمی بخشند آبی  
 به زور و زر میسر نیست این کار  
 بیا و حال اهل درد بشنو  
 به لفظ اندک و معنی بسیار  
 بت چینی عدوی دین و دل هاست  
 خداوندا دل و دینم نگه دار  
 به مستوران مگو اسرار مستی  
 حدیث جان مگو با نقش دیوار  
 به یمن دولت منصور شاهی  
 علم شد حافظ اندر نظم اشعار  
 خداوندی به جای بندگان کرد  
 خداوندا ز آفاتش نگه دار

مه‌ی بینه ساقی! وهرزی گولان چوو به ئینتیزار

مانگی نووی وه‌بینه له روخساری شاریار

دونیاب به‌کس نه‌ماوه به‌مه‌ستی، بېرسه‌که‌ی

به‌خشی به‌که‌ی کللو و به‌جه‌م جام، روژگار؟!

هر تافه گیان ماوه که‌نیشکی ترئ له‌کوین

تا‌کو و ئه‌وه‌ش به‌ساقی و نازی بکه‌م نیسار

ئوخه‌ی له‌لوتفی دل‌بهر و هه‌ی هه‌ی چ‌حاته‌مئ

یاره‌ب که‌چاوی پیسی زه‌مانی نه‌بئ دوچار!

ئه‌شعاری من وه‌خوینه شه‌رابی له‌گه‌ل وه‌خو!

جامی له‌عل له‌ئیه‌ه له‌من دورپی شاهوار

پارشیه‌ئ گهر نه‌بئ چیه‌یاقووتی سوح که‌هه‌ن

به‌ربانگ، مه‌ی ره‌واتره بو‌عاشقی هه‌ژار

له‌و جئ که‌په‌رده‌پۆشه‌جه‌مالتی سه‌خواه‌تت

تاوانی دل‌به‌خشه‌که‌نه‌غدیکه‌بئ‌عه‌یار

بئ‌شک له‌روژی ئاخیره‌تا‌بئ‌ته‌فاوه‌ته

ده‌لقی قه‌له‌نده‌ری مه‌س و ته‌زوئحی شیخی شار

«حافز!» به‌چه‌شنی گول ره‌مه‌زانیس چوو له‌ده‌س

ناچاری تیکه‌باده‌به‌سه‌ر هات روژگار

«کۆلیل» هه‌ر له‌مه‌یکه‌ده‌بئ‌به‌ش نه‌بوون و به‌س

به‌و پیریه‌ش هه‌میشه‌گه‌ری پیده‌کانه‌یار

عید است و آخر گل و یاران در انتظار  
 ساقی به روی شاه بین ماه و می بیار  
 دل بر گرفته بودم از ایام گل ولی  
 کاری بکرد همت پاکان روزه دار  
 دل در جهان میند و به مستی سال کن  
 از فیض جام و قصه‌ی جمشید کامگار  
 جز نقد جان به دست ندارم شراب کو  
 کان نیز بر کرشمه‌ی ساقی کنم نثار  
 خوش دولتی‌ست خرم و خوش خسروی کریم  
 یارب ز چشم زخم زمانش نگاه دار  
 می خور به شعر بنده که زبیبی دگر دهد  
 جام مرصع تو بدین در شاهوار  
 گرفت شد سحور چه نقصان صبح هست  
 از می کنند روزه گشا طالبان یار  
 زآن جا که پرده پوشی عفو کریم توست  
 بر قلب ما ببخش که نقدی‌ست کم عیار  
 ترسم که روز حشر عنان بر عنان رود  
 تسبیح شیخ و خرقه‌ی رند شراب خوار  
 حافظ چو رفت روزه و گل نیز می‌رود  
 ناچار باده نوش که از دست رفت کار



سه‌با به که‌وشه‌نی گیانان سه‌فه‌ر در یخ نه‌که‌یت  
 له‌وئ به عاشقی لی‌وه‌ی خه‌به‌ر در یخ نه‌که‌یت  
 به مه‌یلی به‌خت که‌ه پشکووتی ئه‌ی گوئی بۆن خو‌ش  
 نه‌فه‌س له‌ بولبولی زاری سه‌حه‌ر در یخ نه‌که‌یت  
 شه‌لائی تیری هیلالی چه‌ماوی یه‌که‌شه‌وه‌تم  
 ئه‌میسته‌ مانگی ته‌واوی، نه‌زه‌ر در یخ نه‌که‌یت  
 جه‌هان و هه‌رچی له‌وا بئ ده‌میکی موخته‌سه‌ره  
 ده‌مت له‌ ئه‌هلی ده‌رون، موخته‌سه‌ر در یخ نه‌که‌یت  
 که‌ ئیسته‌ کانی نه‌بات و گه‌زۆیه‌ لی‌وه‌که‌تان  
 که‌ره‌م که‌ قه‌ند و له‌ تووتی شه‌که‌ر در یخ نه‌که‌یت  
 به‌یانی شیعرم ئه‌کا شه‌رحی گه‌وره‌یی که‌ره‌مت  
 به‌راتی شیعر و خه‌لاتی هونه‌ر در یخ نه‌که‌یت  
 که‌ ناوی خیرت ئه‌شئ داگری و لاتی که‌لام  
 له‌ کیژی جوانی قسه‌م لوتفی زه‌ر در یخ نه‌که‌یت  
 غوباری غه‌م له‌ دل ئه‌پروات و چا ده‌بی «حافز»!  
 تکایه‌ ئاوی دیه‌ت بۆ گوزه‌ر در یخ نه‌که‌یت  
 «عومه‌ر» شکایه‌تی هیناوه‌ بۆ جه‌نابی دیه‌ت  
 قه‌زاوه‌تی به‌هه‌قت، تو عومه‌را در یخ نه‌که‌یت

صبا ز منزل جانان گذر دریغ مدار  
 وز او به عاشق یی‌دل خبر دریغ مدار  
 به شکر آن که شکفتی به کام بخت ای گل  
 نسیم وصل ز مرغ سحر دریغ مدار  
 حریف عشق تو بودم چو ماه نو بودی  
 کنون که ماه تمامی نظر دریغ مدار  
 جهان و هر چه در او هست سهل و مختصر است  
 ز اهل معرفت این مختصر دریغ مدار  
 کنون که چشمه‌ی قند است لعل نوشینت  
 سخن بگوی و ز طوطی شکر دریغ مدار  
 مکارم تو به آفاق می‌برد شاعر  
 از او وظیفه و زاد سفر دریغ مدار  
 چو ذکر خیر طلب می‌کنی سخن این است  
 که در بهای سخن سیم و زر دریغ مدار  
 غبار غم پرود حال خوش شود حافظ  
 تو آب دیده از این رهگذر دریغ مدار

نه‌ی سه‌با! بۆنی شنه‌ی زولفی چه‌مانیکم نه‌وئ  
 زامداری غه‌مییم مه‌ره‌می گیانیکم نه‌وئ  
 له‌ دلی بی‌به‌ر و بارم بده‌ده‌رمانه‌ به‌رئ  
 له‌ غوباری ده‌ری ئازیز نیشانیکم نه‌وئ  
 من و نه‌و دلمه‌ له‌ سووچیک‌ی ته‌ماشاه‌ شه‌رین  
 واله‌ بارامی دیه‌ی تیر و که‌وانیکم نه‌وئ  
 له‌ بی‌اوانی غه‌ما پیر و په‌ریشانه‌ دلم  
 له‌ علی شایی له‌ ده‌سی تازه‌ جووانیکم نه‌وئ  
 به‌ک دو‌ده‌ورئ به‌ نه‌زنان بده‌ساقی که‌ نه‌گر  
 وه‌ری نه‌گرئ له‌ ده‌ست جامی نه‌زانیکم نه‌وئ  
 یا نه‌میستا وه‌ره‌ شایین و بنۆشین شه‌راب  
 یا له‌ دیوانی نه‌جه‌ل مؤلنه‌تی مانیکم نه‌وئ  
 دوینه‌شه‌و دل له‌ ده‌سم چوو که‌ وتی «خاجه» به‌ سۆز  
 نه‌ی سه‌با بۆنی خووشی زولفی فلائیکم نه‌وئ  
 دلی «کۆلیل» ده‌لئ بۆیه‌ له‌ گه‌لتا به‌ شه‌رم  
 تو که‌ژی به‌رزت نه‌وئ من که‌زه‌وانیکم نه‌وئ



ای صبا نکهتی از کوی فلانی به من آر  
زار و بیمار غم راحت جانی به من آر  
قلب بی حاصل ما را بزن اکسیر مراد  
یعنی از خاک در دوست نشانی به من آر  
در کمین گاه نظر با دل خویشم جنگ است  
ز ابرو و غمزه‌ی او تیرو کمانی به من آر  
در غریبی و فراق و غم دل پیر شدم  
ساغر می ز کف تازه جوانی به من آر  
منکران را هم از این می دو سه ساغر بچشان  
و گرایشان نستانند روانی به من آر  
ساقیا عشرت امروز به فردا مفکن  
یا ز دیوان قضا خط امانی به من آر  
دلم از دست بشد دوش چو حافظ می گفت  
کای صبا نکهتی از کوی فلانی به من آر

ئەى سەبا! بۆنى خۆشى خاكي سەكۆي يارم ئەوئ  
 لاوه غەم لەو دڵە مزگىنىي دلدارم ئەوئ  
 گولەباسئ لە دەمى ياسى نەفەس يىنى بلئى  
 خۆش خەبەر دەست و خەتئكى گولئ ئەسرام ئەوئ  
 هەلمزئ تا لە نەسىمى كەرەمت گيانى حەزم  
 سووكە عەترئ لە عەبىرى گولئ گولزارم ئەوئ  
 بئ ئەوەي تۆزى گەلى فیتنە بنىشیت لە دڵ  
 تۆ وەفاكەت! كە غوبارىكك لە رىي يارم ئەوئ  
 تۆزى كۆي رىگوزەرى گول بە گلاراوى دروو  
 بۆ قەرارى گلى دوو نىرگزی خوتن بارم ئەوئ  
 گيان لە سەر لەپ نىيەتى گىژى و ساوئلكە سەرى  
 بۆيە دايم خەبەرى دلبەرى وەشيارم ئەوئ  
 تۆ كە ئازادى و شادى لە چەمەن ئەي مەلى گەل!  
 بۆ هەلئۆي بەندى قەفەس نالە و هاوارم ئەوئ  
 تال چون كە كەرە دەمى گيانە بە هيجرانى ئەوین  
 شەربەتى نازى لە سەر لئوى شەكە ريارم ئەوئ  
 رۆژگارئكە كە دڵ بەژنى مورادئكى نەدى  
 ساقيا جامى مەي ئاوينەيى روخسارم ئەوئ  
 ئەو جبەي «حافز»ە رەنگين كە! بە مەي خۆشى خراو  
 بئىنە بازار كە رسوا سەرى نئو شارم ئەوئ  
 قەل و قالاو لە نئو باخ و چەمەن دەر كە هەموو  
 تاقە «كۆليل»ى سەقز، پىرى وەفادارم ئەوئ

ای صبا نکهتی از خاک ره یار بیار  
 بیر اندوه دل و مژده‌ی دلدار بیار  
 نکته‌ای روح فزا از دهن دوست بگو  
 نامه‌ای خوش خبر از عالم اسرار بیار  
 تا معطر کنم از لطف نسیم تو مشام  
 شمه‌ای از نفحات نفس یار بیار  
 به وفای تو که خاک ره آن یار عزیز  
 بی غباری که پدید آید از اغیار بیار  
 گردی از رهگذر دوست به کوری رقیب  
 بهر آسایش این دیده‌ی خونبار بیار  
 خامی و ساده‌دلی شیوه‌ی جانبازان نیست  
 خبری از بر آن دلبر عیار بیار  
 شکر آن را که تو در عشرتی ای مرغ چمن  
 به اسیران قفس مژده‌ی گلزار بیار  
 کام جان تلخ شد از صبر که کردم بی دوست  
 عشوه‌ای زان لب شیرین شکر بار بیار  
 روزگاری ست که دل چهره‌ی مقصود ندید  
 ساقیا آن قدح آینه‌کردار بیار  
 دلق حافظ به چه ارزد به می‌اش رنگین کن  
 وان گهش مست و خراب از سر بازار بیار

چیره بنوینه که خۆمم له دل و یاد بهرئ  
 خهرمه نی عاشقی سووتاو بلاباد بهرئ!  
 دل و گیانم که به توفانی به لا داوه چ بوو  
 سه یلی غهم بیت و ره گ و ریشه له بونیاد بهرئ  
 عه مبهری خالیسی زولفی نهوی که س هه لئه مژئ  
 با دلئ خا و قسه ی پرچی له سه ر یاد بهرئ  
 سینه فه زمو و گری نیو کوانوو که ی فارس بیات  
 چاو فه رمو و که شکۆی ده جله یی به غداد بهرئ  
 پیری مه یخانه فه قهت ده وله تی دادی بگه پرئ  
 چ ده بی نیوی من ئهم چه رخه به بیداد بهرئ  
 بی خه باتئ به خه راباتئ نهوین قهت نه گه یی  
 هه رکه فیترخوازه ده بی جه و ر له ئوستاد بهرئ  
 ده می مردن نه فه سئ بیته سه رینم له وه لا  
 تا به ئه لحه د له شی خالی له غهم ئازاد بهرئ  
 دویشه و ئه یوت که به خه نجیتری دو ئه برۆت ئه کوژم  
 ئهم هه ووا خوا له سه ر و خاتری جه لاد بهرئ  
 «حافز» ئازیز دلئ ناسکه، له م ده رکه که سئ  
 بی مه ته ق دانه که وئ، ناله و فه ریاد بهرئ  
 دلئ «کۆلیل» ه دلّم، خوا یه هه لی نه گری ئه دی  
 که قوشئ شیوه نی شیرین به فه ره اد بهرئ

روی بنمای و وجود خودم از یاد ببر  
 خرمن سوختگان را همه گو باد ببر  
 ما چو دادیم دل و دیده به طوفان بلا  
 گویا سیل غم و خانه ز بنیاد ببر  
 زلف چون عنبر خامش که ببوید هیئات  
 ای دل خام طمع این سخن از یاد ببر  
 سینه گو شعله‌ی آتشکده‌ی فارس بکش  
 دیده گو آب رخ دجله‌ی بغداد ببر  
 دولت پیر مغان باد که باقی سهل است  
 دیگری گو برو و نام من از یاد ببر  
 سعی نابرده در این راه به جایی نرسی  
 مزد اگر می‌طلبی طاعت استاد ببر  
 روز مرگم نفسی وعده‌ی دیدار بده  
 وان گهم تا به لحد فارغ و آزاد ببر  
 دوش می‌گفت به مژگان درازت بکشم  
 یا رب از خاطرش اندیشه‌ی بیداد ببر  
 حافظ اندیشه کن از نازکی خاطر یار  
 برو از درگهش این ناله و فریاد ببر



شهووی دیداره دووری دهردی باره  
 هه تا سوبحی سه حهر دل مهستی یاره  
 له ریگهی عشق ئه بی ئه ی دل نهدهی کۆل!  
 که مهرجی عاشقی رهنجه و په ژاره  
 به بهرد و دهردی دووریشم بکووژی  
 له رهندی تۆبه ناکهم نا، قه راره  
 هه لئێ ئه ی مانگی روشن تۆ بی و خوا!  
 شهووی دووری گه لئێ بی نوور و تاره  
 دلتم رویشت و نه مدی قامه تی یار  
 ئه مان لهم زلمه وه ی لهم روژ گاره!  
 وه فاشه رتی جه فاکیشانه «حافز»!  
 که تاجر کاری قازانج و خه ساره  
 به «کۆلیل» یشی پیری ده یر فهرموو  
 که زستان تا نه بی که نگن به هاره



شب وصل است و طی شد نامه‌ی هجر

سَلَامٌ فِيهِ حَتَّى مَطْلَعِ الْفَجْرِ

دلا در عاشقی ثابت قدم باش

که در این ره نباشد کار بی اجر

من از رندی نخواهم کرد توبه

و لو آذيتنني بِالْهَجْرِ وَالْحَجْرِ

بر آی ای صبح روشن دل خدا را

که بس تاریک می‌بینم شب هجر

دلم رفت و ندیدم روی دلدار

فغان از این تطاول آه از این زجر

و فا خواهی جفاکش باش حافظ

فَإِنَّ الرِّيحَ وَالْخُسْرَانَ فِي التَّجْرِ

عومر نه گهر بیت و به مه یخانه بگهه جاره کی دی  
 کاری رهندانه نه بئ شه رته نه کهم کاره کی دی  
 چاو به گریانه وه بریا وه کو جار ان ده چووم  
 ئاوپژینی بهری مه یخانه بکهه جاره کی دی  
 ناشنایین نییه لهه خیله خودایا که ره می!  
 تا بهرم گه وه هری تاقانه به کپریاره کی دی  
 یار نه گهر چوون و خه می هاوده می میژینی نه بوو  
 من که حاشا گولتی غهه بهم له یه خه ی یاره کی دی  
 چه رخی شینم له گه لا بیت له نیو جه غزی ده خهه  
 ههر وه کوو نوخته خهه و خالی به په رگاره کی دی  
 خاترم مه یلی به شه ر نین نه گه ری باس نه کهن  
 نازی چاوی، خه می دوو ریگر و شه و گاره کی دی  
 دیته چۆن عه شقی نهیینی مه به گۆرانی نه لئین  
 گهل به ناله ی دهه و نه ی، عوود و هه موو تاره کی دی  
 ههر دهه م ناله و ده ردئ، که فه له ک ههر ساتین  
 ده هه ژیتین دلی زامار به ئازاره کی دی  
 نییه «حافز» به ته نی که وته گه روی داوی نهوین  
 لهه میاوانه مه گهر دهه رچووه دلداره کی دی؟!  
 ههر که «کۆلیل» ی هونه ر بیت و نهوینداری گه لی  
 سه ری رۆیی وه کو مه نسوور له سه ر داره کی دی



گر بود عمر به میخانه رسم بار دگر  
بجز از خدمت رندان نکنم کار دگر  
خرم آن روز که با دیده‌ی گریان بروم  
تا زخم آب در میکده یک بار دگر  
معرفت نیست در این قوم خدا را سببی  
تا برم گوهر خود را به خریدار دگر  
یار اگر رفت و حق صحبت دیرین نشناخت  
حاشا لله که روم من ز پی یار دگر  
گر مساعد شوم دایره‌ی چرخ کبود  
هم به دست آورمش باز به پرگار دگر  
عافیت می‌طلبید خاطر من از بگذارند  
غمزه‌ی شوخش و آن طره‌ی طرار دگر  
راز سربسته‌ی ما بین که به دستان گفتند  
هر زمان با دف و نی بر سر بازار دگر  
هر دم از درد بنالم که فلک هر ساعت  
کندم قصد دل ریش به آزار دگر  
باز گویم نه در این واقعه حافظ تنهاست  
غرقه گشتند در این بادیه بسیار دگر

ئەي رون به نووري كولمه كه تن لاله زاري ژين

بيرو! كه وه ك خه زانه به بي تو به هاري ژين

باراني ئەشكي ديده به خوړ دا بكاره وان

وه ك بهرق چونكه چووله غه مت روژگاري ژين

ئەم چەن سەعاتە مۆلە تي ديدار دەس ئەدات

كاري مه جيبه جي كه! كه نه دياره كاري ژين

تا كه ي خهوي شرين و شه رابي سه حەر نووين

وه شيار بن ده خيله كه چوو ئيختياري ژين

دوي ده گوزهران و يه ك نه زهري بو مه پي نه بوو

بيچاره دل كه ياري نه بوو ريگوزاري ژين

ترسي له به حري سوور و شه پولي فه نا نيه

هەر كهس ده كات زاري به نوخته ي مه داري ژين

هەر گوشه يي كه مينگه يي رووداوه يي كه نو

په و كني وه ها به تاوه هه راسان سوواري ژين

من بي ته من ده ژيم و به سه يري مه زانه توش

دووړي له يار مهر گه، نه روژ و شهواري ژين

«حافز!» غه زه ل بلنج كه له سه حني هه موو جه هان

نه خشي قه لهم دياره له كوي يادگاري ژين

«كوليل!» ئە گه ر به پريزه قه لهم نه خش و به ره مي

پيم بيژه بو له به نده هونه رمه ندي شاري ژين

ای خرم از فروغ رخت لاله زار عمر  
 باز آ که ریخت بی گل رویت بهار عمر  
 از دیده گر سرشک چو باران چکد رواست  
 کاندر غمت چو برق بشد روزگار عمر  
 این یک دو دم که مهلت دیدار ممکن است  
 دریاب کار ما که نه پیداست کار عمر  
 تا کی می صبح و شکر خواب بامداد  
 هشیار گرد هان که گذشت اختیار عمر  
 دی در گذار بود و نظر سوی ما نکرد  
 بیچاره دل که هیچ ندید از گذار عمر  
 اندیشه از محیط فنا نیست هر که را  
 بر نقطه‌ی دهان تو باشد مدار عمر  
 در هر طرف که ز خیل حوادث کمین گهی ست  
 زان رو عنان گسسته دواند سوار عمر  
 بی عمر زنده‌ام من و این بس عجب مدار  
 روز فراق را که نهد در شمار عمر  
 حافظ سخن بگوی که بر صفحه‌ی جهان  
 این نقش ماند از قلمت یادگار عمر

دیسان له دوندی سه‌روی چه‌من بولبولی سه‌بوور  
 خویندی: (خودا له چاوی چه‌په‌ل گول بکا عوبوور)  
 نه‌ی گول که شوخی باخی، له شوکرانه‌دا به‌خیر  
 بولبول که شیتی تویه له سه‌ر لاوه بوی غوروور  
 ناکه‌م له دهستی غه‌یبه‌تی بالات قه‌ت شکات  
 دووری نه‌بچ هه‌تانیه‌قه‌دری ده‌می حوزوور  
 هه‌ر که‌س به‌وه‌سلی دل‌به‌ر و گوڤه‌ندی خو‌یه شاد  
 ئیمه‌ش غه‌می نیگاره له سه‌رمانه‌هوی سووروور  
 سوڤی نه‌گه‌ر به‌جو‌ری و کوشکی به‌هه‌شته‌خوش  
 مه‌یخانه‌قه‌سری ئیمه‌یه، نازیزمانه‌حوور  
 مه‌ی خو! به‌ده‌نگی چه‌نگ و مه‌خو غه‌م نه‌گه‌ر که‌سین  
 فه‌رموی خراوه‌باده‌بلی: (یا هووه‌لغه‌فوور)  
 «حافز»! شکاتی چیه له خوسپه‌ی فیراقی یار  
 شایی له شوینه‌شیوه‌ن و به‌شوین شه‌وايه‌نوور  
 مه‌یگنیر بی‌نه‌باده! که «کولیل» بی‌ته‌حال  
 خوش هه‌لده‌کا له نه‌زمی خوشی (هه‌ی له‌دوور له‌دوور...)



دیگر ز شاخ سرو سهی بلبل صبور  
گلبانگ زد که چشم بد از روی گل به دور  
ای گل به شکر آن که تویی پادشاه حسن  
با بلبلان بی‌دل شیدا مکن غرور  
از دست غیبت تو شکایت نمی‌کنم  
تا نیست غیبتی نبود لذت حضور  
گر دیگران به عیش و طرب خرمنند و شاد  
ما را غم نگار بود مایه‌ی سرور  
زاهد اگر به حور و قصور است امیدوار  
ما را شرابخانه‌ی قصور است و یار حور  
می‌خور به بانگ چنگ و مخور غصه، ور کسی  
گوید تو را که باده مخور گوهُوَ الْغُفُور  
حافظ شکایت از غم هجران چه می‌کنی  
در هجر وصل باشد و در ظلمت است نور



مانگی تابانت له نو هه لیدی له کهنعان غهم نهخۆی  
 کۆخی شین روۆشن ده بێ چون کاخی که یوان غهم نهخۆی  
 ئەهی دلی غهمگین گومانی به د به خۆ ریگانه دهی  
 گهرچی بێ سامانه سهه، دیتۆ به سامان غهم نهخۆی  
 عومر نه گهر وه رزی به هاری بێ، له سهه تهختی چه مه نه  
 بهر چه می گول ماچ نه کهی بولبول! هه میسان، غهم نهخۆی  
 دهوری گهر دون گهر دو روژی چه رخی وه ک چاوت نه بوو  
 هه رده می جوژی ده سووپی چه رخی ده وران غهم نهخۆی  
 هه ی له دهس هیوا نه دهی چون نادیاره دهستی غه یب  
 چون له پشتی به رده ی ئال و گۆره په نهان، غهم نهخۆی  
 گوپمی لافاوی فه نا دونیا له بیخا هه لکه نه ی  
 که میه وان تا نوحه ئەهی دل! قهت له توفان غهم نهخۆی  
 چون به ره و کابه ی نهوین چۆل و بیوان ته ی ده که ی  
 نه شته رن هه رچه ن له ریتا در که زیکان غهم نهخۆی  
 گهرچی ریگانا پر له خۆفه و مالتی دل بهر دووره دهس  
 هه چ ریگاییک نین نه شکیته پایان غهم نهخۆی  
 حالی ئیمه و ده ردی دووری یار و سه سهختی ره قیب  
 هه ر هه موو روونا که بۆ گه ردوونی گه ردان غهم نهخۆی  
 تا به ده رویشی له داوی زولفی شه و «حافر!» هه وات  
 زیکری دل داری ده لاله و ده رسی قورئان غهم نهخۆی  
 ئەهی گولی «کۆلیل» نه گهرچی هاته و یزهت بای خه زان  
 دیته گوئی هاواری گهرمی بای به هاران غهم نهخۆی

یوسف گمگشته باز آید به کنعان غم مخور  
 کلبه‌ی احزان شود روزی گلستان غم مخور  
 ای دل غمدیده حالت به شود دل بد مکن  
 وین سر شوریده باز آید به سامان غم مخور  
 گر بهار عمر باشد باز بر تخت چمن  
 چتر گل در سر کشی ای مرغ خوشخوان غم مخور  
 دور گردون گر دو روزی بر مراد ما نرفت  
 دایماً یکسان نباشد حال دوران غم مخور  
 هان مشو نومید چون واقف نه‌ای از سرّ غیب  
 باشد اندر پرده بازی‌های پنهان غم مخور  
 ای دل ار سیل فنا بنیاد هستی بر کند  
 چون تو را نوح است کشتی‌بان ز طوفان غم مخور  
 در بیابان گر به شوق کعبه خواهی زد قدم  
 سرزنش‌ها گر کند خار مغیلان غم مخور  
 گرچه منزل بس خطرناک است و مقصد بس بعید  
 هیچ راهی نیست کان را نیست پایان غم مخور  
 حال ما در فرقت جانان و ابرام رقیب  
 جمله می‌داند خدای حال گردان غم مخور  
 حافظا در کنج فقر و خلوت شب‌های تار  
 تا بود وردت دعا و درس قرآن غم مخور

نه سیحه تیکت نه کهم بیستی ره وایسه، خه تان

شهمی نه سیحه تی دلسوز هه لئه که ی له دلان

جه هانی پیر که مینی که ناوه بۆ ته مهنت

له باخی وه سلی جوانان گولئی به بۆ که جوان!

سوئالی هه ر دو جه هانم له عاشقی پرسی

وتی یزانه که بی عه شقه هیچ هه ر دو جه هان

مه گه ر به دۆسی نه مه گدار و سازی سازی بلیم

سه دای زیل و بهم و ناله نالی دل له شه وان

له سه ر نه وه م که نه خۆمۆ مه ی و گوناح نه که م

سرشت نه گه ر به ته ویرم بکات و بیته که وان

که دابه شی نه زه لئی بی حوزووری ئیمه کرا

نه گه ر که مین به مه رامت نه بوو، خه تال له وه دان

که هه ر له دل جه مه خیلئی خه یالی خالی ره شی

له موشک و مه ی وه کو گول پڕ که جام ساقی نه مان!

پیاله پڕ که له یاقووتی ته پ ده سامه یگیر!

خه لانی ئاسه فه، دیقی حه سووده، به زمی زه مان

له نازی ساقیه مه یخانه جیگه مانه ده نا

هه زار جاره پیاله م به قهستی تۆبه شکان

ده لالی چارده سال و دو ساله مه ی له گه لین

نیگاری چووک وه کوو گه وره بۆ مه هاته ژووان

هه والئی ئیمه به قه یسی شه ته ک دراو به رن

که چی ده کا دلی مه جنوونمان له به ندی گران

که تیری نیترگزی ساقی له سه ر که وانی برۆن

نه که ی له مه یکه ده «حافز»! له تۆبه شرح و به بیان

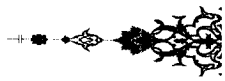
شه هیدی تیر و که وانی کریشمه که ت مه یگیر!

به بییری عاشقی «کۆلیل» خۆشه ویسی خودان



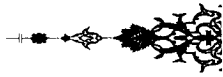
نصیحتی کنمت بشنو و بهانه مگیر  
 هر آن‌چه ناصح مشفق بگویدت بپذیر  
 ز وصل روی جوانان تمتعی بردار  
 که در کمین‌گه عمر است مکر عالم پیر  
 نعیم هر دو جهان پیش عاشقان بجوی  
 که این متاع قلیل است و آن عطای کثیر  
 معاشری خوش و رودی بساز می‌خواهم  
 که درد خویش بگویم به ناله‌ی بم و زیر  
 بر آن سرم که نوشم می و گنه نکنم  
 اگر موافق تدبیر من شود تقدیر  
 چو قسمت ازلی بی‌حضور ما کردند  
 گر اندکی نه به وفق رضاست خرده مگیر  
 چو لاله در قدح‌م ریز ساقیا می و مشک  
 که نقش خال نگارم نمی‌رود ز ضمیر  
 بیار ساغر در خوشاب ای ساقی  
 حسود گو کرم آصفی ببین و بمیر  
 به عزم توبه نهادم قدح ز کف صد بار  
 ولی کرشمه‌ی ساقی نمی‌کند تقصیر  
 می دوساله و محبوب چارده ساله  
 همین بس است مرا صحبت صغیر و کبیر  
 دل رمیده‌ی ما را که پیش می‌گیرد  
 خبر دهید به مجنون خسته از زنجیر  
 حدیث توبه در این بزم‌گه مگو حافظ  
 که ساقیان کمان ابرویت زنند به تیر

چیره بنوینه و فەرموو که دل و گیانم ئەوئ  
 من پەپوولەئ شەمی رووتم حەزی سووتانم ئەوئ  
 وەرە لەو خاکمە هەتسپینە که کوزراوی ئەتۆم  
 وەشکە لیوم، مەدەدی زەمزەمی جارانم ئەوئ  
 بیژە دەرویش! ئەگەرت سیم و زەپئ نین لە تو  
 رەنگی زەردی غەم و زیوی شەتی چاوانم ئەوئ  
 ساز و چەنگت هەیه گەر عوود نەبوو بیژە بە من  
 مەنگەئێ لەش، گری حەز، عوودی دل و گیانم ئەوئ  
 یا لە سەر کیشە جەئ فیل لە سووچیکەوہ یا  
 هەلپەرە و فەر دە عەبارە قسی موریدانم ئەوئ  
 دل دەئێ داکەنە ئەو خەر قە پلاسینە لە بەر  
 شل که! سەر کیسە، مەئ و باوەشی گیانانم ئەوئ  
 بەخت ئەگەر یارە بلئ خەئکی جەهان لەشکر بن  
 هەر دو عالەم دژە گەر دۆسە ئەوین، وانم ئەوئ  
 مەئیلی ئەم کۆچە لە سەر لاوہ لە سەر جام بنئ!  
 لە چەمەن من که شنەئ سەرۆئ خەرامانم ئەوئ  
 خۆزگە دییات بە هۆئ ئاگر و ئاوی دل و چاو  
 زێرە رەنگم، زەرە لیو، کۆشی بە گریانم ئەوئ  
 وەعزئ شیوہن بەسە واعیز که دەئینی «حافز»  
 شادی ئارایە برۆ شیعری تەر و جوانم ئەوئ  
 قەرەقەر بەسیەتی قالاو! لە گولزارئ ئەوین  
 دەنگئ «کۆئیل» ئی گەل و بولبولئ نالائەم ئەوئ



روی بنما و مرا گو که ز جان دل بر گیر  
 پیش شمع آتش پروانه به جان گو در گیر  
 در لب تشنه‌ی مایین و مدار آب دریغ  
 بر سر کشته‌ی خویش آی و ز خاکش بر گیر  
 ترک درویش مگیر ار نبود سیم و زرش  
 در غمت سیم شمار اشک و رخس را زر گیر  
 چنگ بنواز و بساز ار نبود عود چه باک  
 آتشم عشق و دلم عود و تنم مجمر گیر  
 در سماع آی و ز سر خرقه برانداز و برقص  
 ورنه با گوشه رو و خرقه‌ی ما در سر گیر  
 صوف برکش ز سر و باده‌ی صافی درکش  
 سیم درباز و به زر سیم‌بری در بر گیر  
 دوست گو یار شو و هر دو جهان دشمن باش  
 بخت گو پشت مکن روی زمین لشکر گیر  
 میل رفتن مکن ای دوست دمی با ما باش  
 بر لب جوی طرب جوی و به کف ساغر گیر  
 رفته گیر از برم و ز آتش و آب دل و چشم  
 گونه‌ام زرد و لبم خشک و کنارم تر گیر  
 حافظ آراسته کن بزم و بگو واعظ را  
 که ببین مجلسم و ترک سر منبر گیر

له حه‌ق سه‌پاس! كه دیتم ده‌لال و دل‌به‌ر باز  
 دلت به پاکی و راسی له گه‌ل دلم هه‌م‌پراز  
 نه‌بوو له فیکری به‌لا رێره‌وی ته‌ریقه‌ت قه‌ت  
 چ عاشقی هه‌یه‌تی غه‌م له لیژی و هه‌وراز!  
 ره‌قیب هه‌یفه‌ بزانی غه‌مینه‌ دل بو‌تو  
 كه نینه‌ سینه‌یی یاران‌ی کینه‌ مه‌حه‌رمی راز  
 جه‌مالی ئیوه‌ نه‌گه‌رچی له‌عه‌شقی ئیمه‌ سه‌ره  
 وه‌لێ له‌ریگه‌ی ئه‌وینت مه‌حاله‌ لاده‌م باز  
 له‌سۆزی دل چ ده‌چیژم! مه‌گه‌ر سوئالی وا  
 بکه‌ی له‌چاو كه‌سیخۆری خۆتن و غه‌مماز  
 ده‌سی قه‌زا عه‌جه‌ب ئازاوه‌ییکی هه‌لگه‌رسان  
 كه‌ره‌شتی نیرگزی مه‌ستی له‌کۆی کلانی ناز  
 به‌ئو سه‌فایه‌ كه‌رۆشن به‌یاره‌ مه‌جلیسمان  
 جه‌فایه‌ کیشی نه‌گه‌ر بوو بسووته‌ شه‌مشێواز  
 مه‌به‌س کریشمه‌ته‌ جوانن ده‌نا نیازی نین  
 جه‌مال و شه‌وکه‌تی مه‌حموودی من به‌مه‌دحی نه‌یاز  
 مه‌لێ كه‌ زوه‌ره‌ هونه‌رمه‌ند و په‌نجه‌ نه‌خشینه  
 له‌سه‌رده‌می كه‌ غه‌زه‌ل خۆینه «حافز»ی شیراز  
 هه‌ل‌ئو قیاسی له‌گه‌ل چۆ كه‌ چووكه‌یی ناكهن  
 نه‌عه‌شقی پابه‌نی «هۆمه‌ر» نه‌به‌ژنی سه‌روی ته‌ناز



هزار شکر که دیدم به کام خویش باز  
ز روی صدق و صفا گشته با دلم دمساز  
روندگان طریقت ره بلا سپرند  
رفیق عشق چه غم دارد از نشیب و فراز  
غم حبیب نهان به ز گفت و گوی رقیب  
که نیست سینه‌ی ارباب کینه محرم راز  
اگرچه حسن تو از عشق غیر مستغنی ست  
من آن نیم که از این عشق بازی آیم باز  
چه گویمت که ز سوز درون چه می بینم  
ز اشک پرس حکایت که من نیم غماز  
چه فتنه بود که مشاطه‌ی قضا انگیخت  
که کرد نرگس مستش سیه به سر مه‌ی ناز  
بدین سپاس که مجلس منور است به دوست  
گرت چو شمع جفایی رسد بسوز و بساز  
غرض کرشمه حسن است ورنه حاجت نیست  
جمال دولت محمود را به زلف ایاز  
غزل‌سرایی ناهید صرفه‌ای نبرد  
در آن مقام که حافظ برآورد آواز



منم که بوو به دیاری به‌هار چاوم باز؟!

سپاس چۆن بکهم ئه‌ی چاره‌سازی به‌نده نه‌واز

له‌ روو مه‌شۆوه غوبار، ئه‌ی نیازداری به‌ لا!

مورادی عه‌شقه چون ئه‌ کسیری گه‌ردی ئه‌رکی نیاز

له‌ که‌ند و له‌ندی ئه‌وین وه‌رمه‌ گێره‌ روو ئه‌ی دل!

که‌ رهندی رینگه‌ نه‌ترسا له‌ لیژی و هه‌وراز

که‌سه‌ی که‌ عاشقه‌ ده‌سنوێژ ئه‌ گه‌ر به‌ خوین نه‌ گری!

به‌ نوێژی وایه‌ نه‌دا قه‌ت ئیمامی ئیمه‌ جه‌واز

له‌ ئه‌م فریوسه‌را هه‌ر گه‌ره‌و به‌ دل دانسی!

مه‌ گه‌ر پیاڵه‌ نه‌بێ مه‌ گه‌ر جامی ده‌ستی مه‌ جاز

له‌ ئه‌هلی دل به‌ له‌تی ماچ بکپه‌ دۆعایی

له‌ مه‌ کری دژمنی گیان و له‌شت ده‌بێ به‌ پوواز

ره‌واجی دا له‌ حیجاز و عه‌راق، عه‌شق و ئه‌وین

مه‌ قامی خوشی غه‌زه‌لیاتی «حافز» ی شیراز

له‌ سای په‌رچه‌م و عه‌شقی هه‌تاویا «کۆلیل»!

قه‌ڵه‌م به‌ نووسه‌ری دیوانی خوشمی سه‌رباز!

منم که دیده به دیدار دوست کردم باز  
 چه شکر گویمت ای کارساز بنده نواز  
 نیازمند بلا گورخ از غبار مشوی  
 که کیمیای مراد است خاک کوی نیاز  
 ز مشکلات طریقت عنان متاب ای دل  
 که مرد راه نیندیشد از نشیب و فراز  
 طهارت ار نه به خون جگر کند عاشق  
 به قول مفتی عشقش درست نیست نماز  
 در این مقام مجازی بجز پیاله مگیر  
 در این سراچه‌ی بازیچه غیر عشق مباد  
 به نیم بوسه دعایی بخر ز اهل دلی  
 که کید دشمنت از جان و جسم دارد باز  
 فکند زمزمه‌ی عشق در حجاز و عراق  
 نوای بانگ غزل‌های حافظ از شیراز

ئە‌ی نۆن‌مامی جوانی خه‌رامان ده‌رۆیه‌ ری  
 یه‌ ک نازی ئی‌وه‌ بۆ مه‌ هه‌زاران نیاز ئە‌زی  
 پیرۆزه‌ شی‌وه‌ جوانه‌ که‌ تان چون ده‌سی ئە‌زه‌ل  
 بۆ به‌ژنی تۆی بری‌وه‌ که‌ و نازی وا به‌ جی  
 وه‌ ک عوود بی‌ژه‌ هه‌ر که‌ نه‌ سووتی ده‌بی دلی  
 ناواتی بۆنی سومبولی ئیمه‌ی له‌ تۆ نه‌ بی  
 سۆزی دلی په‌ پووله‌ به‌ شۆله‌ی شه‌مه‌ و که‌ چی  
 بی مۆمی رووته‌ گیانی ئە‌من ناوری تیلده‌ چی  
 دویشه‌ و نه‌ بووی سۆفی له‌ مه‌ی بوو به‌ تۆ به‌ کار  
 مه‌ یخانه‌ تا کراوه‌ شکا تۆ به‌ که‌ی شه‌وی  
 وه‌ ک زی‌ر ئە‌ گه‌ر بشم‌به‌ نه‌ نیوزاری گاز باز  
 که‌نگی عه‌یاری من به‌ دنه‌ی تانه‌ کم، ده‌وی  
 دل تیب‌گا ئە‌ گه‌ر له‌ ته‌ وافی هه‌ریمی تۆ  
 سه‌ر مه‌ یلی کۆی حیجازی له‌ شه‌وقی سه‌فات ئە‌ بی  
 ده‌ سنوێژ ئە‌ دی به‌ خوینی گه‌شی چا و چون بشۆم  
 نوێژێ له‌ تاقی پاکی برۆتا نه‌ بی، ده‌ چی  
 وه‌ ک مه‌ی به‌ کۆشی کووپه‌ هه‌ میسان گه‌راوه‌ شاد  
 دویشه‌ و که‌ بیستی «خاجه‌» له‌ ساقی حه‌ کایه‌ تی  
 کوێستانی (کیله‌ شین) و (سه‌ هۆلان) وه‌ کوو «عومه‌ر»  
 سه‌ر به‌رزی چاوه‌ پێته‌ که‌ بالات ده‌ر که‌ وی

ای سرو ناز حسن که خوش می روی به ناز  
 عشاق را به ناز تو هر لحظه صد نیاز  
 فرخنده باد طلعت خوبت که در ازل  
 بیریده اند بر قد سروت قبای ناز  
 آن را که بوی عنبر زلف تو آرزوست  
 چون عود گو بر آتش سودا به سوز و ساز  
 پروانه راز شمع بود سوز دل ولی  
 بی شمع عارض تو دلم را بود گداز  
 صوفی که بی تو توبه ز می کرده بود دوش  
 بشکست عهد چون در میخانه دید باز  
 از طعنه ی رقیب نگردد عیار من  
 چون زرا اگر برند مرا در دهان گاز  
 دل کز طواف کعبه کویت وقوف یافت  
 از شوق آن حریم ندارد سر حجاز  
 هر دم به خون دیده چه حاجت وضو چو نیست  
 بی طاق ابروی تو نماز مرا جواز  
 چون باده باز بر سر خم رفت کف زنان  
 حافظ که دوش از لب ساقی شنید راز

هٻلاڪه ڊل وهره تا هيڙي بيته سهر ديسان  
 له بهر نه مانه فسهي به شڪه بيته بهر ديسان  
 وهرن ڪه ڊهر ڪي ديهه ڙهندوون به جوڙي وا  
 ڪه باز ٻو ڪه سي ناهه له تو مه گهر ديسان  
 غه مي ڪه گرتي وه ڪوو له شڪري حه بهش ڊلمان  
 به هيڙي روومه تي روٽ ده چيٽه ڊهر ديسان  
 له جامي ڊل چ ته ماشا ده ڪم هه موو ههر ڊي  
 خه يائي شه وقى جه مالت به بهر نه زهر ديسان  
 سرشڪي ديهه بڙيرم له دووت روڙ و ده ليم  
 شه واري ٺاوس ٺهين چي بڙي سه هر ديسان  
 وهرن ڪه بولبولي خوش دهنگي خاتري «حافز»  
 به ٺاوه زي گولي رووتانه پرهونه ديسان  
 مه قامي ناله مي «ڪوليل»! ڪه س به ڊل نه شنهفت  
 ته واوي پهنگه له گوئما به بي سه مهر ديسان

در آ که در دل خسته توان در آید باز  
 بیا که در تن مرده روان در آید باز  
 بیا که فرقت تو چشم من چنان در بست  
 که فتح باب وصال مگر گشاید باز  
 غمی که چون سپه زنگ ملک دل بگرفت  
 ز خیل شادی روم رخت زداید باز  
 به پیش آینه‌ی دل هر آن چه می دارم  
 بجز خیال جمالت نمی نماید باز  
 بدان مثل که شب آبستن است روز از تو  
 ستاره می شمرم تا که شب چه زاید باز  
 بیا که بلبل مطبوع خاطر حافظ  
 به بوی گلبن وصل تو می سراید باز

کئی بلی دهردی عاشقان دیسان  
وشری خوم کهی نه دا زه مان دیسان  
شهرمه زاری گلاری مهی نۆشه  
نیرگزی مه ست نه گهر رووان دیسان  
نییه پیزان به رازی بون ههر کهس  
چه شنی لوقمانی کووپه کان دیسان  
ههر که وه ک لاله کاسه گپری کرد  
نوقمی خویناوه تا نه مان دیسان  
دل به لیوی نه گرتوون جامی  
بۆیه وه ک خونچه به سته مان دیسان  
چهنگ نا ههنگی زوری لیم گۆرا  
تالی بیپن! نه دا زمان دیسان  
نه جه لی «حافر» نه نه یی سه هله  
هه و که رهت دهوری خوم گهران دیسان  
(شه مسه) باوانه که م! دلی «کۆلیل»  
دهشتی (ناوه شتی) دا نیشان دیسان

حال خونین دلان که گوید باز  
 و از فلک خون خم که جوید باز  
 شرمش از چشم می پرستان باد  
 نرگس مست اگر بروید باز  
 جز فراطون خم نشین شراب  
 سر حکمت به ما که گوید باز  
 هر که چون لاله کاسه گردان شد  
 زین جفا رخ به خون بشوید باز  
 نگشاید دلم چو غنچه اگر  
 ساغری از لبش نبوید باز  
 بس که در پرده چنگ گفت سخن  
 بوش موی تا نموید باز  
 گرد بیت الحرام خم حافظ  
 گر نمیرد به سر پیوید باز



دلّم ده‌لّی وهره گیانم له گۆمی مه‌ی رۆنئی  
 له رۆحی پیر و جوان خۆش خورۆشی نه‌ی رۆنئی  
 ده‌لّین که چاکه له زه‌ریاشی خه‌ی ده‌گاتۆ پیت  
 چ چاکه ساقی ئە گهر من له به‌حری مه‌ی رۆنئی  
 له دابی مه‌یکه‌ده که چ بوو دلّم خه‌تایه‌تی ئەو  
 دوباره تۆ به‌ شه‌قامی که‌ره‌م ریگه‌که‌ی رۆنئی  
 ده‌ بینه له و مه‌یه گول‌وینّه! عه‌مه‌رین جامی  
 له گیانی عه‌تری گول‌اوا ته‌نووری وه‌ی رۆنئی  
 خراوی بادیه‌یه هه‌رچه‌ن سه‌ری خراب و گیژ  
 به‌ لوتفی خۆت له کۆشی بزه‌ی به‌زه‌ی رۆنئی  
 به‌ نیوه‌شه‌و ده‌ته‌وئ رۆژی رون، که‌نیشکی ره‌ز  
 به‌ بی‌حیجاب، له‌ جامیکی جه‌م نه‌وه‌ی رۆنئی  
 مه‌یله‌ رۆژی وه‌فاتم به‌ خاک بسپیرن  
 له‌ نیو خومیکی شه‌رابا له‌ مه‌یکه‌ده‌ی رۆنئی  
 له‌ سینگى زلمی فه‌له‌ک «خاجه‌»! تیری به‌رقی شه‌راب  
 شه‌هابی ره‌جمی شه‌یاتین و دیتوزمه‌ی رۆنئی  
 له‌ پیری مه‌یکه‌ده «کۆلیل» رینووینی ویت  
 وتی له‌ باخی سنه‌وبه‌ر هه‌نار و به‌ی رۆنئی

بیا و کشتی ما در شط شراب انداز  
 خروش و ولوله در جان شیخ و شاب انداز  
 مرا به کشتی باده درافکن ای ساقی  
 که گفته‌اند نکویی کن و در آب انداز  
 ز کوی میکده برگشته‌ام ز راه خطا  
 مرا دگر ز کرم باره صواب انداز  
 بیار زان می گلرنگ مشک بو جامی  
 شرار رشک و حسد در دل گلاب انداز  
 اگرچه مست و خرابم تو نیز لطفی کن  
 نظر بر این دل سرگشته‌ی خراب انداز  
 به نیم شب اگر آفتاب می‌باید  
 ز روی دختر گلچهر رز نقاب انداز  
 مهل که روز وفاتم به خاک سپارند  
 مرا به میکده بر در خم شراب انداز  
 ز جور چرخ چو حافظ به جان رسید دلت  
 به سوی دیو محن ناوک شهاب انداز

وهره له‌و ئاوی فهره‌ح به‌خشه له نئو جامی بلوور

بینه تا دیده پری نه‌بوه له خاکی سر و سوور

جی سه‌ره‌نجام که سارایه کی بی‌ده‌نگ و ههران

ئیسته بخروشه و هه‌یوانی فه‌له‌ک پر که له شوور

چاوی ناپاک له گیانانی نه‌زهر چۆنه ره‌وا

روومه‌تی یار ته‌ماشاشا که به ئاوینه‌یی نوور

سینه‌ری، تۆبی و نه‌و به‌ژنته! نه‌ی سه‌روی به‌ناز

بکه بۆ خاکی له سه‌رم و له سه‌رت لاوه غوروور

ژاری ماری سه‌ری زولفت نیسه ده‌رمانی مه‌گه‌ر

ماچی تلیاکی خه‌ت و خالت و دهم، باخی چنوور

حوکمی نه‌م کینگه‌ ده‌زانی که ده‌وامیکی نیسه

گپری تیه‌وره‌ده به سۆزی جیگه‌ر و جامی بلسوور

به وته‌ی نه‌هلی دل نه‌ی گه‌وه‌ری تاقانه و پاک

خۆ به نه‌سرين ده‌شۆمۆ به‌له‌وه‌ی بیمه‌ حوزور

خوایه نه‌و سۆفیه‌ خۆبینه که به‌دینه‌ فه‌قه‌ت

دووکه‌لی ئاخی دل‌یکی خه‌یه سه‌ر جامی شوعوور

بیخه «حافز»! وه‌کو گول دادپه‌ بۆ عه‌تر و عه‌بیر

عه‌ره‌ری قامه‌تی چالاکی که ده‌رکه‌وت له دوور

گیانی «کولیل» که هی خۆته چلۆن پیشکه‌شی که‌م

سه‌ره گۆی زولفته، چاوم ته‌مه، دل تاوی ته‌نوور

خیز و در کاسه‌ی زر آب طربناک انداز  
 پیش ترز آن که شود کاسه‌ی سر خاک انداز  
 عاقبت منزل ما وادی خاموشان است  
 حالیا غلغله در گنبد افلاک انداز  
 چشم آلوده نظر از رخ جانان دور است  
 بر رخ او نظر از آینه‌ی پاک انداز  
 به سر سبز تو ای سرو که گر خاک شوم  
 ناز از سر بنه و سایه بر این خاک انداز  
 دل ما را که ز مار سر زلف تو بخت  
 از لب خود به شفاخانه‌ی تریاک انداز  
 ملک این مزرعه دانی که ثباتی ندهد  
 آتشی از جگر جام در املاک انداز  
 غسل در اشک زدم کاهل طریقت گویند  
 پاک شو اول و پس دیده بر آن پاک انداز  
 یارب آن زاهد خودبین که بجز عیب ندید  
 دود آهیش در آینه‌ی ادراک انداز  
 چون گل از نکت او جامه قبا کن حافظ  
 وین قبا در ره آن قامت چالاک انداز

دلّ وه کوو جاران له ماچی لیوی ناکامیکه هر  
 هر به عه شقی له علی تو دهستی له مل جامیکه هر  
 هر هه وه لّ روژم له دهس دا، دین له سهر زولفی رهشت  
 تا بزائن دلّ له دوی سهر فی سهره نجامیکه هر  
 ساقیا بۆم تیکه جامی ئاگرین چونکوو له نیو  
 عاشقانی پوختی هیما سهر گلی خامیکه هر  
 له وخه تا کردم چوواندم زولفی وه ک موشکی خوتهن  
 چه شنی خه نجهر موو له هر شوین و سهر نه ندامیکه هر  
 خوړ له روژیکو له خه لوم دا گزینگی روتی دی  
 هر وه کوو سیبه له دهورت عاشقی جامیکه هر  
 لیوی گیانان نیومی روژی کوتوپر بردوو  
 نه هلی دلّ نیسته ش مه سی بوی گیان، له کوی نامیکه هر  
 له علی مه یگپرت نه زهل جامیکی خهستی دا به ههست  
 تا نه به د سهر خوش و مهستی جامی گول فامیکه هر  
 بیخه بهر ئیژی هه تا گیانت نه دهی ئاسووده نیت  
 بیخه بهر! گیانی (گول نه ندام) م به (بارام) بیکه هر  
 شهر حی شیرینی ده می توی داوه «حافز» گیانه که م  
 ئاوی ژین په و کئی له توی خامه ی شه کهر کامیکه هر  
 باسی شه و گاری در یژی زولفی تو م کردون که وا  
 چه شنی «کولیل» ت گولوله ی زولمه تی شامیکه هر

برنیامد از تمنای لب ت کامم هنوز  
 بر امید جام لعلت دردی آشامم هنوز  
 روز اول رفت دینم در سر زلفین تو  
 تا چه خواهد شد در این سودا سرانجام هنوز  
 ساقیا یک جرعه‌ای زان آب آتشگون که من  
 در میان پختگان عشق او خامم هنوز  
 از خطا گفتم شبی زلف تو را مشک ختن  
 می‌زند هر لحظه تیغی مو بر اندامم هنوز  
 پرتو روی تو تا در خلوتم دید آفتاب  
 می‌رود چون سایه هر دم بر در و بامم هنوز  
 نام من رفته‌ست روزی بر لب جانان به سهو  
 اهل دل را بوی جان می‌آید از نامم هنوز  
 در ازل داده‌ست ما را ساقی لعل لب ت  
 جرعه‌ی جامی که من مدهوش آن جامم هنوز  
 ای که گفתי جان بده تا باشدت آرام جان  
 جان به غم‌هایش سپردم نیست آرامم هنوز  
 در قلم آورد حافظ قصه‌ی لعل لبش  
 آب حیوان می‌رود هر دم ز اقلامم هنوز

دلّم خراوی پەری شیوەییکە شۆرەنگیز  
 بەلّینی لانییە خوین پڕێژە فیله باز و بەهیز  
 قەزای دامەنی چاک و درپاوی گولّ لە چەمەن  
 لە سەد هەزار جەهەبە میزەرەهێ پارێز  
 دەبەم بە خاک لە گەلّ خۆخە یالّی خالانت  
 هەتا دەری گولّی عەمبەر لە گۆری خالّ نامیز  
 فریشتە چون نییە ساقی! لە عەشقی دلّ حالی  
 لە خاکی ئادەمی ئاوی بڕێژە کەوسەر ییز  
 لە کفنه کەم بخە جامی هەتا لە مەحشەردا  
 بە مەهی بچێ لە دلّم ترسی رۆژی رەستاخیز  
 هەزار و غەمزە دە هاتوو مە دەرکی رەحمەتی تۆ  
 بە غەیری دۆسی ئیو م نەبوو کە دەستاویز  
 وەرن لە مەیکە دە دویشە و سووووشی غەیب ئەیوت  
 لە بەش مەتۆرە کە دەستی قەزا بە پیتە و پیز  
 لە بەینی عاشق و مەعشوق پەردە «حافز»! نین  
 حیجابی خۆ کە وەلا دەی سەحەر دە کا ئاخیز  
 لە خۆ دەراتنە مەرجی ئەوین «عومەر»! واتە  
 قولینگێ کۆکەنە شیرین، نە ئەفسەری پەرویز

دلم رمیده‌ی لولی وشی ست شورانگیز  
دروغ وعده و قتال وضع و رنگ آمیز  
فدای پیرهن چاک ماه رویان باد  
هزار جامه‌ی تقوا و خرقه‌ی پرهیز  
خیال خال تو با خود به خاک خواهم برد  
که تا ز خال تو خاکم شود عبیر آمیز  
فرشته‌ی عشق نداند که چیست ای ساقی  
بخواه جام و گلابی به خاک آدم ریز  
پیاله بر کفتم بند تا سحرگه حشر  
به می ز دل ببرم هول روز رستاخیز  
فقیر و خسته به درگاہت آدمم رحمی  
که جز ولای توام نیست هیچ دست آویز  
بیا که هاتف میخانه دوش با من گفت  
که در مقام رضا باش و از قضا مگریز  
میان عاشق و معشوق هیچ حایل نیست  
تو خود حجاب خودی حافظ از میان برخیز



ئە‌ی سه‌با ئە‌مجارەت ئە‌ر رێ‌ی کە‌وتە سەر چۆ‌می ئە‌رەس  
 هە‌لمژێ‌ی کۆ‌لمی تە‌ری پ‌ر پ‌ر لە‌ عە‌تری کە‌ی نە‌فەس  
 مە‌نزلێ‌ی دلبەر سلۆ‌ی مە‌ی لە‌ سەر ب‌روانە چە‌ن  
 پ‌ر لە‌ نالە‌ی کاروانی عە‌شقن و دە‌نگی جەرەس  
 ما‌چی بە‌ر دە‌رکی بکە‌و ئی‌تر بە‌ زاری پ‌یی ب‌لێ‌  
 دە‌ردی دووری کوشتمی وا وەر گە‌رێ‌ ئە‌ی دیدە‌مە‌س  
 هەر وە‌ کۆ‌و دە‌نگی رۆ‌بایم هاتە‌ گۆ‌ی پە‌ندی کە‌سان  
 گۆ‌یچکە‌می تا با نە‌دا عە‌شقت نە‌بووم حا‌لی لە‌ کە‌س  
 شە‌و بە‌ شای‌ی و مە‌ی بژێ‌ی چۆ‌نکۆ‌و لە‌ شارێ‌گە‌ی ئە‌وین  
 شە‌و رە‌وی عاشق لە‌ گە‌ڵ دارۆ‌غە کە‌ین و بە‌ینی هە‌س  
 عە‌شقی بە‌ژنی شو‌خ، شو‌خی نین و سە‌ردانی دە‌وێ‌  
 کە‌س لە‌ گۆ‌ی عە‌شقی نە‌دا هەر گیز بە‌ گۆ‌چانی هە‌وە‌س  
 گەرچی وە‌شیاران بە‌ ئازادی دە‌ژین ئە‌مما دە‌لێ‌ن  
 پ‌یشکە‌شی یاری نە‌کە‌ی گیان و د‌ل و دین سە‌رفی چە‌س  
 تووتیان خو‌شن لە‌ کۆ‌شی نە‌یشه‌ کەر شە‌ ککەر شک‌ین  
 دە‌ستی حە‌سەرە‌ت هەر بە‌ سەر خو‌دا ئە‌دە‌ن خێ‌لی مە‌ گە‌س  
 نێ‌وی «حافز» تاقە‌ جارێ‌ گەر بنووس‌ین دە‌سخە‌ت  
 بو‌خە‌ لاتی و دە‌ پارێ‌مۆ‌ لە‌ کن سۆ‌لتان و بە‌س  
 یا نە‌ لانی‌کە‌م لە‌ «کۆ‌لیل» ت بکە‌ی یادێ‌ بە‌ خێ‌ر  
 مە‌سەرە‌فێ‌کی هەر هە‌یه‌ ناخ‌ر گۆ‌لی من! خار و خە‌س

ای صبا گر بگذری بر ساحل رود ارس  
بوسه زن بر خاک آن وادی و مشکین کن نفس  
منزل سلمی که بادش هر دم از ما صد سلام  
پرصدای ساریانان بینی و بانگ جرس  
محمل جانان ببوس آن گه به زاری عرضه دار  
کز فراق سوختم ای مهربان فریاد رس  
من که قول ناصحان را خواندمی قول رباب  
گوشمالی دیدم از هجران که اینم پند بس  
عشرت شبگیر کن می نوش کاندرا راه عشق  
شبروان را آشنایی هاست با میر عسس  
عشق بازی کار بازی نیست ای دل سرباز  
ز آن که گوی عشق نتوان زد به چوگان هوس  
دل به رغبت می سپارد جان به چشم مست یار  
گرچه هشیاران ندادند اختیار خود به کس  
طوطیان در شکرستان کامرانی می کنند  
وز تحسّر دست بر سر می زند مسکین مگس  
نام حافظ گر بر آید بر زبان کلک دوست  
از جناب حضرت شاهم بس است این ملتمس

گوٺي ڪوٺمت له گوٺستاني جههان پو مه بهسه  
 لهم چه مه نزاره شنه ي سهروي رهوان پو مه بهسه  
 خوانه ڪا دل له گهل ٺه خيٺه رياهاول بن  
 له هه موو ڪاري گران جامي گران پو مه بهسه  
 به عمهل ڪاخي به هه شتي به مهلا و شيخ ٺه دن  
 ٺيمه رهندين و گهدا، ڪوخي موغان پو مه بهسه  
 وهره سهيري گوزهري چه م ته من ٺاسا ڪه ده چي  
 واته ٺه م سهيره له چه رخي گوزهران پو مه بهسه  
 وهره بازارپي جههان ليڪه وه قازانج و زهره  
 بهس ٺه گهر پو وه نه بوو سهرف و زيان پو مه بهسه  
 يار وه ختي ڪه له گه ٺمانه نيازئ نيه هيج  
 دهولته تي خزمه تي ٺه وهاوه لي گيان پو مه بهسه  
 تو خودا له م دهره مه منيره به ره و باخي به هه شت  
 چونڪه ڪوي تو له مه ڪوي ڪه ون ومه ڪان پو مه بهسه  
 گلهي بي بخوده «حافظ»! له سهراوي به شي خو  
 غه زهل و تهبعي وه ڪوو ٺاوي رهوان پو مه بهسه  
 با نه بي گفتي له گهل ٺيمه يي «ڪوليل» شرين  
 چهن قسه ي تال له سهر ليوي ٺهوان پو مه بهسه

گل‌گذاری ز گلستان جهان ما را بس  
 زین چمن سایه‌ی آن سرو روان ما را بس  
 من و همصحبتی اهل ریا دورم باد  
 از گرانان جهان رطل گران ما را بس  
 قصر فردوس به پاداش عمل می‌بخشند  
 ما که رندیم و گدا دیر مغان ما را بس  
 بنشین بر لب جوی و گذر عمر بین  
 کاین اشارت ز جهان گذران ما را بس  
 نقد بازار جهان بنگر و آزار جهان  
 گر شما رانه بس این سود و زیان ما را بس  
 یار با ماست چه حاجت که زیادت طلبیم  
 دولت صحبت آن مونس جان ما را بس  
 از در خویش خدا را به بهشتم مفرست  
 که سر کوی تو از کون و مکان ما را بس  
 حافظ از مشرب قسمت گله ناانصافی ست  
 طبع چون آب و غزل‌های روان ما را بس

دلا! هه والي سه فهر به ختي هم نه واتن ههر  
 شه مائي (باخي مكايل) هه رينماتن ههر  
 نه كه ي له مه نزلتي گيانان ٺه دي بچي ده رويش!  
 كه گه نجی مه عانی له کونجی خانه قاتن ههر  
 ٺه گهر غه مي له دلٺ داسه پي له سوو چيڪو  
 حه ريمي پيري موغان خو حه ره مه پهناتن ههر  
 له ته ختي مه يکه ده دانيسه خوش بنوشه ٺه مي  
 كه ٺه مه ٺه نازه له مائي جه هان سه فاتن ههر  
 ته مباح كه م كه وه، ٺاساني بگره له م دنيا!  
 شه راب و گه وه هري لٺوي ٺه وين كه فاتن ههر  
 به بي هونه ر فه له ك ٺاواتي دل ٺه دات و به س  
 هونه رنو ويني ٺه ويني كه تو خه تاتن ههر  
 ٺه ويني خاكي ولات و به لٺيني ياري قه ديم  
 له ري پره واني سه فهر كه رده سه ره پهناتن ههر  
 به ٺير باري منه ت خو نه خهي كه دوو دنيا  
 ره زاي دل بهر و ئي حساني پادشاستن ههر  
 نيازي دل به موناجات ٺه گهر بيبي «حافظ»!  
 دوعاي نيوه شه و و زيکري سويحگاتن ههر  
 له غه م پري پره «کوليل» و ماتلي سيجري  
 خه لاتي لٺوي سه حه رت و گولي دوعاتن ههر

دلا رفیق سفر بخت نیکخواهت بس  
 نسیم روضه‌ی شیراز پیک راهت بس  
 دگر ز منزل جانان سفر مکن درویش  
 که سیر معنوی و کنج خانقاهت بس  
 و گر کمین بگشاید غمی ز گوشه‌ی دل  
 حریم درگه پیر مغان پناهت بس  
 به صدر مصطبه بنشین و ساغر می‌نوش  
 که این قدر ز جهان کسب مال و جاهت بس  
 زیادتی مطلب کار بر خود آسان کن  
 صراحی می‌لعل و بتی چو ماهت بس  
 فلک به مردم نادان دهد زمام مراد  
 تو اهل فضلی و دانش همین گناهت بس  
 هوای مسکن مألوف و عهد یار قدیم  
 ز رهروان سفر کرده عذرخواهت بس  
 به منت دگران خو مکن که در دو جهان  
 رضای ایزد و انعام پادشاهت بس  
 به هیچ ورد دگر نیست حاجت ای حافظ  
 دعای نیم شب و درس صبحگاهت بس

ژانی عه‌شقی دوچارمن که مه‌ئی!

ژاری هیجری له زارمن که مه‌ئی!

پشکینمن جه‌هان که وا ئیستا

دل‌رفینیک یارمن که مه‌ئی

له فیراق و ئه‌وینی خاکی ده‌ری

شه‌تی خوینی له زارمن که مه‌ئی

له ده‌می دوینه‌شه‌و شه‌فتم خۆم

گوله‌باسی له کارمن که مه‌ئی

لیوده‌گازیت لیم مه‌ئی که مزیت

له‌علی من، ئه‌ونه‌عارمن که مه‌ئی!

کۆخی دل‌پر له ره‌نجی دووریته

حه‌سه‌رتی کۆله‌بارمن که مه‌ئی

وه‌کو «حافز» گه‌ییمه‌ عه‌شقی دل‌ئی

چه‌ن به‌مه‌یلی ده‌مارمن که مه‌ئی

چه‌شنی «کۆلیل» هه‌ر ئه‌وه‌ن چه‌رخیش

شیتی به‌ژنی دلارمن که مه‌ئی

درد عشقی کشیده‌ام که می‌پرس  
 زهر هجری کشیده‌ام که می‌پرس  
 گشته‌ام در جهان و آخر کار  
 دلبری برگزیده‌ام که می‌پرس  
 آن‌چنان در هوای خاک درش  
 می‌رود آب دیده‌ام که می‌پرس  
 من به گوش خود از دهانش دوش  
 سخنانی شنیده‌ام که می‌پرس  
 سوی من لب چه می‌گزی که مگوی  
 لب لعلی‌گزیده‌ام که می‌پرس  
 بی تو در کلبه‌ی گدایی خویش  
 رنج‌هایی کشیده‌ام که می‌پرس  
 همچو حافظ غریب در ره عشق  
 به مقامی رسیده‌ام که می‌پرس



نه‌وهم پین گله له‌و زولفه ره‌شهی گیان که مه‌لین  
 و‌اله ده‌س چوو دل و دین و سهر و سامان که مه‌لین  
 که‌س به ئاواتی وه‌فا‌خوایه دل و دینی نه‌چین  
 من له‌ ئەم مامه‌له‌ و‌ا بوومه‌ په‌شیمان که مه‌لین  
 به‌ قومی مه‌ی که‌ کزه‌ی هیچ‌که‌سی نه‌بووه‌ له‌ شوین  
 ژاری ره‌نجیک ده‌چیژم له‌ نه‌زانان که مه‌لین  
 زاهید ئەم کۆره‌ به‌ جی بیله‌، له‌ شهر لاده‌! شهراب  
 دل و دین و‌ا ده‌رفینیت به‌ تالان که مه‌لین  
 و‌توویشژیکه‌ له‌ ئەم رینگه‌ که‌ ده‌تویتته‌وه‌ گیان  
 ئۆف ئۆفیکه‌ نه‌پرسی له‌م و‌ له‌ویان که مه‌لین  
 هیوری و‌خه‌لوه‌نشینی مه‌به‌سم بووگه‌ به‌لام  
 کاری و‌ای کردوه‌ پیم نیرگری مه‌ستان که مه‌لین  
 تا و‌تم بیژمه‌ گۆی شینی فه‌له‌ک چۆنی؟ وتی  
 زلمی و‌ای کردوه‌ لیم هه‌لمه‌تی گۆچان که مه‌لین  
 پیم و‌ت ئەو زولفته‌ کیتی کوشتووه‌ کالۆزه‌؟ وتی  
 «حافز!» ئەم باسه‌ دریزانه‌ به‌ قورئان که مه‌لین  
 گۆشه‌یی چاوی دلی هه‌ر منی «کۆلیل»ی نه‌سووت  
 سووتمانیکه‌ له‌ کۆی گۆشه‌نشینان که مه‌لین

دارم از زلف سیاهش گله چندان که مپرس  
 که چنان زو شده‌ام بی سر و سامان که مپرس  
 کس به امید وفا ترک دل و دین مکناد  
 که چنانم من از این کرده پشیمان که مپرس  
 به یکی جرعه که آزار کشش در پی نیست  
 زحمتی می کشم از مردم نادان که مپرس  
 زاهد از ما به سلامت بگذر کاین می لعل  
 دل و دین می برد از دست بدان سان که مپرس  
 گفت و گوهاست در این راه که جان بگدازد  
 هر کسی عربده‌ای این که مبین آن که مپرس  
 پارسایی و سلامت هوسم بود ولی  
 شیوه‌ای می کند آن نرگس فتان که مپرس  
 گفتم از گوی فلک صورت حالی پرسم  
 گفت آن می کشم اندر خم چوگان که مپرس  
 گفتمش زلف به خون که شکستی گفتا  
 حافظ این قصه دراز است به قرآن که مپرس

دل ته نگه همميسان وهره سا هاوه لئى گيان به  
 مه حرم به دهر وونى منى هاوپرازي غمان به  
 له و له عله له نيو مه يکه ده يى عه شقى ده نوشن  
 چهن جام له ٺم کورپه به عه شقى ره مه زان به  
 ٺو خه رقه ريا لانه ته يا شيخ! که سووتان  
 هه و لئى بده پياوانه له رهن داني زه مان به  
 ٺايز که فهرموويه دلئى بوم نيگه رانه  
 فهرموو به سلامت ٺوه هاتم نيگه ران به  
 به و له عله ٺيان به خسته دل گرتكى خوينه  
 ٺئى کاني که رهم ههر به هه مان مؤر و نيشان به  
 نه ک ٺوزه غه منى بيت و بنيشن له دلئى يار  
 ٺئى چاوا! له شوين ٺم غه زه لئى ٺيمه ره وان به  
 زوو بيژه به «حافز» که هه واي جامى جه مى پين  
 ههر له حزه له کوى ٺاسه ف و جه مشيدى زه مان به  
 «کؤليل» هه که سى دووره له گولزارى ديارت  
 ٺئى دل وه کو بولبول له غه مى به ٺنى گولان به

باز آی و دل تنگ مرا مونس جان باش  
 وین سوخته را محرم اسرار نهان باش  
 زان باده که در میکدهی عشق فروشند  
 ما را دو سه ساغر بده و گو رمضان باش  
 در خرقه چو آتش زدی ای عارف سالک  
 جهدی کن و سر حلقه‌ی رندان جهان باش  
 دلدار که گفتا به توام دل نگران است  
 گو می‌رسم اینک به سلامت نگران باش  
 خون شد دلم از حسرت آن لعل روان بخش  
 ای درج محبت به همان مهر و نشان باش  
 تا بر دلش از غصه غباری ننشیند  
 ای سیل سرشک از عقب نامه روان باش  
 حافظ که هوس می‌کندش جام جهان‌بین  
 گو در نظر آصف جمشید مکان باش

نه گهر ههواللی به سۆزی، له ههواللی په یمان بی  
 ره فیقی شادی و شیوهن به هار و زستان بی  
 که پیچی پرچی په ریشان ئه دهی به دهستی با  
 که من به خاتر و یادی منی په ریشان بی  
 که ئاره زووته له گهڵ خزری دل ئه وینداری  
 نهین له چاوی سکه ندهر وه ک ئاوی حه یوان بی  
 مه قامی عه شق وتن خو له هه ره مه لئ ناین  
 ده بی به بووکی زهریفی مه لئکی خو ش خان بی  
 به ئیمه ری و رهوشی خزمهت و غولامی، تو  
 خودا به خشن و خوشت سه روک و سولتان بی  
 ده خیله! دی له نه چیری حه ره م مه کیشه که وان  
 له کرده وهی له مه پیشت به دل په شیمان بی  
 که مؤمی مه جلیسی، به س یه ک زمان و یه ک دل بی  
 له بهر خه یال و خه باتی په پووله خه ندان بی  
 به چاوی ناز روانینه دل بهری گشتی  
 نه زه به ناز بکه و بی نه زیری ده وران بی  
 شکات قهت مه که «حافز» له یار و وس کوت به!  
 به ئیوه کئی وتی حه یرانی به ژنی یاران بی  
 له به ختی خو وه کو «کۆلیل» ماتم و حه یران  
 به خاتری دلی کوردم له فیکری حه یران بی

اگر رفیق شفیقی درست پیمان باش  
حریف خانه و گرمابه و گلستان باش  
شکنج زلف پریشان به دست باد مده  
مگو که خاطر عشاق گو پریشان باش  
گرت هواست که با خضر همنشین باشی  
نهان ز چشم سکندر چو آب حیوان باش  
زبور عشق نوازی نه کار هر مرغی ست  
بیا و نوگل این بلبل غزلخوان باش  
طریق خدمت و آیین بندگی کردن  
خدای را که رها کن به ما و سلطان باش  
دگر به صید حرم تیغ برمکش زنهار  
وز آن که با دل ما کرده ای پشیمان باش  
تو شمع انجمنی یک زبان و یکدل شو  
خیال و کوشش پروانه بین و خندان باش  
کمال دلبری و حسن در نظربازی ست  
به شیوهی نظر از نادران دوران باش  
خموش حافظ و از جور یار ناله مکن  
تو را که گفت که در روی خوب حیران باش

له وه‌رزى لاله شه‌رايىك و بى‌ريا ژينى  
 له بۆنى گول نه‌فه‌سيك و له گه‌ل سه‌با ژينى  
 نه‌كه‌ى كه سال هه‌موو هه‌ر له مه‌ى په‌ره‌ستى بى  
 به‌هار مه‌يكه‌ده، باقى له خاانه‌قا ژينى  
 كه پىرى رىبه‌رى عه‌شقت شه‌رابى دا وه‌ى خو!  
 كه خو‌شه‌ ماتلى ره‌حمى خودا وه‌ها ژينى  
 ته‌ماته گه‌ر وه‌كو جه‌م تىبگه‌ى له رازى نه‌ين  
 به‌يادى خواوه‌نى جامى جه‌هان‌نوما ژينى  
 نه‌گه‌رچى ده‌ركى جه‌هان، چه‌شنى خو‌نچه به‌ستوو ه‌ليت  
 سه‌با به‌تۆ! له به‌هاري گريئ گوشا ژينى  
 وه‌فاله كه‌س مه‌كه‌ داواله من بىسه‌ دلا!  
 مه‌رۆ له دوى مه‌لى سيمورغ و كىميا ژينى  
 مورىد و عاشقى نه‌شناسى رى نه‌بى «حافز»!  
 بژئ به‌هاوه‌لى ره‌ندانى ئاشنا ژينى  
 له گه‌ل بىانى نه‌گه‌ر وه‌ك «عومهر» بى ساتى  
 ده‌بى له مه‌حزه‌رى عه‌شقا به‌ناشنا ژينى



به دور لاله قدح گیر و بی‌ریا می‌باش  
به بوی گل نفسی همدم صبا می‌باش  
نگویمت که همه ساله می پرستی کن  
سه ماه می خور و نه ماه پارسا می‌باش  
چو پیر سالک عشقت به می حواله کند  
بنوش و منتظر رحمت خدا می‌باش  
گرت هواست که چون جم به سرّ غیب رسی  
بیا و همدم جام جهان‌نما می‌باش  
چو غنچه گرچه فروبستگی‌ست کار جهان  
تو همچو باد بهاری گره‌گشا می‌باش  
وفا مجوی ز کس ور سخن نمی‌شنوی  
به هرزه طالب سیمرخ و کیمیا می‌باش  
مرید طاعت بیگانگان مشو حافظ  
ولی معاشر رندان پارسا می‌باش



گول بچنه سوئی ده لقی ریا کوله وار که!  
 نه م زوهده تام وشکه به مهی تامدار که  
 که شفی دروزنانه له ری چینگ و نهی بنی  
 ته زویح و شه پکه نه زری دییه مهستی یار که  
 زوهدی گران که دل بهر و مه یگیر دژ بهون  
 چاری به میر گولان و نه سیمی به هار که  
 یا قووتی مهی رفانی دل نهی میری عاشقان!  
 خوینم چه لالی چالی چناکه ی نیگار که  
 تاوانی تیمه خواجه بیه خشی له فسلای گول!  
 نه م ره حمه ته ت به عه شقی گولاله ی نثار که  
 نهی نه و که سهی که که وسه ری ئاوات نوش نه که ی  
 له م به حره یه ک دل پوه له زاری هه زار که  
 شوکری نه وهی نه که وتیبه بهر سیحری کولمی یار  
 ده ر حق به تیمه سوئی! وه کوو کردگار که  
 ساقی! که شاسه بووحی نه نوشنی بلنی خه لات  
 جامی به «خاجه» شیخی شهوانه بیدار که  
 «کولیل»! یار ژیره، له جیی ماچی له علی لیو  
 هه ر باسی شه کره سیو و شه راب و هه نار که



صوفی گلی بچین و مرقع به خار بخش  
وین زهد خشک را به می خوشگوار بخش  
طامات و شطح در ره آهنگ چنگ نه  
تسبیح و طیلسان به می و میگسار بخش  
زهد گران که شاهد و ساقی نمی خرنند  
در حلقه‌ی چمن به نسیم بهار بخش  
راهم شراب لعل زدای میر عاشقان  
خون مرا به چاه زنخدان یار بخش  
یارب به وقت گل گنه بنده عفو کن  
وین ماجرا به سرو لب جویبار بخش  
ای آن که ره به مشرب مقصود برده‌ای  
زین بحر قطره‌ای به من خاکسار بخش  
شکرانه را که چشم تو روی بتان ندید  
ما را به عفو و لطف خداوندگار بخش  
ساقی چو شاه نوش کند باده‌ی صبح  
گو جام زر به حافظ شب‌زنده‌دار بخش

باخه‌وان ئه‌ر سه‌رده‌میکه‌ی هاوده‌می گوڵ لازمه  
 سه‌بری ئیشی درکی دووری چه‌شنی بولبول لازمه  
 قه‌ت له‌ به‌ندی زولفیا ئه‌ی دل! په‌ریشانی نه‌که‌ی  
 بۆ مه‌لی وریا له‌ تۆی داوا ته‌حه‌ممۆل لازمه  
 که‌ی قه‌له‌نده‌ر وا له‌ هه‌ولتی موڵک و داها تووی زیان  
 بۆ ئه‌وه‌ی سوڵتانی خاوه‌ن ته‌خته‌ تامل لازمه  
 پۆزی عیلم و دین به‌ قانوونی ته‌ریقه‌ت کافرین  
 سه‌د که‌مالیشی بیستی ریره‌و ته‌وه‌ ککۆل لازمه  
 ده‌ک قوزلقورد و حه‌رامی بی! نه‌زه‌ربازی، که‌سه‌ی  
 چی له‌ تۆ بیژی که‌ روی گوڵ بۆنی سومبول لازمه  
 نیرگزی مه‌ستت ده‌بین نازی بکیشم چونکه‌ بۆ  
 ئه‌و دلای مات و مه‌لوولم لوولی کاکۆل لازمه  
 دوو دلای تا که‌ی؟ ئه‌دی ساقی به‌ گه‌ردش بینه‌ جام!  
 چون له‌ نۆبه‌ی عاشقان ده‌وری ته‌سه‌لسول لازمه  
 کتیه «حافز» کێ؟! نه‌نۆشی مه‌ی به‌ بی ساز و سوووود  
 عاشقی بیچاره‌ که‌ی ئه‌ونه‌ی ته‌جه‌ممۆل لازمه  
 من که‌ شیتیم، سۆزی سازی سینگی «کۆلیل»م ده‌وی  
 تیپی مووسیقیا له‌ کۆری ژیر و عاقل لازمه

باغبان گر پنج روزی صحبت گل بایدهش  
 بر جفای خار هجران صبر بلبل بایدهش  
 ای دل اندر بند زلفش از پریشانی منال  
 مرغ زیرک چون به دام افتد تحمل بایدهش  
 رند عالم سوز را با مصلحت بینی چه کار  
 کار ملک است آن که تدبیر و تأمل بایدهش  
 تکیه بر تقوا و دانش در طریقت کافری ست  
 راهرو گر صد هنر دارد توکل بایدهش  
 با چنین زلف و رخس بادا نظر بازی حرام  
 هر که روی یاسمین و جعد سنبل بایدهش  
 نازها زان نرگس مستانه اش باید کشید  
 این دل شوریده تا آن جعد و کاکل بایدهش  
 ساقیا در گردش ساغر تعلل تا به چند  
 دور چون با عاشقان افتد تسلسل بایدهش  
 کیست حافظ تا نوشد بادیه بی آواز رود  
 عاشق مسکین چرا چندین تجمل بایدهش

فیکری بولبول هر نهوین گول له چه مین یاریه تی  
 گول سه ری گهرمه که چون ناز بکا باریه تی  
 دلر فینسی نهوین نین گشتی که عاشق بکوژی  
 دل به ری گهوره غمی مه لته می کپ یاریه تی  
 حقیه یاقووت شه پؤلی غم و خوینی له دلّه  
 کاسه کهل چونکه دژی ره ونه قی بازاریه تی  
 که ره می گول که نه بووبایه چلون بولبولی شه و  
 نه و هه مو نه زم و هه وا خوشه له نیتو زاریه تی  
 نه ی نهوین دینی و له کولانی گولی مهت گوزره  
 خو له وئی لاده که خوینین دهر و دیواریه تی  
 نه و سه فهر که رده که سه د خیللی دلی چو له گه لا  
 واله ههر چیگه خودا وه ند نیگاداریه تی  
 باسی دل هیوری نازین! له ژین خوشه به لام  
 ههر که دهر د و غمی عه شقی نییه ژین باریه تی  
 ههر به ده وریک کلای فیه دا سو فی نه گهر  
 نوبه تی بیته وه نوبه ی سه ری بیماریه تی  
 دلی «حافز» به به هاری دیهنت گوج کرا  
 مه ده ئازاری که سنی به سته به نازاریه تی  
 بولبولی به ژنی دیارت له وه تا دووره له گول  
 وه کو «کولیل» به دل ناله و هاواریه تی



فکر بلبل همه آن است که گل شد یارش  
گل در اندیشه که چون عشوه کند در کارش  
دلربایی همه آن نیست که عاشق بکشند  
خواجه آن است که باشد غم خدمتگارش  
جای آن است که خون موج زند در دل لعل  
زین تغابن که خزف می شکنند بازارش  
بلبل از فیض گل آموخت سخن و نه نبود  
این همه قول و غزل تعبیه در منقارش  
ای که در کوچی معشوقه‌ی مای گذری  
بر حذر باش که سر می شکنند دیوارش  
آن سفر کرده که صد قافله دل هم‌ره اوست  
هر کجا هست خدایا به سلامت دارش  
صحبت عافیت گرچه خوش افتاد ای دل  
جانب عشق عزیز است فرومگذارش  
صوفی سرخوش از این دست که کج کرد کلاه  
به دو جام دگر آشفته شود دستارش  
دل حافظ که به دیدار تو خوگر شده بود  
نازپرورد وصال است مجو آزارش

شەرايىكى وەھا تالم دەويى رۆستەم خەوين زۆرى  
 ھەتا ساتىن نەبم ئاگا لە دونيا و شەر و شۆرى  
 لەسەر سفەرى زەمانەى سېلە پەرورە قەت نەبوو شە كرئ  
 بشۆ ئەى دل تەماحى چەشتنى تال و مەزەى شۆرى  
 دە سا جامى! لە چنگى ئاسمان كەس دەرنەچوو ساقى!  
 چ زوھرەى دەس بە چەنگى يا چ مەرپرىخى سەلەحشۆرى  
 كە مەندى راوى بارامى فرى دەن، جامى جەم بگرن!  
 كە من پىوامە ئەم چۆلگانە بارامى كە نا گۆرى  
 دەبى! تارازى چەرخت بۆ لە كولمى جام بنوئىنم  
 بە مەرچى نەينووينى بۆ ھەموو بى زەوقى دل كۆرى  
 لە دەرويشان بە چاوى گەورەبى ھەر گەورە دەروانى  
 سولەيمان بەو ھەموو سامانە لوتفى بوو لە گەل مۆرى  
 كەمانى دوو برۆى گيانانى «حافز» سەر بە فەرمانن  
 بەلامى پىكەنىنم دى بە پەنجە و باسكى بى زۆرى  
 لە (مانى) نايە كيشانى كەمانى شەوبرۆى ئەمما  
 لە ناخى شىعەرى «كۆليل» لەخەمى داوھ كەم و زۆرى

شراب تلخ می‌خواهم که مردافکن بود زورش  
که تا یکدم بیاسایم ز دنیا و شر و شورش  
سماط دهر دون‌پرور ندارد شهد آسایش  
مذاق حرص و آز ای دل بشو از تلخ و از شورش  
بیاور می‌که نتوان شد ز مکر آسمان ایمن  
به لعب زهره‌ی چنگی و مریخ سلحشورش  
کمند صید بهرامی بیفکن جام جم بردار  
که من پیمودم این صحرا نه بهرام است و نه گورش  
بیا تا در می‌صافیت راز دهر بنمایم  
به شرط آن‌که نمایی به کج طبعان دل‌کورش  
نظر کردن به درویشان منافی بزرگی نیست  
سلیمان با چنان حشمت نظرها بود با مورش  
کمان ابروی جانان نمی‌پیچد سر از حافظ  
ولیکن خنده می‌آید بدین بازوی بی‌زورش



<p>که یارِ ب قهت نه گاروژی زهوالی</p> <p>که عومری خزر نه دا ئاوی زولالی</p> <p>له گه ل عه تری گولان دئی با شه مالی</p> <p>به دهس بینن له خه لکی پر که مالی</p> <p>له باخی شه کره سیو و پرته قالی</p> <p>چه نیکت پییه باس و چونه حالی</p> <p>ده لیم وه ک شیری داکی خوی چه لالی</p> <p>خه یالم وا له خه لوه تگهی خه یالی</p> <p>نه بوو شوکرت له روژانی و یسالی</p> <p>له یاران و هه والانی منالی</p>	<p>به هه شتی خوایه شیراز و مه حالی</p> <p>له روکنابادی ده ک چاوی چه پهل دورا</p> <p>له بهینی جافر ئاوی و موسه لالا</p> <p>به شیرازم و هرن تاروخی پاکی</p> <p>نه بات و قهندی میسری شهرمه زارن</p> <p>سه با له و دل به ره ی سه رمه ستی نیمه</p> <p>نه گه ر نه و شوخه بی خوینم بریژی</p> <p>له خه ونم هه لئه سینى تو خودا چون</p> <p>که ترست بوو له دووری «حافر» بوچ؟! </p> <p>منیش «کولیل» ی ناشو کریم که دوورم</p>
--	---

\*\*\*

<p>که یارِ ب شیرنی که ی روژی تالی!</p> <p>که خزر ئیسته ش ده پرسى هه ره والی</p> <p>له قه ندیل و سه کو تا چه مچه مالی</p> <p>به زریان مؤلته تی نادا شه مالی</p> <p>قه لای به رزی که ره فتوو وا له پالی</p> <p>له په نجه ی میشکی خه لکی هه ره مالی</p>	<p>منیش لام وایه کوردستان به هه شته</p> <p>له ئاوی چل چه مه ی چاوی چه پهل دور</p> <p>له شاهو تا به زمزیران و هم رین</p> <p>هه وازو تا به هه وورامانی سه ره رز</p> <p>که نیوی دیته گزری ته ختی جه مشید</p> <p>وهرن بو سه ققز و فیری هونه رین</p>
--	---

خوشا شیراز و وضع بی مثالش  
 خداوندا نگه دار از زوالش  
 ز رکن آباد ما صد لوحش الله  
 که عمر خضر می بخشد زلالش  
 میان جعفر آباد و مصّلا  
 عبیر آمیز می آید شمالش  
 به شیراز آی و فیض روح قدسی  
 بجوی از مردم صاحب کمالش  
 که نام قند مصری برد آن جا  
 که شیرینان ندادند انفعالش  
 صبا زان لولی شنگول سرمست  
 چه داری آگهی چون است حالش  
 گر آن شیرین پسر خونم بریزد  
 دلا چون شیر مادر کن حلالش  
 مکن از خواب بیدارم خدا را  
 که دارم خلوتی خوش با خیالش  
 چرا حافظ چو می ترسیدی از هجر  
 نکردی شکر ایام وصالش

ھہ تا شکانی سہ با عہ تری زولفی ریحانی  
 لہ ھہر شکا و دلی دا، گریئ شکا گیانی  
 لہ کوئیہ ھہم نہ فہ سئی تا تہ واوی ھہ لریژم  
 کہ دل لہ گول چ دہ کیشیت و جہوری ھیجرانی  
 پھری گولی وہ کو کولمت زہ مانہ تا دہق دا  
 بہ خونچہ کردی لہ شہر ما قہ تیس و زیندانی  
 خہ یال و خہ ونہ گہ یشتن بہ حہدد و مہرزی ٹہوین  
 تہ حالہ دووریی ٹہم ریئ کہ حہ شرہ پایانی  
 گہ لیکئی دل چو وہ پیدا لہ در کی ٹہم چولہ  
 دیاری یار مہ گہر بی بگا بہ پاکانی  
 بہ ٹہم چہ ماوہ لہ مالتی غہ ما کہ سئی خہ بہری  
 نہ دا لہ یوسفی دلہم و لہ کولمی رہ خسانی  
 شکاتی جہوری دہ کہم لا عہ دالتہ تی خاجہ  
 کہ گیانی «حافظ» ی خنکان بہ فیلئی زولفانی  
 ولئی شکایہ تی «کولیل» کور تہ کہی بہ غہ زہل  
 دہ سئی دہ گاہ بہ مہ قاماتی زولفی پہ خسانی

چو بر شکست صبا زلف عنبر افشانش  
 به هر شکسته که پیوست تازه شد جاننش  
 کجاست هم نفسی تا به شرح عرضه دهم  
 که دل چه می کشد از روزگار هجرانش  
 زمانه از ورق گل مثال روی تو بست  
 ولی ز شرم تو در غنچه کرد پنهانش  
 تو خفته‌ای و نشد عشق را کرانه پدید  
 تَبَارَكَ اللهُ از این ره که نیست پایانش  
 جمال کعبه مگر عذر ره روان خواهد  
 که جان زنده دلان سوخت در بیابانش  
 بدین شکسته بیت‌ال‌حزن که می‌آرد  
 نشان یوسف دل از چه زنخدانش  
 بگیرم آن سر زلف و به دست خواجه دهم  
 که سوخت حافظ بیدل ز مکر و دستانش

یارهب ئەم شاگوڵە شادانە لە کن مە ی که دەنی  
 دەسپێترم بە دەسی ئیوہ لە بوخلی چەمەنی  
 ئەو ئە گەرچی لە وەفا دوورە بە بی مەرز و سنوور  
 دوور بیت تافەتی دەوران لە بەھاری بەدەنی  
 ئە ی سەبا ھەرچی گەشتیت بە کۆی باخ و چەمەن  
 سەد سلووم بکە شاباشی قەدی نارەوہنی  
 نازی ئەو زولفە رەشانە ی بکە ئەمما بە ئەدەب  
 چون گەلی جەم دلێ نازیزە لە موشکی خوتەنی  
 بیژرە قەرزارە خەت و خالی بە پەیمانی دلەم  
 حورمەتی فەرزە لەسەر کاکوولی سومبول شکەنی  
 لەو مەقامە ی بە حەزی لیوی لەسەر بادە دەنێن  
 سپلە ئەو مەستە یە ئاگا لە سەرە و چۆن و چەنی  
 سەر و سامان لە دەری مەیکەدە نابیت و نییە  
 ھەرکە لەو ئاویە تۆشی سەری چوو مالی چەنی  
 دل کە ترسا لە مەلوولی، غەمی عەشقی بە حەرام!  
 سەری ئیمە و قەدەمی ماچ لە من لەو زەقەنی  
 غەزەلی «خاجە» شەمی حیکمەتە شابەیتە ھەمووی  
 ئافەرین بۆ غەزەلی دل گر و شە کری سوخەنی  
 شیعری «کۆلیل» بە گشتی شەوی بەیتول حەزەنە  
 غەمی ھیجرانە ھەموو فیکری دل و گیان و تەنی

یا رب این نوگل خندان که سپردی به منش  
می‌سپارم به تو از چشم حسود چمنش  
گرچه از کوی وفا گشت به صد مرحله دور  
دور باد آفت دور فلک از جان و تنش  
گر به سرمنزل سلمی رسی ای باد صبا  
چشم دارم که سلامی برسانی ز منش  
به ادب نافه‌گشایی کن از آن زلف سیاه  
جای دل‌های عزیز است به هم برزنش  
گو دلم حق وفا با خط و خالت دارد  
محترم دار در آن طره‌ی عنبرشکنش  
در مقامی که به یاد لب او می‌نوشند  
سفله آن مست که باشد خبر از خویشتنش  
عرض و مال از در میخانه نشاید اندوخت  
هر که این آب خورد رخت به دریا فکنش  
هر که ترسد ز ملال آنده عشقش نه حلال  
سر ما و قدمش یا لب ما و دهنش  
شعر حافظ همه بیت‌الغزل معرفت است  
آفرین بر نفس دلکش و لطف سخنش

له دل ٿارامي بردم وهڪ له سهر هوش  
 گولي بي ره حم و نه سرين کولم و رووخوش  
 له تيف و مانگ پروو مامز ره موڪن  
 ڪلاوزه پ شوخ و چاورهش شنگ و ته پپوش  
 له تاوي ٿاگري گهرمي ٺهويني  
 ده جوشي سينه دايم چه شني هه وجوش  
 دل ٿه هيوور ده بي عهيني ڪراسي  
 ڪهوا ٿاساي ٺه گهر بگرم له ٿاغوش  
 بهاري ٿاشي گهر دون پيشه ڪانم  
 له گيانم عه شقي ٿو نابي فهراموش  
 دل و ديني، دل و ديني رفانم  
 سهر و ڪوشي، سهر و ڪوشي، سهر و ڪوش  
 شفا «حافز» شفا «حافز» شفاه  
 له ليوي مهی، له ليوي مهی بکهی نوش  
 له سيحري قامه تي چه يرانه «ڪوليل»  
 نمامي سهروه چي گرتوويه ليموش

ببرد از من قرار و طاقت و هوش  
بت سنگین دل سیمین بناگوش  
نگاری چابکی شنگی کله‌دار  
ظریفی مهوشی ترکی قباپوش  
ز تاب آتش سودای عشقش  
به‌سان دیگ دایم می‌زنم جوش  
چو پیراهن شوم آسوده خاطر  
گرش همچون قبا گیرم در آغوش  
اگر پوسیده گردد استخوانم  
نگردد مه‌رت از جانم فراموش  
دل و دینم دل و دینم بیرده‌ست  
بر و دوشش بر و دوشش بر و دوش  
دوای تو دوای توست حافظ  
لب نوشش لب نوشش لب نوش



سه‌حەر له‌ عاله‌می غه‌ییم درا به‌ دل‌ خه‌به‌ری  
 که ده‌وری شاه‌ شوجاعه و شه‌راب هاته‌ به‌ری  
 به‌سه‌ر چو‌ نه‌و ده‌مه‌ خاوه‌ن نه‌زه‌ر هه‌زار نه‌زم  
 ته‌قه‌ل‌ درابو له‌ لیوی که‌ نم‌ نه‌دا نه‌زه‌ری  
 به‌ ده‌نگی چه‌نگی مه‌ گه‌ر بیژم نه‌و هه‌موو رازه  
 که مه‌نجه‌لی دل‌ نه‌جوشا له‌ سۆزی وا که‌سه‌ری  
 شه‌رابی مال‌ ده‌ترسا له‌ به‌ردی داروغه  
 هه‌رایه، نۆشه، نه‌میستا به‌ نه‌مری به‌خته‌وه‌ری  
 به‌ کۆل‌ موفتیی نه‌م شاره‌یان شه‌وی پیشوو  
 له‌ نه‌رکی مه‌یکه‌ده‌ عابا له‌ کۆل‌ خسته‌ ده‌ری  
 دل‌ا ریا مه‌که، خۆ هه‌له‌مه‌ کیشه‌ قه‌ت به‌ گوناح!  
 که‌ ری نه‌جات نه‌مه‌ن هه‌ر، له‌ هه‌ر ته‌له‌ی خه‌ته‌ری  
 مه‌قامی تووری سنین، واته‌ زه‌ینی روۆشی یار  
 حوزووری وانت نه‌وئ‌ دل‌ بشۆ له‌ هه‌ر که‌ده‌ری  
 نه‌که‌ی شکۆی که‌مالی نه‌که‌ی به‌ زیکری دل‌ت  
 که‌ گیانی مه‌حره‌مه‌ هۆشی، به‌ هه‌ر سرۆشی سه‌ری  
 سه‌لاحی مه‌مله‌ که‌ت و خه‌لکی، خوسره‌وان به‌له‌دن  
 به‌ خیللی خه‌لوه‌نشین «خاجه»! نین وه‌ها هونه‌ری  
 نه‌میسته‌ هه‌ر که‌سه‌ «کۆلیل»ی جه‌وری نا که‌سه‌ وا  
 رزاوه‌ خوینی هونه‌ر پر به‌ ده‌شتی هه‌ر ده‌وه‌ری

سحر ز هاتف غییم رسید مژده به گوش  
 که دور شاه شجاع است می دلیر بنوش  
 شد آن که اهل نظر بر کناره می رفتند  
 هزار گونه سخن در دهان و لب خاموش  
 به صوت چنگ بگویم آن حکایت‌ها  
 که از نهفتن آن دیگ سینه می زد جوش  
 شراب خانگی ترس محتسب خورده  
 به روی یار بنوشیم و بانگ نوشانوش  
 ز کوی میکده دوشش به دوش می بردند  
 امام شهر که سجاده می کشید به دوش  
 دلا دلات خیرت کنم به راه نجات  
 مکن به فسق مباحات و زهد هم مفروش  
 محل نور تجلی ست رای انور شاه  
 چو قرب او طلبی در صفای نیت کوش  
 بجز ثنای جلالش مساز ورد ضمیر  
 که هست گوش دلش محرم پیام سروش  
 رموز مصلحت ملک خسروان دانند  
 گدای گوشه نشینی تو حافظا مخروش

دوینه له مه‌یخانه‌وه ده‌نگی ده‌هات  
باده له سه‌رنی که ده‌به‌خشن گونات  
موژده ده‌هینیت فریشته‌ی په‌یام  
هه‌وری که ره‌م پرپه له ئاوی حیات  
ئه‌و سه‌ره سه‌رده‌م به‌ره مه‌یخانه! تا  
خوینی بجۆشی به شه‌رابی نه‌جات  
هه‌رچی وزه‌ت پتیه دلایه‌یخه کار!  
که‌رچی گه‌یشتن نه به هه‌وله و خه‌بات  
ره‌حمی خودا سه‌ر له گونا‌حانی مه‌ن  
وس به! که ئەم قوفله به تو هه‌لنه‌هات  
گوپی من و حه‌لقه‌ی قژی تو، مه‌ی فرۆش!  
روومه‌تی ئیمه و که‌ره‌می خاکی پات  
که‌ی وه‌کویه ک وایه هه‌له‌ی «حافز» و  
مه‌رحمه‌تی پادشه‌هی کائینات  
حاکمی دین شاه‌شوجاعی که‌وا  
حه‌زهره‌تی جیبریله به غولامی ده‌کات  
دوور له چاو و نه‌زه‌ری پیس بی!  
شای فه‌له‌کول نه‌تله‌سی هه‌ر سه‌ر بخات  
هه‌ر که‌سه «کۆلیل»ی که‌سیکه و منیش  
شیتی هه‌وای هه‌سته (ئه‌وا روژ هه‌لات)



هاتفی از گوشه‌ی میخانه دوش  
گفت بیخشد گنه می بنوش  
لطف الهی بکند کار خویش  
مژده‌ی رحمت برساند سروش  
این خرد خام به میخانه بر  
تا می لعل آوردش خون به جوش  
گرچه وصالش نه به کوشش دهند  
هر قدر ای دل که توانی بکوش  
لطف خدا بیش تر از جرم ماست  
نکته‌ی سر بسته چه دانی خموش  
گوش من و حلقه‌ی گیسوی یار  
روی من و خاک در می فروش  
رندی حافظ نه گناهی ست صعب  
با کرم پادشاه عیب پوش  
داور دین شاه شجاع آن که کرد  
روح قدس حلقه‌ی امرش به گوش  
ای ملک العرش مرادش بده  
وز خطر چشم بدش دار گوش

لیوانه جامی «حافز» و موفتی پیالّه نۆش  
 چهن خۆشه ده‌وری شاه‌ی خه‌تابه‌خش و عه‌یبه‌پۆش  
 سۆفی له‌ کونجی مه‌یکه‌ده‌ کووپه‌ی له‌ کۆش گرت  
 وه‌ختی که‌ دیتی موخته‌سیبی شار‌خوم به‌ دۆش  
 قازی و شیخ بۆچییه‌ وه‌ ک‌ جوو نه‌ین ده‌خۆن  
 پرسیم سه‌حه‌ر له‌ پیری نه‌وین واته‌ مه‌ی فرۆش  
 فه‌رموی که‌ هیلّی سووره‌ وه‌ لامی هه‌والّی وا  
 بیده‌نگ به‌، مه‌ی بنۆشه‌، له‌ سه‌ر لاوه‌ فیکر و هۆش!  
 مه‌یگێپر! وا به‌هاره‌ نه‌مازی‌پری باده‌، گهر  
 فیکری نه‌که‌ی له‌ گوینی مه‌یم سینه‌ هاته‌ جۆش  
 گهنجی و به‌هار و عه‌شقه‌ له‌ گیرفانی خالیا  
 کۆ بوونه‌تۆ، ببووره‌ له‌ تاوانی مه‌ی په‌رۆش  
 تا که‌ی زمانی چه‌ور و قسه‌ی گهرمی چه‌شنی شه‌م  
 واده‌ی گه‌یی په‌پووله‌، به‌ بیده‌نگی بگره‌ کۆش!  
 ئە‌ی سه‌روه‌ری که‌مال و جه‌مالّی که‌ چه‌شنی تۆ  
 به‌ گوینی که‌سێ نه‌هات و گلاری نه‌بوو له‌ تۆش  
 عومری به‌ پیت و ئە‌فسه‌ری به‌خت له‌ سه‌ر! هه‌تا  
 ئە‌و خه‌رقه‌ شینه‌ ده‌گری له‌ ده‌س چه‌رخ‌ی کۆنه‌پۆش  
 ئە‌و شاریاره‌ «کۆلیل»! غه‌زه‌ل حورمه‌تی ده‌نی  
 گوئی‌یسته‌ بۆ وتاری قه‌لّه‌م، شیعی‌ری تال و خۆش

در عهد پادشاه خطابخش جرم پوش  
 حافظ قرابه کش شد و مفتی پیاله نوش  
 صوفی ز کنج صومعه با پای خم نشست  
 تا دید محتسب که سبو می کشد به دوش  
 احوال شیخ و قاضی و شرب الیهودشان  
 کردم سال صبحدم از پیر می فروش  
 گفتا نه گفتنی ست سخن گرچه محرمی  
 درکش زبان و پرده نگه دار و می بنوش  
 ساقی بهار می رسد و وجه می نماند  
 فکری بکن که خون دل آمد ز غم به جوش  
 عشق است و مفلسی و جوانی و نوبهار  
 عذرم پذیر و جرم به ذیل کرم پوش  
 تا چند همچو شمع زبان آوری کنی  
 پروانه‌ی مراد رسید ای محب خموش  
 ای پادشاه صورت و معنی که مثل تو  
 نادیده هیچ دیده و نشنیده هیچ گوش  
 چندان بمان که خرده‌ی ازرق کند قبول  
 بخت جوانت از فلک پیر ژنده پوش

دوینه‌شه و فه‌رموی نه‌ینی پیم حه‌ کیمی سهر به هوش  
 من له ئیوه‌ی چۆن وه‌شارم ره‌مز و رازی مه‌ی فرۆش  
 پی وتم ئاسان له‌سه‌ر خۆ بگره‌ فه‌رمان چون سرشت  
 سه‌ختی ئه‌ گری کار و باری مه‌ردومانی سه‌خت کۆش  
 جا وه‌ها جامیکی پیم به‌خشی له‌ شه‌وقا هه‌له‌په‌ری  
 زوه‌ره‌ کیژی ئاسمانی، که‌ف به‌ ده‌ف ده‌یوت که‌ نۆش  
 بۆ دلی خوینین بزه‌ی لیو بینه! وه‌ک جامی شه‌راب  
 نه‌ک به‌ زه‌ربیی چه‌شنی چه‌نگ، ئامان و ناله‌ی پر خورۆش  
 ئاشنا هه‌ر که‌س نه‌بوو، له‌م په‌رده‌ رازیکی نه‌بیست  
 چونکه‌ نامه‌ حه‌رم نه‌بیستی چاکه‌ ده‌نگی نه‌رم و خۆش  
 ئه‌ی کورم گوئی بگره‌ بۆم بۆ مالی دونیا غه‌م نه‌خۆی!  
 که‌وه‌هرن په‌ندی من ئاخۆ چۆنی هه‌لبگری ئه‌تۆش  
 مه‌جلیسی دل‌به‌ر مه‌یانی گفتمانی تۆ نییه  
 چون له‌وئ ئازای ئه‌نامت هه‌ر ده‌بی چه‌م بیت و گۆش  
 خۆنووینی که‌ی له‌ کۆری گه‌وره‌یانا ئاقلین؟  
 یا ده‌بی لیوت نه‌بزوئی یا سه‌رت پر بی له‌ هوش  
 ساقیا مه‌ی تیکه‌! که‌س نه‌یزانی «حافز» چه‌نده‌ رهند  
 غه‌یری ئاسه‌ف ده‌س دلی حاته‌م، دلی تاوان پۆش  
 تۆ که‌ سولتانی به‌هاری لوتفی، نازانی مه‌گه‌ر  
 چه‌نده‌ دل «کولیل»ی بارانی سه‌خاتانه‌ و په‌رۆش

دوش با من گفت پنهان کاردانی تیزهوش  
 وز شما پنهان نشاید کرد سرّ می فروش  
 گفت آسان گیر بر خود کارها کز روی طبع  
 سخت می گردد جهان بر مردمان سخت کوش  
 وانگهم در داد جامی کز فروغش بر فلک  
 زهره در رقص آمد و بربط زنان می گفت نوش  
 با دل خونین لب خندان بیاور همچو جام  
 نی گرت زخمی رسد آبی چو چنگ اندر خروش  
 تا نگردی آشنا زین پرده رمزی نشنوی  
 گوش نامحرم نباشد جای پیغام سروش  
 گوش کن پند ای پسر وز بهر دنیا غم مخور  
 گفتمت چون در حدیثی گر توانی داشت هوش  
 در حریم عشق نتوان زد دم از گفت و شنید  
 ز آن که آن جا جمله اعضا چشم باید بود و گوش  
 بر بساط نکته دانان خود فروشی شرط نیست  
 یا سخن دانسته گوای مرد عاقل یا خموش  
 ساقیا می ده که رندی های حافظ فهم کرد  
 آصف صاحبقران جرم بخش عیب پوش



ئەى له سەر تا به قەدەم قامەتى رەعنات خۆشه  
 چ بزەى لیوى شە کەربار، چ قاقات خۆشه  
 عەینى گۆلبەرگى تەر و تازه هەموو ئوکسیژنى  
 چەشنى سەروى چەمەنى سەوزى، سەراپات خۆشه  
 شیوهی ناز شیرین نەرم و نیان و نمە کین  
 چاو و ئەبرۆ، خەت و خال و قەد و بالات خۆشه  
 هەم خەيالى سەرە نەخشینە بە گۆلزارى هەوات  
 هەم دەماغى دلە موشکین بە چلیپات خۆشه  
 سەرەپى عەشقى کە سیلاوى بە لاگرتووہ لیم  
 دل بە ئاواتى گۆلى باخى مولاقات خۆشه  
 چون سپاسى بکەم ئەو چاوه نەخۆشەت کە دەلێ  
 ئەم نەخۆشیمە بە دیدارى دو گۆنات خۆشه  
 خەتەرى زۆرە لە چۆلگەى حەزى تو گەرچى خەبات  
 «حافز»ى عاشق ئەدا هەول و بە هیوات خۆشه  
 نەشتەرى تیژى دروى چۆلى ئەوین خۆشه لە پام  
 سەرى «کۆلیل» دەمى بیخە یە ژیر پات خۆشه

ای همه شکل تو مطبوع و همه جای تو خوش  
 دلم از عشوه‌ی شیرین شکرخای تو خوش  
 همچو گلبرگ طری هست وجود تو لطیف  
 همچو سرو چمن خلد سراپای تو خوش  
 شیوه و ناز تو شیرین خط و خال تو ملیح  
 چشم و ابروی تو زیبا قد و بالای تو خوش  
 هم گلستان خیالم ز تو پرنقش و نگار  
 هم مشام دلم از زلف سمن‌سای تو خوش  
 در ره عشق که از سیل بلا نیست گذار  
 کرده‌ام خاطر خود را به تمنای تو خوش  
 شکر چشم تو چه گویم که بدان بیماری  
 می‌کند درد مرا از رخ زیبای تو خوش  
 در بیابان طلب گرچه ز هر سو خطری‌ست  
 می‌رود حافظ بیدل به تو گای تو خوش

چ خوشن لیوی چۆم و سیبهری بی، شیعرو یاری خوش  
 له گه‌ل شوخی شرین، دل‌بهر، له گه‌ل ساقی، به‌هاری خوش  
 ئه‌ری ئه‌ی به‌خته‌وهر، ئه‌ی ئه‌و که‌سه‌ی قه‌دری ته‌مه‌ن ده‌گری!  
 به‌نۆشت شوخی و شایبی که خوشی رۆژگاری خوش  
 که‌سێ تۆژی غه‌می عه‌شقی له لیوی خاترا باره  
 بسووتینی بلیین ئه‌سه‌ننه‌ری بۆ حیفزی باری خوش  
 به‌فیکری تازه هه‌رده‌م بووکی ته‌بعی خۆ ده‌خه‌ملینم  
 له ده‌ستی رۆژگارم ده‌سکه‌وی به‌لکوو نیگاری خوش  
 شه‌وی دیدار تا ره‌خسا مه‌رام و کامی دل بگره!  
 له روخساری چراخانی، له باخی لاله‌زاری خوش  
 شه‌رابی و له جامی چاوی مه‌یگیرا که ماشه‌للا  
 ده‌کامه‌ستی له گه‌ل ئه‌قل و ئه‌دا حالی خوماری خوش  
 به‌تالی چوو ته‌مه‌ن «حافز»! له گه‌لما بی‌ره مه‌یخانه  
 که شه‌نگۆلانی خوش‌پوو به‌شکه‌فیرت که‌ن به‌کاری خوش  
 ته‌مه‌ن «کۆلیل»! هه‌رچه‌ن چوو به‌فیرو، ده‌رفه‌تی ماوه  
 له مافی کیژی کوردستان بلی شیعرو وتاری خوش

کنار آب و پای بید و طبع شعر و یاری خوش  
معاشر دلبری شیرین و ساقی گلعداری خوش  
الا ای دولتی طالع که قدر وقت می دانی  
گوارا بادت این عشرت که داری روزگاری خوش  
هر آن کس را که در خاطر ز عشق دلبری باری ست  
سپندی گو بر آتش نه که دارد کار و باری خوش  
عروس طبع را زیور ز فکر بکر می بندم  
بود کز دست ایامم به دست افتد نگاری خوش  
شب صحبت غنیمت دان و داد خوشدلی بستان  
که مهتابی دل افروز است و طرف لاله زاری خوش  
می ای در کاسه ی چشم است ساقی را بنامیزد  
که مستی می کند با عقل و می بخشد خماری خوش  
به غفلت عمر شد حافظ بیا با ما به میخانه  
که شنگولان خوش داشت بیاموزند کاری خوش

روومه‌تی مانگی پره و کانی که‌ره‌م شاسه‌نه‌مه

بیده‌یی عه‌شق و وه‌فا‌خوایه که‌هر ئه‌ویه که‌مه

نیسه‌ تاوانی به‌ شوخی بکوژی شوخ‌ته‌ گهرم

چونکه‌ نابالقه‌ و شری‌ نیسه‌ ئازا له‌ غه‌مه

هر ئه‌وه‌م چاکه‌ که‌ له‌ و چاک‌ دل‌م رابگرم

ناشنای ریگه‌یه‌ راگرتنی دل‌ بۆی سته‌مه

که‌رچی بۆی شیر له‌ لیوی شه‌ که‌ری دیت به‌ لام

ره‌وشی چاوی ره‌شی رشتنی خوینی دیه‌مه

مانگی من چوارده‌ ساله‌ و سل‌ و شیرین، که‌ به‌ دل‌

سه‌ ده‌ وه‌ کوو مانگی چووارده‌ی له‌ که‌ نیزی هه‌ره‌مه

وێله‌ دل‌ خوایه‌ له‌ شوین‌ ئه‌ و گوله‌ شین تازهبووهم

خه‌به‌ریکم نیسه‌ ئاخۆ له‌ چه‌مه‌ن یا له‌ چه‌مه‌

یاری نازیزم ئه‌ گهر قه‌لب‌شکینتیکی وه‌هان

زۆری پیناچی که‌ پاریزه‌ری جه‌مشیدی جه‌مه

گیانی شیرین که‌مه‌ بۆ پیشکه‌شی ئه‌ و گه‌ وه‌ره‌ گهر

سینگی «حافز» (له‌له‌) بی بۆ سه‌ده‌فی ئه‌ و سه‌نه‌مه

گیانی «کولیل» به‌ پوه‌له‌ی شه‌می گوناته‌ وه‌ کوو

دلی دیتوانه‌مه‌ گیانی به‌ شه‌وی زولفی شه‌مه

مجمع خوبی و لطف است عذار چو مهش  
 لیکنش مهر و وفا نیست خدایا بدهش  
 دلبرم شاهد و طفل است و به بازی روزی  
 بکشد زارم و در شرع نباشد گنهش  
 من همان به که از او نیک نگه دارم دل  
 که بد و نیک ندیده‌ست و ندارد نگهش  
 بوی شیر از لب همچون شکرش می آید  
 گرچه خون می چکد از شیوهی چشم سیهش  
 چارده ساله بتی چابک شیرین دارم  
 که به جان حلقه به گوش است مه چاردهش  
 از پی آن گل نورسته دل مایار ب  
 خود کجاشد که ندیدیم در این چند گهش  
 یار دلدار من ار قلب بدین سان شکنند  
 ببرد زود به جاننداری خود پادشاهش  
 جان به شکرانه کنم صرف گر آن دانه‌ی دُر  
 صدف سینه‌ی حافظ بود آرامگهش

خه‌یالی ویتله دلی غافللی منی ده‌رویش  
 که نه‌و نه‌چیره هه‌راسانه دوا بچی یا پیش  
 به دل شه کامه‌وه وه ک بی، له ترسی ئیمانم  
 که وا له نیو که‌مه‌نی کافرکی ئیمان کیش  
 سه‌رم گومانی وه‌ها بوو که به‌حری سوور نه‌گری  
 چ دووره فیکری دل‌تویی نه‌وه‌ن مه‌حال‌نه‌ندیش  
 له‌به‌ر مژولتی سلامه‌ت کوژ و ده‌لالی مرم!  
 شه‌پۆل نه‌دات که نۆشی ژیان له هه‌ر سه‌ری نیش  
 له قۆل و چاوی حه‌کیمان هه‌زار خوین ده‌تکنی  
 که بۆ مو‌عایه‌نه ده‌ستی بنینه‌ سه‌ر دل‌ی ریش  
 ده‌رۆمه مه‌یکه‌ده ئیدی خه‌جاله‌ت و گریان  
 له شه‌رمی به‌ره‌می خۆم و له خو‌فی ده‌رد و نیش  
 به‌چه‌شنی ته‌ختی سکه‌نده‌ر ته‌واوه عومری خدر  
 شه‌ری له‌سه‌ر مه‌که! ده‌وران که پووچه بۆ ده‌رویش  
 قه‌تی به‌ نه‌و مله‌ ناچی ده‌سی گه‌دا «حافز»!  
 خه‌زانه‌یی بنه‌ ده‌س! سه‌ر له‌چه‌رخ‌ی خو‌هه‌ل‌کیش  
 «عومه‌ر» که عه‌شقی له‌ دل‌دایه‌ خواه‌نی گه‌نجه  
 گه‌دا مه‌گه‌ر دل‌ی قارون، که مال کردی په‌ریش

دلّم رمیده شد و غافلّم من درویش  
که آن شکاری سرگشته را چه آمد پیش  
چو بید بر سر ایمان خویش می لرزم  
که دل به دست کمان ابرویی ست کافر کیش  
خیال حوصله‌ی بحر می‌پزد هیهات  
چه هاست در سر این قطره‌ی محال اندیش  
بنازم آن مژه‌ی شوخ عافیت کش را  
که موج می‌زندش آب نوش بر سر نیش  
ز آستین طیبان هزار خون بچکد  
گرم به تجربه دستی نهند بر دل ریش  
به کوی میکده گریان و سرفکنده روم  
چرا که شرم همی‌آیدم ز حاصل خویش  
نه عمر خضر بماند نه ملک اسکندر  
نزاع بر سر دنییّ دون مکن درویش  
بدان کمر نرسد دست هر گدا حافظ  
خزانه‌ای به کف آور ز گنج قارون بیش



کردوو مه ئیمتیحانی گه‌لی لیره، به‌ختی خۆ  
 له‌م گۆمه‌ گێژه‌ فه‌رزه‌ ده‌رینم که ره‌ختی خۆ  
 ده‌س خۆم ئه‌وه‌ن گه‌زیوه‌ به‌ ئاخ‌ی گه‌رم، گه‌رم  
 به‌ردا وه‌ کوو گولاله‌ له‌ هه‌ر نه‌خت نه‌ختی خۆ  
 دوینتی شه‌وئ له‌ بولبولم ئه‌م خۆش نه‌وا ده‌بیست  
 گوئی گرتبوو شکۆفه‌ له‌ شاخی دره‌ختی خۆ  
 که‌ی دل! گولئی که‌نین به‌، نه‌ وه‌ک یار توند و تیژ  
 چون هه‌ر که‌ ترش و تاله‌ ده‌تورئ له‌ به‌ختی خۆ  
 پیت خۆشه‌ سه‌هل و سه‌ختی جه‌هان خۆش بچئ له‌ به‌ر  
 به‌یمان به‌ سووک مه‌ گره‌ له‌ گه‌ل گه‌تی سه‌ختی خۆ  
 وه‌ختی گه‌یی، له‌ ده‌ردی فیراقا، به‌ سوۆزی دل  
 ئاگر بده‌م له‌ هه‌ستی هه‌موو پوخت و نه‌ختی خۆ  
 ئاوات و کام «حافز»! ئه‌ گه‌ر تا به‌ سه‌ر ده‌بوو  
 جه‌مشیدی جه‌م ده‌ماوه‌ له‌ گه‌ل تاج و ته‌ختی خۆ  
 «کولیل»! تا هه‌تاوی ته‌مه‌ن روونه‌ ریکه‌وه  
 تاریکه‌ شه‌ و نزیکه‌ مه‌فه‌وتینه‌ وه‌ختی خۆ

ما آزموده‌ایم در این شهر بخت خویش  
 بیرون کشید باید از این ورطه رخت خویش  
 از بس که دست می‌گزم و آه می‌کشم  
 آتش زدم چو گل به تن لخت لخت خویش  
 دوشم ز بلبلی چه خوش آمد که می‌سرود  
 گل گوش پهن کرده ز شاخ درخت خویش  
 کای دل تو شاد باش که آن یار تندخو  
 بسیار تندروی نشیند ز بخت خویش  
 خواهی که سخت و سست جهان بر تو بگذرد  
 بگذر ز عهد سست و سخن‌های سخت خویش  
 وقت است کز فراق تو وز سوز اندرون  
 آتش درافکنم به همه رخت و پخت خویش  
 ای حافظ ار مراد میسر شدی مدام  
 جمشید نیز دور نماندی ز تخت خویش

قهسه م به شه و که تی یاری دلیر و پرده سلات  
 له سهر که نیمه نهوینی شه ری مه قام و بهرات  
 هه فاللی باده گهیی یاری تۆبه خوا له گهلت!  
 شه رابی مائی نه دی بهس! که له علی مه یکه ده هات  
 به مهی بشۆره عه با که م له بهر خودا! چون من  
 له چه رخی ناژنه وم بۆنی عه شق و خیر و خه لات  
 که سنی که دهنگی زولالی له ئیمه کرده حه رام  
 خورۆشی چه نگ ئه شا چون به ره قسی فیر ده کات  
 به عاشقان نه زه ری کت سپاسی لوتفی خودان  
 که من غولامی که مین و که تۆ نه میری ولات  
 له به زمی ئیوه گوساخی جه ساره تن نه ینا  
 قومنی له له علی شه رابت دلّم له تاو ده خات  
 ته ویل و روومه تی «حافز» خودا له خاکی ده ر و  
 سه رای گه وره یی شاهی دلیر دوور نه کات!  
 بنیژه داره دلیقی! له خاکی «کۆلیل» ت  
 بیی که گیر نه گه رت بوو گوزه ر، له چاکی که وات

قسم به حشمت و جاه و جلال شاه شجاع  
 که نیست با کسم از بهر مال و جاه نزاع  
 شراب خانگیم بس می مغانه بیار  
 حریف باده رسید ای رفیق توبه وداع  
 خدای را به می ام شست و شوی خرقة کنید  
 که من نمی شنوم بوی خیر از این اوضاع  
 بین که رقص کنان می رود به ناله ی چنگ  
 کسی که رخصه نفرمودی استماع سماع  
 به عاشقان نظری کن به شکر این نعمت  
 که من غلام مطیعم تو پادشاه مطاع  
 به فیض جرعه ی جام تو تشنه ایم ولی  
 نمی کنیم دلیری نمی دهیم صداع  
 جبین و چهره ی حافظ خدا جدا مکناد  
 ز خاک بارگه کبریای شاه شجاع

سه‌رسبه‌ینان که له نیو کاخی سرشتا شه‌می نوور  
 گر شه‌ئاویژه له‌سه‌ر فه‌رشی زه‌وی چه‌شنی بلوور  
 فه‌له‌ک ئاوینه‌ له‌ نیو باخه‌لی ئاسۆوه ده‌خات  
 کوئمی دونیا به‌ هه‌موو ره‌نگه‌وه دینیتته حوزووور  
 سازی ناهید ده‌کا ساز له‌به‌ر شاه‌ی فه‌له‌ک  
 کوئشکی که‌یوان پره‌ هه‌ر سووچی له‌ هاواری سوووور  
 جام قاقابه‌ که‌نینه‌ دیت که‌ دارۆغه له‌ کوین  
 چه‌نگ ئه‌لی ده‌نگی زلی نایه شو کور دژمنی سوور  
 سه‌یری ئه‌م که‌ردشی که‌ردوونه بکه‌و مه‌ی بکه‌ تۆش  
 حاله‌تیک‌ی نییه‌ چون که‌ردشی که‌ردون له‌مه‌ ژووور  
 داوی فیل و فه‌ره‌زن کاکوئلی دونیای ده‌لال  
 ئاشنایان له‌سه‌ر ئه‌م رسته‌ نه‌ شه‌ریانه‌ نه‌ شوور  
 خیری عالم ته‌له‌بی توولی ته‌مه‌ن بو شایه  
 که‌ وجودیکه‌ به‌ که‌لک و که‌ره‌مه‌ و خه‌لکی شوعوور  
 چاوی ئاوات له‌ ئاسۆی شه‌وه‌قی لوتفی ئه‌زه‌ل  
 خاوه‌نی عیلم و عه‌مه‌ل رۆحی هه‌موو شاه‌ی غه‌یووور  
 مه‌رگی هه‌رگیز نییه‌ «کوئلیل»! که‌سه‌ی عه‌دل و سه‌خا و  
 حورمه‌تی بو‌قه‌لهم و ئه‌هلی هونه‌ر بی که‌له‌پووور

بامدادان که ز خلوتگه کاخ ابداع  
 شمع خاور فکند بر همه اطراف شعاع  
 برکشد آینه از جیب افق چرخ و در آن  
 بنماید رخ گیتی به هزاران انواع  
 در زوایای طرب‌خانه‌ی جمشید فلک  
 ارغنون ساز کند زهره به آهنگ سماع  
 چنگ در غلغله آید که کجا شد منکر  
 جام در قهقهه آید که کجا شد مناع  
 وضع دوران بنگر ساغر عشرت برگیر  
 که به هر حالتی این است بهین اوضاع  
 طره‌ی شاهد دنیی همه بند است و فریب  
 عارفان بر سر این رشته نجویند نزع  
 عمر خسرو طلب ار نفع جهان می‌خواهی  
 که وجودی‌ست عطابخش کریم نفاع  
 مظهر لطف ازل روشنی چشم امل  
 جامع علم و عمل جان جهان شاه شجاع

من له نئو چاكان به نئوبانگى ئەوینت وه ك شه م  
 بۆ ئەویندارانى رهند و شه ونشینت وه ك شه م  
 خه و به چاوى غه م په ره ستم نایه رۆژ و شه و ئەوه ن  
 له ش به بارى دوورى و دهردى گرینت وه ك شه م  
 به ندى جه رگى تاقه تم بریا به میقرازى غه مت  
 گیانى گر دا بهرقى چه خماخه ی به تینت وه ك شه م  
 ئەسپى ئالى ئەشكى سه ركیشم نه بوو بايخ چلۆن  
 هه لده بوو رازى من و شۆله ی برینت وه ك شه م  
 دڻ له به ینى ئاگر و ئاوا به یادی چاوى تۆن  
 وا له شینى بى وچانى چاوى شینت وه ك شه م  
 بۆ شه وى دوورى ئەگه ر ئیزنى وىسالتیك نه گات  
 عاله من ئاور ئەدا بهرقى ئەوینت وه ك شه م  
 چه شنى شه و تاریكه رۆژم خۆرى روخسارت نه بى  
 روو له نوqsانن كه مالى شه وقى دینت وه ك شه م  
 كىوى سه برم نه رسمه وه ك مؤمن له نئو ده ستى غه ما  
 تا به تاوى عه شقى كولمى ئاورینت وه ك شه م  
 وه ك سوحم هه ر یه ك نه فه س پئماوه بۆ دیدارى تو  
 دیده گریانى دیار و پئكه نینت وه ك شه م  
 سه ربلیندم كه ن به وه سلى خو، شه وئى نازاره كه م!  
 با دللى تاریك رۆشن كا جه بینت وه ك شه م  
 سۆزى عه شقى تۆى له سه ر وا ناوه «حافز» قه ت به چاو  
 ئاگرى دڻ ناكوژیتسو چون له شینت وه ك شه م  
 هه ر كه «كۆلیل» ی ئەوین بى وه ك وه لى دیوانه یه  
 بۆیه من شیتى گرى سینگى خه مینت وه ك شه م

در وفای عشق تو مشهور خوبانم چو شمع  
 شب نشینن کوی سربازان و رندانم چو شمع  
 روز و شب خوابم نمی آید به چشم غم پرست  
 بس که در بیماری هجر تو گریانم چو شمع  
 رشته‌ی صبرم به مقراض غمت بیریده شد  
 همچنان در آتش مهر تو سوزانم چو شمع  
 گر کمیت اشک گلگونم نبودی گرم رو  
 کی شدی روشن به گیتی راز پنهانم چو شمع  
 در میان آب و آتش همچنان سرگرم توست  
 این دل زار نزار اشک بارانم چو شمع  
 در شب هجران مرا پروانه‌ی وصلی فرست  
 ورنه از دردت جهانی را بسوزانم چو شمع  
 بی جمال عالم آرای تو روزم چون شب است  
 با کمال عشق تو در عین نقصانم چو شمع  
 کوه صبرم نرم شد چون موم در دست غمت  
 تا در آب و آتش عشقت گدازانم چو شمع  
 همچو صبحم یک نفس باقی ست با دیدار تو  
 چهره بنما دلبرا تا جان برافشانم چو شمع  
 سرفرازم کن شبی از وصل خود ای نازنین  
 تا منور گردد از دیدارت ایوانم چو شمع  
 آتش مهر تو را حافظ عجب در سر گرفت  
 آتش دل کی به آب دیده بنشانم چو شمع



سه‌هر به‌عشقی گولستان و عه‌تری دار و ده‌وه‌ن  
 به‌چه‌شنی بولبولی عاشق ده‌می که چوومه‌چه‌مه‌ن  
 وه‌گوو چرال‌ه‌شه‌وی تار سووره‌گول ده‌گرا  
 که ده‌مرووانیه‌باخان و میتر گولائی وه‌ته‌ن  
 وه‌ها ده‌نازییه‌به‌ژن و جه‌مائی بن‌عه‌دی خوی  
 نه‌بوو له‌میشکی سه‌ری، بولبولی هه‌ژار که هه‌ن  
 گلاری نیرگزی شه‌هلال‌ه‌ئاوی سه‌سه‌ته‌پر  
 خه‌راجی لاله‌به‌داخی دلی نیگاری ئه‌سه‌ن  
 ده‌می وه‌تا که شه‌قایه‌ق، خه‌ریکی فیتنه‌گه‌رین  
 زمان‌ی لومه‌یی سو‌سه‌ن به‌چه‌شنی تیغ و قه‌مه‌ن  
 له‌گوینی باده‌په‌رستان گه‌لیک جام به‌ده‌ست  
 به‌سانی ساقی مه‌ستان بریک جام ئه‌ده‌ن  
 ده‌می جووانیه‌«حافز»! به‌جه‌ژنی گول خۆش به  
 له‌من په‌یام گه‌یانن له‌تۆنیشاتی ته‌مه‌ن  
 به‌هاره‌شادییه‌باخی گلاری «کولیل»م!  
 به‌تۆ شه‌رابی کریشمه‌و به‌من گولاوی دیه‌ن



سحر به بوی گلستان دمی شدم در باغ  
که تا چو بلبل بیدل کنم علاج دماغ  
به جلوهی گل سوری نگاه می کردم  
که بود در شب تیره به روشنی چو چراغ  
چنان به حسن و جوانی خویشتن مغرور  
که داشت از دل بلبل هزار گونه فراغ  
گشاده نرگس رعنا ز حسرت آب از چشم  
نهاده لاله ز سودا به جان و دل صد داغ  
زبان کشیده چو تیغی به سرزنش سوسن  
دهان گشاده شقایق چو مردم ایغاغ  
یکی چو باده پرستان صراحی اندر دست  
یکی چو ساقی مستان به کف گرفته ایغاغ  
نشاط و عیش و جوانی چو گل غنیمت دان  
که حافظا نبود بر رسول غیر بلاغ

چاره ئە گەر مه ده د بکا پیچی قژی بنیمه کهف  
 کیشی ئە کهم گه لیکه خوش، کیشم ئە کا گه لێ شهرف  
 ئەو دله پر ئومێده قهت مه رحمه تی نه دی له کهس  
 گهرچی غه زه ل قسه ی دل و سۆزمی برده ههر تهرف  
 هیچ نه بوو زولفی خه می غه می دهرون شکار کات  
 عومری عه زیز چوو له دهس، بو ئەمه لی پووج ئەسهف  
 قهوسی برۆی ئەوین چلۆن دهستی خه یالی وی که وی  
 کهس به که وانی وانی قهت تیری نه چوو به ره و هه دهف  
 شوخن ئە گهرچی دل په قن، نینه به بیسی بابی پیر  
 چهندی به خێو کهم له دل عه شقی کورانی ناخه له ف  
 کهوته سه رم له گوشه یی سۆفیه تی بکه م که چی  
 بوو به ملۆزم عه جب دهنگ خوشی به چه نگ و دهف  
 شیخ و مه لا بیخه بهرن، هیچ مه لئی، بخوینه بۆم!  
 مهستی ریا به موخته سبب تیکه شه رابن (لا تَخَفْ)!  
 سۆفی شار ئە شا چه نی تیکه له ده م زه لام ئە نی؟!  
 ره بی درێژ بی کژووی پانی و لاخی خوش عه له ف  
 «حافز»! ئە گهر ته ریقه تی ئالی نه بی له بهر گری  
 ربه ری ریته هیممه تی حاکم و سه روهری نه چه ف  
 خوا به که تو که ره م نه که ی سوێل به «کولیل» ی ره جال  
 در کی بیا وانی خه ته ر نه شته ری پییه سه ف به سه ف

طالع اگر مدد دهد دامنش آورم به کف  
 گر بکشم زهی طرب ور بکشد زهی شرف  
 طرف کرم ز کس نیست این دل پر امید من  
 گرچه سخن همی برد قصه‌ی من به هر طرف  
 از خم ابروی توام هیچ گشایشی نشد  
 وه که در این خیال کج عمر عزیز شد تلف  
 ابروی دوست کی شود دستکش خیال من  
 کس زده‌ست از این کمان تیر مراد بر هدف  
 چند به ناز پرورم مهر بتان سنگدل  
 یاد پدر نمی‌کنند این پسران ناخلف  
 من به خیال زاهدی گوشه‌نشین و طرفه آنک  
 مغیچه‌ای ز هر طرف می‌زنم به چنگ و دف  
 بی‌خبرند زاهدان نقش بخوان و لا تَقُلْ  
 مست ریاست محتسب باده بده و لا تَخَفْ  
 صوفی شهر بین که چون لقمه‌ی شبهه می‌خورد  
 پاردمش دراز باد آن حیوان خوش علف  
 حافظ اگر قدم زنی در ره خاندان به صدق  
 بدرقه‌ی رهِت شود همت شحنه‌ی نجف

له‌سه‌ر زمانى قه‌له‌مدا نه‌بوو ته‌وانى فیراق

دنه‌با به‌یانی شه‌فرموو په‌ژاره‌کانى فیراق

شه‌سف که‌ مۆلته‌تى عومر و خه‌یالى جه‌ژنى و یسان

گه‌یشته‌ ناخه‌ر و ناخه‌ر نه‌بوو زه‌مانى فیراق

سه‌رى که‌ گه‌ردنى گه‌ردون ده‌بوو به‌ حورمه‌تى که‌ج

به‌ راستان! که‌ خه‌وانم له‌ ئاستانى فیراق

چلۆن به‌ بالى نه‌وین هه‌له‌فرم به‌ره‌و ژوانت

وه‌رى که‌ شاه‌په‌رى ته‌یرى ده‌رون به‌ ژانى فیراق

نه‌ماوه‌ چاره‌ نه‌میتسه‌که‌ چون گه‌مى سه‌برم

له‌ گه‌یژى به‌حه‌ره‌، به‌ فه‌رمانى گه‌میه‌وانى فیراق

شه‌پۆلى عه‌شقه‌ نه‌وه‌نده‌ى نه‌ماوه‌ زه‌وره‌قى ژین

نوقم بکا له‌ په‌رێکا له‌ به‌حه‌رى (وان)ى فیراق

که‌ وه‌یتسه‌ ده‌ستم نه‌گه‌ر ده‌ردى دوورى نه‌یکووژم

که‌ قه‌ر که‌ وه‌یتسه‌ هه‌موو خه‌یل و خانه‌دانى فیراق

هه‌فالى خه‌یالى خه‌یالیم و هه‌م نه‌شینى سه‌بر

ره‌فه‌یقى ئاورى دووریم و هاوئیشه‌ئى فیراق

بلایم چلۆنم نه‌وینداری وه‌سلتى تۆ، که‌ به‌ له‌ش

وه‌ کێلى چاره‌م و دل زامنى خه‌مانى فیراق

له‌ یار دوورم و دل بۆ ديارى بوو به‌ که‌باب

هه‌میشه‌ خوینى جیگه‌ر نۆش نه‌که‌م له‌ خوانى فیراق

فه‌له‌ك که‌ خسته‌ جه‌غزى نه‌وین سه‌رى که‌سه‌رم

شه‌کانى گه‌ردنى سه‌برم به‌ یه‌ك ته‌کانى فیراق

به‌ پای شه‌وق نه‌گه‌ر نه‌م رى به‌سه‌ر ده‌چوو «حافزه»!

نیشه‌ئى فیراقى نه‌دابوو که‌سه‌ن له‌ شانى فیراق

نه‌ماوه‌ ساغ به‌ «کۆلیل» جیگه‌ییکى مه‌گه‌ر

مه‌زارى تیرى مه‌راقن به‌ ژێکه‌وانى فیراق

زبان خامه ندارد سر بیان فراق  
وگر نه شرح دهم با تو داستان فراق  
دریغ مدت عمرم که بر امید وصال  
به سر رسید و نیامد به سر زمان فراق  
سری که بر سر گردون به فخر می سودم  
به راستان که نهادم بر آستان فراق  
چگونه باز کنم بال در هوای وصال  
که ریخت مرغ دلم پر در آشیان فراق  
کنون چه چاره که در بحر غم به گردابی  
فتاد زورق صبرم ز بادبان فراق  
بسی نماند که کشتی عمر غرقه شود  
ز موج شوق تو در بحر بیکران فراق  
اگر به دست من افتد فراق را بکشم  
که روز هجر سیه باد و خان و مان فراق  
رفیق خیل خیالیم و همنشین شکیب  
قرین آتش هجران و هم قران فراق  
چگونه دعوی وصلت کنم به جان که شده ست  
تنم و کیل قضا و دلم ضمان فراق  
ز سوز شوق دلم شد کباب دور از یار  
مدام خون جگر می خورم ز خوان فراق  
فلک چو دید سرم را اسیر چنبر عشق  
بیست گردن صبرم به ریمان فراق  
به پای شوق گر این ره به سر شدی حافظ  
به دست هجر ندادی کسی عنان فراق

عه‌جه‌ب سه‌فایه‌که! شوینی که‌نار و یاری شه‌فیق  
 که‌ده‌س بدات گک روژی له‌گه‌ل شه‌رابی ره‌حیق  
 جه‌هان و ئیشی جه‌هان پووچه‌هیچه‌سه‌رجه‌می هیچ  
 هه‌زار جاری سه‌ر ئه‌م نو‌کته‌داوه‌شه‌رحی عه‌میق  
 درینگ و داخ که‌تا ئه‌م سه‌عاته‌نه‌مزانی  
 که‌(کیمیای سه‌عاده‌ت) ده‌بیته‌یاری شه‌فیق  
 که‌نار بگره‌به‌هیچت ژیان له‌کیس نه‌چیت  
 که‌ریگران له‌که‌مینی ته‌مه‌ن فره‌ن له‌ته‌ریق  
 وه‌رن! که‌توبه‌له‌ناقیتی لیو، بزه‌ی ده‌می جام  
 عه‌قل مه‌حاله‌ته‌سیقی بکا به‌میشکی وه‌سیق  
 نه‌گه‌رچی مووکه‌مه‌ریت و شیاووی چه‌شنی مه‌نیت  
 وه‌لنی به‌خاتری خوژی ده‌که‌م خه‌یالی ده‌فیق  
 له‌حه‌د به‌ده‌ر مه‌له‌وانی خه‌یالی بو‌خنکا  
 شرینییی که‌له‌چالی چناکه‌تایه‌غه‌ریق  
 له‌به‌ر نه‌وهم وه‌کو ناقیتق له‌علی سووره‌سرشک  
 که‌نه‌خشی خاته‌می لیوت نووانی چه‌شنی عه‌فیق  
 به‌پیکه‌نین وتی «حافر»! غولامی نه‌زمی نه‌توم  
 نه‌شاج گیلیم نه‌ناسنی پلاری زاری شه‌فیق!  
 وتم به‌شیوه‌ن و زاری ره‌جالم و «کولیل»  
 وتی له‌سینگی روت‌ب دیته‌قه‌ت دل‌یکی ره‌فیق!؟

مقام امن و می بی غش و رفیق شفیق  
 گرت مدام میسر شود زهی توفیق  
 جهان و کار جهان جمله هیچ بر هیچ است  
 هزار بار من این نکته کرده‌ام تحقیق  
 دریغ و درد که تا این زمان ندانستم  
 که کیمیای سعادت رفیق بود رفیق  
 به مأمنی رو و فرصت شمر غنیمت وقت  
 که در کمینگه عمرند قاطعان طریق  
 بیا که توبه ز لعل نگار و خنده‌ی جام  
 حکایتی ست که عقلش نمی کند تصدیق  
 اگر چه موی میانت به چون منی نرسد  
 خوش است خاطر من از فکر این خیال دقیق  
 حلاوتی که تو را در چه زنخدان است  
 به گنه آن نرسد صد هزار فکر عمیق  
 اگر به رنگ عقیقی شد اشک من چه عجب  
 که مهر خاتم لعل تو هست همچو عقیق  
 به خنده گفت که حافظ غلام طبع توام  
 ببین که تا به چه حدم همی کند تحمیق



له کوئ شهرباب ده نۆشی قومی برپژره له خاک  
 که له و گوناحه نه سیبێ بگا به غهیره چ باک  
 بخۆ ئه وهی هه ته! بێخۆ غه م و په ژاره مه خۆ!  
 که روژگار له کوشتاره هه ر به شیریه هه لاک  
 به خاکی پات قه سه م سه روی نازه نینی ئه من!  
 که پام لێ نه بری! له ش ده مێ له خا که که لاک  
 درێغی لوتف و که ره م ره سمی ناکه سانه فه قه ت  
 به دینی رهند و قه له نده ر به شه رعیه کۆمه ل و تاک  
 وه هایه شه ش ته ره ف ئه نده از یاری چه رخی به رین  
 ته نیوه لیم که نه ما جیگه یی له سه ر له پی خاک  
 فریوی کیژی ترئ ری به هۆشی سه ر ده گری  
 خودایه به ختی نه شیویت و ته ختی سه نده لی، تاک!  
 به عه شقی مه یکه ده «حافز»! چ خۆش له دونیا چوی  
 دوعای خه لکی دلت بی به ها وه لێ دل پاک!  
 گه ره کته زولمه تی شه و گار شه ق بکه ی «کۆلیل»!  
 چرایه هه لکه له (ئه سرینی ئال) و سینهی چاک

اگر شراب خوری جرعه‌ای فشان بر خاک  
 از آن گناه که نفعی رسد به غیر چه باک  
 برو به هرچه تو داری بخور دریغ مخور  
 که بی دریغ زند روزگار تیغ هلاک  
 به خاک پای تو ای سرو نازپرور من  
 که روز واقعه پا وامگیرم از سر خاک  
 چه دوزخی چه بهشتی چه آدمی چه پری  
 به مذهب همه کفر طریقت است امساک  
 مهندس فلکی راه دیر شش جهتی  
 چنان بیست که ره نیست زیر دیر مفاک  
 فریب دختر رز طرفه می زند ره عقل  
 مباد تا به قیامت خراب طارم تاک  
 به راه میکده حافظ خوش از جهان رفتی  
 دعای اهل دلت باد مونس دل پاک

له خیتلی دژمنی گیانی هه راسی چۆنه دلّم  
 که یار یاوه ره باکم چ بی له کۆری زلم؟  
 منی، ئومیدی گه یشتن به ئیوه هیشتوووه تو  
 دهناله ترسی جودایی خزابو دل له گلم  
 نه فەس نه فەس له سه با نه شنه وم نه گهر بۆنی  
 به روک چاک ده ماده م به غه م به چه شنی گولم  
 چ دووره خه وه له دو چاوم له بهر خه یالم و چه ن  
 نه گونجه سه بری فیراقت له سینگی پر له چلم  
 برینی خه نجهری تو چاترن له مه له مه می خه لک  
 به ژه هری ئیوه یه خوشم له شه کری غه یره سلّم  
 که مانی دایمه مردن به زه بری شمشیرت  
 چ خوشه روخ فیدا که م به تو له ناخی دلّم  
 مه پۆ به تاو که تیغی برۆ سه ریشم کات  
 درپژه بۆ سه ری فیتراقی زین مه به ستی کولم  
 جه مالتی نه زه ری کئی له کۆینه دی وه ک هه ی؟!  
 به وه زنی دانشه میزانی ده رکی خال و کولم  
 له چاوی خه لکی جه هان خوشه و یس نه بی «حافظ»  
 هه تا له خاکی ده رت پر له خو له روی خه جلم  
 له ئەشکی دیده دلپۆی بریژی بۆ «کۆلیل»  
 ده بیسته شینگه یی نیرگز گل و ده روونی بلّم

هزار دشمنم ار می کنند قصد هلاک  
 گرم تو دوستی از دشمنان ندارم باک  
 مرا امید وصال تو زنده می دارد  
 و گرنه هر دم از هجر توست بیم هلاک  
 نفس نفس اگر از باد نشنوم بویش  
 زمان زمان چو گل از غم کنم گریبان چاک  
 رود به خواب دو چشم از خیال تو هیهات  
 بود صبور دل اندر فراق تو حاشاک  
 اگر تو زخم زنی به که دیگری مرهم  
 و گر تو زهر دهی به که دیگری تریاک  
 بِضَرْبِ سَيْفِكَ قَتَلِي حَيَاتُنَا أَبَدًا  
 لِأَنَّ رُوحِي قَدْ طَابَ أَنْ يَكُونَ فِدَاكَ  
 عنان میبچ که گر می زنی به شمشیرم  
 سپر کنم سر و دست ندارم از فتراک  
 تو را چنان که تویی هر نظر کجا بیند  
 به قدر دانش خود هر کسی کند ادراک  
 به چشم خلق عزیز جهان شود حافظ  
 که بر در تو نهد روی مسکنت بر خاک

ئهی نمه ک پهروه ری لیوت دلی پرپر له برین  
حهق به جی بینه! خودا حافظ نهوا ئیمه ده چین  
توهه ر ئه و پاک سرشته ی که هه موو باسی مه له ک  
زیگری خیر و که ره می تویه له سه ر عه رشی ئه وین  
له عه یارم ئه گه رت شک هه یه تا قیم که ره وه  
زیپی خالیس که مه حه ک بردیه بازار پی یه قین  
وه عدی خۆتن «که ده بم مه ست و دوو ماچت ئه ده می»  
واده سه رچوو له یه ک و دوو خه به ری نین که نین  
با له شک بینه ده ر ئه و خه لکه سه به ارت به ده مت  
خونچه یی لیو که وه، هه لپر ئزه وتاری شه که رین!  
تیک ئه ده م چه رخ ئه گه ری سه ر به مورادم نه گه ری  
من که سی نیم که بکیشم منه تی چه رخی به رین  
حه ققی «حافظ» که نه بی بۆن بکا باخ و به ری  
لازمین دوور له گول بیت ره قیبی ره شه بین  
سه یری نیو باخی ئه وینی دلی «کولیل» سی نه کرد  
ده رفه تی چونکه نه دا با زه مه نی ماتهم و شین



ای دل ریش مرا بالب تو حق نمک  
حق نگه دار که من می روم الله معک  
تویی آن گوهر پاکیزه که در عالم قدس  
ذکر خیر تو بود حاصل تسبیح ملک  
در خلوص منت ار هست شکی تجربه کن  
کس عیار زر خالص شناسد چو محک  
گفته بودی که شوم مست و دو پوست بدهم  
وعده از حد بشد و ما نه دو دیدیم و نه یک  
بگشا پسته‌ی خندان و شکرریزی کن  
خلق را از دهن خویش مینداز به شک  
چرخ بر هم زخم از غیر مرادم گردد  
من نه آنم که زبونی کشم از چرخ فلک  
چون بر حافظ خویش نگذاری باری  
ای رقیب از بر او یک دو قدم دور ترک

خۆش خەبەر بېت ئەي نەسىمى شەمال

كە ئەدەي دەم لە كات و جەژنى ويسال

خۆ قسەي دل برانەوہى نىيە قەت

لېرە بۆچى زمانى گۆتتە لال؟!

ئىستە جىرانە كانى ئىمە لە كوئىن

چۆنە حالى ئەوين و كۆپى ھەڧال

مال و يىرانە ھەر وەك ئاوا بوو

بەس پىرسن لە مالە چۆل ھەوال

بە كەمال و جەمال كامپەواي

چاوى بەد روو نە كا لە خەتت و لە خال

ئەي دەلىلى دلان خودا يارت!

وەرە خۆش ھاتى ئەي شەمالى عەوال

سەحنى شايى دەمىكە خالى بوون

لە ھەرىفان و جامى لەعلى زولال

ئىستە شەو سىبەرى فىراقە لە سەر

چۆن بېچى تالە شەورەوانى خەيال؟

بۆ كەسى شۆخمان نەبوو نەزەرى

كام ئەوہن گەورە؟ كى ئەوہندى كەمال؟

«خاجە»! سەبر و ئەوين دژن، ئۆفى!

خۆشە نالېن لە عاشقانى شەلال

لەوہ تالە سەردەخا «كۆليل»

پرە يىخەي لە لەعلى سوور و میدال



خوش خبر باشی ای نسیم شمال

که به ما می رسد زمان وصال

قَصَّةُ الْعِشْقِ لَا أَنْفِصَامَ لَهَا

فُصِّمَتْهَا هُنَا لِسَانَ الْقَالَ

مَا السَّلْمَى وَمَنْ بَدَى سَلَمٍ

أَيْنَ جِوَرَاتِنَا وَكَيْفَ الْحَالِ

عَفَّتِ الدَّارُ بَعْدَ عَافِيَةِ

فَاسْأَلُوا حَالَهَا عَنِ الْأَطْلَالِ

فِي جَمَالِ الْكَمَالِ نِلْتِ مُنَى

صَرَفَ اللَّهُ عَنْكَ عَيْنَ كَمَالِ

يَا بَرِيدَ الْجَمِيِّ حَمَّاكَ اللَّهُ

مَرْحَبًا مَرْحَبًا تَعَالُ تَعَالِ

عَرَصِهِ بِزَمْغَاهِ خَالِي مَانِدِ

از حریفان و جام مالامال

سایه افکند حالیا شب هجر

تا چه بازند شب روان خیال

ترك ماسوی کس نمی نگرد

آه از این کبریا و جاه و جلال

حافظا عشق و صابری تا چند

نالهی عاشقان خوش است بنال



هه‌لم مژی نه‌فه‌سی عه‌شقی و دیاره به‌رقی و یسأل  
 له به‌ر هه‌وات مرم زوو به‌ئهی نه‌سیم‌ی شه‌مال!  
 له ئی‌یره دابه‌زه ئه‌ی ساره‌وانی ئازی‌زم!  
 نه‌ما که سه‌بری جه‌میل‌م له شه‌وق و زه‌وقی جه‌مال  
 شکایه‌تی شه‌وی دووری ده‌بی له یاد به‌رین  
 شو کور که په‌رده وه‌لاچوو له به‌ژنی روژی و یسأل  
 وه‌رن له هه‌و ته‌به‌قی دیده ئه‌شکی ره‌نگین‌م  
 خه‌ریکی نه‌خشی خه‌ت و خال‌تن به‌ده‌ستی خه‌یال  
 که عه‌زم‌ی ناشتی‌یه و تال‌بی گوزه‌شته ئه‌وین  
 ره‌وایه سه‌رفه‌نه‌زه‌ر که‌ی له ده‌ر که‌وانی چه‌پال  
 که‌سی نه‌بوو دلی ته‌نگ‌م مه‌گه‌ر خه‌یالی ده‌مت  
 دلی که‌سی وه‌کو من پر نه‌کا خه‌یالی شه‌لال!  
 ئه‌گه‌رچی «حافز» ی بیکه‌س به‌تیری عه‌شقی چوو  
 سه‌ری بدا له مه‌زارم هه‌زار خوینی هه‌لال  
 نه‌چیری زلم‌ی شه‌واریکی وایه «کۆلیل» ت  
 نه‌به‌رقی چاو ده‌بینی نه‌خه‌ونی په‌رچه‌م و خال

شَمْتُ رُوحِ وِدَادٍ وَ شَمْتُ بَرْقِ وَصَالِ

بیا که بوی تو را میرم ای نسیم شمال

أَحَادِيَا بِجَمَالِ الْحَبِيبِ قِفْ وَ أَنْزَلِ

که نیست صبر جمیلم ز اشتیاق جمال

حکایت شب هجران فرو گذاشته به

به شکر آن که برافکند پرده روز وصال

بیا که پرده‌ی گلریز هفت‌خانه‌ی چشم

کشیده‌ایم به تحریر کارگاه خیال

چو یار بر سر صلح است و عذر می‌طلبد

توان گذشت ز جور رقیب در همه حال

بجز خیال دهان تو نیست در دل تنگ

که کس مباد چو من در پی خیال محال

قتیل عشق تو شد حافظ غریب ولی

به خاک ما گذری کن که خون مات حلال

جه مشیدی زه مان، یاوه ری دین، خوسره وی عادل  
 یه حیا کوپی سولتانی موزه ففهر ففهری کامل  
 نهی نهو کهسه بۆ گهل له سهر نهو خاکه شهو و روژ  
 دهر کی دل و گیان بازی به عه شقی موته قابل  
 فه رمان به ریی ئیوه له سهر ئیمه هه موو فه رز  
 لوتف و که رهمت کامله، بۆ هه رکهسه شامل  
 ره شتت به قه له م روژی هه وه ل خال له سهر مانگ  
 تاباز به نهو جه وه هره بی سه رجه می موشکل  
 نهو خاله ره شه ی دی که دییه ی خۆر، وتی خۆزگا  
 ره ش پیس غولامیکت نه بوو لهو حه نه ماتل  
 چۆپی گری به زمت فه له کول نه تله سه گه ورهم!  
 له م گۆوه نه دهستی کچی شایی بنه سه ر دل  
 حاتم ره وش و باده به دهس بی! که که مه ندت  
 زه نجیره له دهست و ملی که چ باوه ر و غافل  
 نه م چه ر خه هه موو کاری له بهر عه دله ده سووړی  
 دل خۆش به که زالم نییه تی ریگه به مه نزل  
 «حافز»! قه له می شاهی جه هان، به شکه ری روژین  
 بۆ نه م به شه مه علوومه مه خۆ حه سره تی باتل  
 هه ر وایه به شی ئیمه یی «کۆلیل» هه غه می تو  
 گول قسمه تی با، شیوه ن و گریانی به بولبول

دارای جهان نصرت دین خسرو کامل  
یحیی بن مظفر ملک عالم عادل  
ای درگه اسلام پناه تو گشاده  
بر روی زمین روزنه‌ی جان و در دل  
تعظیم تو بر جان و خرد واجب و لازم  
انعام تو بر کون و مکان فایض و شامل  
روز ازل از کلک تو یک قطره سیاهی  
بر روی مه افتاد که شد حل مسائل  
خورشید چو آن خال سیه دید به دل گفت  
ای کاج که من بودمی آن هندوی مقبل  
شاهای فلک از بزم تو در رقص و سماع است  
دست طرب از دامن این زمزمه مگسل  
می نوش و جهان بخش که از زلف کمندت  
شد گردن بدخواه گرفتار سلاسل  
دور فلکی یکسره بر منهج عدل است  
خوش باش که ظالم نبرد راه به منزل  
حافظ قلم شاه جهان مقسم رزق است  
از بهر معیشت مکن اندیشه‌ی باطل

له وه رزی گول خه جلم توبه داشکا به شهراب  
 سه ری خه جاله تی که س دانه خا به ئیسی خراب!  
 له ریگه داوی ریا پانه، من له بابته تی وا  
 نه سه ربه ژیری نیگارم نه ساقی و نه جه ناب  
 ده بی له ئیمه نه پره نجی ٺهوین به مهرحه مه تی  
 مه لوول چون له سونالین و شهرمه زاری جه و اب  
 خه جاله تم له ره فیقان که دوینسه شه و تا روژ  
 هه ژانی خه ونی هه موو ٺه شک و خوینی جه رگی که باب  
 شیاوه نیرگری مه س شهرمه زار و مل که چ بین  
 له تاوی چاوی خومارت له کوشی رنج و عه زاب  
 ٺه تو که چاتری شوکری خودا گه لی له هه تاو  
 نه شهرمه زار له خوړم نه سه ربه ژیری خه تاب  
 له په رده مایه وه ئاوی ژیان خه جاله تبار  
 به شیعی «حافز» و تهبعی زولال و که وسه ری ناب  
 نووانی سه رگولی کولمت عه قیقی خوینی شهرم  
 له گوینی شیعی «عومه ر» ئال، عه ینی به ژنی گولاب

به وقت گل شدم از توبه‌ی شراب خجل  
که کس مباد ز کردار ناصواب خجل  
صلاح ما همه دام ره است و من زین بحث  
نیم ز شاهد و ساقی به هیچ باب خجل  
بود که یار نرنجد ز ما به خلق کریم  
که از سؤال ملولیم و از جواب خجل  
ز خون که رفت شب دوش از سراچه‌ی چشم  
شدیم در نظر رهروان خواب خجل  
رواست نرگس مست ار فکند سر در پیش  
که شد ز شیوه‌ی آن چشم پرعتاب خجل  
تویی که خوب‌تری ز آفتاب و شکر خدا  
که نیستم ز تو در روی آفتاب خجل  
حجاب ظلمت از آن بست آب خضر که گشت  
ز شعر حافظ و آن طبع همچو آب خجل

ئەگەر مەجالى گە يىشتن بىيى بە ھەزرەتى تۆ  
 يەقین دەگا دەسى وەسلەم بە ئەسلى دەولەتى تۆ  
 قەرارى سەندووە لىم ئەو دو دیدە جادووتە  
 دەمەق بە نیرگری رەشتم، تەحاله حیکمەتى تۆ!  
 بە هیچ جۆرە نەبوو جۆر کاتى روخسەتى من  
 کە بىنەوانىيەتى رى بە دەرکى خەلۋەتى تۆ  
 بە کوئى بچم، چىيە کارم، لە کوئىنە چارم دى؟  
 کە دل مەلوولى زەمانە و رەجالى رەحمەتى تۆ  
 ژيانە بو منى بىحالى و تيشکاو، دەمى  
 کە شەق بىم بە دەبانى غەم و مەرارەتى تۆ  
 خراوە تر لە دللى تەنگمى نەدى کە لەوئى  
 قەرارى گرتووە گەنجى ھەز و مەھەببەتى تۆ  
 دلەم بە گەوھەرى عەشقت لە چەشنى جامى جەمە  
 لە ژەنگى وەسوەسە بىنگەردە چەشنى روومەتى تۆ  
 خەتام چى بوو ئەى گيان و دل! بفرەموو پىم  
 کە تاعەتم نىيە پەسنى حوزوورى میننەتى تۆ  
 بە ئىشى عەشق بساچپىنە «خاجە»! کەلکى نىيە  
 بە ھەر ھە کىم وتن راز و رەمزی ھەزرەتى تۆ  
 کەسى لە سىنگىيە کۆکۆ برىن وە کوو «کۆلىل»  
 دەبى لە دەردى ئەمن تىبگات و شەربەتى تۆ

اگر به کوی تو باشد مرا مجال وصول  
 رسد به دولت وصل تو کار من به اصول  
 قرار برده ز من آن دو نرگس رعنا  
 فراغ برده ز من آن دو جادوی مکحول  
 چو بر در تو من بینوای بی زر و زور  
 به هیچ باب ندارم ره خروج و دخول  
 کجا روم چه کنم چاره از کجا جویم  
 که گشته‌ام ز غم و جور روزگار ملول  
 من شکسته‌ی بد حال زندگی یابم  
 در آن زمان که به تیغ غمت شوم مقتول  
 خراب تر ز دل من غم تو جای نیافت  
 که ساخت در دل تنگم قرارگاه نزول  
 دل از جواهر مهرت چو صیقلی دارد  
 بود ز زنگ حوادث هر آینه مصقول  
 چه جرم کرده‌ام ای جان و دل به حضرت تو  
 که طاعت من بیدل نمی‌شود مقبول  
 به درد عشق بساز و خموش کن حافظ  
 رموز عشق مکن فاش پیش اهل عقول



چم رەشتىن خەت و خال لە و كۆلمە نەخشی مانين

هەر كەس شنهفتى فەرمووى بە خوايه تەبعى زانين

دەرسى ئەوينم ئەووەل ئاسان ئەهاتە بەر چاۋ

دل بوو بە كۆلە زانيم سەخت و گرانى وانين

خۆشى دەوت لەسەر دار حەللاج ئەم لە تيفە

لا شافىعى مەپرسن فتواى وا كە چانين

پىم وت بە گيانى بى ھىز كەنگى نەزەر دەفەرمووى

فەرموى دەمى كە گيات پەردەى حەرەمسەرانين

بردى دلەم نىگارنى عاشق كوژ و عەيارنى

خاوەن خەدى رەوان و كانى سرشتى جوانين

وہ ك چاۋى مەستى تۆ بووم بەينى لە گوشە گىرى

ئىستا كە چەشنى ئەبرۆت خەم خۆرى چاۋمەسانين

توفانى نووحە ھەرچەن فرمىسكى ديدە ھەر سات

كارى لە مۆرى عەشقت ھەر گىز لە سىنە مانين

نازىز دەستى «حافىز» رەببى لە گەردنت بى!

چون چاۋەزارى وا پاك بۆ گەردنى وەھانين

ملوئىنكى لە على «كۆليل» گولچىنى خەلكى چاۋ

چ بكمە پەسەندى ناكادلبەر كە رەحمى لانين

هر نکته‌ای که گفتم در وصف آن شمایل  
 هر کوشنید گفتا لله درّ قائل  
 تحصیل عشق و رندی آسان نمود اول  
 آخر بسوخت جانم در کسب این فضائل  
 حلاج بر سر دار این نکته خوش سراید  
 از شافعی نپرسند امثال این مسائل  
 گفتم که کی ببخشی بر جان ناتوانم  
 گفت آن زمان که نبود جان در میانه حائل  
 دل داده‌ام به یاری شوخی کشی نگاری  
 مَرَضِيَّةُ السَّجَايَا مَحْمُودَةُ الْخَصَائِلِ  
 در عین گوشه‌گیری بودم چو چشم مست  
 و اکنون شدم به مستان چون ابروی تو مایل  
 از آب دیده صد ره طوفان نوح دیدم  
 و از لوح سینه نقشت هرگز نگشت زایل  
 ای دوست دست حافظ تعویذ چشم زخم است  
 یارب بیینم آن را در گردنت حمائل

ئەي بە روو جەننەت بە لىو جۆگەي شەراب  
 حەوزى كەوسەر بۆ قومىكى دىل كەباب  
 خەتتى سەھوزى خالى دەورى دەم وە كوو  
 وردە مېروولەن لە سەرچاوەي گولاب  
 تىرى دوو ئەبرۆ بە ھەر شوپىنى دەپۆي  
 چەشنى من كوژراوى زۆرن شېخ و شاب  
 يارەب ئەو سۆزى لە دىل بەر بوومە وە ك  
 ئاگىرى دۆست لە گەل يا بى خىتاب!  
 بى حەدن ھەرچەن جەمالى گول بە لام  
 دەرفەتى ياران! نەدا بەختى خراب  
 دوورە كۆي ئازىز و ئىمەش پى شكاو  
 دەستى كورت و قامەتى نەخلى جەناب!؟  
 وردە وە ك مېروو لە ژىر پىي فىلدا  
 حەزرەتى «حافىز» بە سەرپەنجەي خەزاب  
 تۆ بمىنى! خووش لە گەل جامى مەي و  
 تەخت و بەخت و تاجى كەي چەنگ و روباب  
 عەشقى «كۆليل»ى دنەي داوم، دەنا  
 دەستى دىل ناگابە بەژنى ئاقتاب

ای رخت چون خلد و لعلت سلسیل  
 سلسیلت کرده جان و دل سییل  
 سبزپوشان خطت بر گرد لب  
 همچو مورانند گرد سلسیل  
 ناوک چشم تو در هر گوشه‌ای  
 همچو من افتاده دارد صد قلیل  
 یارب این آتش که در جان من است  
 سرد کن زانسان که کردی بر خلیل  
 من نمی‌یابم مجال ای دوستان  
 گرچه دارد او جمالی بس جمیل  
 پای ما لنگ است و منزل بس دراز  
 دست ما کوتاه و خرما بر نخیل  
 حافظ از سرپنجه‌ی عشق نگار  
 همچو مور افتاده شد در پای پیل  
 شاه عالم را بقا و عزّ و ناز  
 باد و هر چیزی که باشد زین قبیل

خۆشه کاتی گه‌نجی و ژوان و شه‌رابی وه‌ک هه‌نار  
 کۆری یه‌ کدل، نۆشی دايم، هاوپيالا‌ه‌ی خۆش‌قه‌رار  
 خۆش‌سه‌دا گۆرانی بـيـژيـک و شه‌که‌ر ده‌م ساقیي  
 هاوده‌می خۆش ناویشان و هاوونشینی بی‌ده‌مار  
 شه‌نگ و شوخ، ئاوی ژین دل‌پر له‌ جامی گه‌ردنی  
 دل‌به‌ری شه‌وقی جه‌مالي گیانی خۆر پر کا له‌ قار  
 چيگه‌ به‌زمی دل‌نشین وه‌ک باخی فيرده‌وسی به‌رین  
 می‌رگولانی ده‌وروبه‌ر، باخی به‌هه‌شتی کردگار  
 عاشقان دل‌سه‌ربه‌مۆر و باده‌نۆشان کام خۆش  
 خۆش‌مه‌نش دانیشتوان و خۆش‌ره‌وش خزمه‌تگوزار  
 جام تال‌ثاقيقيکی خۆش‌گه‌وار و توند و تیژ  
 نه‌قلی یاقووتی ده‌می، نوقل و مه‌زه‌ی لیوی نیگار  
 نازی ساقی تیغی کیشابیت بو‌تالانی هۆش  
 زولفی گیانان بو‌شکاری دل‌که‌مه‌ندی بی له‌ کار  
 عالم‌نارایی ده‌س و دل‌باز وه‌ک حاجی قه‌وام  
 شوخ ته‌بعی نوکته‌گۆ وه‌ک «حافظ»ی شیرین وتار  
 هه‌رکەس ئەم به‌زمه‌ی نه‌ويست نارامی دل‌نه‌گرئ له‌ کۆش  
 کۆری وا هه‌رکەس نه‌چي ده‌ک نۆشی گیانی ژاری مارا!  
 ئاسمان! «کۆلیل»ه‌ دل، هيچي له‌ تو‌ناوي مه‌گه‌ر  
 یه‌ک بزه‌ی لیوی نه‌وین و تيشکی دوو چاوی خوما

عشق‌بازی و جوانی و شراب لعل فام  
 مجلس انس و حریف همدم و شرب مدام  
 ساقی شکردهان و مطرب شیرین سخن  
 همنشینی نیک کردار و ندیمی نیک‌نام  
 شاهدهی از لطف و پاکی رشک آب زندگی  
 دلبری در حسن و خوبی غیرت ماه تمام  
 بزمگاهی دل نشان چون قصر فردوس برین  
 گلشنی پیرامنش چون روضه‌ی دارالسلام  
 صف‌نشینان نیک‌خواه و پیشکاران باادب  
 دوستانداران صاحب اسرار و حریفان دوستکام  
 باده‌ی گلرنگ تلخ تیز خوش خوار سبک  
 نقلش از لعل نگار و نقلش از یاقوت خام  
 غمزه‌ی ساقی به یغمای خرد آهخته تیغ  
 زلف جانان از برای صید دل گسترده دام  
 نکته‌دانی بدله‌گو چون حافظ شیرین سخن  
 بخشش آموزی جهان‌افروز چون حاجی قوام  
 هر که این عشرت نخواهد خوشدلی بر وی تباه  
 و آن که این مجلس نجوید زندگی بر وی حرام

مهره با خوش قه‌دهم ئەی کۆتری گەردن به په‌یام  
 سه‌فەرت خیر! له‌ دل‌بەر چ‌ خه‌به‌ر، مه‌نزلی کام؟!  
 خوایه! ئەم قافلە‌یه‌م دا به‌ ده‌سی حیفزی ئەتۆ  
 که به‌ ئەو دژ له‌ که‌مه‌نده و دل‌ی ئازیزه به‌ کام  
 عەشقی دل‌دار و ئەمن ئاخیری ناییت، له‌به‌ر  
 ئەوه هه‌رچی ئەزەلن تا ئەبه‌دیشن به‌ ده‌وام  
 گۆل و سه‌رون له‌ چه‌مه‌ن، ناز نووین و به‌ ده‌مار  
 چیره بنوینه خه‌رامان نه‌فه‌سی ده‌ر که‌وه لام!  
 گاوری زولفی ئە‌گەر، ئە‌م‌ری به‌ زوننا‌ره برۆ  
 وه‌ کو سه‌نعان بکه‌ ئەو خه‌رقه له‌ سه‌ر شان ه‌رام!  
 مه‌لی گیانم که‌ شنه‌ی بال‌ی له‌ سه‌ر سیدره ده‌هات  
 چه‌به‌شی دانه‌یی خا‌لت به‌نی کردوون له‌ شام  
 چاوی خوینینی ئە‌من لایه‌قی نوستن نییه، که‌ی  
 خه‌وی بۆ هاتووه؟! کۆزراوی چ‌لی ده‌ردی مو‌دام  
 پیم وتی بۆ منی عاشق نییه ره‌حمی‌کی دل‌ت  
 من شکاتم ئە‌مه‌یه و تۆش ئە‌مه، چه‌رخیش له‌ پام  
 مه‌یلی «حافز» به‌ برۆی ئیوه حه‌قی خۆیه‌تی چون  
 سووچی می‌حرا به‌ مه‌کانی وتنی ده‌رسی که‌لام  
 که‌چه رووگی دل‌ی «کۆلیل» له‌به‌ر قه‌وسی برۆت  
 قیبله که‌چ کردنی دل‌ پریه له‌ ئاوات و مه‌رام

مرحبا طایر فرخ پی فرخنده پیام  
 خیر مقدم چه خبر دوست کجا راه کدام  
 یا رب این قافله را لطف ازل بدرقه باد  
 که از او خصم به دام آمد و معشوقه به کام  
 ماجرای من و معشوق مرا پایان نیست  
 هرچه آغاز ندارد نپذیرد انجام  
 گل ز حد برد تنعم نفسی رخ بنما  
 سرو می نازد و خوش نیست خدا را بخرام  
 زلف دلدار چو زَنار همی فرماید  
 برو ای شیخ که شد بر تن ما خرّقه حرام  
 مرغ روحم که همی زد ز سر سدره صفیر  
 عاقبت دانه‌ی خال تو فکنده‌اش در دام  
 چشم بیمار مرا خواب نه درخور باشد  
 مَنْ لَهُ يُقْتَلُ دَاءٌ دَتَفَ كَيْفَ يَنَامُ  
 تو ترحم نکنی بر من مخلص گفتم  
 ذَاكَ دَعَايَ وَهَا أَنْتَ وَتِلْكَ الْأَيَّامُ  
 حافظ ار میل به ابروی تو دارد شاید  
 جای در گوشه‌ی محراب کنند اهل کلام



عاشقی کولمی نمایکه دلّم، خونچه ده مه

له حهقی ویستوو ده ولّه تی ئەم تازه غه مه

بانگه شهی عه شق و نه زه بازی و رهن دیم ده که م

تا بزانی که له کۆی ئیمه هونه ر کۆری جه مه

له دهس ئەم خه رقه ریائیمه تر یقم من ئەلیم

که سه دی پینه له هه ر سیحره، ئە تو بیژه که مه!

خۆش بسووتی له غه می! ئە ی شه م ئە میستا که منیش

که مه رم به ستوو به م کاره، سه راپام شه مه

نامه سه ر غه م، ئە وه له گیان و دلّم که م بووه تو

وره واقم له سه رم فام نه ما، نام چه مه؟!

وه کو «حافز» به خه رابات ده چم ییخه دپاو

که ره می به لکو بکا ئە وه گولّه ئاراسته مه

کیتی به باوه ر به قسه ی ئیمه یی «کۆلیل» نه کات؟

غه می دلّدار له دلّ، ده ولّه تی عورب و عه جه مه

عاشق روی جوانی خوش نوحاسته‌ام  
 وز خدا دولت این غم به دعا خواسته‌ام  
 عاشق و رند و نظر بازم و می‌گویم فاش  
 تا بدانی که به چندین هنر آراسته‌ام  
 شرمم از خرقه‌ی آلوده‌ی خود می‌آید  
 که بر او وصله به صد شعبده پیراسته‌ام  
 خوش بسوز از غمش ای شمع که اینک من نیز  
 هم بدین کار کمر بسته و برخاسته‌ام  
 با چنین حیرتم از دست بشد صرفه‌ی کار  
 در غم افزوده‌ام آنچه از دل و جان کاسته‌ام  
 همچو حافظ به خرابات روم جامه قبا  
 بو که در بر کشد آن دلبر نوحاسته‌ام

هەر بۆ خودایه شوکری گه‌لی عاشقان به جه‌م

موژده‌م ده‌نی که نو‌می زه‌ماوه‌نده زی‌ده که‌م

ئه‌و خۆش په‌یامه کامه هه‌والی زه‌فه‌ر به‌ون؟

تا گیانی خۆمی چه‌شنی سکه‌ی سوور پۆیله که‌م

وا شاریار هاته‌وه نیو کۆشکی زه‌ر نیگار

دژمن ده‌بێ بجێته سه‌راپه‌رده که‌ی عه‌ده‌م

په‌یمان شکین دو‌چاری زه‌ره‌ر ده‌ستی ناخه‌ره

له‌ گرتوی عه‌ده‌هه‌ر که‌، له‌ کن عه‌قلی تاک و جه‌م

هی‌وای بوو له‌ هه‌وری که‌ره‌م ره‌حه‌ته‌ی، به‌لام

هیچی نه‌دی به‌ غه‌یری نمی چاوی پر له‌ ته‌م

گه‌ردون وتی به‌ تانه‌ په‌شیمان هه‌لی نه‌ما

بێ که‌لکه‌ تازه‌ تۆبه‌ که‌ غه‌رقی له‌ نیلی غه‌م

ساقی! که‌ یاری شوخ و شرین ئه‌هلی راز بوو

«حافز» شه‌رابی نو‌شی و شیخ و مه‌لاش هه‌م

«کۆلیل» گه‌رچی لایه‌قی لو‌تفت نه‌بوو وه‌لی

هه‌ر عاده‌تی به‌هاره‌ هه‌وا خۆش و تازه‌ ده‌م

بُشْرَى إِذِ السَّلَامَةِ حَلَّتْ بِذِي سَلَمٍ  
 اللَّهُ حَمْدُ مُعْتَرِفٍ غَايَةِ النِّعَمِ  
 آن خوش خبر کجاست که این فتح مژده داد  
 تا جان فشانمش چو زر و سیم در قدم  
 از بازگشت شاه در این طرفه منزل است  
 آهنگ خصم او به سراپرده‌ی عدم  
 پیمان شکن هر آینه گردد شکسته حال  
 إِنَّ الْعَهْودَ عِنْدَ مَلِيكَ النَّهْيِ ذِمَمِ  
 می جست از سحاب امل رحمتی ولی  
 جز دیده‌اش معاینه بیرون نداد نم  
 در نیل غم فتاد سپهرش به طنز گفت  
 أَلَا نَقَدْ نَدِمْتُ وَمَا يَنْفَعُ النَّدَمَ  
 ساقی چو یار مهرخ و از اهل راز بود  
 حافظ بخورد باد و شیخ و فقیه هم

مه یگیر وهر گهری که هه واداری خزمه تم  
 دهر بهس غولامی دهم به مونا جاتی دهوله تم  
 له و جی که لوتفی ئیوه هه تاوی سه عاده ته  
 ریگهی نه جات کامه له شه وگاری حیره تم  
 ههر چه نده نوقمی به حری گونا حانی بی حه دم  
 چون شاره زای عه شقی نه تۆم نه هلی ره حمه تم  
 سه رکوت به عه یب و شۆره تی رهن دیم نه کا حه کیم  
 خو خۆم ده سم نه داوه له داهات و قسمه تم  
 مه ی خو! که عه شقی سینه به هه وۆ و خه بات نین  
 نه م نیعمه ته م خه لاته له میراتی فیتره تم  
 ته رکوی وه تن به عه زمی سه فه ر قه ت نه بوو له سه ر  
 بو دیتنت نه میسته نه وینداری غوربه تم  
 به حر و به ڤم له رین منی لاواز و دل شه که ت  
 نه ی خزری خو ش قه دهم وهره موحتاجی هیممه تم  
 دوورم له مه حزه رت، به رواله ت له لات نیم  
 نه ممه به گیان و دل له په نادسته حه زره تم  
 «حافز» مورادی مه رگه له بهر چاوی مهستی تو  
 گه ر مۆله تم بدا ته منی کورته دهر فه تم  
 دهر دی گرانی سینگه نه من بی ده وایه، ههر  
 «کۆلیل» و چاوه له دهستی ته بییی کریشه تم

باز آی ساقیا که هواخواه خدمتم  
 مشتاق بندگی و دعاگوی دولتتم  
 ز آن جا که فیض جام سعادت فروغ توست  
 بیرون شدی نمای ز ظلمات حیرتم  
 هر چند غرق بحر گناهم ز صد جهت  
 تا آشنای عشق شدم ز اهل رحمت  
 عییم مکن به رندی و بدنامی ای حکیم  
 کاین بود سرنوشت ز دیوان قسمت  
 می خور که عاشقی نه به کسب است و اختیار  
 این موهبت رسید ز میراث فطرت  
 من کز وطن سفر نگزیدم به عمر خویش  
 در عشق دیدن تو هواخواه غربتم  
 دریا و کوه در ره و من خسته و ضعیف  
 ای خضر پی خجسته مدد کن به همت  
 دورم به صورت از در دولت سرای تو  
 لیکن به جان و دل ز مقیمان حضرت  
 حافظ به پیش چشم تو خواهد سپرد جان  
 در این خیالم از بدهد عمر مهلت

دویننه‌شه و چاوی نه‌خۆشی ده‌ری هینا له ده‌سم

گیان، وه‌لێ مه‌رحمه‌تی لیوی ده‌مانی نه‌فه‌سم

عه‌شقی ئیمه و خه‌تی بۆن‌خۆشی ته‌تۆ تازه‌ نییه

رۆژ‌گاری‌که که به‌م جامی هیلالیته مه‌سم

له وه‌فاداریی خۆم به‌ دل‌ ته‌م نوکته‌ خۆشه

که جه‌فای ئیوه گۆلم خیره له ریگه‌ی مه‌به‌سم

چاک بوونی منی مه‌یخانه‌نشین لاوه له سه‌ر

تا بمینم که مه‌ری خزمه‌تی رهن‌دان ده‌به‌سم

پاش مه‌رگیش خه‌ته‌ر زۆره له ریی عه‌شقی، نه‌لێی

که نه‌جاتم بووه، عومری چوووه تین و هه‌وه‌سم!

له‌مه به‌ دوا نییه باکم له دژی تیراویژ

چون که وانی خه‌می ته‌برۆت شوکۆر که وته‌ ده‌سم

ماچی ئاقیتی ده‌مت بۆیه جه‌لالی منه هه‌ر

نه‌شکا مۆری جه‌زی گه‌نجی ته‌وینت به‌ که‌سم

شه‌ر که‌ری شوخ دلی بردم و چوو، وای ته‌ گه‌ر

ئامیری هیز نه‌پرسیت! وه‌ کوو دادپه‌سم

تیپه‌ری بوو له فه‌له‌ک روتبه‌یی «حافظ» به‌ هونه‌ر

هاته ویزه‌م غه‌می شمشالی قه‌دت کردی په‌سم

له ولاتی غه‌می به‌ژنت به‌ عه‌داله‌ت «عومه‌ر»م

باله‌به‌ر چاوی ره‌قیبا نه‌ته‌وه‌ی خار و خه‌سم

دوش بیماری چشم تو ببرد از دستم  
لیکن از لطف لب صورت جان می‌بستم  
عشق من با خط مشکین تو امروزی نیست  
دیرگاه است کزین جام هلالی مستم  
از ثبات خودم این نکته خوش آمد که به جور  
در سر کوی تو از پای طلب نشستم  
عافیت چشم مدار از من میخانه‌نشین  
که دم از خدمت رندان زده‌ام تا هستم  
در ره عشق از آن سوی فنا صد خطر است  
تا نگویی که چو عمرم به سر آمد رستم  
بعد از اینم چه غم از تیر کج انداز حسود  
چون به محبوب کمان ابروی خود پیوستم  
بوسه بر درج عقیق تو حلال است مرا  
که به افسوس و جفا مهر وفا نشکستم  
صنمی لشکریم غارت دل کرد و برفت  
آه اگر عاطفت شاه نگیرد دستم  
رتبت دانش حافظ به فلک برشده بود  
کرد غمخواری شمشاد بلندت پستم



ئه‌رئ! به‌جئ له‌وه، زانین و دین له‌ده‌ستم چوو  
 له‌عه‌شقتم مه‌گه‌ر ئاخ‌ر شتئ به‌قسمه‌ت بوو  
 به‌خاکی پات قه‌سه‌م سه‌ربه‌مۆره‌ دڵ بۆ تۆ  
 ئه‌گه‌ر چئ یادی غه‌مت عومرمئ فه‌نا فه‌رموو  
 له‌گه‌ل هه‌تاو ره‌فیعم به‌عه‌شقی تیشکی رووت  
 به‌چه‌شنئ زه‌رپه‌ ئه‌گه‌ر چئ بچوو کم و که‌م سسوو  
 شه‌راب تیکه‌! که‌ عومریکه‌ قه‌ت له‌سوو چیتکۆ  
 نه‌بوو به‌خاتری خۆشی، نه‌فه‌س له‌هات و چوو  
 نه‌سیحه‌تم مه‌که‌ واعیز! که‌ ژیر و وه‌شیاری  
 قسه‌ت له‌گۆر مه‌نئ! بۆ منئ مه‌س و خه‌وتوو  
 که‌ هه‌لنه‌هات له‌ده‌ستم شیاوئ خزمه‌تی تۆ  
 له‌رووم نایه‌ له‌رووتا که‌منئ هه‌لینم روو  
 بسووت «حافز» و ئارامئ دڵ له‌یادی نه‌ما  
 که‌ مه‌له‌همیکی بـدا بۆ بزینئ خۆ کردوو  
 نه‌چیره‌ گه‌ردنئ «کۆلیل» و داوه‌ زولفی تۆ  
 غه‌زه‌ل له‌ئیمه‌، له‌پرچت شه‌راره‌ت و جادوو

به غیر از آن که بشد دین و دانش از دستم  
 بیا بگو که ز عشقت چه طرف بریستم  
 اگرچه خرمن عمرم غم تو داد به باد  
 به خاک پای عزیزت که عهد نشکستم  
 چو ذره گرچه حقیرم ببین به دولت عشق  
 که در هوای رخت چون به مهر پیوستم  
 بیار باده که عمری ست تا من از سر امن  
 به کنج عافیت از بهر عیش نشستم  
 اگر ز مردم هشیاری ای نصیحتگو  
 سخن به خاک میفکن چرا که من مستم  
 چگونه سر ز خجالت بر آورم بر دوست  
 که خدمتی به سزا بر نیامد از دستم  
 بسوخت حافظ و آن یار دلنواز نگفت  
 که مرهمی بفرستم که خاطرش خستم

قژ په ریشان مه که بؤ با! نه بهرئ با بادم  
 نازی ئاوا مه که! ویران که ده کهی ئابادم  
 مهی له گهډ ههر که مه خو! تا کو نه خوښ خوینی جیگر  
 مه که سه رپیچی! نه پیچیته فه له که فه ریادم  
 زولفه که ت حه لقه نه کهی به لکه نه کهی دلگیرم  
 پیچی کا کول مه ده! کا ول که ده بی بنیادم  
 ناشایان مه که دوست! که له خو غهیره ده بم  
 غه می بیگانه مه خو به لکو نه کهی ناشادم  
 چیره بنوینه هه تا دل له په ری گول زده بی  
 ههسته به و به ژنته فه رموو! له سه رو ئازادم  
 شه می ههر کور نه بی! گر به دللم تا نه که وئ  
 یادی ههر خیل نه کهی! لیل نه بی با یادم  
 شوره تی شاری هه تا، مه لبه نی من دهشت و چیان  
 هه رچی شیرین بنووینی فره تر فه ره ادم  
 دل هه ژاری به زه بیتم و هره فریام که وه!  
 با به گوئی ئاسه فی ده وران نه گه بی هه ی دادم  
 خوانه کا «خاجه» له بی دادی ئه وین روو که ردان  
 چونکه ئه و روژه له زیندانی ئه توم، ئازادم  
 ههر که هات و وتی من ها وه لی «کولیل» به که تم  
 پی بلئی گوم به! که ئه و سنجوو ه من شمشادم

زلف بر باد مده تاندهی بر بادم  
 نیاز بنیاد مکن تا نکنی بنیادم  
 می مخور با همه کس تا نخورم خون جگر  
 سر مکش تا نکشد سر به فلک فریادم  
 زلف را حلقه مکن تا نکنی در بندم  
 طره را تاب مده تاندهی بر بادم  
 یار بیگانه مشو تا نبری از خویشم  
 غم اغیار مخور تا نکنی ناشادم  
 رخ برافروز که فارغ کنی از برگ گلم  
 قد برافراز که از سرو کنی آزادم  
 شمع هر جمع مشو و نه بسوزی ما را  
 یاد هر قوم مکن تا نبوی از یادم  
 شهره‌ی شهر مشو تا نهم سردر کوه  
 شور شیرین منما تا نکنی فرهادم  
 رحم کن بر من مسکین و به فریادم رس  
 تا به خاک در آصف نرسد فریادم  
 حافظ از جور تو حاشا که بگرداند روی  
 من از آن روز که در بند توأم آزادم

راشکاو ئیژم و لەم روک و تنه‌ی خۆ شادم  
 حەلقە بە گویتی غەمی دڵم و لە دو کەون ئازادم  
 چۆن بکا باس لە دووری؟ مەلی گولزاری بەهەشت  
 چۆن بلایم بۆ چیه گیرۆدەیی نیو بیدادم؟  
 بابم ئاوا منی هیناوەتە ئەم و ییرانە  
 من دەنا خەلکی ئەوین باخی مەلەک ئابادم  
 کەوسەر و سیپه‌ری تووبا، کچی چاو مەست و خومار  
 بە حەزی ئیو هەموو چوونە لە هۆش و یادم  
 پستی نیو دەفتەری دڵ ئەلفی قەد و قامەتی تۆن  
 فیری حەرفی تری چبکەم کە نە کرد ئوستادم  
 گەشی ئەستیره‌شناسیک نەدی، بەختی رەشم  
 داکی گەردون منی چۆن دیو؟ خودایا دادم!  
 لە دەری مەیکەدە لەو ساتەو دەل حەلقە لە گوین  
 هەر خولە ک تازە غەمی دیتە موبارە ک بادم  
 خوینی دڵ، خەلکی دیبەم هەرچی بنۆشیت رهوان  
 بە جیگەرگۆشەیی خەلکی کە ئەوون دلتشادم  
 ئەشکی سەر روومەتی «حافز» نەسری زولفی رەشت  
 گورمی لافاوی غەمت هەڵدە کەنن بنیادم  
 پێ ئەسیری گلی ئەسرینی دیبە «کولیل» م  
 بەش براری گولتی نەسرین و قەدی شمشادم

فاش می گویم و از گفته‌ی خود دل شادم  
 بنده‌ی عشقم و از هر دو جهان آزادم  
 طایر گلشن قدسم چه دهم شرح فراق  
 که در این دامگه حادثه چون افتادم  
 من ملک بودم و فردوس برین جایم بود  
 آدم آورد در این دیر خراب آبادم  
 سایه‌ی طوبی و دلجویی حور و لب حوض  
 به هوای سر کوی تو برفت از یادم  
 نیست بر لوح دلم جز الف قامت دوست  
 چه کنم حرف دگر یاد نداد استادم  
 کوکب بخت مرا هیچ منجم نشاخت  
 یارب از مادر گیتی به چه طالع زادم  
 تا شدم حلقه به گوش در میخانه‌ی عشق  
 هر دم آید غمی از نو به مبارک بادم  
 می خورد خون دلم مردمک دیده سزاست  
 که چرا دل به جگر گوشه‌ی مردم دادم  
 پاک کن چهره‌ی حافظ به سر زلف ز اشک  
 ورنه این سیل دمامد ببرد بنیادم

که ده‌میینی هه‌موو ده‌م، سه‌ر ده‌خه‌ی سۆزی برینانم  
 که ده‌تیینم هه‌موو زۆر ئه‌بێ هه‌ست و چه‌زی گیانم  
 به‌ ده‌ردم شه‌اره‌زای و نانووینی هه‌یچ ده‌رمانی  
 له‌ سه‌ه‌رتا چی بێی ئاخۆ که ناپرسی له‌ سامانم  
 هه‌والێکم پیرسه‌ و پێ له‌ خاکی ریت بێ دانێ!  
 خودا هه‌ل‌ناگرێ نه‌ گری سوراغیکێ له‌ رێ مانم  
 مه‌ گه‌ر مردن ده‌سم به‌ردا له‌ داوینت، نه‌ گه‌ر چی باز  
 له‌ گۆریشا به‌ خاکی گیان و دل هه‌ر ده‌سته‌دامانم  
 ده‌مارت لێ ده‌رینام و که‌چی نالێی ده‌رمه‌یتنا  
 نه‌فه‌س گیری غه‌می عه‌شقم هه‌تا که‌ی ته‌فه‌ره‌! نازانم  
 له‌ شوینی دل شه‌وێ ریم که‌وته‌ باخی زولفی ریتحانت  
 له‌ سه‌یری روومه‌ت جامی هیلالی هه‌لمژێ گیانم  
 له‌ باوه‌شتم کوت و پر گرت و زولفت که‌وته‌ پێچ و تاو  
 دل و گیانم فیدا کردی که‌ لیتوت که‌و له‌ لیوانم  
 له‌ گه‌ل «حافز» ده‌می خوش به‌ و به‌ دژمن بیژه با بمری  
 که‌ تو گه‌رمی به‌خشی چی ده‌ کا سه‌ردی ره‌قیبانم  
 به‌هاری مه‌یلی ئیوه‌ی هه‌لمژیه‌ روچی «کولیل» ت  
 به‌ دیقی چاوی پاییز و هه‌ناسه‌ی سه‌ردی زستانم

مرا می‌بینی و هر دم زیادت می‌کنی دردم  
 تو را می‌بینم و میلم زیادت می‌شود هر دم  
 به سامانم نمی‌پرسی نمی‌دانم چه سرداری  
 به در مانم نمی‌کوشی نمی‌دانی مگر دردم  
 نه راه است این که بگذاری مرا بر خاک و بگریزی  
 گذاری آر و بازم پرس تا خاک رخت گرم  
 ندارم دستت از دامن بجز در خاک و آن دم هم  
 که بر خاکم روان گردی به گرد دامنم گرم  
 فرورفت از غم عشقت دمدم می‌دهی تا کی  
 دمار از من بر آوردی نمی‌گویی بر آوردم  
 شبی دل را به تاریکی ز زلفت باز می‌جستم  
 رخت می‌دیدم و جامی هلالی باز می‌خوردم  
 کشیدم در بورت ناگاه و شد در تاب گیسویت  
 نهادم بر لب لب را و جان و دل فدا کردم  
 تو خوش می‌باش با حافظ برو گو خصم جان می‌ده  
 چو گرمی از تو می‌بینم چه باک از خصم دم سردم



سالیانیکه هه‌واداریی ره‌ندان ده‌که‌م  
 بۆیه دێوی هه‌وه‌س و نه‌وس له‌ زیندان ده‌که‌م  
 خۆ به‌ سه‌رمه‌نزلی سیمورخ له‌ ری نابه‌لده‌م  
 قه‌تعی ئەم ریگه‌ له‌ گه‌ل به‌یکی سوله‌یمان ده‌که‌م  
 وه‌ره‌ تۆی ئەو دلّه زامارمه‌ ئەی گه‌نجی ده‌رون  
 مالی خۆ چونکه‌ له‌ به‌ر ئیوه‌یه وێران ده‌که‌م  
 حه‌یف ئەو تۆبه‌ له‌ ماچی ده‌می ساقیم که‌ کرد  
 ئیسته‌ لێوم ده‌گه‌زم، هه‌ی وه‌ی و ئامان ده‌که‌م  
 پێچه‌وانه‌ی ئەوه‌ عاده‌ت که‌ ده‌لێ، داواکه‌!  
 من دلّم جه‌م به‌ قژی په‌خش و په‌ریشان ده‌که‌م  
 نه‌خشی وه‌شیاری و مه‌ستی نه‌ به‌ ده‌ستی من و تۆن  
 ئەمری چۆن داوه‌ ئەزهل، هه‌ر به‌ وته‌ی وان ده‌که‌م  
 هه‌مه‌ چاوی که‌ره‌می باخی به‌رین هه‌ر له‌ ئەزهل  
 هات و چۆی مه‌یکه‌ده‌ هه‌رچه‌نده‌ فراوان ده‌که‌م  
 بۆیه‌ به‌م پیرییه‌ یوسف له‌ گه‌لم ده‌س له‌ مله‌  
 ئەشکی ئالم به‌ شه‌می کۆخی غه‌م و ژان ده‌که‌م  
 وه‌ کو «حافز» که‌ سه‌حه‌رخیزم و دلّ خوازی ئەوین  
 کاری خۆ پوخته‌ له‌ سایه‌ی گوڵی قورئان ده‌که‌م  
 بۆیه‌ به‌مجۆره‌ له‌ دیوانی غه‌زه‌ل سالارم  
 چون گه‌لێ ساله‌ غولامی سه‌ری دیوان ده‌که‌م  
 ده‌سی «کۆلیل» سه‌با بگه‌ره‌! له‌ ری عه‌شق و موراد  
 که‌ به‌ دلّ روو له‌ سه‌با شاری دلّ و گیان ده‌که‌م

سال‌ها پیروی مذهب زندان کردم  
 تا به فتویٰ خرد حرص به زندان کردم  
 من به سرمنزل عنقانه به خود بردم راه  
 قطع این مرحله با مرغ سلیمان کردم  
 سایه‌ای بر دل ریشم فکن ای گنج روان  
 که من این خانه به سودای تو ویران کردم  
 توبه کردم که نبوسم لب ساقی و کنون  
 می‌گزم لب که چرا گوش به نادان کردم  
 در خلاف آمد عادت بطلب کام که من  
 کسب جمعیت از آن زلف پریشان کردم  
 نقش مستوری و مستی نه به دست من و توست  
 آن‌چه سلطان ازل گفت بکن آن کردم  
 دارم از لطف ازل جنت فردوس طمع  
 گرچه دربانی میخانه فراوان کردم  
 این که پیرانه سرم صحبت یوسف بنواخت  
 اجر صبریست که در کلبه‌ی احزان کردم  
 صبح خیزی و سلامت‌طلبی چون حافظ  
 هرچه کردم همه از دولت قرآن کردم  
 گر به دیوان غزل صدرنشینم چه عجب  
 سال‌ها بندگی صاحب دیوان کردم

خه و چوو شه‌وم له دیده به سیتلاوی سووری غه‌م  
سه‌ر نه‌خشی خه‌تتی ئیویه ئه‌کیشا به ئه‌شکی چه‌م  
ئه‌برۆی یار و خه‌رقه‌یی سووتاوی خۆم و به‌س  
سه‌رخۆشی جامی باده به یادی هیلالی خه‌م  
ده‌مخسته داوی زولفی ره‌شت هه‌ر مه‌لێ بکا  
فیکری فرین له ناخی خه‌یال و خه‌تی قه‌له‌م  
روخساری یار خۆی ئه‌نووان و له دووره‌وه  
ماچی ده‌کرد کولمی گولتی مانگه‌شه‌و، دیه‌م  
چاوم له به‌ژنی ساقی و گوئی‌شل به ده‌نگی چه‌نگ  
ئه‌م فاللی چااو و گویمه به نوقلانه لیئه‌ده‌م  
نه‌خشی خه‌یالی روومه‌تی تۆم تا سه‌حه‌ر له نیو  
مۆزه‌ی گلاری بێ‌خه‌و ئه‌کیشا له خاتره‌م  
ساقی شه‌رابی ئه‌م غه‌زه‌له‌ی پیشکه‌شم ده‌کرد  
یانی له من سوووود و له ئه‌و جامی به‌زمی چه‌م  
خۆش بوو ژبانی «حافز» و فاللی ده‌گرته‌وه  
بۆ کام و به‌ختی خۆی و ئه‌وینداره‌کانی هه‌م  
«کۆلیل» سی به‌ژنی زێد و ئه‌وینم، به سۆز ئه‌لیم  
دیوانه زۆری زۆره وه‌لێ هه‌ر یه‌کیکه شه‌م

دیشب به سیل اشک ره خواب می زدم  
 نقشی به یاد خط تو بر آب می زدم  
 ابروی یار در نظر و خرقه سوخته  
 جامی به یاد گوشه‌ی محراب می زدم  
 هر مرغ فکر کز سر شاخ سخن بجست  
 بازش ز طره‌ی توبه مضراب می زدم  
 روی نگار در نظرم جلوه می نمود  
 وز دور بوسه بر رخ مهتاب می زدم  
 چشمم به روی ساقی و گوشم به قول چنگ  
 فالی به چشم و گوش در این باب می زدم  
 نقش خیال روی تو تا وقت صبحدم  
 بر کارگاه دیده‌ی بی خواب می زدم  
 ساقی به صوت این غزلم کاسه می گرفت  
 می گفتم این سرود و می ناب می زدم  
 خوش بود وقت حافظ و فال مراد و کام  
 بر نام عمر و دولت احباب می زدم

هرچهنه پير و دل شه كه تي دهد و ژان بووم  
 هر كات شهوقي روومه تي توم دي جووان بووم  
 شوكري خودا نهوهي كه لهوم ويستوون به دل  
 تا دوا پلهي مورادي نهوين كامهران بووم  
 نهی داره گول! بخو بهري دهولت كه من له ساي  
 خونچهي دهمت به بولبولي باخي گولان بووم  
 نه ميو له ژير و ژووري هه ويري له شم هه وال  
 لوتفي نهويني تويه، وهه انوكته زان بووم  
 چاره م دهبا به مهيكه ده، هرچهن كه سه رده مي  
 شيخي ولات و زاهيدي خاوهن مه كان بووم  
 نه و روزه دهر كي گه نجبي حقيقت كراوه بوم  
 كاشق به خاكي بهر دهری پيري موغان بووم  
 له و دهر كه دا گه يشتووه پيم تهخت و بهخت و جام  
 مه ي نوش وا به كام و حهزي ياوه ران بووم  
 له و روزه وو گه يي شهري چاوت به من، نه دي  
 هيتور له دلهوره ي شهري تاخر زه مان بووم  
 دل پيري مانگ و سالي نه بوو، يار بي وه فان  
 تپه ر ده بي به چه شني ته من، پيري وان بووم  
 موژده ي نوم يدي دا شهوي پيشوو كه بيره وه  
 «حافز!» نه من هه ميشه به لوتف و نه مان بووم  
 پو شاي گول كه رووبه ني «كوليل» تيگه يي  
 ره حمهت له شوينه هه ور و هه لا، شادمان بووم

هر چند پیر و خسته دل و ناتوان شدم  
 هر گه که یاد روی تو کردم جوان شدم  
 شکر خدا که هر چه طلب کردم از خدا  
 بر مُنتهای همت خود کامران شدم  
 ای گلبن جوان بر دولت بخور که من  
 در سایه‌ی تو بلبل باغ جهان شدم  
 اول ز تحت و فوق وجودم خبر نبود  
 در مکتب غم تو چنین نکته‌دان شدم  
 قسمت حوالم به خرابات می‌کند  
 هر چند کاین چنین شدم و آن چنان شدم  
 آن روز بر دلم در معنی گشوده شد  
 کز ساکنان در گه پیر مغان شدم  
 در شاهراه دولت سرمد به تخت بخت  
 با جام می به کام دل دوستان شدم  
 از آن زمان که فتنه‌ی چشمت به من رسید  
 ایمن ز شرفتنه‌ی آخر زمان شدم  
 من پیر سال و ماه نیم یار بی وفاست  
 بر من چو عمر می گذرد پیر از آن شدم  
 دو شم نوید داد عنایت که حافظا  
 باز آ که من به عفو گناهت ضمان شدم

نهوین ره سمی کیشاله خاتره ی دیبه کانم  
 نه دیتم و نه شنه فتم یه کی وه ک ئیوه جووانم  
 به لئی له شوینت نه من شان به شانی بادی شه مالم  
 به لام قهت نه گه یشتم به به ژنی سه روی ره وانم  
 نه ماله روژی ته مه نما، ئومیدی زولفی شهوت وه ک  
 نه بوو ته ماحی دهمت لا دهروونی که یلی غه مانم  
 له لیبوی باده فروشت چ ناز و عیشوه که سه ندم  
 به شهوقی ئاوی ژیانت چ نه شکلی گهش که رزانم!  
 به ناز بو دلی خوینین چ تیر چوو له که وانت  
 له چه سهره تی شهوی پرچت چ باری غم که له شانم  
 سه باده بیسه غوباری! له ده رکی یار که بونی  
 گولای جهرگ و دهرون دی له خاکی ده رکی نه وانم  
 خه تاله چاوی رهشت بوون و گهردنی وه کو جامت  
 که چه شنی مامزی کتوی له تو ره موک و ره وانم  
 به چه شنی خونچه نه سیمی له بوی به هاری که هاتن  
 دلّم له په ردهیی خوینین به ده رینان و درانم  
 به تیشکی دیدهیی «حافز» به خاکی پیت قه سه م بی  
 که نووری چاو له کولم و هه تاوی ئیوه ده زانم  
 قه سه م به چه سهره تی «کولیل» و ههم به چه زره تی عه شقت  
 خه یالی بی خه می زولفت شهوی نه بوو له ژیانم

خیال نقش تو در کارگاه دیده کشیدم  
 به صورت تو نگاری ندیدم و نشیدم  
 اگرچه در طلبت همعنان باد شمالم  
 به گرد سرو خرامان قامت نرسیدم  
 امید در شب زلفت به روز عمر نبستم  
 طمع به دور دهانت ز کام دل بیریدم  
 به شوق چشمه‌ی نوشت چه قطره‌ها که فشاندیم  
 ز لعل باده فروشت چه عشوه‌ها که خریدم  
 ز غمزه بر دل ریشم چه تیرها که گشادی  
 ز غصه بر سر کویت چه بارها که کشیدم  
 ز کوی یار یار ای نسیم صبح غباری  
 که بوی خون دل ریش از آن تراب شنیدم  
 گناه چشم سیاه تو بود و گردن دلخواه  
 که من چو آهوی وحشی ز آدمی برمیدم  
 چو غنچه بر سرم از کوی او گذشت نسیمی  
 که پرده بر دل خونین به بوی او بدریدم  
 به خاک پای تو سوگند و نور دیده‌ی حافظ  
 که بی رخ تو فروغ از چراغ دیده ندیدم



به‌هۆی ده‌ستی کۆلی خۆ شه‌رمه‌زارم  
 که ناگه‌ت به‌به‌ژنی به‌رزی یارم  
 مه‌گه‌ر بگری ده‌سم زه‌نجیری زولفی  
 ده‌نا شیتی په‌تی، رسوا له‌ شارم  
 له‌ چاوی من پیرسن رازی گه‌ردون  
 که شه‌و تا کوو سه‌حه‌ر ئه‌خته‌ر ژمارم  
 له‌ سه‌ر من نه‌زره‌ ماچی لیتیو ساغه‌ر  
 که به‌و ناسیمه‌ ره‌مزی رۆژگارم  
 دو‌عایین گه‌ر بکه‌م بۆ مه‌ی فرۆشان  
 چه‌بوو چون کوفری نیعمه‌ت نه‌بوه‌ کارم  
 که هیزی مه‌ردم ئازاری نه‌دا پیم  
 گه‌لێ مه‌منوونی قۆلی گه‌ل مه‌دارم  
 سه‌ریکم لایه‌ خۆش وه‌ک «حافز» ئه‌مما  
 سه‌ری خۆش تر له‌ کۆی لوتفی به‌هارم  
 ئه‌گه‌ر چی موی سه‌رم رۆژی سپیم  
 به‌ دل «کۆلیل» یی کاکۆلی شه‌وارم

ز دست کوتاه خود زیر بارم  
 که از بالا بلندان شرمسارم  
 مگر زنجیر مویی گیردم دست  
 و گرنه سربه شیدایی برآرم  
 ز چشم من پیرس اوضاع گردون  
 که شب تا روز اختر می شمارم  
 بدین شکرانه می بوسم لب جام  
 که کرد آگه ز راز روزگارم  
 اگر گفتم دعای می فروشان  
 چه باشد حق نعمت می گزارم  
 من از بازوی خود دارم بسی شکر  
 که زور مردم آزاری ندارم  
 سری دارم چو حافظ مست لیکن  
 به لطف آن سری امیدوارم

دل به زولفی له گری پرپره هه‌رچه‌ند، به‌لام

چاوه‌پریم مه‌رحمه‌تی! تاقه‌گوشادیکه ده‌وام

کولمی سوورم نه به هوی شادییه، خوینی جیگه‌ره

که نمایانه له روو چه‌شنی شه‌رابی دلی جام

به سه‌راپه‌رده‌م نه‌گه‌ر یار بدا ئیزنی حوزوور

له سه‌رم هوش ده‌با موتریبی خوش ده‌نگ و مه‌قام

شه‌وه‌تا روژ نه‌ده‌م کیشکی دل به‌لکه‌نه‌بی

غه‌یری نازیز له نه‌وه‌لوه‌دنه‌ی فیکر و مه‌رام

منم نه‌و ساحیره‌زانا که به‌نه‌فسوونی غه‌زه‌ل

له‌قه‌له‌م نه‌ی، شه‌که‌ر و قه‌ندم نه‌چۆرئ به‌ده‌وام

چاوی ئیقبال به‌نه‌فسانه‌یی چاوی چووه‌خه‌و

خه‌وه‌رم کاته‌وه‌ئاخۆ به‌شنه‌ی په‌رچه‌می شام؟!

کات و یارا نییه، یارا! له‌گوزه‌ر بتیینم

تۆ بلی چۆنی بلیم رازی دل و ره‌مزی حه‌یام؟!

دویشه‌و ئه‌یوت که ریا پیشه‌یه «حافر» دژی دون

غه‌یری خاکی ده‌ری دۆسی نییه‌بازار به‌لام

شه‌رحی «کۆلیل» له‌سه‌ر مه‌تی قژی سه‌خته‌که‌وا

به‌هه‌له‌ی حاشیه‌لئ کردوه، شه‌وکۆتری نه‌فام

گرچه افتاد ز زلفش گرهی در کارم  
 همچنان چشم گشاد از کرمش می دارم  
 به طرب حمل مکن سرخی رویم که چو جام  
 خون دل عکس برون می دهد از رخسارم  
 پردهی مطربم از دست برون خواهد برد  
 آه اگر ز آن که در این پرده نباشد بارم  
 پاسبان حرم دل شده ام شب همه شب  
 تا در این پرده جز اندیشه ی او نگذارم  
 منم آن شاعر ساحر که به افسون سخن  
 از نی کلک همه قند و شکر می بارم  
 دیده ی بخت به افسانه ی او شد در خواب  
 کونسی می ز عنایت که کند بی دارم  
 چون تو را در گذر ای یار نمی یارم دید  
 با که گویم که بگوید سخنی با یارم  
 دوش می گفت که حافظ همه روی است و ریا  
 بجز از خاک درش با که بود بازارم

گه‌ردی له به‌ری پیتی که که‌رم کات نیگارم  
 به‌و سورمه‌یه خه‌تتیک ده‌کیشم له‌گلام  
 بۆ‌عه‌تری کنارت بووه‌ دل‌ غه‌رق و به‌هیاوم  
 ئه‌سرین به‌شه‌پۆلیکی بخا دل‌ به‌کنارم  
 فه‌رمان که‌ بتیریته‌ سه‌رم گیان بسپیرم  
 خیرا ده‌کوژیمۆ وه‌کو شه‌م بۆ‌دلی یارم  
 سه‌رکه‌ش مه‌بن ئه‌وورۆ له‌ وه‌فامان و بترسن  
 له‌و نیوه‌شه‌وه‌ی ده‌ستی دوعا به‌رزه‌ له‌ زارم  
 دوو زولفی ره‌شت بوو به‌قه‌راری دلی هه‌موان  
 ئه‌مما له‌ دل‌ ئه‌م کارته‌ بردوویه‌ قه‌رارم  
 ئه‌ی سروه‌ نه‌سیمیکی موعه‌تته‌ر له‌ شه‌رابم  
 بۆ‌بیینه! که‌ به‌و بۆنه‌ ده‌بنی ده‌فعی خومارم  
 ئازیز! ئه‌گه‌ر زی‌ری دل‌م قه‌لبه‌ عه‌یاری  
 فه‌رموو ئه‌وه‌ فرمیسکی دییه‌ی هه‌ژده‌ عه‌یارم  
 ئه‌م عاشقه‌ خاکیته‌ له‌ ده‌ر ده‌ر مه‌که‌! چون پاش  
 مردن له‌ ده‌رت ساکنه‌ هه‌ر گه‌رد و غوبارم  
 «حافز!» که‌ بزه‌ی لیوی ئه‌وم گیانی شرینه  
 ئه‌و ساته‌ به‌ لیو گیان ده‌گه‌یی، فه‌سلی به‌هارم  
 تا عه‌تری به‌رۆکت له‌ سه‌رم چه‌تری به‌هاره  
 «کۆلیل»م ئه‌گه‌رچی، له‌ فه‌له‌ ک ژووره‌ هه‌وارم

گر دست دهد خاک کف پای نگارم  
 بر لوح بصر خط غباری بنگارم  
 بر بوی کنار تو شدم غرق و امید است  
 از موج سرشکم که رساند به کنارم  
 پروانه‌ی او گر رسدم در طلب جان  
 چون شمع همان دم به دمی جان بسپارم  
 امروز مکش سر ز وفای من و اندیش  
 زان شب که من از غم به دعا دست برآرم  
 زلفین سیاه تو به دل‌داری عشاق  
 دادند قراری و بیردند قرارم  
 ای باد از آن باده نسیمی به من آور  
 کان بوی شفا بخش بود دفع خمارم  
 گر قلب دلم را نهد دوست عیاری  
 من نقد روان در دمش از دیده شمارم  
 دامن مفشان از من خاکی که پس از من  
 زین در نتواند که برد باد غبارم  
 حافظ لب لعلش چو مرا جان عزیز است  
 عمری بود آن لحظه که جان را به لب آرام

له سهرا په رده یی شاییم بتی تاجی سهره  
 دل له بهر کولم و قژی نال له کووره ی خه تهره  
 سوور و بی باک ده لیم ناشق و مه ی نو شم و رهند  
 له و پهری شیوه یه نه م هموه مه قامم له سهره  
 من به ناخی سه حه رت که زیه په ریشان ده که م  
 تو که به م شیوه سزادانی منت پی هونه ره  
 خه ت و خالی نه گهر نازیز له روو میخه کیه  
 روومه تی زه ردی نه من سوور به خوینی جیگه ره  
 قه ده می هه لگری بو کوخی سه فاخانه م نه گهر  
 کیژی تا کم هیه شیعی شه که رینم له بهره  
 تیری ناز و که مه نی زولفی بهینی! که له گه ل  
 دلی زامار و جه فا کیشم نه من شور و شه په  
 هه ر نه وه م چاتره «حافز»! که خوش و شاد بژیم  
 چون غه م و شایی دونیا له زیان زوو گوزهره  
 چاوی بارامت نه گهر تیر و که وانیکي هیه  
 ناز کیشی ده س و میشی له سه قز هه ر «عومه ر»ه

در نهانخانه‌ی عشرت صنمی خوش دارم  
 کز سر زلف و رخس نعل در آتش دارم  
 عاشق و رندم و می‌خواره به آواز بلند  
 وین همه منصب از آن حور پریوش دارم  
 گر تو زین دست مرابی سر و سامان داری  
 من به آه سحرت زلف مشوش دارم  
 گر چنین چهره گشاید خط زنگاری دوست  
 من رخ زرد به خونابه‌ی منقش دارم  
 گر به کاشانه‌ی رندان قدمی خواهی زد  
 نقل شعر شکرین و می بی‌غش دارم  
 ناوک غمزه بیار و رسن زلف که من  
 جنگ‌ها با دل مجروح بلاکش دارم  
 حافظا چون غم و شادی جهان در گذر است  
 بهتر آن است که من خاطر خود خوش دارم



بەتینیکم بە گیانان داوہ تا گیان و دلّم لایہ  
 دلّ و گیانم لە پیناوی هەوادارانى ئەودایہ  
 بە مۆمى روومەتى جوانى خەتا، روشن دەبى خاتەر  
 بە شوخانى خوتەن رووناکە دلّ، چاوم بە سۆمایہ  
 دەبى ترسم لە بەدویژى چەپەلّ چى بى لە هەر کۆرئى  
 بە مەیلی خۆ کە وەختى دلّ لە خەلوەى لە یل تەنیايە  
 دەلالم سەروى باخیکە کە سایەى قامەتى بەرزى  
 نە چەشنى سەروى تەننازە نە شمشالى چەمەن وایە  
 کەمىن بگرن دوسەد لەشکر لە شوخان بۆ دلّم چى نین  
 بیتیکی خواشوکور لەشکرشکینم چون لە گەلدايە!  
 دەشنى لافى سولەیمانى بە مۆرى لئوى ئەو لیدەم  
 من ئیسمى ئەعزەمم پى بى لە دىوانم چ پەر وایە  
 دەخیل ئەى شىخی فەرزانە مەلئى عەببم لە مە یخانە  
 کە تەرکى جامى پتوانە لە دەس پەیمان شکین نایە  
 زەمانى پاسەوان! تۆ بى و خودا ئەوشۆ لە یە ک نى چاو  
 نەیتى چون لە گەلّ خونچەى دەمى سەد دەفتەرم لایە  
 لە باخى وەسلئى دلّ بەردا شوکور ئەورۆ خەرامانم  
 پەرى نەسرین و رۆز و بۆى بە هارم پى پەرى کایە  
 بە رەندى نىوى «حافز» با بەرن لا هاوہ لان، ئەمما  
 کە لوتفى دلّ بەرم لا بى غەمى عالەم هەموو بایە  
 نە لە ییلا چەشنى تۆ زولفى لە سەر شانى سەراوێزە  
 نە مەجنون وە ک «عومەر» شىتى کە مەندى زولفى لە ییلايە

مرا عهدیست با جانان که تا جان در بدن دارم  
 هواداران کویش را چو جان خویشان دارم  
 صفای خلوت خاطر از آن شمع چگل جویم  
 فروغ چشم و نور دل از آن ماه ختن دارم  
 به کام و آرزوی دل چو دارم خلوتی حاصل  
 چه فکر از خبث بدگویان میان انجمن دارم  
 مرا در خانه سروی هست کاندرا سایه‌ی قدش  
 فراغ از سرو بستانی و شمشاد چمن دارم  
 گرم صد لشکر از خوبان به قصد دل کمین سازند  
 بِحَمْدِ اللَّهِ وَالْمُنَّةِ بَتِي لَشَكْرِشْكَنِ دَارِمِ  
 سزد کز خاتم لعلش زخم لاف سلیمانی  
 چو اسم اعظم باشد چه باک از اهرمن دارم  
 الا ای پیر فرزانه مکن عییم ز میخانه  
 که من در ترک پیمانه دلی پیمان شکن دارم  
 خدا را ای رقیب امشب زمانی دیده بر هم نه  
 که من با لعل خاموشش نهانی صد سخن دارم  
 چو در گلزار اقبالش خرامانم بحمدالله  
 نه میل لاله و نسیرین نه برگ نسترن دارم  
 به رندی شهره شد حافظ میان همدمان لیکن  
 چه غم دارم که در عالم قوام‌الدین حسن دارم

چ که سم من که له گولزارى خه يالت گوزهرم  
 لوتفى توم ياوهره ئه‌ى فيکرى سهرت تاجى سهرم  
 کئى وتى گيانه بلئى يادى غولامتيک بکه‌ى  
 له ره‌قيبان به يه‌قين سه‌خته که ئهم فه‌يزه به‌رم  
 دووره چون مهنزلئى نازيزو و له رئى نابه‌لهدم  
 مه‌ده‌دئى ئه‌ى مه‌لى قودسى بگه پيم نوسه‌فه‌رم!  
 راگه بينن که غولامى ئه‌وم ئه‌ى په‌يکى سه‌هر  
 تا خه لاتيکى به‌رئى کا گولئى شه‌وبؤى سه‌هرم  
 خؤزگه به‌و رؤژه له ئهم مه‌رحه‌له‌شا کوچ ده‌که‌م  
 هاوه‌لان دين و له کؤى ئيوه ده‌پرسن خه‌به‌رم  
 «حافز»! حقه‌مه که زه‌ريا له ديه‌م بينمه‌دى  
 گه‌وه‌رى يار له ئه‌و به‌حره به‌ده‌س بئى مه‌گه‌رم  
 ده‌سه‌لاتئى غه‌زه‌لم گرتى کوره‌ى خاک، بلئى  
 بووکى زه‌رياش بسدا باج به‌سيحرى هونه‌رم  
 شه‌کرى سهر لئوتئى «کؤليل» مژيون له‌وه‌تا  
 شيعرى شيرين ده‌چؤرئى له‌ده‌مى نه‌يشه‌که‌رم

من که باشم که بر آن خاطر عاطر گذرم  
 لطف‌ها می‌کنی ای خاک درت تاج سرم  
 دلبرانده نوازیت که آموخت بگو  
 که من این ظن به رقیبان تو هرگز نبرم  
 همتم بدرقه‌ی راه کن ای طایر قدس  
 که دراز است ره مقصد و من نوسفرم  
 ای نسیم سحری بندگی من برسان  
 که فراموش مکن وقت دعای سحرم  
 خرم آن روز کز این مرحله بر بندم بار  
 وز سر کوی تو پرسند رفیقان خبرم  
 حافظا شاید اگر در طلب گوهر وصل  
 دیده دریا کنم از اشک و در او غوطه خورم  
 پایه‌ی نظم بلند است و جهان گیر بگو  
 تا کند پادشه بحر دهان پر گهرم

جهوزا سهحر همایه‌لی دانا به‌را به‌رم

یانی له ئه‌رکی شام و غولامی قه‌سه‌م خۆرم

مه‌یگنیر زووبه زوو مه‌ده‌دئ! به‌خته چاره‌ساز

چم و یستبوو له لوتفی خودا هاته به‌ر دهرم

دوو باره تیکه باده! له خۆشی جه‌مائی یار

به‌م پیرییه‌ش خه‌یالی جوانی ده‌کا سه‌رم

که‌م بیکه وه‌سفی ناوی ژیانم له لا! که‌ من

شه‌یدای جامی شام و ئه‌وینداری که‌وسه‌رم

قوربان نه‌گه‌ر به‌ عیلم و هونه‌ر سه‌ر بده‌م له‌ عه‌رش

هتیا غولامی تۆم و له‌ هه‌ر شوینی ریبه‌رم

من باده‌نۆشی به‌زمی چه‌نین سالتم که‌ی ئه‌م

کانیاوه ته‌رک ئه‌بێ به‌ خده و هه‌ستی دڵ گه‌رم

گه‌ر باوه‌ر پت نه‌بوو به‌ قه‌سیده‌ی منی غولام

ئه‌م شیعره‌ هی که‌ماله‌ له‌ تاریفی سه‌روه‌رم

(گه‌ر عه‌شقی تۆم نه‌بیت و نه‌گه‌ر دڵ به‌ تۆ نه‌ده‌م

عه‌شقت به‌ کام که‌س بده‌م و دڵ به‌ کوئی به‌رم)

(مه‌نسوری کور (موزه‌فقه‌ری) (غازی) مه‌ چاوه‌زار

دژمن شکینه‌ ناوی ئه‌وم، واموزه‌فقه‌رم

روژی نه‌زه‌ل نه‌وینی ئه‌وانم به‌لێن بوو

هه‌ر به‌و به‌لێن و عه‌ده‌ له‌ ئه‌م ژینگه‌ ده‌گوزه‌رم

هۆنی فه‌له‌ک که‌ مله‌ونی په‌روین به‌ ناوی شا

من چم له‌ چه‌رخ که‌متره‌، سه‌رتر که‌ هۆنه‌رم

من بازی چه‌شتی ده‌ستی به‌پیتی جه‌نابی تۆم

که‌نگی به‌ فیکری سه‌یدی قه‌ل و قاز و که‌وتنه‌رم

ئه‌ی ئه‌و که‌سه‌ی که‌ شپرت شکاره‌ مه‌گه‌ر ده‌بێ

هێور نه‌بێ له‌ خاکی ئه‌تۆ ته‌بعی مه‌حشه‌رم

جوزا سحر نهاد حمایل برابرم  
 یعنی غلام شاهم و سوگند می خورم  
 ساقی بیا که از مدد بخت کارساز  
 کامی که خواستم ز خدا شد میسر  
 جامی بده که باز به شادی روی شاه  
 پیرانه سر هوای جوانی ست در سرم  
 راهم مزن به وصف زلال خضر که من  
 از جام شاه جرعه کش حوض کوثرم  
 شاهها اگر به عرش رسانم سریر فضل  
 مملوک این جنابم و مسکین این درم  
 من جرعه نوش بزم تو بودم هزار سال  
 کی ترک آبخورد کند طبع خوگرم  
 ور باورت نمی کند از بنده این حدیث  
 از گفته‌ی کمال دلیلی بی‌اورم  
 گر برکنم دل از تو و بردارم از تو مهر  
 آن مهر بر که افکنم آن دل کجا برم  
 منصور بن مظفر غازی ست حرز من  
 وز این خجسته نام بر اعدا مظفرم  
 عهد است من همه با عشق شاه بود  
 و از شاهراه عمر بدین عهد بگذرم  
 گردون چو کرد نظم ثریا به نام شاه  
 من نظم دُر چرا نکنم از که کمترم  
 شاهین صفت چو طعمه چشیدم ز دست شاه  
 کی باشد التفات به صید کبوترم  
 ای شاه شیرگیر چه کم گردد ار شود  
 در سایه‌ی تو ملک فراغت میسر

گرتم هه‌زار مه‌مله که‌تی دڵ به وه‌سفی تو

ئێژی که شیری ئیوه‌یه شیعیری دلاوهرم

وه‌ك سروه تا ده‌چم به گولستانی حه‌زهره‌ت

نه‌ عه‌شقی سه‌وڵ لامه نه‌ شه‌وقی سه‌وه‌هرم

ده‌میست بۆنی وه‌رزی به‌هار و به‌یادی تو

دایان ساقیانی چه‌مه‌ن یه‌ك دو ساغه‌رم

که‌نگی به‌ ئاوی چه‌ن قله‌ هه‌نگوور مه‌س ده‌بم

من حه‌و ده‌ساله پیری خه‌رابات په‌روه‌رم

لێم ناگه‌پێ هه‌سپه‌ره‌یی به‌ختی ره‌شم ده‌می

ئێقبالی عه‌دلی ئیوه‌ مه‌گه‌ر بی به‌یاوهرم

خوایا سه‌اسی تو که هه‌میسان له‌ کۆشکی یار

سه‌رداری عه‌رش بیستی شکۆی ده‌نگی شاه‌په‌رم

نیوم خودا له‌ ده‌فته‌ری یاران نه‌کاره‌قم!

عه‌شقی به‌ غه‌یری عه‌شق و غه‌مت بی له‌ سه‌ر گه‌رم

بێچووی شیر کردی ته‌ماحی شکاری دڵ

من هه‌رچی هه‌م نه‌چیری په‌لاماری حه‌یده‌رم

ئه‌ی ئه‌و که‌سه‌ی له‌ زه‌رپه‌ت ئه‌ویندار زیاترن!

چۆن من ده‌گه‌م به‌ ئیوه‌ له‌ زه‌رپه‌ش که‌ که‌مه‌رم

کێ مونکیری جه‌مالی گولتن؟ ده‌س نیشانی که‌

تا کوێر کا گلاری، نووکی شیعیری نه‌شته‌رم

تیشکی هه‌تاوی سه‌لته‌نه‌تت که‌وته‌ سه‌ر، که‌ سه‌ر

ئێستا که‌ بی‌نیازه‌، له‌ خورشیدی خاوه‌رم

قه‌ستم له‌ ئه‌م موعامه‌له‌ بازارپ‌تیژییه

ئه‌ینا نه‌ نازسیین و نه‌ جادووی قه‌شه‌رم

«کۆلیل»ی کیزه‌ کوردی ولات و شنه‌ی قژی

په‌خشانی خۆرنیشانی له‌ سه‌ر شانی ئه‌سه‌رم

شعرم به یمن مدح تو صد ملک دل گشاد  
 گویی که تیغ توست زبان سخنورم  
 بر گلشنی اگر بگذشتم چو باد صبح  
 نی عشق سرو بود و نه شوق صنوبرم  
 بوی تو می شنیدم و بر یباد روی تو  
 دادند ساقیان طرب یک دو ساغرم  
 مستی به آب یک دو عنب وضع بنده نیست  
 من سالخورده‌ی پیر خرابات پرورم  
 با سیر اختر فلکم داوری بسی ست  
 انصاف شاه باد در این قصه یاورم  
 شکر خدا که باز در این اوج بارگاه  
 طاووس عرش می شنود صیت شهپر  
 نامم ز کارخانه‌ی عشاق محو باد  
 گر جز محبت تو بود شغل دیگرم  
 شبلُ الأسد به صید دلم حمله کرد و من  
 گر لاغرم و گرنه شکار غضنفرم  
 ای عاشقان روی تو از ذره بیشتر  
 من کی رسم به وصل تو کز ذره کمتر  
 بنما به من که منکر حسن رخ تو کیست  
 تا دیده‌اش به گزلک غیرت برآورم  
 بر من فتاد سایه‌ی خورشید سلطنت  
 و اکنون فراغت است ز خورشید خاورم  
 مقصود از این معامله بازار تیزی است  
 نی جلوه می فروشم و نی عشوه می خرم



به‌یانی روّشی تو، من شه‌می به‌ره‌و سه‌حه‌رم  
 به‌ زه‌رده‌ییکت ئه‌شا! گیان ئه‌چی چلۆن له‌ به‌رم  
 وه‌ها له‌ نیو دلی من داخی زولفی سه‌رکه‌شی تۆن  
 وه‌نه‌وشه‌جاړه که‌ مردم مه‌زار و خاکی سه‌رم  
 له‌ ئاستانی جه‌مالت وه‌تا که‌ چاوی ئومید  
 که‌ یه‌ک نه‌زه‌ر بکه‌ی ئه‌مما قه‌پات بوو نه‌زه‌رم  
 سپاست ئه‌ی غه‌می دلّ چۆن بکه‌م (جَزَاكَ اللهُ)  
 که‌ روژی بیکه‌سی ئه‌وو هلّ که‌سی له‌ ده‌ور و به‌رم  
 ئه‌من غولامی گلینه‌م ئه‌ گه‌رچی قه‌لبی ره‌شه  
 له‌ سوژی ئیمه‌ هه‌زاری ره‌وانه‌ ئه‌شکی گه‌رم  
 له‌ چاوی هه‌ر که‌سه‌ جوړی نیگار جیلوه‌ ده‌ کا  
 که‌س ئه‌م کریشمه‌یه‌ وه‌ک من نه‌دی له‌ جیلوه‌ گه‌رم  
 له‌ گوړی «حافز» ئه‌ گه‌ر یار تیپه‌ری وه‌ک با  
 له‌ قه‌بری ته‌نگ به‌ شه‌وقی، گوڵی روواوه‌ سه‌رم  
 جه‌مالتی یار له‌ جامی جه‌ما به‌دی که‌ «عومه‌ر»!  
 ده‌نا حه‌قت نیه‌ بیژی که‌ عاشقی هونه‌رم

تو همچو صبحی و من شمع خلوت سحرم  
 تبسمی کن و جان بین که چون همی سپرم  
 چنین که در دل من داغ زلف سرکش توست  
 بنفشه زار شود تربتم چو در گذرم  
 بر آستان مرادت گشادهام در چشم  
 که یک نظر فکنی خود فکندی از نظرم  
 چه شکر گویمت ای خیل غم عفاک الله  
 که روز بی کسی آخر نمی روی ز سرم  
 غلام مردم چشمم که با سیاه دلی  
 هزار قطره بیارد چو درد دل شمرم  
 به هر نظرت ما جلوه می کند لیکن  
 کس این کرشمه نبیند که من همی نگرم  
 به خاک حافظ اگر یار بگذرد چون باد  
 ز شوق درد دل آن تنگنا کفن بدرم

به شمشيڭىرى برۆ بمكووژه ميڭرم!  
منه تبارم، بكهى دل كون به تيرم  
به قوربانى دەس و ميشى دو چاوت  
كه هر من بۆ مژۇلانى نه چيرم  
خه مى گهر دون له پامى خست و نه ملى  
مه گهر ساغهر، كه سى تر ده ستيگيرم  
هه لى ئهى خۆرى كازيوهى به يانى!  
كه شه و گارى غه مت كردى نه سيرم  
ره جالى كۆمه كم ساقى! به جامى  
جووانۆ كهى له شى له رزۆك و پيرم  
به زولفى تۆقه سه م خۆرم، له ميژه  
كه وه ك ئه و سه ر له خاكي پات گيرم  
له ئه م خه رقهى ريا گر به رده «حافز»!  
كه ناسووتى به تهن دوورى ته ويڭرم  
هه تا «كۆليل» سى زولفى وه ك شهوى تۆم  
شه وه ق ده رڭيته ئاسۆى لىوى ييرم

به تیغم گر کشد دستش نگیرم  
وگر تیرم زند منت پذیرم  
کمان ابرویت را گو بزن تیر  
که پیش دست و بازویت بمیرم  
غم گیتی گراز پایم در آرد  
بجز ساغر که باشد دستگیرم  
برآی ای آفتاب صبح امید  
که در دست شب هجران اسیرم  
به فریادم رس ای پیر خرابات  
به یک جرعه جوانم کن که پیرم  
به گیسوی تو خوردم دوش سوگند  
که من از پای تو سر برنگیرم  
بسوز این خرقه‌ی تقوا تو حافظ  
که گر آتش شوم در وی نگیرم

به نازت دڵ مه‌سوو! ئاوا به زارم  
 که من مردوو به دوو چاوی خو مارم  
 جه‌مالت به ژنی خه‌رمانی که ماله  
 زه کاتی مه‌رحمه‌ت فه‌رموو! هه‌ژارم  
 به میوه‌ی باخ و شه‌کر و شیر تا که‌ی  
 منالانه‌م ده‌که‌ی زاهیه‌د له‌ کارم  
 هه‌واری دڵ هه‌موو پر بوو له‌ دل‌به‌ر  
 له‌ بیرم چوو که خوشم بێ هه‌وارم  
 به سه‌ر پی‌رم نه‌ گه‌رچی دڵ جووانم  
 پری که‌ن جام چون مه‌یگیره یارم  
 به‌لێنم دا به‌ کۆری مه‌ی فرۆشان  
 که رۆژی غه‌م له‌ گه‌ل مه‌ی بێ، قه‌رارم  
 نه‌نوو سی نووسه‌ری گه‌ردون له‌ چاره‌م  
 مه‌ گه‌ر مه‌ی، مو‌تریب و به‌ژنی نیگارم  
 له‌ ئه‌م ئازاوه هه‌ر چه‌ن که‌س له‌ که‌س نین  
 له‌ کن پیری موغان خزمه‌ت گوزارم  
 خوش نه‌و ساته‌ی ده‌ کا سامانی مه‌ستی  
 به سه‌ر شاه‌و وه‌زیرا، شاریارم  
 من نه‌و ته‌یره‌م له‌ سه‌ر عه‌رشا ده‌بیسن  
 شه‌قه‌ی شابالی هه‌ر له‌ یل و نه‌هارم  
 وه‌ کوو «حافز» له‌ سینه‌م گه‌نجی یاره  
 له‌ چاوی دژمن‌ا چووک و نه‌دارم  
 که من «کۆلیل»ی ئیه‌وه‌م سه‌ربلێندم  
 به‌ په‌ستم هه‌ر بزانی بانه‌یارم

مزن بر دل ز نوک غمزه تیرم  
 که پیش چشم بيمارت بمیرم  
 نصاب حسن در حد کمال است  
 زکاتم ده که مسکین و فقیرم  
 چو طفلان تا کی ای زاهد فریبی  
 به سیب بوستان و شهد و شیرم  
 چنان پر شد فضای سینه از دوست  
 که فکر خویش گم شد از ضمیرم  
 قدح پر کن که من در دولت عشق  
 جوان بخت جهانم گرچه پیرم  
 قرار ی بستم با می فروشان  
 که روز غم بجز ساغر نگیرم  
 مبادا جز حساب مطرب و می  
 اگر نقشی کشد کلک دیرم  
 در این غوغا که کس کس را نرسد  
 من از پیر مغان منت پذیرم  
 خوشا آن دم کز استغنای مستی  
 فراغت باشد از شاه و وزیرم  
 من آن مرغم که هر شام و سحرگاه  
 ز بام عرش می آید صفیرم  
 چو حافظ گنج او در سینه دارم  
 اگر چه مدعی ییـند حقیرم

که نوێژی شهو له غه‌ریبی ده‌که‌م به‌شین و گرین  
 له شه‌رح و باسی غه‌ریبانه‌مايه‌ سینگى برین  
 به‌یادی زێد و ئەوین شیوه‌نێ به‌زار ده‌که‌م  
 سه‌فه‌ر که‌ ره‌سمی نه‌مینی له‌ سه‌رزه‌مینی به‌رین  
 من ئەهلی خاکی دلارم نه‌خه‌لکی شاری نه‌یار  
 خودایه‌ بمبه‌وه‌ بۆ کۆری دۆستانی به‌رین  
 له‌ به‌ر خودا که‌ ره‌مێ ئەه‌ی ره‌فیتی رینگه‌! هه‌تا  
 له‌ ده‌رکی مه‌یکه‌ده‌ هه‌لده‌م به‌یاخی ده‌وری وه‌رین  
 عه‌قل به‌ پیری نه‌ناسیوم ئەه‌ی! که‌ دیتی باز  
 ئەسیری نازی منالیکه‌ دل، له‌ خێلی په‌رین  
 مه‌ گه‌ر شه‌مال و سه‌با، هه‌چکه‌س نه‌میناسی  
 به‌ غه‌یری بام نه‌بوو چون‌که‌ سێ له‌ ژووری سه‌رین  
 سه‌با ده‌خه‌له‌ نه‌سیمێ له‌ خاکی شیرازم  
 که‌ عه‌تری مه‌نزلێ ئازیزمانه‌ گیانی قه‌رین  
 زپانی رازی غه‌می دل سرشکی سوور له‌ دوور  
 له‌ کێ شکات بکه‌م، من ديه‌م له‌ فیتنه‌ گه‌رین  
 له‌ چه‌نگی زوه‌ره‌ شه‌ه‌تم سه‌حه‌ر که‌ ده‌یفه‌رموو  
 غولامی «حافز»ی زاراوه‌خۆشی خۆش‌هونه‌رین  
 به‌ غه‌یری سه‌روه‌ نه‌بێ مه‌حه‌رمێ نه‌بوو «کۆلیل»  
 له‌ به‌ژنی شه‌مه‌سه‌ که‌ دیوانه‌وینه‌ سوژده‌ به‌رین

نماز شام غریبان چو گریه آغازم  
 به مویه‌های غریبانه قصه پردازم  
 به یاد یار و دیار آن‌چنان بگریم زار  
 که از جهان ره و رسم سفر براندازم  
 من از دیار حبیبم نه از بلاد غریب  
 مهیمن‌ابه رفیقان خود رسان بازم  
 خدای را مددی ای رفیق ره تا من  
 به کوی میکده دیگر علم برافرازم  
 خرد ز پیری من کی حساب برگیرد  
 که باز با صنمی طفل عشق می‌بازم  
 بجز صبا و شمالم نمی‌شناسد کس  
 عزیز من که بجز باد نیست دمسازم  
 هوای منزل یار آب زندگانی ماست  
 صبا بیار نسیمی ز خاک شیرازم  
 سرشکم آمد و عییم بگفت روی به روی  
 شکایت از که کنم خانگی ست غمازم  
 ز چنگ زهره شنیدم که صبحدم می‌گفت  
 غلام حافظ خوش لهجه‌ی خوش آوازم



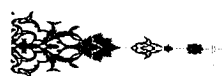
دهستم بگه یین گهر به خه می زولفی شهواسات  
 چون گو ئه گهرم سه د سه ره بو ی دینمه ژیر پات  
 پرچت نه مه لی عومری در یژ ی منه نه ماما  
 له و عومره در یژ هم نییه یه ک تالی مولا قات  
 ئیزنم بده نه ی شه م! ده مه وی چه شنی شه م نه وشو  
 لای ئیوه بسووتی دل و چاوم گوئی پی بات  
 نو یژم بکه ن نه و کو پره که مهستن به شه رابت  
 نه و له حزه که وه ک جام به یه ک زه رده نه جهل هات  
 به و هو ییه له مه یخانه گر و سو زی هه می شه م  
 نو یژ ی منی ناپاک نه بو و لایه قی سه و قات  
 نه برۆت له نیو جامی خه یال و سه ری زانام  
 میحرابه له مز گهوت و که مانم له خه رابات  
 سه ره رز له سه ر تو پی جه هان چه شنی به یانم  
 رو شن که بکه م تاقه شه وی خه لوه به گونات  
 وه ختی که به سه ر مومکینه سه و دای نه وینت  
 چون گیانی هه یاسی منی مه حمووده له ری نگات  
 له م ده وره له کن کنی غه می خو «خاجه»! به یان که م  
 مه حره م نییه خو غه یری سورا حی به سه رم کات  
 «کو لیل» ی په ژاره ی خولی دونیای خراوم  
 دهستی من و داوینی به زه ی لیوی شه که رخات

گر دست رسد در سر زلفین تو بازم  
 چون گوی چه سرها که به چوگان تو بازم  
 زلف تو مرا عمر دراز است ولی نیست  
 در دست سر مویی از آن عمر درازم  
 پروانه‌ی راحت بده ای شمع که امشب  
 از آتش دل پیش تو چون شمع گدازم  
 آن دم که به یک خنده دهم جان چو صراحی  
 مستان تو خواهم که گزارند نمازم  
 چون نیست نماز من آلوده نمازی  
 در می‌کده زان کم نشود سوز و گدازم  
 در مسجد و میخانه خیالت اگر آید  
 محراب و کمانچه ز دو ابروی تو سازم  
 گر خلوت ما را شبی از رخ بفروزی  
 چون صبح بر آفاق جهان سر بفرازم  
 محمود بود عاقبت کار در این راه  
 گر سر برود در سر سودای ایازم  
 حافظ غم دل با که بگویم که در این دور  
 جز جام نشاید که بود محرم رازم

به خهرا بات ٺه گهر ٺه مجاره دهسي دا گوزهرئ  
به رهه مي خهرقه و بهرمال له دهس دينه دهري  
ٺه گهر ٺه وږو وه کو زاهيد له دهري توبه بدهم  
خازيني مه يکه ده ناکاته وه ليم تازه دهري  
شهو له دهوري شه مي کو لمت ده گهر ٺه تا به سه حهر  
چهنشي پهروانه بدها دهس ٺه گهرم بال و پهري  
تا کو نه خشاو ه جمالت له خه يالا، من ٺه گهر  
دهس له مل حوور و پهري بم نييه هوشم له سهري  
غمي عشقت له دل و سينه مه شاراو به لام  
چاوي داوڙن تهره جاسوس له کوي هه ر خه بهري  
چهنشي چهنگم له به غل ناکه ي ٺه ٺارام دهرون  
لانيکه م ليو بنه ليوم وه کو نه ي ليمده سهري!  
که هه وايي وه کو ته يرم له قه فوس خانه يي خاک  
به وه هه وايه م که بکا چاوي شه هينت نه زهري  
داخ و دهردی دلّی خوښين نه ليم چاکه به کهس  
چونکه هه ر تيغي غه مت يارمه بو هه ر که سهري  
«حافز» ٺه هه ر سه ره موويکي هه زاراني سه ره  
خاکساري قزي بهر پسته هه موو وه ک هونهري  
مه مي «کؤليل» ي ٺه وينم، گه لي شو فار له دوو  
داخه که م کهس نييه هاواري مه بو زين بهري

در خرابات مغان گر گذر افتد بازم  
حاصل خرقه و سجاده روان دربازم  
حلقه‌ی توبه گر امروز چو زهاد زخم  
خازن می‌کده فردا نکند در بازم  
ور چو پروانه دهد دست فراغ بالی  
جز بدان عارض شمعی نبود پروازم  
صحبت حور نخواهم که بود عین قصور  
با خیال تو اگر با دگری پردازم  
سر سودای تو در سینه بماندی پنهان  
چشم تردامن اگر فاش نگردی رازم  
مرغ‌سان از قفس خاک هوایی گشتم  
به هوایی که مگر صید کند شهبازم  
همچو چنگ ار به کناری ندهی کام دلم  
از لب خویش چو نی یک نفسی بنوازم  
ماجرای دل خون‌گشته نگویم با کس  
ز آن‌که جز تیغ غمت نیست کسی دمسازم  
گر به هر موی سری بر تن حافظ باشد  
همچو زلفت همه را در قدمت اندازم

بده مزگینیی وهسئت که بدهم گیان و سهرم  
 داوی دونیا ده پستیم مهلی عهرشی هونهرم  
 سهره کی عالهمی بوونم له سهرا نین به سهرت!  
 به غولامی له غولامانی دهرم که ی نه گهرم  
 خویاه ئاویتک له ههوری که ره مت بهر له ئه وهی  
 چه شنی یه ک زرره به دهم باوه له خو دهر به دهرم  
 به مه زارم وه ره رابووره له گهل موترب و مهی  
 تا له ئه لحد وه دهری له ش به دنه ی بونی گهرم  
 ههسته بنوینه به ژن ئه ی گولی شیرین بهر و بو  
 چه پله ریژان که له گیان ههستم و دهرچم له سهرم  
 منی پیرت له به غهل بگره گولم تهنگ، شهوی  
 تا جوانی به سهرم کاته وه کاتی سههرم  
 نه فهسی روخسه تی دیدارم ئه وی روژی مه رگ  
 تا وه کوو «خاجه» له گیان دهرچم و خوش بی سهفهرم  
 گیان له مه یدانی ههوا تا وه کو چه نگنی له به غهل  
 ماتلی زه ره ته «کولیل» ی به ئیخلاس و شهرم



مژده‌ی وصل تو کو کز سر جان برخیزم  
طایر قدسم و از دام جهان برخیزم  
به ولای تو که گر بنده‌ی خویشم خوانی  
از سر خواجگی کون و مکان برخیزم  
یارب از ابر هدایت برسان بارانی  
پیش ترزان که چو گردی ز میان برخیزم  
بر سر تربت من با می و مطرب بنشین  
تا به بویت ز لحد رقص کنان برخیزم  
خیز و بالا بنمای بت شیرین حرکات  
کز سر جان و جهان دست فشان برخیزم  
گرچه پیرم تو شبی تنگ در آغوشم کش  
تا سحرگه ز کنار تو جوان برخیزم  
روز مرگم نفسی مهلت دیدار بده  
تا چو حافظ ز سر جان و جهان برخیزم

مه گهر گوناحه له فیکری دیاری خۆما بـم  
بـم به خاک و له دهرکی دلاری خۆما بـم  
غهمی غه ریبی و دووری ده می که هه لته گرم  
چ بوو که حاکی خۆم و له شاری خۆما بـم  
چ بوو له خه لوه تی وه سلی دلا که مه حره م بـم  
وه یا له کۆری غولامانی یاری خۆما بـم  
ته مه ن که عاقیبه تی نادیاره ته و چاتر  
له کاتی کۆچ له خزمه ت نیگاری خۆما بـم  
له دهستی به ختی خه والتووم و کاری شیواوم  
شکایه تیکم ته گهر بوو له کاری خۆما بـم  
به غه یری ره ندی و عه شقم نه دا به ژین قه ولتی  
ته شی دوباره له قه ول و قه راری خۆما بـم  
مه گهر به لوتفی خودا ری په یا بکا «حافز»  
ده نا هه میشه ده بی گوم له عاری خۆما بـم  
خودایه تا به که ی ئاخیر به چه شنی «کولیل» ت  
له فیکری به ندی ته وینی نه یاری خۆما بـم

چرانه در پی عزم دیار خود باشم  
 چرانه خاک سر کوی یار خود باشم  
 غم غریبی و غربت چو بر نمی تابم  
 به شهر خود روم و شهر یار خود باشم  
 ز محرمان سراپرده‌ی وصال شوم  
 ز بندگان خداوندگار خود باشم  
 چو کار عمر نه پیداست باری آن اولی  
 که روز واقعه پیش نگار خود باشم  
 ز دست بخت گران خواب و کار بی سامان  
 گرم بود گل‌های رازدار خود باشم  
 همیشه پیشه‌ی من عاشقی و رندی بود  
 دگر بکوشم و مشغول کار خود باشم  
 بود که لطف ازل رهنمون شود حافظ  
 و گرنه تا به ابد شرمسار خود باشم



من هۆشیاری کۆلمی گەش و زولفی دلکەشم  
 بیهۆشی چاوی مەست و شەرابیکی بی غەشم  
 فەرمووتە عەھدی روژی ئەلەستی بلیم کە چین  
 نابێ مەگەر زەمانی ئەکا بەدە سەرخۆشم  
 من خەلکی کۆی بەهەشتی بەرینم ئەمیستە وا  
 لەم خاکە گیرى عەشقی کەنیشکانی مەھووشم  
 ناچار ئەبێ لە بەندی ئەوین هەلبکەم بە سۆز  
 ترسی گرم وەبەر مەخە من چەشنى شەم گەشم  
 شیرازە کانی گەوهەری لیو، کەوشەنی جەمال  
 من لەعل ناس چونکە هەژارم خورا بەشم  
 چاوی مەسم ئەوەندە لە ئەم شارە دیوہ من  
 بێ مەى خومار و مەستی کریشمەى دیهەى رەشم  
 شارێکە پر لە نازی جووانان لە شەش تەرەف  
 نیمن شتی ئەگەر نە تەرەفداری هەر شەشم  
 گەر یار بیت بەخت و بەرەو یار بیمەوہ  
 زولفی پەریمە چەتری سەر و گەسکی جیگەشم  
 خۆش بووکی زەوقی «خاجە» حەزی جیلوہ گەری بوو  
 جامی نەبوو بە داخەوہ بو زەوقی دلکەشم  
 جامی جەھان نوینمە «کۆلیل»! کۆلمی یار  
 بەو مەرجه رووی نەبێ لە پەرازیتی قەرەشم

من دوستدار روی خوش و موی دلکشم  
 مدهوش چشم مست و می صاف بی غشم  
 گفתי ز سر عهد ازل یک سخن بگو  
 آن‌گه بگویمت که دو پیمانان در کشم  
 من آدم بهشتیم اما در این سفر  
 حالی اسیر عشق جوانان مهوشم  
 در عاشقی گزیر نباشد ز ساز و سوز  
 استاده‌ام چو شمع مترسان ز آتشم  
 شیراز معدن لب لعل است و کان حسن  
 من جوهری مفلسم ایرا مشوشم  
 از بس که چشم مست در این شهر دیده‌ام  
 حقا که می نمی خورم اکنون و سرخوشم  
 شهریست پر کرشمه حوران ز شش جهت  
 چیزیم نیست ورنه خریدار هر ششم  
 بخت ار مدد دهد که کشم رخت سوی دوست  
 گیسوی حور گرد فشاند ز مفرشم  
 حافظ عروس طبع مرا جلوه آرزوست  
 آیینهای ندارم از آن آه می کشم

گوزهر ده کا که خه یالت له لاله زاری دیبهم

له بهر نه زاره دلّم دیتته نیو ته لاری دیبهم

نه بوو شیاوی خه یالت که مه نزلتی له جه هان

به دلّ له بهر نه مه هینامه توی گلاری دیبهم

وهرن که گه وههر و دور بو خه لاتی بهر پیتان

له کونجی سینه ده کیشم به ره وهه واری دیبهم

سه هر به عه زمی خراپئ ره وان بو نه سرینم

شو کور که خوینی جیگه ر گرتی پاناری دیبهم

که دیتی رۆژی هه وهل رووت دلّ به حق ده یگوت

به من بگا خه ته ری خوین له مل ته واری دیبهم

به بۆنی موژده یی وه سلّت هه تا سه هر دویشه و

گرا له ریگه یی بادا شه می دیاری دیبهم

دهروونی «حافز» ی پر ئیش به شقی دلّسۆزی!

مه بیژه دی به مژۆلان و تیرباری دیبهم

به خاتری دلّی «کۆلیل» و یادگاری دیبته

بنیژه دوو گولّی نیرگز له سهر مه زاری دیبهم

خیال روی تو چون بگذرد به گلشن چشم  
 دل از پی نظر آید به سوی روزن چشم  
 سزای تکیه گهت منظری نمی بینم  
 منم ز عالم و این گوشه معین چشم  
 بیا که لعل و گهر در نثار مقدم تو  
 ز گنج خانه دل می کشم به روزن چشم  
 سحر سرشک روانم سر خرابی داشت  
 گرم نه خون جگر می گرفت دامن چشم  
 نخست روز که دیدم رخ تو دل می گفت  
 اگر رسد خللی خون من به گردن چشم  
 به بوی مژده‌ی وصل تو تا سحر شب دوش  
 به راه باد نهادم چراغ روشن چشم  
 به مردمی که دل دردمند حافظ را  
 مزن به ناوک دلدوز مردم افکن چشم

گرمی وه ک کوپه‌یی مه‌ی داوه‌ دلّی پر جۆشم  
 مۆره‌ لیوانم و خوینین جیگهر و خامۆشم  
 ته‌مه‌عی لیوی نیگاران به‌ مه‌سه‌ل خۆ کوژییه  
 سه‌یری من که‌ن که‌ به‌ ئەم کاره‌ چه‌نی دل‌خۆشم!  
 من له‌ غه‌م چۆن ده‌بم ئازا که‌ هه‌موو له‌ حزه‌ بتی  
 حه‌لقه‌ له‌ گویم ده‌ کا زولفی ره‌شی خۆش خۆشم  
 له‌وه‌ حاشا! که‌ نه‌بی باوه‌ری فه‌رمانی خودام  
 هه‌ر ئه‌وه‌نده‌ی هه‌یه‌ ژه‌م ژه‌م که‌مه‌ کئی مه‌ی نۆشم  
 روژی مه‌حشه‌ر هه‌مه‌ هیوا که‌ به‌ دیقی دژمن  
 به‌ کراسی که‌ره‌می گیانی خه‌تا داپۆشم  
 باخی فه‌رده‌وسی به‌ دوو ده‌نکه‌ گه‌نم دا باهم  
 چۆن به‌ جۆینیکی ئەمن باخی جه‌هان نه‌فرۆشم!  
 خه‌رقه‌پۆشی نه‌ نیشانه‌ی سه‌ری دینداریمه  
 به‌لکوو ئەم په‌رده‌ له‌ سه‌د عه‌ییمه‌ یه‌ ک سه‌رپۆشم  
 پی‌ری مه‌یخانه‌ش ئەمه‌ی فه‌رموو ه‌ گه‌ر بییسم  
 وه‌ ک له‌ خۆم عه‌ه‌ده‌ ده‌بی ساف نه‌بی نه‌ینۆشم  
 ساز ئه‌ گه‌ر ساز به‌ ئەم شیوه‌ بکا موتریی کۆر  
 شیعی «حافز» دلّ و گیان قه‌بزه‌ ده‌ کات و هۆشم  
 تاری ئیمه‌ش له‌ سه‌ر ئاهه‌نگی دلّم کۆکه‌ و ئەلّی  
 عاشقی زولفت و «کۆلیل» ی خه‌می ئەبرۆشم

من که از آتش دل چون خم می در جوشم  
 مهر بر لب زده خون می خورم و خاموشم  
 قصد جان است طمع در لب جانان کردن  
 تو مرا بین که در این کار به جان می کوشم  
 من کی آزاد شوم از غم دل چون هر دم  
 هندوی زلف بتی حلقه کند در گوشم  
 حاش الله که نیم معتقد طاعت خویش  
 این قدر هست که گه گه قدحی می نوشم  
 هست امیدم که علیرغم عدو روز جزا  
 فیض عفوش نهد بار گنه بر دوشم  
 پدرم روضه‌ی رضوان به دو گندم بفروخت  
 من چرا ملک جهان را به جوی نفروشم  
 خرقه‌پوشی من از غایت دینداری نیست  
 پرده‌ای بر سر صد عیب نهان می پوشم  
 من که خواهم که ننوشم بجز از راقم خم  
 چه کنم گر سخن پیر مغان ننوشم  
 گر از این دست زند مطرب مجلس ره عشق  
 شعر حافظ ببرد وقت سماع از هوشم

چۆن به تانه و ته‌شهری خیتلی نه‌یاران په‌که‌رم  
 من که بی‌باکی و مه‌ستیم هونه‌ره و تاجی سه‌رم  
 سه‌رفی بۆ تازه‌قه‌له‌ندهر هه‌یه‌ پارێزی ریا  
 منی رسوا له‌ جه‌هان چیمه‌ له‌ سه‌رف و زه‌ره‌رم  
 بۆیه‌ سوڵتانی په‌شپوی گه‌لی بی‌سامانم  
 چونکه‌ عه‌شقم له‌ سه‌رایه‌ و له‌ عه‌قل بی‌خه‌به‌رم  
 با بزنان که به‌ قوربانی ته‌تۆی بی‌دینم  
 له‌ ته‌وێلت بده‌ خالتیک له‌ خوینتی جیگه‌رم  
 به‌ دلێ سافه‌وه‌ تۆخوا وه‌ره‌ بۆلام هه‌تا  
 نه‌بووه‌ رۆشن که له‌ ژیر ته‌م جبه‌ چهن بی‌هونه‌رم  
 شیعرێ خوینینی من ته‌ی با! به‌ره‌ بۆ ته‌و که‌سه‌ وا  
 به‌ مژۆلتی ره‌شی کون کردووه‌ گیانی که‌سه‌رم  
 باده‌تۆشم من ته‌ گه‌ر یا نه‌، دلازار که‌ نیم  
 «حافز»ی رازی دل و کات‌شناسی سه‌حه‌رم  
 منی «کۆلیل» فه‌قه‌ت چاوه‌ له‌ ده‌سی مه‌یگێپریم  
 مه‌حه‌رمیکی وه‌ ک ته‌وم چونکه‌ نه‌دی خوین گه‌رم

گر من از سرزنش مدعیان اندیشم  
 شیوهی مستی و رندی نرود از پیشم  
 زهد رندان نوآموخته راهی بدهی ست  
 من که بدنام جهانم چه صلاح اندیشم  
 شاه شوریده سران خوان من بی سامان را  
 ز آن که در کم خردی از همه عالم بیشم  
 بر جبین نقش کن از خون دل من خالی  
 تا بدانند که قربان تو کافر کیشم  
 اعتقادی بنما و بگذر بهر خدا  
 تا در این خرقه ندانی که چه نادریشم  
 شعر خون بار من ای باد بدان یار رسان  
 که ز مژگان سیه بر رگ جان زد نیشم  
 من اگر باد خورم ورنه چه کارم با کس  
 حافظ راز خود و عارف وقت خویشم



ده بئ به چاوبهسی گیانم تهم و مژی بهدهنم  
 خۆش ئەو دەمە ی که نه مینئ غوبار و تۆزی تهنم  
 شیاوی من مهلی خۆش خوین نه بوو و هها قه فهسی  
 که چهشتی گهشتی بهههشت و زه ماوهنی چه مهنم  
 له بهر چ هاتم و له کویم؟ نه زان و بئ خه بهرم  
 گه لئ به داخه وه غافل له خۆم و هم وه تهنم  
 چلۆن له عاله می پاکی به بالی دل بفرم  
 هه تا له مهلبهنی خاکی قه تیس و تهخته بهنم  
 ئە گه ره له خوینی دلّم دئ نه سیمی شهوق نازیزا  
 عه جهب مه مینه که هه مخوینی مامزی خوتهنم  
 لیباسی نه خشه له زیرم مه بینه گهش وه کوشه م  
 که زۆره سۆزی نهیئنی له ژیر کراسی تهنم  
 له «حافز» ت و هره و هه بگره ههستی من منمی  
 که وس بیئ له حوزوورت زمانی چۆن و چهنم  
 ئە من له خزمهتی یارا له خۆ نه چوومه ده ری  
 که وا زه لیلّم و «کۆلیل» لهش مه زار و گه نم

حجاب چهره‌ی جان می‌شود غبار تنم  
 خوشا دمی که از آن چهره پرده برفکنم  
 چنین قفس نه‌سزای چو من خوش‌الحانی‌ست  
 روم به گلشن رضوان که مرغ آن چمنم  
 عیان نشد که چرا آمدم کجا رفتم  
 دریغ و درد که غافل ز کار خویشتم  
 چگونه طوف کنم در فضای عالم قدس  
 که در سراچه‌ی ترکیب تخته‌بند تنم  
 اگر ز خون دلم بوی شوق می‌آید  
 عجب مدار که هم‌درد نافه‌ی ختم  
 طراز پیرهن زرکشم مبین چون شمع  
 که سوزهاست نهانی درون پیرهنم  
 بیا و هستی حافظ ز پیش او بردار  
 که با وجود تو کس نشنود ز من که منم

چل سال و نه‌ندی ته‌خته ده‌لیم من له که‌مترین  
 ده‌رویشه‌کانی پیری موغانم له کۆی نه‌وین  
 خالی نه‌بوو قه‌تم له هه‌تاوی شه‌راب جام  
 چون لوتفی پیری باده‌فرۆشم له گه‌ل ده‌ژین  
 هینامیانه ژوور و سه‌کۆی به‌رزى مه‌یکه‌ده  
 سولتانی عه‌شق و ده‌ولته‌تی رهندانی پاک‌بین  
 خاوینه‌دامه‌ن ئه‌رچی کراسم مه‌یاوویه  
 له‌م تلت‌نۆشه‌زلمه‌گومان و پلاری قین  
 شاهینی ده‌ستی شاهم ئه‌بێ چون به‌رم له‌بیر  
 شه‌وقی دیاری یار و وه‌ته‌ن مه‌له‌همی برین  
 خۆش‌ده‌نگ بولبولی وه‌کو من حه‌یفه‌ بۆ قه‌فه‌س  
 وه‌ک سویتسه‌م زمانی شرین لال و دل‌خه‌مین  
 شیراز ئاو و خاکی گه‌لی سپله‌په‌روه‌ه  
 هاوړی له‌کوین که‌خپوه له‌ئهم‌شاره‌هه‌لکه‌نین  
 «حافز!» که‌می وه‌شاره له‌تۆی په‌رده‌جامه‌که‌ت  
 تا‌کوو نه‌لیم به‌خاچه له‌ژیر ئه‌و عه‌باته‌چین!  
 خاچه‌ی موباره‌کێ که‌که‌مه‌ندی سه‌خواه‌تی  
 ته‌وقی ته‌لای ملامه‌هه‌تا‌روژی واپه‌سین  
 بازی سپین ته‌بعی «عومه‌ر» سه‌خته‌گر‌تی  
 مه‌ر شاخه‌وانی تیشکی بزته‌دابنی که‌مین

چل سال بیش رفت که من لاف می‌زنم  
 کز چاکران پیر مغان کمترین منم  
 هر گز به یمن عاطفت پیر می فروش  
 ساغر تهی نشد ز می صاف روشم  
 از جاه عشق و دولت رندان پاکباز  
 پیوسته صدر مصطبه‌ها بود مسکنم  
 در شأن من به درد کشی ظنّ بد مبر  
 کآلوده گشت جامه ولی پاکدامنم  
 شهباز دست پادشهم این چه حالت است  
 کز ییاد برده‌اند هوای نشیمنم  
 حیف است بلبلی چو من اکنون در این قفس  
 با این لسان عذب که خامش چو سوسنم  
 آب و هوای فارس عجب سفله‌پرور است  
 کو مهری که خیمه از این خاک برکنم  
 حافظ به زیر خرقه قدح تا به کی کشی  
 در بزم خواجه پرده ز کارت برافکنم  
 تورانشه خجسته که در من یزید فضل  
 شد منت مواهب او طوق گردنم

عومری به سهر چوو بو نهوین هه ردهم مه قامی تهی ده کهم  
 ریگهی ته مه ناهه ر خوله ک بو ریگه فامی تهی ده کهم  
 بی خۆر و مانگی رووی نهوم چون سهخت نه چنی رۆژ و شهوم  
 جار جاره داوی داده نم بیچاره تهیری سهیده کهم  
 (نه وره نگ) و (گولچیره) ی له کوین کوا نه خشی عهشق و کوا به لاین  
 ئیستا که من نه رد و قومار بو چاوی مهستی مهی ده کهم  
 تا کوو بز انم سه روی ناز چه تری شکۆی له کوپیه باز  
 بو هه ر خه رامانی له باخ نالیسی چه شنی نهی ده کهم  
 هه ر چه ن ده زانم کامی دل نادات پیم ئارامی دل  
 ره سمی جه مالی بو خه یال وه ک نه خشی مانی هه ی ده کهم  
 پیموایه غه م ده ر کاله دل، رازی ده رون سه ر خاله دل  
 نه و ئاخه خوینینهی که من هه ر سوپح و ئیوارهی ده کهم  
 وه ک «حافز» نه رچی دوور مام تو به م له مهی کردوون و جام  
 گاو هخته لا رۆحانیان یه ک دوو سوراحی په ی ده کهم  
 «کۆلیل» و مهستی چا وتم شاهینی به زمی را وتم  
 چنگم له سینگی دل کوتا، ها پیشکه شی ئیوهی ده کهم

عمریست تا من در طلب هر روز گامی می‌زنم  
 دست شفاعت هر زمان در نیک‌نامی می‌زنم  
 بی‌ماه مهرافروز خود تا بگذرانم روز خود  
 دامی به راهی می‌نهم مرغی به دامی می‌زنم  
 اورنگ کو گلچهر کو نقش وفا و مهر کو  
 حالی من اندر عاشقی داو تمامی می‌زنم  
 تا بو که یابم آگهی از سایه‌ی سرو سهی  
 گلبانگ عشق از هر طرف بر خوش خرامی می‌زنم  
 هر چند کان آرام دل دامن نبخشد کام دل  
 نقش خیالی می‌کشم فال دوامی می‌زنم  
 دامن سر آرد غصه را رنگین بر آرد قصه را  
 این آه خون افشان که من هر صبح و شامی می‌زنم  
 با آن که از وی غایبم و از می‌چو حافظ تاییم  
 در مجلس روحانیان گه گاه جامی می‌زنم

بی‌شنه‌ی قامه‌تی ره‌عنات له گولزارم چی  
له قژی سومبول و رووی سۆسه‌نی بۆن‌دارم چی  
وه‌ی که رووتم به توانجی گه‌لی شۆفار نه‌دی  
جامی ئاسن که نه‌بی رووم له هاوارم چی  
جامی گه‌ردوونه له ده‌ستم که ده‌بی بینۆشم  
چه‌شنی تۆ واعیزی که م‌فام له ئینکارم چی  
به‌رقی غه‌یبی له که مین‌دا که وه‌ها تیژ و تونه  
تۆ بفرمو و منی پۆل‌وو له په‌لامارم چی  
شاهی تووران دل‌ی بیژنه‌می له چا خستوو ه‌گر  
لوتفی رۆسه‌م له گه‌لم بیت له نه‌غیارم چی  
پینکه‌نی بۆم که هه‌تا ئاوری کۆی توور له دوور  
رون ده‌بی وادیی ئه‌یمه‌ن له شه‌وی تارم چی  
ماله‌ بابی منه «حافز»! که به‌هه‌شتی شایی  
له‌م سه‌را کاوله مه‌لبه‌ندی عه‌زادارم چی  
خه‌می زولفت که که مه‌ندی ملی «کۆلیل» ه‌ئه‌دی  
له وزه‌ی تییری مژۆل و غه‌می تیمارم چی

بی تو ای سرو روان با گل و گلشن چه کنم  
 زلف سنبل چه کشم عارض سوسن چه کنم  
 آه کز طعنه‌ی بدخواه ندیدم رویت  
 نیست چون آینه‌ام روی ز آهن چه کنم  
 برو ای ناصح و بر درد کشان خرده مگیر  
 کارفرمای قدر می‌کند این من چه کنم  
 برق غیرت چو چنین می‌جهد از مکمن غیب  
 تو بفرما که من سوخته خرمن چه کنم  
 شاه ترکان چو پسندید و به چاهم انداخت  
 دستگیر ار نشود لطف تهمتن چه کنم  
 مددی گره به چراغی نکند آتش طور  
 چاره‌ی تیره شب وادی ایمن چه کنم  
 حافظا خلد برین خانه‌ی موروث من است  
 اندر این منزل ویرانه نشیمن چه کنم



من نه نه‌و رهنده‌م که تهرکی مه‌ی له گه‌ل دلبهر بکه‌م  
 شهرته نه‌م کاره‌م وه کوو داروغه تا مه‌حشر بکه‌م  
 من که لومه‌ی توبه‌کارانم به تهرکی مه‌ی ده کرد  
 توبه کاتی گول مه‌گه‌ر شیتم له کوی ساغه‌ر بکه‌م؟!  
 عه‌شقی دل مرواری و مه‌یخانه زه‌ریا، من غه‌واس  
 خۆم له به‌حری سوور خست ناخۆ که ریگا ده‌ریکه‌م  
 مه‌سته نیرگز، لاله مه‌یگیر و که‌چی رسوا منم  
 له‌م هه‌موو بیتاده یاره‌ب روو له چهن داوه‌ر بکه‌م  
 تون مه‌پۆ نه‌ی شارشیتوین شوخی چاوه‌ش! تا به رووی  
 زه‌رد و نه‌شکی ئال، ریگه‌ت پر له له‌عل و زه‌ر بکه‌م  
 من که گه‌نجی له‌عل و یاقوتم له نه‌سرین بئ‌حده  
 چۆن له چاوی خۆر نه‌شئ سوالتی دوپ و گه‌وه‌ر بکه‌م  
 نه‌رمه بارانی له تیفی سروه‌وا گولزاری شت  
 روم نه‌بوو چاوی له نه‌زمی جوانی ئیو ده‌فته‌ر بکه‌م  
 عه‌هد و په‌یمانم له گه‌ل جام و شه‌رابا بۆ به‌ست  
 چون فه‌له‌ک په‌یمان و عه‌هدیک‌ی نه‌بوو باوه‌ر بکه‌م  
 من به سامانی هه‌زاری سه‌ر له جه‌مشید و که‌یم  
 بۆ ده‌بئ داوا له ده‌وری چه‌رخ‌ی په‌س په‌روه‌ر بکه‌م  
 ناخ و شکی فه‌قرم نه‌رچی شه‌رمه‌زاری هیممه‌تم  
 گه‌ر له چه‌شمه‌ی خۆری ئیحسانی منه‌ت لئو ته‌ر بکه‌م  
 گه‌ر په‌سه‌ندی لوتفی تۆن ئاور له گیانم وه‌ر بده‌م  
 پینه‌زانم گه‌ر نه‌زه‌ر بۆ زه‌مزه‌م و که‌وسه‌ر بکه‌م  
 دوینه‌شه‌و لئوی له گه‌ل «حافز» بزه‌ی نازی نوواند  
 من وه‌لئ باوه‌ر به رازی لئوی ناشئ هه‌ر بکه‌م  
 قامه‌تی دیوانی نه‌شعاری منی «کولیل» ه‌چی  
 سه‌یری نه‌م دیوانه ئیژن کوفه‌ر تاوی گه‌ر بکه‌م!

من نه آن رندم که ترک شاهد و ساغر کنم  
 محتسب داند که من این کارها کمتر کنم  
 من که عیب توبه کاران کرده باشم بارها  
 توبه از می وقت گل دیوانه باشم گر کنم  
 عشق دردانه‌ست و من غواص و دریا می‌کده  
 سر فرو بردم در آن جا تا کجا سر برکنم  
 لاله ساغرگیر و نرگس مست و بر ما نام فسق  
 داوری دارم بسی یا رب که را داور کنم  
 بازکش یک دم عنان ای ترک شهر آشوب من  
 تا ز اشک و چهره راحت پرزر و گوهر کنم  
 من که از یاقوت و لعل اشک دارم گنج‌ها  
 کی نظر در فیض خورشید بلند اختر کنم  
 چون صبا مجموعه‌ی گل را به آب لطف شست  
 کج دلم خوان گر نظر بر صفحه‌ی دفتر کنم  
 عهد و پیمان فلک را نیست چندان اعتبار  
 عهد با پیمانه بندم شرط با ساغر کنم  
 من که دارم در گدایی گنج سلطانی به دست  
 کی طمع در گردش گردون دون‌پرور کنم  
 گرچه گردآلود فقرم شرم باد از همتم  
 گر به آب چشمه‌ی خورشید دامن تر کنم  
 عاشقان را گر در آتش می‌پسندد لطف دوست  
 تنگ چشمم گر نظر در چشمه‌ی کوثر کنم  
 دوش لعلش عشوه‌ای می‌داد حافظ را ولی  
 من نه آنم کز وی این افسانه‌ها باور کنم

چیه عه‌شقت گولئی من! بیژه چ ته‌دییر بکه‌م  
 تا که‌ی و چهن له غه‌مت ناله‌یی شه‌وگیر بکه‌م  
 دلئی شیتم له‌وه ده‌رچوو به‌ قسه‌ی ئیمه‌ بکا  
 مه‌گه‌ری باز له‌ کۆی زولفتی زه‌نجیر بکه‌م  
 ئه‌و غه‌م و حه‌سه‌ره‌ ته‌ کیشامه‌ له‌ دووریت، قه‌له‌م  
 جه‌وه‌ه‌ری وایه‌ نه‌بوو بوئی که‌ ته‌حریر بکه‌م  
 کوا مه‌جالئی که‌ په‌ریشانیی دلّ زۆر و که‌می  
 بو سه‌ری زولفی په‌ریشانتی ته‌قریر بکه‌م  
 ئاره‌زوی دیدنه‌ی گیانم که‌ له‌ سه‌ر بیت، ده‌بین  
 نه‌خشی کولمت له‌ خه‌یالّ ئه‌و ده‌مه‌ ته‌سویر بکه‌م  
 گه‌ر به‌ دین دینه‌ که‌نارم دلّ و دین هه‌ردو ئه‌ده‌م  
 به‌لکه‌ سوودیک له‌ ئه‌م مامه‌له‌ تیچیر بکه‌م  
 به‌سیه‌تی وه‌عزی درۆ لیم گه‌ره‌ واعیز، به‌ سه‌رت!  
 من که‌سه‌ی نیم که‌ به‌ گوئی میشکی ریا بیر بکه‌م  
 نیه‌ هی‌وایه‌ بدا «خاجه» له‌ ته‌نگانه‌ نه‌جات  
 چاره‌نووسم ئه‌مه‌ بوو هه‌رچه‌نی ته‌دییر بکه‌م  
 به‌ختی «کولیل» به‌لئی خزمه‌ له‌ گه‌لّ زولفی، به‌لام  
 چۆن ده‌بین چه‌شنی یه‌ک ئه‌م دوو شه‌وه‌ ته‌فسیر بکه‌م

صنما با غم عشق تو چه تدبیر کنم  
 تا به کی در غم تو ناله‌ی شبگیر کنم  
 دل دیوانه از آن شد که نصیحت شنود  
 مگرش هم ز سر زلف تو زنجیر کنم  
 آن چه در مدت هجر تو کشیدم هیئات  
 در یکی نامه محال است که تحریر کنم  
 با سر زلف تو مجموع پریشانی خود  
 کو مجالی که سراسر همه تقریر کنم  
 آن زمان کارزوی دیدن جانم باشد  
 در نظر نقش رخ خوب تو تصویر کنم  
 گر بدانم که وصال تو بدین دست دهد  
 دین و دل را همه دربازم و توفیر کنم  
 دور شو از برم ای واعظ و بیهوده مگوی  
 من نه آنم که دگر گوش به تزویر کنم  
 نیست امید صلاحی ز فساد حافظ  
 چون که تقدیر چنین است چه تدبیر کنم

چه‌م به زه‌ریا ده‌که‌م و سه‌بری به سه‌حرای ده‌خه‌م  
 دلّی خو، یانی به‌ئهم کاره به زه‌ریای ده‌خه‌م  
 له دلّی ته‌نگی گونا‌بار هه‌لّینم نا‌خی  
 گری‌ ئاگر له خه‌تای ئاده‌م و سه‌ووای ده‌خه‌م  
 قاته له‌و شوینه که‌ ئه‌و بی‌ غه‌می دلّ، هه‌ر بۆیی  
 تیده‌کۆشم که‌ بنه‌وباری دلّم لای ده‌خه‌م  
 با‌خی سینگی که‌ به‌ ده‌ر خا‌گولّی زی‌رین که‌وا  
 سه‌ری سه‌ودام وه‌ کوو زولفی له‌ به‌ر پای ده‌خه‌م  
 به‌ندی جی‌ تیری فه‌له‌ک شه‌رته‌ به‌ مه‌ستی بچ‌رم  
 تیری چون‌ گیره‌ له‌ گیانم په‌کی جه‌وزای ده‌خه‌م  
 ده‌پژینم له‌ زه‌مین، ته‌ختی ره‌وان، له‌علی شه‌راب  
 گو‌مه‌زی شین به‌ چ‌ره‌ی چه‌نگ به‌ ئه‌ی وای ده‌خه‌م  
 «حافز» ئه‌م چه‌رخه‌ له‌ گه‌لّ که‌س که‌ وه‌فادار نه‌بوو  
 شیتیم ئه‌م گو‌وه‌نه‌ یه‌ک چ‌رکه‌، به‌ر و دوای ده‌خه‌م؟  
 وه‌ره «کۆلیل»! ئه‌مه‌وی رازی ده‌رون هه‌ل‌پ‌ترم  
 دلّ وه‌ کوو سف‌ره‌ یه‌ کالاده‌که‌م و رای‌ده‌خه‌م

دیده دریا کنم و صبر به صحرا فکنم  
و اندر این کار دل خویش به دریا فکنم  
از دل تنگ گنهکار برآرم آهی  
کآتش اندر گنه آدم و حوا فکنم  
مایه‌ی خوشدلی آن‌جاست که دلدار آن‌جاست  
می‌کنم جهد که خود را مگر آن‌جا فکنم  
بگشا بند قبا‌ای مه خورشید کلاه  
تا چو زلفت سر سودازده در پا فکنم  
خورده‌ام تیر فلک باده بده تا سرمست  
عقده در بند کمر ترکش جوزا فکنم  
جرعه‌ی جام بر این تخت روان افشانم  
غلغل چنگ در این گنبد مینا فکنم  
حافظا تکیه بر ایام چو سهواست و خطا  
من چرا عشرت امروز به فردا فکنم

سه‌ر و تم دویشه و به عه‌شقی کولمی رون تا که‌ی بکه‌م  
 دل و تی پێسه‌ن له کۆین تا چاری ئەم شیتیه‌ی بکه‌م  
 تا و تم به‌ژنی به‌پێکی سه‌روه لێم ئالۆز بوو  
 زیزه ئازیزم به‌راسی هاوه‌لان چۆن ئە‌ی بکه‌م؟  
 عیشه‌یی فه‌رموو که‌ ته‌بعم بێته‌ سه‌ر خۆ نازه‌نین!  
 چونکه‌ ته‌شبههم به‌ سه‌روێ کردوی خۆین قه‌ی بکه‌م!  
 ره‌نگ زه‌ردی ته‌بعی ناسکیانم ئه‌رچی بێ خه‌تام  
 بینه‌ ساقی باده‌ تا روو سوور چه‌شنی مه‌ی بکه‌م  
 ئە‌ی هه‌وایی و له‌ کۆی له‌ یلاوه‌ دیتی تۆ بی و خودا!  
 مال و یرانی به‌ جه‌یحون بێژه‌ پیم تا که‌ی بکه‌م  
 من که‌ گه‌نجی جوانی بێ پایانی تۆم بێ، سه‌هله‌ بۆم  
 سه‌ده‌ هه‌ژاری چه‌شنی خۆ دارا به‌ چه‌شنی که‌ی بکه‌م  
 ئە‌ی هه‌تاوی به‌خته‌وه‌ر هه‌لێی! له‌ سه‌ر «حافز» هه‌تا  
 بۆ ده‌وامی ده‌ولته‌تی به‌رزت دو‌عا بێ په‌ی بکه‌م  
 تۆ شوکور خاوه‌ن هه‌نار و باخی سێوی بۆیه‌ من  
 چه‌شنی «کۆلیل» ت به‌ ره‌نگی زه‌رد ئە‌بێ هه‌ی به‌ی بکه‌م

دوش سودای رُخش گفتم ز سر بیرون کنم  
 گفت کوزنجیر تا تدبیر این مجنون کنم  
 قامتش را سرو گفتم سر کشید از من به خشم  
 دوستان از راست می رنجد نگارم چون کنم  
 نکته‌ی ناسنجیده گفتم دلبراً معذور دار  
 عشوه‌ای فرمای تا من طبع را موزون کنم  
 زردرویی می کشم زان طبع نازک بی گناه  
 ساقیا جامی بده تا چهره را گلگون کنم  
 ای نسیم منزل لیلی خدا را تا به کی  
 ربیع را بر هم زخم اطلال را جیحون کنم  
 من که ره بردم به گنج حسن بی پایان دوست  
 صد گدای همچو خود را بعد از این قارون کنم  
 ای مه صاحب قران از بنده حافظ یاد کن  
 تا دعای دولت آن حسن روزافزون کنم



به قهستی تۆبه سه‌هر عه‌زمی ئیستیخاره ده‌که‌م  
 به‌هاری تۆبه‌شکین بی چلۆنی چاره ده‌که‌م  
 قسه‌ی دلم هه‌ر ئه‌مه‌ن: نامه‌وی له‌ کۆرپی بسم  
 که نۆشی باده ده‌که‌مه‌ست و من نه‌زاره ده‌که‌م  
 به‌یادی مه‌جلیسی شاهانه چه‌شنی خونچه به‌شوق  
 بیاله ده‌گرم و ییخه‌ی کراس پاره ده‌که‌م  
 له‌ وه‌رزی لاله نه‌خۆشم ده‌بی عه‌لاجم که‌ن  
 نه‌گه‌ر له‌ گۆوه‌نی گۆل دا له‌ مه‌ی که‌ناره ده‌که‌م  
 گۆلی مورادی مه‌ پشکووت چون به‌ دیدارت  
 ده‌ لاله‌تی سه‌ری دژمن به‌ به‌رده هاره ده‌که‌م  
 هه‌ژاری مه‌یکه‌ده‌م ئه‌مما له‌ کاتی مه‌ستی دا  
 فه‌خر له‌سه‌ر فه‌له‌ک و مه‌حکه‌مه‌ی هه‌ساره ده‌که‌م  
 منی که نه‌مبوه دووری له‌ هه‌ر چه‌لال و حه‌رام  
 چ عاره غه‌یبه‌تی مه‌ی نۆشی خه‌و غه‌واره ده‌که‌م  
 به‌ ته‌ختی گۆل سه‌نه‌می داده‌نیم و ده‌یکه‌مه‌شا  
 که پاوه‌نی له‌ سه‌مه‌ن، شه‌وبه‌نی له‌ ساره ده‌که‌م  
 مه‌لووله «خاجه» له‌ نۆشیننی مه‌ی به‌ ترس و دزه  
 به‌ ده‌نگی عوود و ده‌ف و نه‌ی حیجابی پاره ده‌که‌م  
 قه‌سه‌م به‌ ده‌ردی ده‌روونی خه‌مین و «کۆلیل» م  
 که زینی به‌رقی غه‌زه‌ل بۆ سه‌فی په‌ژاره ده‌که‌م

به عزم توبه سحر گفتم استخاره کنم  
 بهار توبه شکن می رسد چه چاره کنم  
 سخن درست بگویم نمی توانم دید  
 که می خورند حریفان و من نظاره کنم  
 چو غنچه بال لب خندان به یاد مجلس شاه  
 پیاله گیرم و از شوق جامه پاره کنم  
 به دور لاله دماغ مرا علاج کنید  
 گر از میانه ی بزم طرب کناره کنم  
 ز روی دوست مرا چون گل مراد شکفت  
 حواله ی سر دشمن به سنگ خاره کنم  
 گدای میکده ام لیک وقت مستی بین  
 که ناز بر فلک و حکم بر ستاره کنم  
 مرا که نیست ره و رسم لقمه پرهیزی  
 چرا ملامت رند شراب خواره کنم  
 به تخت گل بنشانم بتی چو سلطانی  
 ز سنبل و سمنش ساز طوق و یاره کنم  
 ز باده خوردن پنهان ملول شد حافظ  
 به بانگ بربط و نی رازش آشکاره کنم

حاشا بلیم له وهززی گولا تهرکی مهی ده کهم  
 سهرگهنجی دهرک و هوشه من نم کاره کهی ده کهم  
 نهی ژهن له کوین که بهره می زانین و زوهدی خو  
 خهرجی سه دای چهنگ و نهوای عوود و نهی ده کهم  
 زورم له دهرسی مه دره سه گیراوه حاللی دل  
 یه ک سهرده میک مه شقی خهت و خال و مهی ده کهم  
 کهی بوویه تی زه مانه وه فا، جام بینه بوم!  
 تا من چه کایه تی جهم و دارا و کهی ده کهم  
 ترسم له روژی چه شر و له نامه ی ره شم نیه  
 سه د ده فته ری و هها به شکوی ره حمی تهی ده کهم  
 له کوین سه با که من گلله کانی شهوی فیراق  
 ههر بو نهوانی به خه وهر و نیک پهی ده کهم  
 گیانی نه مانه تی که به «حافز» گهیی له یار  
 روژتیک رووی نه بینم و پیشکesh به خوئی ده کهم  
 «کویل»! جه ژنی به ژنی به هاره و شه رابی ناب  
 تهبعی حاته می شاعر و غزه ل وه قفی تهی ده کهم



حاشا که من به موسم گل ترک می کنم  
 من لاف عقل می زنم این کار کی کنم  
 مطرب کجاست تا همه محصول زهد و علم  
 در کار چنگ و بربط و آوازی کنم  
 از قیل و قال مدرسه حالی دلم گرفت  
 یک چند نیز خدمت معشوق و می کنم  
 کی بود در زمانه وفا؟ جام می بیار  
 تا من حکایت جم و کاووس کی کنم  
 از نامه‌ی سیاه نترسم که روز حشر  
 با فیض لطف او صد از این نامه طی کنم  
 کو بیک صبح تا گله‌های شب فراق  
 با آن خجسته طالع فرخنده پی کنم  
 این جان عاریت که به حافظ سپرد دوست  
 روزی رُخش بینم و تسلیم وی کنم

چوو ژيانتيك و له مه یخانهی نهوین خزمهت ده كهه  
 با هه ژارم كاری دارا، خاوهنی ده ولت ده كهه  
 تاله توپری وه سلی مه یلی خهه راماان دل به ری  
 ماتلی كاتم ملامم داوه كهی فرسهت ده كهه  
 قهت قسهی راسی له دهه ده رنایه واعیز، نه لبه ته  
 غه بیه تی نا كهه له خزمهت خو شی وا سوجهت ده كهه  
 نه رم و نه سپایی له گه ل سروهی ده چم بو میتر گولان  
 بهس له یارانای ته ریقهت چاوه ری هیمهت ده كهه  
 زه حمه تی نا لاهم پتر خاکی ده رت هه لئا گری  
 لوتفی زورت بوو گولم! بیلا نه كهه زه حمهت ده كهه  
 زولفی خاوی داوی ری، نازی وه كوو تی ری به لا  
 هو شی خو ت نهی دل بیی بو تو به دل وه سیهت ده كهه  
 چاوی به دیین با نه بیینی نهی دلاوا راز پوش!  
 عه یب و تاوانی كهه خو می پی له خه لوهت لهت ده كهه  
 «حافز» ی قورئان له كو ریك و له كو ری باده نو ش  
 سهیره چهن دوور ووم و چو ن شوخی له گه ل تو مهت ده كهه  
 داوی مه كری هه ر كه سهی جو ریك دانا، و امیش  
 وه ك «عومه ر» سه د جو ره با سی زولف و خال و خهت ده كهه

روزگاری شد که در میخانه خدمت می کنم  
در لباس فقر کار اهل دولت می کنم  
تا کی اندر دام وصل آرم تذروی خوش خرام  
در کمینم و انتظار وقت فرصت می کنم  
واعظ ما بوی حق نشنید بشنو کاین سخن  
در حضورش نیز می گویم نه غیبت می کنم  
با صبا افتان و خیزان می روم تا کوی دوست  
و از رفیقان ره استمداد همت می کنم  
خاک کویت زحمت ما برنتابد بیش از این  
لطف‌ها کردی بتا تخفیف زحمت می کنم  
زلف دلبر دام راه و غمزه اش تیر بلاست  
یاد دار ای دل که چندینت نصیحت می کنم  
دیده‌ی بدبین پوشان ای کریم عیب‌پوش  
زین دلیری‌ها که من در کنج خلوت می کنم  
حافظم در مجلسی، دُرّدی کشم در محفلی  
بنگر این شوخی که چون با خلق صنعت می کنم

تهرکی هزی نیگار و سوراحیم له سهر نییه  
توبه م چه نیک کرد و له هیچم خه بهر نییه  
کۆشکی به ههشت و سیبهری تووبا و باخ و کیژ  
بو من شکۆی خاکی له بهر پیتی ههر نییه  
حالی به ره مزی دیده ده بن خه لکی دل، منیش  
کردم ئیشاره چونکه نهوین بی نه زهر نییه  
دهستی نه داوه بو م که له خو م خه بهر بی  
تا سهر نه ده م له مه یکه ده هۆشم له سهر نییه  
واعیز وتی به تانه برۆ ته رکی هه ز بکه  
ناکه م جه ناب! کاری وه ها خیره، شهر نییه  
پاریزی من نه وه ن که له کۆی ده لالانی شار  
نازی له سهر مینبهر و کریشمه م له بهر نییه  
«حافز!» سه رای پیری موغان کۆشی ره حمه ته  
ههر کهس له م ئاستانه بچی به خته وه ر نییه  
«کۆلیل» گۆی به زهنگی مونا جاتی به یانه  
دهرمانی دهردی ئیمه مه گهر ئهی سه حهر نییه

من ترک عشق شاهد و ساغر نمی کنم  
 صد بار توبه کردم و دیگر نمی کنم  
 باغ بهشت و سایه‌ی طوبی و قصر و حور  
 با خاک کوی دوست برابر نمی کنم  
 تلقین و درس اهل نظر یک اشارت است  
 گفتم کنایتی و مکرر نمی کنم  
 هرگز نمی شود ز سر خود خیر مرا  
 تا در میان می‌کده سر بر نمی کنم  
 ناصح به طعن گفت که رو ترک عشق کن  
 محتاج جنگ نیست برادر نمی کنم  
 این تقویم تمام که با شاهدان شهر  
 ناز و کرشمه بر سر منبر نمی کنم  
 حافظ جناب پیر مغان جای دولت است  
 من ترک خاک‌بوسی این در نمی کنم



مژۆلی دل‌په‌شت ره‌خه‌ی نه‌وه‌ن کردون له‌سه‌ر دینم  
 ده‌لیم به‌و چاوه‌ بيماره‌ت فیدا‌که‌م گیانی بی‌تینم  
 ئه‌ری ئه‌ی هاو‌نشینى دل! که یارانت له‌ بیرو چوو  
 به‌ بی‌ یادی ئه‌تو یاره‌ب نه‌فه‌س بر بی‌ ده‌می ژینم!  
 جه‌هان ئه‌ی زالی بی‌بونیاد هه‌ی فه‌ره‌اد کوژ هه‌ی داد!  
 که مه‌کر و فیللی تو کردی وه‌په‌ز له‌ گیانی شیرینم  
 له‌ تاوی ئاوری دووری وه‌کوو گول‌نوقمی ئاره‌ق بووم  
 نه‌سیمى سروه‌! کوا عه‌ترئى له‌ ده‌سره‌ی بو عه‌ره‌ق چینم  
 به‌ قوربانى بروی ساقى ده‌که‌م حه‌و تاق و ماباقى  
 ته‌ماشاییکى ئه‌و ناده‌م به‌ توپى چه‌رخى چاوشینم  
 به‌ جیگه‌ی من که‌سێ تر هه‌لبژیرئى گه‌ر نه‌وین، یاره‌با!  
 نه‌میینم گیان ئه‌ گه‌ر دانم له‌ جیی ئازیزى میژینم  
 سه‌هینى باشى وت بولبول، مه‌نوو ساقى له‌ خه‌و هه‌سته!  
 له‌سه‌ر غه‌و‌غا ده‌کا خه‌ونى که‌ دویشه‌و هاتى بو دینم  
 شه‌وى کوچم له‌ جی مه‌رگۆ ده‌چم بو کۆشكى چاومه‌ستان  
 له‌ کاتى گیان که‌نشتا، تو ئه‌ گه‌ر شه‌م بی له‌ بالینم  
 قسه‌ی دل‌مان و تامه‌زرۆی نه‌وینى سه‌به‌ته له‌م شیعره  
 به‌پراسى بی‌هه‌له‌ و نه‌قسه‌ که «حافز» کردى ته‌لقینم  
 له‌ شه‌و‌گارى ره‌شى بی‌ئیه‌ویدا چه‌شنى «کۆلیل»ت  
 له‌سه‌ر نه‌زمیکى وا په‌خشانه‌ له‌على نه‌سرى ئه‌سیرینم

به مژگان سیه کردی هزاران رخنه در دینم  
 بیا کز چشم بيمارت هزاران درد برچینم  
 الا ای همنشین دل که یارانت برفت از یاد  
 مرا روزی مباد آن دم که بی یاد تو بنشینم  
 جهان پیر است و بی بنیاد از این فرهاد کش فریاد  
 که کرد افسون و نیرنگش ملول از جان شیرینم  
 ز تاب آتش دوری شدم غرق عرق چون گل  
 بیار ای باد شبگیری نسیمی زان عرق چینم  
 جهان فانی و باقی فدای شاهد و ساقی  
 که سلطانی عالم را طفیل عشق می بینم  
 اگر بر جای من گیری گزیند دوست حاکم اوست  
 حرامم باد اگر من جان به جای دوست بگزینم  
 صَبَاح الخَیر زد بلبَل کجایی ساقیا برخیز  
 که غوغا می کند در سر خیال خواب دوشینم  
 شب رحلت هم از بستر روم در قصر حورالعین  
 اگر در وقت جان دادن تو باشی شمع بالینم  
 حدیث آرزومندی که در این نامه ثبت افتاد  
 همانا بی غلط باشد که حافظ داد تلقینم

چوونی بۆ مه یکه دەم ئیستا که گه لێ مه سه له حه ته

تا له وێ خۆش به سه سیمۆ که فرهم دڵ شه که ته

دوور له م خێله ریاکاره ده بم جام به ده ست

واته له م عالهمه ههر پاکدلیم ره سم و خه ته

تا له دونیا به حه ریفانی ده غه ل تووش نه بم

ههر له گه ل یار و شه راب و غه زه لم پێ ره حه ته

هه لیدیتم سه ری سالار له نیو باخ وه کوو

سه رو نه گه ر مه یلی جه هانم له سه را بێ قه وه ته

شه رمه زارم له حوزووری مه ی و مه یگێر گه لێ

به م عه با شوڤه وه ههر نه ونه مه لافی غه له ته

سینگێ تهنگی من و باری غه می نه و دووره له یه ک

پیاوی نه م بهاره نه بێچاره دلی پر خه فه ته

من نه گه ر مه ست له مه یخانهم و یا شیخ له شار

وه ک ده بینی نه مه کالامه که ههر خه وش و چه ته

سه روهرم ناسه فی ده ورانه له وم لامه ده ری

لیو که ته ر که م، له فه له ک تو له گرم نه و فه قه ته

دڵ له گه ردی سه تمم پر بووه یار به که نه که ی

لیل نه و جامی نه وین ئاینه له و مه مله که ته

مالی ویرانه، نه بێ نه و دله «کولیل» ی برۆت

مالت ئاوا به برۆی ئیوه دلی ئیمه له ته

حالیا مصلحت وقت در آن می بینم  
 که کشم رخت به میخانه و خوش بنشینم  
 جام می گیرم و از اهل ریا دور شوم  
 یعنی از اهل جهان پاکدلی بگزینم  
 جز صراحی و کتابم نبود یار و ندیم  
 تا حریفان دغا را به جهان کم بینم  
 سر به آزادگی از خلق برآرم چون سرو  
 گر دهد دست که دامن ز جهان در چینم  
 بس که در خرقه‌ی آلوده زدم لاف صلاح  
 شرمسار از رخ ساقی و می رنگینم  
 سینه‌ی تنگ من و بار غم او هیات  
 مرد این بار گران نیست دل مسکینم  
 من اگر رند خراباتم و گر زاهد شهر  
 این متاعم که همی بینی و کمتر زینم  
 بنده‌ی آصف عهدم دلم از راه مبر  
 که اگر دم زنم از چرخ بخواهد کینم  
 بر دلم گرد ستم‌هاست خدایا مپسند  
 که مکدر شود آینه‌ی مهر آیینم

نه‌گه‌ر هه‌ستی له ده‌س به‌ختم که دانیشم له گه‌ل ژینم  
 له لیوی له‌علی مه‌ی نو‌شم، له باخی وه‌سلی گول‌چینم  
 ره‌گ و ریشه‌م ده‌سووتینی شه‌رابی تالی سو‌فی کوژ  
 له لیوت ساقیا ماچی له‌باتی گیانی شیرینم  
 ده‌کا شیتیم یه‌قین فیکری په‌ریشانی، که شه‌و تاروژ  
 له گه‌ل مانگم وتوو‌یژه و به‌خه‌و پۆلی په‌ری بینم  
 به‌مه‌ستان شه‌کری دا لیوت به‌مه‌ی نو‌شانی مه‌ی چاوت  
 منم بی‌به‌ش له هه‌ر دوو لانه‌ شیرین و نه‌ نو‌شینم  
 وه‌کوو هه‌ر خاک با هی‌نای و لوتفیکت نه‌سیبی بوو  
 له‌مه‌ش یادئ بفرموو چونکه خزمه‌تکاری دتیرینم  
 نه‌هه‌ر که‌س هۆنیۆ به‌یتئ ئه‌دیبه‌ و نه‌زمی دل‌گیره  
 منم که‌و گیری شیعری تازه چون چالاکه شاهینم  
 به‌پینووسی منی کیشاوه‌مانی نه‌خشی وینووسی  
 بر‌و! بر‌و! نه‌گه‌ر ناکه‌ی به‌کۆی سووره‌تگه‌ری چینم  
 له هه‌ر که‌س نایه‌حه‌ق بی‌ژئ، وه‌فاداری، ئه‌من بۆیه  
 غولامی ئاسه‌فی دوو‌هه‌م شکۆی دونیا و هه‌م دینم  
 به‌واعیز گوئ نه‌ده‌ی! من رهن‌دی و مه‌ستی ده‌زانم چین  
 که‌من هه‌ر شه‌و حه‌ریف و هاو‌پییاله‌ی مانگ و په‌روینم  
 له زستان و کرپوه‌ی بن‌وه‌فایی دا گه‌ل‌ی دامان  
 وه‌کوو «کۆلیل» بۆین هه‌ر له فیکری تینی هاوینم

گرم از دست برخیزد که با دلدار بنشینم  
 ز جام وصل می نوشم ز باغ عیش گل چینم  
 شراب تلخ صوفی سوز بنیادم بخواهد برد  
 لبم بر لب نه ای ساقی و بستان جان شیرینم  
 مگر دیوانه خواهم شد در این سودا که شب تا روز  
 سخن با ماه می گویم پری در خواب می بینم  
 لب شکر به مستان داد و چشمت می به می خواران  
 منم کز غایت حرمان نه با آنم نه با اینم  
 چو هر خاکی که باد آورد فیضی برد از انعامت  
 ز حال بنده یاد آور که خدمتگار دیرینم  
 نه هر کون نقش نظمی زد کلامش دلپذیر افتد  
 تذر و طرفه من گیرم که چالاک است شاهینم  
 اگر باور نمی داری رواز صورتگر چین پرس  
 که مانی نسخه می خواهد ز نوک کلک مشکینم  
 وفاداری و حق گویی نه کار هر کسی باشد  
 غلام آصف ثانی جلال الحق و الدینم  
 رموز مستی و رندی ز من بشنو نه از واعظ  
 که با جام و قدح هر دم ندیم ماه و پروینم

له سه کۆی مه‌یکه‌ده شهو نووری خودا دیته نه‌زهر  
 سه‌یره له کویوه که نووریککی وه‌ها دیته نه‌زهر  
 ناز مه‌فرۆشه به من قافل‌ه‌سالاری چه‌جاج!  
 که له تۆ مال و له من دیاره به‌نا دیته نه‌زهر  
 به‌وه‌وايه‌م له گریئ باز بکه‌م زولفی ئه‌وین  
 فیکری دووریکه سه‌د ئه‌لبه‌ته خه‌تا دیته نه‌زهر  
 سۆزی دل، گه‌وه‌ه‌ری چاو، ئاهی سه‌حه‌ر، ناله‌یی شهو  
 گشت ئه‌مانه‌م نه‌زه‌ری ئیوه‌یه وا دیته نه‌زهر  
 هه‌رده‌م ئه‌گری ده‌می ریگا به‌خه‌یاڵم جو‌ری  
 کئ ده‌زانئ که له تۆی په‌رده چه‌ها دیته نه‌زهر  
 که‌س له میسکی خوته‌ن و مامزی ماچینی نه‌دی  
 بۆنی خو‌شئ که سه‌حه‌ر خو‌ش له سه‌با دیته نه‌زهر  
 عه‌شقی «حافز» به‌بتئ عه‌یب مه‌زانن یاران!  
 چونکه وه‌ک عه‌شقی ئیوه‌ی به‌وه‌فا دیته نه‌زهر  
 هه‌ر که مه‌جنوونی قه‌د و قامه‌تی له‌یلايه «عومه‌ر»!  
 خۆی خدر، عه‌شقی وه‌کوو ئاوی به‌قا دیته نه‌زهر

در خرابات مغان نور خدا می بینم  
 این عجب بین که چه نوری ز کجا می بینم  
 جلوه بر من مفروش ای ملک الحاج که تو  
 خانه می بینی و من خانه خدا می بینم  
 خواهم از زلف بتان نافه گشایی کردن  
 فکر دور است همانا که خطا می بینم  
 سوز دل اشک روان آه سحر ناله ی شب  
 این همه از نظر لطف شما می بینم  
 هر دم از روی تو نقشی ز ندم راه خیال  
 با که گویم که در این پرده چه ها می بینم  
 کس ندیده ست ز مشک ختن و نافه ی چین  
 آن چه من هر سحر از باد صبا می بینم  
 دوستان عیب نظر بازی حافظ مکنید  
 که من او را ز محبان شما می بینم



غه می زه مانه که هیچی که نار نایینم  
 شه رابی سوور نه بی چاری کار نایینم  
 مه حاله حه زره تی پیری موغان به جی بیلم  
 که تهر کی خزمه تی هه رگیز له بار نایینم  
 به خووری جام مه سه نجینه عه یش و نه اندازه ی  
 که به ختی کات له دهوری مه دار نایینم  
 نیشانی دۆسی خودا عه شقه، بهس ده بی بت بی  
 که ئەم نیشانه له گه ل شیخی شار نایینم  
 هه زار داخی گران بو دو چاوی حه یرانم  
 که به و دو ئایه نه رووی ناشکار نایینم  
 له جۆباری دییه م سه روی قامه تی تا چوو  
 به غه یری ئەشکی پرهنگی گلار نایینم  
 که سی قومیکی شه رابی به ئەم خوماره نه دا  
 ئەشا! له خه لکی جه هان کهس به یار نایینم  
 له من مه پرسه نیشانی به چه شنی موو که مه ری  
 له وی که خو به ده بییری دیار نایینم  
 ئەدی من و دوری زه ریای «خاجه» چونکه له وی  
 نه بیت گه نجی قسه ی زه رنیگار نایینم  
 دلم له حه سره تی زولفی شه واری «کۆلیل» ه  
 که وا شه واره مه به ژنی به هار نایینم

غم زمانه که هیچش کران نمی بینم  
 دواش جز می چون ارغوان نمی بینم  
 به ترک خدمت پیر مغان نخواهم گفت  
 چرا که مصلحت خود در آن نمی بینم  
 ز آفتاب قدح ارتفاع عیش بگیر  
 چرا که طالع وقت آن چنان نمی بینم  
 نشان اهل خدا عاشقی ست با خود دار  
 که در مشایخ شهر این نشان نمی بینم  
 بدین دو دیده ی حیران من هزار افسوس  
 که با دو آینه رویش عیان نمی بینم  
 قد تو تا بشد از جویبار دیده ی من  
 به جای سرو جز آب روان نمی بینم  
 در این خمار کسم جرعه ای نمی بخشد  
 بین که اهل دلی در میان نمی بینم  
 نشان موی میانش که دل در او بستم  
 ز من پرس که خود در میان نمی بینم  
 من و سفینه ی حافظ که جز در این دریا  
 بضاعت سخن دُرفشان نمی بینم

خۆشه‌ئو روژه له كۆی مهنزلی ویران ده‌پرۆم  
 گیان ده‌بی راحت و له‌شوین گۆلی گیانان ده‌پرۆم  
 با ده‌زانم كه له ری نابه‌لهدن خیلی غه‌ریب  
 من به‌ بۆنی سه‌ری دوو زولفی په‌ریشان ده‌پرۆم  
 دل مه‌لوولی هه‌په‌شه‌ی به‌ندی سكه‌نده‌ر بووه‌ و  
 ئاره‌زوم كۆچه، به‌ره‌و (ته‌ختی سلیمان) ده‌پرۆم  
 وه‌ك سه‌با با ئه‌وه‌ بیمارم و بی‌تاقه‌ته‌ دل  
 به‌ چه‌زی سه‌روی ره‌وان به‌ژنی خه‌رامان ده‌پرۆم  
 وه‌ك قه‌لهم گه‌ر به‌ سه‌ریشم بووه‌ بۆ لای ده‌چم  
 به‌ دلی زه‌خمی و كلپه‌ و كۆلی گریان ده‌پرۆم  
 نه‌زری سه‌رشانمه‌ گه‌ر له‌م غه‌مه‌ روژی به‌ده‌ریم  
 تا ده‌ری مه‌یكه‌ده‌ سه‌رخۆش و غه‌زه‌ل‌خان ده‌پرۆم  
 له‌ ئه‌وینی وه‌ كو‌یه‌ك زه‌پرپه‌ به‌ ده‌م ره‌قه‌سه‌وه‌ تا  
 كانی گه‌وره‌ی كه‌ره‌می خۆری دره‌خشان ده‌پرۆم  
 له‌ عه‌ره‌ب نایه‌ غه‌می باری گرانی گه‌ل و تاك  
 بیسه‌ مه‌یدان كۆپه‌ كانی عه‌جه‌م ئاسان ده‌پرۆم  
 له‌ بیاوان وه‌ كو «حافز» ئه‌ گه‌رم ریگه‌ نه‌برد  
 نییه‌ باكم له‌ په‌نای ئاسه‌فی ده‌وران ده‌پرۆم  
 خو‌پرهم‌ ئه‌و روژه‌ له‌ كۆی (ئاویه‌ری) سه‌ره‌رزم  
 پاك وه‌ك (كانی شفا) روو به‌ (سه‌نه‌ی جوان ده‌پرۆم

خرم آن روز کز این منزل ویران بروم  
 راحت جان طلبم وز پی جانان بروم  
 گرچه دانم که به جایی نبرد راه غریب  
 من به بوی سر آن زلف پریشان بروم  
 دلم از وحشت زندان سکندر بگرفت  
 رخت برنندم و تا ملک سلیمان بروم  
 چون صبا با تن بیمار و دل بی طاقت  
 به هواداری آن سرو خرامان بروم  
 در ره او چو قلم گر به سرم باید رفت  
 با دل زخم کش و دیده‌ی گریان بروم  
 نذر کردم گر از این غم به در آیم روزی  
 تا در میکده شادان و غزل‌خوان بروم  
 به هواداری او ذره صفت رقص کنان  
 تالب چشمه‌ی خورشید درخشان بروم  
 تازیان را غم احوال گران‌باران نیست  
 پارسایان مددی تا خوش و آسان بروم  
 ور چو حافظ زیبابان نبرم ره بیرون  
 همره کوکبه‌ی آصف دوران بروم

گەر له ئەم مەنزڵە وێرانە بەرەو یانە برۆم  
 شەرته شیتی که نه کهم له و حەنە فەرزانە برۆم  
 بە وەتەن لەم سەفەرەم گەر بە سلامت بگه ییم  
 نەزری سەرشانمە یە کسەر که بە مە یخانە برۆم  
 تا بلایم بەرەمی ئەو سەیر و سولوو کەم چ بوو  
 جوانە بۆ تە کیه له گەڵ نە ی، دەف و پەیمانە برۆم  
 ئاشنایانی ئەوین با بمژن خوینیشم  
 ناکەسم بۆ گلەش ئەر لا کەس و بیتگانە برۆم  
 بەندی زولفی وە کو زەنجیری لەمە و پاشمە جی  
 تا کە ی و چەندە له شوین ئەو دلە دێوانە برۆم  
 دیم ئە گەر تاقی برۆی هەر وە کو میحرابی دەبی  
 شوکری جی بیتم و بی روح له شوکرانە برۆم  
 خۆزگە بە و روژه که وە ک «خاجە» بە دۆسی سەری تو  
 مەس له گەڵ دۆس له مە یخانە وە بۆ یانە برۆم  
 مەستی بادە ی خەسی دوو چاوتە «کۆلیل» دلئی  
 تۆ بی و چاوی مەسی خوا یە! که مەستانە برۆم

گر از این منزل ویران به سوی خانه روم  
دگر آن جا که روم عاقل و فرزانه روم  
زین سفر گر به سلامت به وطن باز رسم  
نذر کردم که هم از راه به میخانه روم  
تا بگویم که چه کشفم شد از این سیر و سلوک  
به در صومعه با بریط و پیمانان روم  
آشنایان ره عشق گرم خون بخورند  
ناکسم گر به شکایت سوی بیگانه روم  
بعد از این دست من و زلف چو زنجیر نگار  
چند و چند از پی کام دل دیوانه روم  
گر بینم خرم ابروی چو محرابش باز  
سجده‌ی شکر کنم و از پی شکرانه روم  
خرم آن دم که چو حافظ به تولای وزیر  
سرخوش از میکده با دوست به کاشانه روم

خۆشه پامالی جه‌فاتم وه‌كو خاكي سه‌ره ریت  
 ماچ‌ئه كه‌م خاكي ده‌رت زه‌حمه‌تی كیشاوه كه‌ بیت  
 من نه‌ ئه‌و كه‌سمه له‌ ده‌س ئیوه‌ بنالم هه‌ر گیز  
 ده‌وله‌تی تویه مه‌رامی ئه‌منی حه‌لقه له‌ گویت  
 به‌ خه‌می زولفی دریت‌ژت هه‌یه هیوام گه‌لی  
 خوانه‌ كا كورت وه‌ كا ده‌ستی مه‌به‌ستی، دلی شیت  
 زه‌رپه‌ خاكینكم و جیم خۆشه له‌ به‌ر ده‌ر کی موراد  
 هه‌ر له‌ با ترسمه ئه‌ی دۆس له‌ ناکاو كه‌ بیت  
 پیری مه‌یخانه سه‌حه‌ر بویه دلی دام جه‌لا  
 تیبگه‌م تا له‌ پله‌ی حوسنی خوداداد و به‌جیت  
 زاهیدی سافی مزه‌وتی سه‌ره‌وه‌م، ئیسته به‌لام  
 مه‌یکه‌ده‌م چیگه‌یه له‌و شوینه دلم داده‌كه‌ویت  
 له‌ گه‌ل ئه‌م خاك‌نشینه‌ت وه‌ره بو مه‌یکه‌ده‌ تا  
 حورمه‌تی ئیمه‌ بزانیته له‌وئ چهنده‌ ده‌چیت  
 مه‌ست رۆیشتی و نه‌تبوو نه‌زه‌ری بو «حافز»  
 خوانه‌ كا ناگری ئاخم له‌ پری خۆش بگریته  
 شاهی خاوه‌ر له‌وه‌ فه‌رموی كه‌ سه‌حه‌ر خۆشم هات  
 مه‌یلی شاییم نیه‌ من خزمه‌تی توورانم ئه‌ویت  
 ملوه‌نی سوور له‌ مرواریی ئه‌سرینی «عومه‌ر»  
 بو مل و گه‌ردنی به‌رزی كچی ئیران ده‌شیت

آن که پامال جفا کرد چو خاک راهم  
خاک می بوسم و عذر قدمش می خواهم  
من نه آنم که ز جور تو بنالم حاشا  
بنده‌ی معتقد و چاکر دولت خواهم  
بسته‌ام در خم گیسوی تو امید دراز  
آن مبادا که کند دست طلب کوتاهم  
ذره‌ی خاکم و در کوی توام جای خوش است  
ترسم ای دوست که بادی ببرد ناگاهم  
پیر میخانه سحر جام جهان بینم داد  
وندر آن آینه از حسن تو کرد آگاهم  
صوفی صومعه‌ی عالم قدسم لیکن  
حالی‌ا دیر مغان است حوالت گاهم  
با من راه‌نشین خیز و سوی می‌کده آی  
تا در آن حلقه بینی که چه صاحب جاهم  
مست بگذشتی و از حافظت اندیشه نبود  
آه اگر دامن حسن تو بگیری آهم  
خوشم آمد که سحر خسرو خاور می گفت  
با همه پادشهی بنده‌ی تورانشاهم



دیداری بوو به قسمت و ماچ و که‌نار هم  
 سؤفی بپرؤ که خۆری نه‌وینم نه‌وا هه‌لات  
 عه‌یی که سیتک تیمه به تۆشینى مه‌ی نه‌که‌یم  
 بگرن سوراغی دل که گوم و گۆره موحته‌سیب  
 خاتر به ده‌ستی ته‌فره‌قه نادا بلیمه‌تی  
 یه‌ک قوم له له‌علی لئیوی بریژن له‌سه‌ر گلم  
 چوو نه‌و ده‌مه‌ی که چاوی چه‌په‌ل گر تبوی که‌مین  
 چون کائینات پاکی به نوکسیژنت ده‌ژین  
 باخی گولان له فه‌یزی جه‌مالت به ره‌نگ و بۆن  
 له‌خوا بترسه! «حافز» نه‌سیری که‌زیت بوو  
 (بورهان)ی مولک و دین که له ئیقبالی نه‌و زمان  
 سوبح ئاسمان به‌یادی گه‌شه‌ی فیکری رۆشنی  
 تۆپی زه‌وینه گۆی قه‌فی گۆچانی عه‌دلی نه‌و  
 بۆ عه‌زمی رۆح سووکی ده‌بی بیته‌گه‌رد و خول  
 تا نه‌و ده‌مه‌ی له سوورپی فه‌له‌ک دیتنه‌ ئال و گۆر  
 خالی نه‌بیت کۆشکی جه‌لالی له گۆوه‌ن و  
 بیته‌ش نه‌بین له ماچی خه‌ت و خال و شیعرى ته‌ر

پینم سپاسی به‌خت و خولی رۆژگار هم  
 جامی مه‌یم له‌ده‌ست و شه‌وی زولفی یار هم  
 له‌علی شه‌راب خۆشن و لئیوی نیگار هم  
 پرپر له مه‌ی جه‌هان و مه‌زه‌ی خۆشگه‌وار هم  
 به‌س کۆوه‌بن به‌شعیر و به‌بادی هه‌نار هم  
 تا خاک بچ به سووره‌گول و موشکبار هم  
 دژمن نه‌ماله‌ به‌ین و سرشکی گلار هم  
 تیشکیتک نه‌ی هه‌تاوی ژیان بۆ هه‌زار هم  
 هه‌وری که‌ره‌م بگیه‌ره! که‌می بۆ که‌نار هم  
 عه‌رزهم هه‌تا نه‌داوه به‌عالی ته‌بیار هم  
 کانی که‌ره‌م به‌پاسی چه‌پی به‌حرور هم  
 گیانی فیدا ده‌کات و هه‌سه‌اره‌ی نیسار هم  
 ئاسمانی شین و به‌رزی گومه‌ز به‌رقه‌رار هم  
 نوخته‌ی مه‌داری چه‌رخ و بنه‌ی پایه‌دار هم  
 به‌عنی که‌ سال و مانگ و خه‌زان و به‌هار هم  
 مه‌گیژ و سه‌روی ناز و قه‌دی گولتعوزار هم  
 «کولیل» و کۆپی کیژ و کۆپی دل‌په‌زار هم

از بخت شکر دارم و از روزگار هم  
 جامم به دست باشد و زلف نگار هم  
 لعل بتان خوش است و می خوشگوار هم  
 وز می جهان پر است و بت می گسار هم  
 مجموعه‌ای بخواه و صراحی بیار هم  
 تا خاک لعل گون شود و مشکبار هم  
 خصم از میان برفت و سرشک از کنار هم  
 ای آفتاب سایه ز ما برمدار هم  
 ای ابر لطف بر من خاکی بیار هم  
 وز انتصاف آصف جسم اقتدار هم  
 ایام کان یمین شد و دریا یسار هم  
 جان می کند فدا و کواکب نثار هم  
 وین بر کشیده گنبد نیلی حصار هم  
 این پایدار مرکز عالی مدار هم  
 تبدیل ماه و سال و خزان و بهار هم  
 وز ساقیان سروقد گل‌گذار هم

دیدار شد میسر و بوس و کنار هم  
 زاهد برو که طالع اگر طالع من است  
 ما عیب کس به مستی و رندی نمی کنیم  
 ای دل بشارتی دهمت محتسب نماند  
 خاطر به دست تفرقه دادن نه زیر کیست  
 بر خاکیان عشق فشان جرعه‌ی لبش  
 آن شد که چشم بد نگران بودی از کمین  
 چون کائنات جمله به بوی تو زنده‌اند  
 چون آب روی لاله و گل فیض حسن توست  
 حافظ اسیر زلف تو شد از خدا ترس  
 برهان ملک و دین که ز دست وزارتش  
 بر یسار رای انور او آسمان به صبح  
 گوی زمین ربوده‌ی چوگان عدل اوست  
 عزم سبک عنان تو در جنبش آورد  
 تا از نتیجه‌ی فلک و طور دور اوست  
 خالی مباد کاخ جلالش ز سروران

هه ر به یاره دهر د و دهرمانیش هه م  
 دل به قوربانی ده که م گیانیش هه م  
 نه و شته ی ئیژن له جوانی سه رتره  
 پر که ماله دل به ر و جوانیش هه م  
 قهستی گیانی کردم نه و یادی به خیر  
 تا شکانی قهول و پهیمانیش هه م  
 نوکته یی ئیژم عه زیزان سه ر به مۆر  
 وه ک ده بی روژی به گۆرانیش هه م  
 ههروه ها سه رچوو شهوانی وه سلی نه و  
 ده گوزه ری روژانی هیجرانیش هه م  
 دین و دونیا په رته ویکی روومه تی  
 پیم وتی به زمان و به گیانیش هه م  
 باوه ری پیناکری دونیا په سه  
 با بلیم گه ردوونی گه ردانیش هه م  
 بیسه مه ی عاشق! له قازیم باک نین  
 وه ک له باس و خواسی دیوانیش هه م  
 موحته سیب زانی که «حافز» عاشقه  
 ئاسه فی زانا، سوله یمانیش هه م  
 خه لکی که رکوو کم له گه ل «کولیل» و دل  
 هه ر وه کوو ئامید و بو تانیش هه م

دردم از یار است و درمان نیز هم  
 دل فدای او شد و جان نیز هم  
 این که می گویند آن خوش تر ز حسن  
 یار ما این دارد و آن نیز هم  
 یاد باد آن کوه به قصد خون ما  
 عهد را بشکست و پیمان نیز هم  
 دوستان در پرده می گویم سخن  
 گفته خواهد شد به دستان نیز هم  
 چون سر آمد دولت شبهای وصل  
 بگذرد ایام هجران نیز هم  
 هر دو عالم یک فروغ روی اوست  
 گفتمت پیدا و پنهان نیز هم  
 اعتمادی نیست بر کار جهان  
 بلکه بر گردون گردان نیز هم  
 عاشق از قاضی نترسد می بیار  
 بلکه از یرغوی دیوان نیز هم  
 محتسب داند که حافظ عاشق است  
 و آصف ملک سلیمان نیز هم

سه رخخۆش و بی په ژاره ده ژئی دل به یادی یار  
 مه حره م به عشق و هاونه فه سی جامی خوش گه وار  
 گیانان هه تاله کاری مه نه برۆ گوشا ده کهن  
 زۆری که وانی لومه ده کیشن گه لی نه یار  
 وه ک لاله دل به داغه وه له م باخه من رووام  
 تو دوینه شه و به داغی سه بووحیته دل په ژار  
 وه ستاوین ئیمه بیژه له کۆی عوزری مه یکه ده  
 دلگیری تۆبه مانه نه گهر پیری مه ی مه دار  
 تو کار چاکی سامه ده دخی نه ی له ری به لده!  
 ئینساف نه ده م که که وته له ریگام و هه رزه کار  
 وه ک لاله مان مه ناسه که جامی له مه ی پرین  
 داغی ده رون به دی که له توی جهرگی کۆله وار  
 فه رمووته مه یکه «خاجه»! خه یالاتی جورجور  
 نه خشی غه لته مه کیشه که دل پاکه عه نی یار  
 «کۆلیل» تۆبه کاری به هاری کریشمه ته  
 مه زرای نه وینی دووره له خپلی چه ت و بزار

ما بی‌غمان مست دل از دست داده‌ایم  
 همراز عشق و همنفس جام باده‌ایم  
 بر ما بسی کمان ملامت کشیده‌اند  
 تا کار خود ز ابروی جانان گشاده‌ایم  
 ای گل تو دوش داغ صبوحی کشیده‌ای  
 ما آن شقایقیم که با داغ زاده‌ایم  
 پیرمغان ز توبه‌ی ما گر ملول شد  
 گو باده صاف کن که به عذر ایستاده‌ایم  
 کار از تو می‌رود مددی ای دلیل راه  
 کانصاف می‌دهیم و ز راه اوفتاده‌ایم  
 چون لاله می‌مبین و قدح در میان کار  
 این داغ بین که بر دل خونین نهاده‌ایم  
 گفתי که حافظ این همه رنگ و خیال چیست  
 نقش غلط مبین که همان لوح ساده‌ایم

عومریکه ریگه‌پیوی غمت چه‌شنی کۆچه‌رین  
 بی‌مه‌کر و بی‌ریا له‌ئه‌وه‌ی فیله‌ بی‌وه‌رین  
 میحراب و ده‌رسی حوجره، و توو‌یژی مه‌ده‌سه‌م  
 دۆرا به‌چاوی ساقی و مه‌ی چون هونه‌روه‌رین  
 هم‌دل‌ئه‌ده‌م به‌ده‌ستی دو‌زولفی ره‌شی به‌دل  
 هم‌گیان به‌ئه‌و دو‌چاوه‌ فریو‌کاره‌ی نه‌سپه‌رین  
 عومریکه‌چاوه‌له‌گۆشه‌یی‌ئه‌برۆیه‌به‌وه‌ه‌وا  
 خۆش‌بی‌به‌یه‌ک ئیشاره‌دلی‌عومری‌غهم‌قه‌رین  
 ته‌ختی‌حو‌کوومه‌تی‌مه‌له‌سه‌ر‌زلم‌و‌زۆر‌نین  
 شاه‌ی‌ولاتی‌ئه‌منی‌به‌بی‌فه‌وج‌و‌له‌شکه‌رین  
 دل‌مه‌یلی‌نازی‌چاوی‌فریوی‌ده‌کا،‌مه‌گه‌ر  
 سیحری‌برۆی‌دوباره‌له‌سینگی‌شر‌مشته‌رین؟!  
 چه‌شنی‌وه‌نه‌وشه‌سه‌ر‌به‌سه‌ر‌ئه‌ژنۆ‌ده‌بی‌بنیین  
 بی‌زولفی‌سه‌ر‌که‌شی‌ئه‌و‌ئه‌شی‌چۆن‌به‌سه‌ر‌به‌رین  
 چاوه‌پ‌ر‌یه‌چه‌شنی‌ته‌ماشاگه‌رانی‌مانگ  
 دل‌گۆشه‌گیری‌به‌ژن‌و‌هیلالی‌برۆی‌به‌رین  
 پرسیته‌لیم‌که‌«خاجه»!‌دلی‌عاشقت‌له‌کوین؟  
 خۆزگه‌م‌به‌خۆی‌ئه‌لێ‌که‌له‌تۆی‌پرچی‌دل‌به‌رین  
 نوو‌کی‌قه‌لهم‌به‌شیری‌برۆی‌تیز‌ئه‌کا‌«عومه‌ر»  
 بۆیی‌ئه‌وه‌ن‌به‌زات‌و‌ده‌رون‌پر‌له‌جه‌وه‌ه‌رین

عمری ست تا به راه غمت رو نهاده‌ایم  
 روی و ریای خلق به یک سو نهاده‌ایم  
 طاق و رواق مدرسه و قال و قیل علم  
 در راه جام و ساقی مه‌رو نهاده‌ایم  
 هم جان بدان دو نرگس جادو سپرده‌ایم  
 هم دل بدان دو سنبل هندو نهاده‌ایم  
 عمری گذشت تا به امید اشارتی  
 چشمی بدان دو گوشه‌ی ابرو نهاده‌ایم  
 ما ملک عافیت نه به لشکر گرفته‌ایم  
 ما تخت سلطنت نه به بازو نهاده‌ایم  
 تا سحر چشم یار چه بازی کند که باز  
 بنیاد بر کرشمه‌ی جادو نهاده‌ایم  
 بی زلف سرکشش سر سودایی از ملال  
 همچون بنفشه بر سر زانو نهاده‌ایم  
 در گوشه‌ی امید چو نظارگان ماه  
 چشم طلب بر آن خم ابرو نهاده‌ایم  
 گفتی که حافظا دل سرگشته‌ات کجاست  
 در حلقه‌های آن خم گیسو نهاده‌ایم



له‌بەر ئەو دەر که نه‌که‌وتوو مه‌ له‌بەر شۆره‌ت و نام  
 بۆ په‌نا هاتوووم ئاخ‌ر فه‌له‌ک ئالاه‌ له‌ پام  
 له‌ سنووری عه‌ده‌مۆ تا ده‌وهر و شاری و جوود  
 ئەو هه‌موو ریگه‌یه‌ بۆ عه‌شقی گۆلی رووته‌ کوتام  
 هه‌لیکه‌ ندم چه‌مه‌نی رووت له‌ گۆلزاری به‌هه‌شت  
 به‌ خه‌تی سه‌وزی ئەوین تا به‌حه‌سینۆ به‌ مه‌رام  
 له‌ گه‌ل ئەم عه‌شقه‌ که به‌رپرسیه‌ جبریلی ئەمین  
 ئەوه‌ هاتووومه‌ ته‌ به‌ر مالی شه‌هه‌نشا‌ه‌ و گه‌دام  
 بی‌گومانم که له‌ دیوانی جه‌زا چاره‌په‌شم  
 دا که ئەی هه‌وری خه‌تاپۆش هه‌تا نه‌چوه‌ حه‌یام!  
 له‌نگه‌ری به‌خششت ئەی که‌شتیی ئیحسان له‌ کوین  
 من که به‌م جۆره‌ له‌ نێو به‌حری که‌ره‌م نوقمی گونام  
 «حافز!» ئەم کۆنه‌ عه‌بالاه‌ له‌سه‌ر شانی درۆ  
 چون له‌ شوین قافل‌ه‌ ویتلین به‌ ناله‌ و گه‌ری زام  
 فوو له‌ پۆلوی دلی «کۆلیل» وه‌ کوو زولفی بکه‌ن  
 شه‌وی تاوان له‌سه‌ر ریگه‌مه‌، موحتاجی چرام

ما بدین در نه پی حشمت و جاه آمده‌ایم  
 از بد حادثه اینجا به پناه آمده‌ایم  
 رهرو منزل عشقیم و ز سرحدّ عدم  
 تا به اقلیم وجود این همه راه آمده‌ایم  
 سبزه‌ی خط تو دیدیم و ز بستان بهشت  
 به طلبکاری این مهر گیاه آمده‌ایم  
 با چنین گنج که شد خازن او روح امین  
 به گدایی به در خانه‌ی شاه آمده‌ایم  
 لنگر حلم تو ای کشتی توفیق کجاست  
 که در این بحر کرم غرق گناه آمده‌ایم  
 آبرو می‌رود ای ابر خطاپوش بیار  
 که به دیوان عمل نامه سیاه آمده‌ایم  
 حافظ این خرده‌ی پشمینه مینداز که ما  
 از پی قافله با آتش آه آمده‌ایم

پیری مه‌یخانه و توویانه له‌سه‌ر قه‌ولی قه‌دیم  
 مه‌ی له‌ ئه‌و شوینه‌ سه‌رامن که نه‌بێ یار نه‌دیم  
 شپ‌ش‌ ناخ‌رده‌ که‌م‌ ئه‌م‌ خه‌رقه‌ که‌ پر‌پر‌ له‌ ریان  
 سو‌حه‌تی رۆح‌ له‌ گه‌ل‌ جنسی وه‌ها سه‌خته‌ حه‌ کیم  
 به‌و هه‌وا لیم‌ پێ‌ژیتیت قومی لێ‌وی ئه‌وان  
 ئه‌وه‌ چهن‌ ساله‌ له‌ کۆی مه‌یکه‌ده‌ ماتلم و موقیم  
 ره‌نگه‌ ئه‌و خزمه‌تی چهن‌ ساله‌می چرویت له‌ یاد  
 سه‌روه‌ ئامانه‌! وه‌بیری خه‌وه‌ په‌یمانی قه‌دیم  
 پاش سه‌د سال‌ له‌سه‌ر گۆرم‌ ئه‌ گه‌ر که‌ی گوزه‌ری  
 شین به‌ شه‌وقت له‌ گه‌لا، بێ‌شک‌ ئه‌بێ ئیسکی رزیم  
 دل‌ به‌ سه‌د واده‌یی دیدار ده‌با دل‌به‌ر ئه‌ری  
 بۆنی قه‌ولی ده‌مه‌، دايم‌ گۆلی بۆن‌داری سه‌خیم  
 خو‌نچه‌ دل‌ ته‌نگ‌ بلی قه‌ت له‌ گرتی زار نه‌بێ  
 که‌ ده‌ گه‌ کۆمه‌ کی سه‌روه‌ی سه‌حه‌ر و لوتفی نه‌سیم  
 من برینداری ئه‌وینم‌ چیه‌ کارم‌ به‌ ته‌یب  
 به‌ ده‌سی چاوته‌ ده‌رمانی دل‌ی شی‌تی په‌تیم  
 گه‌وه‌ری دین و ئه‌وین ده‌سخه‌! له‌ گه‌ل‌ خۆتی ئه‌به‌ی  
 که‌ به‌شی خه‌لکیه‌ سامان و ته‌لار و زه‌پ و سیم  
 داوی فیل و فه‌ره‌زی سه‌خته‌ مه‌ گه‌ر لوتفی خودا  
 حه‌زه‌تی ئاده‌می له‌ غزان‌دووه‌ شه‌یتانی ره‌جیم  
 شوکری زۆری هه‌یه «حافر» له‌وه‌ سامانی نیه  
 کێ وه‌ کوو ئه‌و هه‌یه‌تی شیعری ته‌پ و ته‌بعی سه‌لیم  
 گیانی «کولیل» ده‌سی داوه‌ ته‌ شمشیری برۆت  
 داوی داناوه‌ له‌ ریمان که‌ ئیبلیسی خه‌نیم

فتوی پیر مغان دارم و قولی ست قدیم  
که حرام است می آن جا که نه یار است ندیم  
چاک خواهم زدن این دلق ریایی چه کنم  
روح را صحبت ناجنس عذابی ست الیم  
تا مگر جرعه فشاند لب جانان بر من  
سال ها شد که منم بر در میخانه مقیم  
مگرش خدمت دیرین من از یاد برفت  
ای نسیم سحری یاد دهش عهد قدیم  
بعد صد سال اگر بر سر خاکم گذری  
سر بر آرد ز گلم رقص کنان عظم رمیم  
دلبر از ما به صد امید ستد اول دل  
ظاهرا عهد فرامش نکند خلق کریم  
غنچه گو تنگدل از کار فرو بسته مباش  
کز دم صبح مدد یابی و انفاس نسیم  
فکر بهبود خود ای دل ز دری دیگر کن  
درد عاشق نشود به به مداوای حکیم  
گوهر معرفت آموز که با خود بیبری  
که نصیب دگران است نصاب زر و سیم  
دام سخت است مگر یار شود لطف خدا  
ور نه آدم نبرد صرفه ز شیطان رجیم  
حافظ ار سیم و زرت نیست چه شد شاکر باش  
چه به از دولت لطف سخن و طبع سلیم

وهره بۆ مه‌یکه‌ده دۆ‌عای گو‌شادیک بکه‌ین  
 ماتلی دۆس له رئی، یادی مورادیک بکه‌ین  
 نییه تۆشه‌ی سه‌فه‌رئ بۆ حه‌ره‌می وه‌سلی ئه‌بی  
 روو له مه‌یخانه له‌به‌ر تۆشه و زادیک بکه‌ین  
 به ریا تیکه‌له چون ئه‌شکی ره‌وانم، وهره با  
 ته‌له‌بی نامه‌به‌رئ وه‌ک په‌ریزادیک بکه‌ین  
 به قوزولقوردی ده‌رون بیت غه‌می عه‌شقت ئه‌گر  
 جئ له بیدادی ئه‌تۆ یاد له دادیک بکه‌ین  
 نوخته‌یی خالی ره‌شت، نایه‌ته سه‌ر له‌وحی دییم  
 مه‌ر له ییلیله ته‌مه‌نای میدادیک بکه‌ین  
 دل و تی گیان به ئیشاره‌ی له‌بی شیرینت ئه‌ده‌م  
 به بزهی شه‌کری وتی چۆنه مه‌زادیک بکه‌ین  
 تا ده‌می عه‌تره ده‌وا بۆ دلی دیوانه، مه‌گر  
 له‌و خه‌ت و خالته داوای سه‌وادیک بکه‌ین  
 چون دلی خو‌شه فه‌قه‌ت ده‌فری غه‌می یار، وهرن  
 به ئومیدی غه‌می، دل خو‌ش به یادیک بکه‌ین  
 «خاجه!» دانیشتی به‌ر مه‌دره‌سه تا چه‌نده ئه‌رئ  
 هه‌سته مه‌یخانه هه‌تا بازه جیهادیک بکه‌ین  
 شه‌ش ده‌ری گرتوو «کۆلیل!» حه‌ریف وهره تا  
 له دلی مۆره ته‌قازای گو‌شادیک بکه‌ین

خیز تا از در میخانه گشادی طلبیم  
 به ره دوست نشینیم و مرادی طلبیم  
 زاد راه حرم وصل نداریم مگر  
 به گدایی ز در می‌کده زادی طلبیم  
 اشک آلوده‌ی ما گرچه روان است ولی  
 به رسالت سوی او پاک نهادی طلبیم  
 لذت داغ غمت بر دل ما باد حرام  
 اگر از جور غم عشق تو دادی طلبیم  
 نقطه‌ی خال تو بر لوح بصر نتوان زد  
 مگر از مردمک دیده مدادی طلبیم  
 عشوه‌ای از لب شیرین تو دل خواست به جان  
 به شکر خنده لب گفت مزادی طلبیم  
 تا بود نسخه‌ی عطری دل سودازده را  
 از خط غالیه‌سای تو سوادی طلبیم  
 چون غمت را نتوان یافت مگر در دل شاد  
 ما به امید غمت خاطر شادی طلبیم  
 بر در مدرسه تا چند نشینی حافظ  
 خیز تا از در میخانه گشادی طلبیم

بوو لە یاران چاوی یاریمان زۆر  
بیر و بۆچوونى هەلەى بوو زەینى کۆر  
تا نمامى خۆشەوێستى بەر بەدا  
ئێستە دل تۆوێکی چاند و چوو لە کۆر  
دابى دەرویشى خوتە و بۆلەى نییە  
سەردە ناسەدەها گلەى پین جۆر جۆر  
نازى چاوت شەرفرۆشە و فیلەواز  
ئیمە پیمان ئاشتین و عەشق و شۆر  
نوورى روخسارت ئەوەن روشن نەبوو  
هیممەتى شیعەرم سەرى خستون لە خۆر  
کەس لە دەس جەورت شکاتیکى نە کرد  
دەغلى ریزم پاکە بى خەوشە و مورۆر  
پیمی وت «حافز» دلەت پیم داوہ خۆت  
کەى لە سینگی تۆم کوتا من دەستى زۆر  
تا نەبى رسوا وە کوو «کۆلیل»ى شار  
کى وتى بشکینە گەنجى سەر بە مۆر

ما ز یاران چشم یاری داشتیم  
خود غلط بود آنچه ما پنداشتیم  
تا درخت دوستی برگی دهد  
حالیا رفتیم و تخمی کاشتیم  
گفت و گو آیین درویشی نبود  
ورنه با تو ماجراها داشتیم  
شیوهی چشمت فریب جنگ داشت  
ما غلط کردیم و صلح انگاشتیم  
گلبن حسنت نه خود شد دل فروز  
ما دم همت بر او بگماشتیم  
نکته‌ها رفت و شکایت کس نکرد  
جانب حرمت فرونگذاشتیم  
گفت خود دادی به ما دل حافظا  
ما محصل بر کسی نگماشتیم



له من پارێز نا بێ چونکه مه‌ستانم سه‌ لا فه‌رموو  
 له نۆبه‌ی نیرگزی مه‌ستت له گیانم ئەل ویدا فه‌رموو  
 بکه‌ی بپروا به‌ من یا نا ده‌لێم هه‌ر وه‌ك و توومانه  
 كه نه‌ بپوو خانه‌قا كه‌لكێ ده‌ری مه‌یخانه‌ وا فه‌رموو  
 خراوی چاوتم ساقی! ئە گه‌رچی دڵ په‌یامی دا  
 كه‌ هه‌ر ده‌ردێ له‌ دلبه‌ر بچ هه‌زاری مه‌رحه‌با فه‌رموو  
 په‌شیمانۆ ده‌بی روژێ ئە گه‌ر ئە وپوۆ كه‌ نه‌مه‌خشی  
 فه‌رامۆشی نه‌ كه‌ی! كه‌ی پیم وتی لوتفی عه‌تا فه‌رموو  
 وتم شمشاله‌ به‌ژنت شه‌رمه‌زارم بوختیانم كرد  
 زمانم لال بێ وه‌ختی قیاسیكی خه‌تا فه‌رموو  
 وه‌كوو ئاسکی خوتن نیوکی دلی خوینینه‌ كێ وه‌ك من  
 به‌ جیگه‌ی زولفی چین چینی قسه‌ی چینم خه‌تا فه‌رموو  
 كه‌لامت ئاورن «حافز»! وه‌لی ئازیز دڵ سه‌رده  
 له‌ به‌دقه‌ولێ گولت لام وایه‌ بۆ بادی سه‌با فه‌رموو  
 وتم «كۆلیل»! كێ له‌ كوێ وتی مه‌ی ئاوی حه‌یوانه  
 وتی پیری موغان دوینه‌ی له‌ حه‌وشی خانه‌قا فه‌رموو

صلاح از ما چه می‌جویی که مستان را صلا گفتیم  
 به دور نرگس مستت سلامت را دعا گفتیم  
 در میخانه‌ام بگشا که هیچ از خانقه نگشود  
 گرت باور بود ورنه سخن این بود و ما گفتیم  
 من از چشم تو ای ساقی خراب افتاده‌ام لیکن  
 بلایی کز حبیب آید هزارش مرجا گفتیم  
 اگر بر من نبخشایی پشیمانی خوری آخر  
 به خاطر دار این معنی که در خدمت کجا گفتیم  
 قدت گفتم که شمشاد است بس خجالت به بار آورد  
 که این نسبت چرا کردیم و این بهتان چرا گفتیم  
 جگر چون نافه‌ام خون گشت کم زینم نمی‌باید  
 جزای آن که با زلفت سخن از چین خطا گفتیم  
 تو آتش گشتی ای حافظ ولی با یار درنگرفت  
 ز بدعهدی گل‌گویی حکایت با صبا گفتیم

سه‌رفی مه‌ی و مه‌یخانه هه‌موو ده‌رسی سه‌حه‌ر بوو  
 ده‌سکه‌وتی دو‌عا نو‌قمی ئه‌وین تو‌وشی خه‌ته‌ر بوو  
 خه‌رمانی دو‌سه‌د زا‌هیدی فه‌رزانه ده‌سو‌وتی  
 به‌و دا‌غه له‌سه‌ر ئه‌م دل‌ه شه‌یدامه که به‌ر بوو  
 سو‌لتانی ئه‌زه‌ل خا‌زینی گه‌نجی غه‌می کردین  
 به‌م مه‌نزله و یرانه تا‌عه‌زمی سه‌فه‌ر بوو  
 ری‌گه‌ی نی‌ه شو‌خ‌یی به‌ دل‌م شو‌ری له‌مه و پاش  
 ئه‌م گه‌نجه به‌ مۆ‌ری چه‌زی تو‌شه‌قلی له‌ سه‌ر بوو  
 دی به‌سمه له‌ ژیر ئه‌م جبه‌ په‌شمینه دو‌په‌نگی  
 ره‌ندانه ژیا‌ن بۆ‌مه که سه‌ردی‌پری هونه‌ر بوو  
 که‌شتی ته‌مه‌ن ئه‌ر‌وات به‌ره‌و کو‌ئی که سه‌ره‌نجام  
 گیانم له‌سه‌ر ئه‌و گه‌وه‌ره تا‌قانه هه‌ده‌ر بوو  
 سه‌د شو‌کری خو‌دا هه‌ر وه‌ کو‌من بی‌ دل‌ و دین بوو  
 ئه‌و نا‌قل و فه‌رزانه که له‌م عاله‌مه سه‌ر بوو  
 را‌زی به‌ خه‌یا‌لیکه له‌ تو‌ دل‌ وه‌ کو‌ «حاف‌ز»  
 یا‌رهب چ نه‌یا‌رن دل‌ و چه‌ن سو‌وک‌نه‌زه‌ر بوو  
 بنو‌ینه و تم‌ رو‌و که بکه‌م با‌سی خه‌ت و خا‌ل  
 فه‌رموی له‌سه‌ر ئه‌م مه‌تنه فه‌قه‌ت شه‌رحی «عو‌مه‌ر» بوو

ما درس سحر در ره میخانه نهادیم  
 محصول دعا در ره جانانه نهادیم  
 در خرمن صد زاهد عاقل زند آتش  
 این داغ که ما بر دل دیوانه نهادیم  
 سلطان ازل گنج غم عشق به ما داد  
 تا روی در این منزل ویرانه نهادیم  
 در دل ندهم ره پس از این مهر بتان را  
 مهر لب او بر در این خانه نهادیم  
 در خرقه از این بیش منافق نتوان بود  
 بنیاد از این شیوهی رندانه نهادیم  
 چون می رود این کشتی سرگشته که آخر  
 جان در سر آن گوهر یکدانه نهادیم  
 ألمینة لله که چو ما بیدل و دین بود  
 آن را که لقب عاقل و فرزانه نهادیم  
 قانع به خیالی ز تو بودیم چو حافظ  
 یارب چه گداهمت و بیگانه نهادیم

بیلاله ری و شه قامی خه رابات نه گوزهرین  
 چۆنکه هه مووره جالی قومی ئاوی که وسهرین  
 لافی قه له ندهریم که نه زهل بوون و مافی عه شق  
 گهنجی نهوین به مؤره نه میسته ش قه له ندهرین  
 له و شوینه تهخت و بهختی که ی و جهم جه مؤکران  
 گهر غه م ده نۆشن ئیوه، له مه ی ئیمه مشتهرین  
 دهستم هه تا ده چپته ملی چه شنی ملوه نی  
 خه ملاوی خوینی دل وه کو یاقووتی نه حمهرین  
 لیواوی ری ئی نهوین مه که واعیز نه سیحه تی  
 فیرده وس هیچه بۆ مه که حهیرانی نه سمهرین  
 چون سۆفیان به ره قسی ریا بوونه پیشه وا  
 دهستی درۆ هه لینه که شاگردی ری بهرین  
 وا خاک بوو به کانی جه واهیر له جامی تو  
 بیچاره خیل ئیمه که له و خاکه که متهرین  
 «حافز» حه ساری به رزه که کۆشکی دیاری یار  
 ناچار نه بی به خاکی له بهر ده رکی سه ر بهرین  
 «کۆلیل» چاوه ریته له ئاسۆ وه ده رکه وی  
 بۆ چاری شه و، ره جالی بزهی لیوی نه ختهرین

بگذار تا ز شارع میخانه بگذریم  
 کز بهر جرعه‌ای همه محتاج این دریم  
 روز نخست چون دم رندی زدیم و عشق  
 شرط آن بود که جز ره آن شیوه نسپریم  
 جایی که تخت و مسند جم می‌رود به باد  
 گر غم خوریم خوش نبود به که می‌خوریم  
 تا بو که دست در کمر او توان زد  
 در خون دل نشسته چو یاقوت احمریم  
 واعظ مکن نصیحت شوریدگان که ما  
 با خاک کوی دوست به فردوس ننگریم  
 چون صوفیان به حالت و رقصند مقتدا  
 ما نیز هم به شعبده دستی برآوریم  
 از جرعه‌ی تو خاک زمین دُر و لعل یافت  
 بیچاره ما که پیش تو از خاک کمتریم  
 حافظ چوره به کنگره‌ی کاخ وصل نیست  
 با خاک آستانه این در به سر بریم

هه‌سته وا خه‌رقه‌یی زاهید به خه‌رابات ده‌به‌ین

ئهم وڤ و واجیه بۆ خیتلی خورافات ده‌به‌ین

وه‌ره به‌رمالتی ریا ده‌لتقی درۆ هه‌ر دو به‌لای

خه‌رقه‌ناسانی قه‌له‌نده‌ر وه‌ کو سه‌وقات ده‌به‌ین

بگرن ئهم خه‌له‌وه‌نشینه‌نه هه‌تا جامی سه‌حه‌ر

سوبحی زوو چه‌نگ به‌ره‌و پیری مونا‌جات ده‌به‌ین

ئهو قه‌راره‌ی له‌ گه‌ل ئیوهم که له (أیمن) بووه زوو

چه‌شنی مووسا (أرنی) بیژ، به‌ میقات ده‌به‌ین

ده‌کو‌تین ته‌پلی شکۆتان له‌سه‌ر عه‌رش‌ی به‌رین

په‌رچه‌می عه‌شق به‌ سه‌ربانی سه‌ماوات ده‌به‌ین

خاکی به‌ربات به‌ سه‌ح‌رای قیامه‌ت به‌ دل و

گیان هه‌موومان له‌به‌ر حورمه‌تی به‌ر پات ده‌به‌ین

ریگه‌ش ئه‌ر پسر له‌ دڤووی تانه‌ بکا شیخی ریا

ئهو له‌ گولتزاره‌وه بۆ به‌ندی موکافات ده‌به‌ین

به‌م عه‌با په‌شمیه‌ تیکه‌ل به‌ گونا‌مانه‌ ده‌بی

داڤزیسن ده‌م له‌ هونه‌ر ناوی که‌رامات ده‌به‌ین

ئهی دل ئه‌ر ریزی وه‌خت نه‌گری و کارێک نه‌که‌ی

شه‌رمه‌زاری فسه‌ بۆ به‌رهمی ئه‌وقات ده‌به‌ین

پیری مه‌یخانه‌ په‌نایی! که‌ ده‌زانی‌ت له‌ ژیر

میچی ره‌نگینی فه‌له‌ک تال به‌ سه‌ر، کات ده‌به‌ین

له‌ بیاوانی فه‌نا تا به‌ که‌ی ئاخ‌رگوم و گۆڤ

تا نه‌پرسین مه‌گه‌ر ریگه‌ به‌ بالات ده‌به‌ین؟

ئاوڤووریژییه «حافز»! له‌ سه‌ه‌رای سه‌له‌گوزه‌ر

ئیمه‌ بۆ یار فه‌قه‌ت حاجه‌ت و ئاوات ده‌به‌ین

ئیمه‌ «کۆلیل»ی خه‌تا، دۆس خه‌تا پۆشه‌ هه‌تا

را‌ده‌یسن ده‌ستی سکا‌لا به‌ مولا‌قات ده‌به‌ین

خیز تا خرقه‌ی صوفی به خرابات بریم  
 شطح و طامات به بازار خرافات بریم  
 سوی رندان قلندر به ره آورد سفر  
 دلق بسطامی و سجاده‌ی طامات بریم  
 تا همه خلوتیان جام صبوحی گیرند  
 چنگک صبحی به در پیر مناجات بریم  
 با تو آن عهد که در وادی ایمن بستیم  
 کوس ناموس تو بر کنگره‌ی عرش زنیم  
 علم عشق تو بر بام سماوات بریم  
 خاک کوی تو به صحرای قیامت فردا  
 همه بر فرق سر از بهر مباحات بریم  
 ورنه در ره ما خار ملامت زاهد  
 از گلستانش به زندان مکافات بریم  
 شرممان باد ز پشمینه‌ی آلوده‌ی خویش  
 گر بدین فضل و هنر نام کرامات بریم  
 قدر وقت ار نشناسد دل و کاری نکند  
 بس خجالت که از این حاصل اوقات بریم  
 فتنه می‌بارد از این سقف مقرنس برخیز  
 تا به میخانه پناه از همه آفات بریم  
 در بیابان فنا گم شدن آخر تا کی  
 ره پرسیم مگر پی به مهمات بریم  
 حافظ آب رخ خود بر در هر سقله مریز  
 حاجت آن به که بر قاضی حاجات بریم



وهرن میچی فه‌له‌ک لاب‌ه‌ین و ته‌رحی تازه به‌رپا که‌ین  
 گوزه‌رگه‌ی یار گول‌فه‌رش و له‌مه‌ی پر جامی مینا که‌ین  
 نه‌گه‌ر غه‌م له‌شکری بی‌نی که‌ خوینی ئیمه برژینئ  
 من و ساقی ده‌بی خوئی و سپاکه‌ی ته‌فروتونا که‌ین  
 گول‌لوی قه‌مسهری تیکه‌ل به‌ باده‌ی نه‌رخه‌وانی بوو  
 له‌ مه‌نگه‌ل با شه‌که‌ر خه‌ین و موعه‌ته‌ر ده‌شت و سه‌حرا که‌ین  
 هه‌تا سازت له‌ ده‌ستا‌سازه، مو‌تریب لی‌ده‌ ناهه‌نگئی!  
 به‌ چه‌پله‌ و شیعر و هه‌له‌پرکئی که‌ ئیمه‌ش بوئی مه‌عنا که‌ین  
 سه‌با بر‌فینه‌ بو شوخ‌ ئاستانی، خاکمان به‌لکوو  
 به‌ دل‌ چاوئی له‌ سولتانی هه‌موو شوخانی دونیا که‌ین  
 ده‌نازئی یه‌ک به‌ عه‌قل و یه‌ک ده‌راوینئ له‌ رازی غه‌یب  
 وهرن تا لاف و مافی وا‌حه‌والله‌ی زاتی زانا که‌ین  
 به‌هه‌شتی جاویدانت گه‌ر ده‌وئی مه‌یخانه‌ هۆکاره  
 له‌ پیی کووپه‌ی مه‌یا هه‌رتا نه‌بی که‌وسه‌ر عه‌تانا که‌ین  
 له‌ شیرازا قسه‌ی خوش و نه‌سه‌ق‌بازاری بی‌شه‌وقه  
 وهرن تا مشتهری «حافز» له‌ شارئ دیکه‌ په‌یدا که‌ین  
 وتی «کولیل»! کوردستان به‌جئ بیلین با‌به‌ینئ  
 وتم هه‌لخه‌ن په‌تیشم، تا‌ئه‌به‌د کوفرئکی وانا که‌ین

بیاتا گل برافشانیم و می در ساغر اندازیم  
 فلک را سقف بشکافیم و طرحی نو در اندازیم  
 اگر غم لشکر انگیزد که خون عاشقان ریزد  
 من و ساقی به هم تازیم و بنیادش بر اندازیم  
 شراب ارغوانی را گلاب اندر قدح ریزیم  
 نسیم عطرگردان را شکر در مجمر اندازیم  
 چو در دست است رودی خوش بزن مطرب سرودی خوش  
 که دست افشان غزل خوانیم و پاکوبان سر اندازیم  
 صبا خاک وجود ما بدان عالی جناب انداز  
 بود کان شاه خوبان را نظر بر منظر اندازیم  
 یکی از عقل می لافد یکی طامات می بافد  
 بیاکاین داوری ها را به پیش داور اندازیم  
 بهشت عدن اگر خواهی بیابا ما به میخانه  
 که از پای خمت روزی به حوض کوثر اندازیم  
 سخندانی و خوشخوانی نمی ورزند در شیراز  
 بیاحافظ که تا خود را به ملکی دیگر اندازیم

یا شیخ! بئ که ده‌لقی ریا پاره‌پاره که‌ین  
 ئەم نه‌خشه پر له ره‌نگی فەن و فیتله چاره که‌ین  
 ئەم خه‌رقه با له ئاوی خه‌رابات هه‌لژه‌نین  
 خیری مزه‌وت خه‌رجی شه‌رابی هه‌وساره که‌ین  
 پیمان ئە گەر نه‌ده‌ن له قیامه‌ت به‌هه‌شت ئەشی  
 غیلمان له باخ و حۆری له جه‌ننه‌ت غه‌واره که‌ین  
 سه‌رمه‌ست پر ئەده‌ینه مه‌کۆی به‌زمی سو‌فیان  
 تالان هه‌موو شه‌راب و له باوه‌ش نیگاره که‌ین  
 خۆش رابو‌ی‌تره! وه‌رنه غه‌م و ده‌رد ئەمان‌کوژی  
 روژی که له‌م جه‌هانه به‌ره‌و گۆر باره که‌ین  
 ره‌مزی خودا به مه‌ستی له ژیر په‌رده ده‌رده‌خه‌ین  
 کو‌لمی گه‌شی له گو‌شه‌یی غه‌یب ئاشکاره که‌ین  
 هه‌ر ده‌رکه‌وئ هیلالی بروی چه‌شنی مانگی نو  
 گۆی ئاسمان ئەسیری خه‌می زولفی یاره که‌ین  
 «حافز!» سنوورمان نیه لاف و گه‌زافی وا  
 بئ ئەونه رامه‌کیشه که خۆ شه‌رمه‌زاره که‌ین  
 میوانی کۆی گرینم و «کو‌لیل»ی به‌رقی چاو  
 ئازین خو‌ینی سینه، له به‌ژنی گلاره که‌ین

صوفی ییا که خرقه‌ی سالوس بر کشیم  
 وین نقش زرق را خط بطلان به سر کشیم  
 نذر و فتوح صومعه در وجه می نهیم  
 دلق ریابا به آب خرابات بر کشیم  
 فردا اگر نه روضه‌ی رضوان به ما دهند  
 غلمان ز روضه‌ی حور ز جنت به در کشیم  
 بیرون جهیم سرخوش و از بزم صوفیان  
 غارت کنیم باده و شاهد به بر کشیم  
 عشرت کنیم ورنه به حسرت کشندمان  
 روزی که رخت جان به جهانی دگر کشیم  
 سرّ خدا که در تتق غیب منزوی ست  
 مستانه‌اش نقاب ز رخسار بر کشیم  
 کو جلوه‌ای ز ابروی او تا چو ماه نو  
 گوی سپهر در خم چو گان زر کشیم  
 حافظ نه حد ماست چنین لاف‌ها زدن  
 پای از گلیم خویش چرا بیشتر کشیم

کاتی گولّ لازمه یاران هونهری مهی نۆشین  
 ئەمه فەرمايشی ئەهلی دلّه با تیکۆشین  
 نییه تی کهس که ره میتک و دەمی خویش ده چئ  
 هەر ئەهون چاره که بهرمالّ به مهی بفرۆشین  
 خورپه م و خوشه ههوا، خوايه بنتريت بتئ!  
 که سوراخی به ههزی چاوی مهسی دادۆشین  
 زوهره ئەو ئۆرگ ژهنه ی چهرخه، له گه لّ بئ هونهره  
 چۆن نه نالین له دهست ئەم غه مه، بۆ نه خرۆشین  
 گوئی کیشا گولّ و لیمان نه پزان ئاوی شه راب  
 که به گرپه و گپری دلّ داغ وه کوو حه و جۆشین  
 باده نۆشین له خه یالا به پیاله ی گوئی سوور  
 چاوی دژ کوئرا! که بئ موترب و مهی سه رخۆشین  
 باوه پری کهس نییه به م حاله ته «حافز!» که بلین  
 بولبولانیککی له نیو باخ و چه مه ن خامۆشین  
 به ههزی هه زره تی گولّ هه ره وه کو «کۆلیل» ی هه ژار  
 قروقپ، لال، له سامی سه نه می ته پپۆشین

دوستان وقت گل آن به که به عشرت کوشیم  
 سخن اهل دل است این و به جان بنوشیم  
 نیست در کس کرم و وقت طرب می گذرد  
 چاره آن است که سجاده به می بفروشیم  
 خوش هوایی ست فرح بخش خدایا بفرست  
 نازینی که به رویش می گلگون نوشیم  
 ارغنون ساز فلک رهزن اهل هنر است  
 چون از این غصه ننالیم و چرا نخروشیم  
 گل به جوش آمد و از می نزدیمش آبی  
 لاجرم ز آتش حرمان و هوس می جوشیم  
 می کشیم از قدح لاله شرابی موهوم  
 چشم بد دور که بی مطرب و می مدهوشیم  
 حافظ این حال عجب با که توان گفت که ما  
 ببلانیم که در موسم گل خاموشیم

سه‌حه‌ری ده‌ست هه‌لئین و دو‌عاییک بکه‌ین  
 چاری ئه‌م سه‌سه‌ره‌تی هه‌جرا‌نه به‌ راییک بکه‌ین  
 دل‌ی زه‌خمی له‌ ده‌سم چوو ئه‌وه، یاران مه‌ده‌دی!  
 تا ده‌گا دو‌کتوری ئه‌م ده‌رده ده‌واییک بکه‌ین  
 کئ‌ی دل‌ی دام له‌ تیغ و به‌ دل‌یشانه‌وه چوو  
 ئیوه‌ن و خوا وه‌ریگیرن که سه‌فاییک بکه‌ین  
 شادمانی گو‌لی بی‌ئاوه خه‌رابات له‌ کو‌ین  
 به‌لکه له‌و ئاو و هه‌وا نه‌شئونو‌ماییک بکه‌ین  
 مه‌گه‌ر ئه‌ی دل‌ مه‌ده‌دی پیری موغان بیت، ده‌نا  
 کار ئه‌وه‌ن سه‌خته که ناشیت خه‌تاییک بکه‌ین  
 مه‌لی بی‌حه‌وسه‌له‌ بی‌سی‌به‌ره، شابالی نیه  
 ته‌له‌بی چه‌تری موباره‌ک له‌ هو‌ماییک بکه‌ین  
 دل‌ په‌ریشانه، بل‌ین «حافز»ی خو‌ش خو‌ین له‌ کو‌ین  
 که به‌ ده‌نگ و غه‌زه‌لی ساز هه‌واییک بکه‌ین  
 وه‌ره بۆ مه‌یکه‌ده «کو‌لیل»! ده‌ل‌ین یار له‌و‌ی  
 دو‌ینه فه‌رموویه ده‌بی فیکری گه‌داییک بکه‌ین

ما شبی دست بر آریم و دعایی بکنیم  
 غم هجران تو را چاره ز جایی بکنیم  
 دل بیمار شد از دست رفیقان مددی  
 تا طبیبش به سر آریم و دوایی بکنیم  
 آن که بی جرم برنجید و به تیغم زد و رفت  
 بازش آرید خدا را که صفایی بکنیم  
 خشک شد بیخ طرب راه خرابات کجاست  
 تا در آن آب و هوانشو و نمایی بکنیم  
 مدد از خاطر رندان طلب ای دل ورنه  
 کار صعب است مبادا که خطایی بکنیم  
 سایه‌ی طایر کم حوصله کاری نکند  
 طلب از سایه‌ی میمون همایی بکنیم  
 دلم از پرده بشد حافظ خوشگوی کجاست  
 تا به قول و غزلش ساز نوایی بکنیم



ئیمه نیمانە دەمی تۆمەت و ناھەق نییە که‌یم  
 رەش کراسی که‌س و شین پەستە کی رەونەق نییە که‌یم  
 زۆر و که‌م غەبیەتی سولتان و گەدا هەق نییە هەر  
 کاری ناھەق نە هەمیشە و نە تەق‌ولەق نییە که‌یم  
 لە کتیبی هونەرە را رەسمی غەلەت ناکیشین  
 تیکە لاوی زەری خالیس مس و مەفرەق نییە که‌یم  
 خلتی رەندانی ئە گەر شاھبە بیژۆ نوۆشی  
 مەیلی پالتیوتە و ساف و خەسی مۆتلەق نییە که‌یم  
 غاری دونیا بە دلێ هیممەتی چاکان ئە دەین  
 فیکری ئەسپی رەش و رەختی لە زەری زەق نییە که‌یم  
 ئاسمان که‌شتی خێلی هونەری زۆر شکان  
 بۆیە متمانە بە زەریای موعەللەق نییە که‌یم  
 که‌ رەفیقی دلێ ئیشا بە دنە ی فیتنە بلین  
 خۆش بە چون ئیمە بە گوینی نا که‌س و ئەحمەق نییە که‌یم  
 دژمن ئەر «خاجە»! هەلە ی کرد و وتی دەیبەخشین  
 وەر قسە‌یشی هەقە ئینکاری قسە ی هەق نییە که‌یم  
 بە قسە ی هەق وە کو «کۆلیل» گەلێ گۆر و گومن  
 بۆیە دی روو لە قسە ی بەرەق و نەستەق نییە که‌یم

ما نگوئیم بد و میل به ناحق نکنیم  
 جامه‌ی کس سیه و دلق خود ازرق نکنیم  
 عیب درویش و توانگر به کم و بیش بد است  
 کار بد مصلحت آن است که مطلق نکنیم  
 رقم مغلطه بر دفتر دانش نزنیم  
 سرّ حق بر ورق شعبده ملحق نکنیم  
 شاه اگر جرعه رندان نه به حرمت نوشد  
 التفاتش به می صاف مروّق نکنیم  
 خوش برانیم جهان در نظر راهروان  
 فکر اسب سیه و زین مغرّق نکنیم  
 آسمان کشتی ارباب هنر می‌شکند  
 تکیه آن به که بر این بحر معلّق نکنیم  
 گر بدی گفت حسودی و رفیقی رنجید  
 گو تو خوش باش که ما گوش به احمق نکنیم  
 حافظ از خصم خطا گفت نگیریم بر او  
 ور به حق گفت جلدل با سخن حق نکنیم

ده لیم به دهنگی زولال و به رۆحی سه رخۆشم  
 که هه ر نه سیمی سوراحی حه یاته بۆ هۆشم  
 نه بوو ته ویتلی خوماری که مۆنی زوهدی ریا  
 غولامی خلته بنۆشانی رهند و روو خۆشم  
 حه کایه تم نه فه قهت چوو به رهندی و سووکی  
 رفانی هه م خه می گۆچانی زولفی چون گۆشم  
 که پیری مه یکه ده ده رکم له روو نه کاته وه به س  
 به کام دهر بچم و عه شق و کام نه فرۆشم؟  
 نه من له باخ و چه من شین له خۆوه بوو ییتم  
 له باخه وانمه چه تری سه ر و بهر و بۆشم  
 خودام شایه ته هاو پیتی ئه وم له هه ر حالا  
 چ رهندی مه یکه ده یا خۆچ خه رقه به ردۆشم  
 غوباری رینگوزه ری کیمیای خۆشه ختیم  
 غولامی حه زره تی گیانان و خاکی ئه و کۆشم  
 له شه وقی نیرگری مه ست و سنه و به ری به ژنی  
 قه ده ح گری لچی جۆ، لاله گوین و خامۆشم  
 گه ره کمه رهنگی ریا لابه رم له ناخی دل  
 به قه ولی «حافر» ئه شی مه ی له کووبه دادۆشم  
 وتم گونا حه مه گه ر پرس و جۆ له «کۆلیل» ئی  
 وتی مه حاله که رهندی بیی فه رامۆشم

سرم خوش است و به بانگ بلند می گویم  
که من نسیم حیات از پیاله می جویم  
عبوس زهد به وجه خمار ننشیند  
مرید خرقه‌ی دردی کشان خوش خویم  
شدم فسانه به سرگشتگی و ابروی دوست  
کشید در خم چوگان خویش چون گویم  
گرم نه پیر مغان در به روی بگشاید  
کدام در بزنم چاره از کجا جویم  
مکن در این چمنم سرزنش به خودرویی  
چنان که پرورشم می دهند می رویم  
تو خانقاه و خرابات در میانه مبین  
خدا گواه که هر جا که هست با اویم  
غبار راه طلب کیمیای بهروزی ست  
غلام دولت آن خاک عنبرین بویم  
ز شوق نرگس مست بلندبالایی  
چو لاله با قده افتاده بر لب جویم  
بیار می که به فتوی حافظ از دل پاک  
غبار زرق به فیض قده فروشویم

زۆرم ئەم نوکتە بەیان کردوو ئەمجارەش ئەلێم  
 کە نە لەم رۆی منی شەیدا قەدەمی خۆم دەنێم  
 لە بەر ئاوێنە وە کوو تووتی ئە کەن فیری قسەم  
 ھەر ئەو م پێتە کە بەخشنە ھەوێ داویە پێم  
 پەیکۆلم من ئە گە یا گۆل لە چەمەن عیشو نووین  
 باخەوان چۆنی بپسۆی بە گەزی ئە و دەروویم  
 دۆستان لۆمەیی ئەم بیدلە حەیرانە مە کەن!  
 گەو ھەریکم ھە یە بۆ لە عەل شناسی دە گەرێم  
 بەم عەبا کۆنەو ھە مە ی عارە بنۆشین، بە لام  
 لە ریا رەنگ دە سینت حەزی کیژی تریم  
 پیکە نین و غەمی من خەلکی ولاتیکی ترن  
 کە غەزەل خوینی شەوم، شینە سە حەرنالە لە جیم  
 کە وتی «خاجە»! نە کە ی خاکی دەری مەیکە دە بۆن  
 بیژە بمبوورە بە بۆی موشکی خوتەن چونکە دە ژیم  
 خاکی مە یخانە کلی چاوی فریشتە و پەرییە  
 منی «کۆلیل» لە شیتیمە ئەوینداری ئەویم



بارها گفته‌ام و بسار دگر می‌گویم  
که من دل‌شده این ره نه به خود می‌پویم  
در پس آینه طوطی صفتم داشته‌اند  
آن‌چه استاد ازل گفت بگو می‌گویم  
من اگر خارم و گر گل چمن آرابی هست  
که از آن دست که او می‌کشدم می‌رویم  
دوستان عیب من بیدل حیران مکنید  
گوهری دارم و صاحب‌نظری می‌جویم  
گرچه با دلق ملمع می‌گلگون عیب است  
مکنم عیب کز او رنگ ریا می‌شویم  
خنده و گریه‌ی عشاق ز جایی دگر است  
می‌سرایم به شب و وقت سحر می‌مویم  
حافظم گفت که خاک در میخانه مبوی  
گو مکن عیب که من مشک ختن می‌پویم

ئیمه با رایسه‌ت و غولامی شه‌هین  
 شاریاران‌ی سوبحی خو‌ش نیگه‌هین  
 سینه پر گه‌نج و کیسه پر له هه‌وا  
 جامی دنیا نووین، غوباری ره‌هین  
 هوشیاری حوزوور و مه‌ستی غوروور  
 خوابه یه ک ناس و نوقمی هه‌ر گونه‌هین  
 دل‌به‌ری به‌خت نه‌گر کریشه‌ بکات  
 جامی به‌ر بووکی کولمی چه‌شنی مه‌هین  
 هه‌ر شه‌وئ پاسه‌وانی به‌خته‌وه‌ری  
 یاری بیدار به‌خت و که‌چ کوله‌هین  
 سوجه‌تی ئیمه بیژه ده‌رفه‌ته بۆت  
 تۆ له‌خه‌و ئیمه مؤمی دیدگه‌هین  
 روو له‌هه‌ر کوئ بکات هیمه‌تمان  
 شاه‌زانی به‌سانی چه‌ن سپه‌هین  
 کفنی دژمن له‌خوینی سوور ده‌که‌ین  
 وه‌ک به‌خوین ئاوه‌دی‌ری باخی شه‌هین  
 ره‌نگی نه‌یرنگ ئیمه‌ناناسی  
 شیر‌ی سوور، نه‌ژده‌هایه‌کی سیه‌هین  
 قه‌رزی «حافز» بلئی نه‌دا فه‌رموون!  
 وه‌عدی خو‌تانه ئیمه‌شت گه‌وه‌هین  
 گیانی «کۆلیل» بیدی مه‌جنوونه  
 بۆیه سه‌رشو‌ری به‌ژنی سه‌روی سه‌هین



گرچه ما بندگان پادشهییم  
پادشاهان ملک صبحگهیم  
گنج در آستین و کیسه تهی  
جام گیتی نما و خاک رهیم  
هوشیار حضور و مست غرور  
بحر توحید و غرقه‌ی گنهییم  
شاهد بخت چون کرشمه کند  
ماش آینه‌ی رخ چو مهیم  
شاه بیدار بخت را هر شب  
مانگهبان افسر و کلهییم  
گو غنیمت شمار صحبت ما  
که تو در خواب و ما به دیده گهییم  
شاه منصور واقف است که ما  
روی همت به هر کجا که نهیم  
دشمنان را ز خون کفن سازیم  
دوستان را قبای فتح دهیم  
رنگ تزویر پیش ما نبود  
شیر سُرخیم و افعی سیهیم  
وام حافظ بگو که باز دهند  
کرده‌ای اعتراف و ما گوهیم



هاتییه سهر گلم گولم فاتیحه‌یی که هه‌دییه‌مان!  
 لیو که‌وه! من شه‌هیدی تۆم ب‌مده‌وه سهر له تۆ ژیان  
 ئه‌و که‌سه لیمی پرسی و خۆندی دوعا له سهرم و چوو  
 بیژه ده‌می مه‌رۆه‌ه‌تا رۆحی له شوین ده‌که‌م ره‌وان  
 ئه‌ی ئه‌وه دوکتوری دلی شیتمی بر‌وانه‌ به‌ دل  
 دوو که‌لی سینگ و باری غه‌م چه‌نده وه‌ کۆن له‌سهر زمان  
 عه‌شقی ئه‌وین به‌للی گپری له‌رزلی له‌ ئیسکما بپری  
 به‌ چه‌شنی تی وه‌لی که‌ چوو بوو به‌ گپری له‌ ئیسکمان  
 دل وه‌ کو خالی ره‌ش له‌سهر ناگری روومه‌تت موقیم  
 دیده‌ به‌ تیری چاوی گه‌ش زه‌خمیه‌ دینی پنی نه‌مان  
 دایه‌زینی تاوی دل به‌لکو به‌ ئاوی چاوی خۆت  
 نه‌بزی ده‌سم بگره‌ بزا هیچ له‌ ژین ئه‌دا نیشان  
 شووشه‌ شه‌رابی پیم ئه‌دا ئه‌و که‌سه به‌لکو شاد بم  
 چۆنه‌ به‌ کن ته‌یب ئه‌با شووشه‌یی من به‌ ئیمت‌حان  
 شه‌ربه‌تی ئاوی ژینی پیم نۆشییه «خاجه»! شیعری تۆ  
 فه‌حسی ته‌یب هیچه‌ هه‌ر، هه‌ر غه‌زه‌لت له‌ دل ده‌وان  
 وه‌سفی کولی «عومه‌ر» وه‌ کوو چه‌پکه‌ گولیکه‌ هه‌ر ده‌نا  
 ده‌ستی غه‌زه‌ل چلۆن ده‌ گا گیانه‌ به‌ به‌ژنی ئاسمان

فاتحهای چو آمدی بر سر خسته‌ای بخوان  
 لب بگشا که می‌دهد لعل لب به مرده جان  
 آن‌که به پرسش آمد و فاتحه خواند و می‌رود  
 گو نفسی که روح را می‌کنم از پیاش روان  
 ای که طیب خسته‌ای روی زبان من بین  
 کاین دم و دود سینه‌ام بار دل است بر زبان  
 گرچه تب استخوان من کرد ز مهر گرم و رفت  
 همچو تبم نمی‌رود آتش مهر از استخوان  
 حال دلم ز خال تو هست در آتشش وطن  
 چشم از آن دو چشم تو خسته شده‌ست و ناتوان  
 باز نشان حرارتم ز آب دو دیده و بین  
 نبض مرا که می‌دهد هیچ ز زندگی نشان  
 آن‌که مدام شیشه‌ام از پی عیش داده است  
 شیشه‌ام از چه می‌برد پیش طیب هر زمان  
 حافظ از آب زندگی شعر تو داد شربتم  
 ترک طیب کن بیا نسخه‌ی شربتم بخوان

زۆرم غه‌می دل و ت بۆ ته‌یبان

رئ نابه‌له‌د بوون چه‌شنی غه‌ریبان

ئه‌ی گول که هه‌رده‌م بائیی له‌گه‌لتن

بۆ عیشه‌وه ناکه‌ی بۆ عه‌نده‌لیبان

خواروخسه‌تی با دیسان بیینی

چاوی دلاران، کولمی چه‌یبان

گه‌نجی دلاری شه‌قلی شکاوه

یاپه‌بیی بشکئی ئه‌ستۆی ره‌قیبان!

ئه‌ی حاته‌م ئاخه‌ر تا که‌ی له‌سفره‌ی

ئیه‌حسان به‌ده‌ر بم وه‌ک بی نه‌سیبان

«حافز» که ویلی شه‌وگاری لیله

فووی کرد له‌مۆمی له‌علی ئه‌دیبان

«کۆلیل»ی ئیه‌وه‌ش حالێ شپه‌زه

شه‌للا که ژینگه‌ی په‌ستی نه‌دیبان

چندان که گفتم غم با طیبان  
درمان نکردند مسکین غریبان  
آن گل که هر دم در دست بادیست  
گو شرم بادش از عندلیبان  
یارب امان ده تا بازینند  
چشم محبان روی حیبان  
درج محبت بر مهر خود نیست  
یارب مبادا کام رقیبان  
ای منعم آخر بر خوان جودت  
تا چند باشیم از بی نصیبان  
حافظ نگشتی شیدای گیتی  
گر می شنیدی پند ادیبان

مردم له دهردی دووری، دهوری وه فا وه گیره!

بۆ دۆل به لایه دووریت، یارهب به لا وه گیره!

مانگی فهلهك به نازۆ ئهسپی كه وهی ده گیرێ

با هه لگلی له شه رماره خشی سه فا وه گیره

زولفی خه مین په ریشان فه رموو له داخی سومبول

دهوری روخت بخووری چه شنی سه با وه گیره

ته شریف بیته سه رمه ست بۆ عه قل و دین به نازۆ

گۆشه ی کلاو لاده و چه تری كه وا وه گیره

ئه ی نووری چاوی مه ستان چاوم له ریته جامی!

له علی بلوور بیته و چه نگ و نه وا وه گیره

دۆعایه سه وزی نووسی ده وران له دهوری لیوی

یارهب له چاره نووسی گول جهوری با وه گیره

«حافز»! له کۆری شوخان هه ر ئه مته بوو به قسمه ت

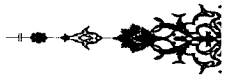
رازی ئه گه ر به به ش نیت حو کمی قه زا وه گیره

فه رمانی یاره «کۆلیل»! دۆل چوو به چای چناکه ی

جه ژنی وه فا له چالی (قالوو به لا) وه گیره

می سوزم از فراق روی از جفا بگردان  
 هجران بلای ما شد یا رب بلا بگردان  
 مه جلوه می نماید بر سبز خنگ گردون  
 تا او به سر در آید بر رخس پا بگردان  
 مر غول را برفشان یعنی به رغم سنبل  
 گرد چمن بخوری همچون صبا بگردان  
 یغمای عقل و دین را بیرون خرام سرمست  
 در سر کلاه بشکن در بر قبا بگردان  
 ای نور چشم مستان در عین انتظارم  
 چنگ حزین و جامی بنواز یا بگردان  
 دوران همی نویسد بر عارضش خطی خوش  
 یا رب نوشته ی بد از یار ما بگردان  
 حافظ ز خوب رویان بخت جز این قدر نیست  
 گر نیست رضایی حکم قضا بگردان

یاره‌ب ئه‌و مامزه بۆ ده‌شتی خوته‌ن بینه‌وه باز  
 سه‌روی خۆش قامه‌ت و بالا به‌ چه‌مه‌ن بینه‌وه باز  
 به‌ نه‌سیمێ بکه‌ ده‌رمانی دلی مات و مه‌لوول  
 واته‌ گیانی له‌ به‌ده‌ن چوو به‌ به‌ده‌ن بینه‌وه باز  
 مانگ و خۆر چۆن ده‌ گه‌ یینیت به‌ سه‌رمه‌نزلی خۆ  
 مانگی ئیمه‌ش به‌ شکۆی به‌ حری عه‌ده‌ن بینه‌وه باز  
 چاوه‌ کانم به‌ حه‌زی له‌ علی یه‌مانی بووه‌ خوین  
 خوایه‌ ئه‌ستیره‌یی تابان به‌ یه‌مه‌ن بینه‌وه باز  
 ئه‌ی موباره‌ک مه‌لی خۆش لاجه‌ به‌ ره‌و شاه‌ی مه‌لان  
 خه‌به‌ری دال و قه‌لی رووره‌ش و گه‌ن بینه‌وه باز  
 خه‌به‌ری بۆ به‌ره‌ نیمانه‌ که‌ بچ ئیوه‌ ژیان  
 خه‌به‌ری خۆش و وه‌لامیکی په‌سه‌ن بینه‌وه باز  
 ئه‌و که‌سه‌ی چاوی سه‌ری «حافز» ی یارهب وه‌ته‌نه  
 به‌ دلی خۆی له‌ غه‌ریبی به‌ وه‌ته‌ن بینه‌وه باز  
 خوایه‌ ئه‌و عومره «عومه‌ر» سه‌رفی غه‌می قامه‌تی کرد  
 بۆ خه‌می په‌رچه‌م و دوو زولفی به‌ ته‌ن بینه‌وه باز



یا رب آن آهوی مشکین به ختن بازرسان  
وان سهی سرو خرامان به چمن بازرسان  
دل آزردهی ما را به نسیمی بنواز  
یعنی آن جان ز تن رفته به تن بازرسان  
ماه و خورشید به منزل چو به امر تو رسند  
یار مه روی مرا نیز به من بازرسان  
دیده‌ها در طلب لعل یمانی خون شد  
یا رب آن کوکب رخشان به یمن بازرسان  
بروای طایر میمون همایون آثار  
پیش عنقا سخن زاغ و زغن بازرسان  
سخن این است که ما بی تو نخواهیم حیات  
بشنوای پیک خبرگیر و سخن بازرسان  
آن که بودی وطنش دیده‌ی حافظ یا رب  
به مرادش ز غریبی به وطن بازرسان



مه چۆ تۆ خوا له گه‌ڵ په‌شمینه پۆشان!  
نه پۆشی روو له حاسبی خلته نۆشان  
له ژیر ئه‌و ده‌لقه هه‌ر مه‌ کر و ریايه  
چ خۆشه لۆی کراسی مه‌ی فرۆشان  
له کۆپری سۆفیيان نه‌مدیوه سافئ  
گه‌وارا بیت لیلای دڵ په‌رۆشان  
ته‌بیعت ناسکی تۆ ناکرئ پیت  
له گه‌ڵ ته‌بعی گرانى خه‌رقه پۆشان  
که مه‌ستت کردووم روو دامه پۆشه  
به ئیشت مه‌مکوژه نۆشت له کۆشان  
ته‌ماشای چهن به مه‌ کر و فیلی زاهید  
سوراحی دڵ به خوینه و نه‌ی خورۆشان  
له ئاخى ناخى «حافز» بئى بترسه  
که ده‌ کولئى سینگى وه‌ ک قازانگى جۆشان  
مه‌ گه‌ر شاهى زه‌حاکى، روّحى «کۆلیل»!  
که دوو ماری ره‌شت دايم له دۆشان

خدا را کم نشین با خرقه پوشان  
 رخ از رندان بی سامان مپوشان  
 در این خرقه بسی آلودگی هست  
 خوشا وقت قبای می فروشان  
 در این صوفی و شان دردی ندیدم  
 که صافی باد عیش دردنوشان  
 تو نازک طبعی و طاقت نیاری  
 گرانی های مستی دلق پوشان  
 چو مستم کرده ای مستور منشین  
 چو نوشم داده ای زهرم منوشان  
 بیا و از غبن این سالوسیان بین  
 صراحی خون دل و بریط خروشان  
 ز دلگرمی حافظ بر حذر باش  
 که دارد سینه ای چون دیگ جوشان

سەری شمشال قەدان، سەرورەری خۆش گەفت و زمان  
 بە مژۆلان کە سەفی سەف شەکانی گەشکان  
 نەزەری بوو بە هەژار و گوزەرا مەست و وتی  
 ئەئە لە کۆری شوعەرا چاو و چرای هەست و بەیان  
 کیسە خاڵی لە زەر و سیم هەتا کە؟ وەرە تا  
 بە غولامەت کەم و بە شدار لە کۆی سیم لە شان  
 سەر لە زەرپەرە لە ئەوین دانەبەزی! سەرکەوێ تا  
 دەچیە نیو خەلوێ تی خۆری گەشی زێترین کەوان  
 مە کە باوێر بە جەهان تا هەبە جامێکی شەراب  
 چزی لێ نێ بە خۆشی رووی گۆلی رووسووری جەهان  
 پیری مە ی نۆش کە شایت، رەوانی بە بەهەشت!  
 مەبە فەرموی بە رەفیتی گۆلی سەد وادە ئەمان!  
 دژ لە خۆ دوور کە تون بگرە بە دەس دامەنی دۆس!  
 پیاوی ئەو بی نییە باکت لە فەن و فیلێ دژان  
 سووچ لە نیو باخی گولالەم بە سەباوت کە هەموو  
 ئەم کەفەن سوور بە خوینانە شەهیدانی جەفان  
 وتی «حافز!» من و تو مەحرەمی ئەم رازە چ نین  
 هەر لە مە ی بدووە لە گەل نوقل و مەزە ی لێوشە کەران  
 ئەشکی ئال و روخی زەردی وە کو «کۆلیل» م ئەوئ  
 گەنجی بی گەوهەر و زێری کە لە بیر نایە زەمان

شاه شمشاد قدان خسرو شیرین دهنان  
که به مژگان شکنند قلب همه صف شکنان  
مست بگذشت و نظر بر من درویش انداخت  
گفت ای چشم و چراغ همه شیرین سخنان  
تا کی از سیم و زرت کیسه تهی خواهد بود  
بنده‌ی من شو و بر خور ز همه سیم تنان  
کمتر از ذره نه‌ای پست مشو مهر بورز  
تا به خلوت‌گه خورشید رسی چرخ زنان  
بر جهان تکیه مکن و رقدحی می داری  
شادی زهره جبینان خور و نازک بدنان  
پیر پیمانه کش من که روانش خوش باد  
گفت پرهیز کن از صحبت پیمان شکنان  
دامن دوست به دست آر و ز دشمن بگسل  
مرد یزدان شو و فارغ گذر از اهرمان  
با صبا در چمن لاله سحر می گفتم  
که شهیدان که‌اند این همه خونین کفنان  
گفت حافظ من و تو محرم این راز نه‌ایم  
از می لعل حکایت کن و شیرین دهنان

به هاره گولّ به که نینی شکانی توبه که مان  
 غه می نه ما له دلاعه شقی گولّ له گیانی جه مان  
 که یی نه سیمی سه با خونچه چوو به پیشوازی  
 له سه رچ هوش و له بهر تیکه یی کراسی نه مان  
 له به ژنی سه روی چه من، بگره دابی سه به رزی  
 به ئاوی روشنی دلّ ری بناسه! وه ک دیه مان  
 سه با به که یفی هونهر کاکولی گولی له ده سا  
 ده می که به رچه می سومبولّ له سه رچه من ده چه مان  
 به چه شنی بوو کی به خت خونچه هاته ده ر له حه ره م  
 که دلّ بیات له بهر چاو و دین بیتته زه مان  
 سه دای بولبولی شه یدا خوروشی ته یری سه حه ر  
 له عه شقی گولّ به ده راتن له ناخ و نوو کی خه مان  
 قسه و حه کایه تی تازیز و جامی مه ی خووش که ن  
 به شیعری «حافز» و قه ولی به هیزی پیری زه مان  
 له تیری ناز و که وانی برۆ مه لئی «کؤلیل»!  
 که رۆحی ده ولّه تی بارامی گور دیتته نه مان

بهار و گل طرب انگیز گشت و توبه شکن  
 به شادی رخ گل بیخ غم ز دل برکن  
 رسید باد صبا غنچه در هواداری  
 ز خود برون شد و بر خود درید پیراهن  
 طریق صدق بیاموز از آب صافی دل  
 به راستی طلب آزادگی ز سرو چمن  
 ز دستبرد صبا گرد گل کُلاله نگر  
 شکنج گیسوی سنبل بین به روی سمن  
 عروس غنچه رسید از حرم به طالع سعد  
 بعینه دل و دین می برد به وجه حسن  
 صفیر بلبل شوریده و نفیر هزار  
 برای وصل گل آمد برون ز بیت حزن  
 حدیث صحبت خوبان و جام باده بگو  
 به قول حافظ و فتوی پیر صاحب فن

گول ئاسا تا بە دامەن يىخە پارە  
 دە كەم ھەردەم بە ھۆى عەشق و پەژارە  
 كراسى گول وە كوو مەستان درىوہ  
 لە باخان بەژنى دىوى وا ديارە  
 دلت راحت رفاں و سەختە رۆحيش  
 نەبا خىلى غەمت وە ك ئەو ھەژارە  
 نەبى يارەب كەسى دژمن بە دۆسى  
 وە كوو يارم لە گەل كۆرى نەيارە  
 لە نوقرەى سىنەدا دل چەشنى پۆلا  
 لە جامى جامە لەش چون مەى ديارە  
 كە رۆشن بوو لە خەلكى سۆزى گىانت  
 لە چاۋ ئەى مۆمى فرمىسك بيارە  
 مە كەن! ئەينا لە ناخم ئاخى دل سۆز  
 وەدەر دى وە ك لە تەندوورى شەرارە  
 دل مە شكىنە، پى شىلى مە فەرمووا!  
 كە مال و مەنزلى زولفى شەوارە  
 دلى «حافز» كە بەستەى پەرچەمى تون  
 بە سووكى مە گرە، جىگەى ئىفتىخارە  
 مە گەر كافر دەبى جارى بە «كۆليل»  
 لە چاۋت مەرحەمەت كەى يە ك ئىشارە؟!

چو گل هر دم به بویت جامه در تن  
 کنم چاک از گریبان تا به دامن  
 تنت را دید گل گویی که در باغ  
 چو مستان جامه را بدرید بر تن  
 من از دست غمت مشکل برم جان  
 ولی دل را تو آسان بردی از من  
 به قول دشمنان برگشتی از دوست  
 نگردد هیچ کس دوست دشمن  
 تنت در جامه چون در جام باده  
 دلت در سینه چون در سیم آهن  
 بیمار ای شمع اشک از چشم خونین  
 که شد سوز دلت بر خلق روشن  
 مکن کز سینه‌ام آه جگر سوز  
 بر آید همچو دود از راه روزن  
 دلم را مشکن و در پا مینداز  
 که دارد در سر زلف تو مسکن  
 چو دل در زلف تو بسته‌ست حافظ  
 بدین سان کار او در پا می‌فکن



خپوه‌تې سولتانی گول هه‌لدا له‌سەر سه‌حنی چه‌مه‌ن  
هاتنی یارهب موباره‌ک بی له‌سه‌رو و یاسه‌مه‌ن  
نهم نزوولی خوسره‌و ئاسایه‌ت گه‌لئ شیرین بوو  
چون ده‌ناسی هه‌رکه‌ شوینی خۆ له‌کۆر و نه‌نجومه‌ن  
بۆ نگینی جه‌م به‌رن موژده‌ی سه‌ره‌نجامی به‌خیر  
ئیسمی ئه‌عزهم وان‌جاتی داله‌ده‌ستی ئه‌هریمه‌ن  
تائه‌به‌ده‌ نهم مالله‌ ئاوا بی که‌ دینئ هه‌ر نه‌فه‌س  
عه‌تر و بۆی ره‌حمان له‌ئهو مالهم، شه‌مالئ کۆی یه‌مه‌ن  
شه‌وکه‌ت و تیخی جه‌هانگیری کورپی ئه‌فراسیاب  
بوو به‌ شانامه‌ و چه‌کایه‌ت، فه‌خری لاوانی وه‌ته‌ن  
ئه‌سپی توند و تیژی چه‌رخت چون له‌ ژیر زین رامه‌، ئه‌ی  
شاسواری لاوی مه‌یدان گۆی دلم فه‌رموو په‌سه‌ن!  
ئاوی رووباری ره‌وانی مه‌مله‌که‌ت شمشیری تۆن  
وانمامی عه‌دل ئه‌به‌ی شین، زلمی زالم ریشه‌که‌ن  
شک نه‌که‌ی ئیدی ئه‌گه‌ر بیژم له‌ بۆی خۆشی خده‌ت  
ده‌شتی (ئیزه‌)م بوو به‌ کانی موشکی تاتار و خوته‌ن  
چاوهرپی جیلوه‌ی جه‌مالئ تۆم له‌ سووچیکا، ده‌سا  
لاده رووبه‌ند و کلاوی که‌چ له‌سه‌ر ئه‌برۆ مه‌خه‌ن!  
پرسی عه‌قله‌م کرد ئه‌لئ ئاوی ژبان کیژی ترین  
تیکه‌ مه‌ی ساقی به‌ «خاجه‌»و عه‌قل ئه‌گه‌ر باوه‌ر ده‌که‌ن  
ئهی سه‌با عه‌رزم به‌ مه‌یگیری (ئه‌تابه‌ک) بیژه‌ تا  
پیم بداله‌و جامه‌ زیرینه‌ی قومئ سینگم خه‌فه‌ن  
پر به‌ دل «کۆلیل»ه‌که‌ی سالانم و سالاری غه‌م  
چون وه‌کوو جاران په‌لاماری دلم عه‌شقت ئه‌ده‌ن

افسر سلطان گل پیدا شد از طرف چمن  
 مقدمش یارب مبارک باد بر سرو و سمن  
 خوش به جای خویشتن بود این نشست خسروی  
 تا نشینند هر کسی اکنون به جای خویشتن  
 خاتم جم را بشارت ده به حسن خاتمت  
 کاسم اعظم کرد از او کوتاه دست اهرمن  
 تا ابد معمور باد این خانه کز خاک درش  
 هر نفس با بوی رحمان می وزد باد یمن  
 شوکت پور پشنگ و تیغ عالم گیر او  
 در همه شهنامه ها شد داستان انجمن  
 خنگ چو گانی چرخ رام شد در زیر زین  
 شهبوارا چون به میدان آمدی گویی بزن  
 جویبار ملک را آب روان شمشیر توست  
 تو درخت عدل بنشان بیخ بدخواهان بکن  
 بعد از این نشکفت اگر با نکهت خلق خوشت  
 خیزد از صحرای ایذج نافه‌ی مشک ختن  
 گوشه گیران انتظار جلوه‌ی خوش می کنند  
 برشکن طرف کلاه و برقع از رخ برفکن  
 مشورت با عقل کردم گفت حافظ می بنوش  
 ساقیا می ده به قول مستشار مؤمن  
 ای صبا بر ساقی بزم اتابک عرضه دار  
 تا از آن جام زرافشان جرعه‌ای بخشد به من

خۆش تر ئه‌ی گۆل له مه‌ی و جام له ئه‌م ژینگه‌یه چین  
 کئی ده‌زانی که سه‌ره‌نجام له ئه‌م ژینگه‌یه چین  
 غه‌می دل چه‌نده بنۆشین که ئه‌یام نه‌ما  
 گهر نه دل بیت و نه ئه‌یام، له ئه‌م ژینگه‌یه چین  
 غه‌می خۆی بئی! مه‌لی بئ چه‌وسه‌له، فه‌رموو که به‌زه‌ی  
 ئه‌وه ده‌یخاته ملت دام له ئه‌م ژینگه‌یه چین  
 مه‌ی وه‌خۆ چاکه نه غه‌م وه‌عزی نه‌زان مه‌ژنه‌وه هه‌ی!  
 بئرو بروا به‌ قسه‌ی خام له ئه‌م ژینگه‌یه چین  
 به‌ره‌می کار وه‌ها چاکه بکه‌ی سه‌رفی به‌ کام  
 خه‌رجی ده‌س‌په‌نج به‌ ناکام له ئه‌م ژینگه‌یه چین  
 دوینه‌شه‌و پیری موغان چه‌و خه‌تی جامی چه‌ل‌ئه‌کرد  
 مه‌به‌سی ئه‌وه‌ول و ئه‌نجام له ئه‌م ژینگه‌یه چین  
 بردم ئاخه‌ر به‌ ده‌ف و عوود و غه‌زه‌ل، «خاجه» له ری  
 تۆله‌م ئاخۆ که له ئاکام له ئه‌م ژینگه‌یه چین  
 جئ له خال و خه‌ت و خالی له خه‌یال و غه‌می تو  
 منی «کۆلیل» ته‌مه‌ن‌نام له ئه‌م ژینگه‌یه چین

خوش تر از فکر می و جام چه خواهد بودن  
 تا ببینم که سرانجام چه خواهد بودن  
 غم دل چند توان خورد که ایام نماند  
 گو نه دل باش و نه ایام چه خواهد بودن  
 مرغ کم حوصله را گو غم خود خور که بر او  
 رحم آن کس که نهد دام چه خواهد بودن  
 باده خور غم مخور و پند مقلد منیوش  
 اعتبار سخن عام چه خواهد بودن  
 دسترنج تو همان به که شود صرف به کام  
 دانی آخر که به ناکام چه خواهد بودن  
 پیر میخانه همی خواند معمایی دوش  
 از خط جام که فرجام چه خواهد بودن  
 بردم از ره دل حافظ به دف و چنگ و غزل  
 تا جزای من بدنام چه خواهد بودن

پروا ڪه بهخت و سامان روخساري يار دينه  
 داناني تاجي شايي به سوالي ڪوي ٺهينه  
 ٺاسانه گياني شيرين دهر چي له لهش، به لامني  
 بريان له دوسي گياني دڙوار و ناشرينه  
 پيم خوشه بچمه گولزار دل تهنگ چه شني خونچه  
 بدرم ڪراسي پاڪي وهختي كهوا برينه  
 گاهي ده بهم به رازي ژواني مهلي به ياني  
 گاهه ڪ نه سيم بؤ گول ٺه سرار دهر برينه  
 ٺهوهل بڪهي له ليوي له علي نيگار ماچي  
 ٺاخر دنا په شيمان هر ڪاري ليوگه زينه  
 ديداري گول له ده ست با دهر نه چي، ڪه دهر چوو  
 ٺه م چول ڪه دوو گوزهر گا برياري يه ڪ نه دينه  
 هر وه ڪ له يادي شاهم چووبيت يادي «حافر»  
 ياره ب وه ييري لوتفي بيينا! ڪه ٺيمه بينه  
 ياره ب له (گوتزه کان) و (بالوول) سي (شه مسه) باسي  
 «ڪوليل» چون به چه شني ديوانه گهرمي شينه



دانی که چیست دولت دیدار یار دیدن  
در کوی او گدایی بر خسروی گزیدن  
از جان طمع بریدن آسان بود ولیکن  
از دوستان جانی مشکل توان بریدن  
خواهم شدن به بستان چون غنچه با دل تنگ  
و آن جا به نیک نامی پیراهنی دریدن  
که چون نسیم با گل راز نهفته گفتن  
که سرّ عشق بازی از بلبلان شنیدن  
بوسیدن لب یار اول ز دست مگذار  
کاخر ملول گردی از دست و لب گزیدن  
فرصت شمار صحبت کز این دوراهه منزل  
چون بگذریم دیگر نتوان به هم رسیدن  
گویی برفت حافظ از یاد شاه یحیی  
یارب به یادش آور درویش پروریدن

منم که شۆره‌تی شارم به عه‌شق و دل‌داری  
 منم که پا‌که گلارم له خلتی گه‌ن‌کاری  
 وه‌فاده‌که‌م به به‌لین و مه‌ل‌وولی مه‌لامه‌ت نیم  
 به دینی ئیمه له دل‌به‌ر که کوفره بی‌زاری  
 له پیری مه‌یکه‌ده کردم سوئالی ریگه‌نه‌جات  
 وتی پی‌اله به‌ده‌س: ته‌رکی شوغلی شو‌فاری  
 به ده‌ستی خه‌لکی دییه‌م گول‌چنین له روخسارت  
 مو‌رادی دل‌مه له با‌خی جه‌هان و گول‌زاری  
 به مه‌ی په‌ره‌ستی ئه‌ده‌م نه‌خشی خو‌به ئا‌وا، چون  
 له خو‌په‌ره‌ستی ئه‌شو‌مۆ ده‌روونی رزگاری  
 دل‌م به کۆمه‌کی زولفت مه‌گه‌ر بگا به مه‌رام  
 خه‌باتی ئه‌و چییه ئه‌م گه‌ر نه‌کا گه‌رفتاری  
 ده‌پۆمه مه‌یکه‌ده ئه‌م کۆپی وه‌عه‌زه جی‌دیل‌م  
 له بی‌عه‌مه‌ل که ده‌بیس‌م وتاری مو‌ژاری  
 له ده‌وری روومه‌تی دل‌به‌ر له مه‌شقی دایه‌ره‌دام  
 به عه‌شقی خالییه‌ فیرم به ده‌وری روخساری  
 له لیوی ساقی و جامی بچینه «حافز»! ما‌چ  
 نه‌ده‌ستی زا‌هیدی ته‌ق‌وافرۆشی نی‌وشاری  
 نه‌ژی‌ری سه‌رجه‌مه «کۆلیل» یا نه‌شیتی په‌تی  
 مو‌ریدی ئه‌هلی ته‌ریقم نه‌شیخی ده‌رباری

منم که شهره‌ی شهرم به عشق ورزیدن  
منم که دیده نیالودم به بد دیدن  
وفا کنیم و ملامت کشیم و خوش باشیم  
که در طریقت ما کافری ست رنجیدن  
به پیر میکده گفتم که چیست راه نجات  
بخواست جام می و گفت عیب پوشیدن  
مراد دل ز تماشای باغ عالم چیست  
به دست مردم چشم از رخ تو گل چیدن  
به می پرستی از آن نقش خود زدم بر آب  
که تا خراب کنم نقش خود پرستیدن  
به رحمت سر زلف تو واثقم ورنه  
کشش چو نبود از آن سو چه سود کوشیدن  
عنان به میکده خواهیم تافت زین مجلس  
که وعظ بی عملان واجب است نشیندن  
ز خط یار بیاموز مهر با رخ خوب  
که گرد عارض خوبان خوش است گردیدن  
مبوس جز لب ساقی و جام می حافظ  
که دست زهد فروشان خطاست بوسیدن



ئه‌ی کولمی چه‌شنی مانگی ئه‌تۆ نۆبه‌هاری حوسن  
خال و خه‌تت هه‌واری جه‌مال و مه‌داری حوسن  
سیحر و فوسون روواوه له‌چاوی خومارتان  
له‌و زولفه‌ بیتقه‌راره‌ په‌یا بوو قه‌راری حوسن  
وه‌ک تۆ له‌ ئاسمانی ئه‌وین روژ هه‌لنه‌هات  
بالای هه‌لنه‌چوو وه‌کو به‌ژنت چناری حوسن  
شیرین به‌هۆی جوانی ئه‌تۆ ده‌وری دل‌به‌ری  
روشن به‌ لوتفی شه‌وقی بزه‌ت روژگاری حوسن  
داوی که‌زیت و دانه‌یی خالت له‌ هه‌ر ولات  
چی ته‌یری دل بو کردی به‌جاری شکاری حوسن  
په‌روه‌رده‌ ئیوه‌ داکی ته‌بیعه‌ت ئه‌کا به‌ناز  
دایم به‌ سۆزی گیانی، له‌ کۆش و که‌ناری حوسن  
ئاوی حه‌یات نۆشه‌ وه‌نه‌وشه‌ت له‌ ده‌وری لێو  
واشین و شادمانه‌ له‌سه‌ر جۆیاری حوسن  
پیت وانه‌بی که‌ «خاجه‌» ده‌لالیکی چه‌شنی تۆ  
په‌یدا بکا له‌ عاله‌می بوون و دیاری حوسن  
«کۆلیل» و سیحری شیعر و به‌یان و شنه‌ی غه‌زه‌ل  
لالن له‌ کۆی به‌یانی شکۆی شاسواری حوسن

ای روی ماه منظر تو نوبهار حُسن  
 خال و خط تو مرکز حسن و مدار حُسن  
 در چشم پرخمار تو پنهان فسون سحر  
 در زلف بیقرار تو پیدا قرار حُسن  
 ماهی نتافت همچو تو از برج نیکویی  
 سروی نخاست چون قدت از جویبار حُسن  
 خرم شد از ملاححت تو عهد دلبری  
 فرخ شد از لطافت تو روزگار حُسن  
 از دام زلف و دانه‌ی خال تو در جهان  
 یک مرغ دل نماند نگشته شکار حُسن  
 دایم به لطف دایه‌ی طبع از میان جان  
 می‌پرورد به ناز تو را در کنار حُسن  
 گرد لبث بنفشه از آن تازه و تراست  
 کآب حیات می‌خورد از جویبار حُسن  
 حافظ طمع برید که بیند نظیر تو  
 دیار نیست جز رخت اندر دیار حُسن

روومەت نەيىن بە سومبولى بۆن خۆش و خاۋ كە!  
 داپۆشە واتە كولم و جەھانىي خراۋ كە  
 ئارەق لە روو بېرېژن و گولئزاري رووت وەك  
 شووشەي گلاري ئىمە شەواۋى گوللاۋ كە  
 روژانى گول بە چەشنى تەمەن چوو بە تاۋ، توش  
 مەيگىر زوو بە جامى گولېن پېر لە تاۋ كە  
 ھەلبىنە چاۋى مەست و خومارت بە ناز و جا  
 چاۋى ھەسوۋدى نىرگىزى فيزن رەچاۋ كە  
 ھەلبىمژە بۆي ۋەنەۋشە، لە دەس بگرە زولفى يارا!  
 بېروانە رەنگى لالە خەيالى شەراۋ كە  
 داب و نەرىتى ئىۋە كە عاشق كوژىن، قەدەح  
 پېر پېر لە مەي كە! بۆ دژ و جەرگم كەۋاۋ كە  
 بېخىپنە چەشنى تۆقلە لەسەر جام چاۋى دل  
 بېچىنەي ئەم جەھانە حوبابى ھەساۋ كە  
 «حافىز» لە رىي دوعاۋە دە كا مەيلى ۋەسلە تىن  
 يار پەرجاى خەستە دلان خۆش جوۋاۋ كە  
 «كۆليل» ى تۆۋى عەشقە زەمىن و گللى دلّم  
 بۆ بەرھەمى پتەر بە شەراۋى كەشاۋ كە

گلبرگ را ز سنبل مشکین نقاب کن  
 یعنی که رخ پیوش و جهانی خراب کن  
 بفشان عرق ز چهره و اطراف باغ را  
 چون شیشه‌های دیده‌ی ما پرگلاب کن  
 ایام گل چو عمر به رفتن شتاب کرد  
 ساقی به دور بادهی گلگون شتاب کن  
 بگشا به شیوه‌ی نرگس پر خواب مست را  
 وز رشک چشم نرگس رعنا به خواب کن  
 بوی بنفشه بشنو و زلف نگار گیر  
 بنگر به رنگ لاله و عزم شراب کن  
 ز آن جا که رسم و عادت عاشق کشی توست  
 با دشمنان قدح کش و با ما عتاب کن  
 همچون حباب دیده به روی قدح گشای  
 وین خانه را قیاس اساس از حباب کن  
 حافظ وصال می‌طلبید از ره دعا  
 یارب دعای خسته‌دلان مستجاب کن

ساقی به یانه ههسته قهدهح پیر گولواو که  
 کهردون له سووپه زوو به! تهمن خوش تهواو که  
 زووتر له وهی که عالهمی خاکی خراو بی  
 بهو جامه گول جه مینه دهروونم خراو که  
 هه لچوو له خوره لاتی سوراچی هه تاوی مهی  
 خهو بهسته ههسته بو مهزه گیانم کهواو که  
 روژی که چهرخ نه کا به کهل و پهل که لاکمان  
 کاسه ی سهرم ده خیله به کووپه ی شهراو که  
 من نه هلی وهرع و توبه له گولزاری راز نیم  
 وه ک عاشقی شهرا بی خولا سه م حسا و که  
 کاری سهوا و باده له سه ر نانه «حافظ»!!  
 سا ههسته قهستی کار و مه بهستی سهوا و که  
 «کولیل»! نه شکی ئیوه له نه سللی شهرا به وا؟  
 دل بهر ده للی که مهست و خراوم به چا و که

صبح است ساقی قدحی پر شراب کن  
دور فلک درنگ ندارد شتاب کن  
زان پیش تر که عالم فانی شود خراب  
ما را ز جام باده‌ی گلگون خراب کن  
خورشید می ز مشرق ساغر طلوع کرد  
گر برگ عیش می طلبی ترک خواب کن  
روزی که چرخ از گل ما کوزه‌ها کند  
ز نهار کاسه‌ی سر ما پر شراب کن  
ما مرد زهد و توبه و طامات نیستیم  
با ما به جام باده‌ی صافی خطاب کن  
کار صواب باده پرستی ست حافظا  
بر خیز و عزم جزم به کار صواب کن

له چهوشه بیره سهر و شهوسه را مونه ووهر که  
 ده ماخی مهنزلی روشن دلان موعه تهر که  
 مهلا نه سیحه تی کرد ئهر، نه که ی که عاشق بی!  
 بیسآله بی بده پیی و بلئی ده می ته پر که  
 له تاقی دیده بی گیانانه من دل و گیانم  
 ده زووبه زوو وهره! سه یریکی تاق و مهنزه ر که  
 هه ساره کم شهوی دووری گزینگ و نووری نه ما  
 هه تاوی روو بکه روشن له کوشک و شه و دهر که  
 به دهر که وانی به هه شتی بلئی که خاکی مه  
 به ره سمی هه دیه له جهننت به عوود و عه مبر که  
 له ئهم کللو و عه با کونه یاس و دل ته نگم  
 به نه و کریمه یه شوخانه تم قه لهنده ر که  
 که شوخه کانی گولستان که نیزی جوانیتن  
 ئیشاره بو سه من و ناز بو سنه و بهر که  
 فز و ول مایه چه کایه ت گه لئی ده کا مه یگیر!  
 له دهستی خۆت نه دهی کار و مهی له ساغهر که  
 عه قل به نووری جه مالت برا تروسکی له چاو  
 ده ههسته خپوه تی خوری دیهم مونه ووهر که  
 ته ماحی قه ندی و یسالت له شانی ئیمه که نین  
 دلّم چه و آله به دوو لیوی کانی شه ککه ر که  
 له لیوی جام بنی ماچ و جا به مهستان مهی  
 به ئهم له تیفه چه زیفان ده ماخ گولبه ر که  
 به جی له مه جلیسی نۆش و نه وینی نازاران  
 دهر و ن له چه وهه ری «حافظ» به کانی گه وهه ر که  
 دلّم به باوه ری عه شقت گه ییوه چون «کولیل»  
 که نیته باوه ری عه شقم دلّت به داوه ر که

ز در درآ و شبستان ما منور کن  
 هوای مجلس روحانیان معطر کن  
 اگر فقیه نصیحت کند که عشق مبارز  
 پیاله ای بدهش گو دماغ را تر کن  
 به چشم و ابروی جانان سپرده ام دل و جان  
 بیایا و تماشای طاق و منظر کن  
 ستاره ای شب هجران نمی فشاند نور  
 به بام قصر برآ و چراغ مه بر کن  
 بگو به خازن جنت که خاک این مجلس  
 به تحفه بر سوی فردوس و عود مجمر کن  
 از این مزوَجَه و خرقه نیک در تنگم  
 به یک کرشمه ای صوفی و شم قلندر کن  
 چو شاهدان چمن زبردست حسن تواند  
 کرشمه بر سمن و جلوه بر صنوبر کن  
 فضول نفس حکایت بسی کند ساقی  
 تو کار خود مده از دست و می به ساغر کن  
 حجاب دیده ای ادراک شد شعاع جمال  
 بیا و خرگه خورشید را منور کن  
 طمع به قند وصال تو حد ما نبود  
 حوالتم به لب لعل همچو شگر کن  
 لب پیاله بیوس آنگهی به مستان ده  
 بدین دقیقه دماغ معاشران تر کن  
 پس از ملازمت عیش و عشق مه رویان  
 ز کارها که کنی شعر حافظ از بر کن



نهی نووری چاوم نهم قسه وه ک دور له گوش که  
 تا جام پر شه رابه له گهل یاری نؤش که  
 دیوی فریو زوره نه گهرچی له ریئی نهوین  
 کۆل ههر نه دهیت و گوئی له کریشمه ی سرؤش که  
 بهرگی ته مهن شری شر و سازی ژبانه کپ  
 نهی چه نگ خوش بناله له گهل دهف خورؤش که  
 ته زویح و خه رقه قودره تی مه ستیت ناده نی  
 چاوی مه دهه له دهستی وزه ی مه ی فرؤش که  
 پیران وه کوو و توومه دلاوان و خوش به یان  
 پیری نه تؤش رۆله له گوئی په ندی خوش که  
 سامان و گهنج حه یفه دریغی له دؤستان  
 سه د گیان فیدات گیانه! قسه ی من له گوش که  
 زولفی نهوین که مهن دی سه ری هؤشیار نین  
 پیت خوشه کهویه داوی، له سهر ته رکی هؤش که  
 ساقی هه میشه جامی دهست پر له له علی ساف!  
 چاوی سه خاوه تی له منی خلتنه نؤش که  
 ته پرپؤش و مهست، خیره به لاما که دیئی ده پرؤی  
 ماچی خه لاتی «حافز» ی په شمینه پؤش که  
 «کۆلیل» و زامداری بزهی لیوه کانتیم  
 خه لکی شاری هه له بجه یه دل خوشی جؤش که

ای نور چشم من سخنی هست گوش کن  
 چون ساغرت پر است بنوشان و نوش کن  
 در راه عشق و سوسه‌ی اهرمن بسی ست  
 پیش آی و گوش دل به پیام سروش کن  
 برگ نوا تبه شد و ساز طرب نماند  
 ای چنگ ناله برکش و ای دف خروش کن  
 تسبیح و خرقه لذت مستی نبخشدت  
 همت در این عمل طلب از می فروش کن  
 پیران سخن ز تجربه گویند گفتمت  
 هان ای پسر که پیر شوی پند گوش کن  
 بر هوشمند سلسله ننهاده دست عشق  
 خواهی که زلف یار کشی ترک هوش کن  
 با دوستان مضایقه در عمر و مال نیست  
 صد جان فدای یار نصیحت‌نیوش کن  
 ساقی که جامت از می صافی تهی مباد  
 چشم عنایتی به من دُردنوش کن  
 سرمست در قبای زرافشان چو بگذری  
 یک بوسه نذر حافظ پشمینه‌پوش کن

کریشمه یی بکه بی! سیحر و ساحیری جهم که  
به ناز ره ونهق و نیوبانگی سامیری جهم که  
کلاو که چ که به ئایینی گه وره یی واته  
که، لاره پیچی جوانی به دلّبهری جهم که  
به زولف بیژه که شیوازی سه رکه شی دانن  
به عیشوه بیژه سپاهی سته مگه ری جهم که  
به ناز ده رکه وه بر فیینه گو به سالاری  
له روو فریشته به ره و حورمه تی به ری جهم که  
به مامزی دییه شیری هه تاو بگره گوتم  
خه می به جووته برۆ خه و که وانی مشتته ری جهم که  
که عه تری په رچه می سومبول سه با ده کات بلاو  
دهم و دوکانی به دوو زولفسی عه مبه ری جهم که  
فه خر ده کا به فه ساحه ت که بولبول ئه ی «حافز»!  
ئه تو به شیعری ده ری قه دری گه وه هری جهم که  
غه زه ل له به ژنی ئه باری ده خیله سا «کۆلیل»!  
له سه ر خه یال و دنه ی شیعر و هۆنه ری جهم که



کرشمه‌ای کن و بازار ساحری بشکن  
به غمزه رونق و ناموس سامری بشکن  
به باد ده سر و دستار عالمی یعنی  
کلاه گوشه به آیین سروری بشکن  
به زلف گوی که آیین دلبری بگذار  
به غمزه گوی که قلب ستمگری بشکن  
برون خرام و ببر گوی خوبی از همه کس  
سزای حور بده رونق پری بشکن  
به آهوان نظر شیر آفتاب بگیر  
به ابروان دوتا قوس مشتری بشکن  
چو عطرسای شود زلف سنبل از دم باد  
تو قیمتش به سر زلف عنبری بشکن  
چو عندلیب فصاحت فروشد ای حافظ  
تو قدر او به سخن گفتن دری بشکن

بالای به‌رز و نازی گولی فیل سازی من  
 کوتای کرد باسی له میژینه رازی من  
 نه‌ی دل نه‌شا له کاتی که نه‌فتیم و عیلم و دین  
 چم پی‌ده کات چاوی نه‌وین، شوخ بازی من  
 ئیمان چوونه ترسی ده‌روونم، ده‌بات چون  
 قه‌وسی برۆی، مه‌به‌ستی نوویژی نیازی من  
 خه‌رقه‌ی ریا وتم که ده‌پوشی نه‌وینی دل  
 جاسووسی چاوه لابه‌ری په‌رده‌ی حیجازی من  
 نازیز مه‌سته فیکری که سانی له سه‌ر نییه  
 یادی به‌خیر ساقیه هه‌ر، که سه‌نه‌وازی من  
 که‌ی سر وه بی خودایه که بۆی لوتفی بیته  
 عه‌تری ده‌ماغ و چاره‌گه‌ر و کارسازی من  
 نه‌شکی ریا ده‌پژژم نه‌میستا که شینمه  
 تا که‌ی بیی به‌یاری حه‌قیقه‌ت مه‌جازی من  
 وه‌ک شه‌م به‌پیکه‌نینه‌وه شیوه‌ن ده‌که‌م بزا  
 چۆن نه‌رم نه‌کات قه‌لبی ره‌قت سۆز و سازی من  
 زاهید که نوویژی ئیسوه نه‌بوو چاره‌سازی کار  
 بردی په‌نا به‌باده شه‌وانی نیازی من  
 «حافز» به‌شین توواوه، خه‌به‌ر با سه‌با به‌ری  
 بو‌شاریاری یار و نه‌یاران گودازی من  
 وه‌ک سه‌ق‌ری (بازیان) و هه‌لۆی (به‌رده‌ قاره‌مان)  
 دژمن رفینه چاوی شه‌هینی به‌نازی من

بالابلند عشوه گر نقش باز من  
 کوتاه کرد قصه‌ی زهد دراز من  
 دیدی دلا که آخر پیری و زهد و علم  
 با من چه کرد دیده‌ی معشوقه باز من  
 می ترسم از خرابی ایمان که می برد  
 محراب ابروی تو حضور نماز من  
 گفتم به دل ق زرق بپوشم نشان عشق  
 غماز بود اشک و عیان کرد راز من  
 مست است یار و یاد حریفان نمی کند  
 ذکرش به خیر ساقی مسکین نواز من  
 یارب کی آن صبا بوزد کز نسیم آن  
 گردد شمامه‌ی کرمش کارساز من  
 نقشی بر آب می زنم از گریه حالیا  
 تا کی شود قرین حقیقت مجاز من  
 بر خود چو شمع خنده زنان گریه می کنم  
 تا با تو سنگ دل چه کند سوز و ساز من  
 زاهد چو از نماز تو کاری نمی رود  
 هم مستی شبانه و راز و نیاز من  
 حافظ ز گریه سوخت بگو حالش ای صبا  
 با شاه دوست پرور دشمن گداز من

خاکی بهر پی و دامه‌نیشی بم له من بیزاره ههر  
 گهر بلّیم بۆ دل سه‌فایئ ئه‌و جه‌فا بریاره ههر  
 چه‌شنی گولّ کولمی نیگارینی ده‌بینی ههر که‌سی  
 گهر بلّیم بیپۆشه ده‌یپۆشی له ئەم بیچاره ههر  
 وتمه چاوی خو، به جاری تیر بکه‌ن سه‌یری! وتی  
 چۆمی خوین جاری له چاوانم ده‌کا ئەمجاره ههر  
 ئەو به ژینم دژمن و من لیوی ئاوی ژینمه  
 فه‌خره بۆم ریکه‌وتی ههر کامی له ئەم دوو کاره ههر  
 چه‌شنی فه‌ره‌ادم به تالی گیان به‌ده‌ر بی خوشه چون  
 داستانی عه‌شقی شیرینم له شوین تۆماره ههر  
 گهر وه‌کوو مۆمی له‌به‌ر بمرم که‌نینی گولّ ده‌کا  
 وه‌ر بکه‌م تۆفی له ده‌س ره‌نجاوه لیم دووباره ههر  
 بۆ ده‌می رۆحم عه‌زیزان داوه بر وانن که‌چهن  
 خو‌ش ده‌شاریتۆ گولّی زاری له ئەم کرپاره ههر  
 «حافز»! هیتور به! ده‌رسی غه‌م ئە‌گه‌ر به‌م شتیوه بی  
 ده‌فته‌ری عه‌شقم چه‌کایه‌ت بیژی لادئ و شاره ههر  
 داستانی عه‌شق و ریسوایی دلّی «کۆلیل»ی من  
 ئیسته‌ شانامه و (ئه‌لیف له‌یلا) له ههر گۆفاره ههر

چون شوم خاک رهش دامن بیفشانند ز من  
 و ر بگویم دل بگردان رو بگرداند ز من  
 روی رنگین را به هر کس می نماید همچو گل  
 و ر بگویم بازپوشان بازپوشاند ز من  
 چشم خود را گفتم آخر یک نظر سیرش بین  
 گفتم می خواهی مگر تا جوی خون راند ز من  
 او به خونم تشنه و من بر لبش تا چون شود  
 کام بستانم از او یا داد بستاند ز من  
 گر چو فرهادم به تلخی جان برآید باک نیست  
 بس حکایت های شیرین باز می ماند ز من  
 گر چو شمعش پیش میرم بر غم خندان شود  
 و ر برنجم خاطر نازک برنجانند ز من  
 دوستان جان داده ام بهر دهانش بنگرید  
 کوه چیزی مختصر چون باز می ماند ز من  
 صبر کن حافظ که گر زین دست باشد درس غم  
 عشق در هر گوشه ای افسانه ای خوانند ز من



وه‌ی که چه‌ن دل‌گیره نوخته‌ی خالی خۆری رووی ئەشا!  
 گیان و عه‌قلم به‌ند و زنجیرن له داوی مووی ئەشا  
 وتمه دل تا که‌ی وه‌ها شه‌یدای و سه‌رگه‌ردان وتی  
 چاوی نازی شیرگیر و ره‌وتی وه‌ک ئاهووی ئەشا  
 جه‌غزی دوو زولفی ته‌ماشاخانه بو سه‌روه و شه‌مال  
 داوی هه‌ر خاوه‌ن دل‌یکه به‌رچه‌می جادووی ئەشا  
 خۆرپه‌رستان بی‌گومان غافل له رووین تو‌خودا  
 لۆمه‌چی له‌و رووگه‌ روو وه‌ر گه‌یره! قیبه‌ی رووی ئەشا  
 پی‌چی زولفی دل دزی پی‌چا له‌ مل سه‌روه‌ی سه‌هر  
 بو هه‌واداران‌ی خۆی ئەفسوونی دوو هیندووی ئەشا  
 سه‌خت و چۆل‌ئێ من به‌ دوویا گیان به‌ که‌ف پی‌وامه‌، که‌س  
 نین و نابیتیش ئاوا سه‌خت کۆشی دووی ئەشا  
 گه‌ر له‌ می‌حراب‌ی ئەو‌یین «حافز» ده‌نالین‌ی ره‌وان  
 واعیزا تو‌بی و خودا! ئەبرۆی خه‌می، گیسووی ئەشا  
 ئە‌ی فه‌له‌ک هه‌ر گیز له‌ ئەمری شاریارم ده‌رنه‌چی  
 زه‌ربی شمشیری ته‌مasha! قودره‌تی بازووی ئەشا  
 ئاو‌ری تی‌چوو دل‌ی «کۆلیل» ساقی ئاو‌رئ!  
 دووکه‌لی ئاخم له‌ داخی چاوی نیوخه‌تووی ئەشا

نکته‌ای دلکش بگویم خال آن مه رو بین  
عقل و جان را بسته‌ی زنجیر آن گیسو بین  
عیب دل کردم که وحشی وضع و هر جایی مباش  
گفت چشم شیرگیر و غنچ آن آهو بین  
حلقه‌ی زلفش تماشاخانه‌ی باد صباست  
جان صد صاحب‌دل آن جا بسته‌ی یک مو بین  
عابدان آفتاب از دلبر ما غافلند  
ای ملامتگو خدا را رو مبین آن رو بین  
زلف دل‌دزدش صبا را بند بر گردن نهاد  
با هواداران رهرو حیل‌های هندو بین  
این که من در جست‌وجوی او ز خود فارغ شدم  
کس ندیده‌ست و نیند مثلش از هر سو بین  
حافظ ار در گوشه‌ی محراب می‌نالد رواست  
ای نصیحتگو خدا را آن خم ابرو بین  
از مراد شاه منصور ای فلک سر بر متاب  
تیزی شمشیر بنگر قوت بازو بین

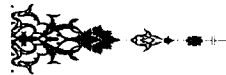
شەرابى سوور بئۆشە و لە كۆلمى دۆبىروا!  
لە داخى مەزەبى زاهىد لە شۆخى خۆبىروا  
ئەشا كە ئەم كۆلەبالانە چەن درىژدەسن!  
لە لۆچى كۆنەعەبا بۆ گەلى درۆبىروا  
دەسئى درىژ لە خەرمانى دوو جەهان ناكا  
دەمارى گۆلچىنى جارى ئەوين شكۆبىروا  
لە بىخى نىوہ نىگايە كە ھەزار گىانت ئەوئى  
نىيازى عاشق و نازى گىلارى تۆبىروا  
بە بادى سەرسەرى دا قىمەتى بەلئىن و چوو  
بەلئىنى ئىمە بەلامى بە چەشنى كۆبىروا  
لە بەند بوونى ئەوينم، مەگەر بە داد بگات  
دەروونى رۆشن و خۆش فىكر و غەيب گۆبىروا  
لە گىانى «حافز»ى لىلى نەھىشت كەوسەرى يار  
سەفای زەمزمەمى پاكانى پاك بۆبىروا  
لە چاوى بازى و شابازى نازى ئەو «كۆليل»!  
لە ترسى تەبرى دل و ھەلمەتى ھەلۆبىروا

شراب لعل کش و روی مه جبینان بین  
 خلاف مذهب آنان جمال اینان بین  
 به زیر دلق ملامع کمندها دارند  
 درازدستی این کوتاه آستینان بین  
 به خرمن دو جهان سرفرو نمی آرند  
 دماغ و کبر گدایان و خوشه چینان بین  
 بهای نیم کرشمه هزار جان طلبند  
 نیاز اهل دل و ناز نازنینان بین  
 حقوق صحبت ما را به باد داد و برفت  
 وفای صحبت یاران و همنشینان بین  
 اسیر عشق شدن چاره‌ی خلاص من است  
 ضمیر عاقبت اندیش پیش بینان بین  
 کدورت از دل حافظ ببرد صحبت دوست  
 صفای همت پاکان و پاک دینان بین

گيانه ٻو ڪو مه لئى رهندان نه زهرئ! سهر له مه بي  
 له دهري مه يڪه ده فرموو گوزهرئ سهر له مه بي  
 لوتفى ليوت فره شيرينه له گهل ٽيمه، به لام  
 ڪه مه خويٽنم شه ڪهري باقه دهري سهر له مه بي  
 بهو ڪه سهي قوفلى جههان باز ده ڪا فيڪري، بلٽين  
 بوم بٽيرئ به سه بادا خه بهري سهر له مه بي  
 وتي واعيز هونهري هر غه مه ٽم عه شقه، وتم  
 وس به وس! ڪوا هه به عاقل هونهري سهر له مه بي  
 دل له ٽه ور ٽه يي نازيزه مه گهر هه لده ڪهنم  
 داڪي گهر دون ڪه نه زاه ڪ به شهرئ سهر له مه بي  
 تا وتم باده بنوشه وده مي ساقى بڪه ماچ  
 لي مي وه بگره! ڪه ناشي گوهرى سهر له مه بي  
 قه لامي «حافظ» هه، داره بهري شه ڪر و نه بات  
 نيه تي باخي ٽه ده ب نه يشه ڪهري سهر له مه بي  
 چه شنى «ڪوليل» ٽه گهر هه لچنى ٽه و ميوه به بم  
 نامه وي قهت له ٽيانا سه مهري سهر له مه بي

می فکن بر صف رندان نظری بهتر از این  
 بر در میکده می کن گذری بهتر از این  
 در حق من لب ت این لطف که می فرماید  
 سخت خوب است ولیکن قدری بهتر از این  
 آن که فکرش گره از کار جهان بگشاید  
 گو در این کار بفرما نظری بهتر از این  
 ناصحم گفت که جز غم چه هنر دارد عشق  
 برو ای خواجه ای عاقل هنری بهتر از این  
 دل بدان رود گرامی چه کنم گر ندهم  
 مادر دهر ندارد پسری بهتر از این  
 من چو گویم که قدح نوش و لب ساقی بوس  
 بشنو از من که نگویسد دگری بهتر از این  
 کلک حافظ شکرین میوه نباتی است به چین  
 که در این باغ نیینی ثمری بهتر از این

به گیانی پیری موغان و به شه کری سوجه‌تی نه‌و  
 له سهر که نیمه هه‌وایی به غه‌یری خزمه‌تی نه‌و  
 به‌هشت نه‌گه‌رچی نه‌جیگه‌ی شه‌راب‌خو‌رانه  
 پیالّه پر که! که دل گهرمه ههر به هیممه‌تی نه‌و  
 رمی بروسکه‌یی نه‌و هه‌وره خوایه رون! که له نیو  
 دل و ده‌روونمی خست ناگری مه‌حبه‌تی نه‌و  
 له ده‌رکی مه‌یکه‌ده بینیت نه‌گهر سه‌ری که‌وتوو  
 وه‌بهر شه‌قی نه‌ده‌ی! نه‌ی بی‌خه‌بهر له نییه‌تی نه‌و  
 وه‌رن که دوینه‌شه‌وئ مژده هات بو مه‌ستی  
 له پشتی په‌رده که بو گشته لوتف و ره‌حمه‌تی نه‌و  
 به چاوی سووک مه‌فه‌رموو نه‌زهر له ئیمه‌ی مه‌ست  
 که خیر و شه‌ر نییه، نابی، مه‌گهر به قودره‌تی نه‌و  
 له زوهد و توبه نه‌گه‌رچی دل‌م مه‌لووله به‌لام  
 به ناوی خاجه له هه‌و‌لام و عه‌شقی ده‌وله‌تی نه‌و  
 هه‌میشه خه‌رقه‌یی «حافظ» له ره‌هنی مه‌ی دایه  
 ده‌لّیی له نه‌سلّی خراباته خاک و فیتره‌تی نه‌و  
 به یادی چاویه «کولیل»! نه‌ر‌ۆمه مه‌ی‌خانه  
 که نیمه روخسه‌تی دیدار و ری به خه‌لوه‌تی نه‌و



به جان پیر خرابات و حق صحبت او  
که نیست در سر من جز هوای خدمت او  
بهشت اگر چه نه جای گناهکاران است  
بیار باده که مستظهرم به همت او  
چراغ صاعقه‌ی آن سحاب روشن باد  
که زد به خرمن ما آتش محبت او  
بر آستانه‌ی میخانه گرسری بینی  
مزن به پای که معلوم نیست نیت او  
بیا که دوش به مستی سروش عالم غیب  
نوید داد که عام است فیض رحمت او  
مکن به چشم حقارت نگاه در من مست  
که نیست معصیت و زهد بی مشیت او  
نمی‌کند دل من میل زهد و توبه ولی  
به نام خواجه بکوشیم و فرّ دولت او  
مدام خرّقه‌ی حافظ به باده در گرو است  
مگر ز خاک خرابات بود فطرت او

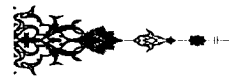


فهرموی که چوویه سه‌یری که‌وانی هیلالی نۆ  
شهرمت نه‌بوو له مانگی برۆکانی ئیمه‌ بۆ؟  
عومریکه‌ دل له خیتلی ئه‌سیرانی زولفی مه‌ن  
هه‌ی هه‌ی له‌ خه‌تتی کۆری هه‌والان به‌ده‌ر مه‌چۆ  
مه‌فرۆشه‌ عه‌تری ساده‌ به‌ کاکۆلی چاره‌په‌ش  
موشکی خوته‌ن هه‌زاری، له‌وی هه‌ر له‌تیکه‌ جۆ  
له‌م کۆنه‌ کینلگه‌ تۆوی وه‌فا، میهر، ئه‌بێ عه‌یان  
دروینه‌ ئه‌و ده‌مه‌ی که‌ ده‌که‌ن عومری خۆم و تۆ  
مه‌یگێر باده‌ بینه‌! هه‌تا روونی که‌م له‌ تۆش  
رازی هیلال و ره‌مزی هه‌ساره‌ی له‌ هات و چۆ  
شیوه‌ی هیلالی ره‌مزه‌ له‌ تاجی (سیامه‌ک) و  
ته‌رکی کلاوی زی‌ری هیلالی نیشانی (زۆ)  
هه‌ر ئاستانی پی‌ری موغان «خاجه‌»! کۆی وه‌فان  
هه‌ر له‌و بیسه‌ ده‌رسی هه‌دیس و ئه‌وینی نۆ  
«کۆلیل»! دوێ له‌ مه‌یکه‌ده‌ مه‌ستی وتی دوعای  
مه‌ستان قوبووله‌ لی‌ره‌ وه‌ کوو جام، دم‌ که‌رۆ!



گفتا برون شدی به تماشای ماه نو  
از ماه ابروان منت شرم باد رو  
عمری ست تا دلت ز اسیران زلف ماست  
غافل ز حفظ جانب یاران خود مشو  
مفروش عطر عقل به هندوی زلف ما  
کآن جا هزار ناقه‌ی مشکین به نیم جو  
تخم وفا و مهر در این کهنه کشته‌زار  
آن‌گه عیان شود که بود موسم درو  
ساقی بیار باده که رمزی بگویمت  
از سرّ اختران کهن سیر و ماه نو  
شکل هلال هر سرّ مه می‌دهد نشان  
از افسر سیامک و ترک کلاه زو  
حافظ جناب پیر مغان مأمن و فاست  
درس حدیث عشق بر او خوان و زو شنو

داسی مانگی فه له ك و كیتلگه یی سهرسهوزی له شهو  
 بانگه شهی کاری فه لای عومرن و ئەنجامی دره و  
 وتم ئەهی بهخت هه موو خه وتی و خۆر كهوت، وتی  
 هه ر به هیوا بی ئەبسی شۆره تی به خشه نده یه ئەو  
 پاك و بی خه وشى ئە گه ر ده چیه سه ری چه شنی مه سیح  
 نووری روخسارت ئەباتۆ له گولگی خۆر گره و  
 دل به م ئەستیره عه یاره ی ده زی شه و گاره نه دی  
 چونكه جامی جه می برد و كه مه ری كه یخوسره و  
 خۆشه گواره و گولگی زیترین له دلگی گویچكه به لام  
 لیتمی وه ربگره كه خۆشی گوزه رانن وه كو خه و  
 چاوی دژ دوور له خالت! كه له شه تره نجی جه مال  
 كش وماتن به روخت خۆر به رو مانگ به شه و  
 ئاسمان ناز نه كابا، كه له بازاړی ئەوین  
 مانگ خه رمانی به گالسی گولگی په روین به دو چه و  
 زوهدی تیکه ل به ریا به ره می دین ئاور ئەدات  
 «حافز» ئەو خه رقه له كۆلت كه وه ده رچۆ به بده و  
 بیژه «كۆلیل» نه با نیوی جبه ی ئیمه دهنه  
 دژمنی شیخ و مه لا و دین وه كو شمقاره به كه و

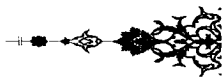


مزرع سبز فلک دیدم و داس مه نو  
 یادم از کشته‌ی خویش آمد و هنگام درو  
 گفتم ای بخت بختتیدی و خورشید دمید  
 گفت با این همه از سابقه نو می‌د مشو  
 گر روی پاک و مجرد چو مسیحا به فلک  
 از چراغ تو به خورشید رسد صد پرتو  
 تکیه بر اختر شب‌دزد مکن کاین عیار  
 تاج کاووس ببرد و کمر کیخسرو  
 گوشوار زر و لعل ارچه گران دارد گوش  
 دور خوبی گذران است نصیحت بشنو  
 چشم بد دور ز خال تو که در عرصه حسن  
 بیدقی راند که برد از مه و خورشید گرو  
 آسمان گو مفروش این عظمت کاندر عشق  
 خرمن مه به جوی خوشه‌ی پروین به دو جو  
 آتش زهد و ریا خرمن دین خواهد سوخت  
 حافظ این خرقه‌ی پشمینه بینداز و برو

ئەي خۆرى گەش ۋە ك ئايەنەداری جەمالى تو  
ئەي موشكى رەش بوخوورى بە لاڭگىرى خالى تو  
شوشتى سەراي ديدە سرشكەم بە لام حەيف  
ئەم گۆشە چوۋكە بۆ گەلى خىلى خەيالى تو  
ئەي شاريارى تەختى دەلالى لە دوندى ناز  
يارەب ھەتا ھەتايە نەيىنم زەۋالى تو  
جوان تر لە نەخشى كۆلمى ۋە كوۋ مانگىنى نەبەست  
كىشاي ھەر كە نەخشى برۆى پر كەمالى تو  
ئەي دل لە چىنى پەرچەمى چۆنى كە ۋا سەبا  
شىۋاۋ بوو لە شەرحى پەريشاني خالى تو  
گول بۆى بلاۋە يەنى ئەبى مەيل تازە كەين  
ئەي ئەۋ كەسەي بەھارى مە دوو چاۋى كالى تو  
بنويىنە نازى قەۋسى برۆ تاكو ئاسمان  
فەرمان بەرى لە ئىمە بە خوشى ھىلالى تو  
تا بچمە كۆشكى بەختم ۋ تەبرىكى پىن بلىتم  
كوا مژدەيى لە ھاتنى جىژنى ويسالى تو  
نوختەي رەشى كە نوورى بەھارى گىلارمن  
عە كسىكە ھەر لە خالى بە چەشنى زوخالى تو  
بۆ شاريار كامە شكاتى دەرون بلىتم  
شەرحى نىازى خۆمە ھەۋەل يا مەلالى تو  
«حافز!» لە بەندى زولفى سەرى سەر كەشان فرەن  
خالى كە سەر لە فىكرى خەيالى مەخالى، تو  
«كۆليل» ۋس بە! شەقلى ئەۋىين ناشكىن بە لىو  
كى گوى ئەدا بە شىعەرى كەر ۋ زارى لالى تو

ای آفتاب آینه‌دار جمال تو  
 مشک سیاه مجمره گردان خال تو  
 صحن سرای دیده بشستم ولی چه سود  
 کاین گوشه نیست درخور خیل خیال تو  
 در اوج ناز و نعمتی ای پادشاه حسن  
 یارب مباد تا به قیامت زوال تو  
 مطبوع‌تر ز نقش تو صورت نیست باز  
 طغرانیویس ابروی مشکین مثال تو  
 در چین زلفش ای دل مسکین چگونه‌ای  
 کآشفته گفت باد صبا شرح حال تو  
 برخاست بوی گل ز در آشتی درآی  
 ای نوبهار ما رخ فرخنده فال تو  
 تا آسمان ز حلقه‌به‌گوشان ما شود  
 کو عشوه‌ای ز ابروی همچون هلال تو  
 تا پیش بخت بازروم ته‌نیت کنان  
 کو مژده‌ای ز مقدم عید وصال تو  
 این نقطه‌ی سیاه که آمد مدار نور  
 عکسی‌ست در حدیقه‌ی بینش ز خال تو  
 در پیش شاه عرض کدامین جفا کنم  
 شرح نیازمندی خود یا ملال تو  
 حافظ در این کمند سر سرکشان بسی‌ست  
 سودای کج مپز که نباشد مجال تو

ئەى وشرى نىوكى مامزى چىن! خاكى دامەنت  
ئەى خۆر مووچە خۆرى جوقەى تاجى كەچبەنت  
بنوینە روو! كە نىرگزی مەس دەرنەچى لە خۆى  
ئەى من فەداى چاوى رەش و كۆلمى سۆسەنت  
خوینم بپێژە! چون دلى نایى فرىشتەى  
هەر ئەونە جوانى خوینى ئەمن خاتە گەردەنت  
تۆ هۆى قەرارى گىانى هەموو خەلكى عالەمى  
پەوكى بە دل، بە دیدە، رەجالتم بە دیدەنت  
دەدوم هەموو شەوانە لە گەل هەر هەسارەى  
بۆ مانگى رووتە حەسرەتم و شەوقى دیمەنت  
يارانى هاوپىياله هەموو هەلبېران لە يەك  
ئیمەین و ئاستانى شكۆى خاكى كەوشەنت  
«حافز»! ئەوینى لوتفى لە سەر دامەنى هەتا  
ئاوردە خاتە خەرمەنى غەم سۆزى شیوەنت  
«كۆليل»! تىرى چاوى ئەگەرچى خەتای نین  
دل داكە بۆ نیشانەى برۆى دەسمە دامەنت



ای خون‌بهای نافه‌ی چین خاک راه تو  
خورشید سایه‌پرور طرف کلاه تو  
نرگس کرشمه می‌برد از حد برون خرام  
ای من فدای شیوه‌ی چشم سیاه تو  
خونم بخور که هیچ ملک با چنان جمال  
از دل نیایدش که نویسد گناه تو  
آرام و خواب خلق جهان را سبب تویی  
زان شد کنار دیده و دل تکیه‌گاه تو  
با هر ستاره‌ای سر و کار است هر شبم  
از حسرت فروغ رخ همچو ماه تو  
یاران همنشین همه از هم جدا شدند  
ماییم و آستانه‌ی دولت پناه تو  
حافظ طمع مبرز عنایت که عاقبت  
آتش زند به خرمن غم دود آه تو



ئەي كراسى سەرۋەرى بېرىبا بەر بالاى تۆ  
 فەپرى تاج و مۆرى سولتانى، لە ساى ئالاي تۆ  
 ھەردەمى خۆرى زەفەر جۆرى لە ئاسۆ سەردەخا  
 مانگى روخسارت، لە ژىر تاجى سلىمان ساى تۆ  
 تەيرى خۆشەختى دە كا ھىلانە لە و جى رادەخا  
 سىبەرى بالى ھوما، چە تىرى فەلەك والاي تۆ  
 شەرحى شەرع و فەلسەفەش بە ھەم ھەم ھەم ھەم ھەم  
 گەنجە سەر پاكى لە گەنجىنە دلى زاناي تۆ  
 ئاوى ژىن دەتكى لە نووكى تەيرى خۆش لاجەت رەوان  
 كانى شەكرە يانى پىنووسى شەكەر سەوداي تۆ  
 نوورى چاوى عالەمن ھەرچەن ھەتاوى ئاسمان  
 چاوى ئەو رۆشن بە سورمەى خاكى سەر رىنگاي تۆ  
 ئاۋەژىنىكى سكەندەر وىستى و دەستى نەكەوت  
 ھەر دىلۆپى بوو لە ئاوى سافى نىو مىناى تۆ  
 نامەوى راز و نىيازى خۆ لە مەجزەرتا بلىم  
 چون ھەموو رازى دەبى رۆشن بە بىر و راي تۆ  
 سەرۋەرم! بە ھەم پىرىبەش «حافز» جووانى گەر دە كا  
 خۆش خەتابر فەينە بەخشىنى فەلەك بالاى تۆ  
 پى لە سەحنى عەرشى ئازادى دەنم «كۆلىل» وار  
 گەر بىخەم ۋە ك زولفەكانت سەر لە ژىر دوو پاي تۆ

ای قباى پادشاهى راست بر بالای تو  
 زینت تاج و نگین از گوهر والای تو  
 آفتاب فتح را هر دم طلوعى مى دهد  
 از کلاه خسروى رخسار مه سیمای تو  
 جلوه گاه طایر اقبال باشد هر کجا  
 سایه اندازد همای چتر گردونسای تو  
 از رسوم شرع و حکمت با هزاران اختلاف  
 نکته‌ای هرگز نشد فوت از دل دانای تو  
 آب حیوانش ز منقار بلاغت مى چکد  
 طوطى خوش لهجه یعنی کلک شگرخای تو  
 گرچه خورشید فلک چشم و چراغ عالم است  
 روشنائى بخش چشم اوست خاک پای تو  
 آنچه اسکندر طلب کرد و ندادش روزگار  
 جرعه‌ای بود از زلال جام جان‌افزای تو  
 عرض حاجت در حریم حضرتت محتاج نیست  
 راز کس مخفی نماند با فروغ رای تو  
 خسروا پیرانه سر حافظ جوانى مى کند  
 بر امید عفو جان‌بخش گنه‌فرسای تو

بوغلی و نه‌وشه جۆش ئەدا کاکوئی موشک‌بینی تو  
 چاک یه‌خه‌ی خونچه ده‌کازاری خه‌فت‌په‌وینی تو  
 ئە‌ی گوئی بۆن‌خۆشی ئە‌من گپ‌مه‌ده‌ ناخی بولبولت!  
 چونکه به‌دل‌ه‌موو‌شه‌وئ هه‌ر ئە‌وه‌خۆش‌خوینی تو  
 من که‌ته‌نانه‌ت نه‌فه‌سی حوور و په‌ری و په‌زم ئە‌کات  
 تۆمه‌تی عاله‌مم به‌سه‌ره‌اتوو به‌لینی تو  
 هیممه‌تی عه‌شقی تۆ ئە‌لنی هه‌لده‌له‌ته‌خت و تاجی شا  
 فه‌خره‌شکۆی هه‌ژاری به‌ر ده‌رگه‌هی شانووینی تو  
 پیکه‌وه‌جۆر ئە‌گه‌ر چ‌نین جامی شه‌راب و خه‌رقه‌که‌م  
 نه‌خشه‌ده‌کیشم له‌گ‌لا بۆ‌دلی دل‌په‌ینی تو  
 عه‌شقی شه‌راوی لێوی تۆم ئە‌و ده‌مه‌ده‌رده‌چی له‌سه‌ر  
 که‌و سه‌ره‌په‌ر له‌تاسه‌یه‌م خا‌که‌له‌کۆی که‌لینی تو  
 شاه‌نشین‌ی چاوی من خه‌لوه‌ته‌بۆ‌خه‌یالی رووت.  
 شوینی دو‌عاته‌وا که‌سم رینگه‌نه‌دا به‌شوینی تو  
 خۆش‌چه‌مه‌نیکه‌روومه‌ت و هه‌رزی به‌هاری جوانیه‌  
 بولبولی شاگوئی چه‌مه‌ن «حافز»ی خۆش‌دووینی تو  
 قافیسه‌وانی شیعری من قامه‌تی تۆیه‌وا «عومه‌ر»  
 هه‌لده‌فری به‌ره‌و ئە‌وین و هه‌ک‌مه‌لی ده‌سته‌لینی تو

تاب بنفشه می دهد طره‌ی مشک‌سای تو  
 پرده‌ی غنچه می درد خنده‌ی دلگشای تو  
 ای گل خوش نسیم من بلبل خویش را مسوز  
 کز سر صدق می کند شب همه شب دعای تو  
 من که ملول گشتمی از نفس فرشتگان  
 قال و مقال عالمی می کشم از برای تو  
 دولت عشق بین که چون از سر فقر و افتخار  
 گوشه‌ی تاج سلطنت می شکنند گدای تو  
 خرده‌ی زهد و جام می گرچه نه درخور همند  
 این همه نقش می‌زنم از جهت رضای تو  
 شور شراب عشق تو آن نفسم رود ز سر  
 کاین سر پرهوس شود خاک در سرای تو  
 شاهنشین چشم من تکیه گه خیال توست  
 جای دعاست شاه من بی تو مباد جای تو  
 خوش چمنی ست عارضت خاصه که در بهار حسن  
 حافظ خوش کلام شد مرغ سخن‌سرای تو

بلا با چاۋى خويىن بارم بە تىرىكى كەۋان ئەبرۆ  
 جەھان پىر كا لە خويىنى گەش، لە من دىدە و لەۋان ئەبرۆ  
 غولامى چاۋى ئەو شوخەم لە شىرىن خەۋنى مەستى دا  
 كە كۆلمى باخى رىزۋانە و شەۋارى سايەبان ئەبرۆ  
 بە غەم خەم بوو لە شىم ئاخۆ لە گەل نەخشى برۆى چۆنى  
 لە روو ھەلدىكى كە بنويىنى ھىلالى ئاسمان، ئەبرۆ  
 رەقىبان غافلن دىدە و تەۋىلى بۆ مە ھەر ساتى  
 ھەزاران نامە دەسپىرن بە دەستى دەر كەۋان ئەبرۆ  
 شىكۆى گولزارە بۆ گىانى گەلى خەلۋەت نشىن ھەنىھى  
 لە گۆشەى ياسەمەن دا چون بە كەيفى دل چەمان ئەبرۆ  
 ئەۋەن شوخ و چەلەنگى كەس بە حۆرى يا پەرى نالى  
 كە ئەمىان چاۋى ۋەك تۆ ئەۋ لە چەشت رىنمان ئەبرۆ  
 بە بىرەحمى لەسەر روو پەرچەمت لادا ھەتالادەن  
 لە روو گەم، تاقى مىحراۋى كەچى دو قىبلەتان ئەبرۆ  
 لە راۋگەى عەشق ئە گەرچى «خاجە» ۋەك بازى سېى سەر بوو  
 شىكارى تىرى نازى كردوون چاۋى كەۋان ئەبرۆ  
 لە رۆژىكۆ برۆى ھاندائە لەم «كۆلىل» ھە زامارە  
 لە جەرگم خويىن دەچۆرپى چونكە زامى بى دەۋان ئەبرۆ

مرا چشمی ست خون افشان ز دست آن کمان ابرو  
 جهان بس فتنه خواهد دید از آن چشم و از آن ابرو  
 غلام چشم آن ترکم که در خواب خوش مستی  
 نگارین گلشنش روی است و مشکین سایبان ابرو  
 هلالی شد تنم زین غم که با طغرای ابرویش  
 که باشد مه که بنماید ز طاق آسمان ابرو  
 رقیبان غافل و ما را از آن چشم و جبین هر دم  
 هزاران گونه پیغام است و حاجب در میان ابرو  
 روان گوشه گیران را جبینش طرفه گلزاری ست  
 که بر طرف سمن زارش همی گردد چمان ابرو  
 دگر حور و پری را کس نگوید با چنین حسنی  
 که این را این چنین چشم است و آن را آن چنان ابرو  
 تو کافر دل نمی بندی نقاب زلف و می ترسم  
 که محرابم بگرداند خم آن دلستان ابرو  
 اگرچه مرغ زیرک بود حافظ در هواداری  
 به تیر غمزه صیدش کرد چشم آن کمان ابرو

خه‌تتی که ناری لیبوی که خۆر گیر ئه کات له و  
 جه‌غزیکه خۆش ئه گهرچی که سبب دهرنه‌هات له و  
 رووگهی مراد و به‌خته برۆی دۆس بئ گومان  
 روومهت بساوه خاکی نیاز و به‌رات له و  
 مه‌ی نۆشی کۆری حه‌زرتی جه‌م سینه چا به! چون  
 ئاوینه‌ییکه جامی ده‌بینی هه‌وات له و  
 کرداری خه‌لکی مزگته کردوومی مه‌ی به که ف  
 ئه‌م دوو که له‌ی بیینه که روم ره‌ش هه‌لات له و  
 سوڵتانی غه‌م له ده‌ستی چ نایب ئه‌دی بلای  
 بردوومه چون به مه‌یکه‌ده نامهی شکات له و  
 مۆمی شه‌راب ساقی له‌سه‌ر ریبی هه‌تاو نئ!  
 فهرموو که هه‌لکه شو له! سه‌حه‌ر هه‌ر که هات، له و  
 تاوئ له رۆژنامه‌ سیاکه‌م بیاره خۆش  
 پیتی گوناح شو ره‌ دلۆپی خه‌لات له و  
 «حافز» که کۆک سازی مه‌قاماتی عه‌شق ئه کات  
 خالی نه‌بئ مه‌یانی به‌هاری نیشات له و!  
 به‌و عه‌شقه‌ و له‌سه‌ریه‌تی ده‌رویشی شاری حه‌ز  
 ئاخۆ ده‌بئ که لوتفی ئه‌وین سه‌ر بدات له و  
 لام وایه‌ نایه‌ ئه‌و ده‌مه «کۆلیل»ی که‌فته‌کار!  
 ماچی عه‌تا له لیبوی بکا وه‌ک زه‌کات له و

خط عذار یار که بگرفت ماه از او  
 خوش حلقه‌ایست لیک به در نیست راه از او  
 ابروی دوست گوشه‌ی محراب دولت است  
 آن جا بمال چهره و حاجت بخواه از او  
 ای جرعه‌نوش مجلس جم سینه پاک دار  
 کآینه‌ایست جام جهان‌بین که آه از او  
 کردار اهل صومعه‌ام کرد می پرست  
 این دود بین که نامه‌ی من شد سیاه از او  
 سلطان غم هر آن چه تواند بگو بکن  
 من برده‌ام به بادفروشان پناه از او  
 ساقی چراغ می به ره آفتاب دار  
 گو برفروز مشعل‌هی صبحگاه از او  
 آبی به روزنامه‌ی اعمال ما فشان  
 باشد توان سترد حروف گناه از او  
 حافظ که ساز مطرب عشاق ساز کرد  
 خالی مباد عرصه‌ی این بزمگاه از او  
 آیا در این خیال که دارد گدای شهر  
 روزی بود که یاد کند پادشاه از او



گول ئەوه هاته پیکه نین نیر گزی لانسار کوا؟!  
 بۆی نه فهسی به هاره دئ شه به تی خوش گه وار کوا  
 هه ر گول ه تازه یی ده سی کرده ملی گول ئی وه لئ  
 گو ئی قسه بیس کامهن و چاوی ئەوین مه دار کوا  
 کۆری زه ماوهن و به زم بۆنی مورادی لئ نه هات  
 ئە ی نه فهسی پاکی سه حهر سومبول ئی زولفی یار کوا  
 عیشه نوواندنی گول م سه خته له لاسه با! دلم  
 خو ئینی هه تۆبیت و خودا وسکوتی چاو خومار کوا  
 خۆری به یانیان ئە ئین لاف له روومه ت ئەدا  
 زوانی در یژه دژ ئه ری خه نجه ری ژار دار کوا  
 یار وتی له له علی من ماچته ئاره زو؟ وتم  
 کو شتمی ئەم هه وا وه لئ ده رفه ت و ئیختیار کوا  
 «حافز» ئە گه ر چ خه زنه داری غه زه له و هونه ره په ژۆ  
 ته به یی ره وان له گه ل غه م و مه ی نه تی رۆژ گار کوا  
 لا بده په رچه می ره ش و گیانی «عومه ر» به خۆری روو  
 گر بده! با نه ئین وره و سۆزی هه ژاری شار کوا

گلبن عیش می دمد ساقی گل‌عذار کو  
 باد بهار می وزد باده‌ی خوشگوار کو  
 هر گل نوز گل‌رخ‌ی یاد همی کند ولی  
 گوش سخن‌شنو کجا دیده‌ی اعتبار کو  
 مجلس بزم عیش را غالیه‌ی مراد نیست  
 ای دم صبح خوش‌نفس نافه‌ی زلف یار کو  
 حسن فروشی گلم نیست تحمل ای صبا  
 دست زدم به خون دل بهر خدا نگار کو  
 شمع سحرگهی اگر لاف ز عارض تو زد  
 خصم زبان دراز شد خنجر آبدار کو  
 گفت مگر ز لعل من بوسه‌نداری آرزو  
 مُردم از این هوس ولی قدرت و اختیار کو  
 حافظ اگر چه در سخن خازن گنج حکمت است  
 از غم روزگار دون طبع سخن‌گزار کو





ای پیک راستان خبر یار ما بگو  
احوال گل به بلبل دستان سرا بگو  
ما محرمان خلوت انسیم غم مخور  
با یار آشنا سخن آشنا بگو  
برهم چو می زد آن سر زلفین مشکبار  
با ما سر چه داشت ز بهر خدا بگو  
هر کس که گفت خاک در دوست تو تیاست  
گو این سخن معاینه در چشم ما بگو  
آن کس که منع ما ز خرابات می کند  
گو در حضور پیر من این ماجرا بگو  
گر دیگرت بر آن در دولت گذر بود  
بعد از ادای خدمت و عرض دعا بگو  
هر چند ما بدیم تو ما را بدان مگیر  
شاهانه ماجرای گناه گدا بگو  
بر این فقیر نامه‌ی آن محتشم بخوان  
با این گدا حکایت آن پادشا بگو  
جانها ز دام زلف چو بر خاک می فشاند  
بر آن غریب ما چه گذشت ای صبا بگو  
جان پرور است قصه‌ی ارباب معرفت  
رمزی برو پرس حدیثی بیابگو  
حافظ گرت به مجلس او راه می دهند  
می نوش و ترک زرق ز بهر خدا بگو

به دل چ خوشه نه سیمی شه مامه شه و بۆمان  
سه حر به عه شقی جه مالت که هاته ئاسۆمان  
نیشانمی بده ری ئه ی هوما ی ریگه نووین!  
به شهوقی خاکی له ده رکی دیهم که بی سۆمان  
له مانگی یه ک شه وه بر و! ده منی له ئاسۆدا  
به یادی په یکه ری زاری په ژاره دل جو مان  
منم هه ناسه به بی تو ئه دهم که وا خه جلم  
مه گهر سه خاوه تی عه فوت بکا تکا بۆمان  
سه حر به عه شقی موریدانی تو حیجابی ره شی  
دری به شیـری سه با شه و بر! له شانۆمان  
له عه شقی روومه تت ئه و رۆژه له ش به خاک ده به م  
گولاله سووره فه قهت شین ده بی له گلکو مان  
که دوینه «خاجه» وتی سه ر له ریـته، بیسمیلا  
مه خه ن به خاتری ناسک مه لالی ئه و پو مان  
ده میکه بی که سه «کو لیل» و دل له بی تو یی  
نه بی به قسه تی هه ردوو ده منی به بی تو مان

خنک نسیم مُعنبر شامه‌ای دلخواه  
 که در هوای تو برخاست بامداد پگاه  
 دلیل راه شوای طایر خجسته لقا  
 که دیده آب شد از شوق خاک آن درگاه  
 به یاد شخص نزارم که غرق خون دل است  
 هلال راز کنار افق کنی‌د نگاه  
 منم که بی تو نفس می‌کشم زهی خجالت  
 مگر تو عفو کنی ورنه چیست عذر گناه  
 ز دوستان تو آموخت در طریقت مهر  
 سپیده‌دم که صبا چاک زد شعار سیاه  
 به عشق روی تو روزی که از جهان بروم  
 ز تربتم بدمد سرخ گل به جای گیاه  
 مده به خاطر نازک ملالت از من زود  
 که حافظ تو خود این لحظه گفت بسم‌الله

مەستى ھەمىشەم بەو لىوھ ئالە  
خوایا سپاست! عەشقم لە پالە  
ئەى بەختى سەرکیش دەستى لە مل کە!  
گا ماچى لىوى گاگا پىيالە  
زەنگى زىرانىن دوو خىلى رسوا  
شىخى لە رى گوم پىرى منالە  
ئەستە غفىروللا عابىد لە کارت  
تۆبەى وە کوو تۆم سۆفى مە حالە  
بىژم چلۆنم گىنانا لە دووریت  
چاو بەحرى سوورە و دل مەوجى نالە  
کافر نە کىشى ئەو دردە کىشای  
بۆ بەژن و بۆتان سەرو و ھە لالە  
دەرسى شەوانە و زىکرى بەیانى  
سەندۆ لە «حافىز» ئەو دیدە کالە  
سا چون لە «کۆلىل» ئالتۆزى ئازىزا!  
فەرموو بە ئەبرۆت خوینم ھە لالە

عیشم مدام است از لعل دلخواه  
 کارم به کام است الحمدلله  
 ای بخت سرکش تنگش به برکش  
 گه جام زرکش گه لعل دلخواه  
 ما را به رندی افسانه کردند  
 پیران جاهل شیخان گمراه  
 از دست زاهد کردیم توبه  
 وز فعل عابد استغفرالله  
 جانچه گویم شرح فراق  
 چشمی و صد نم جانی و صد آه  
 کافر میناد این غم که دیده‌ست  
 از قامت سرو از عارضت ماه  
 شوق لب برد از یاد حافظ  
 درس شبانه ورد سحرگاه



خه نجهر بیاری سهر هر له ریته  
گهردن له حو کمی گهر دوون و ویتته  
ثایینی پار تیز تیزمهش ده زاین  
چ بکهم که بهختی گومرا له پیتته  
شیخ و مهلاکان که متر دناسین  
یا باده بیانا یا وس به شیتته!  
مانگی گولان و توبه ی منی رهند؟!  
سه د توبه یار هب له و توبه ویتته  
شهوقی له جامی رووتی نه دی رووم  
وهی له و دهروونه ی مه پر مه پر هه ویتته  
وهختی سه بووری تاله و ته مه ن هیچ  
خوز گهم ده زانی که ی جیم له جیتته  
گون گوی گرانن «حافز» له نالین  
ئه و کاته حالین خوین خانه خویته  
فهرموو به «کولیل» باوانه که ی دل  
(من هه وولی تو مه تو هه وولی کیتته!؟)

گر تیغ بارد در کوی آن ماه

گردن نهادیم الحکم لله

آیین تقوا ما نیز دانیم

لیکن چه چاره با بخت گمراه

ما شیخ و واعظ کمتر شناسیم

یا جام باده یا قصه کوتاه

من رند و عاشق در موسم گل

آن گاه توبه استغفر الله

مهر تو عکسی بر ما نیفکند

آینه رویا آه از دلت آه

الصبرُ مُرٌّ وَالْعُمُرُ فَنان

یا ایت شغری حتام آقاه

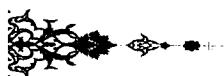
حافظ چه نالی گر وصل خواهی

خون بایدت خورد در گاه و بیگاه

گه‌یشتن به‌و، ژبانی بی نه‌مانه  
 خودایا پی‌می به‌ی ژینی که‌وانه!  
 وه‌به‌ر شمشیری دام و وسکوتم کرد  
 له‌ دژمن رازی دۆسی دڵ نه‌هانه  
 به‌ داخی به‌نده‌گی مردن له‌ ریتا  
 به‌ سه‌ر تو! سه‌ر له‌ سولتانی جه‌هانه  
 پی‌رسن ئیوه‌ن و خوا له‌ وحه‌ کیمه‌م  
 که‌ که‌ی ده‌رمان نه‌ کا ئه‌م ده‌ردمانه  
 گلێ پامالی سه‌رووم بو‌گه‌ بی‌شک  
 گه‌لێ چاتر له‌ خوینی نه‌رخه‌وانه  
 به‌هه‌شت و کۆشکی پیشکه‌ش بی به‌ سۆفی  
 که‌ چالی سه‌ر چه‌نه‌ی بو‌ من جینانه  
 هه‌ژاری ده‌رکی نه‌و نه‌ی دڵ ده‌زانی؟!  
 سه‌رۆکی هه‌ر هه‌میشه‌ی سه‌روه‌رانه  
 وت‌ه‌ی پی‌ران به‌ دڵ وه‌ر بگه‌ره‌ جوانا!  
 که‌ بی‌ری پی‌ره‌ رۆحی به‌ختی جوانه  
 شه‌وی ده‌یوت وه‌ک نه‌و مرواریه‌ی گویم  
 له‌ چاوی کێ له‌ دنیادا ره‌وانه‌؟!  
 به‌ شیراز، نه‌سفه‌هان ناگه‌ به‌ بالا  
 نه‌گه‌رچی (زینده‌ روود) ئاوی ژبانه  
 له‌ زاری هاوه‌لان شیرینه‌ راویژ  
 قسه‌ی «حافز» گه‌لێ شه‌کری له‌ بانه  
 وت‌ه‌ی تالته‌ نه‌باتی گیانی «کۆلیل»  
 نه‌گه‌رچی بو‌ ره‌قیبان قه‌ندی گیانه

وصال او ز عمر جاودان به  
 خداوند! مرا آن ده که آن به  
 به شمشیرم زد و با کس نگفتم  
 که راز دوست از دشمن نهان به  
 به داغ بندگی مردن بر این در  
 به جان او که از ملک جهان به  
 خدا را از طیب من پرسید  
 که آخر کی شود این ناتوان به  
 گلی کان پایمال سرو ما گشت  
 بود خاکش ز خون ارغوان به  
 به خلدم دعوت ای زاهد مفرما  
 که این سبب زرخ زان بوستان به  
 دلا دایم گدای کوی او باش  
 به حکم آن که دولت جاودان به  
 جوانا سر متاب از پند پیران  
 که رای پیر از بخت جوان به  
 شبی می گفت چشم کس ندیده ست  
 ز مروارید گوشم در جهان به  
 اگر چه زنده رود آب حیات است  
 ولی شیراز ما از اصفهان به  
 سخن اندر دهان دوست شکر  
 ولیکن گفته‌ی حافظ از آن به

رووبهنت والہ پیراناوہ تہ لایانی چی؟  
 دیہہ دہر مہست لہ توی پەردەسەرا یانی چی؟  
 گوئی بہ فەرمانی دژ و زولف لہ نیو دەستی سەبا  
 لہ گەڵ ئەو عالەمە دەمسازی وەها یانی چی  
 شای جووانانی و مەقسوودی هەزارانی بلئی  
 ریزی ئەم نیعمەتە گەورەت نییە لایانی چی  
 سەری زولفت بە دەسی خۆت هەوہل خستە دەسم  
 ئیستە خستوومتە ژیر پی بہ جەفا یانی چی  
 دەم و تم گفٹ و کەمەر خەنجەرە نیشانی ئەدەی  
 ساوی شمشیرت ئەدەی بۆم لہ جەزا یانی چی  
 هەرکە سەرقالە بہ یەک شیوہ لہ نەردی غەمی تو  
 شەش دەرن گشتی لہ تاسی هەوہ لایانی چی  
 خەبەرت بوو لہ دلئی تەنگت ئەوین دادەبەزی  
 «حافز!» ئەو غەیرە لہ کۆی مالە کەتا یانی چی  
 زولفی مەعنا مە کە «کۆلیل!» لہ لای ئەم دلە چون  
 خۆم وەر مگرتووہ زوو تر لہ سەبا یانی چی



ناگهان پرده برانداخته‌ای یعنی چه  
مست از خانه برون تاخته‌ای یعنی چه  
زلف در دست صبا گوش به فرمان رقیب  
این چنین با همه در ساخته‌ای یعنی چه  
شاه خوبانی و منظور گدایان شده‌ای  
قدر این مرتبه نشناخته‌ای یعنی چه  
نه سر زلف خود اول تو به دستم دادی  
بازم از پای درانداخته‌ای یعنی چه  
سخت رمز دهان گفت و کمر سرّ میان  
وز میان تیغ به ما آخته‌ای یعنی چه  
هر کس از مهره‌ی مهر تو به نقشی مشغول  
عاقبت با همه کج باخته‌ای یعنی چه  
حافظا در دل تنگت چو فرود آمد یار  
خانه از غیر نپرداخته‌ای یعنی چه

درابو دهر کی موغان گهسک و دهم بو عه تر و گولاب  
 خه لاتی مورشیدی مه یخانه دا به شیخ و شه باب  
 غولامی خزمه تی گشتی قه ده ح به ده ست و هه موو  
 کلاویان سهر و سیبهر له سهر حویابی سه حاب  
 گزینگی جام له مانگی پری، جه مال پری  
 له تاوی روومه تی ساقی هه تاو چوو به نیقاب  
 به سهد کریشمه له نهو به زمه بووکی پرده چ شه نگ  
 خه میکی دابوه نه گریجه وه ک له کولمی گولاب  
 له دهستی گرتووه جامی به زم که نیشکی سه حهر  
 به له علی لیسوی فریشته ی نه دا گولای شه راب  
 له قیژ و واژی جووانانی شوخ و شیرین لیو  
 شه که ر شکا سه من ناواره گوشه گیره روباب  
 سلاومی به که نین پیر دا وه لام و وتسی  
 که نه ی خوماری هه ژار و زده ی شه راب و خه راب  
 چ که س ده کا نه وه کردت به هیزی میتشکی کزت  
 له گهنج و مالی دهری بو نهوینی ختوه حویاب  
 گه یین به ده ولته تی وه سلت گرانه چون ده خه وی  
 هه موو له باخه لئی به ختسی خه فۆکی دووره مه نئاب  
 وهرن به مه یکده «حافز» هه تا نیشانت دهم  
 هه زار و یه ک سه فی دؤعا رهوا، له عهرشی جه واب  
 فه له ک له گه ل مه له کا بو سه روک (نهره ته دین)  
 یه کی له نه سپی ده کا زین و نهو تری له ریکاب  
 سوروشی غه بیی عه قل هاته سهر که بو به ره که ت  
 بکا زیاره تسی خاکی شه ره ف له دهر کی جه نئاب  
 له خاک و مه لبه نی کوردم بنیژه وه ک «عومه ر» ت  
 به ماچ نایه ته سه للای گیانی پر ته ب و تاب

در سرای مغان رفته بود و آب زده  
 نشسته پیر و صلابی به شیخ و شاب زده  
 سبوکشان همه در بندگیش بسته کمر  
 ولی ز ترک کله چتر بر سحاب زده  
 شعاع جام و قدح نور ماه پوشیده  
 عذار مغیجگان راه آفتاب زده  
 عروس بخت در آن حجله با هزاران ناز  
 شکسته کسمه و بر برگ گل گلاب زده  
 گرفته ساغر عشرت فرشته‌ی رحمت  
 ز جرعه بر رخ حور و پری گلاب زده  
 ز شور و عربده‌ی شاهدان شیرین کار  
 شکر شکسته سمن ریخته رباب زده  
 سلام کردم و با من به روی خندان گفت  
 که ای خمارکش مفلس شراب زده  
 که این کند که تو کردی به ضعف همت و رای  
 ز گنج خانه شده خیمه بر خراب زده  
 وصال دولت بیسدار ترسنت ندهند  
 که خفته‌ای تو در آغوش بخت خواب زده  
 بیا به میسکده حافظ که بر تو عرضه کنم  
 هزار صف ز دعاهای مستجاب زده  
 فلک جنبه کش شاه نصره‌الدین است  
 بیا بین ملکش دست در رکاب زده  
 خرد که ملهم غیب است بهر کسب شرف  
 ز بام عرش صدش بوسه بر جناب زده



ئە‌ه‌ی ئە‌وه‌ی به‌و شه‌وی به‌لدا ته‌وه‌ بازاتییه‌وه  
 به‌ ته‌مه‌ن بی! به‌ دل‌ئی شی‌ت نه‌وازاتییه‌وه  
 ناز مه‌فرۆشه‌ سه‌عاتیک و له‌ عاده‌ت وه‌ره‌ ده‌ر!  
 تۆ که‌ بۆ خاتری یاران‌ی نیازاتییه‌وه  
 له‌ به‌ر ئە‌وه‌ به‌ژنته‌ بم‌رم له‌ شه‌ر و ئاشتییا  
 وه‌ کویه‌ ک هه‌ر به‌ قه‌د و قامه‌تی نازاتییه‌وه  
 تیکه‌لی کردوه‌ لیب‌وت به‌ یه‌ کا ئاگر و ئاو  
 چاوی ناپاک ده‌ری! شه‌عه‌ده‌ بازاتییه‌وه  
 مه‌رحه‌با له‌ و دل‌ه‌ نه‌رمه‌ت! که‌ به‌ ئیحسان‌ی برۆ  
 بۆ سه‌ر ئە‌م کوشته‌ به‌ نازه‌ت به‌ نمازاتییه‌وه  
 وه‌رعی من سوو که‌ له‌ حاست که‌ به‌ تالانی دل‌م  
 مه‌ست و ئالۆز به‌ خه‌لوه‌ی گولی رازاتییه‌وه  
 وتی «حافز!» به‌ مه‌ی ئالووده‌ جه‌به‌ی، ره‌نگه‌ له‌ کۆی  
 ته‌کیه‌ بازشتی که‌ بۆ مه‌یکه‌ده‌ بازاتییه‌وه  
 بیژه‌ «کۆلیل!» چ قه‌وماوه‌ هه‌میسان که‌ وه‌ها  
 گه‌رمه‌شینت به‌ کولی سۆز و گودازاتییه‌وه

ای که با سلسله‌ی زلف دراز آمده‌ای  
فرصت باد که دیوانه‌نواز آمده‌ای  
ساعتی ناز مفرما و بگردان عادت  
چون به پرسیدن ارباب نیاز آمده‌ای  
پیش بالای تو میرم چه به صلح و چه به جنگ  
چون به هر حال برازنده‌ی ناز آمده‌ای  
آب و آتش به هم آمیخته‌ای از لب لعل  
چشم بد دور که بس شعبده‌باز آمده‌ای  
آفرین بر دل نرم تو که از بهر ثواب  
کشته‌ی غمزه‌ی خود را به نماز آمده‌ای  
زهد من با تو چه سنجد که به یغمای دلم  
مست و آشفته به خلوتگه راز آمده‌ای  
گفت حافظ دگرت خرقه شراب آلوده‌ست  
مگر از مذهب این طایفه باز آمده‌ای

دوینەشەو چوومه خه‌راباته‌وه خه‌و پر له سه‌رئ  
 ته‌ر به مه‌ی دامه‌ن و به‌رمال و عه‌با کۆنی به‌رئ  
 خازنی مه‌یکه‌ده هات و به‌تووانجیکۆ وتی  
 زوو به‌زوو راپه‌ره ئه‌ی رێبه‌ری خۆش خه‌و هونه‌رئ!  
 خۆ له‌خۆ پاک وه‌شۆ جا له‌خه‌رابات خزی  
 تاکو ئالووده نه‌بی ته‌کیه به‌هر بی خه‌به‌رئ  
 گه‌وه‌ری گیان مه‌ده یاقووته تراوی به‌هه‌وای  
 لیوی شیرین شه‌که‌ر و نوقلی بزهی موو که‌مه‌رئ  
 چوو ته‌ش‌ریفی جوانی مه‌که‌ پیریت چه‌په‌ل  
 تۆشه‌ له‌م مه‌نزله‌ هه‌لبگره‌ سه‌فه‌ر وا له‌ به‌رئ  
 چون سه‌فایه‌کی نه‌دا ئاوی گل‌ئالوو به‌که‌سه‌ی  
 رۆشن و ساف له‌نیو بی‌ری جه‌هان وه‌رنه‌ ده‌رئ  
 وتم ئه‌ی گیانی هه‌موو ده‌فته‌ری گوڵ قه‌ی نا‌کا  
 له‌به‌ه‌ارا که‌ به‌مه‌ی سوور بکا به‌خته‌وه‌رئ  
 مه‌له‌وانانی عه‌شق چوونه‌ بن ئه‌م به‌حه‌ره به‌لام  
 ته‌ر نه‌بوو دامه‌نی که‌س، که‌س نه‌بو تووشی زه‌ره‌رئ  
 وتی مه‌فرۆشه‌ ئه‌ده‌ب «خاجه!» به‌یارانی ئه‌دیب  
 ناخ له‌م لوتفه‌ سه‌راسه‌ر هه‌ره‌شه‌ی لی‌ده‌وه‌رئ  
 نه‌ به‌ ئه‌بجه‌د له‌موه‌م‌مای ئه‌وین بازه‌ گری  
 نه‌ به‌ «کۆیل» کۆل و کۆی غه‌می دل‌داده‌مرئ

دوش رفتم به در می‌کده خواب آلوده  
 خرقه تر دامن و سجاده شراب آلوده  
 آمد افسوس کنان مغبجه‌ی باده فروش  
 گفت بیدار شو ای رهرو خواب آلوده  
 شست و شویی کن و آن‌گه به خرابات حرام  
 تا نگردد ز تو این دیر خراب آلوده  
 به هوای لب شیرین پسران چند کنی  
 جوهر روح به یاقوت مذاب آلوده  
 به طهارت گذران منزل پیری و مکن  
 خلعت شیب چو تشریف شباب آلوده  
 پاک و صافی شو و از چاه طبیعت به در آی  
 که صفایی ندهد آب تراب آلوده  
 گفتم ای جان جهان دفتر گل عیبی نیست  
 که شود فصل بهار از می ناب آلوده  
 آشنایان ره عشق در این بحر عمیق  
 غرقه گشتند و نگشتند به آب آلوده  
 گفت حافظ لغز و نکته به یاران مفروش  
 آه از این لطف به انواع عتاب آلوده

تۆخوا له من مه‌تۆره که نووری گلاری تۆ  
ئارامی گیان و یاری منی بێقه‌راری تۆ  
وه‌ک هه‌ر که‌سی ده‌سی مه‌ به‌ داوینی ئیوه‌ بێ  
دپ‌یا کراسی سه‌بر و قه‌راری هه‌زاری تۆ  
وه‌شیار بی نه‌که‌ویه که‌مینی نینی خۆت!  
چون بی‌حه‌د و ئه‌نازه‌ ده‌لال و نیگاری تۆ  
لۆمه‌م له‌ عه‌شقی ئه‌و مه‌ که‌ زاهید! هه‌تا منیش  
لۆمه‌ت نه‌که‌م که‌ چۆنه‌ له‌وئ نادیا‌ری تۆ  
«حافز» مه‌گه‌ر له‌ حه‌د به‌ ده‌رت بێ درێژ کرد  
دل‌به‌ر که‌ وا تووانجی ده‌کا هه‌ر نیساری تۆ  
دژمانی یار بۆ منی «کۆلیل» و هیچی که‌  
دو‌نیا هه‌موو خه‌لاتی ته‌ماحی نه‌یاری تۆ



از من جدا مشو که توام نور دیده‌ای  
آرام جان و مونس قلب رمیده‌ای  
از دامن تو دست ندارند عاشقان  
پیراهن صبوری ایشان دریده‌ای  
از چشم بخت خویش مبادت گزند از آنکه  
در دلبری به غایت خوبی رسیده‌ای  
منعم مکن ز عشق وی ای مفتی زمان  
معذور دارم که تو او را ندیده‌ای  
آن سرزنش که کرد تو را دوست حافظا  
بیش از گلیم خویش مگر پا کشیده‌ای

وا خۆش ده‌چوو ته‌لاریز کراسی خزی له‌ به‌ر دا  
 ییخه‌ی که‌تانی مانگی بۆ چاک ئه‌بوو له‌ سه‌ر دا  
 ئاره‌ق به‌ ئاگری مه‌ی تک‌تک له‌ روو به‌ چه‌شنی  
 شه‌ونم له‌سه‌ر په‌په‌ی گۆل برژئ به‌ ده‌ور و به‌ردا  
 شیرین که‌لام و شیوا، قامه‌ت بلیند و ئازا  
 چاوپه‌ش خومار کۆلمی تانه‌ی له‌ مانگ و خۆر دا  
 شمشال قه‌د خه‌رامان نازار و نازپه‌روه‌ر  
 لیتوی که‌نیشکی لوتفی ئاوی ژیا‌نی ده‌ر دا  
 ئه‌و له‌عه‌ دل‌په‌ینه‌ی ئه‌و زه‌رده‌ غه‌مه‌ره‌وینه‌ی  
 ئه‌و ریگه‌چه‌وونه‌ خۆشه‌ی پروا له‌ باخی وه‌ر دا  
 ئه‌و دیده‌ شوخ و مه‌سته‌ش ده‌رچوو به‌ له‌ز له‌ داوم  
 یاران بکه‌ن ته‌وی‌رئ! دل‌ دایه‌ کیو و هه‌ردا  
 وه‌شیار بی که‌ ئه‌هلی دل‌ قه‌ت نه‌که‌ی په‌ریشان!  
 دونیا که‌ نووری چاوم ئه‌ورپۆیه‌ تا‌کوفه‌ردا  
 ئه‌و چاوه‌ دل‌فریوه‌ت بۆ ده‌مکۆژئ به‌ قاری  
 تا‌قانه‌ که‌م به‌ نازی تا‌قی‌م که‌رۆ له‌ به‌ر دا  
 ره‌نجاوه‌ گه‌ر له‌ «حافز» بووکی شکۆی خه‌یا‌لت  
 بی‌رۆ که‌ ته‌ف له‌ هه‌رچی بیستم، وتم، له‌ ده‌ر دا  
 بی‌حه‌ده‌ که‌م سه‌اسی لوتفت ئه‌گه‌ر به‌ ده‌س بی  
 میوه‌ی گه‌ییوی باخی ئیوه‌م له‌ هه‌ر گۆزه‌ر دا  
 هیجرانی تۆ له‌ سینگی «کۆلیل» زۆری هی‌نا  
 چاوم که‌ وا پولوسکی به‌ردا به‌ دار و به‌ردا

دامن کشان همی شد در شرب زر کشیده  
 صد ماه روز رشکش جیب قصب دریده  
 از تاب آتش می بر گرد عارضش خوی  
 چون قطره‌های شبنم بر برگ گل چکیده  
 لفظی فصیح شیرین قدی بلند چابک  
 رویی لطیف زیبا چشمی خوش کشیده  
 یاقوت جان‌فزایش از آب لطف زاده  
 شمشاد خوش خرامش در ناز پروریده  
 آن لعل دلکشش بین و آن خنده‌ی دل آشوب  
 و آن رفتن خوشش بین و آن گام آرمیده  
 آن آهوی سیه‌چشم از دام ما برون شد  
 یاران چه چاره سازم با این دل رمیده  
 زنهار تا توانی اهل نظر میازار  
 دنیا وفا ندارد ای نور هر دو دیده  
 تا کی کشم عتیت از چشم دل‌فریبت  
 روزی کرشمه‌ای کن ای یار برگزیده  
 گر خاطر شریف رنجیده شد ز حافظ  
 باز آ که توبه کردیم از گفته و شنیده  
 بس شکر باز گویم در بندگی خواجه  
 گر اوفتد به دستم آن میوه‌ی رسیده



نامه له خوینی دڵ بوو، بۆ سه‌روی سه‌وز قامهت  
 دیتیم له ده‌ردی دووریت روژی ره‌شی قیامهت  
 چاوم له ده‌ردی دووری سه‌د جووری پین نیشانه  
 ئەسرینی ئالم ناخۆ نابێ به‌یه‌ك عه‌لامهت  
 كه‌لكی نه‌بوو چه‌نیکم تاقی به‌دڵ كه‌ کردۆ  
 تاقی کراوه‌ بوو ئەو من گێژ بووم و نامهت  
 پرسیم له‌ حال‌ زانی نیه‌ت به‌ گول، وتی پیم  
 دووری له‌ یار ده‌رده‌ و دیداری کۆی سه‌لامهت  
 پرسیم ده‌بم‌ نزیک‌ی لۆمه‌م ده‌ که‌ن له‌ دوورو  
 فه‌رموی نه‌ماندی وه‌للا عه‌شقی به‌ بێ مه‌لامهت!  
 بۆی ئه‌دا به‌ جامی گیانی شرینی «حافز»  
 گاهه‌س قومی بنۆشی شیرین له‌ جووی که‌رامهت  
 نه‌یکرده‌ بۆ له‌ ژینا «کۆلیل» گول له‌ باخی  
 سه‌رتر له‌ عه‌تری زولفت خو‌ش‌تر له‌ بۆی شه‌مامهت



از خون دل نوشتم نزدیک دوست نامه

إِنِّي رَأَيْتُ دَهْرًا مِنْ هِجْرِكَ الْقِيَامَةَ

دارم من از فراقش در دیده صد علامت

لَيْسَتْ دُمُوعُ عَيْنِي هَذَا لَنَا الْعَلَامَةَ

هرچند کآزمودم از وی نبود سودم

مَنْ جَرَّبَ الْمُجْرَبَ حَلَّتْ بِهِ النَّدَامَةَ

پرسیدم از طیبی احوال دوست گفتا

فِي بُعْدِهَا عَذَابٌ فِي قُرْبِهَا السَّلَامَةَ

گفتم ملامت آید گر گرد دوست کردم

وَاللَّهِ مَا رَأَيْتُنَا حُبًّا بِإِلَامَامَةَ

حافظ چو طالب آمد جامی به جان شیرین

حَتَّى يَذُوقَ مِنْهُ كَأْسًا مِنَ الْكِرَامَةِ

که شه‌وقی روومه‌تی تو روژی کرده په‌روانه  
 سه‌رم به ئی‌وه‌یه ناوا، له ئی‌مه ویرانه  
 عقل که شیتی ئه‌وینی ده‌خسته کۆی زه‌نجیر  
 له به‌ندی پرچی ره‌شدا به چه‌شنی دیوانه  
 به بۆنی زولفت ئه‌گه‌ر سه‌ر به‌ها بده‌م هه‌چه  
 هه‌زار گیانی عه‌زیزم نیساری گیانانه  
 له سه‌ره‌تا دلێ و ئیلم کهوت له پا دویشه‌و  
 که دیم ده‌لال و گۆلی خو له ده‌ستی بیگانه  
 چ فیل و نه‌خشه که کیشام و ئاوی دل‌می نه‌دا  
 فسوونی ئی‌مه له لای ئه‌و گه‌رایه ئه‌فسانه  
 له سه‌ر گری روخی کئی دی به جیگه‌ی ئه‌سه‌نه‌ر  
 به غه‌یری خالی ره‌شی تو، بیی به شادانه؟!  
 له مۆمی رووتی که شه‌م پیگه‌یی شه‌ماله‌ گری  
 ژیا‌نی دا به سه‌بایه ک‌نه‌فه‌س له مژدانه  
 له وه‌رزی ده‌ولته‌تی لیوت له سه‌رمه په‌یمانێ  
 نه‌به‌م که ناو له هه‌چی مه‌گه‌ر له په‌یمان  
 نه‌که‌ی له مه‌دره‌سه یا خانه‌قا‌سه و با‌سی!  
 که گیانی پرپه‌تی «حافز» له عه‌شقی مه‌یخانه  
 ئه‌دی چ مه‌رگه «کۆلیل» گه‌رمه‌نالینت؟!  
 ته‌نووری داغی ئه‌وینت له سینگی نالانه

چراغ روی تو را شمع گشت پروانه  
 مرا ز حال تو با حال خویش پروانه  
 خرد که قید مجانین عشق می فرمود  
 به بوی سنبل زلف تو گشت دیوانه  
 به بوی زلف تو گر جان به باد رفت چه شد  
 هزار جان گرامی فدای جانانه  
 من رمیده ز غیرت ز پا فتامد دوش  
 نگار خویش چو دیدم به دست بیگانه  
 چه نقشه‌ها که برانگیختیم و سود نداشت  
 فسون ما بر او گشته است افسانه  
 بر آتش رخ زیبای او به جای سپند  
 به غیر خال سیاهش که دید به دانه  
 به مژده جان به صبا داد شمع در نفسی  
 ز شمع روی تو اش چون رسید پروانه  
 مرا به دور لب دوست هست پیمانی  
 که بر زبان نبرم جز حدیث پیمانه  
 حدیث مدرسه و خانقه مگوی که باز  
 فتاد در سر حافظ هوای میخانه

سه‌هر هیتشتا سه‌رم مه‌ستی شه‌وانه  
 من و مه‌ی عوود و قانون و تهرانه  
 به عه‌قلم باده بۆ تۆشه‌ی سه‌فهردا  
 له شاری بوونیم فه‌رمو و ره‌وانه  
 جووانی مه‌ی فرۆشم چاوی قرتان  
 نه‌ما ترسم له ئەفسوونی زه‌مانه  
 له مه‌ی‌گیری که‌وان‌ته‌برۆ شه‌وتم  
 که‌ئهی بۆ تیر و تانه و خه‌م نیشانه  
 که‌مه‌ره‌ندی قه‌دی دل‌به‌ر که‌سیکه  
 که‌خۆ گوم کات و وس‌بن له‌م دوانه  
 برۆ ئەم داوه‌دانی بۆ قه‌ل و دال!  
 که‌سیمورغ ئاشیانی کاکه‌شانه  
 ده‌بی کۆ ده‌ستی وه‌سلی گا به‌شاین  
 که‌هه‌ر خۆی عاشق و مه‌عشووقه‌گیانه  
 هه‌والی مو‌تریب و ساقی ئەون ئەو  
 خه‌یالی ئاوگۆل په‌لپه‌ و به‌هانه  
 به‌من بسپیره که‌شتی مه‌ی که‌ته‌ی که‌م  
 به‌مه‌ستی به‌حاری ناپه‌یدا که‌رانه  
 وجوودی ئیمه‌ رازی سه‌ر به‌مۆره  
 که‌لێکۆلینه‌وه‌ی «حافز»! گرانه  
 سپی «کۆلیل»! چاوی عه‌قله‌ له‌م ری  
 شه‌واره‌ی خێلی زانا و نه‌زانه

سحر گاهان که مخمور شبانه  
 گرفتم باده با چنگ و چغانه  
 نهادم عقل را ره توشه از می  
 ز شهر هستیش کردم روانه  
 نگار می فروشم عشوه‌ای داد  
 که ایمن گشتم از مکر زمانه  
 ز ساقی کمان‌ابرو شنیدم  
 که ای تیر ملامت را نشانه  
 نبندی زان میان طرفی کمروار  
 اگر خود را ببینی در میانه  
 برو این دام بر مرغی دگر نه  
 که عنقا را بلند است آشیانه  
 که بندد طرف وصل از حسن شاهی  
 که با خود عشق بازد جاودانه  
 ندیم و مطرب و ساقی همه اوست  
 خیال آب و گل در ره بهانه  
 بده کشتی می تا خوش برانیم  
 از این دریای ناپیدا کرانه  
 وجود ما معمایی ست حافظ  
 که تحقیقش فسون است و فسانه

مه‌یگتیر بی که لاله بیالته‌ی پرن له مه‌ی  
 لاف و گه‌زاف چند و خورافات تا به که‌ی؟!  
 ناز و غورور لاه که دیتوویه روژگار  
 چینی که‌وای قه‌یسهر و گۆشه‌ی کلای که‌ی  
 وه‌شیار بی که ته‌یری چه‌من مه‌ستی مه‌سته شه‌و  
 بیتدار بی که خه‌ونی هه‌میشه‌ت له پیشه‌ه‌ی!  
 چهن خوش به نازی تازه خه‌رامان ده‌چی به ری  
 نه‌تبی خه‌زانی سه‌رد و هه‌ناسه‌ی سه‌هۆلی ده‌ی!  
 هاوار بۆ که‌سی که فه‌له‌ک پتیکه‌نی له رووی  
 باوه‌ر به لوتفی چه‌رخ و بزهی لیوی هه‌ی نه‌که‌ی!  
 سه‌یزوو شه‌رابی که‌وسهر و چاوپه‌ش کچان نه‌ده‌ن  
 نه‌ورپۆش لوتفی ساقی و دوو چاوی پر له مه‌ی  
 دیتیتته یادی بادی سه‌با ژینی لاه‌تیم  
 مه‌ی بیته غه‌م ره‌ویته نه‌با لای بی له وه‌ی!  
 چاوت نه‌بی له سه‌لته‌نه‌تی گۆل، خه‌زان که بیت  
 زریان به یه‌ک هه‌ناسه‌ نه‌ساسی ده‌کات په‌ی  
 بیتنا به یادی حاته‌می ته‌ی مه‌ی! مه‌نی، هه‌تا  
 نامه‌ی ره‌ش و ره‌جالتی به‌غیلان بکه‌ین ته‌ی  
 له‌و باده‌ واه‌مال و شکۆی دا به‌نه‌رخه‌وان  
 له‌و باده‌ بو به‌شه‌ونمی سه‌ر کولمی کاله‌به‌ی  
 خیتوه‌ت له‌باخ هه‌له‌ده‌ که‌ تاماده‌ خه‌زمنه‌ن  
 سه‌روی سه‌وزه کراس و که‌مه‌ر به‌سته‌ شه‌کره‌ نه‌ی  
 «حافظ!» فریوی سیحری حه‌لالت گه‌یی به‌رۆم  
 تپه‌ر له‌ میسر و چین بو سه‌مه‌رقه‌ندی گرت و ره‌ی  
 چه‌شنی هه‌واری خالتیه «کۆلیل» ده‌وره‌ چۆل  
 نه‌ی وه‌ی له‌ جه‌وری چه‌رخ و وزه‌ی ده‌وری ناشه‌که‌ی

ساقی بیا که شد قدح لاله پر ز می  
 طامات تا به چند و خرافات تا به کی  
 بگذر ز کبر و ناز که دیده‌ست روزگار  
 چین قبای قیصر و طرف کلاه کی  
 هشیار شو که مرغ چمن مست گشت هان  
 بیدار شو که خواب عدم در پی است هی  
 خوش ناز کانه می چمی ای شاخ نوبهار  
 کآشفتگی مبادت از آشوب باد دی  
 بر مهر چرخ و شیوهی او اعتماد نیست  
 ای وای بر کسی که شد ایمن ز مکر وی  
 فردا شراب کوثر و حور از برای ماست  
 و امروز نیز ساقی مه‌روی و جام می  
 باد صبا ز عهد صبی یاد می‌دهد  
 جان دارویی که غم ببرد درده ای صُبی  
 حشمت مبین و سلطنت گل که بسپرد  
 فراش باد هر ورقش را به زیر پی  
 درده به یاد حاتم طی جام یک منی  
 تا نامه‌ی سیاه بخیلان کنیم طی  
 زان می که داد حسن و لطافت به ارغوان  
 بیرون فکند لطف مزاج از رخس به خوی  
 مسند به باغ بر که به خدمت چو بندگان  
 استاده است سرو و کمر بسته است نی  
 حافظ حدیث سحر فریب خوشت رسید  
 تا حد مصر و چین و به اطراف روم و ری



به ده‌نگی بولبول و قومری ده‌بێ بنۆشی مه‌ی  
 ده‌نا به داغته ده‌رمان به من که گوی نادهدی  
 له ره‌نگ و بۆنی به‌هاری جه‌مۆکه تۆشه! ده‌نا  
 ده‌گا له پڕ ره‌شه‌مه‌ی رووپه‌ش و چه‌ته‌ی وه‌ک ده‌ی  
 که گول حیجایی فری‌دا، که مه‌ل وتی هوو هوو  
 له ده‌س پیاڵه نه‌ده‌ی! فیکری چی ده‌که‌ی هه‌ی هه‌ی!  
 چه‌زی حوکومه‌ت و گه‌نجی به‌که‌س نه‌ما تا سه‌ر  
 له ته‌ختی جه‌م قسه هه‌ر ماوه وه‌ک له تاجی که‌ی  
 خه‌زینه‌واینی میرات خۆره‌کان کوفره  
 به شه‌رعی موتریب و ساقی به ئه‌مری عوود و نه‌ی  
 فه‌له‌ک خه‌لاتی به‌کێ بیژه‌ دا که نه‌یسه‌ندۆ؟!  
 له سپله‌ نایه سه‌خاوه‌ت که تاله‌ هه‌لواکه‌ی  
 ره‌قمه‌ کراوه له هه‌یوانی جه‌ننه‌ تا خه‌تتی  
 که عیشوه‌سینی جه‌هان وه‌ی به‌حالی په‌یتابه‌ی!  
 سه‌خانه‌ ماوه غه‌زه‌ل ته‌ی ده‌که‌م ده‌ تیکه شه‌راب!  
 به یادی رۆح و ره‌وانی که‌ریمی خێلی ته‌ی  
 به‌غیل گوی که‌ره «حافز»! له به‌زمی خواناسان  
 که‌ره‌م که‌ جورمی له‌سه‌ر من، بنۆشه جامی مه‌ی!  
 دلته‌ چ فه‌رقی له‌ گه‌ل نالی ئه‌سپه‌ هه‌ی هاوار  
 له چالی گه‌ردنی ئه‌ر وه‌ک «عومه‌ر» نه‌بێ جه‌زبه‌ی



به صوت بلبل و قمری اگر ننوشی می  
 علاج کی کنت آخرالدواء الکی  
 ذخیره‌ای بنه از رنگ و بوی فصل بهار  
 که می‌رسند ز پی رهنمان بهمن و دی  
 چو گل نقاب برافکنند و مرغ زد هوهو  
 منہ ز دست پیاله چه می‌کنی هی هی  
 شکوه سلطنت و حسن کی ثباتی داد  
 ز تخت جم سخی مانده است و افسر کی  
 خزینه‌داری میراث‌خوارگان کفر است  
 به قول مطرب و ساقی به فتوی دَف و نی  
 زمانه هیچ نبخشد که باز نستاند  
 مجوز سفله مروت که شیئه لاشی  
 نوشته‌اند بر ایوان جنّة المأوی  
 که هر که عشوهی دنیا خرید وای به وی  
 سخا نماند سخن طی کنم شراب کجاست  
 بده به شادی روح و روان حاتم طی  
 بخیل بوی خدا نشنود بیا حافظ  
 پیاله گیر و کرم ورز و الضمان علی

ههناری لیوی ده‌مژم بۆ مه‌زه‌ی مه‌ی  
 به ئاوی خزری زیندوم بردوون په‌ی  
 نه ده‌توانم بیینم کهس له‌گه‌ڵ ئه‌و  
 نه ده‌توانم بلاییم رازی له‌بارهی  
 سوراخی خوین له‌ دل، لیوی ده‌کا ماچ  
 ده‌بینی کولمی گول عاره‌ق ده‌کا هه‌ی  
 له‌ فیکری جه‌م گه‌رئ مه‌یگێر جامی!  
 چوزانم من که جه‌م که‌ی بوون و که‌ی که‌ی؟!  
 له‌ باخه‌ڵ بگره‌ چه‌نگ ئه‌ی موتریی شوخ!  
 ره‌گی بخورینه‌ بۆم تا بیمه‌ وه‌ی وه‌ی  
 له‌ خه‌لوه‌ت که‌وته‌ ری گول بۆ چه‌مه‌نزار  
 ئه‌ساسی وه‌رع ئه‌بی وه‌ک خونچه‌ بی ته‌ی  
 وه‌کوو چاوی مه‌هتلا نیوه‌ مه‌ستنی  
 به‌ یادی لیوی مه‌ی بینا په‌یاپه‌ی  
 جودا له‌و په‌یکه‌ره‌م گیان چۆن ده‌بی چۆن  
 که‌ خویتی جامی مه‌ی ده‌تکئ له‌ هه‌نیه‌ی  
 زمانت بسره‌وئ «حافز» زه‌مانی  
 زمانه‌ی بی‌زمانان بیله‌ بۆ نه‌ی  
 وتاری ریه‌نانه‌ی زاری «کولیل»  
 هه‌موو نابین به‌ تاوتکی هه‌ناسه‌ی



لبش می بوسم و در می کشم می  
به آب زندگانی برده ام پی  
نه رازش می توانم گفت با کس  
نه کس را می توانم دید با وی  
لبش می بوسد و خون می خورد جام  
رخش می بیند و گل می کند خوی  
بده جام می و از جم مکن یاد  
که می داند که جم کی بود و کی کی  
بزن در پرده چنگ ای ماه مطرب  
رگش بخراش تا بخروشم از وی  
گل از خلوت به باغ آورد مسند  
بساط زهد همچون غنچه کن طی  
چو چشمش مست را مخمور مگذار  
به یاد لعلش ای ساقی بده می  
نجوید جان از آن قالب جدایی  
که باشد خون جامش در رگ و پی  
زبانست درکش ای حافظ زمانی  
حدیث بی زبانان بشنو از نی

نیومه‌ستی جامی عه‌شقم مه‌یگتیر باده با‌بئی!  
 مه‌ی تیکه‌هه‌ی که مه‌جلیس بئی مه‌ی سه‌فای نابئی  
 تاریفی مانگی کولمی ئاهه‌نگی ساز نابئی  
 (هه‌ی نار) بیژه (زیره‌ک) مه‌یگتیر سا شه‌رابئی  
 بالام بوو به‌ه‌لقه‌ی ده‌رگات تا غولامان  
 راوم نه‌نن له‌ئه‌رکت بۆ ده‌رکی هه‌ر جه‌نابئی  
 ئیمه و فریوی نازت تیکه‌ل‌خه‌یال و خه‌ونی  
 ئیمه و هه‌وای به‌ژنت به‌لکو له‌گه‌ل مه‌رابئی  
 نیومه‌ستی ئه‌و دو چاوه‌م ئاخۆ له‌کوین جامی  
 بيماری ئه‌و دو لیوهم که‌نگی ئه‌ده‌ن جه‌وابی  
 بۆ دلبه‌نی خه‌یالی شو‌خانی؟ «خاجه!» هه‌ی داد  
 تینوو به‌به‌رقی وشکی تراویلکه‌چۆن ده‌وابی  
 مه‌جنون له‌زولفی له‌یلا «کۆلیل» گیره‌عه‌قلی  
 کئی عه‌قل و عه‌شقی بیی پیکۆ له‌یه‌ک سه‌رابی

مخمور جام عشقم ساقی بده شرابی  
 پر کن قدح که بی می مجلس ندارد آبی  
 وصف رخ چو ماهش در پرده راست ناید  
 مطرب بزن نوایی ساقی بده شرابی  
 شد حلقه قامت من تا بعد از این رقیت  
 زین در دگر نراند ما را به هیچ بابی  
 در انتظار رویت ما و امیدواری  
 در عشوه‌ی وصال ما و خیال و خوابی  
 مخمور آن دو چشمم آیا کجاست جامی  
 بیمار آن دو لعلم آخر کم از جوابی  
 حافظ چه می‌نهی دل تو در خیال خوبان  
 کی تشنه سیر گردد از لمعه‌ی سرابی

ئهی ئه‌وه‌ی په‌رده‌ی ره‌شی کیشا له‌ کولم‌ت زولفی خوا  
 سایه‌بانیک‌ت له‌ په‌رجه‌م ساز فه‌رموو بۆ هه‌تاو  
 تا بزائهم ئاوی روخساری له‌ گه‌لماچی ده‌کا  
 نه‌خشی دلگیری چ‌خۆش کیشا له‌ روو روۆشن وه‌ک ئاو  
 شاد بن چون گۆی جووانیتان له‌ خانبالغ رفاند  
 جامی که‌یخوسره‌و بنۆشن تیشکا ئه‌فراسیاو  
 هه‌رکه‌سێ جۆری به‌ مۆمی رووتی دانا نه‌ردی عه‌شق  
 وه‌ک په‌پووله‌ی ئیمه‌ بالی هه‌ستی کێ سووتا ته‌واو  
 ئه‌و دل‌ه‌ی وێرانم‌ت تا کرده‌ گه‌نجینه‌ی ئه‌وین  
 چه‌تری هه‌لدا سێوه‌ری به‌خت له‌سه‌ر گۆشه‌ی روخاو  
 وه‌ی که‌ ئیوی وشکی شیران ته‌پ به‌ ئاوی روومه‌ت  
 قه‌ت نه‌بوو، خێلی سکه‌نده‌ر بۆ نێکی دل‌ که‌واو  
 خه‌ونی یێدارانی به‌ست ئه‌م‌را به‌ فه‌رمانی خه‌یاڵ  
 تۆمه‌تی سازان، سه‌پای شه‌وره‌و که‌ خه‌ویان ناوه‌ پ‌او  
 تاله‌ مه‌یدانی جه‌مالا یه‌ک نه‌زه‌ر کولم‌ت نووان  
 چوونه‌ تۆی په‌رده‌ی هه‌یا حۆری، په‌ری ده‌رچوو له‌ ناو  
 مه‌ی به‌ جامی جه‌م بنۆشی چون له‌سه‌ر ته‌ختی جه‌ما  
 رووبه‌نت لادا له‌سه‌ر روخساری کیژی ئاقتاو  
 مه‌کری چاوی نیوه‌مه‌ست و فێلی ئیوی مه‌ی په‌رست  
 «حافز»ی خه‌لوه‌ت‌نشین خسته‌ نیو گۆمی شه‌راو  
 بۆ نه‌چیری دل‌ قزت ئالانه‌ ده‌وری گه‌ردنم  
 هه‌ر غولامێ حه‌ققی ئاغه‌ی و‌اله‌ ئه‌ستۆ بێ حه‌ساو  
 شاریارای داد‌گه‌ر ئه‌ی ئه‌و که‌سه‌ی تاجی سه‌ری  
 کرده‌ شاباشت به‌ گیان و‌ دل‌ هه‌تاوی گه‌رمه‌تاو  
 نه‌سه‌ره‌دین یه‌حیا که‌ستکی و‌ا بریقه‌ی خه‌نجه‌ری  
 دژمنی گ‌ر دا دل‌ و‌ گیانی له‌ گه‌ل‌ می‌شکی رزاو  
 هه‌ر ئه‌وه‌ن نازیزه‌ که‌م! «کۆلیل» و‌ خه‌سته‌ی هه‌جری تۆم  
 دل‌ له‌ دووریت ئه‌نجن ئه‌نجن بوو وه‌ کوو کۆته‌ی قه‌ساو

ای که بر ماه از خط مشکین نقاب انداختی  
 لطف کردی سایه‌ای بر آفتاب انداختی  
 تا چه خواهد کرد با ما آب و رنگ عارضت  
 حالیا نیرنگ نقشی خوش بر آب انداختی  
 گوی خوبی بردی از خوبان خلج شاد باش  
 جام کیخسرو طلب کافراسیاب انداختی  
 هر کسی با شمع رخسارت به وجهی عشق باخت  
 ز آن میان پروانه را در اضطراب انداختی  
 گنج عشق خود نهادی در دل ویران ما  
 سایه‌ی دولت بر این کنج خراب انداختی  
 زینهار از آب آن عارض که شیران را از آن  
 تشنه‌لب کردی و گردان را در آب انداختی  
 خواب بیداران بیستی و آنگه از نقش خیال  
 تهمت بر شبروان خیل خواب انداختی  
 پرده از رخ برفکنندی یک نظر در جلوه‌گاه  
 و از حیا حور و پری را در حجاب انداختی  
 باده نوش از جام عالم بین که بر اورنگ جم  
 شاهد مقصود را از رخ نقاب انداختی  
 از فریب نرگس مخمور و لعل می پرست  
 حافظ خلوت‌نشین را در شراب انداختی  
 وز برای صید دل در گردنم زنجیر زلف  
 چون کمند خسرو مالک رقاب انداختی  
 داور دارا شکوه ای آن که تاج آفتاب  
 از سر تعظیم بر خاک جناب انداختی  
 نصره‌الدین شاه یحیی آن که خصم ملک را  
 از دم شمشیر چون آتش در آب انداختی



ئهی دڵ! نه‌بیت ساتنی خالی له‌ عه‌شق و مه‌ستی  
 هه‌ر وایه‌ ریتی خه‌لاست ئاخه‌ر له‌ مائی هه‌ستی  
 تا ئاخه‌رین هه‌ناسه‌ت فه‌رمانه‌به‌ری ئه‌وین به  
 له‌م رووگه‌ رووکه‌ی ئه‌یکه‌ی حاشا له‌ خۆپه‌ره‌ستی  
 چه‌شنی نه‌سیم هه‌رچه‌ن لاوازی هه‌لسوکه‌وتی  
 خۆش بی! به‌وه‌ی نه‌خۆش و بی‌هیزی به‌ژنی هه‌ستی  
 رینگه‌ی گه‌ییسن به‌ ئیقبالی چالاکی و خه‌باته  
 ئایینی ئیمه‌ ئیژئی پیلانی کوفه‌ره‌ سوستی  
 یه‌ک نوکته‌ با بلیم پیت مه‌نویته‌ عه‌قل و زانین  
 خۆیین قه‌تسه‌ هه‌رگیز ناگا به‌ کۆی مه‌به‌ستی  
 بو‌ئاستانی گیانان برۆ! نه‌ک ئاسمانت  
 تا فه‌خه‌ری سه‌ره‌بلیندی نه‌تخاته‌ خاکی په‌ستی  
 ئیشی دروو هه‌تا کوو گۆل چاوی لیته‌ سه‌هله  
 شیرینه‌ مه‌ی به‌ تالی بو‌ حال و زه‌وقی مه‌ستی  
 زاهید شه‌راب‌نۆشه‌ و «حافز» پیااله‌ پارێز  
 ئهی خێلی فیل پۆشان تا که‌ی درێژده‌ستی؟!  
 «کۆلیل» ده‌رکی هه‌ستی هه‌ر ئاوه‌ لاله‌ تو‌ بو  
 پیلانی خه‌ستی سو‌فی و ئو‌فی به‌ مه‌کری به‌ستی

ای دل مباش یکدم خالی ز عشق و مستی  
 و آنکه برو که رستی از نیستی و هستی  
 گر جان به تن بینی مشغول کار او شو  
 هر قبله‌ای که بینی بهتر ز خودپرستی  
 با ضعف و ناتوانی همچون نسیم خوش باش  
 بیماری اندر این ره بهتر ز تندرستی  
 در مذهب طریقت خامی نشان کفر است  
 آری طریق دولت چالاکی است و چستی  
 تا فضل و عقل بینی بی معرفت نشینی  
 یک نکته‌ات بگویم خود را مبین که رستی  
 در آستان جانان از آسمان میندیش  
 کز اوج سربلندی افتی به خاک پستی  
 خار ار چه جان بکاهد گل عذر آن بخواهد  
 سهل است تلخی می در جنب ذوق مستی  
 صوفی پیاله پیمای حافظ قرابه پرهیز  
 ای کوه آستینان تا کی درازدستی

رازى نهوین و مهستی بۆ موددهعی مهفهرموون  
با خۆپهرس نهمیئى و بمرى که دهردى سه ر بوون  
عاشق به! وهرنه روژى دونیا دهچیت و نه تخۆند  
ئه و نهخشه پیتی ئهسپارد لهم کارگایه گهر دوون  
دویشه و چ خۆشى فهرموو دل بهر له کۆرى بهزما  
کارت به کافران چین بوتخانه گهر به سه رچوون  
که وتوومه داوى زولفت ئه ی شاریار توخوا!  
چه ندی در یژدهستی تا که ی جهفا ده فهرموون  
داب و نه ریئى مهستی تا فیر ئه بم له چاوت  
چۆنم ده بی له سووچی هه لکه م به بی خه ته ر بوون  
ئه و روژه دیتبوم ئه م غه وغایه ئیسته به رپان  
بیزت که لیم ده کردۆ، له م شیخه به رحه زه ر بوون  
«حافز» ئه دا به دهستی تۆفان ئه وینى ئیوه  
پیت وانه بی وه کوو برق له و گپژه لیوه ده رچوون  
کافر نه بی به حالى «کۆلیل» ی کورده واری  
هه لخوا له گوینى دینام ناخی، له تۆی جیگه ر خوون

با مدعی مگویید اسرار عشق و مستی  
 تا بی خبیر بمیرد در درد خودپرستی  
 عاشق شوارنه روزی کار جهان سرآید  
 ناخوانده نقش مقصود از کارگاه هستی  
 دوش آن صنم چه خوش گفت در مجلس مغام  
 با کافران چه کارت گرت نمی پرستی  
 سلطان من خدا را زلفت شکست ما را  
 تا کی کند سیاهی چندین درازدستی  
 در گوشه‌ی سلامت مستور چون توان بود  
 تا نرگس تو با ما گوید رموز مستی  
 آن روز دیده بودم این فتنه‌ها که برخاست  
 کز سرکشی زمانی با ما نمی نشست  
 عشقت به دست طوفان خواهد سپرد حافظ  
 چون برق از این کشاکش پنداشتی که جستی

خه تیتیکی نه نووسی نه گهر نه و خوش خهت و خاله  
 گهر دون وهره قی وانده کرده کردم به نه والسه  
 ههرچهنده که هیجران بهری دیدار نه دا کاش  
 جو و تیری فه له ک نه یده وه شان نه م تووه تالسه  
 خاوهن به شیی نه ختینه مروفتیکه له دونیا  
 قه سرتیکی به هه شتی هه یه شوخیکی منالسه  
 ههرگیز له سه کوی مه یکه ده بی عه شق نه که ی نازا!  
 پالشتی به یرم بوچییه خستم که له پالسه  
 مه فروشه به باخی ئیره م و سهروه تی شه دداد  
 ماچیکی ده می یار و گولایونکی پیالسه  
 تا که ی که سی دونیای به سی نه ی دلی وه شیارا!  
 جوانی وه کو تو چه یفه له گه ل نه م زنه زالسه  
 کوار پیره وی نه هلی دل و دل پاک بفرمیی  
 نالووده که عالم به جبهی شیخی به تالسه  
 «حافز» که سه ری زولفتی به ردا نه به خوئی بوو  
 فه رمانی فه له ک و ابو که فه وتانی مه حالسه  
 به نگاوی بزته بو وه ده بیی خوړ ده می لینی  
 «کولیل» بلئی چی، که نه سیبی قه ل و دالسه



آن غالیه خط گر سوی ما نامه نوشتی  
گردون ورق هستی ما درننوشتی  
هرچند که هجران ثمر وصل برآرد  
دهقان جهان کاش که این تخم نکشتی  
آمرزش نقد است کسی را که در این جا  
یاری ست چو حوری و سرایی چو بهشتی  
در مصطبه‌ی عشق تنعم نتوان کرد  
چون بالش زر نیست بسازیم به خشتی  
مفروش به باغ ارم و نخوت شداد  
یک شیشه می و نوش لبی و لب کشتی  
تا کی غم دنیای دنی ای دل دانا  
حیف است ز خوبی که شود عاشق زشتی  
آلودگی خرقه خرابی جهان است  
کو راهروی اهل دلی پاک سرشتی  
از دست چرا هشت سر زلف تو حافظ  
تقدیر چنین بود چه کردی که نهشتی

ئە‌ی بۆ‌ی به‌هه‌شت و با‌خی له‌ لی‌وت حه‌ کایه‌ تیک  
 شه‌رح و به‌یانی جوانی له‌ کولم‌ت ری‌وایه‌ تیک  
 عی‌ساده‌م و نوفو‌وسی له‌ زارت زه‌رافه‌ تـئ  
 ئاوی خ‌زله‌ له‌ علی ش‌رینت کینایه‌ تیک  
 هه‌ر پار‌ه‌یه‌ی له‌ جه‌رگی ئە‌من ده‌فته‌ری له‌ غه‌م  
 هه‌ر خه‌ت له‌ ده‌فته‌ری ره‌وشت ره‌حمه‌ت ئایه‌ تیک  
 که‌ی گو‌ل له‌ کۆ‌ری ئە‌هلی دلا‌عه‌تری گو‌لی ئە‌کرد  
 گه‌ر نه‌یده‌بوو عه‌ییری هه‌ناسه‌ت ری‌عایه‌ تیک  
 مر‌دم به‌ عه‌شقی خا‌کی له‌ به‌ر ده‌رکی ئە‌ی سه‌با!  
 زۆ‌ری گله‌م له‌ تۆ‌شه، که‌ نه‌ت‌بوو حی‌مایه‌ تیک  
 زانست و عوم‌رت ئە‌ی گو‌لی من چ‌وو به‌ هی‌چ و پو‌چ  
 سه‌رمایه‌ بوو له‌ ده‌ست و نه‌بوو هه‌ول و غایه‌ تیک  
 پ‌ر بوو جه‌هان له‌ بۆ‌نی که‌بابی دل و ده‌کات  
 ئە‌م نا‌گری ده‌روونه‌ به‌ ئی‌وه‌ش سیرایه‌ تیک  
 ده‌س با‌خه‌یالی روومه‌تی ئە‌و گه‌ر له‌ نی‌وگ‌ریش  
 شایه‌ت به‌ ساقی! نیمه‌ له‌ ئا‌گر شکایه‌ تیک  
 بی‌ژم مه‌به‌ستی «خا‌جه» له‌ ئە‌م ده‌رد و خو‌سپه‌ چ‌ین  
 نازی له‌ چا‌وی ئی‌وه‌ له‌ سولتان عینایه‌ تیک  
 «کو‌لیل» کو‌یر و نابه‌له‌دی ری‌یه‌ هه‌ر مه‌ گه‌ر  
 لوتفی ده‌مت بدا له‌ تریقه‌ی هیدایه‌ تیک

ای قصه‌ی بهشت ز کویت حکایتی  
 شرح جمال حور ز رویت روایتی  
 انفاس عیسی از لب لعلت لطیفه‌ای  
 آب خضر ز نوش لبانت کنایتی  
 هر پاره از دل من و از غصه قصه‌ای  
 هر سطری از خصال تو و از رحمت آیتی  
 کی عطرسای مجلس روحانیان شدی  
 گل را اگر نه بوی تو کردی رعایتی  
 در آرزوی خاک در یار سوختیم  
 یاد آور ای صبا که نکردی حمایتی  
 ای دل به هرزه دانش و عمرت به باد رفت  
 صد مایه داشتی و نکردی کفایتی  
 بوی دل کباب من آفاق را گرفت  
 این آتش درون بکند هم سرایتی  
 در آتش ار خیال رخس دست می‌دهد  
 ساقی بیا که نیست ز دوزخ شکایتی  
 دانی مراد حافظ از این درد و غصه چیست  
 از تو کرشمه‌ای و ز خسرو عنایتی



به دوو زولفی سه راویزی رفانی  
دلّم نازیز و گیانم نه وحه خانی  
که ئهی باوانه که م بیدلّ بیه خشه!  
بدنه کامی به کویری دژمنانی  
دلّ نه ستووری به زهی په روه ردگارین  
له بازارپی غه مت ئهی یاری گیانی  
نهری ئهی لومه چی عه شقم به له یلا  
ده بی وه ک من بیینی به ژنی جوانی  
هه تا وه ک من دلّت نو قمی نهوین بی  
له به حری خۆشه ویستی چاوه کانی  
له سه ره یه ک پی ده وه ستم بۆ غه رامه ت  
نه گه ر سووچ و گوناچیکم ده زانی  
غه می ئه و دلّمه ناچار ی بچیژی  
ده نا هه ر چی نه شی هه لده لّ له شانی  
دلّی «حافز» به چینی په رچه مت چوو  
شه وی تاریکه خواری بانیشانی!  
په ریشان چه شنی زولفت به ختی «کوزیل»  
له سه ر ته ختی ئه وینم قه ل قهرانی

سَبَّتْ سَلْمَى بِصُدْغِيهَا فُوَادِي  
 وَرُوحِي كُلَّ يَوْمٍ لِي يُنَادِي  
 نگارا بر من بیدل ببخشای  
 وَوَاصلِنِي عَلَى رَغْمِ الأَعَادِي  
 جیبا در غم سودای عشقت  
 تَوَكَّلْنَا عَلَى رَبِّ العِبَادِ  
 اَمَّنْ اَنْكَرْتَنِي عَن عِشْقِ سَلْمَى  
 تَزاول آن روی نهکوبوادی  
 که همچون مُت بیوتن دل وای ره  
 غَرِيقُ العِشْقِ فِي بَحْرِ الوَدَادِ  
 بپی ماچان غرامت بسپریمن  
 غُرَّت يَكْ وَي رُوشتی از امادی  
 غم این دل بوات خورد ناچار  
 و غرنه او بنی آنچت نشادی  
 دل حافظ شد اندر چین زلفت  
 بَلَّيْلٍ مُطْلِمٍ وَاللَّهُ هَادِي

دیم دویتنه‌شو به خه و که په ژارهم به‌سهر ده‌هات  
 مانگینکی پر له گرشه، له ئاسۆ وه‌دهر ده‌هات  
 نیزیکه واته یاری سه‌فه‌ر که‌رده بیته‌وه  
 خۆزگا له ده‌ر ئه‌میسته شنه‌ی سه‌روه هه‌ر ده‌هات  
 مه‌یگپری خۆش قودوومی ئه‌من یاده‌که‌ی به‌خیر!  
 دایم به‌جامی له‌علی مه‌ی و خۆش‌خه‌به‌ر ده‌هات  
 خۆزگا ده‌هاته‌خه‌ونی دیار و هه‌ریمی خۆی  
 تا یادی ئیمه‌شی له‌خه‌ویکا وه‌به‌ر ده‌هات  
 ئاوی ژبان نه‌سیبی سه‌که‌نده‌ر ده‌بوو هه‌وه‌ل  
 لوتفی خودا به‌زه‌بری زه‌ر و زۆر ئه‌گه‌ر ده‌هات  
 چه‌ن خۆشه‌ ئه‌و ده‌مانه‌ که‌ هه‌رده‌م له‌یاره‌وه  
 ده‌سخه‌تتی خۆش‌به‌یان و قه‌نی نه‌یشه‌که‌ر ده‌هات  
 هه‌رگیز مه‌جالی جه‌وری ره‌قیبی نه‌بوو ئه‌گه‌ر  
 عاشق شه‌وئ به‌ده‌رکی ئه‌تۆی دادگه‌ر ده‌هات  
 نامۆیه‌کانی ده‌ردی ئه‌وین بی‌خه‌به‌ر له‌رین  
 پیری موغان نه‌ترس و دل‌اوا بو ئه‌ر ده‌هات  
 کئی ده‌رسی دل‌ره‌قی به‌دل‌ت داوه‌ خۆزگه‌ هه‌ر  
 به‌ردی ره‌قی وه‌ک ئیمه‌ به‌به‌ر پێ و سه‌ر ده‌هات  
 ته‌بعی ره‌وانی «حافز»ی بی‌گانه‌گه‌ر ده‌بوو  
 دل‌گیری ته‌بعی ئیوه، غولامی هونه‌ر ده‌هات  
 زه‌وقی ره‌وان له‌میژه‌ که‌سی مشت‌ه‌ری نییه  
 نه‌ینا گو‌هه‌ر به‌شیعری «عومه‌ر» نرخی ده‌رده‌هات

دیدم به خواب دوش که ماهی بر آمدی  
 کز عکس روی او شب هجران سر آمدی  
 تعبیر رفت یار سفر کرده می رسد  
 ای کاج هر چه زودتر از در در آمدی  
 ذکرش به خیر ساقی فرخنده فال من  
 کز در مدام با قدح و ساغر آمدی  
 خوش بودی ار به خواب بدیدی دیار خویش  
 تا یاد صحبتش سوی ما رهبر آمدی  
 فیض ازل به زور و زر ار آمدی به دست  
 آب خضر نصیبه‌ی اسکندر آمدی  
 آن عهد یاد باد که از بام و در مرا  
 هر دم پیام یار و خط دلبر آمدی  
 کی یافتی رقیب تو چندین مجال ظلم  
 مظلومی ار شبی به در داور آمدی  
 خامان ره نرفته چه دانند ذوق عشق  
 دریادلی بجوی دلیری سر آمدی  
 آن کو تو را به سنگدلی کرد رهنمون  
 ای کاشکی که پاش به سنگی بر آمدی  
 گر دیگری به شیوه‌ی حافظ زدی رقم  
 مقبول طبع شاه هنر پرور آمدی

سەحەر بۆ بام ئەوت باسی دەروون و ئارەزوومەندی  
 سوروشی پیمی وت مائڵ بە بۆ لوتفی خوداوەندی  
 کلێلی گەنجی ئاوات، بە شە و نالە و سەحەر سۆزێ  
 بە ئەم شتوازه کچی سەرکا، لە گەڵ دڵدارە پتووەندی  
 قەلەم زاری لە گۆ ناکا بلێ تارازی دڵداری  
 لە نووسین و وتن نایێ بەیان و باسی دلبەندی  
 ئەری ئەی یۆسفی میسری کە مەستی تەخت و سامانی!  
 لە کەنعان چاوەرپێتن کوا ئەوینی باب و فەرزەندی  
 سرشتی عالەمی کۆنی فریواوی بەزە ی کوانی  
 بە عەشق و هیممەتی پەستی مەنازە و بەزم و گۆفەندی  
 هومایێ بەرزەفر وە ک تۆ تەماحی پێشە ناکا حەیف  
 کە هەلدی چەتری پیرۆزت لەسەز هەر ناکەس و گەندی  
 خودایا بۆمەیی سامانی دەرویشی وە خۆشحالی!  
 کە ئەم بازارە قازانجی بە دەرویشین و خورسەندی  
 بە نەزمی شیعری «حافز» چۆپی ئە گرن، ناز دەفرۆشن  
 کچانی چاوەرەشی کشمیر و شوخانی سەمەر قەندی  
 مەلێ «کۆلیل» هیچیکێ لە دەس نایێ، منیش نازیز!  
 بە عەشقی تۆ لە قەندیلۆ دەنالەم تا دەماوەندی

سحر با باد می گفتم حدیث آرزومندی  
 خطاب آمد که واثق شو به الطاف خداوندی  
 دعای صبح و آه شب کلید گنج مقصود است  
 بدین راه و روش می رو که با دلدار پیوندی  
 قلم را آن زبان نبود که سر عشق گوید باز  
 و رای حد تقریر است شرح آرزومندی  
 الا ای یوسف مصری که کردت سلطنت مغرور  
 پدر را باز پرس آخر کجا شد مهر فرزندی  
 جهان پیر رعنا را ترخم در جبلت نیست  
 ز مهر او چه می پرسی در او همت چه می بندی  
 همایی چون تو عالیقدر حرص استخوان تا کی  
 دریغ آن سایه ی همت که بر نااهل افکنندی  
 در این بازار اگر سودی ست با درویش خرسند است  
 خدایا منعم گردان به درویشی و خرسندی  
 به شعر حافظ شیراز می رقصند و می نازند  
 سیه چشمان کشمیری و ترکان سمرقندی

چ بوو نه گهر دلّی نه و شوخه میهره بان بوايی  
 نه یارمان نه بو ئاوا که یارمان بوايی  
 نه سیمی کا کولّی دؤسم دهوت که چهن دینئی  
 نه گهر له ههر سه ره مووما هزار گیان بوايی  
 خودایه لوتفی دلّی شاد بؤمه چی بو نه گهر  
 له مه کرو جهوری زه مانئی خه تی نه مان بوايی  
 نه گهر زه مانه عه زیزی ده کردم و سه ره برز  
 ده بوو که خاکی ده رت ته ختی عه رزه مان بوايی  
 چ بوو له په رده وه ک نه سرین ده هاته ده ر، تا کوو  
 له سه ر ولاتی دییم حو کمی نه و ره وان بوايی  
 نه گهر نه وین وه کو جه غزی ده بوو به ریگری گشت  
 چ بوو که «خاجه» وه کوو خالی نیو مه یان بوايی  
 چ بوو نه گهر دلّی «کؤلیل» و که یلی پر له نه و  
 له باوه شی گولّی شه و بؤ شه وی که مان بوايی



چه بودی ار دل آن ماه مهربان بودی

که حال ما نه چنین بودی ار چنان بودی

بگفتمی که چه ارزد نسیم طره‌ی دوست

گرم به هر سر مویی هزار جان بودی

برات خوشدلی ما چه کم شدی یا رب

گرش نشان امان از بد زمان بودی

گرم زمانه سرافراز داشتی و عزیز

سریر عزتم آن خاک آستان بودی

ز پرده کاش برون آمدی چو قطره‌ی اشک

که بر دو دیده‌ی ما حکم او روان بودی

اگر نه دایره‌ی عشق راه بر بستگی

چو نقطه حافظ سرگشته در میان بودی



ته‌گه‌ر له‌سه‌ر ده‌سی من بوایه‌ گیان به‌ گیانی ئه‌و  
 ده‌بوو به‌ پیشک‌ه‌شه‌ چوو ک‌یک‌ی ژێ‌رده‌سانی ئه‌و  
 ته‌گه‌ر ژ‌یانی گ‌رانمایه‌ ه‌هر ده‌بوو ده‌موت  
 که‌ ق‌یمه‌تی چه‌نه‌ گ‌ه‌ردی له‌ ده‌رک و بان‌ی ئه‌و  
 ده‌می ئه‌دا له‌ که‌ نی‌زی ق‌ه‌دی به‌نازی، سه‌رو  
 له‌ گ‌ۆینی سۆسه‌نی ئه‌ر بوایه‌ سه‌د زمانی ئه‌و  
 ته‌نانه‌ نایه‌ ته‌ خه‌ونم ه‌ه‌ تا ده‌ گا به‌ حوزوور  
 له‌ خالی که‌ نیمه‌ خه‌تی، خه‌ونی مه‌ و ژووان‌ی ئه‌و  
 دل‌م ته‌ گ‌ه‌ر نه‌ ده‌بوو پ‌ی له‌ داوی کا‌کۆلی  
 نه‌بوو له‌ ماله‌ ره‌شی خاکیا مه‌ کانی ئه‌و  
 به‌ روومه‌تی وه‌ کو خۆری فه‌له‌ک له‌ عاله‌ مه‌ تاک  
 دلی وه‌ل‌ی نیه‌تی حه‌یف! شه‌وقی جوان‌ی ئه‌و  
 دریت خوایه‌ له‌ ده‌ر گاوه‌ چه‌شنی تیشکی ه‌ه‌ تاو  
 ه‌ه‌ تا بزێته‌ دیه‌م حوکمی گ‌رشه‌ کانی ئه‌و  
 له‌ سینگ‌ی «خاجه‌» چلۆن ناله‌ سه‌رده‌ که‌وت ته‌ گ‌ه‌ر  
 نه‌بن مه‌لاتی سه‌حه‌ر هاوه‌لی شه‌وان‌ی ئه‌و  
 رفانی وه‌قره‌ له‌ سه‌بری ده‌روونی «کۆلیل»م  
 که‌ مینی تیری مژۆلانی نیوکه‌وان‌ی ئه‌و

به جان او که گرم دسترس به جان بودی  
 کمینه پیشکش بندگانش آن بودی  
 بگفتمی که بها چیست خاک پایش را  
 اگر حیات گران‌مایه جاودان بودی  
 به بندگی قدش سرو معترف گشتی  
 گرش چو سوسن آزاده ده زبان بودی  
 به خواب نیز نمی‌بینمش چه جای وصال  
 چو این نبود و ندیدیم باری آن بودی  
 اگر دلم نشدی پای‌بند طره‌ی او  
 کی‌اش قرار در این تیره خاکدان بودی  
 به رخ چو مهر فلک بی‌نظیر آفاق است  
 به دل دریغ که یک ذره مهربان بودی  
 در آمدی ز درم کاشکی چو لمعه‌ی نور  
 که بر دو دیده‌ی ما حکم او روان بودی  
 ز پرده ناله‌ی حافظ برون کی افتادی  
 اگر نه همدم مرغان صبح‌خوان بودی

ئە گەر بچی نەفەسێ عەینی گۆل بە گۆلزاری  
 لە بوغلی روومەت ئەروێ لە ھەر گۆلی خاری  
 لە زولفی کافری تۆ ھەر خەمی شەر و شۆرێ  
 لە سیحری ساحیری چاوت چ شوینە، بيماری  
 بە چەشنی بەختی من ئەی چاوی مەستی یار بە خەو  
 مەچۆ! کە ویلە لە ھەر جیگە ئۆفی بیداری  
 نیساری خاکی بەری پتتە زیتری گیان، ھەرچەن  
 کە سووکە بەختی رەوان بۆ نیساری میتقارێ  
 بە عەشقی زولفی نیگاران نەنازی ئەی دل قەت!  
 کە ھەلگەراوہ شەوێ بەخت، کێ دە کا کاری  
 بە سەر نەھات دەمی کاری عەشق و روویی سەر  
 دلەم نەچیرت و نەتبوو غەمی گرفتاری  
 بە چەشنی نوختە و تەم چۆنە کەویە دایەرە کەم  
 بە پیکەنین وتی «حافز»! چ شوخ پەرگاری؟!  
 لە لەعلی تۆ کە دەچۆرێ کریشمەیی، دەردی  
 لە تالی ھەر رەگی «کۆلیل» دەنگی سێ تارێ

چو سرو اگر بخرامی دمی به گلزاری  
خورد ز غیرت روی تو هر گلی خاری  
ز کفر زلف تو هر حلقه‌ای و آشوبی  
ز سحر چشم تو هر گوشه‌ای و بیماری  
مرو چو بخت من ای چشم مست یار به خواب  
که در پی است ز هر سویت آه بیداری  
نثار خاک رهن نقد جان من هر چند  
که نیست نقد روان را بر تو مقصداری  
دلا همیشه مزن لاف زلف دلبندان  
چو تیره رای شوی کی گشایدت کاری  
سرم برفت و زمانی به سر نرفت این کار  
دلیم گرفت و نبودت غم گرفتاری  
چو نقطه گفتمش اندر میان دایره آی  
به خنده گفت که ای حافظ این چه پرگاری

هه‌ر ته‌بعی شو‌خه شار و هه‌ر شو‌ینه چاو‌خوماری  
 یاران! نه‌وین ده‌فه‌رمی زوو بن دره‌نگه کاری  
 شیرین تری نه‌دیتون له‌م شو‌خه پی‌ری گه‌ردون  
 ده‌ستی که‌سی نه‌که‌وتون له‌م چاک‌تر نیگاری  
 کئی دی له‌شی که‌تیکه‌ل ته‌نیا له‌ رو‌ح و گیان بی  
 یاره‌ب له‌ خاکی ئیمه‌ی هه‌ر گیز نه‌گا غوباری!  
 وه‌ک ئیمه‌ دل‌شکاوی چۆن ده‌رده‌که‌ی له‌ باخت  
 خو‌ئه‌وپه‌ری ته‌مه‌ننام سی‌وی‌که‌ یا‌ه‌ناری  
 تا‌خوشه‌کات و له‌علی بی‌غ‌ه‌ش له‌ نی‌وه، جامی  
 کئی پی‌تی وت‌ده‌بینی دووباره‌نه‌وبه‌هاری  
 وه‌ک لاله‌باده‌نوشان هه‌ر یه‌ک له‌ باخ‌جامی  
 زی‌ترین له‌ ده‌ستی هه‌ست و مه‌ستی که‌نینی یاری  
 چۆن نه‌م گری‌یه‌ بازو چۆن رازی دل‌وه‌ده‌رخه‌م  
 ده‌ردی‌کی گیان‌ته‌زینه‌و به‌حریکه‌بی که‌ناری  
 هه‌ر مو‌وره‌گیکی «حافز» شه‌وگتلی زولفی شو‌خنی  
 بو‌دل مه‌حاله‌ده‌س‌بات له‌م شاره‌دا‌قه‌راری  
 هه‌ر که‌س له‌ شاری سه‌ققز عاشق نه‌بیت مردوون  
 زووتر له‌ قه‌بری رو‌نی! با‌بو‌نه‌خاته‌شاری

شهریست پرظریفان و از هر طرف نگاری  
یاران صلاى عشق است گر می کنید کاری  
چشم فلک نبیند زین طرفه تر جوانی  
در دست کس نیفتد زین خوب تر نگاری  
هرگز که دیده باشد جسمی ز جان مرکب  
بر دامنش مبادا زین خاکیان غباری  
چون من شکسته‌ای را از پیش خود چه رانی  
کم غایت توقع بوسیست یا کناری  
می بی غش است دریاب وقتی خوش است بشتاب  
سال دگر که دارد امید نوبهاری  
در بوستان حریفان مانند لاله و گل  
هر یک گرفته جامی بر ییاد روی یاری  
چون این گره گشایم وین راز چون نمایم  
دردی و سخت دردی کاری و صعب کاری  
هر تار موی حافظ در دست زلف شوخی  
مشکل توان نشستن در این چنین دیاری

که له‌م جه‌هانه‌ مورادی هه‌موو جه‌هاته‌ جه‌م  
 له‌سه‌ر سوراغی شه‌وی خێلی بی‌به‌یانتسه‌ جه‌م؟  
 بێینه‌ زوو دڵ و گیانی غولامی خۆت! که‌ تو  
 له‌سه‌ر ره‌وان و دڵم حیکمه‌تی ره‌وانته‌ جه‌م  
 ئه‌ تو که‌ نیته‌ که‌مه‌ر سه‌یره‌ گه‌نجی ده‌س به‌ که‌مه‌ر  
 له‌ نه‌سلی حۆر و په‌ری پر له‌ ده‌رک و بانته‌ جه‌م  
 نه‌بوو نیازی به‌ نه‌خش و نیگار کولمی سپیت  
 که‌ نه‌خشی خالی وه‌نه‌وشی سه‌ر ئه‌رخه‌وانته‌ جه‌م  
 بنۆشه‌ مه‌ی! که‌ ده‌ کا‌ سینه‌ سووک و له‌ش به‌ چه‌مه‌ن  
 ته‌نانه‌ت ئه‌و ده‌مه‌ وا غه‌م له‌ ناخی گیاته‌ جه‌م  
 له‌ گه‌ل دڵم به‌سه‌ جه‌ور و سته‌م! که‌ ناشی پیت  
 ئه‌وه‌ی که‌ لایه‌قی تو بی له‌ چاوه‌ کاتسه‌ جه‌م  
 ئه‌ گه‌ر له‌ حه‌د به‌ده‌رت تیری زلم و زۆره‌ هه‌مووی  
 به‌ قه‌ستی گیانی هیلاکم له‌ نیو که‌وانته‌ جه‌م  
 بچێزه‌ جه‌وری ره‌قیبان له‌ گه‌ل جه‌فای به‌غیل!  
 ئه‌ گه‌ر وه‌فا له‌ دلی یاری میه‌ره‌بانته‌ جه‌م  
 به‌ وه‌سلی یار ئه‌ گه‌رت ده‌س بدا فه‌قه‌ت نه‌فه‌سێ  
 پرۆ که‌ مه‌یل و مه‌رامی هه‌موو جه‌هاته‌ جه‌م  
 که‌ دامه‌نی پر ئه‌به‌ی گوڵ له‌ باخی عه‌شق و موراد  
 چ غه‌م که‌ «خاچه‌»! له‌ گوێ ده‌نگی باخه‌وانته‌ جه‌م  
 وتم که‌ سه‌وزه‌ مه‌رۆ سه‌وزه‌ گیان! وتی «کۆلیل»  
 هه‌وا بگۆره‌ که‌ زه‌ردی خه‌زان له‌ ژوانته‌ جه‌م

تو را که هر چه مراد است در جهان داری  
 چه غم ز حال ضعیفان ناتوان داری  
 بخواه جان و دل از بنده و روان بستان  
 که حکم بر سر آزادگان روان داری  
 میان نداری و دارم عجب که هر ساعت  
 میان مجمع خوبان کنی میان داری  
 بیاض روی تو را نیست نقش درخور از آنک  
 سوادى از خط مشکین بر ارغوان داری  
 بنوش می که سبک روحی و لطیف مدام  
 علی‌الخصوص در آن دم که سرگران داری  
 مکن عتاب از این بیش و جور بر دل ما  
 مکن هر آن چه توانی که جای آن داری  
 به اختیارت اگر صد هزار تیر جفاست  
 به قصد جان من خسته در کمان داری  
 بکش جفای رقیبان مدام و جور حسود  
 که سهل باشد اگر یار مهربان داری  
 به وصل دوست گرت دست می‌دهد یکدم  
 برو که هر چه مراد است در جهان داری  
 چو گل به دامن از این باغ می‌بری حافظ  
 چه غم ز ناله و فریاد باغبان داری



سه‌با به تۆیه له ئه‌و زولفه‌ موشک‌باره‌ سه‌رئ  
 که‌ یاد‌گاری گولت پتیه‌ ده‌بیه‌ تاجی سه‌رئ  
 دلّم که‌ جامی جه‌می رازی عه‌شق و جوانیته‌  
 نه‌ده‌م به‌ ده‌ستت ئه‌ گهر جوانی لی بکه‌ی نه‌زه‌رئ  
 به‌هه‌شتی دلگه‌ره‌ روخساری ئیوه‌ حه‌یف به‌ لام  
 که‌مه‌ونه‌ کولمی ره‌قییانت و درن قه‌ده‌رئ  
 قوبوولی خاترت ئه‌ی گول که‌ ده‌نگی قشقه‌په‌ بئ  
 له‌ سۆزی بولبول و ئاهه‌نگی نیته‌ قه‌ت خه‌به‌رئ  
 له‌ جامی ئیوه‌ ده‌نۆشم، به‌ نۆشی گیانت بئ!  
 له‌ کام کۆپه‌ سه‌حه‌ر مه‌ی ده‌زیته‌ جامت ئه‌رئ؟  
 مه‌نازه‌ قامه‌تت ئه‌ی سه‌روی سه‌وزی لپوی جۆ!  
 ئه‌ گهر بگه‌ی به‌ حوزووری ده‌بیته‌ خاکی ده‌رئ  
 وه‌ کووه‌هه‌تاوه‌ ره‌وا، فه‌رپری تۆ له‌ مولکی جه‌مال  
 له‌ ریت مانگ و هه‌ساره‌ن ده‌رپۆیه‌ هه‌ر ده‌وه‌رئ  
 کراسی نازفرۆشی شی‌اوای تۆیه‌ فه‌قه‌ت  
 که‌ پتیه‌ چه‌شنی به‌هاران له‌ ره‌نگی هه‌ر هونه‌رئ  
 له‌ کانی له‌عل ئه‌ گه‌ری «خاجه‌» خه‌لوه‌ جئ بیلا!  
 له‌ خانه‌قانییه‌ ئاخه‌ر به‌ مه‌یلی دل گوه‌ه‌رئ  
 ئه‌وین هونه‌ر نییه‌ «کۆلیل»! یادی عه‌شقه‌ هونه‌ر  
 به‌ ئاوی حه‌سه‌ره‌تی دل داوه‌ به‌ر ئه‌دا سه‌مه‌رئ

صبا تو نکهت آن زلف مشکبو داری  
 به یادگار بمائی که بوی او داری  
 دلم که گوهر اسرار حسن و عشق در اوست  
 توان به دست تو دادن گرش نکو داری  
 در آن شمایل مطبوع هیچ نتوان گفت  
 جز این قدر که رقیبان تندخو داری  
 نوای بلبلت ای گل کجا پسند افتد  
 که گوش و هوش به مرغان هرزه گو داری  
 به جرعه‌ی تو سرم مست گشت نوشت باد  
 خود از کدام خم است این که در سبو داری  
 به سرکشی خود ای سرو جویبار مناز  
 که گر بدو رسی از شرم سرفرو داری  
 دم از ممالک خوبی چو آفتاب زدن  
 تو را رسد که غلامان ماهرو داری  
 قبای حسن فروشی تو را برآزد و بس  
 که همچو گل همه آیین رنگ و بو داری  
 ز کنج صومعه حافظ مجوی گوهر عشق  
 قدم برون نه اگر میل جست و جو داری

له دل بی دهر که کینه و دی مه توره!  
 له سهر من حه ققی میژنت که زوره  
 نه سیحت بگره گوی چون گوهه ری مه  
 گه لی چاتر له گه نجی سهر به موره  
 له بهر چی روو به رهندان نانوینی  
 که تو ئاوینه دارت مانگ و خوره  
 مه که نئی شیخی زانا مه نعی رهنیدیم!  
 که فه رمانی خودا وهندی به زوره  
 له گه ل گرپه ی دهر وونم خوت نه زانی  
 چه نی نه و خه رقه کونهت بهینی جوره  
 شه رابی دوینه شه و گهر ماوه تو خودا  
 غه می گیانی هه زاری پی بشوره!  
 به قورثانی له سینگت کویه «حافز»!  
 له نه زمت تهبعی گه ردون مووچه خوره  
 له دیوانی نه وینت دایه «کولیل»  
 که ده غلی شیعی بی خه وش و مروره

ییابا مامورز این کینه داری  
 که حق صحبت دیرینه داری  
 نصیحت گوش کن کاین در بسی به  
 از آن گوهر که در گنجینه داری  
 ولیکن کی نمایی رخ به رندان  
 تو کز خورشید و مه آینه داری  
 بد رندان مگو ای شیخ و هُش دار  
 که با حکم خدایی کینه داری  
 نمی ترسی ز آه آتشیـنم  
 تو دانی خرقه ی پشمینه داری  
 به فریاد خمار مفلسان رس  
 خدا را گرمی دوشینه داری  
 ندیدم خوش تر از شعر تو حافظ  
 به قرآنی که اندر سینه داری

ئە‌ی ئه‌وینێ که له مه‌ی‌خانه مه‌قامت هه‌یه باز  
 جه‌می ئەم سه‌رده‌مه هه‌ر خۆتی که جامت هه‌یه باز  
 ئە‌ی ئه‌وه‌ی رۆژ و شه‌وت یاره له‌گه‌ڵ زولف و روخی  
 کات خۆش بی! که ره‌فتی سوح و شامت هه‌یه باز  
 ماتلن سووته‌دلان سه‌روه! له‌ ریگات و ئە‌لین  
 خۆش له‌ یاری سه‌فه‌ری ئیمه‌ په‌یامت هه‌یه باز  
 خالی سه‌سه‌وزی ئە‌تۆ دانه‌یی شادین به‌لام  
 داوی زولفت له‌ چه‌مه‌ن په‌خشه مه‌رامت هه‌یه باز  
 بۆنی گیانم له‌ بزهی لێوی قه‌ده‌ح بیستوه تۆش  
 خاجه‌ لیم بژنه‌وه گه‌ر هه‌ستی مه‌شامت هه‌یه باز  
 گه‌رچی په‌یمان و به‌لینت به‌ وه‌فا هیچ نه‌بوو  
 باز جیی شوکره جه‌فاکه‌ی به‌ ده‌وامت هه‌یه باز  
 گه‌ر غه‌ریبی له‌ په‌ناتایه‌وی کام چ بوو؟  
 چونکه له‌م شاره هه‌موو شوهرت و نامت هه‌یه باز  
 هاوه‌لی گیانته ویردی سه‌حه‌ری «خاجه» که تۆ  
 له‌ سه‌حه‌ر زاری دو‌عا‌یێژ و غولا‌مت هه‌یه باز  
 گیانی «کۆلیل» له‌ شه‌ونویژی هه‌واتا به‌ هه‌زار  
 شیوه ته‌میرینی به‌ کۆی به‌ژنی نامت هه‌یه باز

ای که در کوی خرابات مقامی داری  
جم وقت خودی ار دست به جامی داری  
ای که بازلف و رخ یار گذاری شب و روز  
فرصت باد که خوش صبحی و شامی داری  
ای صبا سوختگان بر سر ره منتظرند  
گر از آن یار سفر کرده پیامی داری  
خال سرسبز تو خوش دانه‌ی عیشی ست ولی  
بر کنار چمنش وه که چه دامی داری  
بوی جان از لب خندان قدح می‌شنوم  
بشنو ای خواجه اگر زان که مشامی داری  
چون به هنگام وفا هیچ ثباتیت نبود  
می‌کنم شکر که بر جور دوامی داری  
نام نیک از طلبد از تو غریبی چه شود  
تویی امروز در این شهر که نامی داری  
بس دعای سحر ت مونس جان خواهد بود  
تو که چون حافظ شب‌خیز غلامی داری

ئەهێ ئەوهێ مهیلی فیراقی گهلی دلدار ده کههێ!  
 عیلی شهیدا به جهفا دوور له گولزار ده کههێ  
 منی تینووت له ئەم چۆلته به جامی بکه سههر  
 تۆ که بهم شیوه وهی مهرحمهتی یار ده کههێ  
 ئەو دلێ شیتمه بردووته چه لالت ئە گه بهو  
 نه کههێ ئەو کاره که دهرحق منی سه د جار ده کههێ  
 لیو له جامی مه ره قیبی له مه بهو لاوه نه دات  
 گه رچی ئەم زلمه گهلی جار به ناچار ده کههێ  
 لانی عنقانییه ئەهێ میس مه یانی وزه وزا!  
 ئابروی خۆ ده بهی و میشکی مهش نازار ده کههێ  
 تۆ به تاوانی گوناحت له حه ره م بیبهشی خۆ  
 له دهسی کامه ده نالیت و له کچی قار ده کههێ  
 به پلهی خزمه ته هه رکهس که حوزوووریکی هه یه  
 «خاجه!» تۆ چۆن هه وهسی گولشه نی دیدار ده کههێ!  
 تا کورسوا وه کو «کۆلیل» له بازار نه بی  
 چۆن قسهی ده ردی دل و جهرگی له ت و پار ده کههێ



ای که مهجوری عشاق روا می داری  
عاشقان را ز بر خویش جدا می داری  
تشنه‌ی بادیه را هم به زلالی دریاب  
به امیدی که در این ره به خدا می داری  
دل ببردی و بحل کردم‌ت ای جان لیکن  
به از این دار نگاهش که مرا می داری  
ساغر ما که حریفان دگر می نوشند  
ما تحمل نکنیم ار تو روا می داری  
ای مگس حضرت سیمرغ نه جولانگه توست  
عرض خود می‌بری و زحمت ما می داری  
تو به تقصیر خود افتادی از این در محروم  
از که می‌نالی و فریاد چرا می داری  
حافظ از پادشهان پایه به خدمت طلبند  
سعی نابرده چه امید عطا می داری



ماوه‌ی زۆره‌ پەڕیشان گه‌لی شه‌یدات نه‌که‌ی  
 وه‌ کو‌ ییگانه‌ نه‌زەر بۆ منی رسوات نه‌که‌ی  
 نه‌زەری مه‌رحمه‌تی لێم نه‌بو چاوت که‌په‌تی  
 ریز بۆ نه‌هلی دڵ ئاوا به‌ دڵ ئاوات نه‌که‌ی؟  
 بۆ خه‌نه‌ی ده‌ست نه‌گه‌رت لازمه‌ خوینی جیگه‌رم  
 قوڵ داپۆشه‌ که‌ شاهی دله‌ که‌م مات نه‌که‌ی  
 گوڵ کراسی درێ و شیوه‌ن نه‌ کا بولبولی باخ  
 هه‌ر که‌ چه‌شتیک خه‌مینی قه‌د و بالات نه‌که‌ی  
 نه‌ی نه‌وه‌ی ماتلی دیداری به‌ لۆی ده‌لقی ریا!  
 له‌ شه‌وی ره‌ش ته‌له‌بی که‌شف و که‌رامات نه‌که‌ی!  
 تاقه‌ تۆی نێرگزی باخی نه‌زەر نه‌ی نووری دیه‌م!  
 چیه‌ مه‌نعم له‌ به‌ر و بۆی گوڵی گۆنات نه‌که‌ی  
 جامی جه‌م گه‌وه‌هه‌ری رووناکی ولاتیکی تره‌  
 له‌ قویری هه‌وهر گه‌ران چۆنی مولاقات نه‌که‌ی  
 خاوه‌ن نه‌زموونی دلا! سه‌یره‌ که‌ باوه‌ر به‌ وه‌فا و  
 میه‌ری شوخانی که‌ شه‌خته‌ن له‌ سه‌راپات نه‌که‌ی  
 له‌عل و ئالتوونت نه‌شی پاک بدۆرینی نه‌گه‌ر  
 ئه‌م ته‌ماحانه‌ له‌ زێوین به‌ده‌نان زات نه‌که‌ی  
 مه‌ستی و ره‌ندیه‌ هه‌رچه‌نده‌ خه‌تای ئیمه‌ وه‌لی  
 عاشقی خوش وتی تۆم روو له‌ خه‌رابات نه‌که‌ی  
 روژی شایی مه‌ده‌ سه‌ر «خاچه‌»! به‌ لۆمه‌ی ئه‌م و نه‌و  
 ته‌له‌بی چی له‌ جه‌هانی گوزه‌ران کات نه‌که‌ی  
 کینه‌ «کو‌لیل» مه‌گه‌ر؟! وا به‌دنه‌ی چاو و برۆ  
 هه‌ر ده‌م و کات به‌ جو‌ریکی موجازات نه‌که‌ی

روزگاری ست که ما را نگران می داری  
 مخلصان را نه به وضع دگران می داری  
 گوشه‌ی چشم رضایی به منت باز نشد  
 این چنین عزت صاحب نظران می داری  
 ساعد آن به که پوشی تو چو از بهر نگار  
 دست در خون دل پره‌نران می داری  
 نه گل از دست غمت رست و نه بلبل در باغ  
 همه را نعره زنان جامه دران می داری  
 ای که در دلق ملامت طلبی نقد حضور  
 چشم سرّی عجب از بی خبران می داری  
 چون تویی نرگس باغ نظر ای چشم و چراغ  
 سر چرا بر من دل خسته گران می داری  
 گوهر جام جم از کان جهانی دگر است  
 تو تمنّا از گل کوزه گران می داری  
 پدر تجربه ای دل تویی آخر ز چه روی  
 طمع مهر و وفا زین پسران می داری  
 کیسه‌ی سیم و زرت پاک بیاید پرداخت  
 این طمع‌ها که تو از سیمبران می داری  
 گرچه رندی و خرابی گنه ماست ولی  
 عاشقی گفت که تو بنده بر آن می داری  
 مگذران روز سلامت به ملامت حافظ  
 چه توقع ز جهان گذران می داری

گه‌ردون که ده‌ستی گرتی له کاتی شه‌ر و خه‌بات  
 چۆنی ده‌که‌ی سپاس و به‌گه‌ل چی ده‌که‌ی به‌رات  
 بیژن به‌وه‌ی که که‌وت و خودا ده‌ستی دایه‌ ژیر  
 بۆ که‌وتوو‌ان له گیانی بچینی غه‌می نه‌جات  
 سامانی شاریاری به‌پووشی له‌کۆی ئه‌وین  
 حه‌لقه‌ی عه‌شق له‌گۆی که‌! شکۆی شایه‌تی ده‌گات  
 مه‌یگێر! بگه‌ره‌ موژده‌ی ئه‌وین و له‌ده‌ر ده‌ری  
 تا یه‌که‌ نه‌فه‌س په‌ژاره‌ له‌دل ده‌ربکا‌هه‌وات  
 زۆری خه‌ته‌ر له‌کۆشه‌ شه‌قامی مه‌قام و ریز  
 ئه‌م دووره‌ ری مه‌پیوه‌ وه‌کوو‌من له‌پات ئه‌خات  
 ده‌رویش و سینگ‌ی هی‌ور و گه‌نجی قه‌له‌نده‌ری  
 سو‌لتان و یادی تاج و سپا، ره‌نجی خاترات  
 ئه‌م نو‌کته‌ سو‌فیانه‌ له‌سه‌ر ئیزنی خۆت ئه‌لیم  
 هه‌ر سو‌لح چا‌که‌ نووری دیه‌م تا شه‌ر و شکات  
 ده‌ست له‌مل مو‌را‌ده‌ به‌گو‌یره‌ی مه‌ده‌د له‌یار  
 گو‌ل چاندنی به‌تۆیه‌ له‌سه‌ر خوا‌یه‌ به‌ر‌بدات  
 «حافز»! مه‌شۆره‌ گه‌ردی قه‌ناعه‌ت له‌روو‌که‌ ئه‌م  
 تۆزه‌ت گه‌لی چاتره‌ له‌سه‌ر تو‌پی کائینات  
 ئه‌سرینی دیده‌ روومه‌تی «کۆلیل»ی بۆیه‌ شت  
 ناکه‌س ده‌بێ به‌خاکی حه‌ره‌م ته‌یه‌موم نه‌کات

خوش کرد یاوری فلکت روز داوری  
 تا شکر چون کنی و چه شکرانه آوری  
 آن کس که اوفتاد خدایش گرفت دست  
 گو بر تو باد تا غم افتادگان خوری  
 در کوی عشق شوکت شاهی نمی‌خرند  
 اقرار بندگی کن و اظهار چاکری  
 ساقی به مژدگانی عیش از درم در آی  
 تا یکدم از دلم غم دنیا به در بری  
 در شاهراه جاه و بزرگی خطر بسی است  
 آن به کز این گریوه سبکبار بگذری  
 سلطان و فکر لشکر و سودای تاج و گنج  
 درویش و امن خاطر و کنج قلندری  
 یک حرف صوفیانه بگویم اجازت است  
 ای نور دیده صلح به از جنگ و داوری  
 نیل مراد بر حسب فکر و همت است  
 از شاه نذر خیر و ز توفیق یاوری  
 حافظ غبار فقر و قناعت ز رخ مشوی  
 کاین خاک بهتر از عمل کیمیاگری

به لوتفي عشقه له نيون چ ٺاده مي چ بهري  
 موريدي ٺو بي ٺه گهر بڙ هميشه به ختوهري  
 خه لائي دل بکه گه ورهه به رهنج، گهنجي ٺهوين  
 غولامي چون نه کري کهس به عيبي بن هونري  
 شه رابي سوبح و خهوي خوشي به به بيان تا کهي  
 بجوشه نيوه شهوي بڙ سه خواه تي سه حري  
 ٺه تڙچ شڙخه سوار ٽيکي ٺهي شرين حره کات!  
 که ون له چاوي سهريت و به دل له بهر نه زهري  
 هه زار گياني موباره ک به سه سه تي ٺمه سووت  
 که مومي روڙشني هر سوبح و شامي دور و بهري  
 بهرن به مه زهري ٺاسه ف په يامي من! به لکوه  
 به وه زني ٺيمه به ٺوني دو نيوه نه زمي دهري  
 ورن له چاوي منڙ سهيري چه رخي دونيا کهن!  
 بهري له غمهم که دهين و له مه ٺه دهنه بهري  
 کلوي سه ٺه نه ت هر بين له فهرقي جه مال  
 که فهر پي بهخت و سز اواري تهخت و تاجي سهري  
 به عشقي په رجه م و کولمت هميشه دين و ده چن  
 سه با به بيتي گول و گول به ناز و جيلوه گهري  
 که نيته زهوقي نه زه دهه له وه سٺي يار مه ده!  
 به جامي جه م چ ده بيني ده مي که بين به سهري  
 دوعاي گوشه نشينان که زاوه گي پره که به ک  
 نه زه به گوشه يي چاوت له دل ده با که سهري  
 له ٺيمه ده وله تي دل بگره! بين به گهنجي جه مال  
 نه بي له مامه ٺه غافل که سه يف بڙ زه رهرري  
 چ پر مه ترسيه ريگهي ٺه وين په نسا به خو!!  
 ٺه گهر به مه ٺرتي دل بهر نه گهيت و ري نه بهري  
 مه گهر به هي مته تي «حافز» دوباره مانگه شه وي  
 بکه م که کايه تي خڙ بڙ نيگار و خاكي دهري  
 ٺه گهر گراوي گريني شه وانه «کوليل» ي  
 وه گهر بهرينه برينت سوحانه وه که «عومه ر» ي

طفیل هستی عشق اند آدمی و پری

ارادت می بنمات تا سعادت بیبری

بکوش خواهی و از عشق بی نصیب مباش

که بنده را نخرد کس به عیب بی هنری

می صبح و شکر خواب صبحدم تا چند

به عذر نیم شبی کوش و گریه سحری

تو خود چه لعبتی ای شهباز شیرین کار

که در برابر چشمی و غایب از نظری

هزار جان مقدس بسوخت زین غیرت

که هر صباح و مسامحه مجلس دگری

ز من به حضرت آصف که می برد پیغام

که یاد گیر دو مصرع ز من به نظم دری

بیا که وضع جهان را چنان که من دیدم

گر امتحان بکنی می خوری و غم نخوری

کلاه سروریت کج مباد بر سر حسن

که زیب بخت و سزاوار ملک و تاج سری

به بوی زلف و رخت می روند و می آیند

صبا به غایب سایه و گل به جلوه گری

چو مستعد نظر نیستی وصال مجوی

که جام جم نکنند سود وقت بی بصری

دعای گوشه نشینان بلا بگرداند

چرا به گوشه ی چشمی به ما نمی نگری

بیا و سلطنت از ما بخر به مایه ی حسن

و زین معامله غافل مشو که حیف خوری

طریق عشق طریقی عجب خطرناک است

نمودب الله اگر ره به مقصدی نبیری

به یمن همت حافظ امید هست که باز

أرى أساميرُ يُثَلِّى لَيْلَةَ الْقَمَرِ

ئەي ئەوھى خۆنووين مەغروروى!  
سەر كە خالى لە عەشقى، مەعزوورى  
خۆ لە دىوانە كانى دل لادە!  
تۆ بە فەرزانە سەر كە مەشهوورى  
نيە مەستى ئەوين، سەرى تۆ خۆ  
لاو! ھەر مەستى ئاوى ھەنگوورى  
روومەتى زەرد و ئاخى سەردە نیشان  
بۆ ئەويندارى رەند و رووسوورى  
شۆرەت و ناو نەنگە «حافز»! بۆت  
جام بخوازە تۆ كە مەخموورى  
كەس بە «كۆليل»ى چەشنى لىئوى نەوت  
دەرسى گيان سۆزى عەشق و كۆلتوورى



ای که دایم به خویش مغروری  
گر تو را عشق نیست معذوری  
گرد دیوانگان عشق مگرد  
که به عقل عقیله مشهوری  
مستی عشق نیست در سر تو  
رو که تو مست آب انگوری  
روی زرد است و آه درد آلود  
عاشقان را دواى رنجوری  
بگذر از نام و ننگ خود حافظ  
ساغر می‌طلب که مخموری



شه‌مالتی خوژی نه‌ورۆزی هه‌ناسه‌ی عه‌مه‌یه‌ی هینا  
 شه‌می دل هه‌لکرا نه‌م با که مژده‌ی دل‌به‌ری هینا  
 وه‌کوو گۆل تو خودا نه‌و پووله‌کانه‌ت سه‌رفی خوژی که  
 که قارون زی‌پری با بردی هه‌تا چو زی‌سهری هینا  
 شه‌رابی شه‌رخه‌وانی بولبولی سه‌رخۆش جوژی کرد  
 که سۆزی (ته‌ختی پی‌رۆزه‌)ی له‌چه‌رخ‌ی شین سه‌ری هینا  
 پرۆ بۆ باخ تافی‌ری غه‌زه‌ل‌بیژی له‌بولبول بی‌ا  
 به‌چۆ بۆ سه‌یری سه‌حرا! گۆل که بۆ غه‌م له‌شکه‌ری هینا  
 که نه‌و هه‌یوانه‌ پی‌رۆزه‌ی فه‌له‌ک تا سه‌ر نه‌بوو بۆ که‌س  
 له‌ده‌ست نه‌ی دل نه‌ده‌ی ده‌م لیوی ساقی که‌سه‌ری هینا  
 له‌خۆ ده‌رچوونه‌ری‌نگه‌ی کامی دل، هه‌ر که‌س له‌به‌ر دل‌به‌ر  
 کلای گه‌وره‌یی فردا نیشانی سه‌روه‌ری هینا  
 نه‌ینی بیت نه‌ستیم نه‌ی گۆل ته‌لاری خو‌نچه‌جی‌بیلا  
 که حو‌کمی میری نه‌ورۆزی ده‌وامی سی‌سه‌ری هینا  
 مه‌گه‌ر قومی وه‌کوو من باخی عومری هه‌ر گۆلی غه‌م بی  
 به‌جۆباران که ناخی گه‌رمه‌شین و هۆنه‌ری هینا  
 شه‌رابی ساف وه‌ک رۆحم هه‌یه و سو‌فی ده‌لێ خلته  
 خودایا به‌ختی که‌س وه‌ک من نه‌بی به‌کسه‌ر شه‌پی هینا  
 به‌ته‌نیا سه‌ر که‌ی نه‌ی شه‌م یاری شیرینت شه‌وا رۆبی  
 بسازی با نه‌سو‌تی، ئاسمان گه‌ر داوه‌ری هینا  
 به‌زانایی له‌شایی خۆ نه‌که‌ی! مه‌یگنێ سا جامی  
 که باخی به‌ختی سه‌رپل به‌ر له‌زانایان به‌ری هینا  
 له‌نه‌ورۆزی جه‌لالی، مه‌ی له‌به‌زمی ئاسفی سه‌ر نی  
 قومی له‌و جامه‌سه‌د نه‌ورۆزی بۆ کۆی کیشه‌ری هینا  
 دو‌عاگۆی (خا‌جه‌ تو‌وران‌شاه‌) هه‌-حاف‌زه‌ وه‌ک هه‌موو لای  
 له‌نه‌ورۆزان‌ه‌دا لوتفی شه‌راب و شه‌که‌ری هینا  
 برۆی هه‌یوانه‌که‌ی می‌حرا‌بی دی‌سه‌ده‌ و گیانی دل‌داران  
 ته‌وی‌لی بۆ سه‌حه‌رخ‌یزان تولو‌وعی نه‌خته‌ری هینا  
 شه‌رابی لیوه‌که‌ت یا‌ره‌ب هه‌ناری بی هه‌تا مه‌حشر  
 که بۆ کۆلی‌لی‌می کوردستان گولای قه‌سه‌ری هینا

ز کوی یار می آید نسیم باد نوروزی  
 از این باد ار مدد خواهی چراغ دل برافروزی  
 چو گل گر خرده‌ای داری خدا را صرف عشرت کن  
 که قارون را غلط‌ها داد سودای زران‌دوژی  
 ز جام گل دگر بلبل چنان مست می لعل است  
 که زد بر چرخ فیروزه صفیر تخت فیروزی  
 به صحرا رو که از دامن غبار غم بيفشانی  
 به گلزار آی کز بلبل غزل گفتن بیاموزی  
 چو امکان خلود ای دل در این فیروزه ایوان نیست  
 مجال عیش فرصت دان به فیروزی و بهروزی  
 طریق کام‌بخشی چیست ترک کام خود کردن  
 کلاه سروری آن است کز این ترک بردوزی  
 سخن در پرده می گویم چو گل از غنچه بیرون آی  
 که بیش از پنج روزی نیست حکم میر نوروزی  
 ندانم نوحه‌ی قمری به طرف جویباران چیست  
 مگر او نیز همچون من غمی دارد شبان‌روزی  
 می‌ای دارم چو جان صافی و صوفی می کند عیش  
 خدایا هیچ عاقل را مبادا بخت بد روزی  
 جدا شد یار شیرینت کتون تنها نشین ای شمع  
 که حکم آسمان این است اگر سازی و گر سوزی  
 به عجب علم نتوان شد ز اسباب طرب محروم  
 بیا ساقی که جاهل را هُنی‌تر می‌رسد روزی  
 می‌اندر مجلس آصف به نوروز جلالی نوش  
 که بخشد جرعه‌ی جامت جهان را ساز نوروزی  
 نه حافظ می‌کند تنها دعای خواجه توران‌شاه  
 ز مدح آصفی خواهد جهان عیدی و نوروزی  
 جنابش پارسایان راست محراب دل و دیده  
 جینش صبح‌خیزان راست روز فتح و فیروزی

ته‌مه‌نم چوو به هه‌وه‌س‌بازی و سه‌ر بیخه‌به‌ری  
 هه‌ر بژی رۆله شه‌رابی بده سه‌رد و ته‌گه‌ری!  
 چیه له‌م شاره‌ چ قه‌ندی‌که که شابه‌بازی سپی  
 وه‌ کو می‌شیکێ ده‌بینم له‌ که‌ناری شه‌که‌ری  
 شه‌وی پیشوو که له‌ گه‌ل خیلێ غولامانی ده‌چووم  
 وتی تو کئی و به‌ کئی عاشق و دیوانه‌سه‌ری؟  
 ناوی ده‌رچوو له‌ جه‌هان هه‌ر که به‌ خۆش بۆ نه‌فه‌سی  
 بۆنی وه‌ ک نیوکی مامز، خۆشه‌ خوینی جیگه‌ری  
 دیم له‌ کۆی توور ئه‌دره‌ وشیتته‌وه‌ به‌رقینک له‌ دوور  
 بۆتی بینم قه‌ده‌ری به‌لکو له‌ پشکۆی قه‌ده‌ری  
 کاروان رۆیی و تو خه‌وتی و سه‌حراش له‌ پیش  
 له‌ وه‌موو زه‌نگ و هه‌را، وه‌ی که‌ چه‌نی بیخه‌به‌ری!  
 هه‌لفره‌ و بیژه‌ له‌ سه‌ر شالقێ تووبا غه‌زه‌لێ!  
 چه‌یفه‌ وه‌ ک ئیوه‌ مه‌لێ به‌ندی قه‌فه‌س بی، هونه‌ری  
 تا ده‌می دامه‌نی دل‌به‌ر وه‌ کو مه‌نگه‌ل بگرم  
 گیانمان نا له‌ سه‌ر ئاگر به‌ چه‌زی ئه‌سپه‌نه‌ری  
 خوا به‌ره‌و تو له‌ به‌رم ریگه‌ برین کورته‌وه‌ کات!  
 تا به‌ که‌ی «خاجه‌» له‌ عه‌شقت بچه‌شی ده‌ره‌به‌ده‌ری  
 له‌ دلێ ئاده‌میان نایه‌ که‌ بۆنی به‌زه‌یی  
 ده‌ستی «کۆلیل» به‌ داوینی بزه‌ی لیوی په‌ری

عمر بگذشت به بی حاصلی و بوالهوسی  
 ای پسر جام می‌ام ده که به پیری برسی  
 چه شکرهاست در این شهر که قانع شده‌اند  
 شاهبازان طریقت به مقام مگسی  
 دوش در خیل غلامان درش می‌رفتم  
 گفت ای عاشق بیچاره تو باری چه کسی  
 با دل خون‌شده چون نافه خوشش باید بود  
 هر که مشهور جهان گشت به مشکین نفسی  
 لَمَعَ الْبَرْقُ مِنَ الطُّورِ وَ آنَسْتُ بِهِ  
 فَلَعَلِّي لَكَ آتٍ بِشِهَابٍ قَبَسِ  
 کاروان رفت و تو در خواب و بیابان در پیش  
 وه که بس بی‌خبر از غلغل چندین جرسی  
 بال بگشا و صفیر از شجر طوبی زن  
 حیف باشد چو تو مرغی که اسیر قفسی  
 تا چو مجمر نفسی دامن جانان گیرم  
 جان نهادیم بر آتش ز پی خوش نفسی  
 چند پوید به هوای تو ز هر سو حافظ  
 يَسِّرَ اللهُ طَرِيقًا بِكَ يَا مُلْتَمِسِي

وه‌رزی لاله و گوله تیکۆشه که خوش‌دل بی گولم!  
 دئی ده‌می شینه که دیسان گول و تو گل بی گولم  
 من چ بیژم که له‌گه‌ل کئی بی و چی نۆش بکه‌ی  
 خۆت ئه‌بی تینگه‌ی و زیره‌ک و ئاقل بی گولم  
 له‌ده‌می چهنگ هه‌ر ئهم وه‌عه‌زه ده‌بیسیت به‌لام  
 سووچی ئه‌و کاته ده‌بی پهنده که قابل بی گولم  
 به‌رگی هه‌ر گول له‌چه‌مه‌ن ده‌فته‌ری نه‌زمیکئی تره  
 له‌وه‌موو ده‌فته‌ره چهن حه‌یفه که غافل بی گولم  
 گه‌وه‌ری عومرت ئه‌با خوسپه‌یی ئهم ژینگه‌ به‌هیچ  
 بیت و دایم له‌گه‌ل ئهم مامه‌له‌ ماتل بی گولم  
 ریگه‌ هه‌رچه‌نده هه‌تا خزمه‌تی دل‌به‌ر خه‌ته‌ره  
 سه‌هله‌ ته‌ی کردنی گه‌ر مه‌حه‌رمی مه‌نزل بی گولم  
 یار بی «حافز»! ئه‌گه‌ر به‌ختی بلیندت چ ده‌بی  
 به‌نه‌چیری بتی خوش‌قامه‌ت و کاکل بی گولم  
 مه‌رگی خوینینی «عومه‌ر» لوتفی خوداوه‌نده ئه‌گه‌ر  
 تو به‌شمشیری دو ئه‌به‌رۆتی به‌میمل بی گولم

نوبهار است در آن کوش که خوش دل باشی  
 که بسی گل بدمد باز و تو در گِل باشی  
 من نگویم که کنون با که نشین و چه بنوش  
 که تو خود دانی اگر زیرک و عاقل باشی  
 چنگ در پرده همین می دهدت پند ولی  
 وعظت آن گاه کند سود که قابل باشی  
 در چمن هر ورقی دفتر حالی دگر است  
 حیف باشد که ز کار همه غافل باشی  
 نقد عمرت ببرد غصه‌ی دنیا به گزاف  
 گر شب و روز در این قصه‌ی مشکل باشی  
 گرچه راهی ست پر از بیم ز ما تا بر دوست  
 رفتن آسان بود ار واقف منزل باشی  
 حافظا گر مدد از بخت بلندت باشد  
 صید آن شاهد مطبوع شمایل باشی



هزار جهد بکردم که یار من باشی  
 مرادبخش دل بیقرار من باشی  
 چراغ دیده‌ی شب‌زنده‌دار من گردی  
 انیس خاطر امیدوار من باشی  
 چو خسروان ملاحت به بندگان نازند  
 تو در میانه خداوندگار من باشی  
 از آن عقیق که خونین دلم ز عشوه‌ی او  
 اگر کنم گله‌ای غمگسار من باشی  
 در آن چمن که بتان دست عاشقان گیرند  
 گرت ز دست برآید نگار من باشی  
 شبی به کلبه‌ی احزان عاشقان آیی  
 دمی انیس دل سوکوار من باشی  
 شود غزاله‌ی خورشید صید لاغر من  
 گر آهوئی چو تو یکدم شکار من باشی  
 سه بوسه کز دو لب ت کرده‌ای وظیفه‌ی من  
 اگر ادا نکنی قرض دار من باشی  
 من این مراد بیینم به خود که نیم‌شبی  
 به‌جای اشک روان در کنار من باشی  
 من ارچه حافظ شهرم جوی نمی‌ارزم  
 مگر تو از کرم خویش یار من باشی



ئهی دلا! ئه‌و کاته که وێرانی به بادهی گولگون  
 ئه‌و دهمهت چاتره سه‌د را له خه‌زینه‌ی قارون  
 له مه‌قامی که ده‌به‌خشن به هه‌زاران ده‌وڵهت  
 هه‌مه هیوا له پلهت سه‌ر بخه‌وینێ گه‌ردون  
 له مه‌ترسی پره‌ ریی مه‌نزلێ له یلنی مه‌گه‌ر ئه‌و  
 که سه‌ هه‌لنێ قه‌ده‌می ئه‌و وه‌لی هه‌ر وه‌ک مه‌جنون  
 مه‌ر که‌زی جه‌غزی ئه‌وین بیت و نه‌ناسیت، هه‌تا  
 چاوه‌لێنی، له سکه‌ی دایه‌ره ده‌تکه‌ن ته‌فرون  
 کاروان چوون و ئه‌تۆ کړ خه‌وی، سه‌حراش له پیش  
 چ ده‌که‌ی چۆنی له کئی رینگه‌ ده‌پرسی که‌ی چون؟  
 گه‌وره‌یی گه‌وه‌ری تابانی سرشتی گه‌ره‌که  
 نه‌ له نه‌سلی که‌ی و جه‌مشید و فه‌ره‌یدوونی بون  
 تا که‌ی و چهن دلی خوینین به‌هۆی جه‌وری فه‌له‌ک  
 نۆش جامی بکه‌ جامی بده‌ چه‌رخ‌ی بی چون!  
 شیع‌ر ئه‌گه‌ر وایه‌، نه‌ناللی به‌ هه‌زاری «حافز»!  
 به‌مه‌ دل‌خۆش نییه‌ که‌س ئیوه‌ بمینن مه‌حزون  
 دل‌ه‌راو کیمه‌ که‌ «کۆلیل» نه‌چین بۆ شوینێ  
 که‌ له‌وئ کیزی غه‌زه‌ل زه‌خمی ئه‌ که‌ن بی‌حه‌وسون



ای دل آن دم که خراب از می گلگون باشی  
بی زر و گنج به صد حشمت قارون باشی  
در مقامی که صدارت به فقیران بخشند  
چشم دارم که به جاه از همه افزون باشی  
در ره منزل لیلی که خطرهاست در آن  
شرط اول قدم آن است که مجنون باشی  
نقطه‌ی عشق نمودم به تو هان سهو مکن  
ور نه چون بنگری از دایره بیرون باشی  
کاروان رفت و تو در خواب و بیابان در پیش  
کی روی ره ز که پرسى چه کنى چون باشى  
تاج شاهی طلبی گوهر ذاتی بنمای  
ور خود از تخم‌ی جمشید و فریدون باشی  
ساغری نوش کن و جرعه بر افلاک فشان  
چند و چند از غم ایام جگرخون باشی  
حافظ از فقر مکن ناله که گر شعر این است  
هیچ خوش دل نپسندد که تو محزون باشی

ئه‌و خال و خه‌تته شه‌نگه له روخساری ده کیشی  
 خه‌تتی نه‌بوونه ره‌نگه! له گولزاری ده کیشی  
 فرمیسکی خه‌لوه کیشی حه‌ره‌م حورمه‌تی دیه‌م  
 رسوا له حه‌وت په‌رده به بازاری ده کیشی  
 هیدی‌په‌ویکی چه‌شنی سه‌باشت به بۆنی زولف  
 هه‌رچه‌نده مل به کۆته به سه‌ر کاری ده کیشی  
 هه‌ر ده‌م به یادی نیرگزی مه‌ست و شه‌رابی لیو  
 شیخ و مه‌لا به مه‌نزلی خه‌ماری ده کیشی  
 فه‌رمووته سه‌ر له ته‌ر که‌به‌نم به‌ند ئه‌که‌ی ده‌لیم  
 پیم خۆشه‌ تو که‌زه‌حمه‌تی سه‌رباری ده کیشی  
 تیماری دل مه‌حاله له به‌ر چاوی دوو برۆت  
 وه‌ی له‌م که‌وانی چاوه له بیماری ده کیشی  
 بی‌رۆ که‌چاوه‌زاری گولی رووته نه‌ونمام  
 گیانم، که‌تۆ به‌وه‌زنی خه‌س و خاری ده کیشی  
 «حافز» چ خه‌لعه‌تیککی که‌، داوا له چه‌رخ ئه‌که‌ی  
 مه‌ی نۆشی گیان و کاکولی دل‌داری ده کیشی  
 «کۆلیل» وه‌ک هیلالی برۆکه‌ت چه‌مایه‌وه  
 پیم خۆشه‌ ئه‌و که‌وانه له شۆفاری ده کیشی



زین خوش‌رقم که بر گل رخسار می‌کشی

خط بر صحیفه‌ی گل و گلزار می‌کشی

اشک حرم‌نشین نهان‌خانه‌ی مرا

زان سوی هفت پرده به بازار می‌کشی

کاهل روی چو باد صبارا به بوی زلف

هر دم به قید سلسله در کار می‌کشی

هر دم به یاد آن لب میگون و چشم مست

از خلوت‌م به خانه‌ی خماری می‌کشی

گفتی سر تو بسته‌ی فتراک ما شود

سهل است اگر تو زحمت این بار می‌کشی

با چشم و ابروی تو چه تدبیر دل کنم

وہ زین کمان که بر من بیمار می‌کشی

باز آ که چشم بد ز رخت دفع می‌کند

ای تازه گل که دامن از این خار می‌کشی

حافظ دگر چه می‌طلبی از نعیم دهر

می می‌خوری و طره‌ی دلدار می‌کشی

له رۆژیکۆ ئه‌وین چوو بۆ عه‌راقی  
 ده‌زانی ساره‌وان دڵ بۆ که‌ژاوه  
 عه‌قل هه‌له‌پێژه سیره‌وان، مه‌ی بنۆشه!  
 له ژێر چه‌تری خودا بێن رۆژی دیدارا  
 به‌کاسه‌م بۆ به‌یئنا ساقیا مه‌ی  
 جووانیم بیره‌ ئه‌خاتۆ ده‌نگی چه‌نگ و  
 چه‌نی مه‌ی ماوه بۆم بێنن که‌ سه‌رخۆش  
 نه‌مان بۆ رۆژگارانی جوودایی!  
 له‌ دووتان ئه‌شکی چاوم سووک نه‌گرن  
 له‌ گه‌ڵ یاران چ خۆشه‌ موته‌ فیه‌ق بوون  
 بێن ئه‌ی (زیره‌کی) خۆش ده‌نگ و ئاواز  
 چ بوو کینکی جووانی ئه‌ی کچی تاک  
 له‌ دونیا دووره‌ چون عیسا، ده‌شێ بۆی  
 به‌ قسه‌ت چون نه‌بوو دیداری یاران  
 وه‌ کوو «کۆلیل» هه‌ر که‌س لێی ده‌پرسی  
 ده‌چیزم ده‌ردی بێدادی فه‌راقی  
 نشینانی ده‌چیزێ چه‌ن مه‌راقی  
 به‌ سۆز و ده‌نگی لاوانی عه‌راقی  
 به‌ هه‌اری ژینه‌ چون کاتی ته‌لاقی  
 خودا تۆنگی پرت پێن با له‌ باقی!  
 جووانی هه‌له‌په‌رین و چاوی ساقی  
 به‌ چاوت پێشکه‌شی که‌م عومری باقی  
 دلم پر خویسه‌ بۆ نه‌برۆی و تاقی  
 به‌ چه‌ن چۆمیکه‌ زه‌ریا ته‌مه‌ته‌راقی  
 که‌ خێری زۆره‌ کاری ئیتیفاقی  
 به‌ کوردی خۆش مه‌قامیکی عه‌راقی  
 وه‌ لێن جار جاره‌ به‌رداری ته‌لاقی  
 که‌ تاقی چه‌زخی چارم بیره‌واقی  
 به‌ شین سه‌ر گه‌رمه‌ «حافز» هه‌ر مه‌زاقی  
 زوخاوی چه‌رخێ دون گه‌رايه‌ ناکی

أَلَا قَى مِنْ نَوَاهَا مَا أَلَا قَى	سَلِّمَى مُنْذُ حَلَّتْ بِالْعِرَاقِ
الَى رُكْبَانِكُمْ طَالَ أَشْتِيَاقَى	الَا اَى سَارَوَانِ مَنْزَلِ دُوسْتِ
بِهَ كَلْبَانِكْ جَوَانَانِ عِرَاقَى	خَرْدِ دَرِ زَنْدِه رُودِ اَنْدَازِ وَ مَى نُوشِ
حَمَّاكَ اللهُ يَا عَهْدَ التَّلَاقَى	رَيْعُ الْعُمُرِ فِي مَرَعَى حِمَاكُمُ
سَقَّاكَ اللهُ مِنْ كَأْسِ دِهَاقِ	يَا سَاقَى بَدِه رَطَلِ كِرَانِمِ
سَمَاعِ چَنگِ وَ دَسْتِ اَفْشَانِ سَاقَى	جَوَانَى بَازِ مَى آردِ بِهَ يَادِمِ
بِهَ يَارَانِ بَرَفْشَانِمِ عَمَرِ بَاقَى	مَى بَاقَى بَدِه تَا مَسْتِ وَ خُوشِ دَلِ
أَلَا تَعَسَا لِأَيَّامِ الْفِرَاقِ	دِرُونِمِ خُونِ شَدِ اَزِ نَادِيدِنِ دُوسْتِ
فَكَّكُمْ بِخَيْرِ عَمِيقٍ مِنْ سَوَاقَى	دُمُوعَى بَعْدُكُمْ لَا تَحْقِرُوهَا
غَنِيمَتِ دَانِ اَمُورِ اَنْفَاقَى	دَمَى بَا نِيكِ خَوَاهَانِ مَتَفَسِّقِ بَاشِ
بِهَ شَعْرِ فَاَرْسَى صُوتِ عِرَاقَى	بَسَازِ اَى مَطْرَبِ خُوشِ خُوشِ گُوهَا
وَلَسَى كِهَ كِهَ سَزَاوَارِ طَلَاقَى	عِرُوسَى بَسِ خُوشَى اَى دَخْتَرِ رَزِ
كِهَ بَا خُورَشِيْدِ سَازِدِ هَمِ وَثَاقَى	مَسِيْحَاىِ مَجْرَدِ رَا بَرَازدِ
بِخُوانِ حَافِظِ غَزَلِ هَاىِ فِرَاقَى	وَصَالِ دُوسْتَانِ رُوزَى مَا نِيَسْتِ

وتم چه کایه‌تی عه‌شق و دو دیده شیوه‌ن ئه‌کات  
 مه‌رۆ! که کوشتمی ئاخ‌ر په‌ژاره‌کانی هه‌وات  
 له تاسه‌تافره جارم له چاوی خو‌پرسی  
 ئه‌ری که ژاوه‌یی چه‌زا! کوا گوئی که ژاوه‌خه‌لات؟  
 چ پیش هات و چ رووداوه‌ییکی سه‌یره که من  
 رژاوه‌خوینم و قاتل که چی ده‌کات شکات!  
 دلۆپی شه‌ونمی پاکیت ئه‌تۆ له سه‌ر په‌ری گۆل  
 چ پیسه‌هه‌ر که له داویننی ئیوه‌تانه‌ئهدات  
 له بوونی ئه‌و ده‌مه‌ده‌مدا قه‌لهم، له وشک و ته‌ری  
 که چاوی نی‌رگزی ساوی له چاکی پاکی که‌وات  
 هه‌واله‌عه‌تری سه‌با که یله‌ساقیا هه‌سته!  
 به‌خۆری پاک و نه‌فه‌س‌خۆشی مه‌ی که‌ره‌م که‌ه‌یات!  
 له ته‌مه‌للی بکه‌دووری به‌سه‌رفه، پی‌ر ده‌لنی  
 خۆراکی ری‌په‌وه‌چالاکی و ده‌وامی خه‌بات  
 مه‌گه‌ر خه‌یالی جه‌مالت، نه‌ماله‌من ئه‌سه‌ری  
 چه‌یاتی خو‌که‌ده‌بینم له کولمی پر له‌ه‌یات  
 چلۆنی «خاچه‌!» ده‌که‌ی وه‌سفی قامه‌تی جوانی  
 له ده‌ست کردی خودایی که کورته‌مه‌دح و سه‌نات  
 مه‌گه‌ر به‌په‌رچه‌می ده‌ر بن «عومه‌ر» له چالی چه‌نه‌ی  
 ده‌نا مه‌حاله‌ته‌وی‌ری عه‌قل به‌دادی بگات

كَتَبْتُ قِصَّةَ شَوْقِي وَ مِدْمَعِي بَاكِي

بیا که بی تو به جان آمدم ز غمناکی

بسا که گفته‌ام از شوق با دو دیده‌ی خود

أَيَا مَنَازِلَ سَلْمَى فَايُنَ سَلْمَاكِ

عجیب واقعه‌ای و غریب حادثه‌ای

أَنَا اصْطَبَّرْتُ قَتِيلًا وَقَاتِلِي شَاكِي

که رارسد که کند عیب دامن پاکت

که همچو قطره که بر برگ گل چکد پاکی

ز خاک پای تو داد آب روی لاله و گل

چو کلک صنع رقم زد به آبی و خاکی

صبا عبیرفشان گشت ساقیا بر خیز

وَهَاتِ شَمْسَةَ كَرْمٍ مَطِيبِ زَاكِي

دع التکاسل تغنم فقد جری مثل

که زاد راهروان چُستی است و چالاکی

اثر نماند ز من بی شمایت آری

أَرَى مَائِرَ مَخِيَّائِ مِنْ مُخَيَّاكِ

ز وصف حسن تو حافظ چگونه نطق زند

که همچو صنع خدایی ورای ادراکی



ئه‌ی ئه‌و ده‌مه‌ی به‌کانی گه‌وه‌ر ده‌که‌ن میسالی  
چهن جوانه‌ خواجه‌ خه‌تی سه‌ر لئوی وه‌ک هیلالی  
هه‌ی هه‌ی خه‌یالی وه‌سلت چهن خۆشه‌ پیم‌ فریوی  
تا چم‌ به‌ سه‌ر ده‌ریننی نه‌خشی خه‌یالی خالی  
بۆم‌ تیکه‌ مه‌ی! که‌ هه‌ر چه‌ند نوقمی گونا‌حم‌ ئه‌مما  
هه‌ر گه‌رمه‌ دل‌ به‌ هیوای ئیحسانی بی‌زه‌وایی  
مه‌یگێپر! بی‌نه‌ جامی‌ به‌مه‌ینه‌ ده‌ر له‌ ژووری  
با وێل‌ و ده‌ربه‌ده‌ر بم‌، بی‌عار و لائوبالی  
وه‌شیار و زیره‌کی گه‌ر له‌ چوار شت نه‌که‌ی سل‌  
یار و شه‌رابی ناب‌ و ئه‌من و مه‌کانی خالی  
گه‌ردون ره‌ها که‌ «حافز»! ئیستا که‌ مه‌ی ده‌نۆشین  
ده‌وران به‌ هیچ‌ حالنی یه‌ کسان که‌ نین‌ حالنی  
جامی‌ ده‌رون زولال‌ و سافن‌ له‌ ده‌وری دل‌به‌ر  
پیمی‌ بنۆشه‌ ساقی‌ له‌علی‌ زولال‌ و ئالی  
سه‌ربه‌رزی کۆی خه‌بات و ئیقبالی به‌رزی زیدم‌  
یاره‌بی هه‌ر نه‌شیوئی داب‌ و نه‌ریتی مالی!  
هۆکاری مولک‌ و میلله‌ت (بوونه‌سری پایه‌به‌رزه‌  
مانگی گه‌شی ولاته‌ و کاننی شکۆ که‌ مالی  
«کۆلیل»! بیژن ئیوه‌ش یاره‌ب که‌ به‌فری زالم‌  
قهر که‌ی به‌ هیزی تانگ‌ و توپخانه‌ که‌ی شه‌ مالی

يَا مَبْسِماً يُحَاكِي دُرُجَاءَ مِنَ اللَّالِي

یا رب چه درخور آمد گردش خط هلالی

حالی خیال وصلت خوش می دهد فرییم

تا خود چه نقش بازد این صورت خیالی

می ده که گرچه گشتم نامه سیاه عالم

نومید کی توان بود از لطف لایزالی

ساقی بیار جامی و از خلوتم برون کش

تا در به در بگردم قلاش و لا ابالی

از چار چیز مگذر گر عاقلی و زیرک

امن و شراب بی غش معشوق و جای خالی

چون نیست نقش دوران در هیچ حال ثابت

حافظ مکن شکایت تا می خوریم حالی

صافی ست جام خاطر در دور آصف عهد

قُمْ فَاسْقِنِي رَحِيقاً أَصْفَى مِنَ الزُّلَالِ

الْمُلْكُ قَدْ تَبَاهَى مِنْ جَدِّهِ وَ جَدِّهِ

یا رب که جاودان باد این قدر و این معالی

مسند فروز دولت کان شکوه و شوکت

برهان ملک و ملت بونصر بوالمعالی

سلّوی خوا هه تا چه رخن گه‌رالی  
 له سهر دۆلی (ئه‌راک) و کئی له‌وئی بن  
 له دونیا تا دو‌عابیتژی غه‌ریم  
 له ههر جی گولّ که ده‌پوئی خوا بکیشی  
 له داوی زولفی ئه‌ی دلّ! قه‌ت نه‌نالی  
 بگا عومرت به‌سه‌د سالی هه‌تاوی!  
 که سایه‌ی تو له‌سهر بن سه‌هله بۆمان  
 هیلالی کئی له‌ده‌وری مانگت ئالا  
 ئه‌وینت راحه‌تی رۆحم هه‌موو کات  
 هه‌تا مه‌حشر دلّم پر بیت یاره‌ب!  
 منیکی سووک و رسوا بی‌سهر و پا  
 ده‌زانسی خوا مه‌به‌ستی «خاجه» بۆین  
 که رازی دلّ له «کۆلیل» سی ده‌پرسم  
 هه‌تا ژیتاره‌کانی عوود نه‌نالی  
 له‌رملی ههر ته‌پۆلکه و به‌ژنی مالی  
 ده‌که‌م دۆعا شه‌و و رۆ، مانگ و سالی  
 به‌سه‌ریا چه‌تری لوتفی بن‌زه‌والی  
 له‌وئی کۆرئی په‌ریشان چون ده‌نالی  
 که خه‌تت سه‌د جه‌مالی دا به‌خالی  
 له‌ده‌س چوونی مه‌قام و ریز و مالی  
 هه‌زاران تافه‌رین له‌و نه‌خسه‌نالی!  
 هه‌والی یادمی هه‌رده‌م به‌حالی  
 له‌شه‌وقی چاوی کالّ و لئوی ئالی  
 چلۆنم بن له‌گه‌لّ شایسی و یسالی  
 قه‌ناعه‌ت به‌و ده‌که‌م بۆ ههر سوئالی  
 فه‌قه‌ت سهر سوور ئه‌دات و هه‌یج نالی

وَجَاوَبَتِ الْمَثَانِي وَالْمَثَالِي	سَلَامُ اللَّهِ مَا كَرَّ الْيَلِيَالِي
وَدَارِ بِاللَّوِي فَوْقَ الرَّمَالِ	عَلَى وَادِي الْأَرَاكِ وَمَنْ عَلَيْهَا
وَأَدْعُوا بِالْتَّوَاتُرِ وَالتَّوَالِي	دَعَاغَوِي غَرِيبَانِ جِهَانِم
نگه‌دارش به لطف لایزالِ	به هر منزل که رو آرد خدا را
همه جمعیت است آشفته‌حالی	منال ای دل که در زنجیر زلفش
که عمرت باد صد سال جلالی	ز خطت صد جمال دیگر افزود
زیان مایه‌ی جاهی و مالی	تو می‌باید که باشی ورنه سهل است
که گرد مه کشد خط هلالی	بر آن نقاش قدرت آفرین باد
وَذِكْرُكَ مُونِسِي فِي كُلِّ حَالِ	فَحُبُّكَ رَاحَتِي فِي كُلِّ حِينِ
مباد از شوق و سودای تو خالی	سوی‌دای دل من تا قیامت
من بدنام رند لایبالی	کجا یابم وصال چون تو شاهی
وَعَلِمُ اللَّهُ حَسْبِي مِنْ سُؤَالِ	خدا داند که حافظ را غرض چیست

وه‌ک عه‌شقی من جه‌مالت کانی که‌ماله‌ کالی  
 دل‌خۆش به‌دی! که‌هر دوو‌دوورن له‌هر زه‌والی  
 ری‌که‌وتی جوانی‌ئاوا عه‌قله‌ن مه‌حاله‌هر‌گیز  
 بروی‌له‌باخی‌میسکی‌ده‌ر بی‌له‌توی‌خه‌یالی  
 نه‌وساته‌وا‌له‌گه‌ل‌تۆم‌سالی‌ک‌ئه‌چی‌به‌تاوی  
 کاتی‌له‌ئی‌وه‌دوورم‌ساتیک‌ئه‌بیته‌سالی  
 چۆن‌بیته‌خه‌ونم‌ئازیز!‌ئاخۆ‌خه‌یالی‌کولمت  
 چاوم‌له‌خه‌و‌نه‌بینی‌وه‌ختی‌مه‌گه‌ر‌خه‌یالی  
 هه‌لینه‌چاوی‌ره‌حمت!‌چون‌عه‌شقی‌به‌ژنی‌جوانت  
 باریک‌و‌چه‌وتی‌کردووم‌چه‌شنی‌که‌وان‌و‌تالی  
 وه‌سلت‌ئه‌گه‌ر‌سه‌عاتی‌بۆم‌ده‌س‌بدا‌له‌ژینا  
 ژینم‌هه‌موو‌به‌خۆشی‌ره‌خساوه‌بۆی‌مه‌جالتی  
 دیداره‌گه‌ر‌مه‌رامت‌«حافز»!‌شکاتی‌ناوی  
 بی‌سه‌بری‌ده‌ردی‌دووری‌کبی‌عه‌شقی‌هاته‌پالی  
 «کۆلیل»!‌ئه‌لین‌که‌مه‌جنوون‌روژی‌به‌عه‌شقی‌له‌یلا  
 خۆش‌خۆشی‌ماچ‌ئه‌فه‌رموو‌قاچ‌و‌قولی‌که‌مالی

بگرفت کار حسنت چون عشق من کمالی  
 خوش باش ز آن که نبود این هر دو را زوالی  
 در وهم می‌نگنجد کاندرا تصور عقل  
 آید به هیچ معنی زین خوب تر مثالی  
 شد حظّ عمر حاصل گر ز آن که با تو ما را  
 هرگز به عمر روزی روزی شود وصالی  
 آن دم که با تو باشم یک سال هست روزی  
 و آن دم که بی تو باشم یک لحظه هست سالی  
 چون من خیال رویت جانا به خواب بینم  
 کز خواب می‌نییند چشمم بجز خیالی  
 رحم آر بر دل من کز مهر روی خوبت  
 شد شخص ناتوانم باریک چون هلالی  
 حافظ مکن شکایت گر وصل دوست خواهی  
 زین بیش تر بیاید بر هجرت احتمالی

کازیوہ یین دە چوو مە چە مەن هە لچنم گۆلئ  
 بە گۆیی دلەم گەیی لە پڕ ئاوازی بولبولئ  
 بیچارە وە ک من ئاشقی بە ژنی گۆلئ ببوو  
 خسبوویە نیو چە مەن چ چریکە و چ غولغولئ  
 بیاسەم لە باخ ئە کرد و سەرنجم ئە دا گەلئ  
 هەردەم بە دەنگی بولبول و فیزی زلی گۆلئ  
 گۆل دەس لە مل جوانی و بولبول ئەوین لە دل  
 ئە میان نە نەزمی گۆری و ئەویان نە واولئ  
 سۆزی دەروونی بولبول ئەوین دایە کان  
 هیچم نە ما لە سینە نە سەبر و نە تاملئ  
 لەم باخە دا گەلئ گۆل ئە پشکئ وەلئ درێغ  
 هەرکەس چنی گۆلئکی لە جەرگی چەقی چلئ  
 هیوا مە بەستە «خاجە»! بە گەردون گوشایشئ  
 چاکە ی لە دەست نایە هەزارانی موشکلئ  
 «کۆلیل» چون لە نەردی فە لە ک بەختی شەش دەره  
 دوو شەش بە کاری نایە! لە شەش خانی میملئ

رفتم به باغ صبحدمی تا چمن گلی  
 آمد به گوش ناگهم آواز بلبلی  
 مسکین چو من به عشق گلی گشته مبتلا  
 و اندر چمن فکنده ز فریاد غلغلی  
 می گشتم اندر آن چمن و باغ دم به دم  
 می کردم اندر آن گل و بلبل تأملی  
 گل یار حسن گشته و بلبل قرین عشق  
 آن را تفضلی نه و این را تبدلی  
 چون کرد در دلم اثر آواز عندهلیب  
 گشتم چنان که هیچ نماندم تحملی  
 بس گل شکفته می شود این باغ را ولی  
 کس بی بلای خار نچیده ست از او گلی  
 حافظ مدار امید فرج از مدار چرخ  
 دارد هزار عیب و ندارد تفضلی



ئەم دەلقمە ئەو چاتر لە گریوی شەرابت بی  
 ئەو دەفتەرە رسوایەم بانوقمی گولابت بی  
 چون چوو بە هەدەر عومرم وا چاترە تا دەمرم  
 کەوتوو لە خەراباتا سەرمەست و خرابت بی  
 دەرویش کە ئایینی بی خەوشە لە خۆیینی  
 خۆش تر کە دل و دیدەم پر ئاگر و تابت بی  
 قەت رازی ریا بازی سۆفی بە کەسێ نالیم  
 وا باشە ئەگەر بیژم دەم سازی روبابت بی  
 وا سەرفمە تا گەردون بەم شیوەیە شیوا بی  
 دل پیشکەشی ساقی کەم سەرخۆشی شەرابت بی  
 دل نادەمە دلدارێ وە ک تۆم کە بیی یاری  
 هەر پووشە لە سەر شانم باری لە جەنابت بی  
 مە یخاڵە بە جێ بیلا، تۆ پیری ئەدی «حافز»!  
 قەللاشی و رەندی با بۆ کۆری شەبابت بی  
 دوینی بە تەشەر فەرموی «کۆلیل»! دە کەم بۆنی  
 پیم وایە کە هی جەرگی برژاوی کەبابت بی

این خرقه که من دارم در رهن شراب اولی  
وین دفتر بی معنی غرق می ناب اولی  
چون عمر تبه کردم چندان که نگه کردم  
در کنج خراباتی افتاده خراب اولی  
چون مصلحت اندیشی دور است ز درویشی  
هم سینه پر از آتش هم دیده پر آب اولی  
من حالت زاهد را با خلق نخواهم گفت  
این قصه اگر گویم با چنگ و رباب اولی  
تابی سر و پا باشد اوضاع فلک زین دست  
در سر هوس ساقی در دست شراب اولی  
از همچو تو دل‌داری دل برنکنم آری  
چون تاب کشم باری زان زلف به تاب اولی  
چون پیر شدی حافظ از میکده بیرون آی  
رندی و هوسناکی در عهد شباب اولی

له‌و شه‌رابی دلّه‌وا پوخته‌ده‌کا‌هه‌ر خامی  
 ساقیا‌با‌رهمه‌زانیشه‌نه‌پوخته‌م، جامی!  
 گوزه‌را‌روژ‌و‌شه‌وم‌ده‌ستی‌نه‌گرتم‌نه‌فه‌سی  
 قۆلی‌زی‌وینی‌که‌سی‌په‌رچه‌می‌گۆل‌ئه‌ندامی  
 رهمه‌زان‌با‌ئه‌وه‌می‌وانه‌گۆل‌م‌نازیزه  
 بوونی‌یه‌ک‌نیعمه‌ته‌چوونی‌که‌رهم‌و‌ئه‌نعامی  
 نافرئ‌ئسته‌له‌به‌ر‌ته‌کیه‌مه‌لیکی‌زیره‌ک  
 چون‌له‌هه‌ر‌مه‌جلیسی‌زیکریکی،‌ده‌ناسی‌دامی  
 گله‌ناکه‌م‌له‌ریاکاریی‌زاهید‌که‌له‌شوین  
 هه‌ر‌به‌یانانی‌ده‌خا‌گه‌ردشی‌ده‌وران،‌شامی  
 که‌خه‌رامان‌ده‌گه‌رئ‌یار‌له‌نیو‌باخ‌و‌چه‌مه‌ن  
 له‌منی‌په‌ی‌بگه‌بیتیت‌سه‌با‌په‌یغامی  
 ئه‌و‌حه‌ریفه‌ی‌که‌له‌پالئوته‌ده‌نۆش‌شه‌و‌و‌روژ  
 یاد‌ئه‌کا‌خلته‌بنۆشیکی‌بکا‌ته‌ر‌کامی؟!  
 دادی‌دل‌به‌ر‌مه‌گه‌ر‌ئارام‌بکا‌«خا‌جه»!‌دلّت  
 وه‌رنه‌دژواره‌به‌خۆ‌کامه‌بگا‌ئارامی  
 نیه‌بۆ‌سه‌بری‌دلی‌عاشقی‌«کۆلیل»‌شو‌کور  
 له‌گۆلستانی‌غه‌می‌به‌ژنی‌گۆل‌ئه‌نجامی

زان می عشق کز او پخته شود هر خامی  
 گرچه ماه رمضان است بیاور جامی  
 روزها رفت که دست من مسکین نگرفت  
 زلف شمشادقدی ساعد سیم اندامی  
 روزه هر چند که مهمان عزیز است ای دل  
 صحبتش موهبتی دان و شدن انعامی  
 مرغ زیرک به در خانقه اکنون نپرد  
 که نهادهست به هر مجلس وعظی دامی  
 گله از زاهد بدخو نکنم رسم این است  
 که چو صبحی بدمد در پی اش افتد شامی  
 یار من چون بخرامد به تماشای چمن  
 برسانش ز من ای پیک صبا پیغامی  
 آن حریفی که شب و روز می صاف کشد  
 بود آیا که کند یاد ز درد آشامی  
 حافظا گر ندهد داد دلت آصف عهد  
 کام دشوار به دست آوری از خود کامی

له منی گه دا به سولتان چ که سنی ده با په یامی  
 که له کۆری مه ی فرۆشان جه م و که ی ئه دهن به جامی  
 هه مه با به رهند و رسوا چوو ه شو ره تم، ئومیدئ  
 که بگه م به کومه کی دۆس، به که رامه ت و مه قامی  
 له مسی دلی مه، فه رموو نه زه ری ته لاگه ریتان  
 که به ئه و نزاریه ش دل هه یه تی له سی نه دامی  
 وړ و و اقی لوتفی ئیوه م که وه فایه کی نه فه رموو  
 نه به له علی لیو هه والئ نه به سرو ه دا په یامی  
 ئه گه ر ئه م شه رابه خلته و وه گه ر ئه و حه ریفه پوخته  
 له هه زار پوخته چاتر به هه زار جو ره خامی  
 مه که ری له من گوم ئه ی شیخ به فریوی ریش و ته زویح  
 له ملی مه لیک کی زیره ک نیه داوی هه ر نه فامی  
 که به لوتفی خو کړیمت مه که مه یلی قه ت فرۆشم!  
 وه کو ئیمه که م به ده س دئ سه ری کا به پئ غولامی  
 بکه م ئه و شکاته له کوئ، به رم ئه و هه واله بو کئ؟  
 ده مت ئاوی ژینی ئیمه و نه بو ئاخری ده وامی  
 بته قینه تیری ئه برۆت و بریژه خوینی «حافز»  
 که له خوین پڑئی وه کوو تو نیه بو که س ئینتقامی  
 ئه وه کیسه چه شنی «کولیل» سه ر و مال و دین و دونیای  
 به ئه وینی له علی لیوت له گریوی تاقه جامی؟!

که برد به نزد شاهان ز من گدا پیامی  
 که به کوی می فروشان دو هزار جم به جامی  
 شده ام خراب و بدنام و هنوز امیدوارم  
 که به همت عزیزان برسم به نیک نامی  
 تو که کیمیا فروشی نظری به قلب ما کن  
 که بضاعتی نداریم و فکنده ایم دامی  
 عجب از وفای جانان که عنایتی نفرمود  
 نه به نامه ی پیامی نه به خامه ی سلامی  
 اگر این شراب خام است اگر آن حریف پخته  
 به هزار بار بهتر ز هزار پخته خامی  
 ز رهم میفکن ای شیخ به دانه های تسیح  
 که چو مرغ زیرک افتد نفتد به هیچ دامی  
 سر خدمت تو دارم بخرم به لطف و مفروش  
 که چو بنده کمتر افتد به مبارکی غلامی  
 به کجا برم شکایت به که گویم این حکایت  
 که لب حیات ما بود و نداشتی دوامی  
 بگشای تیر مژگان و بریز خون حافظ  
 که چنان کشنده ای را نکند کس انتقامی

له کۆشکی یارهوه دئ بۆنی عوود و دلّ حزی دهم بوو  
 نيساری خاکی بهری پایه کهم گلی دلّی پۆلّسوو  
 سلاوی دۆس شنهفتن سهعهاده ته و رهحته تی لهش  
 سلاوی من به سوعادهم، سه با! ده سا به ره زوو زوو  
 وهرن شه وانه ته ماشا کهن ئەشکی ئالّی غه ربیان!  
 له گوینسی خوینسی شه رابئی له جامی شامیه جهم بوو  
 ده منی که تهیری ئەوینسی له (زیل ئەراک) ئە گمینی  
 نه بی له ناله جودا کۆتری چه مه ن وه کو پیشوو  
 که میکی ماوه به سه ره چی زه مان و کاتی جودایی  
 دیاره چون له چیاکانسی یار خیه ته تی میژوو  
 چ خوۆشه ئەو دهمه وادئی و من ده لیم به سلامه ت  
 چ هاتتیکی به خیر و چ خیره زه حمه تی فهرموو  
 له تویه دووره ده سم بۆیه وه ک هیلالی برۆتم  
 ئە گه رچی مانگی ته و اووی روخت له به ختی مه داچوو  
 به هه شتم ئه ر بده نی تا وه فانه کهم به به لیم  
 نه خه و به دیده ده چیت و نه گیانه مایلی مینوو  
 به ئەو ئومیده که زووتر به ئەو دو چاوه بیینم  
 که ئیوه شاهی ولات و منم که نۆکه ری ههر دوو  
 پرهنگه شیعری ئە تو «خاجه»! چه شنی رشته یی یاقووت  
 گره و ده باته وه گاهین له نه زمی شیرنی خاجوو  
 له ته خته نه ردی ئەوینت له میژه شه ش دهره «کۆلیل»  
 نه شیعری مل که چی ئیمه و نه سیحری نیرگری جادوو

أَنْتَ رَوَائِحُ رُئِدِ الْجِمَى وَزَادَ غَرَامِي

فدای خاک در دوست باد جان گرامی

پیام دوست شنیدن سعادت است و سلامت

مَنْ الْمُبْلَغُ عَنِّي إِلَى سَعَادَ سَلَامِي

بیا به شام غریبان و آب دیده‌ی من بین

به‌سان باده‌ی صافی در آبگینه‌ی شامی

إِذَا تَعَرَّدَ عَن ذِي الْأَرَاكِ طَائِرٌ خَيْرٌ

فَلَا تَفَرَّدَ عَن رَوْضِهَا أُيُنُّ حَمَامِي

بسی نماند که روز فراق یار سر آید

رَأَيْتُ مِنْ هَضَبَاتِ الْجِمَى قِبابَ خِيَامِ

خوشا دمی که در آیی و گویمت به سلامت

قَدِمْتُ خَيْرَ قَدُومٍ نَزَلَتْ خَيْرَ مَقَامِ

بَعِدْتُ مِنْكَ وَقَدْ صِرْتُ ذَائِبًا كِهَيْلَالِ

اگرچه روی چو ماهت ندیده‌ام به تمامی

وَإِنْ دُعِيْتُ بِخُلْدٍ وَصِرْتُ نَاقِضَ عَهْدِ

فَمَا تَطَيَّبَ نَفْسِي وَمَا اسْتَطَابَ مَنَامِي

امید هست که زودت به بخت نیک بینم

تو شاد گشته به فرماندهی و من به غلامی

چو سلک در خوشاب است شعر نغز تو حافظ

که گاه لطف سبق می‌برد ز نظم نظامی



سینه لیوان لیوی زامی سهخته یارهب مهلههمنی!  
 گیان له تهنیایی گهیشته لیوی دل بۆ هه مدهمن  
 کئی له ئەم گهردوونی گهردانه دهروونی هیوره  
 بینه ساقی جامه کهت تا دل له غه م دهربین کهمن  
 وتمه وهشیاری ئەشا چۆنم، کهنی فهرموی عهجهب  
 روژگاری سهخت و دونیاییکی پر پیچ و خهمنی!  
 بیژهنی سهبرم له چای ئەشقی مهنیجا سووتیا  
 بیخه بهر خوسره و له حاله تا بیتیرو رو سهمن  
 ئەمن و ئاسایش له ریی دلداریا دهد و به لان  
 دل برین بی کئی له دهردی تو بخوازی مهلههمنی!  
 کۆی ئەوینداران نه جیگهی نهوسن و نازاویه  
 ریرهوی ئەم ریگه ههستی گرپه ره و پوختهی غهمنی  
 ئادهمنی دهس ناکه وئ ئیستا له خاککی عاله ما  
 عالهمنی تر سه ره له نو پتویسته بیت و ئادهمنی  
 سا وهرن دل بهینه کیژی چاورهش و شوخی (سهقز)!  
 چون له وئ بۆی عهتری دهشتی (موکریان) دئ هه دهمنی  
 شیوهنی «حافز» له لا بهرزی دهماخی ئیوه چین  
 تو که هه و زه ریا له کن سامانی عهشقت شهونهمنی  
 خاکی کوردستانی «کۆلیل» ت هه ویننی عاشقین  
 شیرن و فهرهاد ئەلین ئەم به لگه بۆ زین و مهمنی

سینه مالا مال درد است ای دریغا مرهمی  
 دل ز تنهایی به جان آمد خدا را همدمی  
 چشم آسایش که دارد از سپهر تیزرو  
 ساقیا جامی به من ده تا بیاسایم دمی  
 زیرکی را گفتم این احوال بین خندید و گفت  
 صعب روزی بوالعجب کاری پریشان عالمی  
 سوختم در چاه صبر از بهر آن شمع چگل  
 شاه ترکان فارغ است از حال ما کورستمی  
 در طریق عشق بازی امن و آسایش بلاست  
 ریش باد آن دل که با درد تو خواهد مرهمی  
 اهل کام و ناز را در کوی رندی راه نیست  
 رهروی باید جهان سوزی نه خامی بی غمی  
 آدمی در عالم خاکی نمی آید به دست  
 عالمی دیگر بیاید ساخت وز نو آدمی  
 خیز تا خاطر بدان ترک سمرقندی دهیم  
 کز نسیمش بوی جوی مولیان آید همی  
 گریه‌ی حافظ چه سنجد پیش استغنائی عشق  
 کاندرا این دریا نماید هفت دریا شبنمی

له یار کڼ ده گه ییښی سه خواو تهی قه له می  
 له کوپیه سروه نه گهر مهرحه مهت ده کا که ره می  
 گه یشتووم به مه کاری عه قل له ریڼگهی نهوین  
 چما به شه ونمه نووسینی خهت له کولمی چه می  
 نه گهرچی خه رقه له ره هنی مه یم سه ری بده لیم!  
 بزاله ماللی وه قف وا له ماللما دره می  
 قسه ی له بهر چی و بوچی فه له ک نه که ی نه ی دل!  
 بیاله بگره ده می! خوش له عومری خو به زه می  
 برقو مه سیح ده می ده س خه نه ی دهر ون مردووا!  
 حه کیمی خاک نشین دهر دی عه شقی نه بوه ده می  
 دلّم له گهن دی نه یین و زمانی چه ور پره  
 له دهر کی مه یکه ده وا چاکه هه لبدم عه له می  
 وهرن! که کات شناسان نه دن هه موو عالم  
 به یه ک بیاله شه راب و ده می له گه ل سه نه می  
 نه عیش و نوشه هه موو ههر نیشانی عه شق و نهوین  
 ره فیتی یتمه ی نه گهر، بڼ بچیژه نیشی غه می!  
 له هه وری ره حمه تی یارم نه بوو شکات به لام  
 نه بوو له گه ل دللی تینوو که ره نم یتکی ده می  
 چ بوو به یه ک زه لی که س ناکړی؟! که س یتکی وها  
 که کانی شه کری دهر یتناوه ههر له زه ل قه له می  
 شیاو ی خزمه تی شا، «خاجه» ده س تی خالییه ههر  
 مه گهر دو عا له شه ویتک و به یانی زیل و به می  
 نه ههر که لایه قه «کولیل»! وه ک په پووله بکات  
 مه گهر هه تا به سه حهر زه پ بدا له شه وقی شه می



ز دلبرم که رساند نوازش قلمی  
 کجاست پیک صبا گر همی کند کرمی  
 قیاس کردم و تدبیر عقل در ره عشق  
 چو شبنمی است که بر بحر می کشد رقمی  
 بیا که خرقه‌ی من گرچه رهن می‌کده‌هاست  
 ز مال وقف نیینی به نام من درمی  
 حدیث چون و چرا در دسر دهد ای دل  
 پیاله گیر و بیاساز عمر خویش دمی  
 طیب راه‌نشین درد عشق نشناسد  
 برو به دست کن ای مرده دل مسیح دمی  
 دلم گرفت ز سالوس و طبل زیر گلیم  
 به آن که بر در میخانه بر کشم علمی  
 بیا که وقت‌شناسان دو کون بفروشند  
 به یک پیاله می صاف و صحبت صنمی  
 دوام عیش و تنعم نه شیوه‌ی عشق است  
 اگر معاشر مایی بنوش نیش غمی  
 نمی‌کنم گله‌ای لیک ابر رحمت دوست  
 به کشته‌زار جگر تشنگان نداد نمی  
 چرا به یک نی قندش نمی‌خرند آن کس  
 که کرد صد شکرافشانی از نی قلمی  
 سزای قدر تو شاها به دست حافظ نیست  
 جز از دعای شبی و نیاز صبحدمی

شوکری حق دابی هه‌موو داده وه‌ته‌ن، سولتانی  
 واته نه‌حمه‌د کوپری وه‌یسی حه‌سه‌نی ئیلخانی  
 خاوه‌نی شان و شکۆ سه‌روه‌ری سالارنه‌سه‌ب  
 نه‌و که‌سه‌ی پتی ده‌که‌وئ گیانی جه‌هانی دانی  
 ئافه‌رین نه‌ی نه‌وه‌ه والوتفی خودا بو‌گه‌لی گشت  
 دیده‌نه‌ییدیوی که‌چی نوور له‌سه‌ر چاوانی  
 گه‌ر به‌ بی ئیوه‌هیلالی به‌ ده‌ری دوو له‌ت نه‌بی  
 به‌ سه‌ر نه‌نگوشتی (موحه‌مه‌د)، مه‌ده‌دی سوبحانی  
 شه‌وقی ئیقبالی نه‌تو دل‌به‌ری هه‌ر شاه‌و گه‌دان  
 چاوی دژ کوپرا! که‌هه‌م گیانی و هه‌م گیانانی  
 شه‌وی کاکۆلی ره‌شت شه‌ق که‌! که‌ نیوچاوی نه‌تو  
 به‌ خه‌بات نه‌سه‌که‌نه‌رین و به‌ که‌ره‌م خاقانی  
 پر له‌ یادت مه‌ی و مینایه‌ نه‌گه‌رچی دوورین  
 وه‌ک یه‌کن دوور و نزیک‌ی سه‌فه‌ری رۆحانی  
 خونچه‌بیکم به‌ ده‌مو پینه‌که‌نی شیرازی  
 مه‌رحه‌با بو‌شه‌تی به‌غداد و بزهی ریحانی  
 رازی عاشق که‌له‌ به‌ر ده‌رکی نه‌وین خاک نه‌بی  
 که‌یه‌ ئازا له‌ غه‌م و مه‌ینه‌تی سه‌رگه‌ردانی  
 نه‌ی سه‌با! بیسه‌نه‌ له‌ به‌ر ده‌رکی عه‌زیزم گه‌ردی  
 تا به‌ نه‌و خاکه‌ دل‌ی «خاجه» بیی نوورانی  
 ئیسته‌ سولتان نه‌وه‌نی زۆره‌، گه‌لی «کۆلیل» م  
 فه‌له‌ کۆل نه‌تله‌سی که‌ر کسردوو نه‌ئامانی

أَحْمَدُ اللهُ عَلَى مَعْدِلَةِ السُّلْطَانِ

احمد شیخ اویس حسن ایلخانی

خان بن خان و شهنشاه شهنشاه نژاد

آن که می‌زیید اگر جان جهانش خوانی

دیده نادیده به اقبال تو ایمان آورد

مرحبا ای به چنین لطف خدا ارزانی

ماه اگر بی تو برآید به دو نیمش بزنند

دولت احمدی و معجزه‌ی سبحانی

جلوه‌ی بخت تو دل می‌برد از شاه و گدا

چشم بد دور که هم جانی و هم جانانی

برشکن کاکل ترکانه که در طالع توست

بخشش و کوشش خاقانی و چنگزخانی

گرچه دوریم به یاد تو قدح می‌گیریم

بعد منزل نبود در سفر روحانی

از گل پارسیم غنچه‌ی عیشی نشکفت

حَبَا دجله‌ی بغداد و می‌ریحانی

سر عاشق که نه خاک در معشوق بود

کی خلاصش بود از محنت سرگردانی

ای نسیم سحری خاک در یار بیار

که کند حافظ از او دیده‌ی دل نورانی

کات و پې غنیمت بې تا ده مې که ده توانی  
چونکه بهرهمی ژین نهی گیان ده میکه ده پوانی  
کام نه گهر عه تا کا گهر دون ژبان نه سینې لیت  
بهس نه که ی که زایه ی که ی حه ققی ژین به هه رزانی  
باخه وان که من مالتم لیره چوو حه رامت بې  
گهر له جینگه ما سه روئ غه یری دل بهرم دانی  
زاهیدی په شیمانی مه یلی باده ناخر کوشت  
کاری وا نه که ی عاقل! بتکوژئ په شیمانی  
موخته سبب چ نازانسی نه و هم مو به هدن سو فی  
جنسی خه لوه تی، چه شنی له علی سووری رومعانی  
پووچی مه گره نه ی شه ککه ردهم هه واری شه و نالان  
نیمی نه عزه می پیسه و خاتهمی سوله یمانی  
پهندی عاشقان گوئ به و لیده ته پلې نازادی  
چونکه نه ونه ناژی دل به ی به عالمی فانی  
سو سفی عه زیزم چوو نه ی براده ران ره حمی!  
دل غه مین نه یینم بو روله بابی که نعمانی  
لافی رهندي لا سو فی لینه ده ی که ناوترئ  
بو حه کیمی نامه حرم رازی دهردی په نهانی  
تون مه پوره ترسم من گیانه که م! که ماندوو بی  
هه ی له ریگه به مژولان خه لک نه که ی به قوربانی  
باله تیری دوو چاوت شیره دمؤ دل، نه برؤتان  
نه و که وان به دهستی گوستاخه چوو دهری هانی  
جه م که هم په ریشانی «حافز» هت به خیری خو  
نه ی خه می که زیکانت هه ر هه موو په ریشانی  
نه ی ده لالی مه پر مه پ دل! گهر نه پرسسی نه حوالتم  
وا ده بهم شکاتی خو بو سکه ندهری سانی  
لیم گهرن وه کوو «کولیل» نه و دلتم نه وهن که یله  
نوحی دیده هه مدیسان وا به پرتوه توفانی

وقت را غنیمت دان آن قدر که بتوانی  
 حاصل از حیات ای جان این دم است تا دانی  
 کام بخشی گردون عمر در عوض دارد  
 جهد کن که از دولت داد عیش بستانی  
 باغبان چو من زین جا بگذرم حرمت باد  
 گر به جای من سروی غیر دوست بنشانی  
 زاهد پشیمان را ذوق باده خواهد کشت  
 عاقلا مکن کاری کآورد پشیمانی  
 محتسب نمی‌داند این قدر که صوفی را  
 جنس خانگی باشد همچو لعل رمانی  
 با دعای شب‌خیزان ای شکردهان مستیز  
 در پناه یک اسم است خاتم سلیمانی  
 پند عاشقان بشنو و از در طرب باز آ  
 کاین همه نمی‌ارزد شغل عالم فانی  
 یوسف عزیزم رفت ای برادران رحمی  
 کز غمش عجب بینم حال پیر کنعانی  
 پیش زاهد از رندی دم مزن که نتوان گفت  
 با طیب نامحرم حال درد پنهانی  
 می‌روی و مژگانت خون خلق می‌ریزد  
 تیز می‌روی جاننا ترسمت فرومانی  
 دل ز ناوک چشمت گوش داشتم لیکن  
 ابروی کمانداریت می‌برد به پیشانی  
 جمع کن به احسانی حافظ پریشان را  
 ای شکنج گیسویت مجمع پریشانی  
 گر تو فارغی از ما ای نگار سنگین‌دل  
 حال خود بخوادم گفت پیش آصف ثانی



دهروون ئه‌ی گیان نه‌زانی پر له عه‌شقی تویه په‌یمانی  
 که هه‌م نه‌دیار ئه‌یی نی هه‌م نه‌وتراوی ده‌رون زانی  
 چوزانی لۆمه‌چی ئاخه‌ر له نیه‌وانی من و تو چی‌ن  
 سپی چاویکی بیدل که‌ی ده‌یینی رازی په‌نهانی  
 که‌زی فه‌رموو په‌ریشان! وشکه‌سوئی بی‌نه ره‌قسی تا  
 هه‌زاران بت له هه‌ر پینه‌ی که‌واکه‌ی بی‌نه سه‌یرانی  
 گری لابهر له گیانی عاشقان ئه‌و دل‌گر ئه‌برویه‌ن  
 ده‌می دانیشه توخوا بی‌گری چینی له پیشانی!  
 له سوژده‌ی ئاده‌ماقه‌ستی مه‌له‌ک پابوسی تو بوو چون  
 له تویه‌ک خالی دی سه‌رت‌له‌خال و خه‌تتی ئینسانی  
 که‌عه‌تری پرچی گیانان روون ئه‌کا چاوانمان یاره‌ب!  
 نه‌شیوئ به‌زمی ئه‌م کوپه‌ت به‌زیرانی په‌ریشانی  
 خه‌وی سوح ده‌رفه‌تی شایی شه‌وی سه‌د حه‌یف لی‌سه‌ندم  
 نه‌بوو قه‌دری ده‌مت ئه‌ی دل! مه‌گه‌ر هه‌ر کاتی رامانی  
 له ده‌ستی هاوه‌لانی ری، په‌شیوی شیوه‌یی چانی‌ن  
 به‌گیانی بکه‌ره‌سه‌ختی ری به‌یادی ده‌وری ئاسانی  
 خه‌یالی لوولی زولفی «حافز»! داوی فریوه و به‌س  
 ده‌بی فیکری ده‌قول‌بابی مه‌حالی وا له سه‌ر دانی  
 «عمه‌ر» ئه‌و کاته‌چه‌رخ‌ی چاوه‌کانت بیتقه‌راری کرد  
 که‌چه‌رخ‌ی کرده‌ئاشی هه‌ر به‌نازیکی بروکانی

هواخواه توام جاناً و می دانم که می دانی  
که هم نادیده می بینی و هم ننوشته می خوانی  
ملامت گو چه دریابد میان عاشق و معشوق  
نیند چشم نابینا خصوص اسرار پنهانی  
بیفشان زلف و صوفی را به پابازی و رقص آور  
که از هر رقعتهی دلکش هزاران بت بیفشانی  
گشاد کار مشتاقان در آن ابروی دلبند است  
خدا را یک نفس بنشین گره بگشا ز پیشانی  
ملک در سجدهی آدم زمین بوس تو نیت کرد  
که در حسن تو لطفی دید بیش از حد انسانی  
چراغ افروز چشم ما نسیم زلف جانان است  
مباد این جمع را یارب غم از باد پریشانی  
دریغاً عیش شبگیری که در خواب سحر بگذشت  
ندانی قدر وقت ای دل مگر وقتی که درمانی  
ملول از هم‌رهان بودن طریق کاردانی نیست  
بکش دشواری منزل به یاد عهد آسانی  
خیال چنبر زلفش فریبت می دهد حافظ  
نگر تا حلقه‌ی اقبال ناممکن نجیبانی

چی خه‌لکه و توویانه به تو یوسفی سانی  
 کردوومه به دل سه‌یرت و سه‌رت‌له نه‌وانی  
 شیرین‌تری به و شه‌کری که‌نینه‌ت له‌وه بیژم  
 که‌ی خوش‌ره‌وی شیرینم نه‌تۆ شه‌کری زه‌مانی  
 بن‌جییه به خونچه‌ی بچووینم ده‌می چووکت  
 که‌ی خونچه وه‌ها ته‌نگه ده‌می گفت و به‌یانی  
 سه‌د جاره وتت له‌و ده‌مه ماچیک‌ی نه‌دهم پیت  
 وه‌ک سوینسه بوچی که به سه‌د جووره زمانی  
 فه‌رمووته نه‌گه‌ر کامت نه‌وئ گیانم نه‌وئ لیت  
 ترسم هه‌یه نه‌ویان بکه‌ی نه‌میانه وه‌لانی  
 چاوت سپه‌ری گیان کون نه‌کا تیری ته‌ماشای  
 کئی دی له نه‌خۆشیک نه‌وه‌ن هتیزی که‌وانی  
 هه‌ر که‌س نه‌فه‌سیکی له نه‌زه‌ر دوور بفه‌رمووی  
 ده‌تکئی وه‌کو نه‌سرین له دیه‌ی خزم و بیانی  
 په‌نگاوی بزه‌ت خۆر ده‌می لی‌ناوه ده‌زانم  
 چه‌ن سه‌خته که «کۆلیل» وه‌کوو زه‌رپه نه‌زانی

گفتند خلاق که تویی یوسف ثانی

چون نیک بدیدم به حقیقت به از آنی

شیرین تر از آنی به شکرخنده که گویم

ای خسرو خوبان که تو شیرین زمانی

تشبیه دهانت نتوان کرد به غنچه

هرگز نبود غنچه بدین تنگ‌دهانی

صد بار بگفتی که دهم زان دهنّت کام

چون سوسن آزاده چرا جمله زبانی

گویی بدهم کامت و جانّت بستانم

ترسم ندهی کامم و جانم بستانی

چشم تو خدنگ از سپر جان گذراند

بیمار که دیده‌ست بدین سخت‌کمانی

چون اشک بیندازیش از دیده‌ی مردم

آن را که دمی از نظر خویش براتی

به ئەو نیشانه شەمائی دەمی بەیان! که دەزانی  
 بڕۆ بە خزمەتی یارم له هەر زەمان که دەزانی  
 له رێتە چاوی دل ئەی نامەبەر بە خەڵوەتی رازی!  
 بە هیوری، بە لە تافەت، وەها رهوان که دەزانی  
 بلسی که گیانی شرین تۆبی و خودا! له دەسم چوو  
 که رەم له لیبوی مەسیحی بکا، هەمان که دەزانی  
 وەهامە نووسییه ئەم نامە من که غەیرە نەزانی  
 وەهایە تۆش وەخوینیی بە لوتفتان که دەزانی  
 ئەوینی تیغی ئەتۆبۆ مە چەشنی ئاون و تینوو  
 بکووژە دیلی دەسی خۆ! وەها گران که دەزانی  
 چلۆن که مەربەنی زیپرت بگا بە دەستی ئومیدم  
 له تیفەیی که نیگار! لەوئ نیهان که دەزانی  
 یه کیکه «خاجه» زمانی ئەوینی عورب و عەجەم، بەس  
 ئەوین دوینیی دلّت بی! بە هەر زمان که دەزانی  
 نەبی له خزمەتی شەم گەر وە کوو پەپووله «عومەر» قەت  
 نەدە ی له مەزەهەبی ئەو دەم له گفتمان که دەزانی

نسیم صبح سعادت بدان نشان که تو دانی  
گذر به کوی فلان کن در آن زمان که تو دانی  
تو پیک خلوت رازی و دیده بر سر راهت  
به مردمی نه به فرمان چنان بران که تو دانی  
بگو که جان عزیزم ز دست رفت خدا را  
ز لعل روح فزایش ببخش آن که تو دانی  
من این حروف نوشتم چنان که غیر ندانست  
تو هم ز روی کرامت چنان بخوان که تو دانی  
خیال تیغ تو با ما حدیث تشنه و آب است  
اسیر خویش گرفتی بکش چنان که تو دانی  
امید در کمر زرکشت چگونه بیندم  
دقیقه‌ایست نگارا در آن میان که تو دانی  
یکی‌ست ترکی و تازی در این معامله‌ی حافظ  
حدیث عشق بیان کن بدان زبان که تو دانی

دو یاری قه‌شمه‌ر و وریا، شه‌رابی کۆنه‌مه‌نی  
 دلّیکی خو‌ش و کتیبیک و سه‌رچه‌م و چه‌مه‌نی  
 من ئه‌و هه‌ل و ده‌مه‌ ناگۆر مۆ به‌ هه‌ر دو جه‌هان  
 بکه‌ونه‌ شوینم ئه‌ گه‌رچی هه‌موو ده‌م ئه‌نجومه‌نی  
 که‌سێ که‌ کونجی قه‌ناعه‌ت بدا به‌ گه‌نجی جه‌هان  
 یه‌قین که‌ یۆسفی میسری ئه‌دا به‌ تاله‌ به‌نی  
 وه‌رن له‌ ره‌ونه‌قی گه‌ردون که‌ هیچ که‌م نابین  
 به‌ زوه‌دی وشکی ئه‌تۆ یا گوناحی ئیمه‌، به‌نی  
 له‌ گه‌رده‌لوولی زه‌لانی زه‌مانه‌ نایه‌ ته‌ چاو  
 که‌ بوو له‌ باخ و چه‌مه‌ن هه‌ر گو‌لتیک و یاسه‌مه‌نی  
 بیینه‌ نه‌خش و نیگاری حه‌ره‌م به‌ جامی ده‌رون  
 که‌سێ له‌ بی‌ری که‌ به‌مجۆره‌ نایه‌، با زه‌مه‌نی  
 له‌ ئه‌م گک زه‌هره‌ که‌ زریان له‌ می‌رگولانی پ‌ژان  
 عه‌جه‌ب که‌ ماوه‌ گو‌لتی بۆی و ره‌نگی نه‌سته‌ره‌نی  
 سه‌بر له‌ ده‌س مه‌ده‌ ئه‌ی دلّ! که‌ کلکه‌وانه‌ی وا  
 گران، خودا به‌ده‌رینێ له‌ ده‌ستی دێوه‌ گه‌نی  
 خه‌یالی په‌رته‌ فه‌له‌ ک به‌م به‌لایه‌ «حافز»! ئه‌ری  
 له‌ کو‌تیه‌ هۆشی (ته‌یب)یک و (رای) و (به‌ره‌مه‌ن)ی  
 وه‌ره‌ و له‌ باره‌شی پاییز ئه‌میسته‌ بر‌وانه‌  
 که‌ چۆن له‌ گو‌ل، گه‌ل و «کو‌لیل» و باخ راده‌چه‌نی

دو یار زیرک و از باده‌ی کهن دو منی  
 فراغتی و کتابی و گوشه‌ی چمنی  
 من این مقام به دنیا و آخرت ندهم  
 اگرچه در پیام افتند هر دم انجمنی  
 هر آن که کنج قناعت به گنج دنیا داد  
 فروخت یوسف مصری به کمترین ثمنی  
 بیا که رونق این کارخانه کم نشود  
 به زهد همچو تویی یا به فسق همچو منی  
 ز تندباد حوادث نمی‌توان دیدن  
 در این چمن که گلی بوده است یا سمنی  
 بین در آینه جام نقش‌بندی غیب  
 که کس به یاد ندارد چنین عجب زمنی  
 از این سموم که بر طرف بوستان بگذشت  
 عجب که بوی گلی هست و رنگ نسترنی  
 به صبر کوش تو ای دل که حق رها نکند  
 چنین عزیز نگینی به دست اهرمنی  
 مزاج دهر تبه شد در این بلا حافظ  
 کجاست فکر حکیمی و رای برهمنی



مه‌یلی فه‌رموو! جامی له‌علی یه‌ک مه‌نی  
تا له‌ دل ریشه‌ی غه‌می پی هه‌لکه‌نی  
وه‌ک سوراحی ده‌رکی دل با تا‌ک بی  
چه‌شنی کو‌وپه‌ت سه‌ر به‌ قور بون تا چه‌نی؟!  
هه‌لقور پنی ئاوی بیخۆیی که زور  
که‌م له‌ لافی من منی خۆتا به‌نی  
پی به‌ جی هه‌ر وه‌ک چیا بی نه‌ک وه‌ک ئاو  
ره‌نگ ئه‌ گورپی ئه‌و که بو ته‌ردامه‌نی  
دل به‌ مه‌ی ره‌ندانه‌ بسپیرن هه‌تا  
تیشکی زوه‌دی ریایی گه‌رده‌نی  
زوو به‌ وه‌ک «حافز» خه‌باتی به‌لکه‌ خۆ  
خه‌یته‌ به‌ر پی و خاکی چه‌شنی گولشه‌نی  
دوی وتم «کۆلیل»ی بالاتم وتی  
عاقیبه‌ت بو به‌ژنی من سه‌ر داده‌نی



نوش کن جام شراب یک منی  
تا بدان بیخ غم از دل برکنی  
دل گشاده دار چون جام شراب  
سر گرفته چند چون خمّ دنی  
چون ز جام بیخودی رطلی کشی  
کم زنی از خویشان لاف منی  
سنگ سان شو در قدم نی همچو آب  
جمله رنگ آمیزی و تردامنی  
دل به می در بند تا مردانه وار  
گردن سالوس و تقوا بشکنی  
خیز و جهدی کن چو حافظ تا مگر  
خویشان در پای معشوق افکنی

ئاوهنگی سوبحه ئەشکی دییه ههوری ریبه نان  
ساقی سه بوو حی ئیمه به لیوانه گه وره کان!  
نوقم له به حری خو په سه نی، تیکه بۆم شه راب!  
چون ئەم گه زاف و لافه شه رابی فه قهت ده وان  
تۆشینی خوینی پیاله چه لاله و رهوا به هوی  
عه شقی دو چاوی مهستی که شایانه هه ر له شان  
وریا به ساقیا که که مینی خه مم له رین!  
موترب هه ر ئەو نه وایه که په نه جت له سه ر خزان  
مه ی بیته ساقی! سه ر له بنا گویمه چه نگ ئە لئ  
خۆش رابویره، بژنه وه له م پیره کۆمه تان  
مه ی تیکه! چونکو موترب ئە لئ ده وله مه نده یار  
ساقی قه سه م به ته بی بلیندی قه له نده ران  
تۆ بیت و چاوی مهستی له که س بی نیازی خۆت  
مه یخانه که ت نه بهستی له «کۆلیل» و بیکه سان

صبح است و ژاله می چکد از ابر بهمنی  
برگ صبوح ساز و بده جام یک منی  
در بحر مایی و منی افتاده‌ام بیار  
می تا خلاص بخشدم از مایی و منی  
خون پیاله خور که حلال است خون او  
در کار یار باش که کاریست کردنی  
ساقی به دست باش که غم در کمین ماست  
مطرب نگاه‌دار همین ره که می‌زنی  
می ده که سر به گوش من آورد چنگ و گفت  
خوش بگذران و بشنو از این پیر منحنی  
ساقی به بی‌نیازی رندان که می بده  
تا بشنوی ز صوت مغنی هُوَ الْغَنی

ئەي ئەۋەي خويىنى مە دەپرژىنى و مەۋدات نىيە  
سەرف و سەرمايە دەسوۋتىنى و پەروات نىيە  
دەردە دارانىسى بە لاژارى ھەلاھەل بە دەسن  
قەستى ئەم خىللە خە تەرناكە نە كەي! ھات نىيە  
كە دە كا گوشەيى چاوت دللى ئەو خەلكە دەۋا  
ئەمە كەي دادە كە ئىنساڧى موداۋات نىيە  
چاۋى ئەم كۆپرە كە زەريا بە دنەي ۋەسلتە بۆچ  
عەزمى سەيرانى شە پۆل و لچى زەريات نىيە  
چى دە كەن نەقلى خراپى لە خدەي جوانى ئەتۆ  
قىن و بوغزى دژە، تۆقەت ستەمى وات نىيە  
كەپرەتى زاهيد! ئە گەر مانگى مە ھەلپت لە تۆ  
لە خودا غەيرى مەي و لىۋى تەمەننات نىيە  
«حافز»! سوژدە لە ئەبرۆي ۋە كو مىحرابى بەرە  
لەسەر ئەو تاقە نەبى تۆ كە دوعالات نىيە  
لەۋەتا سوژدە لە چاوت دللى «كۆليل» دەبا  
لە گوللى نىرگزى قەت زەۋقى مولاقتات نىيە

ای که در کشتن ما هیچ مدارا نکنی  
سود و سرمایه بسوزی و محابا نکنی  
دردمندان بلا زهر هلاهل دارند  
قصد این قوم خطا باشد هان تا نکنی  
رنج ما را که توان برد به یک گوشه‌ی چشم  
شرط انصاف نباشد که مداوا نکنی  
دیده‌ی ما چو به امید تو دریاست چرا  
به تفرج گذاری بر لب دریا نکنی  
نقل هر جور که از خلق کریمت کردند  
قول صاحب‌غرضان است تو آن‌ها نکنی  
بر تو گر جلوه کند شاهد ما ای زاهد  
از خدا جز می و معشوق تمنا نکنی  
حافظا سجده به ابروی چو محرابش بر  
که دعایی ز سر صدق جز آن‌جا نکنی

له غه م ئازادی که به گوئی منی ئازاده بکهی  
 خوینی دل خوری که داوا بهشی بی واده بکهی  
 دهستی ئاخیر گلی بهردهستی گهلی گوزه گهری  
 کوپه یی ئیسته ده بی پر له شهمی باده بکهی!  
 گهر له وانهی که به ئاواتی بههشتی هر ئه شنی  
 باده نوشی له گه ل ئه م خیلله پهریزاده بکهی  
 نه کوتی دم له کهراماتی گهلی گهوره به لاف!  
 مه گه ماف و که ره سهی گه وره یی ئاماده بکهی  
 خیرت ئهی خوسره وی شیرین دهمه کان سه د لای بی!  
 نه زهری گهر به که ره م له م دلله فه ره اده بکهی  
 خاترت دووره له هه لگرتنی نه خشی که ره مین  
 له وحی دل له وه مو نه خشانه مه گهر ساده بکهی  
 به که ره م کاری دهرون «حافز»! نه گهر بسپیری  
 هر وه کوو دهس له مل ئیقبالی خوداداده بکهی  
 ئهی سه با خاکی دهری خاجه جه لاله ددین به!  
 تا جه هان پر له گو ل و سو سه نی ئازاده بکهی  
 شه کره ژه هری دهسی تو بو دلی «کولیل» وه کوو  
 داده بو ئه و که به ئه و زولفه چ بیداده بکهی

بشنو این نکته که خود را ز غم آزاده کنی

خون خوری گر طلب روزی ننهاده کنی

آخر الامر گل کوزه گران خواهی شد

حالیافکر سبو کن که پر از باده کنی

گر از آن آدمیانی که بهشت هوس است

عیش با آدمی ای چند پری زاده کنی

تکیه بر جای بزرگان نتوان زد به گزاف

مگر اسباب بزرگی همه آماده کنی

اجرها باشدت ای خسرو شیرین دهنان

گر نگاهی سوی فرهاد دل افتاده کنی

خاطرت کی رقم فیض پذیرد هیهات

مگر از نقش پراکنده ورق ساده کنی

کار خود گر به کرم باز گذاری حافظ

ای بسا عیش که با بخت خداداده کنی

ای صبا بندگی خواجه جلال الدین کن

که جهان پر سمن و سوسن آزاده کنی



ئە‌ی دڵ! بە کۆ‌ی ئە‌وین چیه‌ ناکه‌ی گوزەر ده‌مه‌ی  
 هه‌ولێک نادە‌ی ئە‌رچی جه‌م و جۆ‌ری وه‌ ک جه‌مه‌ی  
 چه‌وگان به‌ ده‌ستی ئە‌م‌ری که‌چی نه‌ت‌ر‌فاند گۆ  
 باز‌ی سپیت زۆ‌ر و ش‌کارت نه‌بوو که‌مه‌ی  
 ئە‌م خوین‌ه‌ و‌ا شه‌پۆ‌لی له‌ تۆ‌ی جه‌رگتایه‌ بۆ‌چ  
 ناکه‌ی به‌ ره‌نگ و بو‌نی ده‌لالێ، گولێ، شه‌مه‌ی؟  
 تا وه‌ ک سه‌با له‌ که‌وشه‌نی ئازیز سه‌ر نه‌ده‌ی  
 بو‌نێکی خو‌ش له‌ کۆ‌شی سرشتت چ نادە‌مه‌ی  
 تا‌کوو نه‌چیژی ژاری د‌روو‌یی، له‌ می‌رگولان  
 پ‌ر باخه‌لێ گولاله‌ ده‌ترسم نه‌که‌ی جه‌مه‌ی  
 که‌نجن له‌ گیانی باخه‌له‌ تا‌بینی موشک و هیچ  
 نادە‌ی له‌ کاکولێ ره‌ش و زولفی شه‌که‌ر ده‌مه‌ی  
 لیوانی لوتفه‌ جامت و قلمۆ ئە‌ده‌ی شه‌راب  
 نیتانه‌ چون له‌ ده‌ردی خو‌ماری که‌مه‌ی غه‌مه‌ی  
 له‌م عاشقانه‌ «حافز»! ئە‌بێ دوور‌بی، که‌ وان  
 که‌وتون له‌ ده‌رکی مه‌حره‌م و تو‌نیته‌ مه‌حره‌مه‌ی  
 هه‌ر که‌س غولامی ئە‌رکی ئە‌وین وه‌ ک «عومه‌ر» نه‌بێ  
 بیسانی عومه‌ری چۆ‌له‌ له‌ هه‌ر جۆ‌ره به‌ره‌مه‌ی



ای دل به کوی عشق گذاری نمی کنی  
اسباب جمع داری و کاری نمی کنی  
چوگان حکم در کف و گویی نمی زنی  
باز ظفر به دست و شکاری نمی کنی  
این خون که موج می زند اندر جگر تو را  
در کار رنگ و بوی نگاری نمی کنی  
مشکین از آن نشد دم خلقت که چون صبا  
بر خاک کوی دوست گذاری نمی کنی  
ترسم کز این چمن نبری آستین گل  
کز گلشنش تحمل خاری نمی کنی  
در آستین جان تو صد نافه مدرج است  
و آن را فدای طره‌ی یاری نمی کنی  
ساغر لطیف و دلکش و می افکنی به خاک  
و اندیشه از بلای خماری نمی کنی  
حافظ برو که بندگی پادشاه وقت  
گر جمله می کنند تو باری نمی کنی

به یانئ ریږه ویکي رازینئ  
 به هاوړیکه ی دوت نوکته ی شریڼی  
 که مه ی نه و کاته مه ست و سافه سوږی!  
 له کوشکی شوو شه دا بی نه په عینئ  
 خودا بیزاره له و عابایه سه د جار  
 که هر قولیکي بو سه د بت که مینئ  
 نه گهرچی باوی جوامیری نه ماوه  
 به جی بیانا نیازی نازه نینئ!  
 ده زئ خه رمانت نه ی خاوه ن (جه ز) و (کو)  
 به زت بی نه به حالکی خو شه چینی  
 نه روخساری مروږی شاد نه بینم  
 نه دهردی دین، نه هه توانی برینئ  
 دهر ون تاریکه گشتی مهر له غه بیو  
 چرایئ هه لیکا خه لوه نشینئ  
 گهر نه نگوستی سلیمانئ نه بوو پت  
 ده بی که لکی چ بین نه خشی نگینئ  
 به لئ دابی گوروی شوخانه توندی  
 چ بوو هیو ر بی جارئ بو غه مینئ  
 بلئ پیم ری موغان تا کوو به دی که م  
 سه ره نجامم له فالکی تاله یینئ  
 نه «حافز» دهرسی خه لوه ی دل ده بی فیر  
 نه زانا ریگه زانی کوی یه قینئ  
 وه کوو «کولیل» یاره بی نه بی که س  
 له شه و ناله ی جو دایی بی نه وینئ

سحرگه رهروی در سرزمینی  
 همی گفت این معما باقرینی  
 که ای صوفی شراب آن گه شود صاف  
 که در شیشه برآرد اربعینی  
 خدا زان خرقه بیزار است صد بار  
 که صد بت باشدش در آستینی  
 مروت گرچه نامی بی نشان است  
 نیازی عرضه کن بر نازینی  
 ثوابت باشد ای دارای خرمن  
 اگر رحمی کنی بر خوشه چینی  
 نمی بینم نشاط عیش در کس  
 نه درمان دلی نه درد دینی  
 درون ها تیره شد باشد که از غیب  
 چراغی بر کند خلوت نشینی  
 گر انگشت سلیمانی نباشد  
 چه خاصیت دهد نقش نگینی  
 اگر چه رسم خوبان تندخویی ست  
 چه باشد گر بسازد باغمینی  
 ره میخانه بنماتا پرسم  
 مآل خویش را از پیش بینی  
 نه حافظ را حضور درس خلوت  
 نه دانشمند را علم یقینی

مه یلی نیشن له بهر ئاوینه نه بئ گهر له سهرت  
 خۆت ئه بیسی که چ غه و غایین هه له ستن له سهرت  
 تۆ ئه وهی سهروه ری کردی به غولامی له ده ری!  
 که کهسی تر مه نه جیی پیره غولامی کی ده رت  
 که وهه ری عه شقه هونه رمان و هه وهس بئ هونه رین  
 خزه ریگا، نه که وی! گهر دنی ده شکئ هونه رت  
 سهروه ری عیلی جووانانی به هۆی شهرم و حه یا  
 ئافه رین بۆ ئه ده بی سهر له خله و خوی به شهرت  
 به روالهت ئه وه چاتر بو به تۆ ئه ی گوئی من  
 که نه کا ئه م ده مه لوتفئ له گه لم سه روی ته رت  
 چاره بۆ عاشقی بی چاره فه قهت سه بره له سه ر  
 جه ور و بی دادی ره قیانی ده ر و ده ور و به رت  
 به هه وای ئیوه له گولزاره وه هه ستاوه سه با  
 که نه بو نه سته رهن و گوئ وه کو زولفی چه مه رت  
 نه فه سین پئ بئه سه ر دیدم و پروانه که چۆن  
 ره قسی ئه شکم له چه پ و راسه وه ده مژن نه زه رت  
 خۆشه وستی که له بهر چاوی حه قیقهت بینان  
 بئ نه زه ر بژنه وه رازی له منی خۆش خه به رت  
 نازه نینئ وه کو تۆ پاک وه ها چاکه نه بئ  
 چاوی پیسی که سی ناپاک له کۆی مو عته به رت  
 گو پمی لافاوی دیه م سه بری دلئ «حافز» ی برد  
 گه یه ناخر وزه م ئه ی یلیله بهس بئ گوزه رت!  
 تۆ به ئه م شوخی و بئ باکیه ئه ی مانگی پرم  
 هه ر مه گه ر خاجه بکا هاله له ده وری قه مه رت  
 دل به شه وگاری قژت، کو یره له دیداری چه مه ن  
 شه وه قئ هه لکه له کولمی سه حه ری بۆ «عومه ر» ت



تو مگر بر لب آبی به هوس بنشینی  
 ورنه هر فتنه که بینی همه از خود بینی  
 به خدایی که تویی بنده بگزیده‌ی او  
 که بر این چاکر دیرینه کسی نگزینی  
 گر امانت به سلامت بیرم باکی نیست  
 بی‌دلی سهل بود گر نبود بی‌دینی  
 ادب و شرم تو را خسرو مه‌روی‌ان کرد  
 آفرین بر تو که شایسته‌ی صد چندینی  
 عجب از لطف تو ای گل که نشستی با خار  
 ظاهر را مصلحت وقت در آن می‌بینی  
 صبر بر جور رقیب چه کنم گر نکنم  
 عاشقان را نبود چاره بجز مسکینی  
 باد صبحی به هوایت ز گلستان برخاست  
 که تو خوش‌تر ز گل و تازه‌تر از نسرینی  
 شیشه بازی سرشکم نگری از چپ و راست  
 گر بر این منظر بینش نفسی بنشینی  
 سخنی بی‌غرض از بنده‌ی مخلص بشنو  
 ای که منظور بزرگان حقیقت‌بینی  
 نازینی چو تو پاکیزه دل و پاک نهاد  
 بهتر آن است که با مردم بد نشینی  
 سیل این اشک روان صبر و دل حافظ برد  
 بَلِّغِ الطَّاقَةَ يَا مُقَلَّةَ عَيْنِي يَبْنِي  
 تو بدین نازکی و سرکشی ای شمع چگل  
 لایق بندگی خواجه جلال‌الدینی

ساقیا چه تری سهرت هه‌وری به‌هاره و سه‌ری جو  
 با نه‌لیم چی که‌مه، گهر نه‌هلی دلی تۆبه‌ته تو  
 نایه له‌م خه‌رقه‌ شنه‌ی بوونی برایی، وه‌ره‌ ئه‌م  
 ده‌لقه‌ ناپاکته‌ سوؤفی له‌ شه‌تی باده‌ وه‌شو!  
 مه‌ که‌ باوه‌ر به‌ جه‌هان و که‌ره‌می سپله‌یه‌ چون  
 ئه‌ی جه‌هان‌بین غه‌می ئه‌م سپله‌ جه‌فا شوغله‌ مه‌خو  
 بژنه‌وی گهر له‌ من ئه‌م دوو‌قسه‌ سه‌د گه‌نج ده‌ژی  
 ده‌رکی خووشی مه‌ژنه‌ و دوو، ده‌می تۆمه‌ت مه‌ که‌رو  
 له‌ سپاسی ئه‌وه‌ دوو‌باره‌ گه‌یشتی به‌ به‌هار  
 به‌ر و بو‌ی چا‌بده‌! که‌چ رینگه‌ نه‌ که‌ی چاکه‌ له‌ خو  
 نانووینی روخی گیانان که‌ نه‌بی دل‌ وه‌ کو‌ جام  
 نالی ئه‌سپی نیه‌تی وه‌ ک‌ گول‌ و نه‌سرین به‌ر و بو  
 گوئی له‌ بولبول گره‌! ده‌گریت و ده‌لج گه‌وره‌م ئه‌مان  
 نه‌فه‌سی گول‌ بمژه‌ و به‌ر مه‌ده‌ ییخه‌ی کول‌ و کو  
 خووش وتت بوونی ریا‌دئ له‌ ده‌می «حافز»ی شار  
 ئافه‌رین! چاکی ده‌ناسی نه‌فه‌سی خیل‌ی درۆ  
 چه‌شنی «کو‌لیل» که‌سئ ئیسته‌ ریا‌کار نه‌بی  
 مه‌سه‌لی باوه‌ ده‌لین: (بالت ئه‌وئ یا‌کو چه‌قو)



ساقیا سایه‌ی ابراست و بهار و لب جوی

من نگویم چه کن ار اهل دلی خود تو بگوی

بوی یک‌رنگی از این نقش نمی‌آید خیز

دلق آلوده‌ی صوفی به می ناب بشوی

سفله طبع است جهان بر کرش تکیه مکن

ای جهان‌دیده ثبات قدم از سفله مجوی

دو نصیحت کنمت بشنو و صد گنج ببر

از در عیش درآ و به ره عیب مپوی

شکر آن را که دگر بار رسیدی به بهار

بیخ نیکی بنشان و ره تحقیق بجوی

روی جانان طلبی آینه را قابل ساز

ور نه هرگز گل و نسرين ندمد ز آهن و روی

گوش بگشای که بلبل به فغان می‌گوید

خواجه تقصیر مفرما گل توفیق بیوی

گفتی از حافظ ما بوی ریامی آید

آفرین بر نفست باد که خوش بردی بوی



دویشە و لە کۆشی ژالە بە ئاھەنگی پەھلەوی

دەرسی مەلی سەحەر بو مەقاماتی مەعنەوی

یانی وەرن کە ئاگری مووسا نووانی گۆل

گفتی ئەوین لە دارە گۆلی بە لکە بژنەوی

بولبول تەرانی سەزە لە باخ و لە تیفە بیژ

تا خاجە مەستی مە ی بن و ئەشعاری مەسنەوی

جەمشید هەر حە کایە تی جامی دەلێن و بەس

عاشق بە تاج و تەختی جەم و بەختی ئەو نەوی!

ئەم داستانە سەیرە لە شەنسی شەرم کە یار

کۆشتی ژیاڵی ئێمە بە ئێعجازی عێسەوی!

خۆزگەم بەوێ دە کە خەوی شایێ لەسەر حەسیر

ئەم ژینە کە ی شیاوێ لەسەر تەختی خوسرەوی

وێرانە مائی خەلکی بە نازی لە چاوە کەت

نەتبی خومار چاکە کە تا مەستی خوشرەوی

جووتیری پیر چەندە وتی خۆش بە کور شەوی

هەرچی بچینی نووری دیەم هەر وە دەدرەوی

مەگێپر زۆری داوێ بە «حافز» شەراب و

شیواوێ پێچی مێزەر و کاکۆلی مەولەوی

«کۆلیل» شەو بە نالە دەخاگر بە ئاسمان

رۆژۆ دەبێ دەبیتە چەت و خەوشی سەر زەوی

بلبل ز شاخ سرو به گلبانگ پهلوی  
 می خواند دوش درس مقامات معنوی  
 یعنی بیا که آتش موسی نمود گل  
 تا از درخت نکته‌ی توحید بشنوی  
 مرغان باغ قافیه سنجند و بذله گوی  
 تا خواجه می خورد به غزل‌های پهلوی  
 جمشید جز حکایت جام از جهان نبرد  
 زنهار دل مبنند بر اسباب دنیوی  
 این قصه عجب شنو از بخت واژگون  
 ما را بکشت یار به انفاس عیسوی  
 خوش وقت بوریا و گدایی و خواب امن  
 کاین عیش نیست درخور اورنگ خسروی  
 چشمت به غمزه خانه‌ی مردم خراب کرد  
 مخموریت مباد که خوش مست می روی  
 دهقان سالخورده چه خوش گفت با پسر  
 کای نور چشم من بجز از کشته ندروی  
 ساقی مگر وظیفه‌ی حافظ زیاده داد  
 کآشفته گشت طره و دستار مولوی

ئە‌ی بی‌خه‌به‌ر له‌ خۆ‌ وه‌ره‌ ده‌ر! خۆ‌ش‌ خه‌به‌ر ده‌بی  
 رێ‌ ب‌ر به‌ نی‌وه‌شه‌و به‌! به‌ رێ‌به‌ر سه‌حه‌ر ده‌بی  
 ئە‌ی کو‌ر ئه‌گه‌ر له‌ مه‌کته‌بی عه‌ش‌ق و ئه‌ده‌ب نه‌بی  
 دو‌ارپۆ‌ژ چۆ‌ن به‌ بابی ئه‌وین و هون‌ه‌ر ده‌بی  
 مه‌ردانه‌ ده‌س بشۆ‌ له‌ مسی له‌ش له‌ کۆ‌ی ئه‌وین  
 به‌و کیمی‌ایه‌ چو‌نکو به‌ گیانی گو‌هه‌ر ده‌بی  
 له‌ش په‌روه‌ری له‌ رێ‌ز و پله‌ی خۆ‌تی دا‌بری  
 وه‌ختی ده‌گه‌ی به‌ خۆ‌ که‌ له‌ خه‌ون و له‌ خۆ‌ر ده‌بی  
 گرشه‌ی که‌ که‌وته‌ گیان و دل‌ت نووری عه‌ش‌قی پاک  
 وه‌للا‌گه‌لێ‌ له‌ خۆ‌ری فه‌له‌ک ژوور و سه‌ر ده‌بی!  
 تاوێ‌ک نو‌قی به‌ح‌ری خودا به‌و نه‌که‌ی خه‌یا‌ل  
 هه‌رگیز به‌ حه‌وت به‌ح‌ری جه‌هان موویه‌ ته‌ر ده‌بی  
 سه‌ر تا به‌ پێ‌ له‌ نووری ئه‌وین غه‌رقی ئه‌و ده‌مه‌  
 که‌ بۆ‌به‌ژنی به‌سامی به‌ پێ‌ پێ‌ و سه‌ر ده‌بی  
 رو‌خساری جوانی دل‌به‌ره‌ گه‌ر دیمه‌نی نه‌زه‌ر  
 ده‌روا گو‌مان، به‌ ئه‌هلی یه‌قین و نه‌زه‌ر ده‌بی  
 کاتێ‌ که‌ ژێ‌ر و روویه‌ ده‌بێ‌ هه‌ستی تو‌ ته‌واو  
 خۆ‌فت نه‌زیته‌ سینه‌ که‌ ژێ‌ر و زه‌به‌ر ده‌بی  
 «حاف‌ز!» به‌ خاکی ده‌رکی هون‌ه‌روه‌ر ئه‌گه‌ر بی  
 ب‌روا که‌ پێ‌م به‌ وه‌سلێ‌ ئه‌وین به‌خته‌وه‌ر ده‌بی  
 دل‌ بێ‌ به‌ (فووجیامه‌)، به‌ (کانی‌ نووا) دیه‌ت  
 پێ‌ت وا نه‌بێ‌ که‌ چه‌شنی شه‌وانی «عو‌مه‌ر» ده‌بی

ای بی خبر بکوش که صاحب خبر شوی  
تا راهرو نباشی کی راهبر شوی  
در مکتب حقایق پیش ادیب عشق  
هان ای پسر بکوش که روزی پدر شوی  
دست از مس وجود چو مردان ره بشوی  
تا کیمیای عشق بیابای و زر شوی  
خواب و خورت ز مرتبه‌ی خویش دور کرد  
آن گه رسی به خویش که بی خواب و خور شوی  
گر نور عشق حق به دل و جان او فتد  
بالله کز آفتاب فلک خوب تر شوی  
یکدم غریق بحر خدا شو گمان مبر  
کز آب هفت بحر به یک موی تر شوی  
از پای تا سرت همه نور خدا شود  
در راه ذوالجلال چوبی پا و سر شوی  
وجه خدا اگر شودت منظر نظر  
زین پس شکی نماند که صاحب نظر شوی  
بنیاد هستی تو چو زیر و زبر شود  
در دل مدار هیچ که زیر و زبر شوی  
گر در سرت هوای وصال است حافظا  
باید که خاک در گه اهل هنر شوی

پیری مه‌یخانه له رووی لوتفه‌وه کاتی سه‌ه‌رئ  
 وتی بیـــرۆ که له میژینمی دهربانی دهرئ  
 نووری ئەو جامی جه‌هان‌بینته رازی دو‌جه‌هان  
 دهر ده‌خا‌گەر وه‌ کو‌جه‌م جامی ئەمن بنیه‌ سه‌رئ  
 رهند و دهر‌ویشی وه‌ها‌وا له‌ دهری مه‌یکه‌ده‌مان  
 تاجی شایی دهر‌فیتنن له‌ سه‌رئ بو‌دیگه‌رئ  
 سه‌ر له‌سه‌ر خشت و له‌سه‌ر (حه‌وته‌وه‌نان) پایانه  
 له‌م هه‌موو قودره‌ت و سامانه‌ عه‌قل گێژه‌، ئەرئ!  
 سه‌ری ئیمه‌ و دهری ئەو مه‌یکه‌ده‌وا سه‌ربانی  
 له‌ فه‌له‌ک بانه‌ له‌ دیواری که‌چی ده‌چیه‌ سه‌رئ  
 رێگه‌ی ئەم مه‌نزله‌ بن خزری به‌له‌ده‌ نه‌ گریه‌ پیتش  
 شه‌وه‌زه‌نگه‌ و پره‌ هه‌ر شوینی له‌ ترس و خه‌ته‌رئ  
 ته‌ختی دهر‌ویشی و خو‌شیت ئە‌گەر ئە‌ی‌دل‌ بده‌نی  
 دینه‌ ژیر په‌رچه‌می تو‌به‌حر و به‌ر و مانگ و خو‌رئ  
 به‌زمی تو‌وران‌شه‌هی و ته‌ختی وه‌زاره‌ت به‌سه‌ بو‌ت  
 ده‌م له‌ سامانی هه‌ژاری مه‌ده‌ وه‌ک بی‌خه‌به‌رئ  
 ئەمه‌لت «خا‌جه‌» که‌ فیرده‌وسه‌ بفه‌رموو عه‌مه‌لت!  
 ته‌مه‌عی خاونه‌که‌ی! چاکه‌ حه‌یا بو‌به‌شه‌رئ  
 دهردی «کو‌لیل» گه‌لن کاریه‌ یا‌رهب که‌ره‌من!  
 به‌گه‌دایی ئە‌وه‌ هاتۆته‌ دهرت دهر‌به‌دهرئ

سحرم هاتف میخانه به دولتخواهی  
 گفت باز آی که دیرینه‌ی این درگاهی  
 همچو جم جرعه‌ی ما کش که ز سر دو جهان  
 پرتو جام جهان‌بین دهدت آگاهی  
 بر در می‌کده رندان قلندر باشند  
 که ستانند و دهند افسر شاهنشاهی  
 خشت زیر سر و بر تارک هفت اختر پای  
 دست قدرت نگر و منصب صاحب جاهی  
 سر ما و در میخانه که طرف بامش  
 به فلک بر شد و دیوار بدین کوتاهی  
 قطع این مرحله بی هم‌رهی خضر مکن  
 ظلمات است بترس از خطر گمراهی  
 اگرت سلطنت فقر بیخشنده‌ای دل  
 کمترین ملک تو از ماه بود تا ماهی  
 تو دم فقر ندانی زدن از دست مده  
 مسند خواجه‌گی و مجلس توران‌شاهی  
 حافظ خام طمع شرمی از این قصه بدار  
 عملت چیست که فردوس برین می‌خواهی

نهی نهو که سهی له چیرهت ناکاری شاریاری!  
 فیکرت خهزینسهوانی گه نهجی نهیسی باری  
 سهد کایاوی ژینی بۆ دین و گهل قهله متان  
 تۆقان به رهش دلۆپین سهد مهرحه با له کاری  
 ههلتا به خۆری ئیسی نه عزمه له دیتی ناپاک  
 تۆشای نگین و مولکی سالاری نه مر و کاری  
 کئی حیکمهتی سلیمان باوه نه کا به عقل و  
 زانیسی، دیتنه قساقسا بس زار و زارداری  
 جارچاره باز نه گهرچی تاجی له سه ره ده نی که چ  
 سیمورغی قاف نه زانیسی نایسی شاریاری  
 شیریی که بهرقی فهیزی گهردوونی بی له گه لدا  
 بی خه رج و باجی قۆشه ن، دونیا ده کا مه هاری  
 فه رمانی تۆچ دلگیر گیان به خشش و دلرفینه  
 وه ک چاوه زار و سیه رن بۆ یار و هه ره یاری  
 نهی خو لقی تۆ له خاکی سه ره برزی و شه رافه ت  
 وهی به ختی سه ربلیندی! پاکی له عه یب و عاری  
 به لکو و له فیزی مزگه وت بهر ماله کم بشۆمۆ  
 ساقی! له کۆی خه رابات جامی ده کات چاری  
 عومری که شاریارا خا لسی له مهی سوراجیم  
 هه ره و ک له وه زعم ناگان دارۆغه، شتیخی شاری  
 وه ک په رپی کایه ره نگ و رو خساری سووری یاقووت  
 بیت و بخه ی له کانیسی شه وقیتیکی تیغی کاری  
 گه ر حالتی نهو غولامه ت سه ره ی سه حه ر به ره می  
 لام وایه دلته سووتی بۆ شه ونشینی زاری  
 له و جی که به رقی تاوان پتکا په باوه گه وره م  
 من کیم بلیم که پاکم نه مبوو له ریسه گه لاری  
 «حافزه!» که ناوت ئینسی جارچاره شاریارت  
 بیرو بۆ تۆ به کاری، بۆ کۆشی به ختاری  
 یاره ب به حه ققی عه شقی ره نجاوی گیانی «کۆلیل»  
 بمه خشه خو ئنی پاکی نه فالی کورده واری

ای در رخ تو پیدا انوار پادشاهی  
 در فکرت تو پنهان صد حکمت الهی  
 کلک تو بارک الله بر ملک و دین گشاده  
 صد چشمه آب حیوان از قطره‌ی سیاهی  
 بر اهرمن نتابد انوار اسم اعظم  
 ملک آن توست و خاتم فرمای هر چه خواهی  
 در حکمت سلیمان هر کس که شک نماید  
 بر عقل و دانش او خندند مرغ و ماهی  
 بازار چه گاهگاهی بر سر نهد کلاهی  
 مرغان قاف داندند آیین پادشاهی  
 تیغی که آسمانش از فیض خود دهد آب  
 تنها جهان بگیرد بی منت سپاهی  
 کلک تو خوش نویسد در شأن یار و اغیار  
 تعویذ جان‌فزایی افسون عمر کاهی  
 ای عنصر تو مخلوق از کیمیای عزت  
 و ای دولت تو ایمن از وصمت تباهی  
 ساقی بیار آبی از چشمه‌ی خرابات  
 تا خرقه‌ها بشویم از عجب خانقاهای  
 عمری ست پادشاهها کز می تهی ست جامم  
 اینک ز بنده دعوی و از محتسب گواهی  
 گر پرتوی ز تیغت بر کان و معدن افتد  
 یاقوت سرخ‌رو را بخشند رنگ کاهی  
 دانم دلت بیخشد بر عجز شب‌نشینان  
 گر حال بنده پرسوی از باد صبحگاهی  
 جایی که برق عصیان بر آدم صفی زد  
 ما را چگونه زبید دعوی بی گناهی  
 حافظ چو پادشاهت گهگاه می‌برد نام  
 رنجش ز بخت منما باز آ به عذرخواهی



نییه وه ک من له هه موو مه یکه ده یی دڤ به غه می  
 خه رقه له گریوی مه ی و ده فته ری شیعرم سه نه می  
 دڤ که ئاوینیه یی شایمه غوباری له سه ره  
 ئه ی خودا! هه نه فه سی سینه وه کوو جامی جه می  
 تۆبه می داوه بتی، جام فرۆشی، که نه خۆم  
 باده، مۆم و گۆلی مه جلیس که نه بی خونچه ده می  
 نیرگر ئه ر خۆ وه کو چاوت ده نووینیه مه به زیزا  
 کوا به دوی کویر ئه که ون خه لکی نه زه ر بۆ که ره می  
 زات و زاری نییه په روانه بکا شه رحی ئه وین  
 مه گه ر ئه م باسه بیسی له ده می گه رمی شه می  
 جۆگه له م به ستوو ه زۆریک له کۆشم که بتین  
 سه ول بالایی له پالم بهر و بۆ تازه ده می  
 جامی له گوینی گه می بینه که وا بی گۆلی رووت  
 بوو به به حرئ له غه می سینه هه موو گۆشه چه می  
 مه که باسی که سی تر بۆ منی ئازیز په رست!  
 که به غه یری ئه و و جامم نییه بۆ غه یره غه می  
 قسه ی ئه و گاوره چه ن خۆش بوو که ده یوت به نه وای  
 ده ف و نه ی خۆش له ده ری مه یکه ده کازیوه ده می  
 ئه گه ر ئه م ئیشه موسولمانیه «حافز» هه یه تی  
 وه ی ئه گه ر بتینه قه زالی له قیامه ت گک ژه می  
 ئه سلئی ژین عه شقی زولالی دلی «کۆلیل» به تو  
 کوردی، فورسی، لوری، تورکی، عه ره بی یا عه جه می

در همه دیر مغان نیست چو من شیدایی  
 خرقه جایی گرو باد و دفتر جایی  
 دل که آینه‌ی شاه‌ی ست غباری دارد  
 از خدا می‌طلبم صحبت روشن‌رایی  
 کرده‌ام توبه به دست صنم باده‌فروش  
 که دگر می‌نخورم بی‌رخ بزم‌آرایی  
 نرگس از لاف زد از شیوه‌ی چشم تو مرنج  
 نروند اهل نظر از پی نابینایی  
 شرح این قصه مگر شمع بر آرد به زبان  
 ورنه پروانه ندارد به سخن‌پروایی  
 جوی‌ها بسته‌ام از دیده به دامان که مگر  
 در کنارم بنشانند سهی بالای  
 کشتی باده بیاور که مرا بی‌دوست  
 گشت هر گوشه‌ی چشم از غم دل دریایی  
 سخن غیر مگو با من معشوقه‌پرست  
 کز وی و جام می‌ام نیست به کس پروایی  
 این حدیثم چه خوش آمد که سحرگه می‌گفت  
 بر در می‌کده‌ای با دف و نی ترسایی  
 گر مسلمانی از این است که حافظ دارد  
 آه اگر از پی امروز بود فردایی

له دوو دییم خه مه قهوسی هیلالی روو قه مه ری  
 خه یالی سهوزه له جیتی عوزاری موو که مه ری  
 خودا بکات! که فه رمانی عه شقی من بگه یی  
 به وه سلی مۆری که وانی ره شی وه کوو هونه ری  
 سه رم نه ما ده سه لاتی، دییم تروسکی سووت  
 به عه شقی نیر گزی سه روئ سه فا به کۆر ده ری  
 دلّم ته م و مژّه گر بهر نه ده م له ده لقی ریا  
 وه رن به سه یر و بزائن شیاوه بۆ نه زه ری؟!  
 به داره ته رمی چنارم به رن به گۆرستان  
 به له رزی قامه تی به رزی له خو که چوومه ده ری  
 له غاوی دل، منی ده رویش نه ده م به ده سستی که سنی  
 که چاوی ده ولّه تی حوسنی نه بوو له دل که سه ری  
 له جیگه یی که ده لالان به عیشوه جه رگ نه برن  
 عه جهب مه مینه له بهر پیت نه گه ر بپراوه سه ری  
 منی که روّشنه مالّم به مانگی روومه تی نه و  
 مه گه ر به نووری هه ساره م نه زه ر ده بی قه ده ری؟!  
 له فیکری مه یلی نهوین بی! نه فه سل و وه سلی نه وان  
 که حه یفه غه یری مه رامی نهوت له سه ر گوزه ری  
 سه فه ر بکا غه زه لی «خاجه» گه ر به زه ریایی  
 خه لاتی گه وه ره نه ده ن ماسیان له هه ر ده وه ری  
 وتم که ماچی ده مت سه ر له هه ر خه لانه وتی  
 مه گه ر که سنی هه یه «کۆلیل» بیت و به خته وه ری



به چشم کرده‌ام ابروی ماه سیمایی

خیال سبز خطی نقش بسته‌ام جایی

امید هست که منشور عشق‌بازی من

از آن کمانچه ابرو رسد به طغرای

سرم ز دست بشد چشم از انتظار بسوخت

در آرزوی سرو و چشم مجلس آرای

مکدر است دل آتش به خرقة خواهم زد

بیا ببین که که را می‌کند تماشایی

به روز واقعه تابوت ما ز سرو کنید

که می‌رویم به داغ بلندبالایی

زمام دل به کسی داده‌ام من درویش

که نیستش به کس از تاج و تخت پروایی

در آن مقام که خوبان ز غمزه تیغ زند

عجب مدار سری اوفتاده در پای

مرا که از رخ او ماه در شبستان است

کجا بود به فروغ ستاره پروایی

فراق و وصل چه باشد رضای دوست طلب

که حیف باشد از او غیر او تمنایی

دُرر ز شوق برآرند ماهیان به نثار

اگر سفینه‌ی حافظ رسد به دریایی

سلاوئ به چه‌شنی بهر و بوئی برایی  
 له خه‌لکی دوو چاوم وزه‌ی رۆشناییی  
 دروودیکیی رون وه‌ک دلی شاره‌زاکان  
 به تو شاجر خه‌لوه‌تی شاره‌زایی  
 له یاران که‌سیتکم به بهرچاو نایی  
 دلّم خویننه ساقی به ناله‌ی جودایی  
 له مه‌ی‌خانه روو وه‌رنه‌گیریی! له‌وئ چون  
 گه‌لئ گه‌رمه بازاریی موشکل گوشایی  
 له غایه‌ت به‌دهر بووکی دنیا جووانه  
 له غایه‌ت به‌دهر وه‌ک ده کابیی وه‌فایی  
 دلّم هی‌مه‌تی ساغه، چاتر شکابیی  
 هه‌تا دل‌پر ه‌قانی بکه‌ن مؤمیایی  
 شه‌راییکیی سوئی خه‌وین تیکه‌ بو من!  
 که ده‌ردم گرانن له ریشی ریایی  
 ره‌فیتقان وه‌هایان شکان قه‌ول و په‌یمان  
 که وه‌ک هه‌ر نه‌بووین به‌لینی برایی  
 به‌رۆکم نه‌گه‌ر نه‌گری نه‌ی نه‌وسی قارون  
 ده‌که‌م حو‌کمی شایی له ته‌ختی گه‌دایی  
 ده‌که‌م ئاشناتان به‌گه‌نجی سه‌عاده‌ت  
 له‌گه‌ل خیتلی ناکه‌س مه‌که‌ن ئاشنایی  
 شکایه‌ت له زلمی فه‌له‌ک «خاجه»! به‌س که‌ی  
 که‌ر و کو‌یره هه‌ر که‌س له کاری خودایی  
 به «کولیل»یی پیری موغان وت به‌یانی  
 سه‌هه‌ر یانی ده‌رچون له تاریک‌راییی

سلامی چو بوی خوش آشنایی

بدان مردم دیده‌ی روشنایی

درودی چو نور دل پارسایان

بدان شمع خلوت‌گه پارسایی

نمی‌بینم از هم‌دمان هیچ بر جای

دلم خون شد از غصه ساقی کجایی

ز کوی مغان رخ مگردان که آن‌جا

فروشنند مفتاح مشکل گشایی

عروس جهان گرچه در حد حسن است

ز حد می‌برد شیوه‌ی بی‌وفایی

دل خسته‌ی من گرش همتی هست

نخواهد ز سنگین‌دلان مومیایی

می‌صوفی‌افکن کجا می‌فروشند

که در تابم از دست زهد ریایی

رفیقان چنان عهد صحبت شکستند

که گویی نبوده‌ست خود آشنایی

مرا گر تو بگذاری ای نفس طامع

بسی پادشایی کنم در گدایی

بیاموزمت کیمیای سعادت

ز هم‌صحبت بد جدایی جدایی

مکن حافظ از جور دوران شکایت

چه دانسی تو ای بنده کار خدایی

ئە‌ی سه‌روه‌ری سالاران! هاوار له‌ ته‌نیایی  
 و‌ی‌رانه‌ د‌ل‌م بی‌ر‌ر‌ۆ ئە‌ی گیانی‌ی د‌لاوایی  
 تا سه‌ر گ‌ول‌ی ئە‌م باخه‌ت هه‌روا ته‌ر و خ‌ۆش‌ب‌ۆ ن‌ین  
 هه‌توان که گ‌ه‌لی نه‌توان ئی‌ستا که تووانایی  
 ب‌ۆ ب‌ای سه‌حه‌رم دو‌ت‌شه‌و تا وت له‌ شه‌ری زولفی  
 فه‌رموی که هه‌له‌ی، ده‌رچ‌ۆ له‌م فیکره‌! من ئاسایی  
 سه‌د سه‌روه له‌ زه‌نجیرئ ئە‌و پرچه‌ ده‌ره‌قس‌تینئ  
 ئاوايه‌ سه‌ریف ئە‌ی د‌ل! به‌س که‌ن هه‌وه‌سی ب‌ایی  
 له‌م دووره‌وه‌ تامه‌زر‌ۆی دیدارت ئە‌وه‌ن دامام  
 پ‌ی‌م وایه‌ له‌ پ‌ی‌ ده‌رد‌ین سه‌بری د‌ل و بینایی  
 یارم له‌ هه‌موو ج‌یه‌ و چی به‌ژنی به‌ ک‌س نه‌ن‌وان  
 ئە‌م نوکته‌ به‌ ک‌ئ‌ی بی‌ژم یارهب منی هه‌رجایی!  
 ساقی! نیه‌تی ره‌نگ‌ئ گ‌ول‌زار و چه‌مه‌ن بی‌پ‌ووت  
 له‌نجه‌ی قه‌دی شمشال‌ت با بی‌ته‌ گ‌ول‌نارایی  
 ئە‌ی مه‌له‌مه‌ی زامانی ن‌ی‌سو ج‌ی‌گ‌ه‌ی ناشادیم  
 وه‌ی یادی ئە‌ت‌ۆ هاوه‌ل ب‌ۆ خه‌له‌وه‌تی ته‌نیایی  
 من خال‌ی ره‌زامه‌ندی ت‌ۆی جه‌غزی به‌سه‌ره‌اتم  
 فه‌رمان هه‌ر ئە‌وه‌ن بی‌ده‌ی فیکرت که‌ره‌می شایی  
 خ‌ۆ‌ویستن و خ‌ۆ‌پ‌ایی ک‌وا د‌ابی ئە‌ویندارین  
 له‌م مه‌زه‌به‌دا ک‌وف‌رن خ‌ۆ‌ویستن‌ی خ‌ۆ‌پ‌ایی  
 خ‌وینینه‌ له‌ ده‌س چه‌رخ‌ی مینا ج‌ی‌گ‌ه‌رم، ک‌وامه‌ی  
 مو‌شکل مه‌گه‌رم چه‌ل کا چه‌ن ساغه‌ری مینایی  
 «حافز!» شه‌وی دووری چ‌وو ب‌ۆی عه‌تری حوزووری د‌ی  
 ئە‌م ج‌ی‌ژنه‌ له‌ ت‌ۆ پ‌ی‌ر‌ۆز ئە‌ی خ‌وسه‌وی شه‌یدایی  
 هه‌یه‌ۆ له‌ که‌ی‌ت‌ک‌ۆ د‌ل «ک‌ۆلیل»‌ی ته‌ماشاته  
 بن‌وینه‌ قه‌دی شمشال‌ ئە‌ی سه‌روی ته‌ماشایی

ای پادشه خوبان داد از غم تنهایی

دل بی تو به جان آمد وقت است که باز آیی

دایم گل این بستان شاداب نمی ماند

دریاب ضعیفان را در وقت توانایی

دیشب گل‌های زلفش با باد همی کردم

گفتا غلطی بگذر زین فکرت سودایی

صد باد صبا این جا با سلسله می رقصند

این است حریف ای دل تا بساد نیمایی

مشتاقی و مهجوری دور از تو چنانم کرد

کز دست بخواهد شد پایساب شکیبایی

یارب به که شاید گفت این نکته که در عالم

رخساره به کس ننمود آن شاهد هر جایی

ساقی چمن گل را بی روی تو رنگی نیست

شمشاد خرامان کن تا باغ بیارایی

ای درد توام درمان در بستر ناکامی

و ای یاد توام مونس در گوشه‌ی تنهایی

در دایره‌ی قسمت ما نقطه‌ی تسلیمیم

لطف آنچه تو اندیشی حکم آنچه تو فرمایی

فکر خود و رای خود در عالم رندی نیست

کفر است در این مذهب خودبینی و خودرایی

زین دایره‌ی مینا خونین جگرم می ده

تا حل کنم این مشکل در ساغر مینایی

حافظ شب هجران شد بوی خوش وصل آمد

شادیت مبارک باد ای عاشق شیدایی



ٺهي دلَ كه له نيو زنجي چهنه ي گيان به ده راتي  
 هر لايه كه چوي ڪرده په شيمان به ده راتي  
 گهر گويَ له قسه و هوشي ٺه قلَ بگري وه ڪ ٺادم  
 بيبهش له به هشت و له گولستان به ده راتي  
 جيبي خويه تي گهر دون كه قومي ٺاونه دا پيت  
 تينوو كه له سهرچاوه يي حيان به ده راتي  
 بؤ ديتني تو چه شني سه هر گيانم ٺه دم گهر  
 يه ڪ چر كه وه ڪوو خوري دره خشان به ده راتي  
 هر ٺهونه وه ڪوو سر وه به هي مهت ده شتيم بؤت  
 له و خونچه ته شايت گولي خندان! به ده راتي  
 تاري ڪه شهوي دووري ٺهوا ڪوشمي ٺاخؤ  
 به ستوومه له دوو ديده دو سه د جو گه له ريگات  
 وه ڪ سهروي رهوان هات و خه راما به ده راتي  
 «حافز!» غمي يوسف به سه ٺه مانگه كه هاڪا  
 ده رها ت و له ڪوي شيوهن و گريان به ده راتي  
 به سته ي دهري گولزاري عزه لَ بوم وه ڪو «ڪوليل»  
 تا تو وه ڪو وينوسي دلَ و گيان به ده راتي



ای دل گر از آن چاه زنخدان به در آیی  
هر جا که روی زود پشیمان به در آیی  
هشدار که گر وسوسه‌ی عقل کنی گوش  
آدم صفت از روضه‌ی رضوان به در آیی  
شاید که به آبی فلکت دست نگیرد  
گر تشنه‌لب از چشمه‌ی حیوان به در آیی  
جان می‌دهم از حسرت دیدار تو چون صبح  
باشد که چو خورشید درخشان به در آیی  
چندان چو صبا بر تو گمارم دم همت  
کز غنچه چو گل خرم و خندان به در آیی  
در تیره شب هجر تو جانم به لب آمد  
وقت است که همچون مه تابان به در آیی  
بر رهگذرت بسته‌ام از دیده دو صد جوی  
تا بو که تو چون سرو خرامان به در آیی  
حافظ مکن اندیشه که آن یوسف مه‌رو  
باز آید و از کلبه‌ی احزان به در آیی

چت داوه له گهر دوون تا خاوهن گوڤ و ههم بادهی  
 گوڤ ته میه سه حهر فهرموو بولبول نه زهری دادهی!  
 فهرموو به گولستان! تا ماچی ده می دلبر کهی  
 گوڤ بیسن و بنووشی مهی زولفی چه مهربی لادهی  
 رهوتی قه دی شمشالت برژینه چه من به شکم  
 نازا وه کو به ژنت بی سه روی ته و نازادهی  
 نهی تووی گولتی والا بو کئی ده پرویی ناخو  
 لئو خونچه یی پشکووتوو بو کام نه کهی نامادهی  
 فریا که وه تا گه نجی، گه نجی که ره می روئی!  
 پیش نهو ده مه سامان و سه رمایه به دهس بادهی  
 زووتر هونه ری فهرموو روشن له شه می جوانی  
 مومت که له ری بیایه و واباش گه یی وادهی  
 نهو په رچه مه ههر چینی سه د نافه یی چین دینن  
 چهن خوش بو که بیایی روی خوش و خدهی سادهی  
 ههر مهل به هه وایی دئی بو گولشنه و باخی شا  
 بولبول به گه روی سازی، «حافز» به غزه ل بادهی  
 چهن دووره گولتی ماچی بگری له ده مت «کولیل»  
 من کوخ و له گه ل جیماو تو شوخ و په ریزادهی

می خواه و گل افشان کن از دهر چه می جویی  
 این گفت سحرگه گل بلبل تو چه می گویی  
 مسند به گلستان بر تا شاهد و ساقی را  
 لب گیری و رخ بوسی می نوشی و گل بویی  
 شمشاد خرامان کن و آهنگ گلستان کن  
 تا سرو بیاموزد از قد تو دلجویی  
 تا غنچه‌ی خندان دولت به که خواهد داد  
 ای شاخ گل رعنا از بهر که می رویی  
 امروز که بازاریت پر جوش خریدار است  
 درباب و بنه گنجی از مایه‌ی نیکویی  
 چون شمع نکوروی در رهگذر باد است  
 طرف هنری بر بند از شمع نکوروی  
 آن طره که هر جعدش صد نافه‌ی چین ارزد  
 خوش بودی اگر بودی بوییش ز خوش خویی  
 هر مرغ به دستانی در گلشن شاه آمد  
 بلبل به نواسازی حافظ به غزل گویی

## «دیکه‌ی به‌رهمه‌کانی کؤلیل»

### ❖ به‌رهمه چاپ و بلأو کراوه‌کان:

- ◆ له هەر چیمه‌نی دیمه‌نی (۱۳۶۳ هـ.)
- ◆ گولی خویناوی (۱۳۶۶ هـ.)
- ◆ دووبه‌یتی‌یه‌کانی کؤلیل (۱۳۶۷ هـ.)
- ◆ ئەسرینی ئال (۱۳۷۲ هـ.)
- ◆ چاوی خوینینی شه‌وه‌ق (۱۳۷۸ هـ.)
- ◆ عەزیز و تەکش (۱۳۸۴ هـ.)
- ◆ تاڤگه‌ی ئەوین (۱۳۹۰ هـ.)

### ❖ به‌رهمه بی‌ناز که‌وتوو و چاپ‌نه‌کراوه‌کان:

- ◆ ئاوايه به‌زمی عاشقان (وه‌رگیراو له یوسف و زلیخای جامی)
- ◆ وه‌رگیرانی قه‌سیده عه‌ره‌بییه‌کانی سه‌عدی
- ◆ فه‌ره‌هنگی گژ و گیا
- ◆ خاک و خۆل، یا نوخته‌خه‌تییکی‌تر
- ◆ کۆکرده‌وه‌ی هه‌ندئ چیرۆکی کوردی به‌لیکۆلینه‌وه
- ◆ بی‌ره‌وه‌رییه‌کانی کؤلیل

## سه‌رچاوه‌کان

- 📖 دیوان حافظ. تصحیح علامه قزوینی، مقدمه دکتر خلیل خطیب رهبر، انتشارات سعیدنو، ۱۳۶۳.
- 📖 سودی بوسنوی، محمد: شرح سودی بر حافظ (۴جلد)، ترجمه دکتر عصمت ستارزاده، نگاه زرین، تهران، ۱۳۷۲.
- 📖 دیوان حافظ شیرازی با شرح ابیات. به اهتمام ناهید فرشادمهر، پاکتاب، ۱۳۸۵.
- 📖 شیخ موحه‌ممه‌دی خال: فرهه‌نگی خال. ده‌زگای چاپ و بلاو‌کردنه‌وه‌ی موحه‌ممه‌دی، سه‌قز ۱۳۶۶.
- 📖 شرف‌کندی، عبدالرحمن (هه‌ژار): هه‌نبانه بۆرینه (فره‌نگ کردی-فارسی). انتشارات سروش، تهران ۱۳۶۹.
- 📖 مردوخ‌کردستانی، شیخ محمد: فره‌نگ مردوخ. انتشارات غریقی، سنندج ۱۳۶۲.
- 📖 موکریانی، گیو: فرهه‌نگی کوردستان. ده‌زگای چاپ و بلاو‌کردنه‌وه‌ی ئاراس، هه‌ولیر ۱۹۹۹.
- 📖 مدرس، عبدالکریم: تفسیر نامی للقران الکریم. الوطن العربی، بغداد ۱۹۸۰.
- 📖 مردوخ روحانی، ماجد: فره‌نگ فارسی-کردی دانشگاه کردستان (۳ جلدی). چاپ اول ۱۳۸۵.
- 📖 احمد حبیب، بدران: فرهه‌نگی زاراوه (عه‌ره‌بی-کوردی). وه‌زاره‌تی په‌روه‌رده، هه‌ولیر ۲۰۰۲.